

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES-BESTSELLING AUTHOR

STEPHEN R.
DONALDSON

AGAINST
ALL THINGS
ENDING

THE LAST CHRONICLES
OF THOMAS COVENANT

Ukretsize PDF Kitup A sivi <https://antny.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm - "Dünya'nın mahvolmasını sağlamak için"](#)

[Bölüm 1. - Çok Fazla Zamanın Yüğü Bölüm 2. -](#)

[Bitmemiş İhtiyaçlar](#)

[Bölüm 3. - Kaderle Pazarlık 4.](#)

[Bölüm - Bilgisizliğin Ardından 5.](#)

[Bölüm - Hazırlıklar 6. Bölüm -](#)

[Derin Taşı Arayın Bölüm 7. -](#)

[Tehlikeyi Geçmek](#)

[Bölüm 8. - Süslü ve Görkemli Mağaralar Bölüm](#)

[9. - Hızlanan Kıyamet](#)

[Bölüm 10. - Kötü Yollarla Bölüm](#)

[11. - Er Leş Bölüm 12. -](#)

[Yapmaması Gereken Kadın](#)

[İkinci Bölüm - "Sadece lanetliler"](#)

[Bölüm 1. - Dayananlar- Bölüm 2. -](#)

[Yeniden Başlamaya Çalışmak 3. Bölüm](#)

[- Bedeli Ne Olursa Olsun Bölüm 4. -](#)

[Girişimlerde Bulunulmalıdır Bölüm 5. -](#)

[Miraslar](#)

[Bölüm 6. - Ayrılan Şirket Bölüm](#)

[7. - Güvenin Etkileri](#)

[Bölüm 8. - Ranyhyn'in Tadilatı](#)

Bölüm 9. - Büyük İhtiyaç

Bölüm 10. - Saf Olan ve Yüce Tanrı Bölüm 11.

- Kuraş Qwellinir

Bölüm 12. - Satılmış Ruhlar

Sözlük .

Thomas Covenant'ın Son Günlükleri

***Dünya Rünleri Ölümcül
Hortlak***

Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri

***Yaralı Toprak Tek
Ağaç Beyaz Altın
Sahibi***

İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri

***Lord Foul'un
Felaketi Illearth
Savaşı
Koruyan Güç***

Stephen R. Donaldson

G. P. Putnam's Sons New York

1838'den Beri Yayıncılar

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır

Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3,
Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) - Penguin Books Ltd, 80 Strand,
Londra WC2R 0RL, İngiltere - Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell
Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin
bir bölümü) - Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel
Park, New Delhi-110 017, Hindistan - Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive,
Rosedale,
North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü) -
Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196, Güney Afrika
Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Telif Hakkı © 2010 Stephen R. Donaldson

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz,
taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz.
Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya
teşvik etmeyin.

yazarın haklarının ihlali. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlandı

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Donaldson, Stephen R.

Biten her şeye karşı / Stephen R. Donaldson.

s. cm.-(Thomas Covenant'ın Son Günlükleri; bk.3) eISBN :

978-1-101-44449-8

1. Covenant, Thomas (Hayali karakter)-Kurgu. I. Başlık

PS3554.O469A

813'.54-dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik söz konusu değildir,

Yaşayan ya da ölmüş, işletmeler, şirketler, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Yazar doğru telefon numaraları ve adresler vermek için her türlü çabayı göstermiştir.

İnternet adresleri yayınlandığı tarihte mevcut olup, ne yayıncı ne de yazar hatalar veya yayınlandıktan sonra meydana gelen değişiklikler için herhangi bir sorumluluk kabul etmez. Ayrıca, bu

yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

<http://us.penguinroup.com>

Perry Donaldson'a:

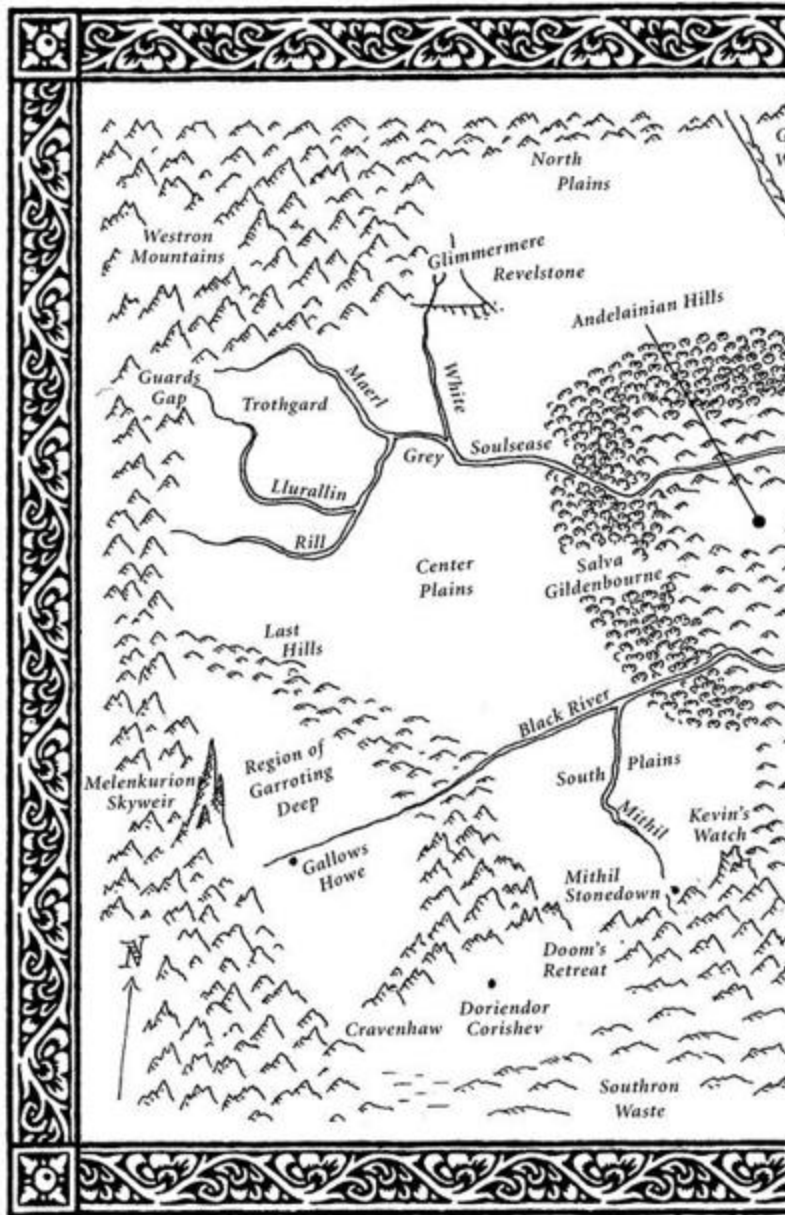
Bir erkeği gururlandıracak bir kız

Teşekkür

Genel olarak "Thomas Covenant'ın Son Günlükleri" ve özel olarak da *Her Şeyin Sonuna Karşı* üzerinde çalışırken aldığım yardım, ifade edebileceğimden çok daha fazla minnettarlığı hak ediyor. Hem John Eccker hem de Robyn Butler paha biçilmezdi: gayretli, beklentilerin ötesinde cömert ve -gerektiğinde- acımasız. Buna ek olarak, en kötü düzyazılarım hakkında bile iyi düşünmek için gösterdikleri cesur çabaların belli bir cazibesi var.

Tamamen farklı nedenlerden ötürü Christopher Merchant'a teşekkür etmek istiyorum. Bu kitap onun özel katılımı olmadan yazılamazdı.

Ve eğer beni ayağa kaldıran Jennifer Dunstan olmasaydı, tüm bu "teşekkür" kavramı anlamsız olurdu.

Daha Önce Ne Oldu

"İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri"

Genç bir adamken -roman yazarı, mutlu bir evliliği ve bebek yaşta bir oğlu olan Roger-Thomas Covenant açıklanamaz bir şekilde cüzzam hastalığına yakalanır. Sağ elinin son iki parmağının kesildiği bir cüzzam hastanesinde, cüzzamın tedavi edilemez olduğunu öğrenir. Cüzzam ilerledikçe uyuşukluk yaratır ve çoğu zaman kurbanlarını yaralarının farkına varmadan öldürerek enfeksiyon kapmalarına neden olur. İlaçlar Covenant'ın hastalığının ilerlemesini durdurur; ancak ona hayatta kalmak için tek gerçek umudunun kendisini her türlü zarardan saplantılı bir şekilde korumak olduğu öğretilir.

Hastalığından dehşete düşerek Haven Çiftliği'ndeki evine geri döner; karısı Joan, oğullarını ifşa olmaktan korumak için onu terk etmiş ve boşanmıştır.

Duygusal dengesine başka darbeler de gelir. Hastalığının gizemli doğasından korkan çevresindeki insanlar ona geleneksel cüzzamlı rolünü biçer: dışlanmış ve kirli bir parya. Buna ek olarak, iktidarsız olduğunu ve yazamadığını keşfeder. Korkunç bir şekilde yaşamaya devam etmek için mücadele eder; ancak yalnızlığının baskısı arttıkça, sadece "Kara" olarak bilinen büyülü bir alemde maceralar yaşıyor gibi görüldüğü uzun süreli bilinç kaybı dönemleri yaşamaya başlar.

Kara'da fiziksel ve duygusal sağlık, Dünya Gücü adı verilen kadim bir enerji tarafından elle tutulur hale getirilmiş somut güçlerdir. Canlılık ve güzellik somut nitelikler olduğundan, duyular için boyut ve renk kadar açık olduğundan, fiziksel dünyanın refahı

Toprak halkının yol gösterici ilkesi. Covenant onlarla *Lord Foul's Bane*'de ilk karşılaştığında, onu kadim bir kahraman olan Berek Halfhand'in reenkarnasyonu olarak selamlarlar, çünkü o da elinin yarısını kaybetmiştir. Ayrıca, "barışı yok eden vahşi büyüü" kullanabilen, büyük bir güce sahip bir tılsım olduğunu bildikleri beyaz altın bir yüzüğü (evlilik yüzüğü) vardır.

Toprak'ta ilk kez göründükten kısa bir süre sonra, Covenant'ın cüzzamı ve iktidarsızlığı ortadan kalkar, Dünya Gücü tarafından iyileştirilir; ve bunun imkansız olduğunu bilir. Gerçekten de, bir tür sihirli güce sahip olduğu fikri, hayatta kalmasının bağlı olduğu inatçı disiplinleri sürdürme yeteneğini tehdit etmektedir. Bu nedenle Kara'ya geçişini bir rüya ya da halüsinasyon olarak yorumlamayı seçer. Karşılmasına ve sağlığına İnançsızlıkla karşılık verir: Diyar'ın gerçek olmadığına dair sert ve inatçı bir iddia.

İnançsızlığı nedeniyle, Diyar'ın insanlarına ve harikalarına karşı ilk tepkileri en iyi ihtimalle küçümseyici, en kötü ihtimalle de aşağılayıcıdır. Bir noktada, ne kabul edebildiği ne de kontrol edebildiği hislerden bunalır ve deneyimlerinin gerçek olmadığından emin olarak, kendisiyle arkadaş olan genç bir kız olan Lena'ya tecavüz eder. Ancak, Ülke halkı onu yaptıklarından dolayı cezalandırmayı ya da reddetmeyi reddeder. Berek Yarım El yeniden doğduğu için yargılanamaz. Ve beyaz altın kullanıcısıyla ilgili kadim bir kehanet vardır: "Bir kelimelik doğruluk ya da ihanetle / Dünyayı kurtaracak ya da lanetleyecek." Covenant'ın Diyar'daki yeni yoldaşları onun yerine seçim yapamayacaklarını bilirler. Tek yapabilecekleri, onun eninde sonunda Berek'i örnek alıp Diyarı kurtaracağını ummaktır.

Covenant bu dünyanın tarifsiz güzelliklerinden ve insanların nezaketinden etkilendiğini inkâr edemese de, başlangıçta bu hoşgörü çok az şey başarır. Ancak önce Lena'nın annesi Atiaran'la, sonra Dev Saltheart Foamfollower'la ve son olarak da Revelstone Lordlarıyla yaptığı seyahatler sırasında, tehlikede olanın ne olduğunu anlamak için Diyar'ın tarihi hakkında yeterince şey öğrenir.

Diyar'ın kadim bir düşmanı vardır: Lord Foul the Despiser, hapisane olarak gördüğü yerden kaçmak için Zaman Kemerini yok etmeyi ve böylece sadece Diyar'ı değil tüm Dünya'yı yok etmeyi hayal etmektedir. Bu kötülüğe karşı Lordlar Konseyi, insanlar ve

Hayatlarını Toprağın sağlığını beslemeye, Berek'in ve onun çoktan ölmüş torunlarının kayıp ilmini ve bilgeliğini incelemeye ve Despite'e karşı çıkmaya adanmış kadınlar.

Ne yazık ki bu Lordlar seleflerinin gücünün sadece küçük bir kısmına sahipler. Berek'in birincil Dünya Gücü aracı olan Kanun Asası onlardan gizlenmiştir. Ve Kanun ve Dünya Gücü ilmi, Lord Foul'u yenmek için doğal olarak yetersiz görünüyor. Yasa'dan ziyade vahşi büyü Zaman'ın özüdür. O olmadan Kemer yok edilemez; ama savunulamaz da.

Dolayısıyla hem Lordlar hem de Despiser Thomas Covenant'ın bağlılığını aramaktadır. Lordlar cesaret ve merhametle, Despiser ise manipülasyonla onun yardımını kazanmaya çalışır. Ve bu çekişmede Covenant'ın İnançsızlığı onu Despiser'in tarafına yerleştiriyor gibi görünüyor.

Yine de Covenant, Diyar'ın görünürdeki aşkınlığına duyduğu tepkiyi inkâr edemez. Ve Diyar'ın Lordları ve sakinleri tarafından giderek daha fazla dostluk gördükçe, Lena'ya karşı daha önce uyguladığı şiddetten dehşete düştüğünü fark eder. Çözülmez bir muammayla karşı karşıyadır: Diyar gerçek olamaz ama yine de tamamen gerçek hissettirmektedir. Kalbi onun sevimliliğine tepki verir ve bu tepki, gerekli olan ihtiyat ve umutsuzluk alışkanlıklarını baltalayarak onu öldürme potansiyeline sahiptir.

Bu çelişki içinde hapsolmuş bir halde, bir dizi dile getirilmemiş pazarlık yoluyla kaçmaya çalışır. *Lord Foul's Bane*'de, Lordlara pasif desteğini verir ve bunun beyaz altın yüzüğünün olasılıklarını - sorumluluklarını- kabul etmekten kaçınmasını sağlayacağını umar. Ve ilk başta umutları gerçekleşir. Lordlar kayıp Kanun Asası'nı bulurlar; en yakın düşmanları olan Lord Foul'un hizmetkârlarından biri yenilir ve Covenant'ın kendisi de Toprak'tan serbest bırakılır.

Ancak gerçek dünyasına döndüğünde aslında hiçbir şey kazanmadığını fark eder. Aslında durumu daha da kötüleşmiştir: cüzzamlı olarak kalmaya devam etmektedir; ve Ülke'deki dostluk ve büyü deneyimi, Haven Çiftliği'ndeki dışlanmış yalnızlığına dayanma yeteneğini zayıflatmıştır. *Illearth Savaşı*'nda ikinci kez Diyar'a çevrildiğinde, yeni bir pazarlık yapması gerektiğini bilir.

Onun yokluğunda, Diyar'ın durumu da daha kötüye gitti. Diyar'da onlarca yıl geçti ve bu süre zarfında Lord Foul, şaşırtıcı güce sahip kadim bir felaket olan Illearth Taşı'nı ele geçirdi ve ona hakim oldu. Despiser bu taşla Revelstone Lordlarını ezmek için yürüyen bir ordu yarattı. Lordlar Kanun Asası'na sahip olsalar da, şeytani sürüye karşı koymak için yeterli güce sahip değiller. Vahşi büyü'nün gücüne ihtiyaçları var.

Diğer gelişmeler de Covenant'ın ikilemini daha da sıkılaştırıyor. Konsey artık, Lena'ya tecavüzünden olan kızı Yüce Lord Elena tarafından yönetilmektedir. Onunla birlikte, şiddetinin gerçek sonuçlarını deneyimlemeye başlar: başka hiç kimse için olmasa da onun için tamamen akıllı başında olmadığı açıktır. Buna ek olarak, Lordların ordusu, Covenant'ın kendi dünyasından Toprak'a gelmiş gibi görünen Hile Troy adında bir adam tarafından yönetilmektedir. Troy'un varlığı Covenant'ın kendini koruyan İnançsızlığını kökten sarsar.

Covenant şimdi bu muammayı çözmesi gerektiğini her zamankinden daha fazla hissetmektedir. Yine bir pazarlık öneriyor. Toprağın savunucularına aktif desteğini verecektir. Özellikle de Dünya gücünün en yoğun hali olan Dünya Kanı'nın kaynağını keşfetme görevinde Elena'ya katılacak. Ancak karşılığında yüzüğünün herhangi bir güce sahip olduğunu inkâr etmeye devam edecektir. Toprak'ın nihai kaderi için hiçbir sorumluluk kabul etmeyecektir.

Ancak bu kez pazarlığının sonuçları felaket olur. Illearth Taşı'nı kullanan Lord Foul, Seareach'in Devlerini katleder. Hile Troy, Despiser'in ordusunu ancak ruhunu Garroting Deep'in Forestal'ı Caerroil Wildwood'a vererek yenebilir. Ve Covenant'ın yardımı, Elena'nın yaşam ve ölüm arasındaki gerekli sınırlardan birini kesmek için kullandığı Dünya Kanı'nı bulmasını sağlar. Dengesizliği, ölümlerin Lord Foul'a karşı yaşayanlardan daha fazla güce sahip olacağını düşünmesine neden olur. Ama fena halde yanılır; ve ortaya çıkan felakette hem kendisi hem de Kanun Asası kaybolur.

Covenant, ikilemini çözme çabalarının Despiser'a hizmet ettiğini bilerek gerçek dünyasına döner.

Başarısızlıkları yüzünden neredeyse yıkılmış bir haldeyken, yaptıklarının tam maliyetini keşfettiği *The Power That Preserves*'de bir kez daha Toprak'ı ziyaret eder. Ölen kızı artık Lord Foul'a hizmet etmekte ve Asa'yı kullanmaktadır.

Kanunlar ortalığı kasıp kavuruyor. Annesi Lena aklını kaçırmıştır. Ve Toprak'ın savunucuları, yenilemeyecek kadar büyük ve güçlü bir ordu tarafından kuşatılmıştır.

Covenant'ın bilmeceğine hâlâ bir çözümü yoktur: Diyar'ı yalnızca vahşi büyü kurtarabilir, ancak bunun gerçekliğini kabul etmeyi göze alamaz. Bununla birlikte, Lena'nın deliliği ve Diyar'ın yakın zamanda mahvolacak olması onu derinden yaraladığından, Despiser'la bizzat yüzleşmeye karar verir. Lord Foul'u yenme umudu yoktur ama gerçek dünyasındaki dışlanmış hayatını korumaktansa, gerçek olmayan ama büyülü bir yer uğruna kendini feda etmeyi tercih eder.

Ancak Despiser'a ulaşabilmesi için önce ölü Elena ve Kanun Asası ile yüzleşmesi gerekmektedir. Ona karşı koyamaz; yine de ona saldırısı yüzüğünden ezici bir yanıt aldığında kendini yener - bu yanıt Asa'yı da yok eder.

Yalnızca eski dostu Dev Saltheart Köpük Takipçisi'nin eşlik ettiği Covenant sonunda Lord Foul ve Illeearth Taşı ile yüzleşmeyi başarır. Despiser'ın vahşeti ve kötülüğünün tüm gücüyle yüzleşirken, sonunda muammasının çözümünü, "paradoksun gözünü" bulur: Diyar'ın gerçek olduğunu kabul etmek ile gerçek olmadığında ısrar etmek arasındaki denge noktası. Bu temelde, yüzüğünün vahşi büyüünü tetiklemek için Illeearth Taşı'nın korkunç gücünü kullanarak Lord Foul ile savaşılabılır. Bu güçle hem Taşı hem de Lord Foul'un evini paramparça eder ve böylece Despiser'ın kötülük tehdidini sona erdirir.

Son kez kendi dünyasına döndüğünde, yeni bulduğu dengenin orada da kendisine fayda sağladığını öğrenir. Artık Toprak'ın gerçekliğinin ya da gerçek dışılığının, ona duyduğu sevgiden daha az önemli olduğunu bilmektedir; ve bu kavrayış ona bir parya olarak yaşadığı hayatla korkusuzca ve acımasızca yüzleşme gücü verir.

"Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri"

Koruyan Güç'teki olaylardan sonraki on yıl boyunca Covenant, Haven Çiftliği'nde tek başına yaşar ve roman yazar. O hâlâ bir

Dışlanmıştı ama bir arkadaşı vardı, Dr. Julius Berenford. Ancak daha sonra hayatına iki hasarlı kadın girer.

Eski karısı Joan, şiddetle delirmiş bir halde ona geri döner. Roger'ı ailesiyle birlikte terk eden Joan, bir süre kendini Rağmen'in hizmetine adanmış ve kötülüğünün kurbanı olarak Covenant'ı seçmiş olan bir komünde kalmıştır. Covenant, başkalarını bu işe bulaşmanın tehlikelerinden uzak tutmayı umarak Joan'a tek başına bakmaya çalışır.

Covenant yardımı reddedince, Dr. Berenford yeni işe aldığı genç bir doktor olan Dr. Linden Avery'yi görevlendirir. Joan gibi o da tamamen farklı şekillerde olsa da ağır yaralanmıştır. Genç bir kızken, babası intihar ederken onunla birlikte bir odaya kilitlenmiştir. Genç bir kızken de, annesinin hastalığı ve çektiği acılar nedeniyle kendini mecbur hissettiği bir ötenazi eylemiyle annesini öldürmüştür. Ölümden nefret eden Linden, geçmişini silmek için lanetli bir girişimde bulunarak doktor olmuştur.

Dr. Berenford'un ısrarıyla, Covenant'ın eski karısına uyguladığı tedaviye müdahale eder. Joan'ın komününün üyeleri Covenant'ın ölümü için Haven Çiftliği'ne saldırdığında, Linden müdahale etmeye çalışır, ancak onu kurtaramadan vurularak öldürülür. Sonuç olarak, Toprak'a geri döndüğünde ona eşlik eder.

Covenant'ın yokluğu sırasında birkaç bin yıl geçmiştir ve Despiser gücünü yeniden kazanmıştır. Daha önce olduğu gibi, Zaman Kemerini kırmak ve hapisanesinden kaçmak için Covenant'ın vahşi büyüsünü kullanmaya çalışır. Ancak *Yaralı Topraklar*'da Covenant ve Linden çok geçmeden Lord Foul'un yöntemlerini temelden değiştirdiğini öğrenir. Despiser, Covenant'ı kıskırtmak için ordulara ve savaşa bel bağlamak yerine, Toprak'a güzelliğini ve sağlığını veren doğal Yasa'ya bir saldırı tasarlamıştır.

Bu saldırının açık biçimi Güneşboğan'dır; güneşin etrafındaki malefik bir korona, çılgınca art arda bereket, yağmur, kuraklık ve salgın hastalık dalgaları üretir. Sunbane'in gücü ve yıkıcılığı o kadar büyüktür ki, Ülkedeki tüm yaşama hükmetmeye başlamıştır. Yine de Ayboğan görüldüğü gibi değildir. Ve onun organik öldürücülüğü öncelikle Lord Foul'un daha derin manipülasyonlarını maskeleyerek hizmet eder.

Yüzyıllar boyunca Lordlar Konseyi'ni yozlaştırdı. Bu grup şimdi Clave olarak Ülke'ye hükmediyor; ve Despiser'in en eski ve güçlü hizmetkârlarından biri olan bir Raver tarafından yönetiliyor. Clave, sözde Sunbane'i engelleyen ama aslında onu artıran devasa bir alev olan Banefire'ı beslemek için Ülke halkından kan alır.

Ancak Clave ve Banefire'ın gizli amacı, Covenant'ın vahşi büyüü aşırı derecede kullanmasını sağlamaktır. Ve bu amaçla, başka bir Raver Covenant'a gücü üzerindeki kontrolünü sakatlamayı amaçlayan bir zehir bulaştırır. Zehir etkisini gösterdiğinde, Covenant Kemeri yok edecek kadar büyük bir güç açığa çıkarmadan Toprak'ı savunamayacaktır.

Linden Avery'ye gelince, Lord Foul onun ölümden duyduğu nefreti kendisine karşı kullanmak niyetindedir. Bir zamanlar fiziksel ve duygusal sağlığı doğrudan algılamalarını sağlayarak Diyar'ın tüm insanlarını bilgilendiren ve onlara rehberlik eden sağlık duygusu yalnızca ona bahşedilmiş ya da lanetlenmiştir. Bu nedenle, Güneşboğan'ın kötü niyetine ve Kuzgunlar'ın doymak bilmez kötülüğüne karşı benzersiz bir şekilde savunmasızdır. İçine sürüklendiği açık kötülük, kimliğinin özünü tehdit etmektedir.

Linden'in sağlık duygusu onun bir şifacı olarak potansiyelini vurgular. Bununla birlikte, ona diğer insanları ele geçirme kapasitesi de verir; onların eylemlerini kontrol edebilecek kadar derinlerine ulaşabilir. Bu sayede Lord Foul onu ahlaki açıdan sakat bırakmayı amaçlamaktadır: gücünü kötüye kullanmak için onu Covenant'a sahip olacak bir kadına dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Böylece Covenant istemese bile kadın Despiser'a istediğini verecektir.

Ve eğer bu hileler başarısız olursa, Lord Foul'un amaçlarına ulaşmak için başka stratejileri de vardır.

Topraklara yapılanlardan ayrı ayrı dehşete düşen Covenant ve Linden, Revelstone'da Clave ile yüzleşmek isterler; ancak tek başlarına Sunbane'in karmaşık tehlikelerinden kurtulamazlar. Neyse ki iki köylünün, Sunder ve Hollian'ın yardımını kazanırlar. Sunder ve Hollian hayatları boyunca Sunbane ile yaşamışlardır ve deneyimleri Covenant ve Linden'in yolculukları sırasında yıkımdan kaçınmalarını sağlar.

Ancak Linden, Sunder ve Hollian, Andelain olarak bilinen bölgenin yakınlarında Covenant'tan ayrılır ve Andelain'e tek başına girerken Clave tarafından yakalanır. Burası bir zamanlar Diyar'daki en güzel ve Dünya'nın en güçlü yeri idi; ve şimdi, eskiden Hile Troy olan son Forestal Caer-Caveral tarafından Sunbane'den korunan tek yerin sağlam kaldığını keşfeder. Covenant orada Ölülerile, uzun zaman önce ölmüş arkadaşlarının hayaletleriyle karşılaşır. Önündeki mücadele için ona tavsiye ve rehberlik sunarlar. Ve ona bir hediye verirler: Vain adında tuhaf bir abanoz yaratık, Despiser'ın eski hizmetkârları olan ur-viller tarafından gizli bir amaç için yaratılmış yapay bir varlık.

Ur-villerin iyi huylu akrabaları ve kadim düşmanları olan Waynhim'in yardım ettiği Covenant, arkadaşlarını kurtarmak için Revelstone'a doğru ilerler. Clave ile karşılaştığında, Sunbane'in en acımasız sırrını öğrenir: binlerce yıl önce Kanun Asası'nı yok etmesiyle mümkün olmuştur. Farkında olmadan sebep olduğu zararı geri almak için çaresizce, Linden, Sunder ve Hollian'ın yanı sıra bir zamanlar Lordlar Konseyi'ne hizmet etmiş güçlü savaşçılar olan bir dizi *Haruchai*'yi kurtarmak için vahşi büyüye riske atar.

Covenant daha sonra arkadaşları, Vain ve küçük bir *Haruchai* grubuyla birlikte, Berek'in Kanun Asası'nı yaptığı ağaç olan Tek Ağaç'ı bulmak için yola çıkar. Covenant, Clave ve Sunbane'e karşı koymak için yeni bir Asa tasarlamayı ummaktadır.

Doğuya, Gündoğumu Denizi'ne doğru seyahat eden Covenant ve yoldaşları, Seareach'in kayıp Devlerinin anavatanından gelen denizci varlıklar olan bir Dev grubuyla karşılaşır. İçlerinden biri, Cable Seadreamer, Dünya'ya yönelik korkunç bir tehdide dair bir öngörü görmüştür ve Devler tehlikeyi keşfetmek için bir Arama ekibi göndermiştir.

Bu tehdidin Sunbane olduğuna ikna olan Covenant, Arama'yı Tek Ağaç'ı bulmasına yardım etmeye ikna eder; ve *Tek Ağaç*'ta Covenant, Linden, Vain ve birkaç *Haruchai*, Devler Gemisi Starfare's Gem ile yelken açarak Sunder ve Hollian'ı Ülke halkını Clave'e karşı toplamak üzere bırakır.

Tek Ağaç arayışı, Covenant ve Linden'ı önce, Dünya'nın kaderini anlıyor ve belki de kontrol ediyor gibi görünen, saf Dünya gücüne sahip gizemli varlıklar olan *Elohim*'in ülkesine götürür. *Elohim*, Tek Ağaç'ın yerini açıklamayı kabul eder ama bunun için bir bedel ister:

Covenant'ın zihnini sakatlayarak bilincini bir tür durağanlığa hapsederler, sözde Dünya'yı artan gücünden korumak için ama aslında Vain'in isimsiz amacını gerçekleştirmesini engellemek için. Artık Covenant'tan ziyade Linden'in kararlılığına rehberlik eden Arama, Tek Ağaç Adası'na doğru yelken açar.

Ancak beklenmedik bir şekilde, *Elohim*'den biri olan ve Vain'in amacı başarısızlığa uğramazsa sonuçlarına katlanmakla görevlendirilen Findail de onlara katılır.

Linden çok geçmeden Covenant'ın zihnini ona sahip olmadan serbest bırakamayacağını fark eder ve gücünü açığa çıkarabileceğini bildiği için bunu yapmaktan korkar. Ancak kendisi ve tüm yoldaşları *Bhrathairealm*'de hapsedildiğinde, Findail'in dehşetine rağmen onun bilincini geri getirmeyi başarır. Covenant daha sonra Büyük Çöl'ün vahşi bir canavarı olan Sandgorgon'la savaşı ve onu alt eder. Yaratığın *Bhrathairealm*'e saldırması Covenant, Linden ve yoldaşlarının kaçmasını sağlar.

Sonunda Starfare'in *Mücevheri*, *Haruchai*'lerden biri olan Brinn'in Ağacın Koruyucusu'nun yerine geçmeye çalıştığı Tek Ağaç Adası'na ulaşır. Ancak Covenant, Linden ve yoldaşları hedeflerine yaklaştıklarında, Despiser ve *Elohim* tarafından yanlış yönlendirildiklerini öğrenirler. Covenant'ın yeni bir Kanun Asası için odun elde etme çabası, Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırmaya başlar. Solucan bir kez uyandığında Lord Foul'un Zaman'dan kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

Seadreamer, kendi hayatı pahasına Linden'i gerçek tehlikeden haberdar etmeyi başarır. O da Covenant'ı engellemeyi başarır. Yine de Solucan rahatsız olmuştur ve Ada denize batarken huzursuzluğu Arama'yı kaçmaya zorlar ve Tek Ağaç'ı ulaşamaz hale getirir.

Yenilgiye uğrayan Arama, *Beyaz Altın Yaratıcısı*'yla rotasını Kara'ya çevirir. Covenant artık Clave'le doğrudan yüzleşmek, Banefire'ı söndürmek ve ardından Despiser'la savaşmak dışında bir alternatifi olmadığına inanmaktadır; Linden ise kısmen onu sevmeye başladığı için kısmen de onun kontrolsüz vahşi büyüünden korktuğu için ona yardım etmeye karardır.

Büyük zorluklarla sonunda Revelstone'a ulaşırlar ve burada Sunder, Hollian ve birkaç *Haruchai* ile yeniden bir araya gelirler. Birlikte

Land'in az sayıdaki savunucusu Clave'e karşı savaşıır. Şiddetli bir mücadelenin ardından yoldaşlar, Clave'e komuta eden Raver'ı köşeye sıkıştırır. Orada Seadreamer'ın kardeşi Grimmand Honninscrave, bir Sandgorgon'un yardımıyla, Raver'ın "parçalanmasını" mümkün kılmak için hayatını feda eder. Sonuç olarak Sandgorgon, Raver'ın duyarlılığının bir parçasını kazanır. Ardından Covenant kendini Banefire'in içine atar ve karanlık teurjisini kullanarak damarlarındaki zehri dönüştürür, böylece Arch'ı tehdit etmeden Banefire'ı söndürebilir. Sunbane kalır ama kötülüğü artık büyümemektedir.

Clave dağıldığında ve Revelstone temizlendiğinde, Covenant ve Linden Despiser'ın artık ikamet ettiği Thunder Dağı'na yönelir. Hala Vain ve Findail tarafından takip edilirken, Linden'in korkuları artar. Covenant'ın Lord Foul ile savaşmak istemediğini fark eder. Covenant, bu mücadelenin Zaman'ı yok etmeye yetecek gücü açığa çıkaracağına inanmaktadır. Despiser'a teslim olacağından korkan Linden, kendini onu tekrar ele geçirmeye hazırlar, ancak ele geçirmenin büyük bir kötülük olduğunu artık anlamıştır.

Yine de Covenant'la birlikte sonunda Lord Foul'la karşılaştıklarında, Thunder Dağı'nın Wightwarrens'inin derinliklerinde, kendisi de bir Raver tarafından ele geçirilir; ve bu karanlık ruhun kontrolünden kurtulma çabaları onu Covenant'ın seçimlerine müdahale etme konusunda isteksiz bırakır. Korktuğu gibi, Lord Foul'a yüzüğünü vererek teslim olur. Ancak Despiser vahşi büyüü Covenant'a çevirip bedenini öldürdüğünde, değiştirilmiş zehir Covenant'ın ruhundan yakılır ve Lord Foul'un saldırılarının öfkesine rağmen Arch'ı sürdürebilen saf bir vahşi büyü varlığı haline gelir. Sonunda Despiser kendi özünden o kadar çok harcar ki, kendini etkili bir şekilde yener; ve Covenant'ın yüzüğü Linden'a düşer.

Bu arada, Vain'in amacını ve Findail'in Atanmış rolünü anlamıştır. Vain saf yapıdır, Findail ise saf akışkanlık. Linden, Covenant'ın yüzüğünü kullanarak bu iki varlığı yeni bir Kanun Asası'nda birleştirir. Ardından, sağlık duyuları ve hekim içgüdülerinin rehberliğinde, Güneşboğan'ı silmek ve Toprak'ı iyileştirmeye başlamak için Hukuk'un yenilenmiş gücüyle uzanır.

İşi bittiğinde, Linden Toprak'tan kaybolur ve kendi dünyasına geri döner; orada Covenant'ın gerçekten de öldüğünü görür. Ancak o

artık onun evlilik yüzüğünü taşıyor. Ve Dr. Berenford onu aramaya geldiğinde, Covenant ile geçirdiği zamanın ve kendi zaferlerinin onu dönüştürdüğünü keşfeder. O artık gerçekten Linden Avery'dir, Toprak'taki adıyla Seçilmiş: eski hayatını tamamen yeni bir şekilde yaşamayı seçebilir.

"Thomas Covenant'ın Son Günlükleri"

Birinci Kitap, *Dünyanın Rünleri*'nde, Linden Avery için on yıl geçmiştir; ve bu süre içinde hayatı değişmiştir. Şimdi on beş yaşında olan Jeremiah adında bir oğlunu evlat edinmiştir; Jeremiah, Kara'ya yaptığı ilk yolculuk sırasında korkunç bir şekilde hasar görmüş, sağ elinin yarısını ve -görünüşe göre- zihninin normal kullanımının tamamını kaybetmiştir. Tuhaf bir dehası vardır: Tinkertoys ve Lego gibi oyuncaklardan şaşırtıcı yapılar inşa edebilmektedir. Ancak diğer her yönden tamamen tepkisizdir. Yine de Linden kendini ona adanmış, Thomas Covenant'a ve Ülke'ye olan tüm hayal kırıklığına uğramış sevgisini ona vermiştir.

Ayrıca, Covenant'ın eski karısı Joan'ın da hasta olduğu yerel bir psikiyatri hastanesinin başhekimisi olmuştur. Joan'ın durumu bir süre için bitkisel katatoniye benzer. Ama sonra kendini cezalandırmaya başlar, kendi ölümünü gerçekleştirmek için durmadan şakağını yumruklar. Sadece beyaz altın alyansının geri verilmesi onu sakinleştirir, ancak bu da şiddetini tamamen engellemez.

Hikâye başladığında, Roger Covenant yirmi bir yaşına gelmiştir ve annesinin velayetini talep etmeye gelmiştir: Linden, kısmen Joan'ı serbest bırakmak için yasal yetkisi olmadığı, kısmen de Roger'a güvenmediği için velayeti reddeder. Bu tersliğe Roger, annesini silah zoruyla kaçırarak karşılık verir. Linden, Roger'ın saldırısının sonuçlarıyla başa çıkmak için hastaneye gittiğinde, Roger Jeremiah'yı da yakalar.

Linden ve polis ayrı ayrı Roger, Joan ve Jeremiah'nın yerini tespit eder. Ancak Linden Roger'la yüzleşirken Joan'a yıldırım çarpar ve Roger polise ateş açar. Ardından açılan ateşte Linden, Roger ve Jeremiah öldürülür; Linden

kendini bir kez daha Lord Foul'un bedensiz sesinin oğlunu ele geçirdiğini bildirdiği Toprak'a çevrilmiş bulur.

Daha önce olduğu gibi, Toprak'ta birkaç bin yıl geçti ve Linden'in bildiği her şey değişti. Toprak iyileştirildi, eski güzelliğine ve gücüne kavuşturuldu. Ancak şimdi, kendilerini tüm büyülü bilgi ve gücü bastırmaya adanmış Üstatlar, *Haruchai* tarafından yönetilmektedir. Kevin'in Kir'i adı verilen ürkütücü bir duman, Linden'in yanı sıra Diyar'ın insanlarını da etraflarındaki Dünya gücü zenginliğine karşı körleştirerek görevlerini kolaylaştırmaktadır.

Yine de Ülke, Üstatların yenemediği tehlikeler tarafından tehdit edilmektedir. Joan çılgınca büyü patlamaları yaparken, Caesures - zaman *bozulmaları*- rastgele belirip kaybolarak ortalığı kasıp kavuruyor. Buna ek olarak, *Elohim*'lerden biri Diyarı ziyaret etmiş ve çeşitli canavarları içeren tehlikeler hakkında uyarıda bulunmuştur - ve isimsiz bir *yarı el*

. Ve Linden'in *Beyaz Altın Sarsıcı*'nın sonunda yarattığı yeni Kanun Asası kayboldu.

Jeremiah'ı bulup kurtarmak için çaresiz kalan Linden, kısa sürede hem istekli hem de isteksiz yoldaşlar edinir: Anele, "Toprağın umudu" olduğunu iddia eden ve deliliği üzerinde durduğu yüzeylere - taş, toprak, çimen- göre değişen kadim, Toprakgüçlü ve kör bir deli; Liand, Mithil Stonedown'dan saf bir genç adam; Linden'a güvenmeyen ve Anele'yi hapsedmek isteyen bir Efendi olan Stave; bir zamanlar Lord Foul'un en korkunç köleleri arasında yer alan yapay yaratıklar olan küçük bir ur-vil grubu; ve bir zamanlar Toprak'ta yaşayan Dünya-güçlü atlar olan Ranyhyn'in insan hizmetkârları olan bir grup Ramen. Ramenler arasında Linden, Ranyhyn'in oğlunu ararken ona yardım etmek niyetinde olduğunu keşfeder. Ve kayıp *Haruchai* Cail ve yozlaşmış *Elohim* Kastenessen'in işkence görmüş ve güçlü torunu Esmer ile tanışır.

Linden, Esmer'den *kesürlerin* doğasını öğrenir. Ur-villerin onu Esmer'in ihanetinden korumaya niyetli olduğu söylenir. Ve Anele'nin Kanun Asası'nın binlerce yıl önce nerede kaybolduğunu bildiğini öğrenir.

Sadece büyük zorluklarla kullanabildiği Covenant'ın yüzüğü dışında hiçbir gücü olmadığı için -çünkü Lord Foul'un Jeremiah'yı nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktur- ve Efendilerin muhalefetine rağmen Diyar'da seyahat edemeyeceğinden korktuğu için-Linden bir *sezaryene* girme riskini almaya karar verir. Bunun onu geçmişe, Kanun Asası'nın kaybolduğu zamana götüreceğini ve Anele'nin onu Asa'ya yönlendirebileceğini ummaktadır. Anele, Liand, Stave, ur-viller ve üç Ramen ona eşlik eder

-Manethrall Mahrtiir ve onun iki Kordonu Bhapa ve Pahnı- Linden, Joan'ın gücünün zamansal kaosuna doğru at sürer.

Ur-villerin teurjisi ve Ranyhyn'in rehberliği sayesinde, o ve yoldaşları üç bin yıldan daha uzun bir geçmişe *sahip kaostan* çıkarlar ve burada Asa'nın bir grup Waynhim tarafından saklandığını ve korunduğunu görürler. Ancak Asa'yı geri aldığı anda, Esmer tarafından ihanete uğrar: Kastenessen'den miras kalan güçleri kullanarak, ona saldırmak için Diyar'ın derin geçmişinden bir Demondim sürüsü getirir. Demondim, ur-villerin ve Waynhim'in yaratıcıları olan korkunç varlıklardır ve hem kendi vahşi ilimleriyle hem de Thomas Covenant'ın Diyar'a ilk ziyaretinden önceki bir çağdan kalma bir *kesit* aracılığıyla hortumladıkları Illeearth Taşı'nın uğursuz enerjisiyle saldırırlar.

Demondim'in saldırısının Diyar'ın tarihinin bütünlüğüne zarar vereceğinden korkan Linden, Covenant'ın *yüzüğünü* kullanarak kendi zamanını yaratır. Bu zaman kesintisi onu, tüm yoldaşlarını ve Demondim'i doğal şimdiki zamanına taşır. Ancak sürpriz bir şekilde, *sezaryeni* onu ve onunla birlikte olan herkesi Üstatların merkezi Revelstone'un kapılarının önüne bırakır. Efendiler Demondim'e karşı umutsuz bir savaş verirken, o ve yoldaşları Lord's Keep'in belirsiz sığınağına girerler.

Revelstone'da Linden, Efendilerin Sesi olarak adlandırılan liderleri Handir ile tanışır. Ve Alçakgönüllüler, Galt, Branl ve Clyme ile karşılaşır: Thomas Covenant'a benzeyecek şekilde sakatlanmış ve amaçları Efendilerin ahlaki otoritesini somutlaştırmak olan üç *Haruchai*. Mahdoubt adında gizemli ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir kadın tarafından bakılan Linden, Jeremiah'ı aramasına yardım etmeleri için Ustaları nasıl ikna edebileceğini hayal etmeye çalışır,

ve Toprak'ın kurtuluşu için. Ancak Handir, Alçakgönüllüler ve diğer Efendilerle yüzleştğinde, tüm argümanları bir kenara bırakılır. Efendiler Demondim'e karşı neredeyse çaresiz olmalarına rağmen, Linden'in arzularını desteklemeyi reddederler. Yalnızca Stave onun yanında durmayı seçer: bu, akrabaları tarafından cezalandırıldığı ve reddedildiği bir meydan okuma eylemidir.

Atlıların Revelstone'a yaklaştığı haberi gelince çatışma aniden sona erer. Linden siperlerden, Demondim'den önce Lord'un Kalesine ulaşmak için yarışan dört Efendi görür. Efendilerin yanında Thomas Covenant ve Jeremiah vardır. Ve Jeremiah tepkisiz pasifliğinden coşkuyla çıkmıştır.

Fatal Revenant'ta, Covenant ve Jeremiah'nın gelişi kargaşa yaratır. Demondim'in güçlerinden kaçabilen, somut bir şekilde mevcut ve güçlüdürler. Yine de varlıkları hakkında tatmin edici bir açıklama yapmazlar. Ve Linden'in kendilerine dokunmasına izin vermeyi reddederler: onun sevgisini kabul etmeyi reddederler. Bunun yerine, onunla konuşmaya hazır olana kadar tecrit edilmek konusunda ısrar ederler.

Bu sırada Demondim kapılara yığılır ve görünüşe göre Illearth Taşı'nın kötülüğünü Revelstone'u yok etmek için hazırlar. Ama saldırmazlar.

Derinden sarsılan Linden, Covenant'ın çağrısını beklemek üzere Lord's Keep'in yukarısındaki platoya tek başına çekilir. Orada, kendisini duyacağını ve sorularına cevap vereceğini umarak Esmer'i çağırır. Ancak Esmer ortaya çıktığında, Diyar'ın uzak geçmişinden daha fazla yaratık getirerek onu şaşırtır: bir grup ur-vil ve Linden'e hizmet etmek için bir araya gelen daha az sayıda Waynhim. Esmer gizemli bir şekilde ona yaratıkların "kelepçeler" hazırladığını söyler. Ve Revelstone'u kuşatan Demondim'in artık Kastenessen ile birlikte çalıştığını açıklar. Ancak Linden'in diğer sorularını yanıtsız bırakır. Bunun yerine, görünürde hiçbir sebep yokken, ona "Dünya Kanı'nı ilk içen kişi olması gerektiğini" söyler.

Esmer ortadan kaybolduğunda, Covenant'ın çağrısı gelir. Linden, Covenant ve Jeremiah ile odalarında buluşur; bu karşılaşma onun sıkıntısını daha da arttırır. Covenant, Toprak'ı nasıl kurtaracağını bildiğinde ısrar etmesine rağmen, çoğunlukla anlamsız ve kaçamak ifadelerle konuşmaktadır. Aynı zamanda Jeremiah da Linden'a

Arkadaşına güvenir: Covenant'ı arkadaşı olarak görür. Kendini hem reddedilmiş hem de şüpheli hisseden Linden, Covenant beyaz altın yüzüğünü istediğinde bunu reddeder. Bunun üzerine Covenant, Toprak'ı nasıl kurtaracağını göstereceği platoda kendisine katılmasını talep eder.

Linden razı olur. Sevdiklerinin neden ve nasıl değiştiğini keşfetmek için başka bir yol bilmemektedir. Ancak Covenant ve Jeremiah, Diyar'la ilgili niyetlerini açıklamak yerine, onu şimdiki zamanından koparıp alan bir portal yaratırlar. Geçiş yapmadan, kendini Covenant ve Jeremiah ile birlikte Diyar'ın on bin yıllık geçmişinde, Berek Halfhand'in Yüce Lordların ilki olmadan önceki son savaşları sırasında bulur.

Garroting Deep'in korkunç ormanının yakınındadırlar ve Covenant ile Jeremiah'in aradığı yer ve zamandan çok uzaktadırlar. Bunun yerine, zamanla mistik bir ilişkisi varmış gibi görünen Theomach adında bir adam tarafından hedeflerinden saptırılmışlardır. Kendisi, birbirlerinden tamamen izole bir şekilde gizemli bilgi ve güç peşinde koşan bir insan ırkı olan Insequent'lerden biridir: görünüşe göre tek ortak özellikleri *Elohim*'den nefret etmek olan bir ırk. Theomach, Covenant ve Jeremiah'a müdahale etti çünkü niyetlerinin çok tehlikeli olduğuna inanıyordu ve *Elohim*'in herhangi bir müdahalesini engellemek istiyordu.

Ancak sonuçta Linden, Covenant ve Jeremiah kışın ortasında, Covenant ve Jeremiah'nın Lord Foul'u kalıcı olarak yenmek için Toprak Kanı ve Komuta Gücü'nü kullanmayı umdukları *Melenkurion* Skyweir'dan birçok acımasız fersah uzakta durmaktadır. Garroting Deep'e çok yakınlar; üstelik sıcak tutacak giysileri ya da erzakları da yok. Linden çaresizlik içinde yardım için Berek'e yaklaşmaya karar verir. Theomach, Covenant ve Jeremiah'ın eşliğinde, birçok yaralıyı iyileştirerek ve ona kendi yeni doğan sağlık duyusunu tanıtarak geleceğin Yüce Lordu'nun güvenini kazanır.

Daha sonra Theomach, Berek'i kendisini bir rehber ve öğretmen olarak kabul etmeye ikna ederek kendi amacını gerçekleştirir. İyi niyetini göstermek için Yedi Söz'ü söyler. Bu sözler Linden'in daha önce hiç duymadığı güçlü bir Dünya Gücü çağrısıdır.

Berek Halfhand tarafından sağlanan erzak ve atlarla Linden, Covenant ve Jeremiah, Son Tepeler boyunca *Melenkurion* Skyweir'a doğru zorlu bir yolculuğa başlar. Ancak yorgun binekler ölmeye başlayınca, Covenant ve Jeremiah Linden'ı bir dizi uzaysal portal aracılığıyla Skyweir'a taşır. Yüce dağın altındaki bir platoda Jeremiah, yapılar konusundaki yeteneğinin sihrini ortaya çıkarır. Doğru malzemelerle "kapılar" tasarlayabilmektedir: bir yerden başka bir yere açılan kapılar; zamanı atlayan kapılar; gerçeklikler arasında kapılar. Büyük bir ahşap kutu şeklinde bir kapı inşa ederek kendisini, Covenant'ı ve Linden'ı *Melenkurion* Skyweir'ın derinliklerine, EarthBlood'un gizli mağaralarına taşır.

Covenant artık Komuta Gücünü kullanmaya hazır. Ancak Esmer'in öğüdünü hatırlayan Linden önce içer. Ardından yoldaşlarının sırlarını ifşa etmek için Komutasını kullanır.

Bir anda büyüşü bozulur. Covenant gerçek halini gösterir: O Thomas değil Roger Covenant'tır ve babasının sevdiği her şeyi küçümser. Sağ eli muazzam bir güce sahiptir: Kastenessen'in elidir ve doğal olarak sahip olmadığı sihirleri ona vermek için ona aşılanmıştır. Ve Jeremiah'ın sırtında *croyellerden* biri, hem konakısından beslenen hem de onu güçlendiren bir succubus vardır. Jeremiah'ın sergilediği duyarlılık *croyel'e* aittir, kendisine değil. Kibirlenen Roger, kendisinin ve *croyel'in* Zaman Kemerini düştüğünde tanrı olmayı arzuladıklarını açıklar. Linden'i geçmişe getirmek -ve onu buraya getirmek- onu kandırarak Toprak'ın tarihini geri dönölmez bir şekilde ihlal edecek ve böylece Kemer'in yıkılmasına neden olacak bir eylemde bulunmasını sağlamak için bir girişimdi. şimdiye kadar bu tehlikeden kaçındı. Ama şimdi Diyar'ın on bin yıllık geçmişinde kapana kısılmış durumda ve kaçamıyor.

Bunu, Kanun Asası'nın siyaha dönüştüğü korkunç bir savaş izler. Asasını ve Yedi Söz'ü kullanarak Toprak Kanı'nı çeken Linden, Roger'ı ve ele geçirilmiş oğlunu geri çekilmeye zorlar. Ancak bir deprem *Melenkurion* Skyweir'ı ikiye bölerken, Roger ve Jeremiah Linden'dan ve geçmişten kaçarak onu mahsur bırakır.

Bu deneyim Linden'ı dönüştürür. Kendi yetersizliğinden emin olarak, artık sadece Thomas Covenant'ın

yapılması gerekeni başarmak. Aynı zamanda Jeremiah'yı kurtarma kararlılığı daha da güçlenir ve daha da vicdansızlaşır.

Garroting Deep'in Forestal'ı Caerrol Wildwood ile karşılaştıktan sonra, esasını daha güçlü hale getirmek için rünlerle kazıyan Mahdoubt tarafından geçmişten kurtarılır. Burada Mahdoubt'un Insequent'lerden biri olduğu ortaya çıkar. Linden kendi zamanında Revelstone'a ve arkadaşlarına geri döndüğünde, Liand'ın Dünya gücünü çeşitli şekillerde kanalize edebilen bir taş olan *orcrest*'in bir parçasını ele geçirdiğini öğrenir. Ayrıca bir yabancının Demondim'in tüm sürüsünü tek başına yok ettiğini de duyar.

Bu yabancıyla tanıştığında, onun Harrow, yani bir başka Insequent olduğunu öğrenir. Hem Asa'sına hem de Ahit'in yüzüğüne göz dikmiştir ve kadının zihnini boşaltıp iradesini yok ederek onları alma gücüne sahiptir. Ancak Mahdoubt araya girer. Insequent'ı yöneten temel etiği ihlal ederek Harrow'a karşı çıkar ve onu yenerek ondan Kanun Asası'nı ve Covenant'ın yüzüğünü Linden'dan zorla almayacağına dair söz alır: Mahdoubt'un kendi hayatına mal olan bir zaferdir bu. Linden'e arzularını daha sonra başka yollarla elde edeceğine dair güvence verdikten sonra Harrow ortadan kaybolur.

Ertesi gün Linden, arkadaşları ve üç Alçakgönüllü Ranyhyn'i çağırır ve Revelstone'dan uzaklaşırlar. Jeremiah'ın nerede saklandığı ya da onu nasıl kurtaracağı konusunda hâlâ hiçbir fikri olmadığı için, niyeti Andelain'e ulaşmak ve uzun zaman önce Covenant'ın yaptığı gibi Ölümlere danışmaktır. Açıklamadığı nedenlerden ötürü, Yüce Lord Loric'in *krilini*, herhangi bir ölümlünün kullanamayacağı kadar büyük güç miktarlarını kullanmak için dövülmüş bir eldritch hançerini de kurtarmayı umuyor.

Yol boyunca, o ve yoldaşları, bir *caesure* tarafından yok edilen bir ağaç-köy olan Woodhelven'e rastlarlar: Esmer tarafından Harrow'a karşı bir silah olarak kontrol edilen bir *caesure*. Onlardan, Harrow'un Jeremiah'ın nerede saklandığını bildiğini ve Esmer'in Insequent'in sırrını açığa çıkarmasını engellemeye niyetli olduğunu öğrenir. Aynı zamanda, Roger Covenant bir Mağara Şövalyeleri ordusuyla saldırır. Esmer gibi Roger da Harrow'un ölmesini istemektedir. Takip eden savaşta, Linden'ın bölümü kısa sürede

bunalmış. Çılgına dönerek çılgınca bir kumar oynar: Bir zamanlar Clave'e karşı Covenant'a yardım eden vahşi bir canavar olan Sandgorgon'u çağırmaya çalışır. Altı Sandgorgon savaşa girerek Roger ve Mağara Şövalyelerini bozguna uğratır ve Harrow'un canını kurtararak kaçmasını sağlar.

Daha sonra Linden, bir Raver'in kötü ruhunun kalıntıları tarafından yönlendirilen çok sayıda Sandgorgon'un Diyar'a geldiğini duyar. Covenant adına, Linden'in çağrısına cevap verdiler. Ama şimdi ona olan borçlarını ödediler. Kendi vahşi açlıkları ve Raver'in kötülüğü için yeni bir çıkış yolu arıyorlar.

Linden ve yoldaşları evsiz ağaç köylüleri için ellerinden geleni yaptıktan sonra, Andelain'in çoğunu çevreleyen büyük bir orman olan Salva Gildenbourne'a doğru yola çıkarlar. Orada, tutsakları olan Longwrath adındaki dengesiz bir adam dışında hepsi kadın olan Swordmainnir adında bir Dev grubuyla karşılaşırlar. Devler ve Linden'in grubu nispeten güvenli bir yere ulaştıklarında, dinlenmek ve hikâyelerini paylaşmak için dururlar.

Devlerin lideri Demir El Rime Coldspray, Longwrath'ın bir *geas* tarafından ele geçirilmiş bir Swordmain olduğunu açıklar: bir dış güç onu isimsiz bir kadını öldürmeye itmektedir. Ironhand, dokuz Swordmainnir arkadaşıyla birlikte denizler boyunca onu takip etmekte ve *geas*'in nedenini ya da amacını aramaktadır. Görünüşe göre güçlü bir kılıç elde ettikten sonra Devleri Kara'ya götürmüştür. Burada, öldürmeye zorlandığını hissettiği kadının Linden'in ta kendisi olduğu anlaşılır.

Linden'i korumak ve Linden'in Arayış Devleriyle olan eski dostluğunun hatırına, Swordmainnir ona Andelain'e kadar eşlik etmeyi kabul eder. Ancak ertesi gün Kastenessen'e hizmet eden *skurj*, ateşten solucan benzeri canavarlar tarafından saldırıya uğrarlar. Devlerden ikisi öldürülür. Yine de Liand orkestrasını bir fırtına çağırmak için kullanarak topluluğu kurtarır. Sağanak yağmur *skurjları* yeraltına iter ve hayatta kalan yoldaşlar bir kez daha kaçmayı başarır.

Sonunda Andelain'in güvenliğine ulaşırlar. Kutsal Tepeler, uyanmış *krillerden* güç alarak kötülüğü geri püskürten küçük mum alevli periler olan Wraithler tarafından korunmaktadır. Böylece korunan

Yoldaşlar, Covenant ve Linden'in uzun zaman önce *krilleri* bıraktığı yeri bulmak için acele ediyor.

Ancak ayın karanlığında şirket Harrow'la tekrar karşılaşır. Dolaylı olarak Linden'a bir pazarlık teklif etmiştir: Kanun Asası ve Ahit yüzüğünü teslim ederse onu Yeremya'ya götürecektir. Ancak o Linden'le alay ederken, *Elohim*'in hükümdarı Infelice ortaya çıkar. Harrow'a ve Linden'in yapmaya niyetlendiğı her şeye karşı tutkuyla tartışır. Yine de Linden *krile* yaklaşırken hem Infelice'i hem de Harrow'u görmezden gelir.

Orada ller gelmeye başlar. Dört orijinal Yüce Lord gözlem yaparken, Caer-Caverall ve Yüce Lord Elena Thomas Covenant'ın hayaletine eşlik eder. Yine de Lordlar, son Forestal ve Covenant'ın kendisi konuşmayı reddeder. Hiçbiri Linden'a cevap vermez.

Son raddeye kadar zorlanan Linden, tüm gücünü hem Asasından hem de Covenant'ın yüzüğünden alır ve çelişkili büyülerini *krill*'e aktarır. *Krill* ile, Covenant'ı diriltmeyi başarana kadar Yaşam ve lm Yasalarını keser; ruhunu Zaman Kemerinden çeker; öldürülen bedenini geri getirir.

Yine de bu ölçekte bir gücün büyük sonuçları vardır. Covenant'ı diriltten Linden Avery, aynı zamanda Dünyanın Sonu Solucanı'nı da uyandırır.

Birinci Bölüm

"Dünya'nın mahvolmasını sağlamak için"

1.

Çok Fazla Zamanın Yüğü

Thomas Covenant, Andelain'in zengin çimenleri üzerinde, sanki oraya çağlar ötesinden düşmüş gibi diz çöktü. Gökler ve zamanla doluydu. Yaratılışın temel çizgileri arasında sayısız bin yıl geçirmiş, Arş'in her tezahürüne katılmıştı: yıldızlar kadar insan dışı ve yalnızdı. Her şeyi görmüş, her şeyi bilmiş ve bunları korumak için çalışmıştı. Dünya'nın ilk şafağından Kara'daki Dünya gücünün olgunlaşmasına kadar - dağların en derin köklerinden en uzak takımyıldızlara kadar - tanıklık etmiş, anlamış ve hizmet etmişti. Çağlar boyunca, Hukuk ve yaşamı savunmak için tekil benliğini kullanmıştır.

Ama şimdi böylesine uçsuz bucaksız manzaraları zapt edemiyordu. Linden onu yeniden ölümlü yapmıştı. Sadece etten ve kemikten oluşan bedeni onun gücünü, bilgisini ve kavrayışını taşımayı reddediyordu. Unuttuğu kalbinin her atışında, sonsuzluğun imaları dışarı atılıyordu. Yeni derisinden ter gibi sızdılar ve kayboldular.

Yine de tahammül edebileceğinden fazlasını taşıyordu. Çok fazla zamanın yükü orojenez kadar derindi: sıradan zihnini depremlere neden olanlara benzer baskılara maruz bıraktı; tektonik kaymalar. Zorla kabul ettirilmiş ikamesi onu kırılabilir hale getirmişti. Bildiği, anladığı, düşündüğü ve arzuladığı şeylerin yapısı alışılmadık bir anda çökerken, onu sayısız çağlar boyunca ayakta tutan bilinç fay hatları ve potansiyel kaymalarla delik deşik oldu.

Henüz farkındalık ya da gerçek bir his olmayan bir şekilde, ihtiyaçlarla çevrili olduğunu fark etti; Linden'in seçimlerine tanıklık etmek için toplanan insanlar ve hayaletler tarafından. Andelain'in tepeleri arasında diz oktuğu çukuru karanlık gökyüzüne karşı geniş gövdeli ağaçlar tanımlıyordu. Ama onların gölgeleri Loric'in vahşi büyüyle parlayan *krillerinin* coşkulu ışıltısında ve varlıkları Covenant'ın ve Linden Avery'nin krizinin sınırlarını oluşturan dört Yüce Lord'un hayaletimsi ışıltısında soluklaşıyordu.

Yüksek ve görkemli l Lordlar, kendi hayatlarının uzun sonuçlarını gözlemlemek ve belki de yargılamak için pusulanın noktalarında nöbetçiler gibi zamansız durdular. Berek ve Damelon, Loric ve Kevin: Covenant onları kendilerini tanıdıkları kadar yakından tanıyordu ya da tanımtı. Berek'in empatisini, Damelon'un endişesini, Loric'in üzüntüsünü, Kevin'in şiddetle reddini hissetmişti. Onların varlığını anladı. Kendisini bu geceye getiren aynı aciliyetle ağırılmışlardı, Yasa-Kırıcılar tarafından çekilmiş ve eşlik edilmişlerdi.

Ama Lordların ruhlarına baktığında -kısa, kısa, bir burkucu kalp atışı ile bir sonraki arasında- artık onlardan biri olmadığını, onlarla bir olduğunu fark etti. Düşünceleri dağların konuşması kadar yabancı ve ezeli hale gelmişti.

Damarlarındaki kanın her zonklayışı onu kendinden mahrum bırakıyordu.

Caer-Caverel ve Elena'yı da anlıyordu. Çukurun yamacında onun arkasında kalmışlardı; Caer-Caverel Andelain'in Forestal'ı olarak geçirdiği yüzyılların sade fedakrlığıyla sarmalanmış, Elena ise onu istemeyerek de olsa Despiser'ın hizmetine sokan yanlış inancın bedeli yüzünden yüreği burkulmuş ve kederlenmişti. Yasa-Kırıcılar Yüce Lordlar'ın heybetine sahip olabilirlerdi - Berek ve Damelon'un ihtişamı ve kudreti, Loric'in şiddetli yiğitliği, Kevin'in ıstırabı - ama seçtikleri ölümlerle azalmışlardı; Covenant'ın ölümlülüğe dönüşünü mümkün kılan kopuşlara kasıtlı olarak katılmışlardı. Artık amaçlarını tamamlamışlardı. Geri çekildiler ve Covenant'ı kusurlarının arasında kendini kaybetmeye bıraktılar.

Bunu yapabilseydi, Infelice'i kabul edebilirdi, *Elohim*'in bencil suretine saygı duyduğu için değil,

Ama Linden'in onlar için yarattığı felaketi anladığı için. Dünya halkları arasında, *Elohim* yok oluşı ilk maruz kalanlar olacaktı. Dünyanın tüm ihtişamını söndürecek olan tahribat onlarla başlayacaktı.

Harrow'u uzaktaki bir işaret ateşinin parıltısı gibi bir anlık bakışlarla algıladı. Ama bu bakışların iletmesi gereken uyarıyı çoktan unutmuştu. İnsan görüşü sanki ağılıyormuş, bilgi ve güç gözyaşları döküyormuş gibi bulanıklaşmıştı. Korkunç gelecekler Anele'de olduğu gibi Insequent'e de bağlıydı: Covenant bunu görmüştü. Yine de bunların önemi azalan zihninin çatlaklarına damlamış ya da kan gibi sızıp gitmişti.

Linden'in onu katlanmak zorunda bıraktığı kayıplar gücünü aşıyordu. Bunlara dayanamazdı. Ve yine de büyüdüler, onu ölümün, arındırılmış vahşi büyü'nün ve Zamanın Kemeri'nin mümkün kıldığı her şeyden adım adım mahrum bıraktılar. Yaşadığı her an, ruhunun derinliklerine doğru yayılan çatlaklar oluşturuyordu.

Dünyanın Sonu Solucanı geliyordu. Soykırımın vücut bulmuş haliydi. Sıcak nefesini Dünya'nın ensesinde hissediyor gibiydi.

*Harucha'i*yi, Ranyhyn'i ve Ramen'i tanıyordu ama isimleri aklından uçup gitmişti. Bir zamanlar Kan Muhafızı ve bir zamanlar da dostu olan bu insanlardan sadece üzüntü hatırlıyordu. Kadim gururları ve aşağılanmışlıkları adına, kederden başka bir sonucu olmayan taahhütlerde bulunmuşlardı. Şimdi üçü sağ elleri onunkine benzeyecek şekilde sakatlanmıştı; dördüncüsü ise sol gözünü kaybetmişti. Onları tanıyan Antlaşma, inatçılıklarına karşı haykırmak istedi. Ölü atalarının çağrısına itaat etmeliydiler.

Ama o öyle yapmadı. Bunun yerine Ranyhyn ve Ramen'in arkadaşlığında teselli buldu -her ne kadar kendisini neden teselli ettiklerini hiçbir ölümlü dilinde açıklayamasa da. Tek bildiği, onların hiçbir zaman kendi sınırlarını reddetmek için çabalamadıklarıydı. Ve Ranyhyn'ler Linden'i ellerinden geldiğince açık bir şekilde uyarmışlardı.

Ramenler gibi atlar *da Harucha'i*yi ihtiyatla inceliyor gibiydiler, sanki yarı el savaşçıları Covenant'ın yapamayacağı bir tehdit oluşturuyorlardı.

Geri çağırma.

Stonedownor'u yüz hatları ya da bağlılığından çok elindeki *orquestra* ve alnındaki kaderden tanıyordu. Genç adam, Güneş Taşı'nın üzerinde parmaklarını ilk kez kapattığında kaderini seçmişti. Artık olduğu kişi olmaktan vazgeçmeden yolunu değiştiremezdi.

Bu yerde, bu aşkın ihlalde Linden'in yakınında kalmış olan herkes Covenant'ı şok, şaşkınlık ya da acıyla izledi. Ancak o henüz onların arasında tam olarak bulunmuyordu. Onların sadece belli belirsiz farkındaydı, tıpkı bir rüyanın sınırlarında duran figürler gibi. Somut farkındalığın ilk zayıf anları Linden'e odaklanmıştı.

Yüzündeki ıstırap, sevilmiş ve kırılmış, onu tuttu. Zihninin çatlakları arasında yolunu kaybetmesini engelledi.

Adamın birkaç adım önünde savunmasız bir şekilde duruyordu. Yüzüğü ve asası acı içindeki parmaklarından düşmüştü. *Krill*'in gümüş parıltısında, kot pantolonundaki izler suçlamalar kadar siyah görünüyordu. Gömleğinin kırmızı fanilas, sanki dikenlerle dolu bir çölden geçerek ona ulaşmış gibi yırtılmıştı. Kararlılıktan ya da umuttan yoksun, temelde yenilmiş, sanki ona ihanet etmiş gibi görünüyordu.

Onu teselli bulmamış ve teselli edilemez bir şekilde görmek, ona zarar veren stresleri büyüttü. Ama aynı zamanda onu ölümlülüğüne de bağlıyordu. Onun içinde bulunduğu durumun suçlusu kendisiydi. Kendisini bağlayan ve koruyan Kanun'u çok fazla göz ardı etmişti.

Anlar ya da ömürler önce, "Ah, Linden" demişti. Ne yaptın sen?" demişti ama dehşet içinde değil. Aksine kız onu huşu ile doldurmuştu. Onu tüm Zaman Kemerini boyunca sevmişti ve o da dünyaların sonucuna karar verebilecek hale gelmişti.

Bitti mi, Timewarden? Infelice cevap vermişti. *Dünyanın Sonu'nun Solucanı'nı uyandırdı.* Ama Infelice'in kendisi umurunda değildi: onu sadece halkının kaderi ilgilendiriyordu: *her Elohim yutulacaktı.* İstemeden de olsa kendi günahlarını hatırlıyordu. Etrafındaki insanlardan ya da varlıklardan daha gerçek görünüyorlardı.

Kendine güven, demişti Linden'e. Oysa onunla hiçbir koşulda konuşmaması gerekirdi. Demişti ki, "*Sen*

Hukuk Asası'na ihtiyaç duyar ve beklemedikleri bir şey yapar. Hatta Anele aracılığıyla arkadaşlarına bile seslenmişti, her ne kadar isimleri ve zorunlulukları bilincinin çatlakları arasında kaybolmuş olsa da. Ve ona kendisini bulması için yalvarmıştı-

Yeryüzünü ve toprağı ayakta tutan tüm gerekliliklere meydan okuyarak, onu dirilişinin tarifsiz felaketine doğru yönlendirmişti.

Hâlâ Linden'in arkadaşlarının ne yaptığını anlayamıyordu. Linden'in ölümünden beri aydınlık bir an yaşamamıştı; ama şimdi insanlar onu şaşkına çeviren nedenlerle hareket halindeydi.

Haruchai'lerden biri "Kutsala saygısızlık eden!" diye bağırarak ona vurmak için hamle yaptı. Yumruğunun tek bir darbesi kafatasını ezebilirdi. Ancak bir başka *Haruchai*, bir gözünü kaybetmiş olan adam, saldırgana karşı koydu; onu bir darbe ve karşı hamle telaşıyla savurdu.

Kalan iki *Haruchai* de Linden'a saldırdı. Biri Ramen saldırısı altında tökezledi. Stonedownor'un yardımıyla, üç Ramen *Haruchai*'yi hedefinden uzak tuttu. Ve akrabası Ranyhyn tarafından engellendi. Kır bir aygır adamın göğsüne tekme atarak geriye doğru yayılmasına neden oldu.

"Evet!" Kevin Landwaster bağırdı. "*Öldürün* onu! Ölümü hak ediyor!"

Ama Yarım El Berek'in büyük sesi cevap verdi, "*Durun!* Kendine *hakim* ol, *Haruchai!* Senin kavrayışının ötesindeki meseleler Zaman Yöneticisi ve Seçilmişler arasında yatıyor. Senin bunlarda hiçbir rolün yok!"

"Bu gece kutsaldır," diye ekledi Damelon Giantfriend daha sakin bir sesle. "Çekişmeniz yakışıksız. Sizden daha güçlü varlıklar burada çekişmez."

Elena ağlıyor olabilirdi. Caer-Caverall ondan ayrı durarak kendisini onun sıkıntısından uzaklaştırdı.

Belki Lordlara duydukları saygıdan, belki de kendilerine ait bir nedenden ötürü *Haruçaylar* mücadelelerine son verdiler.

Covenant buna bir anlam veremedi. Wraithlerin neden müdahale etmediğini daha kolay açıklayabilirdi. *Haruchai*, Andelain'i savunan güçleri çağırmak için fazla insani ve gerekliydi. Yine de hiçbir şey söylemedi. Sakat endişesinde Linden dışında hiçbir şeye ya da hiç kimseye yer yoktu.

Sanki *Harucha*'nin hızlı şiddetiyle serbest kalmış gibi o da hareket ediyordu. Ona doğru ilerlerken vücudunun her çizgisinde acı ve protesto vardı. Acı içinde kıvranan kadın kolunu kaldırırken adamın üzerine doğru geliyor gibiydi. Kadın ona vurduğunda, adam başını eğemeyecek ya da kendini savunamayacak kadar şaşkıındı.

"Allah *belanı* versin!" diye bağırdı: acı dolu bir feryat. "Neden söylemedin

Bir şey mi? Bana söyleyebilirdin-!"

Linden onun önünde dizlerinin üzerine çökerken, Covenant unuttuğu fiziksel acı hissine şaşkınlıkla baktı. Elleriyle yüzünü kapattı; ama kalbinin derinliklerinden gelen hıçkırıklara engel olamadı. Neredeyse bağırarak, sanki köklerinden koparılmış gibi ağlıyordu.

Onun çektiği eziyeti fark etti. Ama sonunda onu odak noktasına getiren, darbesinin zengin acısıydı. Acı içinde öldüğünden ve başkalaşım geçirdiğinden beri ilk kez Andelain havasının keskin meltemini tattı, Tepeleri çevreleyen karanlık tarafından soğutulmuş ve vurgulanmıştı. Bu onu rahatlatmalıydı ama rahatlatmadı.

"Ah, Linden," diye usulca soludu. Kadının dokunuşunu reddedeceğinden korkarak yine de kollarını ona dolamaya çalıştı. Hareketleri kullanılmadığı için beceriksizdi; zayıftı; neredeyse uyuşmuştu. Yine de onu göğsüne bastırdı. "Hiçbir şey söylememeliydim. Rüyalarında. Anele aracılığıyla. Risk çok büyüktü. Ama umudunu kaybetmenden korktum. Yapamazdım-" Yıkım imalarını yuttu. "Seni öylece terk edemezdim.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu benim hatam. Çok zayıftım."

Demek istediği, ben çok insandım. Kemer'de yaşasam bile. Acı çekmeni izleyemezdim ve yalnız olduğunu düşünmene izin veremezdim.

Nasıl yapacağımı bilseydim, yaptığın şeyin bedelini senden bağışlardım.

"Bir *sorun* mu var?" diye tersledi Infelice. "Saçmalıyorsun, Timewarden. Senin dönüşümün kaçınılmaz bir kötülük. Seni mahvetti. Dünya'nın yok olmasına neden olduğunu görmüyor musun?"

Öfke ve Dünya Gücü, *Elohim*'in etrafında sanki hayal kırıklığına uğramış mücevherlerden yapılmış giysiler giymiş gibi parıldıyordu. Öfkeli haliyle bile görülmeye değer olmalıydı. Ama Thomas Covenant'ın hâlâ sahip olduğu her şey Linden'e odaklanmıştı:

Linden'in hıçkırıklara boğulmuş bedeni

Kolları; saçları yüzünün yan tarafına değiyordu. Onun sıkıntısına dalan adam Infelice'i görmezden geldi.

Loric Vilesilencer yapmadı. "Sakin ol *Elohim*," diye homurdandı. "Bunun suçu -eğer suçsa- onun ya da kızın olduğu kadar sizindir de. Siz sadece kendiniz için korkuyorsunuz. Dünya için hiçbir şey umurunuzda değil. Oysa burada sizin kendinize verdiğiniz değeri aşan çok şey var."

"Hayır!" diye itiraz etti Kevin ısrarla. "*Elohim* çok sakın konuşuyor. Lanetlenmenin acısını çektim ve hiçbir şey öğrenmedim mi? O, kavrayış sınırlarını aşan bir saygısızlık yaptı. Timewarden bilmiyorsa bile, Alçakgönüllüler bunu biliyor. Seçilmiş'in kendisi de bunu biliyor."

"Yeter, Loric-son," dedi Berek bir emir sesiyle. "Yaşamın kaderi, aşkı ve ölümü bilenlere aittir. Yargılamak ya da mahkûm etmek bize düşmez. Ve Zaman, yaşayanlara olduğu gibi bize de kalır. Dünyaların yaratılması bir anda gerçekleşmez. Anında geri alınamaz. Seçilmişlerin eylemleri son meyvelerini vermeden önce çok şey geçmelidir."

Linden'in düğümlemiş kederini ve dehşetini tutan Covenant, kaybettiği her şeyle başa çıkmaya çalıştı. Aklında tutabildiği kadar çok şey tutması gerekiyordu; ama uyuşukluğa benzer bir hissizlik onu engelliyordu. Kevin lanetlenme ve Kutsallıktan söz ettiğinde, Covenant'ın zihninin temel taşları birbirlerine karşı kaymaya başladı. Konsantrasyonu bozuldu: şimdiki zamandan kayıyor gibiydi. Hâlâ Linden'i tutuyordu; hâlâ *Haruchai*'nin ölüm getirme arzularını zar zor dizginleyebildiklerini görüyordu; hâlâ Ölü Yüce Lordların sıkıntılı duygularını hissediyordu. Ramen ve Ranyhyn, Stonedownor ve bir *Haruchai*, Linden'i savunmak için hazır bekliyordu. Ancak aynı zamanda, kendini hatırlarken buldu-

Stonedownor gelip Linden'in arkasında durdu ve ellerini usulca Linden'in omuzlarına koydu. "Ah, Linden." Sesi acıyordu. "Böyle ağlama. Olanlardan çok az şey anlıyorum. Ama yüce bir ruh bize zamanın kaldığını söyledi. Onu duymuyor musun? Şüphesiz burada toplanan güçler çok şey başarabilir. Ve oğlunuzu kurtarmak için henüz bir girişimde bulunmadık. Onun adına-"

Genç adam daha fazlasını söyledi ama Covenant bunu anlamadı. Kevin'in Kiril Threndor, Yıldırımın Kalbi'nde Lord Foul ile yüzleşmesini hatırlıyordu. Zihninin parçaları ilk karşılaşmaya tanıklık etmişti.

Linden ve Andelain'in üzerine bindirilmiş gibi Kutsallıktan Arındırma Ayini anları.

Orada Kevin'in çaresizliği Kiril Threndor'un sayısız yüzlü taşından parlayan chiaroscuro kadar canlıydı: kendinden nefret etmesi; kendini cezalandırma arzusu. Yıkıma uğramış aşkı ve başarısızlığı, Lord Foul'un kötülüğünün çirkin ışıltısını yüceltiyordu. Eğer Covenant o odada gerçekten bulunsaydı, Kevin'i durdurmaya çalışırdı. Başka seçeneği yoktu: kendi ruhu Lord Foul'un gözlerinin dışları tarafından parçalanacak, Kevin'in çaresizliğinin yırtık tırnakları tarafından pençelenecekti.

Ama Ritüel'in uygulanışını izlemek için kalamazdı. Bunu daha önce de görmüştü ve içindeki fay hatları boyunca kayan görüntüleri kontrol edemiyordu. Bir şey yanlış yönde başka bir şeye yol açıyordu. Kevin'in kendine ihanetinin doruk noktasına tanıklık etmek yerine, Lord Foul'u zamanda geriye doğru takip etti.

Linden onun kucağında kendine hakim olmaya çalışırken ve Stonedownor onu yatıştırmaya ya da toparlamaya çalışırken, Covenant Despiser'in Konsey'in Lordları arasında kılık değiştirdiği, a-Jeroth olarak kabul edildiği kısa on yıllarını ziyaret etti çünkü Lordlardan hiçbiri ona güvenmek istememelerinin nedenlerini sayamıyordu. Oradan, Covenant'ın hatıraları ister istemez Lord Foul'un Aşağı Diyar'da yaşadığı, Konsey veya Lordlardan önceki halklar tarafından bilinmeyen, Tek Orman'ın kısaltılmış farkındalığını koruyan Ormanlılar dışında kimse tarafından tanınmayan yüzyıllara geri döndü. O uzun çağ boyunca Despiser, Çöküş Devi ve Ormanlıların şiddetli gücü tarafından engellenmişti. Bu yüzden kendisini Kuzgunlardan bile gizlemişti, ta ki Hüküm'ün ilk zayıflaması onları emirlerini yerine getirmeleri için serbest bırakana kadar. Bunun yerine Sarangrave Düzlüğü ve Büyük Bataklık'ın sapkın sakinleri arasında başka hizmetkârlar yetiştirdi, Foul'un Kreşi'ni inşa etti, ordularını kurdu, güçlerini hazırladı ve durmaksızın Fırtına Dağı'nın derinliklerinde gömülü olan yasakların en işe yarar olanını aradı.

Ama ondan önce-

Linden'in perişanlığı yüreğini burksa da Covenant kendini durduramadı ve arkadaşları sanki ondan kurtarıcı bir açıklama bekliyormuş gibi bekledi.

Ondan önce, Despiser Insequent'ı düşünmüş ve onları reddetmişti çünkü onların büyüü kendisine hizmet edemeyecek kadar ayrıktı. Dünya'nın Devlerin bile hiç ziyaret etmediği kadar uzak bölgelerinde, kendisini Vidik Amar'ın koşullu bir büyü kullanan Demimajlarının arasına daldırdı; ancak onları kendi amacına göre yozlaştırdığında, birbirlerine karşı döndüklerini ve Rağmen adına kendilerini küçülttüklerini gördü. Daha önce, amacını gerçekleştiremeseler de, Ruh Yiyen'in istekli enerjileri içinde kızgınlığını besledi. Daha da öncesinde, bir gün Gyre'lı Kasreyn'i doğuracak olan kurnaz halkla bir başarısızlık çağı geçirdi. Ondan önce de Dünyanın Sonu'nun Solucanı'na yaklaşmayı denedi. Ama Solucan onun eseri değildi. Onu doğrudan uyandıramazdı: uykusunu ancak Tek Ağaca zarar vererek bozabilirdi. Ve Tek Ağacın Koruyucusu ona karşı dayanıklıydı.

Covenant, Despiser'ın hüsrânının kaynaklarını, biriken, azalan öfkesinin köklerini hatırladı. Despiser'ın kendisinden bile gizlediği ve bunun yerine etrafındaki varlıklara uyguladığı kendi gizli umutsuzluğunu fark etti.

Linden kendini kabaca Covenant'tan geri itti. Onu durduramadı ya da anlamaya çalışmadı: onu sadece Lord Foul'un geçmişinin perdeleri arasından gördü ve hissetti. Yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı ve hıçkırıklarını bastırma çabasıyla göğsü titriyordu. Onun çektiği azap da Kevin'inki kadar şiddetli ve cezalandırıcıydı. Ama onun durumu Kevin'inkinden daha acımasızdı. Kutsala saygısızlık etmişti ve bundan kurtulmuştu.

Yeniden ağlama spazmlarına karşı kendini sıkarak konuşmak için mücadele etti.

"Tek yapman gereken. *Tek* yapman gereken. bana söylemekti. Jeremiah'ı nasıl bulacağımı." Bir an için yumruklarını düğümledi ve yüzüne vurdu. "O zaman ben-"

Yüz hatları sanki uluyacakmış gibi buruştu.

Tek gözlü *Haruchai* onun yanında durmak için hareket etmişti. "Yapamazdı, Seçilmiş," dedi açıkça. "Sessiz kalması gerekiyordu. Sizi önceden uyarmaya çalıştım. Ama sen bana kulak asmadın. Affetmiyorsun ve başka öğütlere kulak veremiyorsun."

Covenant gibi Linden da onu duymuş gibi görünmüyordu. Ama Covenant hatırladı.

İnkâr edilemeyecek hayalet-

-özgürlüğün gerekliliğini teyit etmeye gelecektir.

Yine de *Harucha*'nin sözleri çok yeniydi: Lord Foul'un yüzlerce ya da binlerce yüzyıl boyunca verdiği mücadelenin etkisini kıramazlardı.

Yine de Linden'in Covenant'a ihtiyacı vardı: bir parçası bunu hissediyordu. Onun, geçmişin parçaları arasında sıkışıp kaldığı sürece veremeyeceği bir şeye ihtiyacı vardı. Kendi acısına ve şaşkınlığına rağmen, onu isteyerek görmezden gelemezdi.

Onu kendinden koparan hatıraların baskısını da kontrol edemiyordu.

"Vur bana," diye nefes nefese kaldı. Sesi o kadar yıpranmış ve çiğdi ki zorlukla duyuluyordu. "Tekrar vur bana."

Şok, utanç ya da öfke olabilecek bir ateş Linden'in gözyaşlarını yaktı; ama o tereddüt etmedi. Tüm acısını darbeye katarak adamın yanağına olabildiğince sert vurdu.

Fiziksel acı. İncitilmiş derinin şoku ve acısı. Başını geriye atarken boynunun sert bir şekilde sarsılması. Ciğerlerinde onu iyileştirmesi gereken hava.

Onu yeniden net bir şekilde gördü, sanki şaşkınlığını tokatla uzaklaştırmış gibiydi.

"Özür dilerim," dedi: elindeki en iyi cevap buydu. "Çok zamanım var.

Elimde tutamıyorum. Ama parçalar-"

Kadının açık ıstırabı onu durdurdu. Duymak istediği şeyi söylemiyordu. Stonedownor -adı Liand'dı- onu teselli etmeye çalıştı ama sözleri ve nazik elleri kadının sıkıntısına dokunmadı. *Harucha*'ye Stave deniyordu. Tek gözü bağışlamayan bir ciddiyetle Mutabakat'a bakıyordu.

Linden buraya -Ölüler'e, Loric'in *krillerine* ve dünyanın yıkımına- Mutabakat'ı parçalayan baskılar kadar büyük güçler tarafından getirilmişti.

"O zaman sana söyleyemezdim," dedi; inledi. "Hiçbir şey söyleyemedim. Hiçbirimiz söyleyemezdik." Etrafındaki Ölüleri kastediyordu. "Özgürlüğün gerekliliği mutlaktır. Kendin yapmak zorundasın

Almak zorunda olduğu risklerin doğası.

"Hizmetkârlarının kendi arzuları var," dedi Infelice Linden'e. Sesinin tonu asidikti, safra taşlarıyla kaplanmıştı. "Aralarından bazıları ona hizmet ettiklerine inanmıyor. Ahmakça, arzularının onunkileri aştığını ya da kendi adlarına hareket ettiklerini sanıyorlar. Ama onun niyetinin yüksekliğini ve genişliğini kavrayamazlar. Sizinki gibi, onların tüm eylemleri de onun amaçlarına hizmet eder.

"Yeter, *Elohim*," diye seslendi Berek'in gölgesi. "İçinde bulunduğunuz kötü durum unutulmadı. Yapabildiği sürece Zaman Müdürünün konuşmasına izin verin."

"Ama eğer Dünya'nın bir umudu varsa -herhangi bir umudu- bu sana bağlı. Joan seni buraya getirdiğinden beri öyle. Ve hala da öyle. Özgürlük sadece vahşi büyü kullanmanın bir koşulu değildir. *Yaşam* için bir koşuldur. O olmadan, her şey sonunda Rağmen'e dönüşür."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Kendi dehşetinin gürültüsü arasında onun için acı çekiyordu: nabzının bin yıldır gereksiz yere ağır çalışması; ciğerlerindeki havanın solunması; ona vurduğu yerde yüzünün yanması; kanarken Zaman'ın acı çekmesi. İhanete uğramış hissetmek için her türlü sebebi vardı. Adamın onu sevdiğine inanmıştı-

Onu seviyordu. Kemer'in içerdiği her an boyunca onu sevmişti. Onu sevmemiş olsaydı, Despiser'a karşı kendini feda edecek gücü asla bulamazdı. Ama tam da bu nedenle, onun öfkesini ve kederini görmekten kaçındı. Tekrar kayarak, zihninin ve iradesinin toz haline getirilebileceği çatlak anıların içine bir enkaz gibi düştü.

Aklının almadığı nedenlerden ötürü, kendini Harrow'un süslü giysili figürüne bakarken buldu.

Insequent, sanki etrafında olup bitenlerde hiçbir r o l ü yokmuş gibi hâlâ atının üzerinde oturuyordu. Ama gözlerinin derin boşlukları açlıkla yüzüğe ve Linden'in terk etmiş gibi bıraktığı Asa'ya sabitlenmişti.

Harrow, Vizard'ı tanıyordu. Elbette tanıyordu. Ve Büyücü, Harrow'un sahip olmadığı bilgilere sahipti. Hayal gücünün bir sıçramasından ya da kendi titiz çalışmasından esinlenen Büyücü, Jeremiah'nın yapılar konusundaki yeteneğinin neredeyse mistik önemini, potansiyel kullanımını kavramıştı. Ve bu kaynağı kendisi için arzulamıştı. Onda bir gün tüm *Elohim* ırkına hükmetme olasılığını görmüştü. Bu sayede, kendisini halkının hepsinden daha büyük gösterecekti.

Ama çok büyük bir hata yapmıştı: Harrow'un ima ettiği tehdidi ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Doğası gereği, Harrow'un niyetleri dolaylı olarak Vizard'ın kileri engelleyecekti. Eğer Tırmık amacına ulaşırsa, Jeremiah Lord Foul'un elinden kurtulacaktı ve o zaman Jeremiah kesinlikle Büyücü'nün ulaşamayacağı bir yere gidecekti. Bu nedenle Büyücü, Insequent'in kendilerine koyduğu kısıtlamaların en hayati olanını ihlal etmişti. Kendi hırslarının büyüklüğünden cesaret alarak Harrow'un özel tasarımlarına karşı çıkmıştı. Böylece Vizard'ın aklı, adı ve hayatı yok oldu. Tüm Insequent'lerin ortak iradesi onun yok edilmesini dayatmıştı. itibaren

Covenant'ın Arch'ın sayılamayan anları arasındaki eski yerinde, Vizard'ın başarısızlığını ve ölümünü izlemişti.

Bu Mahdoubt'un uğradığı kaderin aynısıydı.

Dikkatinin başka bir seviyesinde Covenant, Harrow'un yüzüğü ve Asa'yı almaya kalkışmayacağını anladı: Infelice ona direnmeye hazır dururken ve Wraithler çatışmalarını engellemek için gelirken olmazdı. Ancak bu tür endişeler Harrow'u daha fazla engelleyemeyecekti.

Stave aniden öne çıktı ve Linden'in yerine Covenant'a bir tokat attı. *Haruchai* darbesini tam olarak ölçtü: Linden'inki kadar sert değildi, yine de Covenant'ın boynunu kolaylıkla kırabilirdi. Ama yeterliydi.

Yenilenen acı Covenant'ı günümüze geri getirdi.

Bir anda, diğer iki *Haruchai* Stave'in üzerine atıldı. Kendilerine direnmediği gerçeğini görmezden gelerek onu kabaca sürüklediler. Ramenler yardımına koştuğunda -hatta gözleri bandajlı olan Manethrall bile- Stave onları bir sözle durdurdu.

Linden'in bakışlarının ağırlaştırdığı yarayla yüzleşen Covenant ona tekrar cevap vermeye çalıştı.

"Biliyorum. Dünyanın kaderini çoktan değiştirdin ama hala böyle şeyler yapabileceğine inanmıyorsun. Sadece oğlunu bulmak istiyorsun.

"Size söyleyemem. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eskiden biliyordum. Ama artık yok. Öylece gitti." Çoktan eski halinin bir kabuğuna dönüşmüştü. Her nefes alışında, her kalp atışında anılarının toplamı küçülüyordu. Bir zamanlar Jeremiah'nın ruhunu Lord Foul'un lekesinden korumak için çabaladığını hayal etti. Yine de artık çabalarını hatırlayamıyordu. "Hatırladığım her şey bozuldu. Ve her geçen gün daha fazlasını kaybediyorum. Onu tutacak kadar gücüm kalmadı."

Sadece farkındalığındaki çatlaklar arasında saklı duran parçaları tuttu. Onların içine kaydığı zaman, zihni yeni bedeniyle olan bağlantısını kaybetti.

"Linden?" Liand ona yalvararak usulca sordu. "Ne yapılabilir ki? Bize ne kaldı? Ona vurmaya devam edemeyiz. Eğer gerçekten de hatırlayamıyorsa-"

"Hayır." Linden aceleyle başını salladı; çılgınca. "Hayır." Geriye doğru bir adım attı. *Krill*'in hırslı parlaklığı formunu sınırladı, yüz hatlarını karanlıkta bıraktı. "Bu yanlış. Bu şekilde olamaz.

"Ne yapmamı istiyordun? Seni bulmam için beni çağırdığında? Ne başarabileceğimi sanıyordun?"

-Tutun, diye düşündü Covenant. Hepsini tut. Bir an için Dev gemilerinin görüntüsü onu kendine çekti, aşağı çekti. Devler evlerinde ölümü beklerken, *Turiya* Kinslaughterer tarafından batırılan Mahvolmamışların ahşap gemilerini gördü. Gemiler batarken oluşan emme kuvveti Covenant'ı da kendileriyle birlikte sürüklemeye çalıştı. Hiçbiri denizde kalmamıştı: Gildenlode omurgalar ve dümenlerle donatılmak üzere Grieve'e geri dönmüşlerdi, böylece Ev'e giden yolu bulabileceklerdi; uzun yaslarına son verebileceklerdi-

Ancak Covenant, Linden'in iyiliği için orada kalmaya çabaladı.

Beceriksizce, hareketlerinden emin olmadan, kendini ayağa kalkmaya ve onunla yüzleşmeye zorladı. "Bu bana bağlı değil." Ellerini ve ayaklarını güçlkle hissedebiliyordu. "Sadece istemedim-" Parmakları sanki bir şeye uzanıyormuş gibi istemsizce kıpırdadı. Ama onların farkında değildi. İçinden akıp giden bilgi kadar işe yaramazlardı. "O yaşlı adam. Dilenci. Yaratıcı. Sen buraya gelmeden önce seni terk etti. Benim de seni terk ettiğimi düşünmeni istemedim."

Infelice Linden'a "Zaman Yöneticisi azaldı," dedi. Sesi çığ, neredeyse derisi yüzülmüş gibiydi. "Kendisi olduğundan daha az hale gelmeden önce, yaşayanlar ve Ölüler arasındaki uçurumu kapatmak için daha az ölümcül bir yol keşfedebileceğini düşündü. Bu Yaratılış'ın sonunu getirmeden onun engin farkındalığını kazanabileceğinizi ya da ondan zorla alabileceğinizi hayal etti."

Her şeyin sonunu getirmek için yanlış bir sevgiyle hareket etmezsiniz!

Infelice haklı olabilir. Ya da değildi. Covenant o anıları da kaybetmişti.

Krillerin kısa bir mesafe ötesinde, *Haruchaï*'den ikisi - Alçakgönüllüler - Stave'i serbest bırakmıştı. Covenant neredeyse isimlerini biliyordu. Stave'in önünde ilerleyerek, Ramen ve Ranyhyn'in arasında elleri maskeli yoldaşlarına katıldılar. Ancak Stave, "O zaman yük sana düşüyor, *Elohim*. Senin bilgin

çok büyük. Seçilmiş'in oğlu nerede? Yozlaşma ve hizmetkârlarına nasıl karşı konulabilir? Solucan nasıl uykusuna geri döndürülebilir?"

Parçalanmış zihninde sürüklenen Covenant sonunda Mahrtiir'i teşhis etti: Manethrall. Adam Birinci Woodhelven savaşında ağır yaralanmıştı. Kız ve yanındaki adam da

-Onlar -Covenant kederli bakışlarıyla Linden'in yüzüne yapıştı. Manethrall ile Ramen onun Kordonlarıydı. Pahnı ve Bhapa.

"Bundan bahsetmemiş miydin?" diye karşılık verdi Infelice. "Tıpkı Wildwielder'ın kendisi gibi, onun oğlu da -ve Timewarden'inki de, onun eşi de- kalplerimizin üzerinde bir gölge. Oğlu bizden saklandı. Ve Solucan uykusuna geri dönemez. Dağların ölçüsüne göre, küçük bir şey, bir dizi tepeden daha fazla değil. Bir deprem onu yutabilir. Yine de gücü kavrayışı aşar. Hiçbir çalkantı ya da sarsıntı onu engelleyemez. Her türlü engele rağmen, Dünya'nın özünü tüketene kadar beslenecek ve güçlenecektir. O zaman tüm yaşam ve Zaman sona erecek. Bize yok olmaktan başka bir şey kalmayacak."

"İntikam almak için bir neden daha," diye homurdandı Kevin'in gölgesi. "Onun suçları da benimkiler gibi cevaplanmalı. Alçakgönüllüler onun yaşamasına izin vermeye devam ederlerse Toprak'a yanlış hizmet etmiş olurlar."

Elena sanki Kara Büyücüsü'nün öfkesini paylaşıyormuş gibi inledi ve bunu yaptığı için kendinden nefret etti. Caer-Caverall ona acı bir kaş çatmayla baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bitti Loric'in oğlu," diye emretti Yüce Lord Berek. "Seni bir daha uyarmayacağım. Suçların henüz tam olarak cevaplanmadı. Bu gece bitmeden babalarınız sizden bahsedecek. Yüreğimizden geçenleri duyana kadar, Seçilmişler hakkındaki suçlamalarını geri çekeceksin."

Alçakgönüllüler Berek'ten ziyade Kevin'e kulak verir gibi göründüler. Çaresizliğini kabul edercesine Lord-Fatherer'ın sırasının sonuncusunun önünde eğildiler; öğüdünü onurlandırmak için. Ama Linden'a tekrar saldırmadılar. Bunun yerine Covenant ile Infelice'in bedeni arasında dizildiler.

İçlerinden biri, "Kesinlik istiyoruz, *Elohim*" dedi. Galt, adı buydu. Çekimsiz yüzeyinin altında, sesi titriyordu

Yoğunluk. "Şu anda karşımızda duranın, ölümden ete kemiğe bürünüp hayata dönenin gerçekten de Thomas Covenant, efendimiz ve kâfirimiz, beyaz altın sahibi olduğunu kabul ediyor musunuz?"

Covenant'ın gözleri de elleri gibi güvenilmez hissediyordu. Andelain'in berraklığına rağmen soğuk ya da uyuşukluk görüşünü bulanıklaştırıyordu. Yine de Linden'in etrafındaki varlıkların duygularının ve baskılarının onu teselli etmediğini gördü. Edemezlerdi de. Kevin'in asitli suçlamalarını ya da Infelice'inkileri duymuyor gibiydi. Berek'in üstü kapalı savunması ona dokunmamıştı.

"Kendinden şüphe etmek mi?" diye sordu Harrow, *Haruchai* ile alay ederek. "Sen de eskiden olduğundan daha az oldun. Gerçek, hanımefendinin ayinine tanıklık eden herkes için açık olmalı. Timewarden'ın mutlak dirilişinden başka hiçbir şey *Elohim*'in kendi içine kapanmasını bu kadar delip geçemez."

Alçakgönüllüler Sonuç'u görmezden geldi. Galt, Branl ve - Covenant isme sarıldı- Clyme hep birlikte Linden'in korkunç kumarının sonucuyla yüzleşmek için döndüler.

Galt, Stave dışındaki tüm *Haruchai*'ler adına konuşuyor gibiydi: "O halde emret bize, Kâfir, Timewarden. Ne yapılması gerektiğini açıkla. Sahte oğlunun ihanetini ve Seçilmişlerin deliliğini biliyoruz. Son gücümüzle sana hizmet edeceğiz."

Covenant Galt'a odaklanmaya çalıştı. Ancak *kriller* dikkatini çekerek onu bir zamanlar Zaman kadar tanıdık olan görüntülerle cezbetti. Loric'in hançerin merkezini oluşturan mücevhere dönüştürülebilecek bir taş bulmak için yaptığı uzun ve zahmetli arayıştan kesitler yakaladı: Bu arayış onu *Melenkurion* Skyweir'in derinliklerine götürmüş, Garroting Deep'ten içeri doğru Kara Nehir'i takip ederek Dünya'nın Kanı'yla çağlar boyunca temas ederek mükemmel hale gelmiş bir kristal parçası bulmasını sağlamıştı. Covenant, çatlak camdan bakar gibi Loric'in *kril* metalini dövdüğünü ve beyaz altına benzetmeye çalıştığını gördü. Beyaz altının kendisini şekillendirecek hammaddelerden yoksundu. Ancak miras aldığı ve edindiği ilimden alışımlar hakkında bir kavrayış edinmişti: mücevherin bozulmamış olanaklarını sürdürecektik kadar güçlü hale gelene kadar dönüştürülebilen ve karıştırılabilen cevherlerle çalışıyordu. Eğer Covenant sürüklenmesine izin verirse.

sanki Loric'in yanında duruyormuş gibi, huysuz Yüce Lord büyüler ve ateşler üzerinde ter dökerken-

Ama Linden'in Covenant'tan, kayıp anılarının sağlayamayacağı bir şeye ihtiyacı vardı. Ve onu zaten çok sık hayal kırıklığına uğratmıştı. Eğer şimdi sıvışıp giderse, sessiz kalması gerekirken onunla konuşarak **verdiği** sözü bozabilirdi. *Kendine güven. Beklemedikleri bir şey yap.* Ne kadar kırılmış olsa da, onun Kevin'in umutsuzluğunun eşiğinde, en uç noktasında asılı kaldığını görebiliyordu. Terk edilmişlik, ihanete uğramışlık duygusu onu devirebilirdi. Herhangi bir dürtme -Infelice'in aleni dehşeti ve küçümsemesi, Harrow'un entrikaları, Kevin'in kınaması, Alçakgönüllüler'in reddedilmesi

-Onu geri getirilemeyeceği bir uçuruma sürükleyebilirdi.

Covenant umutsuzca şimdiki zamana tutundu. Ayakları üzerinde sallanarak, Alçakgönüllü'nün talebini karşılamak için çabaladı. Bunu Linden'in ihtiyacından ayırt edemiyordu.

"Ne yapacaksın?" diye karşı çıktı. "Eğer size emretmezsem? Kendinize yaptığınız şeye saygı duymayı reddedersem?"

Onun adına sağ ellerinden parmaklar kesilmişti; ama o bu onuru istemiyordu.

Branl'ın gözleri büyüdü. Clyme neredeyse irkilecek gibi oldu. Ama Galt tereddüt etmedi.

"O zaman Revelstone'a gideceğim," diye sert bir şekilde açıkladı, "böylece Seçilmiş'in Kutsala Saygısızlığı konusunda Efendileri uyarabilirim. Clyme ve Branl daha fazla kötülüğü önlemek için onunla kalacaklar. Yüzüğünüz size iade edilecek. Eğer Kanun Asası'nı talep etmezseniz, o da Revelstone'a götürülecek ve orada Toprak'ın son savunması için muhafaza edilecek."

Liand itiraz etmek için ağzını açtı. Mahrtiir'in bakışları meydan okuma vaat ediyordu. Ranyhynler başlarını huzursuzca salladılar. Ama Linden Alçakgönüllüler'i duymuş gibi görünmüyordu. Covenant'a sanki içini sonu olmayan bir dehşetle dolduruyormuş gibi baktı.

"O zaman dinle," dedi Covenant Galt'a, parçalanmış ruhunda bulabildiği kadar büyük bir güçle. "Ve dikkatini ver. Bunu sadece bir kez söyleyebilirim.

"Wraithler ona izin verdi. Andelain'i koruyorlar ve ona *izin verdi*. Hellfire, bu senin için bir şey *ifade* etmiyor mu?"

Anıları ruhunun parçaları gibi dökülürken, Linden'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Linden." Parmaklarındaki uyuşukluk ve zihnindeki kırılganlık yüzünden güçsüzlük ve pişmanlık yüzünden neredeyse yıkılmak üzereydi; sesini duyurmak için kendini zorladı. "Daha önce de söyledim. Bunun zor olduğunu biliyorum. Yapabileceklerinin sonuna geldiğini düşündüğünü biliyorum. Ama işin bitmedi. Ve ben sana güveniyorum. Beni duyuyor musun? Sana inanıyorum. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Eğer geriye bir şey kalırsa-"

Linden sanki ona niyetinin tam tersini vaat etmiş gibi irkildi. Yüzünde yeni acılar, eski şoklar ve kederle çarpışıyordu. "Görebiliyor musun?" diye sordu Liand'a, Mahrtiir'e ya da Stave'e. Sesi iç kanama gibi zonkluyordu, sanki kalbinin kanıyla konuşuyordu. "O haklı. Dayanamıyor. İçinde bir şeyler çöküyor. Onu geri getirdim ama bunu doğru yapmadım. O bütün değil.

"Ve onda cüzzam var."

Covenant'ın buna verecek bir cevabı yoktu.

Düşmeye başlamıştı bile, tekrar Alçakgönüllü'ye döndü.

"Sana gelince. Emrediyorum-" Sesi yıpranmış ve başarısız olmuştu: kimseye emir veremiyordu. Ama Linden'i sevdiği için birkaç kelime daha bulmayı başardı. Dünyadaki son kelimelermiş gibi hissetti. "O benden daha önemli. Eğer seçim yapmak zorundaysanız, onu seçin. Bunu yapabilecek tek kişi o."

Daha fazlasını söylemek istedi ama yaraları ölümlü bedenine fazla geldi. İçinde, Dünya'nın bir çağı diğerine kanadı ve devrilmiş gibi çimlere yığıldı.

2.

Bitmemiş İhtiyaçlar

Linden Avery, sanki dehşetin gerçek anlamını nihayet öğrenmiş gibi öylece bakakalmış ve felç olmuş bir halde duruyordu. Hayatındaki hiçbir şey onu granit çaresizliğinin sonucuna hazırlamamıştı. Uzun zaman önce babasının intiharını izlemek zorunda kalmıştı: korku ve acıma içinde annesinin ölümünü dayatmıştı: Thomas Covenant'ın eski dünyasında bıçaklanarak öldürüldüğünü ve daha sonra Despiser tarafından tekrar katledildiğini görmüştü. Bir Raver ona kendi kötülük kapasitesinden korkmayı öğretmişti. *Melenkurion* Skyweir yönetiminde, seçilmiş oğluna karşı savaşmak zorunda kalmıştı. Ama böyle şeyler önemsiz hale gelmişti. Artık onu etkilemek için çok küçük ve insani şeylerdi.

Zihni kelimelerden boşalmıştı. Ne Liand'ın kederli empatisine, ne Ramenlerin şaşkınlığına ve desteğine, ne de Stave'in katı sadakatine karşılık verebiliyordu. Alçakgönüllülerin düşmanlığı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne Infelice'in ne de Harrow'un bir önemi vardı. Ama sersemlemiş ya da uyuşmuş değildi. Öyle *değildi*. Vicdan azabını ağlayarak, öfkesini darbelerle ya da tiksintiyle tüketmemişti... Covenant'ın kendini açıklamaya yönelik bocalayan girişimleri ya da yetersiz onaylaması da onu susturmamıştı. Bunun yerine dehşetle dolup taşmıştı.

Umutsuzluk: umutsuzluk değil. Umutsuzluk karanlıktı, bir tabutun çivilenmiş kapağıydı. Onun dehşeti ahlaki bir sarsıntı, tüm gerçekliğinin tanınmayacak kadar çarpıtılmış olduğunu görmenin şokuydu. Antlaşma'nın bir bütün olmadığını fark eder etmez, her türlü sıradan umut ya da inanç kaybını geride bırakmıştı. Şimdi aynı anda hem felç edici hem de acil bir beyin sarsıntısının başlangıcı gibi dehşete düşmüş bir üzüntü hissediyordu. Maliyet

Yaptığı şey düşüncelerini gölgede bırakmıştı. Ona kalan tek cümle başkaları tarafından söylenmişti; ve onlar da tocsinlerdi.

Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırdı.

Toprağı severdi. Thomas Covenant ve Jeremiah'ı severdi. Ramen'i, Ranyhyn'i ve Devleri. Liand ve Stave'i ve zavallı Anele'yi. Yine de hepsini mahkum etmişti. Covenant'ı dirilterek Lord Foul'a kalbinin arzusunu vermişti.

İçinde Dünya'nın yıkımını taşıyor-

Anele, Sunder ve Hollian aracılığıyla onu uyarmaya çalışmışlardı. *Niyetini bilmiyordu.* Ranyhyn denemişti: belki de herkes denemişti. *Öfkede güç vardır, Seçilmiş. Ama aynı zamanda bir tuzağa da dönüşebilir.* Günler önce rüyasında leş olduğunu görmüştü: ölümle beslenen iğrenç şeylerin yiyeceği. Kendinden emin ve zalim olan Despiser, ona niyetlerini gösteren bir imgelem vermişti.

Yine de tüm tedbirlere meydan okumuştı. Oğluna yapılanlara duyduğu öfkeyle, yaşamı mümkün kılan, Dünya'nın var olmasına izin veren temel Kanunlardan birini ihlal etmişti: hizmet etmesi gereken Kanunları. Tek bir alçakça hareketle, şimdiye kadar verdiği tüm sözleri çiğnemişti.

İyilik, kötü araçlarla gerçekleştirilemez.

Sonuç buydu. Covenant, Andelain'in ihanete uğramış çimenlerine yüzükoyun uzanmıştı. Alnındaki eski yara izi, tişörtündeki yara gibi gizliydi; ama saçlarının katı gümüş rengi yeterince suçlayıcıydı. Uzun zaman önce, Lord Foul'un onu öldürme çabaları onu zehirden ve cüruftan arındırmıştı. Saçlarının dönüşümü o vahşi *caamora*'nın sonuçlarından sadece biriydi. Şimdi *krilin* keskin ışığı orada yoğunlaşmış gibi görünüyordu ve yarım elinin üzerinde, kayıp parmaklarını vurguluyordu. Çöküşüne rağmen ona doğru uzanıyor gibiydiler, sanki dünyanın yıkımını harekete geçirmiş olmasına rağmen hâlâ ona yalvarıyor gibiydi.

Sadece bilinci yerinde değildi: Kadının ona yaptığı şeyin şiddeti kalbini parçalamamıştı. Bundan emin olabilirdi. Feci miktarda güç kullanarak, duyularını dayanılmaz bir sınıra getirmişti. Sinirleri çok fazla sezgiyle inliyordu. Covenant'ın yaralanmadan değil, şok ve gerginlikten dolayı düştüğünü açıkça gördü. Fiziksel olarak savurganlığı ona zarar vermemişti.

Ama zihni, Tanrım, *zihni*. Çatlaklarla örülmüştü, kap parçalanmadan önceki anda kilden bir kadehi andırıyordu. Kim olduğunun yakın parçaları tek tek sağlam kalmıştı. Bir anlamda birbirlerine tutunmuşlardı. Eğer zaman burada dursaydı -eğer bu an bir sonrakine geçmeseydi- kadeh yine de su tutabilirdi. Kurnaz bir çömlekçi kili tekrar bütün hale getirebilirdi.

Ama Linden zamanı nasıl durduracağını bilmiyordu. Sadece onu nasıl yok edeceğini biliyordu.

Berek'in hayaleti şöyle demişti: *Dünyaların yaratılması bir anda gerçekleşmez. Anında geri alınamaz.* Yine de Linden Avery, Seçilmiş, Ringthane ve Wildwielder, her şeyin sonunu kaçınılmaz hale getirmişti.

Buna ek olarak, Antlaşma yeniden cüzam hastalığına yakalanmıştı. Hastalığı el ve ayak parmaklarındaki sinirlerin çoğunu öldürmüştü. Ellerinin sırtında ve avuç içlerinde, ayak tabanlarında duyarsız lekeler vardı. Ama en azından bunu o yapmadı. Daha ziyade bir eğik etki. Kevin'ın Dirt. Bu acı KESME engelleyen health-sense ve Hukuk, körelmiş her ifade Covenant'ı daha da derinden küçültmüştü. Zaman'ın dışladığı biri haline gelmişti; kendi doğasına ve Despite'e karşı verdiği uzun hizmetlere göre bir parya: Ülke'nin ölümcül tehlikesinin bir simgesi. Kaybettiği hayatında, parçalanmış zihnini olmasa da bedensel hastalığını tedavi edebilirdi. Eski dünyasında bu hastalığın tahribatını sona erdirecek ilaçlar keşfetmişti. Burada kendini çaresiz hissetti. Dünya Gücü'nü ve Kanun'u kullanarak bu hastalığı tedavi etmeye çalışırsa neler olabileceğinden korkuyordu. rızası olmadan hastalığını ya da bilincini iyileştiremez.

O da bir simge haline gelmişti: kaybın, utancın ve dikkate alınmayan uyarıların bir simgesi. Hayatını, içinde nasıl yaşayacağını bilmediği çorak bir arazi haline getirmişti.

Ve sana güveniyorum. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Dehşet içindeyken, Mutabakat'ın güvenceleri alay gibi geldi.

O anda, dostlarının sıkıntısıyla ilgilenebilecek hiçbir yanı kalmamıştı. Liand ve Stave; Mahrtiir, Pahni ve Bhapa; Ranyhyn: onlar için hiçbir şeyi kalmamıştı. Eğer Alçakgönüllü

ya da Yasayı Bozanlar, Infelice ya da Harrow onunla konuşmuş olsaydı, onları duyamazdı.

Yine de gecenin içinde ona ulaşabilecek güçler vardı. Berek Halfhand'in büyük sesi, "Kutsala Saygısızlık Ayini'nden bahsetmenin zamanı geldi," diye anons ettiğinde, çarpılmış gibi sendeledi.

Adamın onu azarlamak istediğine inanıyordu.

Ancak o irkilirken, Loric Vilesilencer ilk Yüce Lord'a döndü. *Krill*'in yaratıcısının hayaletinin suratı asık ve zayıftı: "Bunu yapmak bana düşmez mi?"

"Öyle," diye onayladı Berek. Kendi hayalet gümüşüyle ışıldayan Berek, *krilin* çözülmemiş ışığından belirginlik kazanmış gibi görünüyordu. Mücevherin ışığında hâlâ bir heves ve vahşi büyü titreşimi vardı; ama bu onun hak ettiği heybetini soluklaştırmıyordu. Aksine gücünü artırıyor gibiydi. "Yine de iyi bilirsin ki, babasını hayal kırıklığına uğrattığını düşünen bir oğulun duyamayacağı sözler vardır. Aralarındaki sevgi, bu sözlerle kulak verilmesini engeller."

Liand açık bir merakla baktı. Stave ihtiyatla izledi. Ramen'ler kendilerini hazır tutuyor, içten gelen beklentilerle geriliyorlardı. Linden yavaş yavaş Ölülerin dikkatinin kendisine yönelmediğini anladı. Birbirleriyle konuşsalar da, ışımaları onun üzerinde değil, sanki en büyük korkularının gerçekleşmesine tanık olmuş ve şimdi Linden'in suçlarının yanı sıra kendi suçlarının da cezalandırılmasını bekliyormuş gibi doğuda dehşete düşmüş ve korkunç bir şekilde duran Kevin Landwaster üzerinde yoğunlaşmıştı.

Bu tanıma onu rahatsız etti; dehşeti üzerine çöktü. Onun gibi Kevin da kötülüğü sadece kötü yollarla başarmıştı. Başka herhangi bir şeye tepki verme yeteneğini kaybetmişken onun ıstırabı ona dokunmuştu.

"Gerçekten de öyle," diye ekledi Damelon. Berek gibi o da Loric'e hitap etti. Az önceki gülümsemesindeki sükûnet yerini hüzne ve şefkate bırakmıştı. "Kalbimin oğlu ve tümüyle sevdiğim biri olmana rağmen, yaptıklarını ve cesaretini senin gibi benim de sorguladığıma inanmıyor musun? Sizin için belirlediğim standartlara uymadığınızı düşünerek acı çekmiyor musunuz? Ve eğer her bir çabanda gururumu hak ettiğini söylersem, duyacak mısın

Bana mı? Sözlerimin değerden ziyade sevgiden ilham aldığına inanmayacak mısınız?"

Yüce Lord Loric isteksiz bir tavırla başını salladı.

"Bu yüzden konuşmak bana düşüyor," diye ilan etti Berek.

Yavaşça öne doğru gelirken adımları zengin çimenler üzerinde iz bırakmıyordu. "Loric'in oğlu Kevin, dinle ve kulak ver," dedi hem sert hem de nazik bir ses tonuyla. "Aramızda ilim ve Yüce Lordluk mirası dışında bir bağ yok. Kan bağı beni kısıtlayamayacak kadar uzak. Bu nedenle, atalarının verdiği zarardan dolayı üzgün olduklarını ama utanç duymadıklarını rahatlıkla söyleyebilirim."

Hareket ettikçe Linden'a, *krillere* ve Covenant'ın düşmüş haline yaklaşıyor gibi görünüyordu. Eğer ona göz ucuyla bile bakmış olsaydı, Linden yine irkilirdi. Ama bakışları sadece Landwaster'a sabitlenmişti: adımları onu Loric'in oğluna götürecekti.

Aynı anda Damelon ve Loric de kıpırdandılar ve sanki tehdit altında olmadığını anlamasını istercesine Kevin'e doğru dikkatle yürüdüler.

Kevin çılgınca baktı. Andelain'in hayır duasıyla çelişen bir tür dehşet akıyordu içinden. Atalarının sözlerinin ve tavırlarının yanlış olduğunu, çektiği acıyı daha da arttırmak için söylendiğini düşünmüş olabilir. Ya da acılarını önemsizleştireceklerinden, çaresizliğinin kendisinden başka kimse için bir önemi olmadığını ima edeceklerinden korkmuş olabilir.

Onun yerinde olsaydı, Linden bu korkuyu hissedirdi.

Yine de Loric'in oğlu geri çekilmedi. Belki de yapamazdı: belki de onu buraya getiren aynı emir, acısını hafifletebilecek herhangi bir söz veya eylemi engelliyordu.

Kendi kötü durumuna rağmen ya da bu yüzden, Linden onun için yas tuttu.

Berek aynı anda hem sert hem de nazik bir ses tonuyla devam etti: "Sadece yüreği büyük olanlar umutsuzluğa kapılabilir." Sesi kayıp yıldızlardan yankılanıyor gibiydi. "Seviliyor ve değer görüyorsun, aşırılığının sonucu için değil, daha ziyade Kutsalsızlığa sürüklendiğin açık tutku için. Aynı nitelik *Harucha*'nin Yeminini de garanti etti. Sahte değildi."

Birkaç dakika içinde, ilk Yüce Lord Linden'in yanından geçmiş, o ve soyundan gelenler Kevin'in önünde toplanmıştı. "Şüphesiz böyle bir tutku ölçülemez bir acıya neden olabilir. Ama Despiser'ı serbest bırakmadı. Bırakamaz da. Ne kadar hatalı olursa olsun, hiçbir sevgi ve dehşet eylemi -ya da aslında kendini inkâr etme- Despiser'ın arzularını yerine getirme gücüne sahip değildir." Berek, Damelon ve Loric birlikte Kara Büyücüsü'ne dokunabilecek kadar yaklaştılar. "Onu ancak öfkeyle zorlanan ve sonuçlarını küçümseyen biri serbest bırakabilir."

Kevin endişeyle atalarıyla yüzleşti. *Krill* gözleri ışıltı ışıltı parlıyordu.

"Loric'in oğlu Yüce Lord Kevin," diye bitirdi Berek. "Diğerleri bu kadar düşmüş ya da yükselmiş olabilir. Sen düşmedin. Sen düşmedin. Buradaki hiç kimse, sizin yerinizde olsalardı sizin yaptığınızı yapmayacaklarını kesin olarak iddia edemez."

Loric kabaca mırıldandı: "Çok doğru oğlum," dedi, "bu kader dolu zamanda doğru bir söz. Eğer umutsuzluğa kapıldığım anlardan ya da Kutsalsızlık'ın eşiğinde titrediğim anlardan yeterince sık ve açık bir şekilde bahsetmediysem, o zaman gerçekten de zavallı bir baba olmuşum demektir ve sitemlerin kendinden çok bana olmalı."

Babasını duyduğunda, Kevin'in içindeki bir şey kırıldı. Linden, Loric'in kucaklamasına kendini açarken ruhunu bağlayan zincirlerin kırıldığını gördü.

Loric hemen kollarını şiddetle oğluna doladı. Damelon ve ardından Berek baba ve oğlunu kabullenişleriyle sarmaladıklarında Kevin'in gözleri şaşkınlıktan gümüş gibi parlıyordu. Ataları tarafından kucaklanan ve sarılan Kevin, rahatlamamanın nihayet kıvranan ruhuna yol bulmasıyla ağladı.

Ve ağlarken, *kril* ayiniyle ya da Andelain tarafından dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Kısa bir süreliğine gecenin ortasında bir parıltıya dönüştü, berrak ve yüce. Sonra hiçliğe karışıp buharlaşan bir silüet haline gelene kadar soldu.

Aynı anda Loric ve Damelon da son sıradakilere dinlenmeleri için eşlik ederek gözden kayboldular. Kısa süre sonra sadece Berek kaldı.

Linden'e doğru dönerken umutsuzluk ve çabalamaya dair kendi bilgisi ondan parlıyordu.

Ancak, yüzünü buruşturabileceği ya da başını saklayabileceği o an geçmişti. İlk Halfhand'in bakışlarıyla da karşılaşmadı. Kovukta Kevin kadar ıstırap dolu ve onun kadar acı çekmiş başka bir hayalet daha vardı. Berek merhametinin merhemini başka bir yere yönlendirmeliydi. Linden'in buna ihtiyacı yoktu.

Ama onun hakkında yanılıyordu: onu teselli etmek istemiyordu. Konuşmaya başladığında sesi keskinleşti. Sözleri kadının üzerine taş gibi düşüyordu.

"Linden Avery, seni çok az tanıyorum. Yine de ne hale geldiğini görüyorum. Bir zamanlar kalbime dokunan, büyük acıların ve pişmanlıkların ortasında umut veren şifacıyı aştın. Şimdi kendini, toprağı çorak, öfke ve suçlamayla sıırıslıklam olmuş bir Darağacı Howe yaptın. Bu yüzden dünya kıyametini beklerken sen kendini bir kez daha aşmalısın. Bunu yapmazsanız, yaşayan herkesin kederi hem acımasız hem de kısa olacaktır.

"Yaptıklarınızın acısı sizi dehşete mi düşürdü? O halde telafi edin. Hizmetin ve şifanın sonuna geldiğinizi düşünmeyin. Ölümle buluşmak ve savaşmak için kampıma giren kadın, kendisine bu saygısızlığın yapılmasına izin vermezdi."

Linden onu duydu ama dinlemedi. Darağacı Howe, Berek ve onun soyundan gelenler için bilinmeyen gerçekleri barındırıyordu. Ire, Caerrol Wildwood'un malikânesinde ve *Melenkurion* Skyweir'in altında çektiği çilede öğrendiklerinin sadece bir yönüydü. Kadim Lordlar, heybetleri ve kudretleriyle onu kendilerinin ötesine çekmişlerdi. Şimdi de Kanun Kırıcılar'a çağrıldığını hissediyordu.

Kevin'in acısına güvendiği için Ölüm Yasası'nı delen ve Linden gibi Ranyhyn'in uyarısını dikkate almayan Lena ve Covenant'ın kızı Elena'ya.

Linden'in kendisi de bir Yasa Bozucu olmuştu. Ve Caer-Caverallı, bedeni öldürüldüğünde Covenant'ın ruhu Zamanın Kemerini korumak için kalsın ve Hollian ile doğmamış oğlu tekrar yaşayabilsin diye Yaşam Yasası'nı ihlal etmeye iten kurtarıcı gizem üzerinde hak iddia edemezdi. Andelain'in Ölü Forestal'ı Linden'i anlamayacaktı.

Linden'in de Ranyhyn'i görmezden geldiğini ve tüm seçimlerinin felakete dönüştüğünü artık sadece Elena anlayabiliyordu.

Covenant'ın yayılmış çaresizliğinin ve *krill*'in zorunlu ışığının etrafından dolaşarak -asasını ve Covenant'ın yüzüğünü çimlerin üzerinde kayıtsız bırakarak- Ihlamur, son Forestal'a ve acı çeken Yüce Lord'a yaklaşmak için kovuğu geçti.

Bir seviyede, Berek'in gölgesinin onu izlediğini hissetti. Onun ruhunun durumunu ya da düşüncelerinin yönünü ölçme çabasını hissetti. Ama onun için ayıracak dikkati yoktu; bir an sonra iç çeker gibi oldu. Kendine güveni kalmamış bir halde, sanki kız onu kovmuş gibi torunlarını takip ederek gözden kayboldu.

O yüce ruhların -ve Linden'in büyük hatasından kaçan Wraithlerin-yokluğunda, yoldaşları girdikleri şaşkınlıktan çıkmaya başladılar. Liand ve Ramen huzursuzlaştı, telaşa kapıldı. Alçakgönüllüler ve hatta Stave, Berek Yarımeli'ni tanımayı ya da ona cevap vermeyi reddetmesini onaylamıyormuş gibi Linden'e baktılar. Infelice zarar görmüş mücevherler gibi üzüntü saçarken, Harrow Linden'i hevesle izledi.

Ama Linden onları da görmezden geldi. Bir kaç adım ya da belki daha fazlası onu, en büyük ihtiyacını karşılamak için Covenant'a Zaman'ın dışına kadar eşlik etmiş olan Yasa-Kırıncılar ile yüz yüze getirdi.

Elena onun bakışlarına karşılık veremiyor gibiydi. Linden'in ayaklarının dibindeki çimenleri, kot pantolonundaki lekeleri incelerken pişmanlık ve keder Yüce Lord'un yüz hatlarını çarpıttı. *Krill*'in aydınlattığı yırtık saçlar Elena'nın yaralı yüzünü, çıplak kendinden nefret edişini çerçeveliyordu.

Başka bir zaman olsa, Linden empati kurarak sessiz kalabilirdi. Elena Covenant'ın kızıydı. Basit bir nezaketle, başka hiçbir sebep olmasa bile, Linden hayalete Joan'a gösterdiği kadar ilgi göstermeye çalışabilirdi.

Ama Roger da Covenant'ın çocuğuydu. Linden'in Elena'ya karşı sabrı yoktu. Elena'nın başarısızlıklarına kendininkilerden daha nazik davranmayı göze alamazdı. Linden mutlak bir suç işlemişti. Sadece mutlak yanıtlar yeterli olabilirdi.

Berek onun hakkında haklıydı: bir tür Gallows Howe olmuştu. Kevin Landwaster için duyduğu keder, Caerrol Wildwood'un ağaçları ve geleceği için duyduğu keder gibiydi. Onunla kaldı; ama ima edilen kırılmanlığı, ölümün çoraklaştırdığı toprağa çoktan karışmıştı. Eski Forestal gibi

Garroting Deep, kendi yetersizliğinin boyutları karşısında dehşete düşmüştü. Ama ne onun öfkesine sahipti ne de suçlayacak kimsesi vardı. Elena'nın zayıflığını düşünemeyecek kadar dehşetle doluydu.

Belki de Elena Berek, Damelon ve Loric'in Kevin'e verdiği hediye anlamıştı. Linden'in bakışlarından kaçınırken ruhu bağışlayıcı bir dokunuş için can atıyor gibiydi. İçindeki umut, reddedileceğine dair çığ bir korkuyla karışmıştı.

Ama Linden, Elena'yı teselli etmek için umudun ve umutsuzluğun çok ötesine geçmişti. Covenant'ın kızının *onun* tesellisine ihtiyacı vardı, Linden'inkine değil.

Kısık, gergin ve acı bir sesle, "Kendin için üzölmeyi bırak," dedi. Elena'nın kederiyle olduğu kadar kendisiyle de konuşuyordu. "Bunun hiçbir faydası yok. Yeterince acı çektin. Şimdi bana ne yapacağımı söyle."

Yaptıklarına nasıl katlanacağını söyle.

Bir cevaba ihtiyacı vardı. Ama görünüşe göre o da - Elena'nın kendisi gibi - Ölüleri yanlış değerlendirmişti. Farklı bir formdayken Elena bir zamanlar Covenant'a yardım etmiş olabilirdi ama şu anda sunacak bir yardımı yoktu. Onun yerine Linden'in dehşetinin bir yankısı yüz hatlarını çarpıttı. Yüzünü mahvolmuş yıldızlara doğru kaldırarak bir ıssızlık feryadı kopardı: acı çeken kalbi reddedilmiş bir kadının keskin çığığı.

Sonra *krillerin* ışığında kısa bir süre parladı ve Yüce Lordluğunun uzak atalarını takip ederek vadinin dışına, gecenin içine doğru gözden kayboldu.

Linden'in arkadaşları çukurun dibinden, sanki kalplerini kırmış gibi ona bakıyorlardı. Infelice'in üzüntüsü, Alçakgönüllüler'in öfkesiyle eşleşti.

"Elena!" Linden aceleyle bağırdı. "Geri dön! Sana ihtiyacım var!"

Ama sesleniş, cılız ağaçların arasında kimsesiz bir şekilde yitip gitti ve cevap bulamadı.

Bunun yerine Caer-Caverai, hayalet formunun her çizgisinde ciddiyet ve öfke ile onunla yüzleşti.

"Acımasızca yargılıyorsun, Vahşi Savaşçı. Landwaster'ın kendisi teselli buldu. Cesareti ve ahmaklığı yüzünden kendisini Despiser'a hizmet etmek zorunda bırakan Lena'nın kızı Elena için yüreğinde hiç merhamet yok mu?"

"Kahretsin," diye karşılık verdi Linden gözünü kırpmadan, "mesele bu değil. Merhamet hiçbirimizi kurtarmayacak." Yapacak bir şey

kalmamıştı.

Jeremiah hariç. "*Biri* bana ne yapacağımı söylemeli."

Ölü Forestal kollarını göğsünde kavuşturdu ve asasını dirseğinin kıvrımında tutarak ona yasak koydu. "İtirazlarına son ver." Merhamete benzeyebilecek her türlü dürtü ve duyguyu bir kenara bırakmıştı. "Bunlar faydasız. Size verecek bir öğüdümüz yok."

Linden yumruklarını şakaklarına vurdu. Caer-Caverel bir eidolondan başka bir şey olsaydı ona sarılırdı. "O zaman bana neden yardım etmeyeceğini söyle. Covenant daha önce buradayken ona her şeyi vermiştin," tavsiye ve Boşuna'nın yanı sıra Tek Ağaç'ın yerini de. Forestal ve Covenant'ın Ölülerinin onun ölüme ve zafere giden yolundaki her adımı hazırlamıştı. "*O zaman* 'özgürlüğün gerekliliği' neden umurunda değildi? O Thomas Covenant. Siz olmadan da bir yolunu bulurdu. Ben sadece kayboldum.

"Neden beni terk ettin?"

Caer-Caverel, katledilen şarkısının hatırlatıcılarını dökerek ona ters ters baktı. "İnançsız'ın yaşayanlar arasında son yürüyüşünden bu yana çok şey değişti. Dünyanın Yaratıcısı tarafından olduğu kadar Ölüler tarafından da terk edilmiş durumdasın. Tüm yaptıkların yıkıma yol açarken, başka türlü nasıl olabilir ki?"

Sonra, "Yine de acıyarak," dedi, "ses tonu acıma içermese de, 'İnançsız'ın Andelain'e yalnız girdiğini gözlemleyeceğim, çünkü hiçbir yoldaşı onun yanında durmaya cesaret edemedi. Ne sağlık anlayışı ne de Kanun Asası vardı. Ranyhyn onu uyarmamıştı. O sadece sevgi ve merhamet biliyordu. Bu yüzden onun ihtiyacı sizinkinden daha büyüktü. Bu nedenle ona hediyeler verildi.

"Yine de Ölüler onun hiçbir seçimini şekillendirmedir. Yol gösterici aramaya gelmedi. Yardım da talep etmedi. Kendisi için belirlemediği ya da sizin onun adına belirlemediğiniz hiçbir yola girmedir.

"Hizmetinizde tereddüt etmeyen yoldaşlarınız var, Seçilmişler. Eğer öğüt almanız gerekiyorsa, onlardan isteyin. Sizinle paylaşmadıkları hiçbir bilgiye sahip değiller, ama kalpleri karanlık tarafından tüketilmiyor."

Caer-Caverel aniden kollarını çözdü; asasını tek yumruğuyla kavradı. Etrafındaki budaklı odunları sanki

Binlerce yıldır sessiz olan bir melodiyi, müziği çağırarak gecedен uzaklaştı ve Linden'i vadinin yamacında yalnız bıraktı.

Onun ötesinde, Andelain'in ağaçları *kril* ışığında ktonik görünüyordu. Arkasında Forestal'ın eski hayatının kömürleşmiş kütüğü, *krilin* kendisi, Thomas Covenant'ın yayılmış bilinçsizliği duruyordu. Arkadaşlarının birbiriyle çelişen endişeleri ve tutkuları, suçlamalar ya da yalvarmalar gibi sinirlerini geriyordu. Ve aralarında çimlerin üzerinde Kanun Asası ve Covenant'ın vahşi altın yüzüğü duruyordu, sanki bu güç aletleri dünyaların kaderinin döndüğü bir eksen oluşturuyordu.

Linden bir an için çekip gitmeyi arzuladı. Daha önce Andelain'de de böyle bir şey yapmıştı; Antlaşma'ya karşı duyduğu korku aralarına bir duvar örmüştü. Karanlığa doğru adım atabilir ve Tepeler'in nazik kıvrımları arasında kendini kaybetmeye çalışabilirdi. Oradaki çalılıklar, yeşillikler ve güzellik, merhametli yardımseverlikleriyle suçluluk duygusunu yatıştırabilir; yaralı kalbini teskin edebilirdi. Kendisinden geriye hiçbir şey kalmayana ve Toprak'ın cevaplanamaz ihtiyaçlarının yükü başkasının sırtına binene kadar yürüyüp durabilirdi.

Ama bunu yapmak, kendisinin terk edildiği gibi Yeremya'yı da terk etmek anlamına gelecekti. Ve arkadaşları ondan daha fazlasını hak ediyordu. Ona yaptıklarından sonra, Covenant daha fazlasını hak ediyordu.

Günler önce, Manethrall Mahrtiir ona, *Kevin Landwaster'ın ve büyük Kelenbhrabanal'ın hatasının burada yattığını* söylemişti. *Tüm umutlar tükendiğinde, umutsuzluğun öğütlerine kulak verdiler. Kaderlerine meydan okuyarak çabalamaya devam etselerdi, beklenmedik bir mucize gerçekleşebilirdi.*

Linden artık öngörülemeyen mucizelere inanmıyordu. Bunlar Covenant'ın alanıydı ve onu sakat bırakmıştı. Yine de etrafını saran karanlığa sırtını döndü ve arkadaşlarına, Ranyhyn'e, Humbled'a, Infelice'e ve Harrow'a yeniden katılmak için yavaşça aşağı doğru yürüdü.

Alçakgönüllüler onun başında nöbet tutmasına rağmen hiçbiri Covenant'ın baygınlığına katılmadı. Ondan çekiniyorlardı; ya korkudan ya da istemeden ona zarar verebilecekleri korkusundan. Yine de Linden'i izleyen herkes çok şey anlamıştı: o

bunu görebiliyordu. Onu önemseyenler için, yaptığı şey kalplerinde bir ictus olmuştu. Liand ve Ramen, Harrow'un kışkırtıcı bilgisinden, Infelice'in Dünya'yı kapsayan bilincinden, *Harucha*'nin ortak anılarından yoksundu. Arkadaşlarının hiçbiri -ya da düşmanlarının- Ranyhyn'in tuhaf ve tekil içgörüsüyle boy ölçüşemezdi. Ama hepsine sağlık duygusu, sezgi yeteneği bahşedilmişti. *Elohim*'in Linden'in Dünya'nın yıkımını başlattığını duyurması Liand ve Ramen'e, hatta Alçakgönüllüler ve Stave'e bile soyut gelmiş olabilir. Yine de geri dönüşü olmayan bir felakete tanıklık ettiklerini biliyorlardı; her uyarıyı haklı çıkarmış, her korkunç kehaneti yerine getirmişti-

Yaptıklarının sonu geldiğinde

Korkuları gerçekleştirmek için içinizde var.

Harrow ve hatta Viles onun aşklarını ne kadar kötü bir şekilde yüzüstü bırakacağını nereden bilebilirdi?

Ancak Linden, *kril* ve Covenant'ın gevşek formuna yaklaşırken başını saklamasına izin vermedi. Ölümcül kalbini bir utanç perdesinin ardına gizlemeye niyetli değildi. Eğer gerçekten de *Dünyanın Sonu'nun Solucanı'nı uyandırdıysa*, bunun bedelini bedeninin dayanabileceği kadar ödemeye niyetliydi.

Bhapa ve Pahni onunla göz göze gelmediler. Görünüşe göre yapamıyorlardı. Pahni Liand'a yapışmış, şokunu ve dehşetini onun omzuna saklamıştı. Bhapa, Linden'in bakışlarının kendisini ağlatacağından korkuyormuş gibi ayaklarının dibindeki çimenleri inceliyordu. Ama Mahrtiir'in yüzündeki bandaj, öfkesinin vahşetini gizleyemeyecek kadar sıradan bir şeydi.

Stave vurdumduymazlığını yeniden kazanmıştı. Belki de bunu hiç kaybetmemişti. Onun duruşu bir sorgulamaydı, reddetme değil. Ama Alçakgönüllüler o kadar da itidalli değildi. Bildik hazır duruşlarının ardında, onu yere sermek için duydukları hevesin gücüyle titriyor gibiydiler.

Covenant onlara onu seçmelerini söylemişti. Onu dinlemeye meyilli görünmüyorlardı.

Ranyhyn, Mütevazı'nın etrafında tetikte ve temkinli bir şekilde duruyordu; Linden'i tekrar savunmaya hazırdılar. Linden yaklaşırken, Hyn usulca mırıldandı. Kısrağın sesi kederli ve teslim olmuş gibiydi, sanki kendini suçluyordu. Linden'in yaptıklarına rağmen, atlar

sadakatlerine sımsıkı bağlıydı. Belki de hâlâ ona güveniyorlardı. Infelice'in ya da Harrow'un Ülke'nin kaderiyle -ya da kendi zorunluluklarıyla- ilgili olduğunu düşünüyorlarsa da bunu belli etmiyorlardı.

Ancak içlerinden, Linden'in tüm arkadaşlarından sadece Liand ona baktı ve konuştu.

Başka vesilelerle sergilediği genç asaletinden eser kalmamıştı. Stonedownor soyundan gelen heybeti onu terk etmişti. Güneş Taşı'nı kesesine yerleştirmişti: şimdi ona uzanmıyordu. Linden onu hiç bu kadar küçük ya da kederli görmemişti. Kaşlarının kuzguni kanatları belirsizliğini ifade ediyordu.

Onun bir açıklama, bir gerekçe için yalvarmasını bekliyordu. Hatta yarı yarıya onun kendisini azarlamasını bekliyordu. O ve diğer herkes bu hakkı kazanmıştı. Ama o kazanmamıştı.

Bunun yerine empatiden boğuk bir sesle, "Onu iyileştirmeyecek misiniz?" diye sordu. Çaresizce Covenant'ı işaret etti. "Linden, enkarnasyonunun acısı onu sarsıyor. Ruhunun yüceliğini kontrol edemiyor. Kiralık aklının ölçülerine göre önemsiz görünse de anlamadığım bir hastalığı da var.

"Kanun Asası orada yatıyor." Liand demirden, abanozdan ve yontulmuş ağaçtan sapı işaret etti. "Ona onun alevinin iyiliğini bahşetmeyecek misin? Hayal edemeyeceğim kadar çok acı çekti." Ses tonunda suçlama yoktu. "Onun kötü durumunu hafifletmeyecek misin?"

Linden başını salladı. Tereddüt edemeyecek kadar dehşetle doluydu. Ve dehşetin ilk şoku geçmişti. Ne yaptığını düşünme yetisini yeniden kazanmaya başlamıştı.

"Sence de," diye sordu Liand kesin bir ifadeyle, "zaten yeterince zarar verdiğimi düşünmüyor musun?"

Covenant onun dokunuşunu geri püskürtebilecek herhangi bir güç tarafından engellenmemişti. Ama sağlık duyusuyla onun içine girmeden zihninin -ruhunun- durumunu etkileyemezdi. Ona *sahip* olmadan. Uzun zaman önce böyle şeyler yapmıştı: şimdi bunların herhangi bir tecavüz kadar derin ihlaller olduğunu biliyordu. Buna ek olarak, Covenant'ın kesilmiş aşkınlığında yapabileceği herhangi bir değişikliğin etkilerini öngöremiyordu. Yılların deneyimi ona, kendini iyileştirmeyen herhangi bir duyarlılığın sonsuza kadar kusurlu kalabileceğini öğretmişti. Ve bu konuda Ranyhyn onu yeterince açık bir şekilde uyarmıştı. Onlar

kendi iradesini Antlaşma'ya dayatırsa nasıl bir sonuçla karşılaşacağını göstermişti. Ya da Jeremiah'a.

Bazı kötülükler kendi amaçları dışında hiçbir amaca hizmet edemezdi. Covenant'ın durumunu kendi çıkarı için manipüle etmek, onu Jeremiah'nın boynundan beslenen aşağılık succubus'tan daha iyi yapmazdı. Belki de bazı inatçı kurtuluş içgüdüleri Covenant'ın çatlamış bilincinin labirentinde yolunu bulmasını sağlayabilirdi. Linden bulamayacaktı.

Liand onun cevabıyla irkildi: kelimelerin kendisiyle ya da yemyeşil gecede çıkardıkları keskin sesle. Pahni onun omzuna doğru bir iniltiyi bastırdı. Mahrtiir'in sert sessizliği, onu ikna etmek için argümanlar topladığı izlenimini veriyordu.

Ama Linden sanki basit ya da doğrudan bir merhamet biçimine karşı aşılarmış gibi yanlarından geçip gitti. Asasını ya da Covenant'ın yüzüğünü almak için hiçbir çaba göstermedi. Cebindeki Jeremiah'nın mahvolmuş oyuncağı ona yetmişti: kurşun deliği ve gömleğindeki küçük yırtıklar yeterliydi. Alçakgönüllülerin acımasız düşmanlığını görmezden gelerek Infelice'le yüzleşmeye gitti.

Artık Linden'in güçlerinin krizi geçtiğine göre, Loric'in *krilinden* gelen vahşi büyü'nün yankısı *Elohim*'in yeniden canlanışını gölgede bırakmıyordu. Infelice, Linden'in önünde güzelliğin ve dehşet verici bir heybetin timsali gibi duruyordu. Uzuvarını saran bedensel giysisi, değerli taşlardan ve suçlamalardan dokunmuş ağlamayı andırıyordu.

Mahdoubt Linden'a *çelişkide umut olduğunu* söylemişti. Uzun zaman önce Covenant da aynı şeyi söylemişti. Ondan önce de Yüce Lord Mhoram söylemişti.

Ama Mahdoubt, Linden'in uğruna delirmiş ve ölmüştü; ve Covenant çimlerin üzerinde paramparça yatıyordu. Linden Mhoram'ı hiç tanımamıştı.

Önsöz söylemeden, "Ölüer gitti," dedi. Sunder ve Hollian'ın ölçülemeyecek kadar yoksun oğullarına çoktan veda ettiklerinden; Grimmand Honninscrave'in Swordmainnir'i kaybettikleri her şeyi düşünmeleri için terk ettiğinden şüphe duymuyordu. "Ve Covenant bana yardım edemez. Onu çok kötü incittim." Harrow'un uzun çalışkanlığının ve açgözlülüğünün meyvesi olan bilgisi de *Elohim*'in ölümsüz farkındalığıyla karşılaştırılmazdı. "Geriye sadece sen kalıyorsun.

"Oğlumu nasıl bulacağımı söyle."

Harrow, Infelice'in bunu yapmayacağını ya da yapamayacağını söylemişti.

"Wildwielder," diye sertçe karşılık verdi *Elohim*: bir azarlama. "Verdiğin zararın yeterli olup olmadığını kendin sordun. Harabiyeti hezeyanla mı birleştireceksin? Oğlunuz bir iğrençlik. Kullandığı şeyler iğrenç. İlk Halfhand senin yine kendini aşman gerektiğini söylememiş miydi? Oğlunuza duyduğunuz bu çılgınca arzuyu bir kenara bırakmanız gerektiğini anlatmak istedi."

Linden tekrar başını salladı. Infelice'in sözleri gölge gibi geçip gitmiş, boşa gitmiş ve etkisi kalmamıştı. Umutsuzluğa karşı sağır kaldığı sürece hiçbir itiraz ona dokunamazdı.

Ve *Elohim*'in Yüce Lord Berek'in ısrarına ilişkin yorumuna itibar etmeyi tercih etmedi-

"O zaman söyle bana," dedi Infelice hiç konuşmamış gibi, "Solucan'ı nasıl durduracağımı."

"*Solucanı durdurmak mı?*" Kadının sesi neredeyse çatlayacaktı. "Böyle bir varlığın herhangi bir şekilde engellenebileceğini ya da durdurulabileceğini mi sanıyorsunuz? Cehaletiniz de en az günahlarınız kadar büyük."

Linden'in arkasında Harrow usulca kıkırdadı; ama Linden bu seste hiçbir espri duymadı.

"Öyleyse bana açıkla," diye talep etti. "Cehaletimi giderin. Böyle bir varlık neden var ki? Ne *için* var? Yaratıcı'ya Dünyanın Sonu Solucanı'nın iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi? Kendi yarattığını öldürmek mi istedi? Tüm bunlar," tüm yaşam ve zaman, "her şeyi yanlış yapmamızın ne kadar süreceğini görmek için yapılan acımasız bir deney miydi?"

"Aptal!" diye karşılık verdi Infelice. Sabırsızca Linden'in sorusunun değerini yok saydı. "Yaratıcı yaşayan bir dünyayı başka türlü nasıl tasarlayabilirdi ki? Kendine şifacı adını vermişsin. Ölüm olmadan yaşamın var olamayacağını nasıl kavrayamıyorsun?"

Sesi ağaçların arasında bir hüznün ve tiksinti yumağı örüyordu. "En küçük ot parçasından en vahşi Sandgorgon ya da *skurj*'a kadar, yaşayan her şey bunu ancak kendi sonunun tohumlarını içinde barındırdığı için yapabilmektedir. Eğer canlılar azalmaz ve yok olmazlarsa, kısa sürede diğer tüm yaşamı ve zamanı geride bırakırlar.

ve umut. Bu nedenle her canlı yaşlanır ve ölür. Ve eğer yaşamı uzunsa, üreme kapasitesi de kısalır."

Elohim konuşurken, Linden'in arkadaşları onun arkasında durmak için geldiler ve sadece Bhapa'yı Alçakgönüllülerle Antlaşma'yı izlemesi için bıraktılar; ama ne o ne de Infelice onları dikkate aldı.

"Hiç kuşkusuz Yaratıcı, Zamanın Kemeri'nin içine istediği kadar yer ve gök yerleştirebilirdi. Ancak kendi ölümünün araçlarını içermeyen *yaşayan* bir dünya tasavvur edemezdi."

Infelice aniden Harrow'a doğru baktı; ve öfkesi arttı. "İşte bu alçak Insequent açgözlülüğünün aptallığını ortaya koyuyor. Dünya gücü ve vahşi büyüyle Solucan'ı yok edebileceğini ve böylece Dünya'nın devamını sağlayabileceğini hayal ediyor. Ancak Solucan'ı yok etmek tüm yaşamı yok edecektir. Böyle bir güce mutlak bir yıkım yaratmadan karşı konulamaz. Dünya varlığını sürdürürken, Solucan'a *ihtiyaç vardır*. Tırmık zafer hayalleri kurar, ama sadece yok oluşu başaracaktır."

Şimdi Harrow kahkahalarla gülüyordu; zengin, derin ve tamamen neşeden yoksun bir kahkaha. "Beni yanlış anladın, *Elohim*," diye cevap verdi. "Birçok çağdır Insequent'a karşı geleneğiniz böyleydi. Ben senin cehalete ve yanlış sevgiye batmış Wildwielder'ın değilim. Benim başka arzularım var, senin öz saygını aşacak niyetlerim var."

Linden, Insequent ve *Elohim* arasındaki düşmanlıkla ilgilenmiyordu: bunun ona bir faydası yoktu. Ancak o müdahale edemeden Stave sesini yükselterek Infelice'e sordu: "O halde *Elohim*'in ölümü bilmemesi nasıl bir şans? Neden diğer tüm yaşamların umudu ve kıyameti senden esirgendi? Ölümlülükten kurtulmanı onaylayacak hiçbir meziyet göremiyorum sende."

"Çocuksu wight!" Infelice hemen tersledi. "Cesaretin var mı? Bu ne cüret?"

Elohim sizin gibilerin hakaretine maruz kalmaz."

Yine de Linden'e bir bakış Infelice'in öfkesinin çınlayan girdabını bastırmasına neden oldu. Görünüşe göre Linden, hükümdar *Elohim* üzerinde bir tür nüfuza sahipti; Linden'in anlamadığı bir etki ya da önem.

Infelice özenli bir kısıtlamayla şu açıklamayı yaptı: "*Elohim* ölüme katılmaz çünkü bizim amacımız ölümsüzlüktür. Biz ne

ne çoğalır ne değişir ne de ölürüz çünkü biz Solucan'ın kâhyaları olmak için yaratıldık.

"Bazen Dünya üzerindeki veya içindeki yaşamı tehlikeye atan tehlikelere müdahale ettik, ancak bu bizim asıl amacımız değil. Daha ziyade Tanrımız bizden Solucan'ın uykusunu korumamızı istiyor. Şunu anla, Yabanıl derili, uykuyu dayatmak gibi bir erdemimiz yok. Bunun yerine bizim görevimiz sakinleştirmek ve yatıştırmaktır. Bu yüzden doğamız gereği yaşamın tüm küçük tezahürlerine hizmet ederiz.

"*Skurj* ya da Tek Orman'ın yok edilmesi gibi yanlışlara karşı koyduğumuzda, bunu Solucan zarar görerek huzursuz olmasın diye yaptık. Ve Ormanlılar ya da Düşüş Devi gibi güçlerin özümüzden şekillenmesine izin verdiğimizde, bunu Tek Ağaç'ın karşılık gelen canlılığını tazelemek için yaptık ki huzur içinde kalabilelim." O konuştuğu, sözleri giderek daha fazla yayılan ağaçları, derin geceyi ve *krillerin* ışığını gümüş çanlar gibi narin ve kederle zengin bir ağıtla örüyor gibiydi. "*Amacımız* barış, kendimizi düşünmemizin aracı ve sonucu. Forestaller -ve diğerleri- bizim vekillerimizdir, tıpkı bizim Yaratıcı'nın vekilleri olduğumuz gibi. Onlar bizim yerimize Yaratıcı'nın tutunma yeri ve kalesi olarak hizmet eder, biz Dünya'yı korurken çabalayan ve ölen yaşamı korurlar."

Sonra ağıt, acıyla zonklayan bir ağıt haline geldi.

"Yine de bu tür fedakarlıklar bile Dünya'ya verdiğimiz değer in tam bir hikayesi değildir. Ben Tek Ağaç adını verdim. Kendi irenik hayallerimizi bir kenara bırakarak, Ağaç'ı tehlikeye atan her tehdidi savuşturmaya çalıştık, çünkü Ağaç, Solucan'ın ölümü gerçekleştirdiği gibi yaşamı besler. Böylece Dünya, bir İnsequent'in Tek Ağacın Koruyucusu olmasıyla keder dolu gerçek düşüşüne başladı. Theomach'ın kurnazlığı büyüktü ama övündüğü bilgisi böyle bir yük için yeterli değildi. Theomach'ın ölümünü sağlamasına rağmen *Harucha*'li Brinn'in hüneri de yeterli olmadı. Bu tür eylemlerle Tek Ağaç'ın kutsallığı azaldı ve Solucan'ın uykusunun derinliği azaldı.

"Trajedimiz şu ki, kalplerimizin üzerindeki gölge tam bir karanlığa dönüştü. Zarar, müdahale etme gücümüzü aşacak kadar büyüdü. Solucan uyandı ve kudurdu.

onun uykusu. Bu Insequent'in haklı olarak yanlış sevgi olarak adlandırdığı şeyle, Wildwielder, bizi mahkum ettin. Senin yüzünden, ortaya çıkardığın açlığı ilk besleyen biz olacağız."

Infelice Stave'in meydan okumasına cevap verirken, Linden endişeliydi. Bir düzeyde, *Elohim*'in vahiylerinin uygunluğunu kabul etti. Ama içinde bulunduğu durumun aşırılığını şekillendirmiyor ya da yumuşatmıyordu. *Pişmanlığın dayanma gücünü aşacak.* Gerçeklere, ayrıntılara ihtiyacı vardı; neyi serbest bıraktığına dair somut bir anlayışa.

Daha önce Berek Halfhand şöyle demişti: *Dünyaların yaratılması bir anda gerçekleşmez. Anında geri alınamaz. Seçilmişlerin eylemlerinin son bulması için çok şey geçmesi gerekir.* Linden buna sımsıkı sarıldı ve Infelice'ten daha fazlasını talep etti.

"Pekâlâ," diye mırıldandı acımasızca. "Anladım."

"Peki şimdi ne olacak? Solucan uyandı. Bir yerlerde. Ne yapacak? Dünyayı nasıl yok edecek? Ne kadar zamanımız var?"

Dünyanın kalan günleri onun tek endişesiydi. Solucan'ın kendisi Covenant'ın sorunuydu, onun değil. O ya da hiç kimse bu krizin üstesinden gelemeyecekti. Her iki durumda da, sondan önce yerine getirmesi gereken kendi görevi vardı.

-*İşiniz bitmedi.* Covenant gerçeği kabul etmişti. Ve onun başarabileceğini itiraf etmişti. *Bunu yapabilecek tek kişi o.* Onun kalan tek sorumluluğuna atıfta bulunduğu inanmayı seçti.

"Solucan'ın uykusu çok uzun sürdü." Infelice yumuşak bir sesle konuştu ama yüzündeki asit ve safra ifadesini çarpıtıyordu. "Uyandığında açlıktan ölmek üzereydi. Her canlı gibi o da beslenmeli. Ve biz onun kâhyaları olduğumuz için, biz de onun rızkıyız. Bizim kaderimiz böyle. Solucan bizden beslenmeli. Sadece *Elohim* ile doyduğunda daha büyük amacını gerçekleştirmeye yönelecektir. Eğer türümüzden herhangi biri tüketilmeden kalırsa, sadece her şeyin sonuna tanıklık etmek için dayanacağız ve böylece son karanlığa geçeceğiz."

-Bizi besle. Belki de Linden sarsılmış olmalıydı. Daha önce Infelice *her Elohim'in yutulacağını* söylemişti ama Linden

onu neredeyse hiç duymamıştı. Şimdi Linden durup yaptığının neye mal olduğunu düşünebilirdi.

Ama Infelice ona ihtiyacı olan şeyi vermemişti. Linden tekrar denedi. "Ne kadar sürer? Saatler mi? Günler mi? Haftalar mı?"

Elohim öfkeyle ağlar gibi cevap verdi: "Geçişimizi geciktirmeye çalışacağız çünkü buna mecburuz. Kaçacağız ve ulaşabildiğimiz mesafelerde kendimizi gizleyeceğiz, Solucan'ın bizi tek tek koklamasını isteyeceğiz, çünkü yok olmak istemiyoruz. Ancak beslenmeyle birlikte Solucan'ın gücü artacak. Bir avuç gün geçmeden, gücü bizi keşfedecek ve tüketecek. O zaman tüm Dünya'da Solucan'ı geciktirecek kadar büyük bir güç kalmayacak."

Harrow yine esprisiz kahkahasını attı; ama kimse ona kulak asmadı.

"Pekâlâ," diye tekrarladı Linden. "Bir avuç gün." Ama artık Infelice'e bakmıyordu. Dikkati başka yöne kaymıştı. "Bu çok fazla değil." Stave ya da Alçakgönüllü'nün *Elohim*'e soracak başka soruları olabilirdi. Linden'in kendisi gibi, *Haruchai* de affetmezdi. Infelice'i suçlayabilecekleri pek çok şey vardı. Ve Mahrtiir, Ranyhyn'in ima edilen kaderini protesto etmek istemiş olabilir. Linden ne isterlerse söylemelerine izin verirdi. Mırıldanırken onlarla konuşmuyordu, "Bununla yüzleşmem gerek. Bunu daha fazla erteleyemem."

Harrow'un ona bir pazarlık teklif etmesini bekliyordu. Bir takas. Felç ya da aciliyet ona kalan tek seçenektir ve Jeremiah'nın ona ihtiyacı vardı.

Yap, dedi kendi kendine. Hala yapabiliyorken.

Ancak Linden Infelice'e arkasını döndüğünde, Ramen ve Liand da ona katıldı. Bir an sonra Manethrall onun önüne geçerek körleşmiş yüzünü düşünmeye zorladı.

"Ringthane," diye huysuzca başladı. "Seçilmiş. Burada bizi aşan çok şey var. Bizler Ramen'iz, yüce Ranyhyn'in hizmetkârlarıyız. Binlerce yıldır, olduğumuz kişi olmaktan memnunuz. Dünyaların sonuçlarına katılmayız.

"Ama konuşmam gereken bir konu var."

Linden ona baktı. Yüzü herhangi bir ifade barındıramayacak kadar duygusallıktan kaskatı kesilmişti. Stave'in akrabaları kadar bağışlayıcı görünmüyor olabilirdi.

Ama Mahrtiir onun arkadaşıydı. Ona yardım ederken gözlerini ve onlarla birlikte öz değerinin bir kısmını kaybetmişti. Çaba göstererek, "Dinliyorum," dedi.

Manethrall dikkatle şöyle dedi: "Öyle olması gerektiğinden emin olduğumuza göre, ilk Ringthane'in dirilişinin zararının çok büyük ve korkunç olduğunu kabul ediyorum. Ama olan oldu. Geri alınamaz. Ve ihtiyacı devam ediyor. Mevcut ve acil. Onu şimdi iyileştirmek geçmişte olanları telafi etmeyecektir ama gelecektekileri rahatlatmak için çok şey yapabilir."

Ondan zaten reddettiği bir riski almasını istiyordu. Ancak onun ve diğer arkadaşlarının iyiliği için bir cevap vermeyi denerdi.

"Bunu gerçekten açıklayamam. Eğer ele geçirilmediyseniz, içinizde başka birinin dolaşmasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz," kalbiniz ve ruhunuz. "Bunu ona yapmak bile yeterince kötü olurdu. Ama bu daha da kötü. Kırık bir zihin, bir kesik, bileşik bir kırık ya da bir enfeksiyon kadar basit değildir. Sadece bir hata-"

Gezintinin Eşiğinde, Anele'nin deliliğini ya da kırılğanlığını hafifletmek için onun içine girmeye çalışmıştı. Ama şimdi onu geri püskürttüğü için minnettardı. Çabaları neredeyse kesinlikle ona sinsi bir şekilde zarar verebilirdi. Anele'nin dürüstlüğünü çiğnemedi ondan kendi isteklerini dayatacak kadar ne bilge ne de bencildi.

Bu dersi öğrenmek için yıllarını harcamıştı.

"Eğer şimdi müdahale edersem, bu onu diriltmekten farklı olmayacak. Kendi seçimlerini yapma yeteneğini elinden almış olurum." Kendini kurtarmak ya da lanetlemek için. "Yaptıklarımın sonra, ona en azından biraz saygı borçluyum."

"Linden," diye mırıldandı Liand, itiraz etmek yerine üzüntü ve endişeyle, "bir zamanlar sevdiğin bir adamı geri getirmiş olman gerçekten çok mu *yanlış*? Bir dereceye kadar, bunun tehlikesini kavırıyorum-"

Galt sert bir şekilde, "Bilmiyorsun," dedi. "Linden Avery Dünyanın Sonu'nun Solucanı'nı harekete geçirmemiş olsaydı, yaptığı şey yine de herhangi bir Düşüş kadar aşağılık ve ölümcül bir Kutsala Saygısızlık olurdu. Kendi adına ve kendi kalbini rahatlatmaktan başka bir amaç gütmeyen, yaşamın devamının bağlı olduğu Kanunları ihlal etti. Sonuç, *zorunluluğun*, eylemin ve sonucun çözülmesidir." Ses tonu

acımasız. Onun aracılığıyla, Alçakgönüllüler hükmünü verdi. "Sonunda, sadece kötülük ortaya çıkabilir.

"Bu tür suçlar işlemiş bir kadın başka suçlar da işleyecektir. Daha fazla zulüm yapmasına izin verilmemelidir."

Belli ki Alçakgönüllüler, Linden'in Covenant'ın kötü durumuna müdahale etmesine izin vermek niyetinde değildi.

Manethrall ve Kordonları kaskatı kesildi. Mahrtiir elindeki boğma demirini seğırtti. Ama ne *Haruchai* ne de Ranyhyn kımıldadı. Bu yüzden Ramen de hareket etmedi.

"Yine de," dedi Stave sözünü sakınmadan, "ona karşı elini kaldırmayacaksın. Kâfir sana hoşgörölü olmanı emretti. Ranyhyn sana karşı bağılılıklarını bildirdiler. Ve ben kenara çekilmeyeceğim. Seçilmişlerin hiçbir dostu kenara çekilmeyecek. Belki de ona Dev Dost adını veren Devler bile bağılılıklarına sadık kalacaklardır. Eğer iradenizi Seçilmişlere dayatmak istiyorsanız, onun adına burada toplanan herkese karşı çıkmalısınız. Ve ur-Lord Thomas Covenant'ın emirlerine karşı gelmelisiniz."

Linden, Alçakgönüllü'nün ihbarını görmezden geldi. Stave'in onaylamasını dinlemedi. Harrow'la yüzleşmek istiyordu. Gidecek başka bir yeri yoktu. Diğer her şeyi zaten yanlış yapmıştı. Lord Foul'un serbest bırakılması kaçınılmaz hale gelmişti. Yine de ona bir görev kalmıştı.

Harrow onun esasına ve antlaşma yüzüğüne göz mü dikti? Bırak yapsın. Eğer onun güç araçlarını kabul ederse, sonuç beklediği gibi olmayacaktı.

Ancak o daha konuşmadan Liand'ın mırıltısı ve Ramenlerin dikkatindeki bir değişiklik onu yakaladı. Onların bakışlarını takip ederek Devlerin gecenin içinden çıktığını gördü. *Krillerin* parlaklığında hayalet gibi görünen Rime Coldspray ve yoldaşları, Anele'yi de yanlarına alarak vadiye doğru ilerlediler.

En azından Anele huzurlu görünüyordu. Linden bir bakışta onun koruyucu deliliğinin devam ettiğini gördü. Tutarsızlık içinde kundaklanmıştı. Ama özel kargaşasının ortasında dinlenebileceği bir yer bulmuştu ya da buna yönlendirilmişti. Neredeyse onun bir zamanlar

Ailesi tarafından bir amaç duygusu verildi; parçalanmış çabasını zorlayan ihtiyaçlara dair bir içgörü.

Yaptıklarınızın sonu geldiğinde, ki öyle olması gerekir, onun Ülkenin umudu olduğunu unutmayın. Anlaşılan Sunder ve Hollian, Solucan'ın uyanışına rağmen oğullarının hâlâ hayati bir rol oynayabileceğini düşünüyorlardı.

Buna karşılık, Devlerin yaydıkları sesler dış gıcırdattıklarını ve acımasız bir kararlılık içinde olduklarını gösteriyordu. Linden ve arkadaşlarına doğru ilerleyiş şekilleri ve kaşlarını çatmış karanlık bakışları, burada neler olduğunu bildiklerini gösteriyordu. Onları uzaklaştıran Grimmand Honninscrave'in gölgesi, yokluklarının neye izin verdiğini ya da neyi engellediğini açıklamış olmalıydı. Belki de Honninscrave Swordmainnir'e Ölülerin neden yaşayanların Linden'in seçimlerine katılmamasını ya da bu seçimleri bozmamasını sağlamaya çalıştıklarını anlatmıştır.

Ancak görünüşe göre, Yıldız Savaşları'nın Mücevherinin eski Efendisi başka şeyler de ortaya çıkarmıştı. Devler Covenant'ın bilinçsizliği için bir an bile üzülmediler. Linden'i, sanki onun hakkında karar vermemişler gibi, ikircikli baş sallamaları ve yüz buruşturmalarıyla onayladılar: Harrow ve Humbled'a uğursuzca baktılar. Ama Stave, Ramen ya da Liand için duraksamadılar. Bunun yerine gözlerinde talepler ve güçlü kollarında öfkeyle Infelice'e doğru ilerlediler.

Ne yaptığıının pek farkında olmayan Linden, Devleri neyin harekete geçirdiğini öğrenmek için döndü.

Infelice'in karşısına çıktıklarında yüz ifadesi buyurgan bir hal aldı. Yüzü Swordmainnir'in hırçın bakışlarıyla aynı hizaya gelene kadar acı içinde havada süzüldü. Kokulu formu, Devlerin vermeye tenezzül etmediği bir hürmet talep ediyordu.

"Uzak bir çağda," dedi Rime Coldspray hemen, "atalarımız *Elohim* ile yanlış bir pazarlığı kabul etmek için kandırıldılar. Bu pazarlığın ne kadar yanlış olduğu bize açıkça gösterildi. Ve şimdi bizim hiçbir eylemimiz olmadan bu anlaşmaya ihanet edildi. Tazminat talep ediyoruz."

Pazarlık mı? Linden merak etti. Ne pazarlığı?

Infelice kibirle çenesini kaldırdı. "Ve siz tazminatı benim vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Başka türlü nasıl olabilir ki?" diye karşılık verdi Demir El. "Pazarlık sizin emrinizle yapıldı. Sahtekârlık sana ait. Dolambaçlı yanlış ifadeler ve kibarca geçiştirmelerle, şimdiye kadar yaşamış hiçbir Dev'in bilerek teklif etmeyeceği aşağılık bir ödeme elde etmek için gerçek bir fayda teklif ettin. Şimdi de yalanlarla satın aldığınız bu hediye için ödeme talep ettiniz ve ödül geri çekildi. Bu nedenle ödememiz bize iade edilmelidir."

Linden, Arayışın Devleri'nin bir pazarlıktan bahsettiğini duyduğunu belli belirsiz hatırlıyordu. Hayatında on yıl önce. Ama son zamanlarda bir şey ona bunu hatırlatmıştı.

Elohim'in gözleri yüzlü ateşler gibi parladı. "Yanlış düşünüyorsun, Dev. Anlaşmamıza senin hiçbir eyleminle ihanet edilmediğini kabul ediyorum. Gerçekten de, akılsız atalarının kendi savurgan akılsızlıklarının gerçeğini kendilerinden gizlediklerini kabul ediyorum. Ama onların yanlış anlamalarını biz empoze etmedik. Sadece buna izin verdik. Anlaşmamıza ihanet edilmesine de göz yummadık. *Sıradan* oğulun deli Kastenessen'e hizmet etmeyi uygun görmesi bizim seçimimizle ya da rızamızla gerçekleşmedi. Kastenessen'in kötülüğünden de Esmer'in ihanetinden de biz suçsuzuz."

Evet, evet. Linden kendi kendine başını salladı. Esmer. İşte buydu.

"Yine de," diye ısrar etti Coldspray, "Giants'a yanlış davrandınız. Bunu telafi etme yükümlülüğü sizindir."

"Bu bir yanılsama," diye karşı çıktı Infelice. "Dil yeteneğini geri getirebileceğim kesin; kaçtığımda, ki kaçmak zorundayım, salt-oğlunun bir kez daha geri alacağı bir yetenek. Ama Longwrath adını verdiği akrabanın üzerindeki *büyüyü* kaldıramam."

Linden bu ismi duyunca irkildi; Liand da nefesini tuttu. Ama Infelice duraksamadı.

"Böyle bir tazminatı" -kelimeyi küçümsedi- "ben veremem. Yanlış olarak adlandırdığınız pazarlık, zorlama veya kısıtlama olmaksızın özgürce yapıldı. Dil yeteneğinize karşılık, o zamanlar doğmamış olan bir Dev'in hayatını kendi seçtiğimiz bir zamanda ve koşulda istedik. Eğer Devlerin anlayabileceği bir dille bunu söylemediyse, hata sizdedir. İster yanlış anlama ister kendini kandırma olsun, türünüzün sözü verildi. O iş bitti. Devler

İhtiyacımız olan *geas*, şimdi yerine getirilmesini aramak için o zaman harekete geçirildi. Kökeninin ortadan kaldırılması dışında serbest bırakılamaz. "Geçmişimizi değiştirmeyeceğiz. Bunu yaparsak yok oluşumuzu hızlandırırız.

ve yaşadığımız sürece hayata tutunacağız."

"Yine de bu dürüst olmayan bir pazarlıktı *Elohim*," diye itiraz etti Frostheart Grueburn. "Bir masalın bağışlanmasıyla bir hayatın teslim edilmesi bir mi tutuyorsun?"

Infelice, "Bir masal bir hayattır," dedi.

"Yine de," diye devam etti Grueburn, "Linden Giantfriend'in ölümünü sağlamak için güçlü bir silah arzuladığınızı atalarımızdan gizlediniz. Herhangi bir amaç için herhangi bir Dev'in canını almak istediğini bilselerdi, sırtlarını döner ve tiksintiyle oradan ayrılırlardı."

Infelice küçümseyerek homurdandı. "Sahtekârlık yoktu. Amaçlarımız bize ait. Onları açıklamayı biz seçmiyoruz. Atalarınızın bizi tamamen yanlış anladığını kabul ediyorum. Yine de pazarlığımızı kabul ettiler. Eğer bunda bir yanlış buluyorsanız, bunu Dünya'nın birçok dilini anlama arzuları *Elohim*'i anlama arzularından daha ağır basan kendi türünüzde arayın. Onların torunlarını, şimdi kınadığınız bir anlaşmaya bağlama isteklerinden dolayı sorumlu tutulamayız."

Tanrım, diye düşündü Linden şaşkınlıkla. *Elohim* bunu planlamıştı. Binlerce yıl önce. Longwrath'ın deliliği Dünya Görüşü değildi: manipülasyondur. Bunun içind! *Bu anı engellemek için. Elohim*, atalarını yanlış yönlendirerek, onu kadına karşı zorlayacak gücü elde etmişti; Asası ve Antlaşma yüzüğüyle Andelain'e girmeden önce onu öldüreceğini umuyordu.

"Bu vicdansızlık," derken buldu kendini, her ne kadar konuşmaya niyeti olmasa da. "Lord Foul seninle gurur duyardı. Eğer ölmemi isteseydiniz, beni kendiniz öldürebilirdiniz. Bir sürü şansınız vardı. Kirli işlerinizi yaptırmak için başkalarını kandırmak sadece basiretsizlik değil. İntihara meyillidir. Müttefikleriniz olabilirdi. Şimdi sahip olduğunuz tek şey, önce sizin öldüğünüzü görmekten üzüntü duymayacak insanlar."

-Her şeyle eşit değil miyiz?

Biz Elohim'iz, Dünya'nın kalbiyiz. Yaşayan, hareket eden ve var olan her şeyin merkezinde duruyoruz. Başka hiçbir varlık ya da ihtiyaç bizi yargılayamaz.

biz-

Esmer'in bizzat ilan ettiği gibi, bu kibir, bu kendini beğenmişlik, *her varlığın kalbini karartmaya yetecek bir gölgedir.*

"İyi dediniz leydim!" Harrow ellerini yüksek sesle çırpı. "Benimkinden başka tüm stratejiler başarısızlığa uğramışken, Dünya için bir umut olduğuna inanmaya başladım."

Tüm şirket onu görmezden geldi.

"Kendini ihbar ediyorsun, Linden Avery," dedi Galt kesin bir ifadeyle. "*Elohim*'in yanlış anlaşmaları senin de suçun."

Linden suçlamayı kabul etti. O da kendini beğenmişlikten suçlu. Evet, hatta belki de kibirden. *Benden şüphe etmene ihtiyacım var.* Davranışları için başka bir mazereti yoktu.

Thomas Covenant'a duyduğu özlem ve Yereya'ya duyduğu zorunlu aşk dışında bir mazereti yok.

Ancak Rime Coldspray ve ardından diğer Devler Infelice'e sırtlarını döndüler. Belki de gerçekten herhangi bir imtiyaz kazanmayı beklemiyorlardı. Ranyhyn ve Alçakgönüllüler'in arasında durmak için ilerlerken, gece gökyüzüne karşı yükseldiler; kayıp yıldızlar ve dipsiz karanlık.

"Olabilir, *Haruchai*," diye cevapladı Demir El Galt'a, "kesinliğin yerinde. Yine de yiğitliği ve fedakârlığı ataların tarafından bilinen Grimmand Honninscrave, Ölülerin bu kadar kolay hüküm vermediğine dair bize güvence verdi. Belki de Cail ve atalarınızdan diğerleri, onlara kulak vermeyi kabul etseydiniz, sizi etkilemeye çalışırlardı.

"Saygıdeğer Honninscrave ile pek çok şey hakkında konuştuk" - sesi kılıcının taşı kadar sertti- "Dünyanın Sonu Solucanı'nı ihmal etmeden. Özgürlüğün gerekliliğini göz ardı edilemeyecek kadar etkili terimlerle anlattı. Bizi Linden Giantfriend'in yanından kendi tepki özgürlüğümüzden mahrum kalalım diye değil, tepkimizi aceleyle belirlememiz için olaylar tarafından kışkırtılmayalım diye çağırdı. Ve Araştırmanın Devleri'nin Thomas Covenant ve Linden Avery hakkında öğrendikleri hakkında çok şey söyledi."

Linden neredeyse istemsizce dinledi. Dikkatini Harrow'a yöneltmek istiyordu. Ama Longwrath'ın yeni anlayışı

Durum, Honninscrave'in ölümü gibi ona sahiplik ve meydan okuma içinde yapıştı.

Linden'in yanında, Liand'ın gözleri sanki Demir El'in ne açıklayacağını çoktan tahmin etmiş gibi parlıyordu.

"Ölümlü oldukları," diye devam etti Swordmainnir'in lideri, "ve bu yüzden hataya sürüklendikleri inkâr edilemez. Ama aynı şey Devler ve *Haruchai* için de söylenmelidir-ve şimdi *Elohim* için de. Ve Honninscrave bize İlk'in, Pitchwife'ın ve kendisinin derin sevgisini hatırlattı; hem Thomas Covenant'ın hem de Linden Avery'nin cesaretleri ve kararlılıklarıyla, kendilerine verilen dostluklarıyla ve umutsuzluğun emirlerini yerine getirmeyi nihai olarak reddetmeleriyle kazandıkları. Linden Giantfriend'den şüphe ediyorsak, haklı bir nedenimiz olduğunu kabul etti. Ama aynı zamanda geçmiş bin yılların derslerine, sadakat ve güven derslerine güvenmek için de haklı nedenlerimiz olduğunu söyledi. Gerçekten de, kendi korkularının ondan ziyade onun için olduğu *konusunda* bizi temin etti. Ölümler gibi kararsız kalmayın ve kalplerinizin eğilimlerine uyun, diye bizi teşvik etti.

"*Haruchai*, kalplerimiz Linden Avery'ye ve ayrıca Thomas'a meylediyor.

Antlaşma. Enkarnasyonunun tehlikesi açıktır, tıpkı onun inatçılığı ve kudreti gibi. Büyük zarar görmüştür ve içindeki karanlık ona bakan herkes için canlıdır. Yine de o, Toprağın kurtuluşu için yükselmiş bir adam olarak kalmıştır. Ve öngörülemeyen şifalar için kapasitesini defalarca göstermiştir.

"Demir El, yumruğunu kapatır gibi, "Eğer hüküm vermek zorundaysanız, bunu kendi aranızda yapın," diye bitirdi. Biz sizi dinlemeyeceğiz. Belirsizliğimize rağmen, kendi geçmişimize ve onun geçmişine sadık kalmayı seçtik."

Coldspray kısa bir süre önce şöyle demişti: "*Çocuklarımızdan sonra en büyük hazinemiz masallardır. Ama tehlike ve cesaret, metanet ve belirsizlik olmadan hikaye olmaz. Ve neşe, konuşan ağızda değil, duyan kulaklardadır.*

Galt, Ironhand'in bakışlarını gözünü kırpmadan tuttu. Clyme ve Branl da aynısını yaptı. Ancak düşüncelerini yüksek sesle değil, sessizce paylaştılar. En azından bu ölçüde, Devlerin tavrına saygı duyuyorlardı. Sadece Stave akrabalarını duydu; o da hiçbir şey söylemedi.

"Biliyor musun-?" Linden sormaya çalıştı. Ama boğazı sanki hâlâ ağlayabilecekmiş gibi kapandı. Üzüntü ağzını kül ya da kum gibi doldurdu ve sesini bulabilmek için sertçe yutkunmak zorunda kaldı. "Anele'ye ne olduğunu biliyor musun? Honninscrave," Tanrım, Lord Foul'un hizmetkârı parçalansın diye bir Raver'ı kasten kabul eden Honninscrave, "onun hakkında bir şey söyledi mi?"

Coldspray başını salladı ve tavrı yumuşadı. "Yaşlı adam hakkında sadece senin gözlerinin gördüklerini biliyoruz. Ölülerinin arasında yalnızlık çektiğini görüyoruz. Ama onun durumu seçimlerimizin başlığını etkilemez. Bu nedenle Honninscrave'in ondan bahsetmediğini düşünüyorum."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı Linden kendi kendine. "Onun özgürlüğü de herkesinki kadar gerekli. Eğer içinde neler olup bittiğini bilseydik, bir şekilde müdahale edebilirdik."

Devlerin üzerindeki etkisine karşı mücadele ederek kendini tekrar Harrow'a doğru dönmeye hazırladı. *Yoldaşlarınız var, Seçilmişler* - çok sayıda dostu vardı: Kılıçmainnir bunu açıkça göstermişti - *hizmetinizde tereddüt etmeyenler*. Sadece Alçakgönüllüler ve Infelice ona karşı çıkmak istedi. Ama bu hiçbir şeyi değıştirmede. Dünyanın sonunu hazırlamıştı. Bunu değıştiremezdi. Yapması gereken tek bir şey kalmıştı.

Asasını ve Antlaşma yüzüğünü geri alması gerekmiyor muydu? Çimlerin üzerinde duruyorlardı, sanki ona ihanet etmişler gibi atılmışlardı. Onları tekrar sahiplenmediğı sürece onun için hiçbir değeri olmayacaktı.

Belki de, diye düşündü, Loric'in *krilini* de almaya çalışmalıydı. Parlaklığı Andelain'i korumuştı; ama şimdi Andelain'in sonu gelmişti. Loric'in hançeri Eski Lordlar'ın en büyük başarısı olabilirdi ama Tepeler'i kurtaramazdı. Yine de Covenant'inki gittiğinde Joan'ın nikâh yüzüğünden güç almaya devam edebilirdi.

Linden'in kendisini
kurtarabilir. Ya da
Jeremiah'ı.
Kısaca.

Tek istediğı buydu. Daha fazlasını beklemek için çok ileri gitmiş ve çok fazla zarar vermişti.

Yine de nedenini bilmeden tereddüt etti. Kanun Asası ona aitti. Bir anlamda, Mutabakat yüzüğünü ona bırakmıştı. Ama *kril* üzerinde hiçbir hakkı yoktu. Buna hakkı yoktu.

Harrow'a sormak istedi: "Hâlâ Infelice'in beni Jeremiah'ya götürmene engel olacağına inanıyor musun? Şimdi bile mi?

Ama bu kararı vermek ona aitti. Bu karar, iki tarafa da ait değildi. *Elohim* ya da Insequent.

Ancak kalan son seçimini yapamadan Manethrall Mahrtiir aniden başını kaldırdı.

"*Aliantha*!" diye bağırdı, sanki bunu daha önce düşünemediği için şaşırılmış ya da utanmış gibiydi. "Cords, *Aliantha*'yı bul."

Bhapa ve Pahnı birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Pahnı şaşkınlık içinde hızla Liand'a baktı. Ama onlar Ramen'di: Manethrall'larına hemen itaat ettiler. Ranyhyn'lerin arasından sıyrılarak, *krillerin* argümanlarının ulaşamayacağı bir yere gelene kadar çukurun yamaçlarına doğru koştular.

"Manethrall?" diye sordu Stave.

Şaşkınlık içindeki Coldspray, Grueburn ve yoldaşları kaşlarını çatarak Mahrtiir'e baktılar.

"İlk Ringthane iyileşmiş olmalı," diye sertçe cevap verdi. "Burada benim kavrayışımın ötesinde, hatta kavrama arzumun bile ötesinde çok şey var. Yine de, gözlerim görmese de, çektiği acıların bir kısmının sadece insani zaatlardan kaynaklandığını açıkça görebiliyorum. Ona ruhunu barındıramayacak kadar zayıf ve kusurlu bir beden verilmiş.

"Ramen'in bildiği hiçbir merhem yeniden doğan acısının ateşini ve daralmasını hafifletemez. Ama *aliantha* bedeninin en acil ihtiyaçlarını karşılayacaktır. Belki de ona uyanması ve belki de konuşması için güç verecektir."

Stave başını salladı ve Devlerin yüzlerindeki asık surat biraz olsun dağıldı. "Manethrall!" Liand memnuniyetle haykırdı. "Senin sahip olmadığın görme yetisi, bütün olan benimkini aşıyor. *Aliantha*, gerçekten! Neden bu son düşüncemiz değil de ilk düşüncemiz oldu?"

Çünkü, diye cevap verdi Linden kendi kendine, dikkatin dağılmıştı. Kendisinin de olduğu gibi. Arkadaşları gibi o da diğer şifa yöntemlerine odaklanmıştı.

Artık bir daha asla Antlaşma'nın bakışlarıyla karşılaşamayacağını hissediyordu. Yanılttığı ve kötüye kullandığı arkadaşlarının yüzlerine bakmaya dayanamıyordu.

Hepsini geride bırakmak istiyordu. Onları Harrow'un karanlık niyetlerinin tehlikelerine maruz bırakmak istemiyordu.

Covenant ona olan inancını itiraf etmişti. *Bunu yapabilecek tek kişi o.* Linden onu tamamen reddetmiş olsaydı, hasta ve paramparça durumuna daha kolay katlanabilirdi.

Ona hâlâ güveniyor olması zalim bir şaka gibi geliyordu.

Andelain'in zengin hediyeleri arasında, Kordonlar'ın hazine meyveleri için çok uzakları aramasına gerek yoktu. Pahni çoktan bir avuç viridyen meyvesiyle vadiye girmişti. Ve yamaçtan aşağıya doğru hızla inerken, Bhapa oyuğun kenarındaki ışığı yakaladı. Aynı anda Mahrtiir de Ranyhyn'in, devlerin ve *krillerin* etrafından dolaşarak Covenant'a yaklaştı. Diz çökerek, Manethrall nazikçe, kibarca İnançsız'ı sırt üstü yatırdı. Sonra Mahrtiir bağdaş kurarak Covenant'ın başına oturdu ve onu inciklerinden destek alarak kaldırdı.

Linden izleyemezdi. Asasının oymalı siyah ahşabını kavramak için eğilirken kasıtlı olarak Covenant'ın etrafındaki gruptan uzaklaştı. Bir an için asanın Dünya Gücü ve Yasa için hazır olma halini yakıp yok ettiğinden korktu. Ancak bir anda Asa'nın bütün ve zarar görmemiş olduğunu fark etti. Covenant'ın yüzüğünü alıp zincirini başının üzerinden geçirirken ve beyaz altını göğüs kafesine doğru sallarken, yüzüğün katı sıcaklığı elini sabitledi.

Şimdi, kendine emretti. Şimdi yap.

Yine de tereddüt etti, bir kayıp önsezisi gibi bir acıyla kavruldu. Kendi niyetleri onu korkutuyordu. Covenant'ın evlilik yüzüğü, Asa'sından bile daha fazla hayatının anlamını simgeliyordu. Böyle şeylerden vazgeçtiğinde, elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Yeremya'dan başka bir şey yok.

İhtiyacı onu zorluyordu. Oğlundan başka hiçbir şeyi kendine saklamazsa, mutlu olmanın bir yolunu bulacaktı.

Asayı eklemleri ağrıyana kadar tutarak, Harrow'la pazarlık yapmak için yemyeşil çimenleri geçti.

Bir saray mensubu kadar süslü bir şekilde giyinmiş olan Insequent, devasa destrierini herkesten bir düzine ya da daha fazla adım uzağa oturtmuştu. Linden yaklaşırken, hayvan dehşet ya da öfkeyle gözlerini devirdi: böğürlerindeki kaslar titredi. Yine de Harrow'un sabit elinin altında kaskatı durdu. Gözlerinin dipsiz körfezleri ona açlıkla bakıyor ama onu derinliklerine çekmeye çalışmıyordu. Kendini beğenmiş bir müstehcenlik gibi bir gülümseme ağzını büktü. Onunla yüzleşebilmek için, gücünün tıpkı giysisi gibi doğuştan değil sonradan kazanılmış olduğunu kendine acımasızca hatırlatmak zorundaydı. Küçümsemesinin, açgözlülüğünün ve karmaşık büyülerinin ardında, halkının kadim doğum hakkını miras alan Mithil Stonedown'lı Liand'dan daha sıradan bir adamdı.

Eğer Linden duyularını arkasındaki topluluğa kapatabilseydi, bunu yapardı. Ama sinirleri hâlâ çok hamdı; çok açıktaydı. İstemsizce Ranyhyn'in, Covenant, Mahrtiir, Kordonlar, Liand ve Alçakgönüllüler'in etrafında geniş bir daire oluşturana kadar hareket ettiğini hissetti. Orada yıldız kaşlı atlar tanıklık edercesine duruyordu. Ve Ranyhyn'in arasında Devler toplandı. *Elohim*'in dikkati bile Linden ve Harrow'dan ziyade Covenant'ın üzerindeydi.

Sadece Stave, Manethrall'ın ilk Halkatan'a bakma çabalarından uzaklaştı. Yalnızca dışlanmış *Haruchai* Linden'in yanında durmaya geldi.

Mahrtiir'in ne yaptığını takip etmek istemedi, *etmedi*. Ancak duyularını mühürleme çabalarına rağmen, Pahnı'den bir hazine meyvesi alırken ve çekirdeğini çıkarmak için dişleriyle kırarken onun gerginliğini ve endişesini hissetti. *Aliantha*'yı Covenant'a yedirdiğinde ne olacağını bilemezdi. Sadece kendine sadık kalabilir ve Toprak'ın cömertliğine güvenebilirdi.

Meyveyi kabul etmesi için Covenant'ın dudaklarını dikkatlice ayırdı. Sonra Covenant'ın boğazını okşamaya başladı ve baygın adamı yutması için cesaretlendirdi.

Linden, Harrow'un gözlerinin içine, sanki onun varsayılan üstünlüğünden etkilenmeyecekmiş gibi baktı. Kısık sesle, "Beni oğluma götürebileceğinizi söylemişsiniz," dedi.

Sizin için yerine getirebileceğim ve başka hiçbir canlı varlıktan elde edemeyeceğiniz bir hizmet var.

"Gerçekten de öyle." Insequent'in sesi derin ve bereketliydi; açgözlülükle olgunlaşmıştı. Kadının bakışlarını, onu yutmak isteyen bir adam gibi karşıladı. "Bilgim hem onun saklandığı yeri hem de saklı kalmasını sağlayan araçları kapsıyor. Ve aptal Mahdoubt'un size bildirdiği gibi, bu süre içinde bir yerden başka bir yere istediğim gibi hareket edebiliyorum."

Linden'in isteksiz sinirlerine uzun gelen dakikalar boyunca, Covenant dilindeki *alianta*'ya cevap vermedi. Ama Mahrtiir sabırlıydı. Ve Covenant yutmasa bile, ağzının kendisi meyvenin erdeminin bir kısmını emecekti.

"Dünyanın Sonu Solucanı geliyor," diye cevap verdi Harrow'a, kalbindeki titremenin izin verdiği kadar açık bir şekilde konuşarak. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu sana herhangi bir şeyi yeniden düşündürüyor mu? Herhangi bir şeyi? Hâlâ sahip olduğum şeyi istiyor musun?"

Kanun Asası ve Antlaşma yüzüğünün ima ettiği sorumluluğu hâlâ arzuluyor muydu?

Covenant ve Manethrall'in etrafında bir gerilim oluştu. Devler ve Alçakgönüllüler, Kordonlar ve Liand ve hatta Ranyhyn, meyvenin zengin suyunun ya da Mahrtiir'in bakımlarının boğazını açabileceğine dair bir işaret bulmak için düşmüş Zaman Yöneticisi'ni inceledi.

Linden, Covenant refleks olarak yutkunurken Swordmainnir'in toplu iç çekişini hissetti.

Manethrall bir an için başını Covenant'ın üzerine eğdi. Sonra başka bir hazine meyvesi hazırladı.

"Biliyorum leydim," diye yanıtladı Harrow hevesle. "Ve Solucan hakkında Infelice'in hayal etmeyi seçtiği kadar cahil değilim. Dünya'nın mahvoluşu onun iddia ettiği gibi gerçekleşmek zorunda değil. Kullanmamı sağlayacağın güçlerle ve *Elohim*'in düşünmekten korktuğu yöntemlerle, bana karşı çıkmaya cüret edenlerin başına gelecek yıkım dışında, hiçbir kıyametin kaçınılmaz olmadığını göstereceğim."

"Pekâlâ." Linden emin olduğunu teyit etmek için bir an bekledi. Ancak Covenant'ın uyanabileceği ihtimali kararını etkilemedi. Mutlak bir risk daha alması gerekiyordu. Artık hiçbir şey ona daha az hizmet edemezdi. Ve ondan kaçmaya çalışmanın bedelini biliyordu.

yükler. "Eğer o kadar kurnazsan -ya da o kadar körsen- ya da o kadar zekiysen, karşılığında ne teklif edeceğini söyle."

Infelice görünür bir geçiş yapmadan, Linden ve Harrow'un yakınında havada durdu, parıltıdan öfkesiyle doğrudan ona bakabilecek ya da sıkıntısını Linden'a fırlatabilecek şekilde süzüldü.

Bir an sonra, bir sürü Wraith'in her yönden kovuğa akın etmesiyle tüm vadi değişime uğradı. Karanlığı sıcacık aydınlattılar. Linden kendine rağmen başını çevirdi ve sanki *Elohim* ile Insequent arasında bir çatışma olasılığı yüzünden çağrılmışlar gibi, dans eden onlarca ya da yüzlerce cadı mum alevinin kendisine doğru koştuğunu görmeyi bekledi.

Ama ne onun ne de Infelice ve Harrow'un farkındaymış gibi görünmüyorlardı. Bunun yerine Mahrtir ve Covenant'ın etrafında toplandılar.

Infelice Linden'in dikkatini çekmek istedi. "Linden Avery," diye itiraz etti acı ve öfkeyle, "Wildwielder, yapmamalısın. Bu gecenin zararı seni tatmin etmiyor mu? Insequent kavrayamadığı güçlerden bahsediyor. *Elohim*'in yeniden doğuşunu hızlandıracak ve hiçbir değerli amaca ulaşamayacak. Dünya düşerken o sadece kendisi için önemsiz, sahte bir şan kazanacak."

Stave *Elohim*'i görmezden geldi. Ne Wraithlere ne de Antlaşma. Infelice sanki hiç konuşmamış gibi inatla, "Dikkatli olun Seçilmişler. Bu Insequent'in sözlerinden hoşlanmıyorum. Ve düşündüğünüz takas onun lehine eşit değil. Büyük ölçüde öyle olabilir. Vahşi büyü ve Yasa ile, belki de Yüce Lord Loric'in *krilli* aracılığıyla, akıl almaz bir kudret kazanacak ve siz sadece oğlunuzu alacaksınız. Solucan'a karşı güçsüz olduğunu kanıtlayabilir ve yine de sonuna kadar anlatılmamış bir tahribat yaratabilir, hayatlarını kısa süreliğine koruyanlara umutsuzluktan başka bir şey bırakmayabilir."

Linden ikisini de neredeyse hiç duymamıştı. Wraith'lerin dönüşüne şaşırarak, onların Covenant'ın bilinçsizliği üzerinde sallanıp titreşmelerini izledi. Ateşlerinin kusursuz sarı-turuncusu, *krillerin* insanlık dışı gümüşüne karşılık geliyordu. İsimsiz ve tarifsiz, uzaktaki bir carillon'un en yüksek çanları gibi tınlayarak, kollarında ve bacaklarında, gövdesinde, yüzünde kalabalıklar halinde yanıyorlardı. Ve her dokunuş bir

gizemli canlılıklarını aşıladılar. Birlikte ona sağlık aşılayarak aşırı yüklenmiş bedenini onardılar.

Cömertliklerine rağmen Linden, Wraith'lerin onun zihnindeki fışırışmayı etkilediğine ya da etkileyebileceğine dair hiçbir belirti göremedi. Cüzzamını da dindirememişlerdi. Bu onun doğasında vardı. Belki de gerekliydi. Yine de bedeninin, hesaplanamaz ruhunun yükünü taşıyabilmesi için kendilerini harcamak üzere üşüşüler.

Her Wraith hediyesini, *Elohim* ve Insequent arasındaki düşmanlığa cevabını verdiğinde, yerini başka bir küçük alevin alabilmesi için dans ederek uzaklaştı.

Kendine güvenen Linden, Infelice ve Harrow'la tekrar yüzleşti. Hem Stave'e hem de *Elohim*'e hararetle cevap verdi.

"Bu konuda endişelenmiyorum. Eğer yanılıyorsa - eğer Solucan'ı durduramazsa - o da hepimiz gibi ölecek. Ama yanılmayabilir de. Bunun için o kadar uzun ve sıkı çalışmadı, sadece birkaç günlük boş üstünlüğün tadını çıkarmak için. Ben de oğlumu serbest bırakacağım. Başka bir şey yapamam ama bunu yapmaya çalışabilirim. Onun acı çekmesini durduracağım. Solucan bizi yakalamadan önce onu en azından bir kez daha kollarıma alacağım. Eğer o ve ben ölmek zorunda kalırsak, son anısı onu sevdiğim olacak."

Stave birkaç kalp atışı boyunca Linden'i düşündü. Tek gözüyle gördüklerinden emin olduğunda, basitçe "O halde memnunum" dedi.

"Değilim!" diye bağırdı Infelice: Linden'a Esmer'in ürkütücü gücünü hatırlatan, tutkunun çığ bir parıltısı. "Wildwielder, sen Kutsalsızlık'ın vücut bulmuş hali oldun. Ahmaklığın başka bir isimle adlandırılmayacak kadar büyük. Harrow'un *Elohim* için sadece yok olmaktan çok daha kötü bir kader planladığını anlamıyor musun?"

O daha devam edemeden Harrow küçümseyerek güldü. "Yanılıyorsun *Elohim*, her zamanki gibi. Arzuladığım şeyi elde ettiğimde, sen ve senin türünün canı bağışlanacak, seni memnun eden herhangi bir biçimde suretini beslemek için özgür bırakılacaksın. Ya başarısız olacağım ya da başaracağım. Başarısız olursam, durumunuz değişmeyecek. Başarılı olursam, Dünya'nın yaşamında hak ettiğiniz yere geri döneceksiniz. Bu nedenle şikayetinizi susturun. Bu küçüklük ve kendine acıtmaktan başka bir şey değil."

"Infelice, "Böyle konularda senin sözünün b i r değeri olduğunu mu sanıyorsun?" diye karşı çıktı. Değmez. Bu, arzularını elde etmek için yaptığın bir hile. Sen *ölümlüsün*, Insequent. İnsan aklın, lanetlenmiş niyetinin boyutlarını kavrayamaz."

Linden, Infelice ve Harrow'a *çenelerini* kapamalarını söylemek için kendini hazırladı. Onların düşmanlıklarından yeterince bıkmıştı: kararlarının karanlığına ışık tutmuyorlardı. Ancak sessizliklerini talep edemeden önce Covenant'ı duydu.

Wraithler onu yeniden canlandırmıştı. Başını Mahrtiir'in kaval kemiğine dayamış bir şekilde yatmaya devam ederken alçak sesle konuştu; gecenin karanlığında sadece bir ses kırıntısıydı. Yine de sesi sanki vadinin havasına hükmetme yetkisine sahipmiş gibi yayılıyordu.

"Aranızda daha iyi bir fikri olan var mı?"

Linden, sanki elini uzatıp kolunu kapmış gibi ona doğru döndü; sanki başka seçeneği yokmuş gibi.

Etrafındaki kalabalık dağılmıştı: onu açıkça görebiliyordu. Otların arasından *krillerin* ışığına yükselmemişti. Ama Wraithler hâlâ onun etrafında dans ediyordu, hafif ateşlerden oluşan bir penumbraydı bu. Aralarındaki mesafeye rağmen, Linden onu korkutucu bir netlikle gördü.

Yüz hatlarındaki solgunluk zayıflığını gösteriyordu. Ne *Aliantha* ne de Wraithler onun temel kusurlarını ya da hastalığını gidermişti. Hâlâ bir hastayı andırıyordu, ayakta duramayacak kadar zayıftı; belki de düşünemeyecek kadar. Linden sağlık sezgisiyle, zihninin ana kayasının çatladığı fay hatlarını neredeyse tespit edebiliyordu.

Yine de yüzündeki safralar zorlayıcı ciddiyetini koruyordu. Ülkenin kaderini ilan edemeden alçalmış bir peygambere benziyordu.

Beyaz saçlarının altında, alnındaki yara izi bir suçlama gibi parlıyordu. Gördün mü? Sanki şöyle diyordu. Bu benim ölümlülüğüm. Benim acım. Bunu sen yaptın.

Linden onu incelerken, o da bakışlarını etrafındaki herkese çevirdi. Ama hiçbirine ona cevap vermedi. Alçakgönüllüler bile cevap vermedi. Linden onların kendisine yönelik suçlamalarını yinelemelerini bekliyordu; ancak Branl, Galt ve Clyme hiçbir şey söylemedi. Covenant'ın otoritesi, tıpkı kovuğun atmosferine hükmettiği gibi onları da etkisi altına almıştı.

"Bu durumda" -kırılganlığına rağmen ses tonu emindi- "Bence bunu Linden'in yöntemiyle yapmalıyız. O bu tür bir karar verebilir. Geri kalanımız veremez." Bir süre sonra, "Mhoram bunu onayladı," diye ekleyecek gücü buldu.

Infelice bir anda kovuktan bir feryat gibi kaçtı. Sanki Covenant onu sürgün etmiş gibi ortadan kayboldu; sanki davası Timewarden'ın desteği olmadan kaybedilmişti.

Onun ayrılışının ardından Harrow'un kendini beğenmiş zafer havası, Linden'in onu yere sermeyi dilemesine neden oldu.

3.

Kaderle Pazarlık

Kendi hareketlerinin farkında bile olmayan Linden, Harrow'a sırtını döndü ve hızla Covenant'a doğru ilerledi. Tüm duyularıyla eski sevgilisini inceledi. Wraithler'in onun yarık zihnini iyileştirmiş olması mümkün müydü? Eldritch alevlerinin etkilerini yanlış mı yorumlamıştı? Onu bir bütün haline mi getirmişlerdi?

Linden'e destek verirken ne söylediğini biliyor muydu? Infelice'i *Elohim*'in çaresizlik içinde kaçmasına neden olacak kadar dehşete düşürdüğünde?

Göz ardı edilen devler onun önünde belirdi. Sonra arkasında durdular. Ranyhyn ve *Harucha*'nin arasından onları fark etmeden geçti. Liand ve Kordonlar Covenant'ın etrafında dolandılar: Mahrtiir Kâfir'in başını destekledi. Ama onlara bakmadı. Tüm dikkati Thomas Covenant'ın üzerindeydi.

En azından o an için, dehşeti ve utancı unutmuştu.

Manethrall tarafından desteklenen Covenant şimdi daha dik oturuyor ve Mahrtiir'in göğsüne yaslanıyordu. Linden'in yaklaştığının farkında değil gibiydi. Belki de konuştuğunun farkında bile değildi. Alnındaki yara izi başka yöne çevrilmişti. Linden nefesini tutup dudağını ısırırken, o Pahnî'nin ya da Bhapa'nın elinden birer birer hazine meyveleri almaya odaklanmıştı. Belirgin açlığına rağmen, yavaş bir dikkatle yedi. Tohumları Liand'a verdi, o da onları vadinin dört bir yanına seve seve saçtı.

Ruhuna zarar vermeden Covenant'ı olabildiğince yakından inceleyen Linden, Wraithlerin onun düşüncelerini parçalayan hataları onarmadığını doğruladı. Ne de onu iyileştirmişlerdi.

cüzzam. Ama yapamadılar: Loric'in hançerinden aldıkları güce rağmen Kevin'in Kir'i onları engellemiştir. Sadece onun hayata dönüşünün fiziksel şiddetini onarmışlardı. Bir zamanlar olduğu adamı geri getirememişlerdi.

Linden onu hukukun sınırlarının çok ötesine zorlamıştı. Artık sağlığın her türlü sıradan tanımının dışında var olduğu görülüyordu. Andelain'in ve Toprak'ın bol mucizeleri bedenini besleyebilirdi ama onu basit insanlığın yörüngesine geri çekemezdi.

Onu bu halde, uyanık ve lanetlenmiş bir halde ve sadece daha fazla acıya dayanmasını sağlayacak şekilde güçlenirken gören Linden yine ağlamak istedi. Ama ağlamadı. Belki de ağlayamazdı. Öfkesinin, aptallığının ve umudunun sonuçları onu siccant bırakmıştı. Kendi içinde çorak bir araziye andırıyordu.

Wraith'lerin uzaklaşmaya başladıklarının, oyuktan çıkarken berrak ve teselli edilemez bir ağıt yaktıklarının sadece periferik olarak farkındaydı. Görünüşe göre ellerinden geleni yapmışlardı. Şimdi sanki bundan sonra olacıklara tanıklık etmek istemiyorlarmış gibi başka bir yere gidiyorlardı.

Aynı anda Ranyhynler de kenara çekildi. Tetikte ve emin bir şekilde kendilerini gruptan ayırarak güneye doğru ilerlediler.

Linden onların gidişini fark etmedi bile. Antlaşma, demeye çalıştı. Ama ondan ne istediğini anlatacak kelimeleri yoktu. Kendi savurganlığı yüzünden bu kelimeler tükenmişti. Belki de onu hatırladığı gibi yeniden canlandırmayı başarabilseydi, Solucan'ın uyanışına maruz kalabilirdi. Ama aleni güç gösterisi başarısızlıktan daha kötü bir şey başarmıştı. Hiçbir pişmanlık ifadesi onu temize çıkaramazdı.

Yine de onun sıkıntısı arkadaşlarının dikkatini çekti. Mahrtiir başını kaldırdı. Pahni başını kaldırıp Linden'e baktı: genç Kord'un gözlerinde umut aniden parladı ve sonra gördükleri karşısında söndü. Bhapa Linden'e inancını kaybetmiş ve şimdi onu yeniden kazanmaya çalışan bir adam gibi bakıyordu.

Alçakgönüllüler onu görmezden geliyor gibiydi. Anele, Covenant'ın ayaklarının yanındaki kalın otların üzerine uzanmıştı. Orada, rüyalarında gevezelik etmekten korkan bir adam gibi bir eliyle ağzını kapatarak uyuyordu. Ama Devler beklenti içinde Linden'e doğru döndüler.

Liand sadece bir an tereddüt etti. Sonra Linden'in önünde durmak için hareket etti. Kaşlarının siyah burgusu, nazik gözlerinde biriken soruları vurguluyordu. Yine de uzandı ve onu rahatlatmak istercesine omuzlarını hafifçe sıktı.

"Linden," diye başladı kasıtlı bir sakinlik tonuyla, "bu çok fazla. Çok fazla şey oldu. Bu olayların birçoğu benim kavrayışımın ötesinde. Dünya'nın son krizinin yaklaştığı konusunda bilgilendirildik, ancak bu tür açıklamalar, yarattığınız mucize ve dehşet karşısında anlamsız görünüyor.

"Başka ihtiyaçlar sizi zorluyor. Size ilk andan itibaren saygı duyduğum ve son ana kadar da duymaya devam edeceğim gibi, onlara da saygı duymak niyetindeyim. Bununla birlikte, şunu sormak zorundayım.

"Yaşananlara dair anlayışınızın herhangi bir Stonedownor ya da Raman'inkini aştığını görüyorum. Bir biçimde, hafızaları binlerce yıla yayılan Üstatlarinkini bile aşıyor. Başka bir biçimde ise, bu Devlerin geniş bilgi birikiminden daha üstündür, her ne kadar onlar benim için akıl almaz mesafeler kat etmiş ve tehlikelerle karşılaşmış olsalar da. Yine de sizden şunu istiyorum. Burada yaptıklarınızın sonucunu önceden görmemiz imkânsız değil miydi? Tüm yoldaşlarınızla, Üstatlarla, Devlerle ve Ramenlerle aynı şekilde geleceği görememe yeteneğini paylaşmıyor musunuz? Ve eğer öngörü yeteneğiniz yoksa, bu eksiklik sizi suçsuz kılmıyor mu?

"Salva Gildenbourne'daki kayalıklarda, *skurj* tarafından kuşatıldığımızda, yağmur çağırmak için hem orkestrayı hem de Kanun Asası'nı kullanarak hayatımızı tehlikeye attım - içimdeki tüm bilgi, beceri ve güç yeteneklerini aşan bir girişim. Kastenessen'in tuzağından kurtulmuş olmamız benim öngörüme bir övgü değildir. Ben sadece aptal, ahmak ve çaresizdim. Yine de aptallığım umuda dönüştü, benim herhangi bir eylemimle değil, ama Demondim-oğlunun yardımıyla ve sizin çok daha büyük gücünüzle.

"Linden-arkadaşım-" Liand kısa bir süreliğine bocaladı, merhamet duygusuna yenik düşmüştü. Sonra ağırbaşlılığını yeniden kazandı. "Aynı şey senin için de söylenemez mi? Herhangi bir varlık ya da güç sizin ahmaklığınızın, bizim öngöremediğimiz bir ilim ya da teolojinin yardımıyla umuda dönüşmeyeceğini kesin olarak söyleyebilir mi?"

Linden başını salladı. Onun samimiyetini duydu. Ellerinin kavrayışında hissetti. Yine de reddetti. Ona çok fazla uyarı yapılmıştı. Ranyhyn'in atlı vizyonlarını yorumlamak zor olabilirdi ama Lord Foul'un Diyar'a geçişi sırasında onu etkilediği imgeler öyle değildi.

"Bu sefer değil," diye kabaca cevap verdi. "Bilebilirdim. Sadece hiçbir şeyin beni durdurmasına izin veremezdim."

Melenkurion Skyweir yönetiminde, Antlaşma olmadan bir hiç olduğunu öğrenmişti. Jeremiah'ı kurtarma ihtiyacı, ondan içerdiğinden daha fazlasını talep ediyordu.

Ve o affetmedi.

Verdiği yanıt Liand'ı incitti. Ramen ve Swordmainnir'e acı vermiş ya da Alçakgönüllüleri haklı çıkarmış olabilir. Ama kimse itiraz edemeden Covenant onların dikkatini dağıttı.

Kararsızca Mahrtiir'den uzaklaştı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Kaşlarını çatarak etrafındaki herkesi süzdü. Ancak Linden'e baktığında, Linden onun bakışlarının tamamen kendisine odaklanmadığını fark etti. Onun yerine başka birini gördüğü izlenimini verdi: belki kendisinin başka bir versiyonunu ya da tamamen farklı bir kadını.

Soyut bir tonda, "Yaratıcı ve Despiser'ı kardeş olarak düşünün," dedi. "Ya da birbirlerinin *ikizleri*. Bu gerçekten doğru değil. Kavramlar kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük. Ama anlamaya çalışmak için bir yol. En azından yıldızların Yaratıcı'nın çocukları olduğunu söylemek kadar doğru. Ya da Zamanın Kemerı gökkuşağı gibidir. Yaratılış ve Rağmen'in aynı şey olduğunu söyleyebilirsiniz, ancak birbirlerinden o kadar farklı biçimler alırlar ki, birbirlerinin gizemi de olabilirler. Hepsi bir paradoks. Öyle olmak zorunda."

Başka, daha ardışık bir ruh halindeyken şöyle diyebilirdi,
Çelişkide umut vardır.

"Covenant?" Linden, sanki ismi ondan zorla alınmış gibi sordu. Ayağa kalkan Manethrall bir yankı gibi sordu: "Ringthane?"

Covenant cevap vermedi. Onları duymamış olabilir. Onun yerine Liand'a döndü.

"*Orkestra* benzetmen hoşuma gitti." Sanki Taşkafa ile daha önce başlamış oldukları sıradan bir sohbe devam ediyormuş gibi konuştu. "Pek geçerli değil. Kendinden başka kimseyi riske atmadın. Yağmur yağdırmaya çalışman zaten içinde bulunduğun tehlikeyi daha da kötüleştirmedir. Dünya Gücü ve Kanun *Skurj*'u durduramaz. Kevin's Dirt hala oradayken olmaz. Ama yine de haklısın. Her zaman sürprizler vardır. Ve bazen yardımcı olurlar."

Etrafındaki devler ayaklarını sürüyerek yürüyordu. İnancı, ur-Lord hakkında çok fazla hikâyeye duymuşlardı ve bu hikâyelerin hiçbirisi şu anda Covenant'ın bedenini işgal eden adamla uyuşmuyordu.

Linden tekrar denedi. "Covenant? Neredesin sen? Zihninde mi? Ne hatırlıyorsun?"

"Linden?" Sanki onu yanında görünce irkilmiş, Infelice gibi kaçmasını beklemiş gibi kaşlarını kaldırıp ona baktı. Yine de tavrı soyut, neredeyse kayıtsız kaldı. "Diassomer Mininderain'i hatırlıyor musun?"

"Hayır." Kadının tepkisi onunkinden çok daha kişiseldi. "Yani evet. Ben sadece adını duydum. Sunder bize ondan bahsetmişti," bin yıl önce Covenant ve onu Mithil Stonedown'dan Sunbane'in yıkımına götürdüğünde. "Rede of the Clave ondan bahsetmişti."

Covenant başını salladı. "Bu doğru. Neredeyse doğru." Sanki daha birkaç dakika önce duyduğu dizelerden alıntı yapıyormuş gibi okudu,

"Diassomer Mininderain,
Kudretin eşi ve efendinin karısı, Tüm
yıldızların ve göklerin sohbet arkadaşı,
Krallık ve çekişmeler üzerindeki
gücüyle, İyi bir şekilde katılmış,
hikaye anlatıyor,
Yedi Cehennem'den a-Jeroth'a."

Linden şaşkınlığına rağmen hatırladı. *Oh, gel, aşkım, ve benimle yat-*

Covenant özel bir yarığın içine düşmüştü. Diassomer Mininderain'in Linden'la, arkadaşlarının ikilemleriyle ya da Dünya'nın sonuyla hiçbir ilgisi yoktu. O kadın sadece Lord Foul'un kötü niyetli sebepleri yüzünden Clave tarafından yayılan bir efsaneydi.

"Covenant, lütfen," diye yalvardı Linden. "Mantıklı ol." Bunu ona o yapmıştı. "Sana ihtiyacımız var. Benim sana ihtiyacım var. Eğer yapabilirsen bize yardım et."

İçinden bir ürperti geçti. Sanki kadın kalbini burkmuş gibi kısa bir süre yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim." Elleri, kesilmiş dualar gibi eksik hareketler yaptı. "Çok fazla iplikçik var. Ayırt etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Sonra soyutlama havası onu tekrar ele geçirdi. "Eğer Yaratılış ve Rağmen'in sonsuzlukla bir ilgisi varsa - eğer sonsuzluğun bir şekilde ne anlama geldiğinin bir parçasıysa - başka şeyler de ilgili olabilir. Biri Kayıtsızlık olabilir. Bir diğeri de Sevgi olabilir. Hepsi aynı şeydir. Ama hepsi farklıdır."

"Covenant!" Linden sesindeki çaresizlik duygusunu bastıramadı. "Lütfen! Sana *burada* ihtiyacımız var."

Bence bunu Linden'in yöntemiyle yapmalıyız. Harrow'un taleplerini karşılama niyetinden mi bahsediyordu? *Bu tür bir kararı o verebilir. Geri kalanımız veremez.*

Zaten çok fazla zarar vermişti-

Liand'ın ciddi yüzü onun çekiciliğine çekicilik kattı. Rime Coldspray, ona kim olduğunu hatırlatmayı umuyormuş gibi, belirgin bir şekilde, "Antlaşma Dev Dostu," dedi. "Kederli Ölüler uzun süren kederlerinden kurtardın. Şimdi de bizim acı ve kederimize bir nimet ya da merhem bahşetmeyecek misin?"

Ama Covenant anılarına hapsolmuştu. Ironhand'i duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

"Eski hikayeler - yani gerçekten eski hikayeler, yaratılış mitleri gibi - her zaman doğrudur. Tam anlamıyla değil elbette. Kelimeler yeterince iyi değil. Ve insanlar hikayeleri her zaman kendilerine uyacak şekilde değiştirirler. Ama hikayeler hala doğrudur. Clave'in Dünya ve Zaman'ın ne *için olduğuna* dair versiyonu gibi. Ya da Diassomer Mininderain.

"Bunların hiçbiri onun hatası değil. Sadece bunu affedemiyor."

Yedi Cehennem'den a-Jeroth konuştu.

Linden ona daha fazla yalvaramayacağını anladı. Çaresizce hatırladı: hiçbir zaman onun pençesinden kurtulamamıştı.

geçmişin ya da toprakların.

*A-Jeroth ile kadın koştu;
Diassomer korku ve dehşetle
Efendi'nin hükümdarlık alanından kaçtı.
Yeryüzünde saklıyor titreyen başını,
Kahkahaları her yanı sararken
Yedi Cehennem'in a-Jeroth'undan.*

"O sonsuzluğun bir yönüydü ya da öyleydi ya da her zaman öyleydi. Belki de Aşk'tı. Aşık. Ve belki de Despiser düştüğünde o da düşmüştür. Bu mümkün. Rağmen Aşkın zıttı değildir. O Kayıtsızlıktır. Aşk, Rağmen ve Yaratılış ile Kayıtsızlıktan daha fazla ortak noktaya sahiptir."

*"Bağışla!" diye ağlıyor keder ve acıyla;
Hainin kahkahası canını yakıyor. "Onun
cazibesi benim felaketim oldu.
Efendime tapmak için can atıyorum."
Çünkü kulaklarında Yedi
Cehennem'in a-Jeroth'unun
reddedici çanları.*

"Ama Zaman'da sıkışıp kalmak Aşk için Rağmen'den farklıdır." Covenant yine kaşlarını çattı. "Bunların hepsi sadece kelimeler." Sonra devam etti. "Bu Despiser'ı öfkелendirdi ama Diassomer Mininderain'i delirtti. Despiser onu kandırdı. Ve Yaratıcı, yarattığı şeyi parçalarına ayırmadan onu özgür bırakamaz. Bir bakıma Joan'a benziyor. Eğer kelimeler bir anlam ifade etseydi. Joan bu kadar insan ve kırılgan olmasaydı."

*Gazap, Efendi'nin ateşi ve öfkesidir.
İntikam onun ellerini dolduruyor.
Saldırıyor, kılıç ve gage, 'Tüm
topraklardaki ihanete karşı.*

*Mininderain'e hüznle
davranır; Kırık güven için cennet
evi yok, Ama peşinden koşmaya
verilen çocuklar
Tüm ihanetler ölüme ve toza.*

*Böylece Dünya, Yedi
Cehennem'in Ceroth'u için bir
darağacı oldu.*

"Despiser özgür kalmaya çalışırken olabildiğince çok acı çektirmek zorunda. Bu onun kendi umutsuzluğuyla savaşmasına yardımcı olur. Diassomer Mininderain hala sevmeye yeteneği olan her şeyle beslenir. Yiyor- Ama tek yaptığı bu değil. Hâlâ *nefret ediyor*. Kastenessen'in ölümlü sevgilisi kadar onun *da merewive*'lerin yaratılmasında payı var. Ve Kevin's Dirt'e bir şekilde bulaşmış."

Linden yolunu kaybetmişti. Covenant bir dizi hatırayı, şaşkınlığı ve kaybolan sevgiyi çağırıyordu. Söylemeye çalıştığı şeye ulaşmış gibi görünüyordu ama bunun ne olabileceğini tahmin edemiyordu. Adam sustuğunda, sanki her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi etrafına bakınırken, kadın kurumuş kalbinde bulabildiği ilk soruyu sordu.

"Peki neden o yaşlı adamı görmedim? Bana 'Dünyada sevgi de var' diyen adamı. Neden beni uyarmadı?"

Dünyanın Yaratıcısı tarafından olduğu gibi Ölümler tarafından da gerçekten terk edildiniz.

Tüm yaptıklarınız yıkıma yol açarken başka türlü nasıl olabilir?

Eğer ona yaklaşmış olsaydı -eğer onu bir an bile görmüş olsaydı- varlığının ne anlama geldiğini anlayabilirdi. Jeremiah'ı kurtarabilirdi.

Covenant'ın yüzü gerildi, yüz hatları daralmış gibi çizgilere döndü. Birdenbire, hayal edebileceği hiçbir neden yokken, her anlamda tetikte, karşısında *duruyordu*. Bir kusur ya da yarık boyunca kayarak Andelain'e, geceye ve *krillerin* parlaklığına geri dönmüştü. Sesindeki sert şefkat o kadar tanıdıktı ki, kadının içini acıtıyordu.

"Belki de pes etmiştir. Belki de yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordur."

Bu coşku içinde onu unut.

İçgüdüsel yaşam tutkularıyla hareket eden Devlerden birkaçı hemen itiraz etti. "Ne, yarattıklarını terk mi etti? Tüm Dünya'yı mı?" Ama kuşukları Linden'i atlayarak onu boşlukta bıraktı. *Elbette* Yaratıcı sırtını dönmüştü. Onun içine bakmış ve ne olduğunu görmüştü. Artık onunla işi bitmişti.

Onunla da işi bitmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Devleri ve Ramenlerin üzüntüsünü görmezden gelerek, irade gücüyle Mutabakat'ın tekrar elinden kayıp gitmesini engellemeye çalıştı.

"Peki ya Jeremiah? Lord Foul seni öldürdüğünden beri olan her şeyi biliyorsun. Belki de şimdiye kadar olan her şeyi biliyorsun. On yıl önce seninle buraya gelmeden önce Lord Foul ona dokundu. Roger'a göre, onun sahibi Despiser." *Yıllardır Foul'a aitmiş. Ve Mahdoubt'un dediğine göre, Jeroth'un işareti çocuğun üzerine henüz küçük bir çocukken konmuş-*"Bu doğru mu?"

Yeremya *croye*'i kendisini ele geçirmesi için davet etmiş miydi? Onun için hiç umut yok muydu?

Covenant bir an için, sanki Linden onu utandırmış gibi başını eğdi. Ama düşmedi. Ona tekrar baktığında ağzı öfkeyle çarpılmıştı ve gözleri *krilden* gelen hırçın bir parıltı yakaladı.

"Elimden geleni yaptım," dedi, sanki kelimeler ağır ve inkâr edilemez taşlarmış gibi, "Arş'ı riske atmadan. Belki de yeterliydi. Eğer yeterli olmadıysa, yeterli *hale* getireceğiz. O çocuk başına gelenleri hak etmiyor. Cehennem ateşi, Linden, o neredeyse *yeni yürümeye başlayan bir çocuktü*. O zaman geri alınamayacak seçimler yaptığına inanmayı reddediyorum."

Kısaca Antlaşma bakışlı uzakta olarak Eğer o vardı bakışlar dipsiz mesafelere. "Despiser'in anlayamadığı şeyler var. Anlayamaz. Ne kadar zeki olursa olsun.

Yaratıcı gibi -hepimiz gibi- onun da kör bir tarafı var. Bazı şeyleri göremiyor." Sonra dikkati öyle bir şiddetle Linden'e döndü ki, Linden onun ellerinin yüzünün kenarlarını tuttuğunu ve onu zorladığını

hisseder gibi oldu,

Yine de ona doğru adım atmamış ya da kollarını kaldırmamıştı.

"Beni dinle, Linden. Oğluna gösterdiğin sevginin hiçbirisi boşa gitmedi. Bu mümkün bile değil. Ona ne olduğu hakkında daha fazla şey öğrenene kadar, sadece kendine güven."

Stave aniden konuştu. Sanki bir fırsatı kaçırmış ve onu yeniden yakalamak istiyormuş gibi sert bir ses tonuyla sordu: "Efendimiz, Yaratıcı'nın artık kendisine ihtiyaç duyulmadığı için Seçilmişleri ve Dünya'yı terk etmiş olması düşünülebilir mi?"

Covenant'ın ağzının bir tarafı şaşkınlık ya da pişmanlıkla buruştu. "Ah, kahretsin," diye iç geçirdi. "Neden olmasın? Her şey düşünülebilir. En azından Solucan yeterince yiyene kadar."

Stave devam edemedi Rime Coldspray, "Bu konuda Dev Dostum," diye söze girdi, "bize teselli mi verildi? Bize kalan zaman saatlerle değil de günlerle mi ölçülüyor?"

Covenant başını salladı ve daha önceki soyutlayıcılığından bir iz bıraktı. "Berek haklı. Gerçeklikleri yaratmak zaman alır. Onları yok etmek de öyle. Ben artık Kemer'in bir parçası değilim. Onu koruyamam. Ama bu, biz burada durmuş bunun hakkında konuşurken onun parçalanacağı anlamına gelmez."

Stave tereddüt etmedi. "Ur-Lord," diye ısrar etti, "Yaratıcı'nın terk etmesinin yarattıklarına fayda sağlaması düşünülebilir mi?"

Covenant dışlanmış Efendi'ye kaşlarını çattı. "İstersen böyle düşün. Hatta inanabiliyorsan inan. En az diğer açıklamalar kadar iyi. Faydasının ne olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ama belki de bu sadece *benim* kör noktalarımın biridir." "Her şey pes etmekten iyidir" diyerek sözlerini tamamladı.

Stave tek gözüyle ve vurdumduymaz tavrıyla Covenant'a, sanki inançsız onun yerine meramını anlatmış gibi baktı.

Her zaman böyledir. Linden dolaylı olarak Mahrtiir'in kendisi ve arkadaşları Birinci Woodhelven'in enkazından ayrılmadan önce verdiği tavsiyeyi hatırladı. *Hiç umut olmasa bile girişimde bulunulmalıdır. Bunun alternatifi umutsuzluktur. Ve bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır.*

Görünüşe göre Stave de Manethrall'ın inancını paylaşıyordu.

Her zaman sürprizler vardır. Ve bazen yardımcı olurlar.

Linden'in hâlâ yapması gereken son bir girişim vardı. Ve Stave onu destekleyecekti. Ramen de aynısını yapacaktı. Liand da öyle.

Devlerden o kadar emin değildi; ama çocuk sevgilerinin onları etkileyeceğinden şüpheleniyordu. Alçakgönüllülere gelince, elbette ona karşı çıkacaklardı. Ama Antlaşma zaten onlara *onu seçmelerini* emretmişti.

Eğer yapabilseydi, hepsini son kumarının riskinden kurtaracaktı.

"O halde," dedi Covenant'ın iznini rica ederek; onun onayını almak için, "gidip konuşmamı bitirmeliyim."

Harrow."

Covenant'a soracak daha çok sorusu vardı; çok daha fazlası. Ama onları soracak cesareti yoktu. Bunları kelimelerle düşünmesine izin verseydi -hâlâ iyi bir şeyler yapabileceğime gerçekten inanıyor musun? ya da, Beni hâlâ seviyor musun?- dizlerinin üzerine çökebilirdi. Herhangi bir cevap, herhangi bir cevap, katlanabileceğinden çok daha fazla olurdu.

Ancak Covenant cevap vermeden önce -onun güvencesi olsun ya da olmasın geri dönmeden önce- Galt araya girdi.

"Kâfir, buna izin vermemelisin." Sesi, alışılmadık bir tutkuyla keskinleştirilmiş bir bıçak gibiydi. "Solucan'ı uyandırmak saygısızlıktı. Şimdi bu İnsequent'in sözüne güvenerek oğlunu aramaya gitmek ise tam bir çılgınlık."

Covenant'ın yaydıkları Linden'in algısında canlıydı: başka bir düşüşün eşiğinde duruyordu. Zihninin ayaklarının dibinde bir uçurum esniyordu. Onun düşmesini bekleyerek nefesini tuttu. Ama Galt'ın ses tonundaki ya da Covenant'ın kendi kararlılığındaki bir şey onu uçurumun kenarından tökezlemekten alıkoydu.

"Düşündüğünden daha mantıklı." Sertliği Galt'ın talebinin kenarını köreltti. "Yeterince güçlü değiliz. Hepsi burada değil. Kevin'in Kir'i onun Asa'sıyla yapabileceklerini sınırlıyor. Ve o yüzüğü nasıl kullanacağını gerçekten bilmiyor. Ona sahip olmasını istedim ama yine de yüzüğün gerçek sahibi o değil.

"Şu anda yeterli gücümüz yok." Yarım eli boşluğunu gösterdi. "Ya da doğru türde bir güce. Solucanı durduramayız. Dünya'yı nasıl kurtaracağımızı bulmaya çalışırken -eğer bu mümkünse- işe yarar bir şeyler de yapabiliriz."

"Kâfir," diye itiraz etti Galt. "Ur-Lordu. Ringthane. Beni duymalısınız. Linden Avery'nin amacı tahammül edilemez. Tüm umutlarından vazgeçecek ve sadece oğlunu kabul edecek - ve bu da ancak bu İnsequent'in sözü güvene layıksa. Mahdoubt'a karşı beklenmedik bir saygı duymayı öğrendik, ama İnsequent bir ırk olarak *Elohim* kadar aşağılayıcı ve zalimdir. Sadece kendilerine hizmet ederler. Ve Harrow beyaz altını ve Kanun Asası'nı kazandığında, Solucan'a karşı Linden Avery'nin şu anda sahip olduğundan daha az etkiye sahip olacak, çünkü ikisinin de hakiki sahibi o değil.

"Elbette gücümüz dahilinde bu Kutsala Saygısızlığın sonucunu önlemeye hizmet edebilecek başka eylemler de vardır. İzin vermemelisiniz-"

Covenant tutunmaya çalıştı -Linden bunu gördü- ama başaramadı. O izlerken, adam kendi içine devrildi; bir iç yamaçtan aşağı kaydı. Artık anlam ifade etmeyen nedenlerden ötürü onu el sallayarak uzaklaştırdı ve Harrow'a doğru gönderdi. Sonra bir kolunu Galt'ın omuzlarına doladı ve Efendi'yi ters yöne çevirdi.

"Dinle," dedi hafifçe, sanki yağ üzerinde süzülüyormuş gibi, "sana hiç Theomach'ın Tek Ağaç'ı koruyan *Elohim*'in yerini nasıl aldığını anlatmış mıydım? Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Bütün dünya hikayelerden ibaret. Belki de hepsini anlatmamışımdır.

"Ona Gardiyan demiyorlardı. O Atanan'dı. *İlk Atanan*. Birisi Ağaca her yaklaştığında farklı bir form kullanırdı. Farklı isimler kullandı. Ama hep engel oldu. Ta ki Theomach onu alt edene kadar."

Ses tonuna rağmen, Covenant'ın tavrı, üç Alçakgönüllü'yü yanına çekerken dağılmış, düşerek karışmış gibi görünüyordu. Yine de bir şekilde ısrar etmeyi başardı; ya da Üstatlar ona katılmaları gerektiğini hissettiler.

Dolaylı olarak Linden'in Harrow'a yaklaşmak için kendini zorlarken Alçakgönüllüler'in çekişmesinden kurtulmasını sağladı.

Stave ve Liand hemen onun omuzlarında yerlerini aldılar. Mahrtiir Kordonlarına Galt, Clyme ve Branl'la birlikte Covenant'a göz kulak olmaları talimatını verdi: ardından Manethrall onu takip etti. Bir anlık tereddütten sonra Demir El, Covenant'ın Alçakgönüllüler'e söyleyebileceği her şeyi duymaları için birkaç Swordmainnir'ini gönderdi. Yoldaşlarının geri kalanıyla birlikte Coldspray de Mahrtiir'e katıldı.

Harrow, Linden'in onu bıraktığı yerde, mermer bir kaide kadar kendinden emin bir şekilde bekliyordu. Chlamys'i omuzlarından gösterişli bir açıyla sarkıyordu. *Krill*'in ışıltısında, cüppesinin sarı boncukları garip bir şekilde nemli görünüyordu, sanki nemli teurjiler sızdırıyorlardı. Kesilmiş sakalı hırsla çıkıyordu.

Korku ya da öfkeyle gerilmiş olan hayvan, sanki Linden'in yaklaşmasının ne anlama geldiğini biliyormuş gibi, Harrow'un destrier'i onu dikkatle izledi. Ama bineğini iyi eğitmişti: yerinde durdu.

"Hanımefendi." Insequent ciddi bir alaycılıkla başını eğdi. "Böyle bir gecede rahatsız edilmeye tahammülüm var. Yine de saat geç oldu ve uzun emeklerimin amaçlanan meyvelerini verme zamanı geldi. Zaferim için *Banas Nimoram*'dan ve Solucan'ın uyandırılmasından daha uygun bir fırsat olamaz. *Elohim* kaçtı, kibrini ve kendini beğenmişliğini Dünya'nın uzak köşelerine taşıdı. Şimdi oğlunuz hakkında konuşmalıyız."

Linden onun sesinin derin tınısını, bereketli alaylarını çok iyi hatırlıyordu. *Senin için yapabileceğim ve başka hiçbir canlıdan elde edemeyeceğin bir hizmet var.* Onun küçümsemesine karşı koymak için yanıp tutuşuyordu. Ama kendisi, arkadaşları ve Thomas Covenant için, yaşayan tüm dünya için, en büyük fedakârlıktan başka bir cevabı olmayan bir kriz yaratmıştı. Ve kararını çoktan vermişti. Tehlikenin farkındaydı. Ama bilmiyordu-

"Bu doğru." Dehşetine rağmen hâlâ onunla eşitmiş gibi pazarlık yapabilecekmiş gibi ona baktı. "Oğlum. Sorun şu. Çok şey istiyorsun ama hiçbir şey vermiyorsun. Onun nerede olduğunu bildiğini iddia ediyorsun. Beni ona götürebileceğini iddia ediyorsun. Ama sana inanmam için tek bir neden bile sunmadın. Tek bildiğim, bunun sadece özenle hazırlanmış bir maskaralık olduğu. Tanrım, Jeremiah Esmer ve *Elohim*'den saklı. Bildiğim kadarıyla, Covenant onun yerini tespit edemiyor. Nerede olduğunu bilen tek kişinin sen olduğuna nasıl inanayım?"

"Senin ve başka hiç kimsenin bana yardım edemeyeceğine nasıl inanabilirim?"

"Beni yanlış anladınız, hanımefendi." Harrow usulca kıkırdadı. "Başka hiçbir varlığın onun gizini fark edemeyeceğini söylemedim, ancak mere-son ve *Elohim*'in fark edemeyeceği kesin. Başka hiçbir varlığın sizi oraya götüremeyeceğini de iddia etmedim. Sadece başka hiçbir varlığın hem onun saklandığı yeri fark edemeyeceğini hem de sizi ona götüremeyeceğini kesinlikle belirttim."

Linden cevap vermeden önce Stave sertçe sordu, "Bu gizlilik hakkında bilgisi olan başka varlıklar var mı? Adlarını söyle, Insequent."

Harrow'un reddetmesini bekliyordu; ama reddetmedi. "Ur-villerin ve Waynhim'in doğal olmayan ilmi çok şey yapabilir," diye cevap verdi.

"Ancak, onların dilini sizin eğitiminiz için tercüme etmeyeceğim. Onlardan aşırı derecede korkan *oğlum* da yapmayacak. Ve bu Devleri, bir zamanlar bu tür yaratıkların konuşmalarını anlamalarını sağlayan yetenekten mahrum bıraktı.

"Hanımefendi," diye ekledi neşeyle, "göz diktiğim güç araçları karşılığında yardımımı kabul etmekten başka yolunuz yok."

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Linden. "Her zaman reddedebilirim. Aslında bu benim tek mantıklı yolum, çünkü hala sana inanmam için bana bir sebep vermedin. Tüm tavrınız doğası gereği dürüst değil. Neden sana *güveneyim* ki?"

Bıyıklarının arasından sıırttı. "Peki bu yüzden *sana* güvenmeli miyim? Sadece o zaman sözünüze sadık kalacağınızı umarak sizi oğlunuza mı teslim etmeliyim? Hanımefendi, hayır. Ahmaklığınızın boyutlarına şahit oldum. Sırf siz öyle istiyorsunuz diye sizin onurlu olduğunuzu varsaymayacağım."

Argümanı Linden'i durdurdu: buna karşı koyacak bir yol hayal edemiyordu. Onun yerinde olsaydı, Covenant'ı Zamanın Kemeri'ndeki yerinden çıkarmak için Kanun'un özünü ihlal eden bir kişiye güvenir miydi? Bir çocuğu kurtarmaya çalışan herhangi bir ebeveyn için kalbinde yer bulacağına inanmak istiyordu; Harrow kadar bencil ve umursamaz olmayacağına inanmak istiyordu. Ama istediğini elde etmek için her türlü sonuca meydan okuyabileceğini çoktan kanıtlamıştı. Jeremiah'nın iyiliği için her türlü riski almaya hazırdı; ama ahlaki açıdan Harrow'dan üstün olduğunu iddia edemezdi. Onun güvensizliği de kendisinininki kadar geçerliydi; tamamen haklıydı.

Esmer bir keresinde şöyle demişti: "*Kötü görünen şey, başından beri öyle olmak zorunda değildir ve sonuna kadar da öyle kalmak zorunda değildir.* Aynı şeyi kendisi için de söylemek istiyordu ama Harrow'un sadece güleceğini biliyordu.

"O zaman bir şeyler düşün," diye mırıldandı zayıf bir sesle. "Bir çıkmazdayız. Bir çıkış yolu bul."

Covenant'ın yüzüğünü ve Asasını bir güvence olmadan teslim edemezdi-?

"Hanımefendi," diye cevap verdi tereddütsüz, "kim ve ne olduğumdan dolayı böyle konuştuğum doğrulanıyor. Herhangi bir Insequent'in sözü servet kadar değerlidir. Biz yalan konuşmayız. Bu, saygı duyduğumuz bilgiyi küçük düşürür. Yalana göz yumarsam, olduğum kişi olmaktan çıkarım.

"Yine de beni tanımadığınızı kabul ediyorum. Sizin için, benim sözüm yeterli olamaz. Bu yüzden yemin edeceğim. Böyle bir yeminin beni bağlayacağına güvenmek için nedeniniz var. Daha önce aklınıza, ruhunuza ve bedeninize karşı yemin ettiğim gibi, şimdi de oğlunuzun gizlendiği yerden emin olduğuma ve sizi ona götürebileceğime yemin edeceğim. Güç araçlarınıza karşılık, çocuğunuzla yeniden bir araya gelmenizi sağladığımda, sizi istediğiniz yere geri götüreceğime de söz veriyorum. Sizi rahatlatmak için, bir kez daha tüm Insequent'i bana kulak vermeye çağırıyorum. Eğer ilk yeminime sadık kaldığım gibi bu ikinci yeminime de sadık kalmazsam, halkımın benden alacağı intikamın hem acımasız hem de uzun süreli olmasını dilerim."

Linden onun bakışlarındaki boş karanlığı karşılamak için elinden geleni yaptı. "Bu kadar mı?" Sesi, çorak topraklar üzerinde uçuşan kuru yaprakların fısıltısından biraz daha fazlaydı. Yutkunmakta güçlük çekiyordu. "Yeminin bu mu?"

Krill'in parlaklığı yüzünün her çizgisini aydınlatıyordu ama gözlerinin derinliklerine dokunamıyordu.

"Öyle," diye onayladı, "eğer aynı fikirdeyseniz." Neşe, ses tonunun yüzeyinin altında kıpırdandı. "Beyaz altın yüzüğü ve Kanun Asası'nı ellerime verin, ben de yeminime aynen uyayım. Reddederseniz, Mahdoubt'un akli, kullanımı ve hayatı pahasına benden aldığı yeminden başka hiçbir yemine bağlı kalmayacağım."

Theomach'a göre, Insequent *nadiren önemsizdi* arzuları *Elohim*'inkilere karşı çıktığında.

İç geçiren Linden, Covenant'ın yüzüğünün zincirini başının üzerinden çekmek için uzandı.

"Linden," diye mırıldandı Liand endişeyle, "bu beni rahatsız ediyor. Bir konuda, Humbled ile aynı fikirdeyim. Tırmık, hem Asa'nızdan hem de beyaz atınızdan kazandığınız güce denk olamaz.

yüzük. İstekleri yerine getirilirse, sönük de olsa, Ülkenin umudunun azalacağı kesin değil mi?"

"Stonedownor-" Mahrtiir huysuzca başladı.

Liand sözünün kesilmesini istemedi. "Ve *croyel* adını verdiğiniz düşmüş yaratığın oğlunuzu elinde tuttuğu da kesin değil mi? Ne Toprak Gücü'ne ne de vahşi büyüye sahip değilsen onun özgürlüğünü nasıl kazanacaksın?"

"Liand," dedi Manethrall daha sert bir sesle, "vazgeç. Ringthane'in her dostu senin endişelerini paylaşıyor. Yine de bu seçim onun seçimi, bizim değil. Ve Ramenler arasında onun gibi seçim yapmayacak hiçbir ebeveyn yok. Bizi caydırmak için sadece Ranyhyn'in muhalefeti yeterli olacaktır ve işte!" Vadinin etrafını işaret etti. "Onlar gittiler. Bu sayede Ringthane'ye olan inançları da teyit edilmiş oldu."

Atların yokluğu Linden'i endişelendirmiyordu. Çağrıldıklarında ya da kendilerine ihtiyaç duyulduğunda geri döneceklerdi.

"Mahrtiir sözlerini şöyle bitirdi: "Şu anda içinde bulunduğumuz zor durumda kalbinin sesini dinledi. "Eğer bunu yapmaya devam etmezse, tehlikeye attığı ve kaybettiği her şey boşa gidecek."

Manethrall'ın emriyle Liand sustu ve Rime Coldspray başıyla onayladı. Stave Liand ya da Mahrtiir ile aynı fikirdeyse bile bunu söylemedi. Ama Efendiler arasında oğulları vardı, onu zihinsel birlikteliklerinin dışına atmaya katılmış oğulları. Yine de *onlar* için -ve Haruchai'nin tüm çocukları için- "*Güç için doğmuşlardır ve oldukları gibi kalmak doğuştan gelen haklarıdır*" demişti.

Covenant uzun zaman önce Linden'e Lord Foul'un burada verdiği kararlar gibi kararlarla amacına ulaşamayacağını söylememiş miydi?

Covenant'ın evlilik yüzüğünü, teslimiyetinin ağırlığını test ediyormuş gibi sol elinde tutuyordu. Sağ elinin parmakları, *Melenkurion* Skyweir'in altında olduğu gibi Asa'yı kavradı; sanki hala acı ve kanla sıkışık ve mühürlenmiş gibiydiler.

Kollarını Harrow'a doğru uzatırken beynindeki bir damarın patlamasından korkacak kadar büyük bir e f o r sarf etti. Arzuladığı aletleri almak için uzandığında sırtışı delilik ya da cinayeti andıran bir şekle büründü.

Yeni bir ses onu durdurdu: daha önce hiç duymadığı bir ses. Ses tonu Theomach'ın hafif güvencesi ile Harrow'un olgun basının ortasındaydı ve hafifçe peltekleşerek her kelimeye züppece bir tını veriyordu.

"Bunun için geldim."

Harrow başını kaldırdı, şaşkınlık ve öfkeyle bakmaya başlamıştı bile. Devler ve Mahrtiir silahlarını kaparak yeni gelenle yüzleşmek için döndüler. Liand bakarken, Stave Linden'in omzundaki koruyucu duruşunu düzeltti.

Sanki yükleri ona çok ağır gelmiş gibi kollarını indirdi. Sonra döndü.

Vadiye kuzeyden bir yabancı girdi. Uyuz, kürek kafalı bir ata binmişti, öyle ki at onun inanılmaz cüssesini taşımaktan aciz olmalıydı. Ancak, zayıf kaburgalarına ve sarkık omurgasına rağmen, hayvan bir katır olacak kadar huysuz görünüyordu; ve binicisini, sanki ona zarar vermek için sonsuza dek fırsat bekliyormuş gibi, yanlamasına bir kötülük havasıyla taşıyordu.

Ama Linden ata sadece bir bakış attı. Binicisi dikkatini çekmişti.

İlk izlenimi grotesk bir şişmanlıktı; ama sonra adamın görünen cüssesinin giysileri tarafından abartıldığını gördü. Baştan aşağı kurdelelerle kaplanmış gibiydi: akla gelebilecek her renk ve dokuda binlerce kurdele. *Krill*'in ışığında cıfcaflı bir hal alan kurdeleler başından, kollarından, gövdesinden sanki hiç çözülmeden sürekli çözülüyormuş gibi dalgalanıyor ve akıyordu. Gecenin durgunluğundan ve kendi hareketlerinden bağımsız olarak, her yöne doğru kanat çırpıyor, rüzgârla çekştirilmiş bir kumaş gibi onu çevreliyorlardı; cerise ve incarnadine ve carbuncle, ekru ve fildişi, turkuaz ve viridian ve masmavi, kadife kadar derin mavi, fulvous ve sülfürik ile en soluk altın arasında değişen sarılardan oluşan kişisel bir efluvium.

Elleri çıplaktı: sanki daha önce hiç ata binmemiş gibi bineğinin dizginleriyle boğuşuyorlardı. Yüzü de ortaya çıkmıştı; sürekli bir şaşkınlıkla açılmış gözleri, bereketli bir kurbağa taburesi gibi burnu ve oburluk dışında bir açıklama getirilemeyecek kadar dolgun dudakları vardı. Dalgalanan katmanlarla sarılmış birkaç çene sallanmış olabilirdi.

Çenesinin altı, bineğinin yalpalayan yürüyüşüyle sarsılmıştı; ama giysisi bu tür ayrıntıları gizliyordu.

Kurdeleler ve renklerden oluşan bir kakofoni içinde Linden ve Harrow'un etrafındaki gruba yaklaştı, ta ki Swordmainnir'lerden biri tarafından vurulacak kadar yaklaşıp yaklaşana kadar. Sonra inatçı atını çekerek durdurdu.

"Sen," diye tükürdü Harrow açıkça tanıyarak. "Mahdoubt'un kıyameti senin ahmaklığını uyarmaya yetmedi mi? Sevgili etinin leşe dönüşmesini mi arzuluyorsun?"

Yeni gelen Harrow'u görmezden geldi. Stave'i ve iki Dev'i geçip Linden'e baktı, kollarını ve kurdelelerini döndürdü, görünüşe göre eğiliyordu. "Hanımefendi," dedi şişmanlığına benzer bir ses tonuyla, "şans eseri zamanında geldim." Peltek konuşması saygınlık çabasına gölge düşürüyordu. "Harrow'la yaptığınız pazarlık sonuçlanmadan önce düşünülmesi gereken bazı konular var."

Kadın ona bakarken, adam devam etti: "Lütfedip izin vererseniz, kendimi size tanıtacağım." Hissedemediği bir esintinin yönünü test etmek istercesine -ya da belki Harrow'u konuşmaması için uyarmak istercesine- bir parmağını kaldırarak, "Ben Ardent'im. Şüphesiz tahmin ettiğiniz gibi, ben de Insequent'tenim. Aslında Harrow'la biraz akrabalığım var. Ancak ondan farklı olarak, ben Mahdoubt'un bir yardımcısıyım - eğer Insequent'in yardımcısı olduğu söylenebilirse. Onun hem nezaketinden hem de Zaman hakkındaki zorlu bilgisinden yoksunum. Ayrıca onun apaçık yiğitliği üzerinde hak iddia edemem. Yine de onun örneğine büyük saygı duyuyorum. Hatta bu saygım o kadar büyük ki, onu bir rehber gibi takip ediyorum, oysa şahsıma en sıradan bakış bile rehberliğe ihtiyacım olmadığını fark edecektir."

Kendine olan aşırı güveni kulağa gülünç gelmesine neden oluyordu.

"En azından bu," diye homurdandı Harrow, "bir çeşit teselli. Ardent'in yüz fersah yakınında bir ziyafet hazırlayın, daha ilk yemek sunulmadan onu masada bulursunuz."

Bunun üzerine Ardent parmağını salladı, şimdi açıkça Harrow'u sessiz olması için uyarıyor ve açıkça Harrow'un buna uymasını bekliyordu.

"Hanımefendi," diye ekledi, "beni bir dost olarak görebilirsiniz." Her kelimesi bir krema gibiydi. "Kuşkusuz, sonradan gelenlerin dostluk hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünenler vardır. Ve kuşkusuz onlar

mahkumiyetlerine neden oldu. Ancak siz aksini düşüneceksiniz. Harrow'un türümüzün en büyüğü olarak yerinden etmeye çalıştığı Theomach'ın sağduyusunu ve saygısını biliyorsunuz. Ayrıca Mahdoubt tarafından hem dost hem de müttefik olarak hizmet gördünüz. Her ne kadar onun bilgeliği ve metaneti beni aşıya da, benim doğamın da onunki kadar iyi huylu olduğunu göstermeme izin vereceksiniz."

Liand elini Linden'in koluna koydu ama onun dikkatini çekmek istemedi. Daha ziyade, en azından kendisinin ve Linden'in sağlam kaldığını hatırlatmak için ona dokunuyor gibiydi; yanırlıklarla hayallerin sınırsız olasılıklarına dalmadıklarını-

Rime Coldspray usulca, "İşte bu gerçekten bir mucize," diye haykırdı. "Yaşamımızı sürdürme umudumuz olsaydı, nereye yelken açarsak açalım bu tür hikâyeleri memnuniyetle dinler ve kendimizi şanslı sayardık."

"Yeter!" dedi Harrow karanlık bir sesle. "Arzularını söyle ve git, şişko. Karışma niyetinde olacak kadar deli olamazsın. Bu yüzden varlığın hiçbir amaca hizmet etmiyor ve sözlerin onları dinlemek için boşla gidiyor."

Ardent cevap vermeye tenezzül etmedi. Bunun yerine havaya kaldırdığı elini fırlattı ve bir anda giysilerinden Harrow'a doğru uzun bir flama uzandı. Kurdele, Ardent'ten uzaklaşırken lacivert bir renge bürünmüştü ama Harrow'un kumral ve kiremit tonlarına uyacak şekilde dalgalanmaya başladı. Ardent'in diğer örtüleri arasında sabit kalmasına rağmen, hızla uzadı. Ve Harrow'a ulaştığında, başının etrafında dolanmaya başladı, yakında yüzünü; gözlerini veya ağzını kaplayıp mühürleyecekmiş gibi görünene kadar gittikçe yaklaştı.

Linden refleks olarak nefesini tuttu. Bu mümkün müydü? Ardent, Harrow'u *boğabilir* miydi? Bir *kumaş* parçasıyla mı?

İkisi de erkekti, en az onun kadar insandılar. Sadece gizemli çalışmaları onlara teurji kazandırmıştı.

Liand'ın parmakları onun koluna saplandı. Devler, eğlence ve endişe arasında kalmış gibi ağızları açık izlediler.

Harrow bir an için kurdeleyi öfkeyle tokatladı. Ama bir sivrisinek sürüsü kadar yanıltıcı bir şekilde ondan kaçtı. Aniden durdu

ellerini ceketine götürdü. Parmakları giysisinin süsleri üzerinde garip şekiller oluşturmaya başladı.

"Paugh!" diye homurdandı Ardent tombul bir küçümsemeyle. "Boncuklarını bana sürtme. Kendini Dünya'nın kaderini belirlemeye layık görüyorsun. Pekâlâ. Hanımefendi aklını başına toplamaya çalışırken ben de sizinle konuşacağım."

Kısa bir süre için kurdelesı kendini Harrow'la alay eden bir şekle soktu. Sonra geri çekilerek kullanıcısını kundaklamaya devam etti.

Hüzünlü bir havaya bürünen Ardent şöyle açıkladı: "Insequent amacınızın farkında. Ayrıca her şeyin yıkımının bize karşı toplandığını da algılıyoruz. Gerçekten de aramızdan bazıları, pek çok şeyin yemininizin değerine ve arzularınızın sonucuna bağlı olduğunu öngörüyor. Ve yüzyıllar süren çalışmalar bize hırsın doğasında yanıltmak olduğunu öğretti. Ağgözlülükle hareket eden biri -ki ben de öyle olduğumu kabul ediyorum- yatıştırmak için yatıştırıcı konuşabilir. Bunu yapmanıza izin verilirse, yemininize sadık kalabilir ve yine de leydiye ihanet edebilirsiniz, çünkü sözlerinizdeki eksiklikleri anlayamaz.

"Bu nedenle türümüzün birleşik kararlılığını şahsımda taşıyarak geldim. Benim gibi bu da başlı başına büyük bir önem taşıyor. Şimdiye kadar hiçbir neden ya da zorunluluk, bir ırk olarak Sonrakileri, çok çeşitli başarılarımızı mümkün kılan tek başına çalışma ve açlıktan alıkoymadı. Yine de yaşamı arzuluyoruz, tıpkı yaşamın kendisinin devamlılığı arzuladığı gibi ve her arzunun ve iştahın tamamen sona ermesi artık yakın hale geldi. Eğer Dünya yıkılırsa, onun yasını tutacak hiç kimse kalmayacaktır. Bu nedenle, daha azı için yapmayacağımız gibi, niyetimizi benim şahsımda birleştirebilmek için yalnızlığımızı bir kenara bıraktık. Türümüzü biz yapan her şeyi somutlaştırıyorum.

"Insequent'in yetkili elçisi olduğumun işareti ve amblemi olarak, güçlerime dair bu ipucunu sunuyorum."

Başının etrafındaki kurdeleler sanki kendi iradeleriyle dalgalanıyor, belirsiz bir ritüelin dili gibi dalgalandıkça önce uzuyor, sonra kısalıyormuş gibi görünüyordu. Argence ile sınırlandırılmış, gösterişli bir maskaralık sergiliyorlardı. Sonra, Linden -ya da görünüşe göre Harrow- bu gösterinin ne anlama gelebileceğini tahmin edemedi, Harrow'un destiyeri bacaklarının arasında kayboldu.

Bineğinden mahrum kalınca ağır bir şekilde yeşilliğe düştü; istemsiz bir homurtu ve acı bir küfürle yere indi.

Ayağa fırladığında Devlerin kahkahaları öfkesini körükledi. Linden onun bir tür karşı saldırıya geçmesini bekliyordu. Ancak o, saldırmak yerine sadece cüppesini düzeltti ve klamisini omuzlarının üzerindeki kayıtsız açısına geri getirdi. Aurası öfkeden köpürse de, Ardent'in büyülerinde Linden'a görünmeyen bir şey görüyor gibiydi; kendini tutmaya zorlayan bir şey.

Arkadaşına gülümseyen Ardent şöyle dedi: "Hanımefendiyle yaptığınız pazarlığa ya da bundan sonraki amaçlarınıza hiçbir şekilde müdahale etmeyeceğiz. Aslında, onlara yardım etmem emredildi. Türemüzün uzun süreli kısıtlamalarına saygı göstereceğiz. Yine de şu şartı koşmaya geldim: Yemininizin şartları k o n u s u n d a tek hakem hanımefendinin kendisi olmalıdır."

Harrow bir an için şok olmuş gibi baktı. Sonra öfke yüz hatlarını kararttı. Ardent ısrarla, "Yemininizin neleri kapsayıp neleri kapsamadığına yalnızca o karar verecek. O memnun olduğunu beyan edene kadar biz de senin yeminini yerine getirmiş saymayacağız."

"Ayrıca," diye gösterişli bir şekilde ilan etti, "çağırduğunuz tüm İnsequent'ler adına size eşlik edeceğim. Kuşkusuz yemininizden kaçmayı düşünüyorsunuz ve ben buna engel olacağım. Ve belki de benim yardımına ihtiyaç duyacaksınız."

Süslü tavırlarının aksine, yardımdan bahsederken bakışlarını karamsar bir ifade kaplıyordu. Ama bu kısa sürdü; Linden fark eder etmez kayboldu.

Sersemlemiş gibi iki adama gözlerini kırptırdı. Çok fazla şey olmuştu: net düşünemiyordu.-Yeminine sadık kal ve yine de ihanet et- Ardent'in endişelerinin ona hiçbir anlam ifade etmemesi nasıl mümkün olabilirdi? Oğlunu kurtarma arzusu sandığından çok daha geniş anlamlar içeriyor olmalıydı. Ama bunların ne olduğunu hayal etmekten tamamen aciz hissediyordu.

Mahrtiir aniden homurdandı, "Bitti, İnsequent. Ringthane'in yeterince dostu var. Endişeleniyormuş gibi yapman hiçbir şey ifade etmiyor."

Açıkça konuşun ya da vazgeçin. Harrow tarafından tasarlanan ihanetin adını söyleyin ki niyetinizin değerini ölçebilelim."

Ardent başını eğerek Mahrtiir'i onayladı. Beklenmedik bir ciddiyetle cevap verdi: "Manethrall, yapamam. Hanımefendinin eylemlerini ve seçimlerini şekillendirmeye veya yönlendirmeye yönelik herhangi bir çabanın korkunç bir müdahale olarak görüleceğini ve haklı olarak görüleceğini gözlemlediğimde beni kötü düşünmeyin. Benim görevim Harrow'un yemininin şartlarını ve yerine getirilmesini sağlamak, leydiye bunların yorumlanması konusunda talimat vermek değil.

"Harrow'dan benim kadar hoşlanmasam da, onu engellemekten büyük bir keyif alırdım. Benim de açgözlülüğe eğilimli olduğumu itiraf etmedim mi? Ama ben burada Insequent'in birleşik iradesini temsil ediyorum. Bu kararlılıktan herhangi bir sapma, Sonradan Gelen'in varlığını sürdürmesini ve gelişmesini sağlayan kutsal yasağı ihlal edecektir. Size cevap vererek, kendi yıkımını getireceğim ve sadece üzüntüyü gerçekleştireceğim."

Linden bu tür gerekçeleri daha önce de duymuştu. Hem Theomach hem de Mahdoubt, farklı üsluplarıyla benzer argümanlar sunmuştu.

Ardent'in de onlarınki kadar düz ve katı bir yolda yürümeye çalıştığını, muğlaklıklarının Insequent'in tekil etiği için gerekli olduğunu anladığında, sonunda sesini buldu. Ne demek istediğini pek bilmeden, kararsızca şöyle dedi: "O halde adil oynayalım. Eğer Harrow ata binemiyorsa, sen de orada oturup ona tepeden bakmamalısın."

Ya da onun üzerinde.

Harrow ona okuyamadığı bir bakış fırlattı. Gözlerinin boşluğu tepkisinin karakterini yuttu.

Ardent yüksek sesli bir kahkaha atarak onu tekrar şaşırttı. "İyi dediniz, hanımefendi. Şüphesiz Mahdoubt'un saygısını hak ediyorsunuz, her ne kadar savurganlıklarınız düşüncesizce olsa da. Ben Harrow'dan ne daha güçlü ne de daha az kusurluyum. Ben sadece Sonradan Gelen'in iradesini yerine getirmek için seçildim."

Tekrar gülerek, her tarafa chartreuse ve fuligin flamalar gönderdi, kızıl ve cerulean ile iç içe geçmiş bantlar. Ondan bağımsız olarak yüzüyor gibiydiler, sanki her an çekilip kurtulacaklarmış gibi. Ama ne o onları bıraktı ne de onlar onu.

kendileri. Bunun yerine, Linden'in hislerini şaşırtan bir şekilde, bineğinin ortadan kaybolmasına neden oldular.

Ancak Harrow'un aksine o düşmedi. Şeritlere sarılmış halde, sanki cüssesi hava kadar hafifmiş gibi nazikçe çimlere doğru sürüklendi.

Onun gösterisinden memnun kalan Devler de onunla birlikte güldü. Memnun olduğu her halinden belli olan Ardent, bir çocuğun açık şaşkınlığıyla onlara baktı. Kollarını çırparak giysilerinin açılmasına ve neşeli bir oyun havası içinde hoplayıp zıplamasına neden oldu.

Onların anlık neşesi Linden'e dokunmadı. Ama bu ona kendini toparlama ve düşünme şansı verdi. Harrow dişlerini gıcırdatarak kahkahaların dinmesini beklerken, Linden onun yeminindeki ihanet potansiyelinin nerede yattığını tahmin etmeye çalıştı.

Çevresel olarak Covenant ve refakatçisinin farkındaydı. Onu ve Sıradakiler'i görmezden gelerek ya da onlardan kaçarak, Alçakgönüllüler'i ve onlara eşlik eden Devler ile Ramen'i çukurun kenarına kadar götürmüştü. Ancak orada döndü ve yavaşça ölü kütüğe ve Loric'in *kriline* doğru ilerlemeye başladı. Tavırları hâlâ karmakarışık, anlayış ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu. Henüz şimdiki zamana dönüş yolunu bulamamıştı.

Linden imaları kavrayarak Stave'e sessizce, "Ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordu. Başıyla Covenant ve Üstatları işaret etti. "Covenant Theomach'ı açıkladı mı? Ya da Insequent'i?"

Stave, kendi düşüncelerini onlara karşı kapatmayı öğrenmiş olmasına rağmen, *Harucha'i*'nin zihinsel iletişimini hâlâ duyabiliyordu. Alçak bir sesle cevap verdi, "Ur-Lord Mide hakkında konuşmuyor. Bunu yapma teklifinin ne zaman söylendiğini unutmuş gibi görünüyordu." Şunu demek istemiş olabilirdi: Mide, Alçakgönüllülerin dikkatini dağıtarak amacına ulaştığında. "Daha ziyade, *Harucha'i*'nin en eski tarihi boyunca ileri ve geri giderek, kimsenin unutmadığı hikayeleri anlatıyor. Devler bilmedikleri olayları duymaktan memnun görünüyorlar. Hiçbir şey söylemeyen Kordonlar, Alçaltılmış'a karşı temkinli davranmaya devam ediyor."

"Ardent'e saldıracaklar mı?" diye sordu Linden. "Galt ve diğerleri mi?"

Uzun günler önce, hiçbir uyarıda bulunmadan Harrow'a saldırmışlardı.

"İnançsızlar bağılıklarını korudukları sürece olmaz. Thomas Antlaşması'na dayanmayan Topraklar için bir gelecek görmüyorlar."

Linden kendi kendine iç çekti. O da bir gelecek göremiyordu ama bu onu ilgilendirmiyordu. Karşılması gereken başka ihtiyaçları vardı.

Bir kez daha Harrow'un meydan okumasıyla karşılaştı.

-Açgözlülüğün doğasında yanıltmak vardır. Adamın ettiği yeminin altında ne gibi gizli niyetler yattığını tahmin edemiyordu. Yine de onun yanıtlamadığı bir sorudan emindi.

"Pekâlâ," diye mırıldandı etrafına sessizlik çöktüğünde. Harrow'un karanlığına bakarak, "Sana ne teklif ettiğimi biliyorum. Pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirirsem ne yapacağına yemin ettiğini de biliyorum. Ama neden hâlâ umursadığını bilmiyorum. Dünyanın Sonu Solucanı geliyor." Onun Solucan'ı uyandıracağını nereden bilebilirdi ki? "Asam ve Antlaşma yüzüğümlle ne kazanabilirsin ki?" Covenant'ın hayaletinin sessizliği, onun Covenant'ı diriltme girişiminde bulunma kararlılığını kışkırtmadan önce arzularını tasarlamıştı. "Kemer çöktüğünde onların seni koruyabileceğini düşünecek kadar deli değilsin. Ama bana neyi başarabileceğinizi düşündüğünüzü söylemekten kaçındınız.

"Infelice'in 'Dünya'nın mahvoluşu' konusunda yanıldığını söyledin." -hiçbir kıyamet kaçınılmaz değildir- "Jeremiah'ı kurtardıktan sonra ne yapacağını açıklamayı istiyorum."

Harrow hemen, "Yapmayacağım," diye karşılık verdi. "Ardent'in iddiaları aldatıcı. Benim amaçlarım kendime ait. Yardımına ihtiyaç duymadığım kişilere bunlardan bahsetmeyeceğim."

Linden bir yanıt veremeden, Ardent söze girdi: "Şüphesiz bu tür konularda hiçbir şey söylememeyi arzu ediyorsunuz. Ancak sizi temin ederim ki sessiz kalmayacaksınız." Sesi son derece kendinden emin ve gizliden gizliye korkulu geliyordu. "Bana emanet edilen kudreti görmezden gelemesiniz. Yemininizin şartlarını sadece ve sadece hanımefendi yorumlayacak. Açgözlülüğünüze karşılık bu lütuf ona bahşedildi. Ya onu tatmin edeceksin ya da onun güç araçlarına olan açlığını bastıracaksın."

"Eğer böyle yaparsam," diye karşı çıktı Harrow, "Dünya'nın tamamı yok olur."

"Belki de," diye kabul etti Ardent. Bu ihtimal onu rahatsız etmemiş görünüyordu. "Ya da belki yanılıyorsunuz. Benim endişem -ve çağırabileceğim güçler- esas olarak hanımefendinin sizinle olan ilişkilerindeki memnuniyeti ile ilgili."

"*Yapmayacağım*-" diye ısrar etmeye çalıştı Harrow.

Ardent onun sözünü kesti. Beribboned Insequent sıkıntılı bir gülümsemeye, "Bana yatırılan gücü göstermeli miyim?" diye sordu.

Linden iki adam arasında bir mücadele olduğunu hissetti, ancak aralarındaki çekişmenin hiçbir yönü normal gözle görüleliyordu. Ardent gülümsemeye devam ederken Harrow kaşlarını çatmıştı. Eğer birbirlerini test ettilerse, bunu Mahdoub'tun Harrow'la olan ürkütücü savaşını andıran bir şekilde yaptılar. Linden yarı yarıya birinin ya da **d i ğ e r i n i n** titreyip solmasını bekliyordu-

Covenant onun arkasında *krile* ulaşmıştı. Şimdi etrafında dolaşıyor, bir yandan Alçakgönüllüler'le, Swordmainnir'le, Kordonlar'la usulca konuşurken bir yandan da onları inceliyordu. Linden her zamanki gibi *Harucha*'nin duygularını ayırt edemiyordu; ama Bhapa'nın giderek artan şaşkınlığını, Pahnî'nin Liand'ın yanında durmak için duyduğu özlemi hissetti. Devler sanki Antlaşma yabancı bir dil konuşuyormuş gibi şaşkın bir dikkatle dinliyorlardı.

Harrow aniden omuz silkti. Dikkatini Ardent'ten Linden'a kaydırırken hiçbir gerginlik belirtisi göstermedi.

Önsöze gerek duymadan, "Infelice, oğlunuzun olağanüstü armağanlarını kendi kullanımım için istediğimi sanıyor. Bu konuda onun görüşü açık."

Bir anda Linden için her şey değişti. Bir alev fırçası gibi şok, derisini baştan ayağa yaktı: gerçekler dönüyor ve sapıyor gibiydi: kalbinin dibi Harrow'un gözlerine düştü. Nefes nefese bağırmaya çalıştı: Seni *piç*, seni *orospu* çocuğu! Ama başaramadı. Onu *kullanmak* mı istiyorsun? Zaten acı çektiği onca şeyden sonra?

Ardent, ısrarının sonucu onu memnun etmiş gibi ona gülümsedi.

"Linden!" diye itiraz etti Liand. "Senin *oğlun* mu? Bu Insequent, *Elohim*'i adlandırdığı kadar kalpsiz mi?"

Oh, Tanrım. Linden bir çabayla kendini nefes almaya zorladı; sabit kalmak için savaştı. Henüz güçlerini teslim etmemişti.

hala seçim yapabiliyorum.

Yemininizin neleri kapsayıp neleri kapsamadığını sadece o belirleyecektir.

Ardent, Harrow'un Jeremiah'ya onun rızası olmadan bir şey yapmasını engelleyeceğini ima etmişti. Harrow'un kendini haklı çıkarma çabalarının geri kalanını dinlemeyi göze alabilirdi.

Bu düşünce ya da umut ya da kör bir dilek, dişlerinin arasından "Devam et," demesini sağladı.

"Yine de Infelice," diye açıkladı Harrow, "tam olarak ne yapmak istediğimden habersiz. Niyetimin Vizard'inkine benzediğini hayal ediyor ve bundan korkuyor. Bu onun nefret ettiği 'ebedi kayıp'. *Elohim* için bir hapishane istediğimi ve Solucan'ın doğal yemeğinden mahrum bırakılırsa zarardan uzaklaşacağına inanacak kadar akılsız olduğumu düşünüyor.

"Ama ben o kadar aptal değilim. *Elohim*'ler Toprak gücü canlandı. Solucan bunlarla beslenemezse, açlığının doruk noktasına ulaşana kadar diğer besinleri yiyip bitirir. Bu yönüyle herhangi bir canavara benzer. *Elohim*'i hapsetmek gururumu tatmin edecek. Başka hiçbir şey kazandırmayacak.

"Hanımefendi-" Harrow kısa bir süre tereddüt etti; Ardent'e baktı. Sonra tekrar omuz silkti. "Oğlunuzun hizmetinde hem Yasa'yı hem de vahşi büyüü kullanmak niyetindeyim. Emrindeki bu güçlerle, Solucan'ın girmesi gereken ve içinden çıkamayacağı bir hapishane tasarlamaya yetecek kudrete sahip olacak. Bunu benim yerime başaramazsın. Bunun birçok nedeni var. Ben iki tanesini sayacağım.

"Öncelikle, benim bu tür kuramlar hakkındaki bilgimden yoksunsunuz. Kendi arzularınız ve aşırılıklarınız ne olursa olsun, oğlunuzun ihtiyaç duyacağı yardımın tam şeklini kavrayamıyorsunuz. Kazanmadığınız içgörüler size rehberlik edemez. Müdahaleniz sayesinde oğlunuzun başarısızlığı kesinleşecek.

"İkincisi, öngördüğüm hapishaneyi şekillendirmek için tek başına yeterli ilim bilgisine sahip değil. Yeteneklerini mükemmelleştirmek için yüzyıllarca çalışma fırsatı bulamadı. Bu nedenle *croyel*'in işbirliğine güvenmek zorundayım."

Linden onu hemen anladı; istemsizce. *Croyel*: En son Jeremiah'nın boynundan beslenirken gördüğü korkunç şeytan,

Ona güç verirken hayatını ve zihnini tüketiyordu. İçgüdüsel bir hızla, Harrow'un oğlunu o acımasız varlığın kontrolü altında bırakmak istediğini anladı. Karanlık Insequent'ın Dünya gücünden, vahşi büyüden ve Jeremiah'nın yapılar konusundaki yeteneğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı: Croyel'in özel güçlerine ve bilgisine ihtiyacı vardı.

Bu fikir bile onu öfkeyle doldurdu. Jeremiah'nın hatırı için Harrow'u yere sermek, hayatını söndürmek istedi. Ve Jeremiah'ın hatırı için kendini tuttu. Harrow'un onu oğluna sadece kendisinin götürebileceği iddiasına inanıyordu.

"Buna izin verecek misiniz?" Liand kendi öfkesini ve dehşetini Ardent'e savurdu. "Sizin türünüzün ölçüsü bu mu, bir çocuğun acısını u m u r s a m a m a k ? Mahdoubt merhametinde yalnız mıydı?"

Ardent yüz hatlarını sıkıntılı bir ifadeye büründürdü. Kurdeleleri, Linden için hiçbir şey ifade etmeyen duygulara işaret ederek belirsiz bir şekilde etrafında dönüyordu. Ama cevap vermedi.

Yalnızca o karar verecek- Yeminini yerine getirmiş saymayacağız-

"Hâlâ doğruyu söylemiyorsun," diye ısrar etti. "İlk tanıştığımızdan beri benim gücümü istiyorsun. Jeremiah'yı ve Croyel'i istedin. Ama Solucan'ı uyandıracağımı bilmiyordun. Bilemezdin. Şimdi sana nasıl güvenebilirim?"

Harrow ona uçurum gibi bir bakış fırlattı. "Hanımefendi, Insequent'ın yalan söylemediğini tekrar ediyorum. Solucan'ın uyanması arzularım için gerekli değildi. Benim sahip olduğum bilgiye ve sahip olacağım güçlere sahip biri için, uyuyan Solucan, uyandırılan Solucan kadar kolay bir şekilde tuzağa düşürülebilirdi. Gerçekten de, Solucan'ın uyandırılmasını sağlayarak *Elohim*'i tüm amaç ve değerinden sonsuza dek mahrum etmek ve Dünya'yı yıkımdan korumak ilk niyetimdi.

"Bu artık mümkün değil. Bu nedenle niyetimi sizin ahmaklığınızın ölçüsüzlüğüne uygun hale getirdim."

"Pekâlâ." Linden onunla tartışarak kendini harcamadı. "Devam et," diye tekrarladı acı acı. "Bitir şu işi."

Harrow içini çekti; ama reddetmedi.

"Croyel'in gürültülü büyüleri ve kurnazlığı amacıma ulaşmam için çok önemli. Bunu önleyebildiğiniz sürece buna izin vermeyeceksiniz. Böylece Dünya'nın kurtuluşu için gerekli

Asana ve beyaz altın yüzüğüne sahip *olduğumu* ve *senin* sahip olmadığını."

Linden Ardent'e baktı. "Peki ya anlaşmamızdaki ilk anlayışım bu değilse? O zaman ne olacak?"

Renk şeritleri Ardent'in formunda aşağı yukarı dolaşarak kesinliği işaret ediyor, endişeyi maskeliyordu. "O halde sizin iradeniz galip gelecek leydim. Harrow oğlunuzla ilgili amacından vazgeçmeli ya da sizin güç araçlarınıza duyduğu arzuyu bir kenara bırakmalı. Bir halk olarak Insequent başka hiçbir sonucu kabul etmeyecektir."

Stave, Covenant'ın etrafındaki gruba ve *krillere* baktı. Sonra bakışlarını Harrow'a çevirdi.

"Dikkate almamız gereken başka bir konu daha var. Eğer Infelice doğru söylediye, ölüm olmadan yaşamın devam edemeyeceğini kabul etmeliyiz. Dünyanın Sonu Solucanı Dünya'nın devamı için gerekli. Övünmeniz başarılı olur ve Solucan hapsedilirse, bu yerleşim yerinin yaşamı sürdürmesi sona ermeyecek mi? Tüm bu yaratılış kısırlığa dönüşmeyecek mi?"

"İyi dedin *Haruchai*," diye mırıldandı Mahrtiir. "Harrow dengesizliğin ete kemiğe bürünmüş hali. Onun açgözlülüğü her yıkımı hızlandıracak."

Linden Stave'i duydu; ama dikkati Harrow'a odaklanmıştı. Kalbi sanki dayanma sınırına ulaşmış gibi göğsünde gümbürdüyordu. Eğer iddialarından vazgeçerek blöfünü görmezden gelirse -eğer aşkına hakim olursa- Jeremiah onun için kaybolacaktı. Dünya yok olduğunda tek başına azap içinde ölecekti.

"Bekliyorum." Her kelimesi titriyordu. Harrow, Stave'in sorusunu kabul etmemişti. "Ne olacak?"

Eğer Jeremiah'ı onun yardımı olmadan bulmaya cesaret ederse, kesinlikle parçalanacaktı.

Bir an için Linden yerine Ardent'e hitap etti. "Çok şey istiyorsun," dedi bir canavarın derin hırıltısıyla. "Hanımefendiden üç şey istedim. Birinden çoktan vazgeçtim. Mahdoubt'un vicdansızca engellemesi yüzünden benden esirgendi. Gerçekten daha fazla arzumdan vazgeçeceğimi mi hayal ediyorsun?"

Sonra Linden'e cevap verdi. Asit gibi sert bir sesle, "Insequent'in birleşmiş kararlılığı bana emir vermek için yeterlidir. Hanımefendi, sizi onurlandıracağım.

Yeminimi okumanız. Oğlunuzla ilgili amacımı şimdilik bir kenara bırakıyorum.

"Yine de seninki," diye söz verdi şiddetle, "boş bir zafer olacak. Niyetimden boşuna kaçırıyorsun. Oğlunu geri aldığımızda, Dünya'ya umut veren tek güç benim elimde kalacak. Oğlunu *Kroyel*'den kurtarmak için elinden geldiğince çabalayacaksın. Bu çabada size yardım edeceğime söz vermedim. Ve başarısızlığa uğradığınızda, ki uğramak zorundasınız, dünyanın kıyameti karşısında güçsüz kaldığınızda, şans eseri 'memnuniyetinizin' şartlarını yeniden gözden geçirip geçirmediğinizi soracağım."

Bir an sonra daha az öfkeyle ekledi, "*Elohim*'in felaket tellallığı inandırıcı değil. Onlar sadece kendi hayatlarını önemserler. Eğer Solucan hapsedilirse, gerçekten de varlıkları sona erebilir. Ama Solucan uyurken Dünya ve diğer tüm yaşam devam etti. Eğer Solucan hapsedilirse, yaşamaya devam edecekler. Onu *öldürmeyi* önermiyorum."

Linden, Ardent'e "Bu doğru mu?" diye sorabilirdi. Ama konuşamayacak kadar titriyordu. Şimdi, dedi kendi kendine. Şimdi yap. Fikrini değiştirmeden önce.

Kesin cevapların zamanı gelmişti. Covenant'ın evlilik yüzüğünü ve Kanun Asası'nı Harrow'a verecekti. Kaslarını kendisine itaat ettirir ettirmez-

Infelice ona, "*Pişmanlığın dayanma gücünü aşacak*" demişti. *Elohim*'den şüphe duymuyordu. Yine de oğlunu kurtarmak için her türlü yükü taşımaya hazırdı. Uzun zaman önce, Toprak ve Thomas Antlaşması'nın bile onun için Yeremya kadar önemli olmadığını anlamıştı.

Covenant da "*Bence bunu Linden'in yöntemiyle yapmalıyız*" demişti. Desteğinin sonuçlarını anlamış olabilir.

"Pekâlâ." Henüz sesini kontrol edemiyordu ama zayıflığının onu durdurmasına izin vermedi. "Gitmeye hazır değilim. Hâlâ yapmam gereken birkaç şey var. Ama bu pazarlığı yapmak istiyorum," diyerek Harrow'u sözüne bağladı, "Ardent seni dürüst tutmak için buradayken."

Hiçbir şey Harrow'un bakışlarındaki karanlığı dindiremedi. Belki de hiçbir şey. Ama dikkati aniden keskinleşti: zarif formunun her çizgisi canlandı. Aurası haklı bir açgözlülüğün aleviydi.

"Linden?" Liand telaşla mırıldandı. "Ringthane," diye sordu Manethrall, "emin misin?" Ama onu vazgeçirmeye çalışmıyorlardı. Sadece onu uyarıyorlardı. Her şeye rağmen ona inanıyorlardı-

Stave *Harucha*'ydi: onun duygularının karakterini hissedemiyordu. Yine de onun müdahale etmeyeceğine ve eğer Alçakgönüllüler onu durdurmaya gelirse onu uyaracağına güveniyordu.

Onun farkında olmalıydılar. Yine de bir şekilde Covenant'ın *kril* üzerindeki konsantrasyonu onları geride tuttu.

Rime Coldspray beklenmedik bir endişeyle, "Bu gidişattan hoşlanmadım. Linden Avery, sana Dev Dostu adını verdim. Sana karşı çıkmayacağız. Ama korkarım ki, her yönelimin umutsuzluk getirdiği Ruhbiter kadar acıtıcı ve acımasız denizlere yelken açıyorsun."

Linden arkadaşları için üzülüyordu. Ama onları rahatlatmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. O da onlar kadar çok şeyden korkuyordu ve bunun için daha fazla nedeni vardı. Kendi yetersizliğini onlardan daha iyi biliyordu.

Kasıtlı olarak Harrow'a doğru son bir adım attı.

Gücünü zayıflatan titremeleri bastıramayınca iki kolunu aynı anda kaldırmaya çalıştı; denedi ve başaramadı. Covenant'ın yüzüğü sol elinde kapalıydı: yumruğundan, on yıl boyunca onun aşkının tek hatırlatıcısını taşıyan zincir sarkıyordu. Sağ eli ise çaresizlik içinde Kanun Asası'nı kavrıyordu. Bir an için daha tereddüt etti, kendi kendine dayattığı yaslar arasında kaldı.

Sadece günler ya da ömürler önce, babası olduğuna inanmasına rağmen Roger Covenant'a yüzüğü vermeyi reddetmişti. Şimdi ise ateşi çıkmış gibi titreyerek Covenant'ın evlilik yüzüğünü Harrow'a uzattı.

Zinciri kaptı; fikrini değiştireceğinden korkan bir adam gibi yüzüğü ondan aldı.

Asa'yı serbest bırakmak daha büyük bir çaba gerektiriyordu; bunun nedeni Mutabakat'ın yüzüğünün duygusal ağırlığının daha az olması değil, *Asa'nın kendisine ait olmasıydı*. Onunla yaraları silmiş, yaraları onarmış, Sunbane'i yeniden yaratmıştı. Saf ahşabı dönüştürmüştü.

savaşta siyahlık. Caerrol Wildwood'un kendisi ona r n hediyesini vermişti.

Rüyalarında, Covenant ona Asa'sına ihtiyaçı olduğunu söylemişti.

Parmaklarını açmak temel bir feragatti. Ruhunu sattığını hissediyordu; özgürlüğün gerekliliğine meydan okuyordu. Seçme hakkında gönüllü olarak vazgeçiyordu. Jeremiah dışında hiçbir amaç için kendinden bu kadar çok vazge emezdi.

O  ocuk başına gelenleri hak etmiyor.

Sonra gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Harrow'un Asa'yı kavrayıp yüksekte tutarken, onu ve Covenant'ın yüzüğünü bir ganimet gibi sallarkenki neşesi dayanılamayacak kadar vahşiydi.

"Bakin, halkım!" diye bağırdı yıldızlara. "Tanık olun ve titreyin! Yakında kendime tüm Insequent'lerin en büyüğünü, şimdiye kadar yaşamış olanların en büyüğünü göstereceğim!"

Eğer onu izleseydi, kalbini tamamen kaybedebilirdi.

Arkadaşları konuşamıyor gibiydi. Onun hayallerini paylaşmamışlardı. Solucan'ı uyandırdığı fikri onlara belli belirsiz gerçek dışı geliyor olmalıydı; hayal etmesi imkânsızdı. Ama arkadaşları arasında en az deneyimli ve en az bilgili olan Liand bile Harrow'a teslim oluşunun büyüklüğünü anlamıştı.

Kısa bir mesafe ötede, Ardent'in şeritleri sanki özel bir dehşeti gizlemeye çalışıyormuş gibi amaçsızca dalgalanıyordu.

Belki de gücü olmadan artık dünyanın kıyametinden sorumlu tutulamayacağı düşüncesi onu bir nebze rahatlatmalıydı; ama öyle olmadı. Bunun yerine kendini ölümcül derecede zayıflamış hissetti, sanki hayatta kalamayacak kadar ağır bir yara almış gibiydi.

4.

Bilgisizlikten Sonra

Linden Avery iyi huylu çimlerin üzerine oturmak ve yüzünü örtmek istedi. Utanç doluydu ve buna hakkı yoktu. Harrow'a istediğini verirken, Thomas Covenant'ı Zamanın Kemer'i'nden çıkarırken olmasa bile, ne yaptığını biliyordu. Seçimlerini kasıtlı olarak yapmıştı. Kendini suçlayarak mazur gösteremezdi.

Yardım etmek mi? diye sormak istedi, ancak ona kimin yardım edebileceğini ya da yardım etmeye istekli olduğunu bilmiyordu. Lütfen mi?

Hizmetinizde tereddüt etmeyen yoldaşlarınız var, Seçilmişler. Öğüt almanız gerekiyorsa, onlardan isteyin.

Aralarında sadece Liand teorji bilgisine sahipti ve onun tavsiyelerine kulak asmamıştı. Arkadaşlarının hiçbirine kulak asmamıştı.

Harrow'un önünde durmaya devam edemeyecek kadar küçülmüş olan Linden, tereddütle Covenant'a doğru yürüdü. En azından şu an için, kontrol edemediği sapmalarına ve cüzzamına rağmen daha az acı çeker hale gelmişti.

Ve Harrow onu götürdüğünde Andelain'de güvende olacaktı - tüm yoldaşları güvende olacaktı. Loric'in *krili* Joan'ın yüzüğünden gelen vahşi büyüü yansıtırken, Wraithler her türlü kötülüğü reddedebiliyordu. Kastenessen ve *Skurj*, hatta Roger ve Esmer bile kötülüklerini Tepeler arasında taşımaktan men edilmişlerdi.

Yine de bu tür şeyler onu rahatlatmıyordu. Ellerin boşluğu onu sayamayacağı kadar çok yönden savunmasız bırakıyordu. Arkadaşlarının onu Harrow'dan uzaklaşırken izledikleri bocalayan dehşetin son derece farkındaydı. Vücudundaki kurşun deliği

Kırmızı fanila Covenant'ın nikâh yüzüğünü örtmediği için gömleğin artık hiçbir önemi yoktu. Bunun yerine, Mahdoubt'un elbisesi için kumaştan kopardığı şerit ve dallar ve dallar tarafından koparılan küçük yırtıklar gibi ölümünün yarası, sadece ruhu kadar yırtık pırtık görünmesini sağladı.

Buna karşılık, kot pantolonundaki çimen lekeleri hiç bu kadar ölümcül olmamıştı.

Kehanetler ya da gizemli damgalar gibi adımlarını sürüklüyorlardı.

Jeremiah'ın cebindeki buruşuk yarış arabası dışında tutunacak hiçbir şeyi yoktu. Bu onun tek savunmasıydı. Oğlunun ona ihtiyacı vardı. Onu kurtarmanın başka bir yolunu bilmiyordu.

Oyuğun dibinde, Mutabakat hâlâ *kril* ışığının etrafında ağır adımlarla ilerliyor, sanki onu zamanda bir yere demirleme kapasitesine sahipmiş gibi inceliyordu, tabii onu nasıl kullanacağını keşfedebilirse. Hareket ettikçe alçak sesle konuşuyor; arkadaşlarını meşgul etmekten başka bir amaca hizmet etmiyor gibi görünen sabit bir monolog sunuyordu.

Parçalanmış anılarından olabildiğince çoğunu korumaya çalışıyor olabilir.

Alçakgönüllüler, Pahni ve Bhapa ile üç ya da dört Dev, Covenant'ı ve Caer-Caverall'ın cesedinin kömürleşmiş kütüğünü çevreleyen gevşek bir daire şeklinde duruyordu. Devlerin ve Kordların tavırları, Covenant'ın düşüncelerinde tutarlı ya da ilgili bir anlatı bulmaya çalışmaktan vazgeçtikleri izlenimini uyandırıyor. Alçakgönüllüler'in boş soğukkanlılığı dikkatlerinin niteliğini gizliyordu; ama görünüşe göre ur-Lord'un, İnançsız'ın bir zamanlar olduğu adama dönüşmesini bekliyorlardı.

Linden geç de olsa, Alçakgönüllülerin şu anda ona saldırmak için bir sebepleri olmadığını fark etti. Eğer Dünya Gücünün ve vahşi büyüünün daha fazla kötüye kullanılmasını engellemek istiyorlarsa, onlara karşı dayanıklı olduğunu çoktan kanıtlamış olan Harrow'la savaşmaları gerekecekti. Ve Branl, Galt ve Clyme'a karşı Ardent, Insequent arkadaşının yanında yer alabilirdi. Linden, Ardent'in kurdelelerini ya da diğer sihirlerini nasıl kullanabileceğini tahmin edemiyordu ama etkili olacağından şüphesi yoktu. Peltekliğine ve şişmanlığına rağmen, onu gerçekten de gelişmiş güçlere sahip olduğuna ikna etmişti, çünkü

iyi ya da kötü. Aksi takdirde Harrow, Ardent'in şartlarını kabul etmezdi.

En çok zarar verdiği adamın daha fazla güvence vermesini sözsüz bir şekilde arzulayan Linden, Covenant'ı yakından inceledi. Harrow'un ya da Ardent'in sabrını tüketmeden önce yakında onun ilgisine ihtiyacı olacaktı. Hâlâ birkaç yıkıcı olmayan karar verebileceğine inanmak istiyordu; Harrow'la birlikte *croye*'in Jeremiah'nın boynundan kan yutmasını izlemeye gitmeden önce en azından arkadaşlarının acil güvenliğini sağlayabilirdi. Ama Harrow'la yaptığı pazarlığın son güvenilirliğine de mal olmasından korkuyordu. Liand, Stave ve Mahrtir bile, eğer Covenant onun rolünü üstlenmezse, artık onu dikkate almayabilirdi.

Zihnini delik deşik eden hatalardan çıkış yolunu bulamazsa ona yardım edemeyecekti. Ama hâlâ zamanın dalları arasında kaybolmuştu. Kendisine hiçbir faydası olmayan anılardan oluşan bir Sargasso'nun içinde dümensiz bir şekilde sürükleniyor gibiydi.

Ve cüzzamı, Tanrım. Cüzzamı giderek kötüleşiyor, Kevin's Dirt'ün etkisiyle daha da şiddetleniyordu. Burada, Andelain'de, o korkunç sisin etkileri hafiflemişti. Belki de Wraithler Kastenessen, Esmer ve *mokşa* Raver'ın Yukarı Diyar'a getirdiği kötülüğü köreltmmişti. Yine de Kevin'in Kir'i kalmıştı: Linden yıldızlara ve gece gökyüzüne baktığında onun tadına baktı. Şimdiden Covenant'ın elleri ve ayakları neredeyse tamamen uyuşmuştu. Durumu kötüleşmeye devam ederse, görme yetisinin de kaybolması an meselesiydi.

Sanki kasları üzerindeki hassas kontrolünü kaybetmiş ya da unutmuş gibi beceriksizce hareket ediyordu. Yine de rahatsızlığının farkında değil gibiydi. Onun yerine dikkati *krill'e ya da* düşüncelerinin öngörülemeyen kaymalarına odaklanmıştı.

"Birisi," dedi, sanki bu fikir söylediklerinden çıkıyormuş gibi. "Kim olduğunu unuttum. Mhoram olduğunu düşünmek istiyorum ama Berek de olabilir. Fırtına Dağı'ndan döndükten sonra ordusundan arta kalanları toplarken.

"Dedi ki-" Covenant durakladı; bir an için gözlerini kapattı. Tutarlı bir şekilde hatırlama çabasıyla kaşlarını çatarak okudu, " 'Cesaretin ve berrak görüşün bulamayacağı kadar kara veya derin bir kıyamet yoktur.

Bunun ötesinde başka bir gerçek var." Sonra s ı r a y l a Clyme, Galt ve Branl'a baktı. "Bu size mantıklı geliyor mu? Olmalı. Ama gelmiyorsa-"

Sert bir şekilde tekrar yürümeye başladı, Loric'in krilinin etrafındaki çemberini sanki kendi kafa karışıklığını sınırlamaya, bir şekilde kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi volta atıyordu. "Bu benim hatam, gerçekten. Senden Revelstone'u korumanı istedim ama açık konuşmadım. Sözüünü tutma şeklini beğenmeyen kimse seni suçlayamaz. Senden Revelstone'un ne *anlama geldiğini korumanı* istediğimi söylemedim."

Üstatların -Linden gibi- kendisinden af dileyebileceğini düşünüyor gibiydi. Her türlü engele rağmen, Ülkeyi son krizine getiren eylemlere ve gerekliliklere sadık kalmak için mücadele etti.

Antlaşma konuşurken Liand Mahrtiir'e yaklaştı. Taşıyien usulca sordu: "Manethrall, Bhapa ve Pahn'i'yi hurtloam aramaya göndermek iyi olmaz mı? Andelain'in sağlık ve mucize dolu zenginlikleri arasında mutlaka biraz bulunabilir. Thomas Covenant'ın zihninin iyileştirilip iyileştirilemeyeceğini ya da Linden'in söylediği gibi bu girişimin akılsızca olup olmayacağını bilmiyorum. Yine de etini kemiren garip yozlaşma-"

"Hayır!" Neredeyse duyulabilir bir sarsıntıyla Covenant'ın farkındalığı odağını geri kazandı. Birdenbire bir kahin kadar canlı bir şekilde oradaydı. Dümen kırarak Liand ve Mahrtiir'le yüzleşti. "İncinmek yok," dedi sertçe. "Anlamanızı beklemiyorum. Ama buna *ihtiyacım* var." Ellerini salladı. "Uyuşmaya ihtiyacım var. Bu beni sadece olduğum kişi yapmıyor. Beni *olabileceğim* kişi yapıyor."

Manethrall ya da Stonedownor cevap veremeden Covenant ölü kütüğün etrafından dolanıp Linden'a doğru yürüdü. Ama ona doğru ilerlemedi. Onunla parlayan hançerin arasına girer girmez durdu.

Sanki adam aralarına mesafe koymasını emretmiş gibi o da çaresizce durdu. Omzunda Stave ve arkasında Devlerin sıkıntılı cüssesiyle, onun ne söyleyeceğini duymak için bekledi. Önce nasıl konuşacağını, ondan nasıl yardım isteyeceğini bilmiyordu. İhtiyaçları o kadar çoktu ki, onları saymakta bile zorlanıyordu.

Krill'in ışığı yüz hatlarını gölgede bırakıyordu. Adamın yüz ifadesini ayırt edemedi. Alnındaki yara izi soluktu.

düşüncelerinde bir kırılgılık.

"Linden." Argent renginde kireçlenmiş, sanki kızın adı kalbini burkmuş gibi konuşuyordu. "Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim." Ses tonu kendini suçluyordu. "Eğer aklımı koruyabilseydim."

Orada, yanlış bir hatırlamayla dikkati dağılmış gibi göründü. "Bir keresinde ben de hemen hemen aynı şeyi yapmıştım. Ülkenin bana ihtiyacı vardı ve ben sırtımı döndüm. Bunun hakkında konuşmuştuk. Sana hatırlatmak istedim." Tavırlarından aynı anda pek çok farklı şey söylemeye çalıştığı anlaşılıyordu. Linden onun düşüncelerini düzenlemek için verdiği mücadeleyi hissetti. "Mhoram bu konuda endişelenmemem için beni teşvik etti. Bazı güdülerin Lord Foul'a hizmet edemeyeceğini bilmemi istedi. Despiser ne kadar kıvranırsa kıvransın, istediği şeyi vermek için onları çarpıtamaz."

Ne kadar hatalı olursa olsun, hiçbir sevgi ve korku eylemi -ya da aslında kendini reddetme- Despiser'in arzularını yerine getirme gücüne sahip değildir. Onu ancak öfkenin zorladığı ve sonuçlarını küçümseyen biri serbest bırakabilir.

Sonra Linden, Covenant'ın kararlılığını topladığını gördü. Gariplik onu kaba biri yapmıştı.

"Ama söylemek istediğim bu değil. *Krili* alacağım."

Bir anda etrafındaki her şey yoğunlaştı. Devlerden birkaçı nefeslerini tuttu. Rime Coldspray sözsüz bir itiraz tısladı. Anele uykusunda huzursuzca kıpırdandı, sanki uzaktaki gök gürültüsünün sesiyle rahatsız olmuş gibiydi. Liand'ın itirazları Mahrtiir'in aniden kolunu tutmasıyla kesildi. Pahnı korkuyla Taşyiye'nin yanında durmak için hareket etti. Bhapa gözlerini kocaman açmış, İnançsız'a bakıyordu. Linden yarı yarıya Wraithlerin reddederek geri dönmesini bekliyordu.

Aynı zamanda, Alçakgönüllüler sanki haklı çıkarılmışlar gibi, sanki ur-Lord'a olan inançları teyit edilmiş gibi bir öz ve netlik kazanmış gibiydiler.

"Biliyorum," diye mırıldandı Covenant. "Bu Andelain'i korumasız bırakacak

-Bu da bende kusma isteği uyandırıyor. Bu olmadan, Wraithler sınırları korumak için gerekli güce sahip olamayacaklar. Önleyemeyecekler-

"Ama birimizin bir çeşit silahı olmalı. Nereye gidersek gidelim,

buna ihtiyacımız olacak. Joan hala hayatta olduğu sürece

Yüzük onda olduğu sürece, o bıçak neredeyse her şeyi kesebilir." Bir an için duraksadı. "Umarım bu beni 'sonuçları küçümseyen' biri yapmaz."

O kelimeleri arar gibi görünürken, Linden eline geçen fırsatı değerlendirdi. Çabucak sordu, "Nereye gidiyoruz?" Covenant'ı -ya da başka birini- yanında götürmeye hiç niyeti yoktu. "Harrow bana söylemek istemiyor."

"Ah, kahretsin, Linden," diye mırıldandı Covenant tiksintiyle. "Bilseydim -hatırlayabilseydim- öyle derdim." Yarım elinin topuğuyla alnına vurdu. "Burası çok dağınık." Kısa bir süre için yüzünü buruşturan bir sırıtiş belirdi. "Eğer bana tekrar vurmak istemiyorsan, beni incitmekle tehdit et. Bunun konsantre olmama nasıl yardımcı olduğu inanılmaz."

"Ama bir silaha ihtiyacımız olacak," diye devam etti. "*Bundan* eminim. Her şeyi kendin yapmak zorunda olmamalısın. Ve bu *benim* sorunum. Zaten çok fazla yanlış yaptım. Arch'ın bir parçasıyken bile fazla insandım-

"Seni bu işe ben bulaştırdım." Daha önce onunla rüyalarında ve Anele aracılığıyla konuşarak onu yanılttığı için kendini suçlamıştı. "En azından oğlunu kurtarmana yardım etmeye çalışmalıyım."

Sanki kendini bir çileye hazırlıyormuş gibi Loric'in *kriliyle* yüzleşmek için döndü.

"Bekle!" Linden aceleyle söyledi. "Bir dakika bekle. İstedğim bu değil." Birkaç dakika önce her şeyi teslim ettiğine inanmıştı. Şimdi yanıldığını görüyordu. Ayrıca onun kendisine eşlik etmesini, kendi iyiliği için daha fazla risk almasını da engellemesi gerekiyordu. "Söz vermiştin-"

Bir zamanlar, bin yıl önce Topraklar'da, Thomas Covenant bir daha asla güç kullanmayacağını söylemişti.

"Biliyorum," diye tekrarladı omzunun üzerinden. "Kendimi masum göstermeye çalışıyordum. İktidarsız ya da çaresiz. Lord Foul'u durdurmanın başka bir yolunu düşünemedim."

"Ama başından beri haklıydın. Bazen sadece masum, cahil ya da hatta iyi olmak yeterli değildir. Belki de bu her zaman doğrudur. Belki de hepimiz Esmer gibiyizdir. Eğer iyilik yapmak istiyorsak, kötülük riskini göze almalıyız. Aslında kötü olma riskini."

Covenant'ın sesinin arka planında Linden, Dr. Berenford'u duyar gibi oldu. *Suçluluk güçtür*. Yaşlı doktor on yıl önce Covenant için ondan ilk kez yardım istediğinde, Covenant'ın romanlarından birinin temasını tarif etmişti. *Sadece lanetliler kurtarılabilir*.

Covenant gibi Linden da anılarının tutsağıydı.

"Bu tutmadığım ilk söz olmayacak," diye bitirdi sertçe. "Belki de son olacak."

Onu durdurmak istedi. Andelain'in hatırı için, itirazlarını göklere haykırmalıydı. Ama o çoktan hançerin tarifsiz kudretine uzanmıştı.

Ne Humbled ne de Stave onu engellemek için herhangi bir girişimde bulunmadı.

Krill'i geri çekemeyecekti. O artık sadece bir insandı ve bıçak derine gömülmüştü. Yüzyıllar içinde kütük demir ağacı kadar sertleşmişti. Aslında bıçağa dokunamaması bile gerekirdi. Linden onun sıcaklığını hissetmişti. Sunder, derisini yakmasın diye onu bir beze sararak taşımıştı. Yine de Covenant iki eliyle silahın sapını kavradı. Çekmeye başlarken omuzları kamburlaştı.

Işığa karşı silüetini kaybetmiş olan adam, bıçağı eski kınından çıkarmaya çalışırken daha da irileşmiş, siyah ve uğursuz görünüyordu. Linden onun yüzünü göremiyordu ama kaslarının titrediğini hissedebiliyordu. Ve-

Oh, Tanrım!

-Eti yanmaya başladığında mide bulandırıcı tatlılığın kokusunu alabiliyordu. Hançer sadece sıcak değildi: aniden *çok* sıcak olmuştu. Yeni bir güç dalgası mücevherden akkor gibi parladı: *Joan'ın* gücü. Haklı bir beyaz altın kullanıcısı olan Covenant'a hiçbir sıradan kumaş yeterli koruma sağlayamazdı. *Krill*'i hareket ettirmeden önce derisini kemiklerinden ayırırdı.

"Linden!" diye nefes nefese kaldı Liand. Pahni ve Mahrtiir onu tutmak zorunda kaldı. "*Linden*."

Covenant'ın sağ elinin yarıya inmiş kavraması kaydı. Kavrayışından dumanlar yükseldi: pişmiş et kokusu daha da keskinleşti. Ama yenilgiyi kabul etmedi. Yarım elinin iki parmağını kılıcın muhafazalarına geçirerek Caer- Caveral'ın ölümünün kiskacına karşı çekmeye devam etti.

Buna *ihtiyacım* var. Uyuşmaya ihtiyacım var.

Krill'in mücevheri şimdi doğrudan avucunun içinde yanıyordu. Bir an sonra elleri alev alacak, kalıcı olarak sakat kalacaklardı. Ama acıyı hissediyor gibi görünmüyordu; kokuyu tanıdığına dair hiçbir işaret vermedi. Cüzzamı kavramasını sağlıyordu ama aynı zamanda kendine ne kadar zarar verdiğini bilmesini de engelliyordu.

"Covenant Giantfriend!" Rime Coldspray onun üzerinde yükseliyordu; yine de çabalarının aşırılığı ona eşit görünmesini sağladı. "Kenara çekilin! Burası *Caamora*, Devlerin eyaleti. Kendini sakatlayıp işe yaramaz hale mi geleceksin? Bedeniniz böyle bir kedere dayanamaz! Bana izin vermelisin-"

Bunu Joan yapıyordu, *Joan*. Bir şekilde o -ya da *turiya* Herem-Covenant'ın *kril* üzerindeki hakimiyetini fark etmişti. Raver kesinlikle ona rehberlik ediyordu; ama vahşi büyü ona aitti.

Covenant hâlâ tüm gücüyle saldırıyordu. Strain dişlerinin arasından boğuk bir hırıltı çıkardı ama bıçağı bırakmadı.

Linden'in boğazından safra gibi bir çığlık yükseldi. Kusmamak için yutkundu.

"Ironhand!" diye bağırdı Stave. "Bana yardım et!"

Düşündüğü kadar hızlı olan eski Üstat, Covenant'ın yanına fırladı; bir dizinin üzerine çöktü. İki yumruğuyla, sanki onu parçalayabileceğini hayal ediyormuş gibi kütüğe yumruk atmaya başladı.

Tahta onun için çok sertti; çok eski ve dayanıklıydı. Onun darbelerine aldırmadığı gibi bir baltaya da kolayca direnebilirdi. Ama Galt, Branl ve Clyme onun örneğini izlediler: bir kalp atışından daha fazla geride değillerdi. Vuruşları ölü gövdeyi köklerine kadar sarstı. Toprak, Covenant'ın bırakmasına neden olması gereken acıyı emiyor gibiydi.

Bir an sonra, Coldspray'in devasa yumrukları kütüğün üzerine indi; sopaların gücüyle vurdu. Anele'yi rahatsız eden gök gürültüsü çukuru doldurdu.

Demir El'in ikinci darbesiyle tahta parçalandı. Caer- Caverall'ın son mirası yıldırım çarpmış gibi paramparça oldu.

O anda, Linden yerde bir sarsıntı hissetti: o kadar temel bir sarsıntı ki, kulaklarından ziyade kemiklerinin iliklerinde duydu. Gerçeklerin birbirine sürtündüğünü hissetti. Kısa bir süreliğine Andelain'in ağaçları ve hatta çimenleri bile korkuyla titrer gibi oldu.

Şiddetle serbest bırakılan Covenant geriye doğru sendeledi. Eğer Frostheart Grueburn onu yakalamasaydı, düşecekti. Çaba ya da farkına varılan acı, göğsünün derinliklerinden bir uluma kopardı. *Krill* avucundan fırladı: onu tutamıyordu. Gümüş şimşekler ve parıltılar yakındaki ağaçların dalları arasında savruluyor, geçtikleri her yaprağı aşındırıyordu. Hançer çimenlere düşerken küçük deri parçaları mücevherin üzerinde balmumu gibi tüttü ve eridi.

Linden, aydınlığın kırıntıları içinde Covenant'ın avuç içlerinin ve parmaklarının etinin fokurdadığını gördü

Bağırışlar ve şaşkınlıktan oluşan bir hengâme bu görüntüye karşılık verdi. Covenant'ın yasağına aldırmayan Manethrall, Kordonlarına şöyle emretti: "Hurtloam! *Şimdi!*" Pahnı ve Bhapa hızla uzaklaşırken, Liand Grueburn'ün Covenant'ı desteklemesine yardım etmek için koştu. Taşyiye bir eliyle *orkestrasını* sanki bir şifa aracıymış gibi tuttu. Devler Covenant'ın ellerinin görüntüsünü protesto etti.

"*Haruchai!*" diye kükredi Demir El. "Swordmainnir! Bir düşman, Wraithlere aldırmadan Andelain'in kalbine kötülüğü yayıyor. İzle ve koru! Bir saldırı gelebilir!"

Linden gibi Coldspray de Joan'ın öfkesini fark etmişti. Ama Demir El bunun *Joan'a ait* olduğunu bilmiyordu.

Covenant yalvarır gibi ellerini uzattı. Nefesi büyük, dayanılmaz soluklarla geliyordu.

Ne yaptığıının pek farkında olmayan Linden, Asa'nın gücüne uzandı. Asa Harrow'un elindeydi ama onundu: onun hazır olanaklarını hissedebiliyordu. Ve daha önce bir kez, Waynhim'in mağaralarında, biraz uzaktayken Asa'dan Dünya Gücü'nü çağırmıştı. Onu hâlâ kullanabilirdi-

Yapamadı. Harrow'un hırslı iddiası onu engelledi. Kara ağaç büyü ve Yasa ile parlıyordu; ama ne ateş ne de şifa onun çağrısına cevap verdi.

"Sabırsızlanıyorum leydim." Kahverengi giysili Insequent'in sesi derin bir balçıktı. "Bu gecikmelere bir son verin. Bana eşlik edin."

Küçümser görünmeye çalıştı ama Linden onu net bir şekilde duydu. Sabırsız değildi: telaşlanmıştı. İçgüdüsel olarak Covenant'ın *krili* kullanmasını istemediğini tahmin etti.

Onu görmezden geldi. Bunu nasıl yapacağını bilseydi, Wraithleri çağırırdı. Covenant'ın harap olmuş ellerini görünce neredeyse kalbi duracaktı.

Ardent paytak adımlarla Covenant'ın etrafındaki kümeye yaklaştı. Ve yaklaştıkça cıfcaflı giysisi genişledi. Uçuşan renklerden oluşan bir bulutun ortasında, Covenant'ın ellerini engelsiz bir şekilde görene kadar ilerledi. Sonra gösterişli bir hareketle parlak şeritleri kıvrılarak İnançsız'a doğru gönderdi.

"Joan," diye soludu Covenant, kontrol edebileceğinden daha fazla acıyı yönetmek için savaşıyordu.

Kızıl ve opalesan şeritler ellerini buldu. İki ya da üç Swordmainir şeritleri uzaklaştırmaya başladı, sonra kendilerini durdurdular.

Yerde göz ardı edilen *krilin* ısısı azalmaya başladı. Linden, Liand ya da Ramen'in güvenle dokunamayacağı kadar sıcak kalmaya devam etti; ancak Covenant'a zarar veren güç dalgası azaldı.

"O ya da *Turiya* ne yaptığımı hissetti."

Liand, kullanılmayan Güneş Taşı'nı tutarak, Covenant'ın ellerini, sıcaktan harap olmuş parmaklarını saran bez parçalarını izledi.

"Beni durdurmaya çalıştı."

Okşar gibi ipeksi kurdeleler teninin üzerinde süzülüyor, birbirlerine sorunsuzca dolanarak hâlâ Ardent'in giysisinin bir parçası olan bandajları oluşturuyordu.

Ayinleri Linden'in duyuları için görünmezdi. Yine de Covenant'ın rahatlama anı oldu. Kalbi atmaya çalışırken, acısı kurak kuma karışan su gibi akıp gitti. Bir anlık baş dönmesi neredeyse dengesini bozuyordu.

"Şu zavallı kadın konsantre olabilseydi," dedi iç geçirerek. Yavaş yavaş daha rahat nefes almaya başladı. "Eğer Foul onu bu kadar kötü incitmeseydi."

"İyi iş çıkardın," dedi Ardent erik gibi bir memnuniyetle, "gerçi bunu sadece ben ilan ediyorum." Başka bir hareketle Covenant'ın bandajlarını giysilerinin dalgalanan aurasından ayırdı; kendilerini emniyete almaları için gönderdi. "Eğer öğütlerime uyacaksanız, Timewarden, bağlarımı çıkarmayacaksınız. Acıyı hafifletmek, eti onarmaktan daha az zahmetli bir büyüdür. Ayrıca daha sonra böyle bir korumaya ihtiyaç duyacağınızdan da şüphe edilemez. Hediyeimin olduğu gibi kalmasına izin verilirse daha büyük bir fayda sağlayacaktır."

Covenant, Insequent'ı duymamış gibi görünüyordu. Sözlerini bitirirken sesi daha da güçlendi: "Beni öldürmek istedi ama kendisi de çok acı çekiyor. Muhtemelen daha sonra tekrar deneyecektir. Şimdilik yapabileceği kadarını yaptı."

Bunu nasıl bildiğini Linden hayal bile edemiyordu. Yine de onunla aynı fikirdeydi. Joan'ın vahşiliğini kendisi de fark etmişti. Ve Joan'ın hasarlı zihninin kırılma anına da aşınaydı.

Manethrall hayretler içinde Covenant'ı inceledi. Ama gözsüz duyularıyla gördükleri onu tatmin etmiş görünüyordu. Yüzünü gökyüzüne kaldırarak, Kordonlarını geri çağırmak için kişneyen bir çığlık attı.

Ses geceye yayılırken, Linden kendini ağaçlar kadar uzun görünen Devlerin arasında, çimlerin üzerinde diz çökmüş halde buldu. Yere yığıldığını hatırlamıyordu: ayakta duracak gücü yoktu. Yine de Covenant'ın sarılmış parmaklarını belirgin bir merakla esnetip bükmesini izlemeye devam etti. *Krili* tekrar kavramak için eğilene kadar normal nefes almadı. Krili kaldırdığında, parlaklığı saçlarını gümüş bir ateş gibi aydınlattı ama onu tutmak canını yakmadı.

Ardent, kendini tebrik eder bir havayla, çukurun yamacındaki topluluğu değerlendirmek üzere geri çekildi. Onun ve Covenant'ın tavırları tehlikenin geçtiğini doğruluyordu.

İç geçiren Linden, dizlerini göğsüne çekip yüzünü gizleyerek oturmak üzere kendini geriye bıraktı. Harrow'a çok kolay teslim olmuştu. Artık hiçbir işe yaramıyordu.

Harrow kendine daha fazla güvenerek tekrarladı: "Sabırsızlanıyorum hanımefendi. Oğlunuzun durumunu uzatmak mı istiyorsunuz?"

Kimse onu dikkate almadı.

Mahrteir'in çağrısı ağaçların arasında kaybolurken, Devler rahatlamaya başladı. Cabledarm ya da Cirrus Kindwind, Linden'in duymadığı alçak sesle bir şaka mırıldandı: Ironhand'in arkadaşlarından iki ya da üçü karşılık olarak kıkırdadı. Galesend belki de onu rahatlatmak için Liand'in omzunu dostça salladı ve onu sendeletti. Coldspray boynundaki ağır gerginlik yükünü gevşetmek için başını çevirdi.

Alçakgönüllüler sanki onu arkadaşlarından korumak istercesine Covenant'ın etrafında toplandılar. Aynı anda Stave de Devlerin arasına dönerek Linden'in yanında durdu. Çimenlerin üzerinde secdeye kapanmış olan Anele, ailesinden aldığı rahatlığı bozacak hiçbir şey olmamış gibi uyumaya devam etti.

Linden'in yapması gereken şeyler vardı: bundan emindi. Sorulacak sorular. Verilecek ya da ısrar edilecek kararlar. Yapılacak eylemler. Harrow haklıydı. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmesini istemenin zamanı gelmemiş miydi?

Ama elleri şimdi Asa'yı taşıdığı zamankinden daha ağırmış gibi görünüyordu. Boynundaki zincirde Ahit'in yüzüğü olmadan başını nasıl kaldıracacağını bilemiyordu. Yakında, dedi kendi kendine. Yakında... Ama şu anda kendi içine kapanmak ve sorumlu tutulamayacağı bir hafıza ya da çaresizlik âlemine doğru yanlamasına kaymaya çalışmak dışında bir şey yapamayacak kadar yoksun ve yenilmiş hissediyordu.

Beni durdurmaya çalıştı.

Niyetinizi bilmiyordu.

Muhtemelen daha sonra tekrar deneyecektir.

Birinci Woodhelven savaşından sonraki gece, Linden rüyasında leşe dönüştüğünü görmüştü. Joan gibi o da gücünün kalıntıları ya da zihnini toplamaya ihtiyaç duymuş ama başaramamıştı.

Covenant bir süre *krillere* ve sargılı ellerine baktı, sanki bunların ne anlama geldiğini unutmuş gibiydi; sanki başka bir yarığa düşmüş ve yerini kaybetmişti. Ama sonra kendini geçmişin çekiminden kurtarır gibi oldu. Kaşlarını çatarak Alçakgönüllü'den Loric'in silahını sarmak için kullanabileceği bir şey istedi. Joan'ın beklenmedik bir anda saldırısını yenilemesi ihtimaline karşı, fazladan bir koruma, dedi.

Galt tereddüt etmeden tuniğinin eteğinden bir el genişliğinde bir kumaş parçası kopardı. Kumaş parşömeni andırsa da, yumuşaklığına rağmen kanvas kadar sertti, hiç zorlanma belirtisi göstermeden yırttı. Karakteristik olarak ifadesiz bir şekilde kumaşı Covenant'a uzattı.

Onaylarcasına başını sallayan Covenant, koyu sarı bezi *krilin* etrafına katladı; mücevherin ışığını örttü. Sadece yıldızların parıltısıyla rahatlayan ani karanlıkta, bohçayı kot pantolonunun beline soktu. Ancak Galt'a teşekkür etmedi: anlaşılan onayının sınırları vardı. Bunun yerine Swordmainnir'in Demir El'ine döndü. Linden, Galt aniden, "Atalarınız dil yeteneğiniz için pazarlık yaparken size tam olarak doğruyu söylememişler. *Elohim*, düpedüz yalan söylemedilerse bile, seni kötüye kullandı."

Uzak bir çağda, atalarımız yanlış yönlendirildi.

Linden belli belirsiz Wraithlerin aydınlatılmasını diledi; *cesareti* ve *berrak görüşü* aydınlatacak iyiliksever bir ışık. Ama Ülke'nin temel gizeminin bu örnekleri gelmedi.

-Elohim ile yanlış bir pazarlığı kabul etmek.

Covenant'ın şimdi neden böyle şeylerden bahsettiğini bilmiyordu.

"Bu gerekli mi, Antlaşma Zaman Yöneticisi?" Gece, Coldspray'in yüzünü olduğu kadar sesini de örtmüştü. "Hiçbir şeyi değiştirmez."

"Elbette," diye onayladı Covenant. "Ama neyin tehlikede olduğunu anlamamıza yardımcı olacak. Longwrath'ın neden bu kadar önemli *olduğunu* bilirsek uzun vadede -uzun bir dönem *olduğunu* varsayarsak- daha iyi durumda oluruz. Onu neden *Elemesnedene*'ye götürmediğinizi ve *Elohim*'den onu iyileştirmesini istemediğinizi merak ediyorum. Başından beri sorununun ne olduğunu biliyor muydun? Yardım etmeyeceklerini biliyor muydun?" Durakladı, içsel bir kusurun kenarında tutunacak bir dal arıyordu. Sonra ekledi, "Ne kadar çok açıklarsan, o kadar az hatırlamam gerekir."

"Kanun Asası senindir," dedi Ardent Harrow'a, "şimdilik. Bu sıkıntılı kalpleri aydınlatmak için onun alevini çağırmayacak mısın?"

"Onların yükleri benim değil," diye karşılık verdi Harrow. "Ben sadece gitmek istiyorum."

Coldspray yumruklarını kalçalarına dayamış bir halde Mutabakat'a bakıyordu. Duruşu öfke ve acıyı çağırıyordu. Ama yüzeyin altında yatan

daha karanlık bir duygu.

"Ne diyorsunuz Devler?" diye sordu sanki dişlerini gıcırdatıyormuş gibi. "Dünya'nın son tehlikesi üzerimize gelirken, *burada*, değerli Andelain'de kadim hatamızdan bahsetmek zorunda mıyım?"

"İstediğiniz gibi konuşun," dedi Harrow, "hanımefendi anlaşılmamıza sadık kalmama izin verdiğinde. Sadece şimdi bana eşlik etmesi için onu ikna et. Solucan'ı engellediğimde, her türlü hikâyeyi anlatmak için yeterince boş vaktin olacak."

Covenant'ın etrafındaki topluluk Insequent'ı görmezden geldi. Coldspray'in yoldaşları bir an için rahatsız bir şekilde birbirlerine baktılar. *Haruchai* gibi onlar da ateşin, ay ışığının ya da vahşi büyü'nün faydası olmadan yeterince iyi görüyor gibiydiler. Sonra Frostheart Grueburn usulca, "Bu tedirgin gecede, sırlara ya da utanca tahammülüm olmadığını fark ettim," dedi. Sesi boğazının gerisinden gelen alçak bir hırıltı gibiydi. "Linden Giantfriend gizliliklerini bir kenara bıraktı. En derin niyetlerini açıkladı. Şimdi onun huzurunda alçalmaktan korkuyor muyuz? Longwrath'ın deliliğinde bir miktar suçunuz olduğunu iddia ettiniz ama bu suç ne sizin ne de bizim. Onurlu Grimmand Honninscrave'in de açıkça belirttiği gibi, bu *Elohim*'in entrikalarına ait. Kadim aptallığımızı ortaya çıkaralım ve bu işi bitirelim. Neşe duyan kulaktadır, konuşan ağızda değil."

Swordmainnir'den birkaçı mırıldanarak onayladı. Diğerleri başlarını sallamış olabilir.

"Solucan'ın önüne geçtiğimde-" diye ısrar etmeye çalıştı Harrow. Ama Ardent onun sözünü kesti.

"Hanımefendinin arzuları burada hüküm sürüyor, aceleci olan." Ardent'in peltekliği sanki Harrow'la alay ediyormuş gibi daha da belirginleşti. "İstediği zaman, kendi tarzında ve kendi imkânlarıyla bize eşlik edecek. O ana kadar beklemekten memnun olun."

Harrow öfkeyle, "Yapmayacağım," dedi.

Ardent tereddüt etti. Cevap verirken alçak sesle, neredeyse fısıldayarak konuştu.

"Seni susturmak için gerçek adını mı söylemeliyim?"

Öfke Harrow'un yumruklarını sıkı, çenesinin köşelerindeki kasları düğümledi. "Yapmayacaksın. Bu sorgulanamaz bir müdahale olacak. Hayatını kaybedeceksin."

Yine de daha fazla provokasyona meydan vermedi.

Yine de kimse Sıradakiler'in ikisini de dikkate almadı. Omuzlarını dikleştiren Rime Coldspray, Covenant'ın sorusuyla yüzleşti. Sanki bir darbe almaya ya da vermeye hazırmış gibi, "Pekâlâ, Thomas Covenant, Zaman Yöneticisi ve Dünya Dostu. Bize açıklanan gerçeklerden bahsedeceğim. Devlerin de Dünya'daki diğer insanlar kadar hataya ve akılsızlığa eğilimli olduğunu açıklayacağım."

Alnını dizlerine dayayan Linden, karanlığın bir kabı haline gelmiş gibi gecenin onu doldurmasına izin verdi. Covenant'ın neden Devleri araştırmaya çalıştığı umurunda değildi. Tek önemseydiği şey, adamın orada kalmaya çabalamasıydı; onu başarısızlıklarından kurtaracak bir yol bulabilirdi. Onu kurtaracak bir yol-

Acımasızca yargılıyorsun, Wildwielder. Elena'nın uzun süren ıstırabını dindirmeye çalışmalıydı. Ancak Linden'in, kendisi için bir çeşit merhamet bulana kadar Covenant'ın kızı için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Pazarlığın yanlış olduğu bize açıkça gösterildi. Longwrath onu öldürmeye çalışmıştı çünkü *Elohim* onun ölmesini istiyordu.

"Sorunuz," diye söze başladı Coldspray, "Devlerin bir zamanlar *Elohim*'le pazarlık ettiği dil yeteneğiyle ilgili. Türemüzün pek çok yolculuğunda, Dünya halklarının bize şunu söylediğini öğrendik onların masallar için Lütfen veya konfor veya Belirsiz hoşlanmadıkları yönlerini bastırarak ve kendilerine zevk veren kısımlarını yücelterek. Sayısız bin yıl boyunca farklı bir inanca bağlı kaldık. Sevincin konuşan ağızda değil, duyan kulaklarda olduğuna inanarak, hikayelerimizi ya tam olarak anlattık ya da hiç anlatmadık-ve

bunu yapmaktan gurur duymuşlardır.

"Şimdi atalarımızın entrikalara ve çarpıtılmış gerçeğe karşı kör olduklarını bilmenin sevincini duymalıyız. Dahası, bir dereceye kadar gönüllü olan bu körlükten dolayı onları onurlandırmalıyız. Dil armağanından ve kendilerinden o kadar hoşnuttular ki, *Elohim*'in önerisini yakından incelemediler.

"Longwrath'ın kısmen kendi halkı tarafından acıya ve deliliğe ihanete uğradığının kabul edilmesinden sevinç duymalıyız."

Linden dikkatinin sadece bir kısmıyla dinliyordu. Dengesiz Dev'in onun ölümüne duyduğu arzuyu, uzun zaman önce Grimmand Honninscrave'den duyduğu bu pazarlık hikâyesinden daha canlı hatırlıyordu. Aklının başına geldiği bir anda Anele onu uyarmıştı: *Yaşayan herkes Toprak'ın kötü durumunu paylaşıyor. Bedeli yaşayan herkes tarafından karşılanacaktır. Bunu değiştiremezsin. Buna kalkışırsan, sadece yıkım elde edebilirsin.* Yine de Harrow'la birlikte giderken arkadaşlarını geride bırakmaya kararlıydı. Gücünü toplar toplamaz - Zaten çok fazla kurbanı vardı. Jeremiah'ın ona ihtiyacı vardı. Longwrath onu öldürseydi, diğer hayatlar daha iyi hizmet görebilirdi.

Demir El acımasızca açıkladı: "Sen ve o zamanlar Güneş Bilgesi olan Linden Avery, hediyemizi Dayanılmaz Bahgoon ve onu evcilleştiren Thelma Twofist'in hikâyesi karşılığında aldığınızı öğrendiniz. Atalarımız buna inanmayı seçtiği sürece bu çok doğru. Ancak biz bunun aynı zamanda yalan olduğunu öğrendik. Şimdi anlıyoruz ki *Elohim* masalın kendisinde değil, daha ziyade bir yüzünde ve bizim o yüz hakkında neşeyle konuşma isteğimizde değer buldu. Onların gözünde, bizim neşemiz onların niyetini haklı çıkarıyordu.

"Hikayenin kendisini anlatmayacağım. Burada sadece *Elohim*'in sahte cömertliğini açıklamaya çalışıyorum. Meselenin özü şudur. Bahgoon, Dayanılmaz olarak adlandırılmasına neden olan birçok eylemi ve özelliği nedeniyle, istemeden ve zorla Thelma Twofist'in şefkatli olmayan bakımına teslim edildi.

"O muazzam bir güce, efsanevi bir kavgacılığa ve gerçekten de aşırı çirkinliğe sahip bir Dev'di. Kendi seçimiyle diğerlerinden ayrı yaşadı, çünkü onu tanıyan herkes ondan korkuyordu ve o da korkaklık olarak gördüğü bu telaşa karşı sadece küçümseme hissediyordu. Atalarımız onun varlığına daha fazla tahammül edemediği, başka hiçbir Dev onun davranışlarını dizginleyemediği ve atalarımız onun Thelma'nın hizmetindeki yeni yerini, işlediği çok sayıda suç için uygun bir ödül olarak gördüğü için, Bahgoon'u, onun şiddetli protestolarına ve çılgınca muhalefetine rağmen, hizmetkârı olarak verdi."

Coldspray içini çekti. "Kadının onu evcilleştirmenin yollarını bulması ve birlikte zor ve abartılı bir mutluluk keşfetmeleri, hikayelerinden duyduğumuz memnuniyeti artırıyor. Ancak, *Elohim* Devlerin mizahını yanlış duydu ya da başka bir şekilde yorumlamayı seçti. Masalın ilgilerini çeken ve onları dil armağanlarını sunmaya iten yönü Bahgoon'un zorlamasıydı, öngörülemeyen sonucu değil. Dünya çapında dostluk ve bilgiye olan hevesimizi, hatta açlığımızı açıkça fark ettiler. Ve başka bir yol görmediğimizde kendimizden olanları görünür bir kedere göndermekten çekinmediğimiz konusunda kendilerini temin ettiler. Atananların her birinin sonunun da gösterdiği gibi, onlar da benzer bir özelliği paylaşıyorlardı. Ancak bu tür konulardan bahsetmediler. Bunun yerine sadece kendi memnuniyetlerini dile getirdiler. Bahgoon ve Thelma'nın hikâyesi ve bu hikâyenin ima ettiği her şey karşılığında bu pazarlığı, dil armağanını teklif ettiler."

Demir El ne Covenant'ın ne de Linden'in bakışlarına karşılık verdi. Bunun yerine yargılanmayı bekleyen bir kadın gibi *Harucha*'nin ayaklarının dibindeki çimenleri inceledi. Tavırları, kendisinin ve yoldaşlarının zaten kendilerini yargıladıklarını açıkça gösteriyordu.

"Atalarımız *Elohim*'in ihtişamından gözleri kamaştığı için," diye devam etti, "ve sunulan hediyeye hevesli oldukları için, masalın algılanan sonuçlarını araştırmadılar. Memnuniyetle ve memnuniyetle kör olarak pazarlığı kabul ettiler. Ancak şimdi, zararın hatırlanamayacağı bir zamanda, takasın gerçeğini duyduk. Atalarımızın şartları kabul etme hevesini *Elohim*, uzak ve belirsiz bir gelecekte isimsiz bir Dev'in gönülsüz hizmetkârlığına rıza olarak yorumladı. İstemedi yanlış yönlendirildiler," dedi sert bir şekilde, "ya da belki de gönüllü olarak, atalarımız Lostson Longwrath'ın hayatının *Elohim*'in istediği herhangi bir kullanım için feda edilmesine göz yumdular."

Sonunda gözlerini Covenant'ınkilere dikti. Sanki herhangi bir suçlamayla doğrudan yüzleşmek istiyormuş gibi sıkıntılı bir meydan okuma havasıyla sözlerini şöyle tamamladı: "Grimmand Honninscrave'in bize verdiği ya da belki de bize yüklediği bu anlayış, Linden Giantfriend'in yapması gereken seçimleri daha iyi kavrayabilmemiz içindir. Evet, eylemleri de öyle. Linden'in hatalarını ve hatta kusurlarını kavramamızı şiddetle istedi.

Devler çok ve acı vericidir. Uzun zaman önce, bir akrabamızın hayatını ve acısını *Elohim*'in sadece bir armağanıyla takas ettik. Bu nedenle, atalarımızın düşüncesiz zevkleri nasıl sadece keder doğurduysa, başkalarında ve özellikle de ahmaklığı bilgeliğe dönüşebilecek olan Linden Dev Dostu'nda hata ve kusur bulma konusunda dikkatli olmalıyız."

Yıldız ışığından başka bir şeyle aydınlanmayan Covenant'ın gümüşü saçları onu tanımlıyor gibiydi. Yine de Linden konuşmadan önce Rime Coldspray'i ya da onun halkından herhangi birini suçlamayacağını biliyordu. Aksine tüm vücudu empatiyle dolup taşıyor gibiydi ve huysuzca, "Teşekkür ederim. Bunun yardımı oldu. Şimdi Devleri neden her zaman bu kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum. Saltheart Foamfollower, arkadaşlığın ne olduğunu bile bilmediğim bir zamanda benim arkadaşımdı. Ve hayatı için hayal edebileceğim her şeyden daha iyi bir kullanım buldu."

Bir an sonra ekledi, "Her halükarda Longwrath başarılı olamadı. Eğer Linden'i yeterince uzun süre hayatta tutabilirsek, *Elohim*'in onun ne yaptığını umursamak için bir nedeni kalmayacak. Belki o zaman gitmesine izin verirler ve o da biraz huzur bulur."

Linden, Coldspray'in artık güleceğini umuyordu. Biraz huzur. Dünya sona ermeden önce. Devlerin bu şakayı takdir edeceğinden emin miydi? Onları geride bırakmadan önce açık yürekli neşelerini duymak için bir şans daha istedi. Ama ne Ironhand ne de diğer Devler Covenant'ın cevabındaki neşeyi duymuş gibi görünmüyordu.

Bunun yerine Coldspray bir söz verir gibi, "Bu ölçüye göre, Saltheart Foamfollower Devlerin en büyükleri arasındaydı. Onu Grimmand Honninscrave ve Cable Seadreamer gibi onurlandırıyoruz. Eğer bize kalan günler iyi geçerse, atalarımızın akılsızlığını telafi etmek için bize de onlar gibi fırsat verilecektir."

Covenant cevap veremeden Mahrtiir öne çıktı. "Sözlerin kulaklarımda keder yaratıyor, Dev." Sesi isteksizdi, ifade etmek istemediği duygular tarafından engellenmişti. Yine de şöyle dedi: "Yaşayan herkes akılsızlığın kurbanı olur. Ramenler için durum farklı değildir. Sunbane'in balyası geçtikten sonra Ranyhyn'i Toprak'tan ayrı kalmaya yönlendirmemiş olsaydık, bu çağda meydana gelen pek çok şey

engellendi. Onların varlığı Üstatların düşüncelerini ve amaçlarını kesinlikle yumuşatırdı.

"Longwrath'ın kötü durumunu hafifletmek için gösterdiğin çaba seni haklı çıkarmaya yetmiyorsa, *skurjlara* karşı gösterdiğin cesaret ve fedakârlık yetmeli. Tek bir aptallık eylemi, binlerce -hayır, binlerce- yiğitlik ve cömertlik eyleminden daha ağır basamaz.

"*Elohim*'in arzularını yalana başvurmadan elde edememiş olması atalarınızın şerefine, diye düşünüyorum."

Linden belli belirsiz onaylayarak başını salladı. Mahrtiir'in, "*Hayatım sona erdiğinde Ramenlerin hafızasında kalacak bir hikâye arıyorum,*" dediğini duyduğunu hatırlıyordu. Halkının ve Ranyhyn'in uzun süreli yokluğunu telafi etmek istemiş olabilirdi.

Halkını *hatırlanamayacak kadar temkinli olmaya* çağırmıştı.

Coldspray cevap olarak eğildi. "Nezaketiniz için, Ramen Manethrall, size teşekkür ederim. Pişmanlığımız ve öfkemiz bize ait. Onları kolay kolay bir kenara bırakmayız. Yine de nezaketiniz ve öğütleriniz kalbimizde büyük değer taşıyor. Onlara değer vereceğiz."

Harrow aniden tersledi, "Bu küçük düşünceleri bir kenara bırakın. Solucan şu anda bile kendini besliyor. Infelice'in size bildirdiği gibi, boyutu çok büyük değil. Yine de gücü cüssesinden daha fazla olacak. Eğer harekete geçmezsek ve bir an önce harekete geçmezsek, hiçbiriniz hatalarınızdan ve yanlışlarınızdan yakınmak için hayatta kalamayacaksınız."

Sesi geceyi acıtıyordu: Mahrtiir'in merhametini ve Coldspray'in sorunlu dürüstlüğüne lekeliyordu. Linden, çimenlerin üzerinde yükseldiğini fark etmeden önce ayağa kalkmıştı; kendi öfkesinin farkına varmadan önce.

Aralarındaki mesafeyi aşarak, "*Kesin* şunu. Hiçbirimizle alay etme hakkını kazanmadın. *En az Elohim* kadar dürüst davrandın ve bu da pek bir şey ifade etmiyor, o yüzden çeneni *kapa* artık."

Görünüşe göre Gallows Howe'un dersleri ona zayıflığının sınırlarını aşması için rehberlik etmeye devam ediyordu; onun anlaşılması üzüntüsü.

"Yine de hanımefendi," diye karşılık verdi Harrow, "beyaz altın ve Kanun Asası'na sahip olan benim, güçsüz olan ise sizsiniz." Karanlık yüz hatlarını örtmüştü ama bakışları bir tehdit gibiydi, siyah ve dipsiz. "Şimdi beni küçümseyin, eğer istediğiniz buysa. Bir gün gelecek ki

Oğlunuzdan beni memnun edecek herhangi bir şekilde yararlanmam için bana yalvarın. O gün, üzüntünüze ve gecikmenize pişman olmanız için bir nedeniniz olduğunu öğreneceksiniz, çünkü kurtarılabilecek çok şey kaybolacak."

"Şüphesiz bu senin inancın," diye araya girdi Ardent. Onun için bir şeyler değişmişti. Kendinden emin hali gitmiş, yerini endişeli bir hava almıştı. Belki de Harrow'un gerçek adını açıklamakla tehdit ederek kendini korkutmuştu. "Bazı Insequent'lar kehanet, öngörü ve sonuç meselelerini derinlemesine araştırmış, Theomach'inkiyle kıyaslanabilecek bir Zaman farkındalığı arayışına girmişlerdir. Ancak bu üstatlar arasında bazıları bir sonuç öngörürken, bazıları başka bir sonuç öngörüyor. Zaman Yöneticisi'nden yoksun kalan Kemer zayıflar. Her söz ve eylemde olasılıklar çoğalır. Acelenizin sizi memnun etmeyen olayları ve seçimleri teşvik edebileceğini göz önünde bulundurmanız iyi olur."

Harrow'un öfkesinin şiddeti Linden'in duyularını ısıırıyordu: dişlerini nasıl sıkıldığını duyabiliyor, parmak uçlarının tespihine vuruşunu hissedebiliyordu. Yine de kendini tuttu.

Eğer Ardent Harrow'un gerçek adını söylerse, bu Linden'in anladığı her türlü tanıma göre bir *müdahale* anlamına gelirdi. Ardent'in sonu olur. Ama aynı zamanda ona Harrow üzerinde güç de verirdi.

Her ikisinden de bıkmıştı. Tiksintiyle Covenant'a ve diğer arkadaşlarına döndü. Beklenmedik öfke onu boşluğundan uyandırmıştı. Artık hazırды; olabileceği kadar hazırды.

-Kurtarılabilecek pek çok şey kaybedilecektir.

Covenant'a baktığında, onun yine şimdiki zamandan koptuğunu gördü. Zihni, Joan'ın deliliğini uyguladığı molozlar kadar parçalanmış, zamanın ayrı örneklerini yok etmek için ıstırap fırlatan izsiz bir çölde dolaşıyordu. En azından şu an için kaybolmuştu; ulaşılamazdı.

Buna karşılık Anele sonunda uyanmıştı. Ayağa kalkarak, körlüğünden başka hiçbir gözün algılayamayacağı bir yön ya da hedef arar gibi etrafına bakındı. Belki Andelain'in güzel havası ve çimenleri, belki de Sunder ve Hollian'ın şefaati onu rahatlatmıştı.

Gel. Anele'nin taşı olmalı. Hem babasını hem de annesini hatırlıyor. Taşa sahip olmalı."

Sonra havayı kokladı, görünüşe göre kokunun cazibesine kapılmıştı.

Pahni'nin hala elinde tuttuğu *alianta*.

Covenant başını kaldırdı. "O da ne?" diye sordu. "Nedir o? Taş mı dedin?" Kafası karışmış gibiydi, çelişkili hatıralar arasında sıkışıp kalmıştı. "Anneni ve babanı da hatırlıyorum. Neden taş ihtiyacın var?"

Anele Antlaşma'yı duyduysa da belli etmedi. Bunun yerine yaşlı adam Pahni'ye yaklaştı ve sessizce ellerini uzattı. Kadın ona hazine meyvelerini verdiğinde, sanki günlerdir oruç tutuyormuş gibi yemeye başladı.

Linden iç çekti. Önceki yaşamında Anele onu *derin kayaları* aramaya teşvik etmişti. *En eski taşı. Sadece orada anılar kalır.*

Ülkenin son günleri sayılıyor. Yasaklamadan, çok az zaman var.

Geriye dönüp baktığında, ileri görüşlü görünüyordu. Yine de ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Covenant." Kasıtlı olarak sesini bir tokat gibi çıkarmaya çalıştı, onu iç labirentinden geri getirmeyi umuyordu. "Anele'nin neden bahsettiğini anlıyor musun?"

Covenant ona yorumlayabileceği herhangi bir ifade olmadan baktı. "Sunder'ın *Orcrest*'i vardı," diye mırıldandı. "Hollian'ın *Liana*'ı vardı. Lord değillerdi ama Dünya gücüyle doluydular. Her şey tahta ve taşla ilgili." Hiçbir uyarıda bulunmadan yumruklarını kaldırdı ve aynı anda iki şakağına birden vurdu. "Eğer lanet olasıca *hatırlayabilseydim*!"

Linden onun ani sertliği karşısında irkildi. Pahni de aynısını yaptı. "Thomas Covenant," diye itiraz etti Coldspray usulca. "Dev dostu." Branl, Galt ve Clyme, Covenant'ı kendisinden korumak için harekete geçti.

Covenant dişlerinin arasından nefes nefese, "Harrow biliyor. *Elohim* tek yiyecek değil. Solucan her zaman ihtiyacı olanı bulabilir. Ama onlar *doğru* besin. Onları bulabildiği sürece, Solucan başka bir şeyle beslenmek istemeyecektir. Ne kadar iyi saklanırlarsa, o kadar çok zamanımız olur.

"Ama *yeterince* yediği *zaman*-"

Cümlesini bitirmeye çalıştı. Ancak tüm çabalarına rağmen, söylemek istediklerini yutmuş gibiydi; ya da zihni, Toprak-Kan'a giden tünel kadar kaygan bir zeminde duruyormuş gibi altından kayıyordu.

Linden onu Anele'den daha iyi anlamıyordu. Yine de ona bir fikir vermişti. Dolaylı olarak ona bir argüman, bir kaldıraç sağlamıştı.

Şimdi, dedi kendi kendine. Ya şimdi ya da asla. Jeremiah'nın ona ihtiyacı vardı; ya da onun Jeremiah'ya. Daha fazla gecikme sadece şüphelerini artıracaktı. Herhangi bir eylemde bulunma yeteneğine mal olabilirdi.

Sanki karanlıkla konuşuyormuş gibi, "Liand, bize biraz ışık verir misin?" diye sordu.

Andelain, *Krill*'in parlaklığının yokluğunda sayısız gizeminden hiçbir şey kaybetmemişti. Tepeler oldukları gibi eksiksiz görünüyordu. Şüphesiz genç Stonedownor sağlık duyularının izin verdiğinden daha parlak görme ihtiyacı hissetmemişti. Linden dışında hiç kimse böyle bir ihtiyaç hissetmemişti. Yine de tereddüt etmeden itaat etti. Belindeki keseden Güneştaşı parçasını çıkarıp avucunun içinde tuttu ve mirasını çağırdı.

Orkestradan öyle saf bir parıltı geldi ki, sanki yıkanıp temizlenmiş gibiydi. Parıltı giderek vadinin içine doğru genişledi. Ve bunu yaparken, Linden'in yoldaşlarını sanki onları yeniden yaratmış gibi ortaya çıkardı. Bembeyaz bir ışıkla bir an için hayalet gibi göründüler, Ölüler kadar hayalet gibydiler: Covenant ve Linden'in etrafında kehanetler ya da yalvaranlar gibi küçük bir kalabalık. Sonra kendi özlerine döndüler.

Linden, Liand'a Antlaşma gibi, "Teşekkür ederim. Bu yardımcı olur."

Yanındaki herkesin kararını verdiğini ve bundan vazgeçmeyeceğini görmesini istiyordu.

Bir an için Stave'in tek bakışıyla, Alçakgönüllülerin düz bakışlarıyla, Rime Coldspray'in sıkıntılı kaşlarıyla, Kordonların endişeleriyle karşılaştı. Teker teker Ironhand'in yoldaşlarını, Mahrtiir'i ve Mutabakat'ı taradı. Anele'ye başını salladı, ancak onun kendisinden haberdar olduğunu düşünmek için hiçbir nedeni yoktu. Jeremiah bir keresinde onun oturma odasında Fırtına Dağı'nın bir yapısını inşa etmişti. Ona bir ipucu vermişti-

Derin kayaları ara.

Diğer herkesi geride bıraksa da Anele'yi yanına alabilirdi.

Sonunda, sanki tüm arkadaşlarının ve belirsizliklerinin sözcüsü oymuş gibi, sanki ikna edilmesi gereken tek kişi oymuş gibi dikkatini Liand'a yöneltti. Covenant dünyanın geçmişinde dolaşırken, ona karşı çıkamazdı.

"Vakit geldi," dedi dikkatle; neredeyse sabit bir şekilde. "Anele ve ben Harrow'la gidiyoruz." Ve muhtemelen Ardent'le birlikte. "Ama biz yalnız gidiyoruz."

Çevresindeki tepkilerin kalp atışları kadar hızlı olduğunu hissetti; ama bakışlarını Liand'dan ayırmadı. Eğer onu ikna edebilirse-

Ah, Liand. *Keşke seni bağışlayabilseydim. Keşke hepimiz seni bağışlayabilseydik.*

-Diğerleri de onu örnek alabilir.

Sert kaşları şaşkınlıkla kalktı. İtirazlar o kadar hızlı bir şekilde ağzına doluştu ki, o an için hiçbirini dile getiremedi. *Orkestrasındaki* ışık kısa bir süre için söndü. Bu bocalama anında, bir şekilde daha genç ve daha savunmasız görünüyordu, sanki kişisel olarak reddedilmiş gibiydi.

Linden kendini sıkıca tutarak, "Geri kalanınızın yapacak daha önemli işleri var. Siz burada kalacaksınız." Andelain'in onları bir süreliğine koruyacağı yerde. "Jeremiah benim oğlum. Onu terk edemem. Bu pazarlığı çoktan yaptım. Ama onun için seni riske atmayacağım.

"Ve Toprak'ın hâlâ savunuculara ihtiyacı var," diye devam etti Liand'ın itirazlarını engellemek için aceleyle. "Sana ve Güneş Taşına ihtiyacı var. Covenant'a ve *krillere* ihtiyacı var. Devlere, *Haruchai*'ye, Ramen'e ve Ranyhyn'e ihtiyacı var. Endişelenecek bu kadar çok düşmanımız ve canavarımız olmasaydı bile, birilerinin Solucan hakkında bir şeyler yapması gerekiyor. Birisi Solucan'ı yavaşlatmak ya da zayıflatmak için mümkün olduğunca çok sayıda *Elohim*'i korumalı", "ve bu kişi ben değilim. Şu anda hiçbir gücüm yok." Güç yok ve oğlunu *Croye*'den nasıl geri alabileceğine dair hiçbir fikri yok. "Dünyaları kurtaran ben değilim.

"Artık umudun ne olduğunu hayal bile edemiyorum," diye bitirdi sözlerini, kendini bir protesto fırtınasına hazırlayarak. Tüm kalbini Covenant'a bağlamıştı ve onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Ama eğer böyle bir şey varsa

Eğer hala varsa, bu sana bağlı. Jeremiah'a gitmek zorundayım. Başka bir şey yapamam. Sen burada kalmalısın."

Kadının özel yoğunluğu Liand'ın boğazını mühürlemiş gibiydi. Ağzı ölü doğmuş argümanlarla açılıp kapandı. Liand'ın gözlerinde, iddiasının onu Covenant'ın dirilişinden daha derinden ya da daha yakından sarstığını gördü.

Ustaların vurdumduymazlığı onay ifade ediyor olabilir: Stave'inki değildi. Liand gibi Mahrtiir de sessizdi. Sargısının ardında, Linden'in ihtiyaçlarını Arazi'ninkilere; onun arzularını kendi arzularına karşı tartıyor gibiydi. Pahnı içgüdüsel hevesini, Liand'ın kurtulacağına dair umudunu gizlemeye çalışmadı. Endişeli ve parçalanmış olan Bhapa, Linden'i tereddüt edebileceği işaretler için inceledi.

Ama Giants-

İlk kahkahayı atan Rime Coldspray oldu. Ancak hemen ardından yoldaşları da ona katıldı. Stentorian ve sınırsız, yüksek sesli mizahları geceyi doldurdu: her karanlığı geri püskürtüyor gibiydi. Birlikte gözyaşları yüzlerinden akana kadar güldüler; sanki kahkaha *kaamoranın* başka bir formuymuş, geriye sadece bütünlük kalana kadar arındırıp temizleyebiliyormuş gibi güldüler. Yıldızların altında, vadi dev gibi seslerle çınladı.

Daha önce Linden, Swordmainnir'in kahkahalarını duymak için can atıyordu. Şimdi ise neşeleri onu korkutuyordu: onu yeniyor gibiydi. Bir zamanlar taş gibiydi. Şimdi pişmemiş kil gibi kırılabilir hale gelmişti. Devler onun tartışmalarından, yalvarışlarından böylesine keyif alırken, başını nasıl dik tutabilir ya da arkadaşlarını korumakta nasıl ısrar edebilirdi?

"Ah, Linden Dev Dostu," diye kıkırdadı Demir El kadın sakinleşirken. "Sen her şeyiyle bir mucizesin. Sözlerin bir keder hikâyesini andırıyor ama öyle değil. Onlar bir hayal ürünü. Herhangi bir Dev'in seninki gibi bir arayıştan yüz çevireceğini mi sanıyorsun? Ha! Abartılı tehlikelerin cazibesi çok büyük. Ve *Elohim*'i korumak için hiçbir şey yapamayız. Onların saklandıkları yerleri keşfedecek erdeme sahip değiliz ve bunu yapmak da istemiyoruz. Hem Dünya'nın Sonu hem de Ülke'nin diğer pek çok tehlikesi oğlunuzun tutsaklığından dönmemizi bekleyecektir. Eğer beklemezlerse, bizim pusulamızdaki herhangi bir güç tarafından karşı konulamayacak kadar muazzamdırlar.

"Senin rızanla ya da rızan olmadan sana eşlik edeceğiz, Linden Dev Dostu. Başka türlü yapamayız, yoksa neşe armağanını tamamen kaybederiz."

Diğer kadınlar sanki bir zevkmiş gibi kıkırdayarak onayladılar.

Onları duyan Liand'ın yüzü aydınlandı. Kahkahaları onun dehşetini bastırdı. Ve Mahrtiir için de içsel bir çatışmanın gerginliği azaldı. Kendi imajını aşan sorumluluklardan uzaklaştığı için rahatlamıştı ve Linden'e olan bağlılığı güçlüydü. Bhapa'nın tepkisi de Mahrtiir'inkine benziyordu. Pahni'ye gelince, o bir Ramen Kordonu'ydu: Liand için duyduğu korkuya r a ğ m e n Manethrall'ı nereye götürürse onu takip edecekti.

Kendi kendine inleyen Linden, dördünün de Devlerin yanında yer aldığını gördü. Artık onları caydırması mümkün değildi. Onları geride kalmaya ancak Harrow'a, yaptığı pazarlığın yorumunun onları dışlamasını gerektirdiğini söyleyerek zorlayabilirdi.

Eğer bunu yaparsa, Ardent onu destekleyecekti. Kendine ait hiçbir büyü yokken onun büyülerinden faydalanabilirdi.

Yine de Devler onu etkilemişti: temelden sarsılmış hissediyordu.

Kahkahaları Yeremya'nın durumu kadar reddedilemez görünüyordu.

Alçakgönüllü Dourly başını salladı. "Bu durumda," dedi Galt, "ayrılışınızdan pişmanlık duyacağız. Bu deliliğe delilik katmaktır. Şüphesiz, hayatlarınız ve çabalarınız için daha iyi bir kullanım alanı bulunabilir. O halde ne bizim ne de ur-Lord'un sizin bu çılgınlığınıza katılmayacağımızı anlayın. Burada o, Andelain'in Wraithleri ve Yüce Lord Loric'in *krilleri* kargaşaya karşı bir kale sağlayabilir. Belki şimdi Ölümler arasında yeni öğütler alınabilir. Her ne kadar kendisinden koparılmış ve olduğundan daha az bir hale getirilmiş olsa da, İnançsız'a güvenmekten korkmuyoruz.

"Dünya varlığını sürdürürken, Üstatlar Thomas Covenant'ın yanındadır. Ancak bunu herhangi bir Varlığın esareti altında olmaktansa *burada* yapacağız."

Galt konuşurken Linden'in kalbi burkuldu. İsteddiği şey kesinlikle bu muydu? Covenant'ı Andelain'de güvende tutmak mı? Ona zarar vermek ve kötüye kullanmak için yaptığı onca şeyden sonra en azından bu kadarını ona borçluydu. Yine de ondan ayrılmak istemiyordu. İstemiyordu. Jeremiah bile kalbinde Covenant'ın yerini dolduramazdı.

Onun gibi, o da kendi içinde bir kusura yakalanmıştı. Ama onunki duygusal bir çatlaktı, kırık bir anı değil. İstiyordu, istemiyordu ve seçemiyordu.

Harrow kendi adına tereddüt etmedi. Yüksek bir sesle, "Zaman aleyhimize işlerken tartışmalarınız boşa nefes tüketmektir. Hanımefendiyi ikna etmeye çalışıyorsunuz ama *ben* size kulak asmıyorum. Yeminimi sadece ona verdim. Onun yoldaşlarının yükünü kabul etmeyeceğim."

"Evet," diye araya girdi Ardent, "eğer onun yorumu buysa." Kendine güveni gibi peltekliği de azalıyordu. "Oğlunu refakatçi olmadan aramak isterse, arzuları yerine getirilecektir. Ama kendini hem arkadaşsız hem de yoksun ilerlemekten nefret eder halde bulursa-" Sesi, kurdelelerinin dalgalanması gibi uzaklaştı.

Sanki büyülenmiş gibi, Linden'in kararsızlıkları ortadan kalktı. Harrow'un sesi, beklenmedik olduğu kadar sağlam bir zeminde durmasını sağladı. Bir anda önceki kararlılığını bir kenara bıraktı. Adam yoldaşlarını geride bırakmak istiyordu ve kadın ona güvenmiyordu. Açlığı çok fazlaydı: onun çaresizliğine *ihtiyacı vardı*. Bu olmadan, onun Jeremiah'ı eninde sonunda kendi planlarına teslim edeceğinden emin olamazdı.

Devler ve Ramenler, Liand ve Stave: oğluna henüz hayal bile edemeyeceği şekillerde yardım edebilirlerdi. Anele'ye *derin bir kaya* verileceğine inanıyordu. Ve Covenant Andelain'de Alçakgönüllüler ve *krillerle* birlikte kalırken, Toprak'ın tamamen terk edilmediğinden emin olabilirdi.

Toprak için bir nebze de olsa umudunu koruyacaksa, Antlaşma'yı geride bırakmaya katlanabilirdi.

Harrow'a dönerek tekrar teslim oldu; ama ona değil. Ona değil.

"Bu durumda," dedi açıkça, "fikrimi değiştirdim. Arkadaşlarımı yanımda istiyorum."

Yaşayan herkes Toprak'ın kötü durumunu paylaşır.

"Harrow öfkeyle, "Sana *aldırış* etmediğimi söyledim," diye karşılık verdi. Bu amaç *benim*. Bunu başarmak için gerekli bilgi de *benim*. Arzuladığım ve aradığım her şeyin yozlaşmasına göz yummayacağım."

Ardent irkildi. Gözleri yuvarlandı. Bir an için arkasını dönüp kaçacakmış gibi göründü. Ama sonra bir çeşit cesaret ya da zorlama yardımına koştu. Kalın bir sesle, "Hanımefendi, Insequent'in iradesiyle Harrow'un gerçek adının-" olduğunu size bildirmek benim için hem bir zevk hem de bir görevdir.

Harrow kurdeleli rakibine doğru döndü. "Sessiz ol, aptal!" diye kükredi. "Bana bu şekilde ihanet edersen, kendine de ihanet etmiş olursun. Adımı açıklayarak, leydiye bana emir verme yetkisi vermiş olacaksın. Böylece niyetimi yok edeceksin ve kendi eyleminle lanetlenerek yok olacaksın.

"Ama buna izin vermeyeceğim. Senin yüzünden mahvolmaktansa, tasarımımdan tamamen vazgeçeceğim.

"O zaman ne olacak, şişko, aptal, işgüzar? Sırf senin serserice şişmanlığını tatmin etmek için dünyayı sonuna kadar terk edip gitmeye mi zorlayacaksın beni? Hanımefendiyi oğlu için yas tutmaya bırakmalı mıyım? Ne senin ne de Sonradan Gelenlerin birleşik iradesinin dünyanın kaderini değiştirmeye yetmeyeceği gerçeğini görmüyor musun? Hanımefendinin oğlunun hapishanesini keşfedemezsiniz. O olmadan, kaybolursunuz. *Her* şey kaybolur."

Endişe gibi renk şeritlerine bürünmüş olan Ardent şöyle cevap verdi: "Bu sonucu Insequent'tan bazıları öngördü. Diğerleri aynı fikirde değil. Ancak herkesin hemfikir olduğu bir konu var ki, o da leydinin önemi. Kabul etmekten korktuğunuz bir ölçüde, hayatın kaderi oğlu kadar ona da bağlı.

"Ancak tartışmamızın özü bu değildir. Konunun özü şu. Benim açıklamalarım ya da hanımefendinin arzuları sizi yıldırmaya yetiyor mu? Amacınız ya da gururunuz engellenmeye tahammül edemeyeceğiniz kadar kırılğan mı? Eğer değilse, ağgözlülüğünüzün seçtiğiniz yoldan dönmenizi yasakladığını kabul etmelisiniz."

"*Benim* ağgözlülüğüm mü?" diye bağırdı Harrow küçümseyerek. Parmakları kıpırdadı, boncuklarının ve saçaklarının büyüüne kapılmıştı. "*Ben* oburluğun canlı bir örneği değilim. Aramızda hiçbir kıyaslama olamaz. Benim yüzyıllar boyunca hayatımı tehlikeye attığım yerde, sen sadece ziyafet çektin. Benimle yüzleşemezsin. İğrenç etinize çok fazla değer veriyorsunuz."

Kendine güveniyormuş gibi yapan Kudurmuş şöyle cevap verdi: "Böylece bilgiden çok cehalet sergiliyorsun. Gerçekten de etime değer veriyorum, tıpkı tüm besinlere verdiğim gibi. Ama son günlerimi ziyafet çekerek geçirebilecekken ölümden korkmuyorum. Solucan Dünya'yı yiyip bitirirken, ben mutlu bir şekilde açlık ve tokluk içinde öleceğim."

Sonra tavrı değişti. Bir kelimeyle diğeri arasında, kıyafetinin gizlediği yerden bir bıçak gibi keskinlik ortaya çıktı.

"Ancak, size ihanet etmekten de çekinmiyorum. Korkuyorum ama çekinmiyorum. Mecbur kalırsam, amacınızdan vazgeçemeyeceğinizden emin olacağım. İstersen ayrıl. Amacınızdan vazgeçin. Hiçbir şey kazanamazsın. Sadece gerçek adınızı söylemem yeterli, hanımefendi istediği her şeyi sizden alacaktır."

"Ve sen benim gerçek adımlı söylediğinde," diye karşı çıktı Harrow acımasızca, "ben de seninkini açıklayacağım." Öfkesini güçlükle zapt edebiliyor gibiydi: sesini alüvyonlu çamur gibi tıkamıştı.

Ama hasmı duraksamadı. "Böylece hanımefendi ikimizi de eşit şekilde zorlama yetkisine sahip olacak. Benim için hiçbir şey kaybolmayacak. Senin de gözlemlediğin gibi, ben kendi eylemimle lanetleneyeceğim. Ancak senin için, şimdiye kadar arzuladığın her şey yıpranacak ve solacak."

Ardent blöf yapıyor olabilirdi: Linden bunu anlayamıyordu. Gösterişli sihirlerinin altında o da kendisi gibi sıradan biriydi; Liand ya da Ramen kadar okunaklıydı. Ama kurdelelerinin kazanılmış gücü aurasının bazı yönlerini gizliyor, duyularını dağıtıyordu.

Yine de sonuçtan çoktan emindi. Harrow kabul edecekti. Açlığı da gözleri gibi dipsizdi. Ona hükmediyorlardı.

Her iki Insequent'a da sırtını dönerek, kendini tekrar Covenant'la yüzleşmeye zorladı. Ona değilse bile bir zamanlar paylaştıkları aşka veda etmenin bir yolunu bulmak istiyordu.

Uzun zaman önce, Pitchwife'ın şarkı söylediğini duymuştu,

*Elveda nasıl denir bilmiyorum,
Elveda kelimesi varken
Bu sadece benim söylemem
için kalıyor ya da duyulacak.*

Jeremiah ile birlikte Andelain'e dönmeyi umuyordu. Ama artık olaylara kendi iradesini dayatacak gücü yoktu: Ardent'in desteği dışında hiçbir gücü yoktu. Harrow anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdikten sonra her şey olabilir.

Covenant'ın dikkati hâlâ anılarının labirentinde, ayrışmış ve kaybolmuş bir şekilde dolaşıyordu. Onu duymayabilirdi. Yine de denemek zorundaydı. Bunun son şansı olduğunu çok kolay hayal edebilirdi-

Gerginlikten boğuk bir sesle, "Covenant"-Ah, Covenant!"-"Özür dilerim. Mahdoubt onu gerçek zamanına döndürdüğünden beri her şeyi yanlış yaptım," dedi. "Sana güvenmeliydim." En azından Ölülerin sessizliğini anlamaya *çalışmalıydı*. "Şimdi iş bu noktaya geldi."

Arkadaşları onun etrafında dolanıyordu. Arkalarında Harrow ve Ardent sessizliğe gömülmüştü. Harrow bu yeni gecikmeden dolayı acı içinde kıvranıyordu. O da kendi tarzında teslim olmuştu ama Linden'in Covenant dışında kimseye ayıracak zamanı yoktu.

"Beni korkutmayan tek şey seni burada bırakmak. Şu anda zorlanıyorsun ama çıkış yolunu bulacaksın." Gülümsemek için düzensiz bir çaba sarf etti. "Ben geri döndüğümde, muhtemelen Ülkeyi nasıl kurtaracağını biliyor olacaksın." Harrow'un planlarına güvenmiyordu: içgüdüsel olarak bunları gerçekleştirmesine izin verilmeyeceğinden şüpheleniyordu. Ülke'nin çok fazla güçlü düşmanı vardı. "Bu beni şaşırtmaz. Eğer sen yapamazsan, kimse yapamaz."

Onu ürküten, neredeyse irkilmesine neden olan bir anilikle Covenant'ın gözleri odak noktasına geldi. Çenesi yukarı kalktı ve yüz hatlarının ciddiyetini, gri bakışlarının zorunluluğunu vurguladı. Kadın tepki *veremedi*, adam hırlar gibi cevap verdi: "Oh, hayır."

Adamın sesinde huysuz bir şefkat duyuyor gibiydi.

"Beni diriltmek için onca zahmete katlandıktan sonra," diye açıkladı, "en azından beni yanınıza alabilirsiniz. Pek bir şeye benzemiyor olabilirim ama bana ihtiyacınız var. Ve Tanrı biliyor ki benim de sana ihtiyacım var. Şu anda kendi başıma bir şey yapabilecek kadar aklım başımda değıl. Beni bir arada tutabilecek tek güç sensin. En azından birkaç dakikalığına. Ve zamanımız var-"

Üstatların tepkisi gecikmedi. Galt, İnançsız üzerindeki hak iddiasını reddetmek istercesine Linden ve Covenant'ın arasına girdi.

Bir

Branl ve Clyme iki yanda Covenant'ın kollarını kavradı.

"Tanrım, hayır." Galt'ın sertliğine neredeyse bilinçaltından gelen bir titreme karıştı. "Buna izin vermeyeceğiz. İzin veremeyiz. Ülkenin içinde bulunduğu durum bunu engelliyor."

Ramen'in içinde gerginlik vardı. Protestolar Liand'ın kalbini doldurdu. Swordmainnir'lerden birkaçı yumruklarını sıktı. Ama hiçbir hareket etmedi ya da konuşmadı. Stave müdahale etmedi, ancak Alçakgönüllü'nün ne yapacağını biliyor olmalıydı. Linden'in yoldaşlarının geri kalanı ondan, Linden'den ya da Mutabakat'tan bir işaret bekliyor olabilirdi.

-Bana ihtiyacın var. Linden'in nabızı boğazında gümbürdedi. Sana ihtiyacım var. Covenant'ın sözleri, savunmasını bir kenara itmekle tehdit eden bir duygu çağlayanını serbest bıraktı. Aynı hararetle onun kendisine eşlik etmesini ve geride kalmasını istiyordu. Lütfen, demeye çalıştı. Bunu yapmak zorunda değilsin. Ama onun varlığına duyduğu eski acı ve reddedilemez cesareti onu durdurdu.

"Yanılıyorsun," diye Galt'ı bilgilendirdi Covenant. "Dinlemiyor muydun? Sana söylemiştim. Eğer seçim yapmak zorundaysan, onu seç." Karşı koymadı; ama artık ses tonunda hiçbir şefkat belirtisi yoktu. Sesi çığ geliyordu, kırılğan düşüncelerini kontrol etmekte zorlandığı için acı çekiyordu. "Insequent'a güvenmediğini biliyorum. Güvenmemelisin de. Ama dördümüz burada kalırsak taahhütlerinden daha fazla ödün vermekten kaçınabileceğini düşünüyorsun. Ama üzgünüm. Bu mümkün değil. Şu andan itibaren her şey daha da karışacak. Herhangi bir yerde ne olacağı konusunda söz sahibi olmak istiyorsanız, ellerinizi kirletmeniz gerekecek.

"Kırıldığımı göremiyor musun?" diye sordu, bıkkın bir iç çekişle. "Hepimiz öyle ya da böyle kırıldık. Kırık ya da sakat. Kemiklerimizin iliklerine kadar kırılmışız. Burada kalırsak hiçbir şeyi iyileştiremeyiz ya da hiçbir şeyi durduramayız."

Galt kenara çekilmedi. Clyme ve Branl, Covenant'ı serbest bırakmadılar. Ama Galt, "Efendiler-" diye söze başladığında, sesindeki alışılmadık bir aksaklık onu duraklamaya ve yutkunmaya zorladı. "Efendiler," diye tekrarladı, "Linden Avery hakkında karar vermemeyi tercih ettiler. Onlar belirsizliğini korurken, Alçakgönüllüler'in görevi Kutsiyete Saygısızlığı önlemek oldu. Bu konuda başarısız olduk. Akrabalarımız burada olanlardan haberdar

olduklarında, kesinlikle

Kendimizi yargıladığımız gibi bizi de yargılayacak. Şimdi başarısızlığımızın bedelini ödememiz gerektiği gibi ödeyeceğiz.

"Eğer bu bedel senin iradene karşı gelmeyi içeriyorsa, İnançsız-" Sesi yine göğsüne sıkışmış gibiydi. "Linden Avery'nin artık Yozlaşmaya hizmet ettiğine dair kesin kanaatimiz doğrultusunda hareket etmemizi gerektiriyorsa, daha fazla Kutsala Saygısızlığı önlemek için ne gerekiyorsa yapacağız."

Günler önce, Lord Foul, Linden'a

Haruchai *istemedi de olsa bana hizmet* ediyor.

"Cehennem ateşi, Galt!" Covenant tereddüt etmeden karşılık verdi. "Cail'le birlikte gitmeliydin. Seninle konuşmasına izin vermeliydin.

"Lord Foul'un, Kastenessen'in, lanet Harrow'un ve hatta kayıp oğlumun Jeremiah'yı *neden* bu kadar çok istediğini hiç merak etmedin mi? Onun çok önemli olabileceği fikrini hiç düşünmedin mi? Gerçek *Elohim*'den gizlenebiliyorsa, burada anlamadığınız güçlerin iş başında olması gerektiği henüz aklınıza gelmedi mi? Üstatlık görevini üstlendiğinizde farkında olmadığınız güçler?

"Cehennem ve kan! Söz verdiniz ve sözünüzün arkasında durdunuz. Buna saygı duyuyorum. Ama dünyanın ana kayası bile gerektiğinde değişir. Sıradan bir taş değişecek kadar bilgeliğe sahip olmasaydı, burada *üzerinde* durabileceğiniz hiçbir şey olmazdı."

Linden nefesini tutmuş, Covenant'ın Alçakgönüllü'yü ikna edebileceğini umuyor, dua ediyor ya da sadece bunu diliyordu. Sonucu onun için belirleyebilirdi. Eğer Ardent'e Harrow'un pazarlığına ilişkin yorumunun Covenant'ı da içerdiğini söylerse, iki Insequent onu Efendilerden ayırmakta hiç zorlanmayacaktı. Yine de hiçbir şey söylemedi. Arzularını ona çoktan dayatmıştı ve şimdi bu dayatmalar haksız görünüyordu. Hâlâ Toprak'ın *Haruchai*'nin katı sadakatine ihtiyacı olduğuna inanıyordu. Ve eski hayatında zihinsel ve duygusal olarak sakatlanmış kişiler arasında geçirdiği yıllar ona Covenant'ın şu anda ne istediği konusundaki ısrarının zihninin, anılarının iyileşmesine katkıda bulunabileceğini öğretmişti. İçinde bulunduğu koşullar ve yoldaşlarıyla ne kadar uzun süre meşgul olursa, kendini kavraması da o kadar güçlü olabilirdi.

Bu, beklemediği bir umut biçimiydi ve ona sarıldı.

Yine de Galt'ın sırtındaki çizgilerde uzlaşmaya ya da kabullenmeye benzer hiçbir şey göremedi. Güneş Taşı'nın aydınlatığı Clyme ve Branl eski oymalar kadar boş görünüyordu, yüz ifadeleri yılların uzlaşmazlığıyla yıpranmıştı.

"Yine de taştan ziyade *Haruçay* olarak kalıyoruz," diye yanıtladı Galt. Doğası yalvarmaya izin verdiği ölçüde, Ahit'e yalvarıyor olabilirdi. "Taş seçim yapmaz, efendimiz. Sadece karşı koyamayacağı güçlere boyun eğer. Seçim ve savaş bizim doğuştan hakkımızdır. Bizler Toprağın Efendileriyiz çünkü atalarımızın verdiği sözü sonuna kadar yerine getirmeyi seçtik. Ve bizler"- Branl'ı, Clyme'ı ve kendisini işaret etti-"Alçakgönüllüleriz çünkü yerimizi uzun mücadelelerle kazandık. Bizler Kan Muhafızları'nın kadim başarısızlığının avatarlarıyız ve başarısız olmaya devam etmemeliyiz. Harrow'un ve Linden Avery'nin bölüğünden ayrılmanızı onaylamamızı bizden isteyemezsiniz. Bunu yapmak, olduğumuzdan başka biri olmamızı istemektir."

Covenant başını salladı. "İşte tam da bu yüzden gitmeme izin vereceksin. Ve neden bizimle geleceksin. Tüm tarihiniz boyunca, hiçbir *Haruchaï*'ye bir Kutsala Saygısızlığı geri alma şansı verilmedi. Ya da dönüştürmeye yardım etmek için. Başarısızlığın diğer tarafında ne olduğunu öğrenmek için bir şans. Ve senin de Vizard'ın sana yaptıklarından sonra iyileşme şansın *hiç* olmadı. Eğer dinlemeye istekli olsaydın Cail sana bunu söylerdi."

Belki de zihninin parçalarını bir arada tutan sadece adrenalindi. Ya da belki de Linden'den ayrılmayı gerçekten istemiyordu. Hatta Jeremiah'nın içinde bulunduğu durumu önemsemiş bile olabilirdi; derinden önemsemişti. Böyle bir merhamet yeteneğine sahipti.

Kuşkusuz, Alçakgönüllüler'in kaderini önemsiyordu.

"Ayrıca," diye ekledi omuz silkerek, "alternatifi ne? Geride kalmak hiçbir işe yaramayacak. Solucan burada değil. Lord Foul da öyle. Eğer onları durdurmak istiyorsak, bulundukları yere gitmemiz gerekecek. Bu da Kastenessen, *Skurj*, Roger, *Caesures*, Ravers ve hatta Joan'la yüzleşmek zorunda kalacağımız anlamına geliyor. Tüm bunları tek başımıza yapabileceğimizi düşünüyorsanız, bulabildiğimiz kadar çok dost ve müttefike ihtiyacımız olmadığını düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir."

Ne yaptığının pek farkında olmayan Linden, gömleğinin yırtık pazen kumaşının arasından Covenant'ın yüzüğüne dokunmak için elini kaldırdı; yıllardır yaptığı gibi kendini onun soğuk rahatlığına demirlemek için. Ama gitmişti. Ve elleri Asa olmadan bomboştu.

Liand *orkestrasını* o kadar sıkı tutuyordu ki ışığı titriyor, Covenant'ın etrafında toplanan figürlerin üzerine belirsiz gölgeler düşürüyordu.

Sonunda Stave araya girdi. Linden'in yanındaki yerinden şöyle dedi: "İnançsız konuştu. Kabul edeceksin. Alçakgönüllüler başka türlü kendilerini benim gözümde nasıl kurtaracaklar?"

Galt Clyde'a, Branl'a baktı. "Başka çare yok mu?" diye sordu yüksek sesle, oysa onlara zihin zihin hitap edebilirdi.

Başlarını hafifçe salladılar: o kadar hafifti ki Linden neredeyse gözlerindeki istifa ya da pişmanlık parıltısını kaçıracaktı.

"O halde," dedi Galt, "kendimizi bu şekilde kurtarıyoruz."

Linden'in hareket ettiğini göremeyeceği kadar hızlı adımlarla ilerleyerek kadının yüzüne öldürücü bir darbe indirdi.

Onun ölümü Harrow'la yaptığı anlaşmayı iptal edecekti. Covenant'ın yüzüğünü ve Asasını alacak ve Jeremiah'ı kendi kullanımı için geri getirecekti. Efendilerin insanlık dışı standartlarına göre, bu onun pek çok Saygısızlığına son verecekti.

Yine de Galt'ın darbesi ona dokunmadı. Stave uzandı ve Galt'ın yumruğunu kolayca yakaladı, sanki Galt hareket etmeden önce saldırının geldiğini görmüş ya da duymuştu. Parmak eklemlerinin ete çarpması Linden'in irkilmesine neden oldu ama ona zarar vermedi.

Liand bağırdı. Çok geç kalmıştı, Ramen garrotlarını kaptı. Coldspray ve diğer iki Dev ağır yumruklarını havaya kaldırarak ileri atıldı.

Ama Galt tekrar saldırmadı ya da Stave'in tutuşuna direnmedi. Bunun yerine bir kez başını salladı ve geri çekildi. Aynı anda Clyde ve Branl da Covenant'ı serbest bıraktı ve kendilerinin de teslim olduklarını göstermek istercesine ellerini açık ve boş bir şekilde uzattı.

"Görünüşe göre," dedi Ardent Harrow'a, "maiyetinizin büyüklüğü bir kez daha artmış." Sesi bir kez daha kendini beğenmiş çıkmıştı. "Şüphesiz, tasarımlarınızın büyük doruk noktasına eklenen bu tanıkları memnuniyetle karşılayacaksınız."

Harrow nefesinin altında bir küfür mırıldandı; ama Linden ne olduğunu duyamadı.

Hareket etmedi. Nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Söyleyeceği ya da yapacağı herhangi bir Şeyin az önce olanların büyüsünü, gizemini bozacağından korkuyordu.

Dışlanmış Stave ve İnanışsız Thomas Covenant bir Şekilde Alışkgnllleri etkilemişti.

5.

Hazırlıklar

Linden nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Birbiriyle çelişen o kadar çok duygu içindeydi ki, bir türlü yönünü bulamıyordu. Hayal kırıklığı hâlâ kalbinin derinliklerini sığ kayalıklar gibi dolduruyordu. Ama bu cevaplanamaz kayaların üzerinde, güçlü akıntılar ve anaforlar her yöne doğru akıyor gibiydi.

Covenant'ı korkunç bir bedel karşılığında diriltmişti. Kendini oğluna yardım edecek güçten yoksun bırakarak oğluna ulaşmanın yollarını satın almıştı. Yine de Covenant ona olan inancını ve karşılıksız desteğini bir kez daha teyit etmişti. Gerçekten de onu öylesine kesin bir şekilde desteklemişti ki, Alçakgönüllüler - *Alçakgönüllüler* - bile uygulanmıştı.

Onun söylediği ve yaptığı her şey için umutsuzca minnettardı; sevgisinin, işlediği büyük suçu bile örtecek kadar büyük olabileceğini ima eden her şey için. Yine de adamın tavrı onu zayıflatmıştı. Liand'ın?? günler önce Revelstone'da gösterdiği açık merhamet gibi Covenant'ın mantığı da onun kendine olan hakimiyetini aşındırdı. Duygularının çelişkili mantığına göre, yaptığı her şeyin yanlış olduğunu inkâr ederek onu küçültüyordu. Eğer yaptığı her şey reddedilmeyi hak ediyorsa, en azından nerede durduğunu biliyordu. Suçlama ona kim olduğunu söylüyordu. Ona bir anlam veriyordu. Bu olmadan, güçsüzden daha az güçlüydü: önemsizdi.

Bu şekilde, minnettارlığı hem umut hem de umutsuzluk anlamına geliyordu.

Belki de arkadaşlara ve aşk ihtimaline sahip olmanın anlamı buydu: küçülmek, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yetersiz ve hatalı olmak - ve böylece kendini artık yalnız bulmamak. Artık ne tek başına suçlu ne de tek başına gerekli.

Eğer öyleyse, şu anki konumu Stave'inkinin tam tersiydi. Dışlanmak ona tek başına, halkından tamamen soyutlanmış bir şekilde ayakta durma gücü vermişti. Ve bu da, başka hiçbir *Harucha*'nin anlayamayacağı şekillerde, toplumsal zorunluluktan ziyade tek başına seçim yaparak onun arkadaşı olmasını mümkün kılmıştı.

Uzun zaman önce, Covenant'ın koşulları Stave'inkine benziyordu. Haven Çiftliği'nde dışlanmış olmak ona Joan'a yardım almadan bakma cesaretini ve metanetini öğretmişti.

Linden da bir zamanlar yalnızdı. Yalnız ve güçlüydü. Şimdi ikileminin kutupları tersine dönmüştü. Kabul, onay ve güven ile zayıflamıştı. Devler ve Ramenler, Liand ve Stave, Mutabakat ve hatta Alçakgönüllüler birlikte onu seçeneklerinin sonuna getirmişlerdi.

Buna dayanabileceğinden emin değildi.

Dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü saklayarak tekrar çimlerin üzerinde oturuyordu. Covenant'ın açıklamalarının yarattığı sevinç ve dehşetin etkisinden kurtulmak için zamana ihtiyacı vardı.

Lord Foul ve Kastenessen'in, lanet Harrow'un ve hatta kayıp oğlumun Jeremiah'yı neden bu kadar çok istediğini hiç merak etmediniz mi?

Roger ve *Croyel tanrı* olmayı hayal ediyorlardı.

Görünüşe göre Antlaşma, Yeremya'nın durumu ile Ülke'nin durumunun birbirinden ayırt edilemeyeceğine inanıyordu.

Çevresindeki Linden'in arkadaşları da zamana ihtiyaç duyuyor gibiydi. Stave ve Ustalar birbirlerine kayıtsızca bakıyorlardı; ama Pahnı ve Bhapa sanki daha önce hiç böyle adamlar görmemişler gibi Clyme, Galt ve Branl'a açıkça bakıyorlardı. Mahrtiir de sargısının altından benzer bir şaşkınlıkla Alçakgönüllüleri inceliyor gibiydi. Üstatların duruşundaki bu beklenmedik değişikliğe ne ölçüde güvenilebileceğini merak ediyor olabilirdi.

Liand'ın yüz hatlarında huşu ve haklılık karışımı bir ifade vardı. Hayatı boyunca Üstatların uzlaşmazlığını bilmişti: Covenant'ın başarısını büyük bir başarı olarak gördüğü açıktı. Ve Covenant Liand'ın içgüdüsel bağlılıklarını doğrulamıştı. Stonedownor *orkestrasının* ışığını sanki İnançsız'a aydınlık sunmaktan gurur duyuyormuş gibi havaya kaldırdı.

Swordmainnir birbirleriyle temkinli bir şekilde görüştü. Linden'i savunma dürtülerinin yarattığı gerginlik yavaş yavaş dağılıyordu. Cirrus Kindwind ve Cabledarm birlikte mırıldanarak Mütevazılar hakkındaki belirsizliklerini paylaştılar. Bluntfist, Latebirth ve Onyx Stonemage birbirlerine -hiç şüphesiz gereksiz yere- Thomas Covenant ile ilgili çeşitli Dev hikâyelerini hatırlattılar. Rime Coldspray, Frostheart Grueburn ve Stormpast Galesend ile birlikte Harrow ve Ardent'le yapacakları yolculuğun içsel olasılıklarını tartıştı. Nereye gittiklerini ya da vardıklarında neyle karşılaşacaklarını bilmiyorlardı. Yine de ellerinden geldiğince potansiyel tehlikeleri öngördüler ve olası yanıtları düşündüler. Aynı zamanda Demir El daha basit görevleri paylaştırdı. Daha önce olduğu gibi Grueburn'den Linden'e göz kulak olmasını, Galesend'den de Anele'ye bakmasını istedi. Stonemage ve Latebirth sırasıyla Liand ve Manethrall'ı koruyacaktı: Cabledarm ve Halewhole Bluntfist, Pahnı ve Bhapa. Covenant'ı Alçakgönüllüler'e bıraktı.

Bu sırada Anele, sanki acele etmesi gereken tek kişi kendisiymiş gibi, belli belirsiz telaşlanıyordu.

Ama Covenant'ın dili yine sürçmüştü. Zayıf berraklığı onu tüketmiş gibi yorgun bir mırıltıyla, Büyük Çöl'de Kumgorgonların doğuşundan bahsetti, kendi kendine Dünya gücünün, fırtınaların ve çorak kumun akıl almaz birleşiminin bu vahşi canavarlarda kendini gösterdiğini anlattı. Kaşlarının çatıklığı ve omuzlarının kamburluğu anılarından korktuğu ya da onların önemini anlayamamaktan korktuğu izlenimini veriyordu. Sarılı elleri hiçbir yere gitmeyen jestler yapıyordu.

Linden'in arkasındaki yamaçta duran Ardent huzursuzca kurdeleleriyle oynarken, Harrow hissedilir bir hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı.

Kendi endişelerini bir kenara bırakan ilk kişi elbette Liand oldu. Güneş Taşı'nı herkesin görebileceği şekilde tutmaya devam ederek yeşillik alanı geçti ve Linden'in önünde diz çöktü. Yüzü kapalı olan Linden ona bakmadı. Yine de sağlık sezgisi görme duyusu kadar kesindi. Adamın endişesi, Linden'in içinde dönüp duran duygusal gelgitlere ve anafolara eklenmişti.

"Linden," diye nefes aldı, sadece ona hitap ederek. "Linden Avery. Kalbini besleyen sıkıntıyı görüyorum. Buradaki hiç kimse görmüyor. Anele bile bundan rahatsız ve İnançsız'ın yaralı zihninden kaçabilseydi seni teselli etmeye çalışacağından şüphem yok.

"Dostlarınızın size her konuda eşlik etme arzusuyla teselli bulmayacak mısınız?

"*Haruchai* hakkında konuşmuyorum. Onlar yapmaları gerekeni yaparlar. Stave bile öyle yapar. Aşırılıktan ve tehlikeden zevk alan Devlerden de bahsetmiyorum. Hayır, Linden. Daha küçük yoldaşlarından bahsediyorum, ilk günden beri senin yanında duran bizlerden.

"Manethrall Mahrtiir, Bhapa, Pahnı ve ben *Haruchai* ve Devleri yücelten Dünya Gücü mirasından yoksunuz. Anele bile bizim olmadığımız güçte bir varlık. Yine de senin adına canavarlarla ve gizemlerle yüzleştik. Demondim ve *Skurj'a*, *Kresh* ve Mağara Şövalyelerine meydan okuduk. Ve iki kez *kazaya* uğradık. İkincisinde, düşüncelerinize katıldım, ruhunuzun acısını, gücünü, karanlığını ve özlemini paylaştım.

"Dünya'nın kıyametini göze aldığınızı bilerek yanınızda kalmayı seçtiğimizi düşünmeyecek misiniz? Güvenimizin seni rahatlatmasına izin vermeyecek misin?"

Linden onunla yüzleşemedi. Kendini de açıklayamadı: duyguları isimlendirilemeyecek kadar çok yöne akıyordu. Bunun yerine, dizlerine kapanarak, "Elena'ya," dedi Covenant'ın sonsuz acı çeken kızına, "acıma şansım vardı ve bunu yapamadım." Covenant'ı diriltmek için sadece Yasayı Kirletmemişti: onu bütün olarak diriltmeyi de başaramamıştı. "Benimle gelmenize sevindim. Hepinizin gelmesine sevindim. Ama ben de Covenant kadar kırıldım. Düştüm

-Bir yerden nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

Cevap verirken Liand'ın sertleştiğini hissetti. İlk başta onu incittiğini düşündü. Ama sonra onu daha net okudu. Reddedilmiş gibi hissetmiyordu. Onun yerine, kendisini bağışlama çabalarına sık sık cevap verdiği asaletini kullanıyordu.

"O halde," dedi ona sertçe, "senin için başka bir yol yok. Ya yürüyeceksin ya da yok olacaksın. Şimdi ayağa kalk ve Harrow'un görevini yerine getirmesine izin ver.

takas şartları. Her gecikme oğlunuzun olduğu kadar sizin de tehlikenizi arttırır."

Kafa karışıklığı içinde kaybolan Linden, Mithil'li Liand'ın kendisine emir verme yetkisine sahip olmadığını görünce şaşırđı. Onu küçültmüştü: gerçekten de öyle. Ancak aynı zamanda minnettarlık duyması için yeni sebepler de bahşetmişti.

"Pekâlâ," diye cevap verdi belli belirsiz, ama kıpırdamadı. "Anlıyorum. Bana sadece bir dakika verin. Herkese hazırlanmasını söyle. Birazdan yola çıkacağız."

Liand ayağa kalkıp arkasını döndüğünde, onun savrulan ve girdaplar oluşturan duygusal akımlarının bir kısmını da beraberinde götürmüş gibiydi.

"Kordonlar," dediğini duydu Mahrtiir, "bu topluluğun suya ve yiyeceğe ihtiyacı var. Dinlenmeden ya da yemek yemeden çok dayandık. *Aliantha*'ya ve susuzluğumuzu giderecek bir akarsuya ihtiyacımız var."

Bhapa hemen Manethrall'ına itaat etmek için harekete geçti. Pahnı, Liand'a özlem ve örtülü bir endişe dolu bir bakış atacak kadar uzun süre oyalandı. Sonra o da Mahrtiir'e itaat etti.

"Evet, Manethrall," diye onayladı Demir El. "Ramenler nazik oldukları kadar tedbirlidirler de. Pek çok nedenden ötürü, Toprak'ın Evsizler olarak adlandırdığı Devler için üzülüyoruz. Üzüntülerimiz arasında şu da var ki, onların kaderi bizi hem Ranyhyn hem de Ramen hakkındaki hikâyelerini dinlemekten alıkoydu."

Kordonlar zıt yönlerle doğru koşarak uzaklaşırken Mahrtiir, Coldspray'e şöyle cevap verdi: "Şimdiden varlığınızın faydaları çok ve paha biçilemez oldu. Bunların devam edeceğinden şüphem yok. Ama Ramenler kısa konuşan insanlardır. Ve benim türüm arasında bile, kaba biri olarak kabul edilirim. Yeterli onuru sunacak konuşma yeteneğinden yoksunum. Ancak şunu bilin ki, ağzımın boş olduğu yerde kalbim doludur."

Demirel ve yoldaşlarından birkaçı karşılık olarak güldü. Kindwind kıkırdarak cevap verdi, "Kendini haksız yere ölçüyorsun, Manethrall. Yolumuzun Linden Dev Dostu ile kesiştiğinden emin olmasaydık -ki değiliz- yine de senin gibi konuşan bir adamın gösterdiği yolu memnuniyetle takip ederdik."

Pekâlâ, dedi Linden kendine. Bunu yapabilirsin. Bu yapman gereken son şey. Bununla yüzleşebilirsin.

Kalan yükünün ağırlığı altında iç çekerek başını kaldırdı ve yavaşça ayağa kalktı.

Covenant gözlerini kapatmıştı. Ayakta uyuyormuş gibi bir izlenim veriyordu. Ancak Linden onun zihnindeki kargaşayı hâlâ hissedebiliyordu. Kot pantolonunun beline sıkıştırdığı *kril*, yeni bir ısıyla aralıklı olarak zonkluyordu. *Turiya* tarafından yönlendirilen Joan onun savunmasızlığını test ediyor olabilirdi. Şüphesiz o ve Raver, Linden Covenant'ı Zaman Kemerinden çıkardığında daha da güçlenmişlerdi. Ellerine fırsat geçerse onu incitebilir ya da öldürebilirlerdi. Ancak şimdilik araştırmak ve beklemekle yetiniyorlardı.

Linden, Loric'in *krilinin* mistik gücü başka bir yere götürüldüğünde Andelain ve Wraithlere ne olacağını Covenant'a sormak istedi. Ama yeterince iyi tahmin edebiliyordu. Roger ve Mağara Şövalyeleri'nin enerjilerini Andelain'e karşı harcamak için ne istekleri ne de sayıları vardı. Ve hâlâ Kastenessen'in acıya dayalı öfkesinin Tepeleri kapsayamayacak kadar tek fikirli olduğuna inanıyordu. Öfkesi öncelikle hemcinsi *Elohim'e* yönelikti: sadece çimenleri, ağaçları, sağlığı ve güzelliği umursamıyordu. Öte yandan *Skurjlar* - onların açgözlülüğü buradaki Dünya Gücü zenginliğine çekilebilirdi. Ve Kastenessen canavarlarını Linden'in hayal bile edemeyeceği bir amaçla başka bir yere gönderse bile, Sandgorgonlar gelebilirdi. Stave aracılığıyla onlara dünyanın sonu gelene kadar oyalanacakları şeyler sunmuştu. Ama aralarında *Samadhi* Sheol'un kötücül ruhunun kalıntılarını, kırıntılarını saklıyorlardı; ve Raver'ların ağaçlardan nefreti, Ravers'ların kendileri kadar kalıcı ve doyumsuzdu. Salva Gildenbourne gibi Andelain de Sandgorgonların görmezden gelemeyeceği bir ziyafet sunabilirdi.

Linden Alçakgönüllü ile aynı fikirdeydi: çok fazla şeyden vazgeçmişti

Harrow'un şartlarını kabul ettiğinde. Başka bir seçim yapamayacağı gerçeği onu teselli etmedi.

Kordonları beklerken, Jeremiah'nın buruşmuş yarış arabasının ceplerinden birinin derinliklerinde kaldığını doğruladı. Oğlundan geriye kalan tek şey bu harap oyuncaktı. Eğer dostları ve Antlaşma Jeremiah'ı *croye'*den kurtaramazsa, eski hayatından aldığı tek şey onun sahip olabileceği tek şey olabilirdi.

Bir süre sonra Liand dikkatlice "Linden" dedi. *Orkestrası* hem Linden'i hem de Covenant'ı aydınlatacak şekilde yana doğru durdu. "Geriye tek bir soru kalıyor. Anele'yi korumak için ne yapılmalı? Nereye götürüleceğimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve Revelstone'dan taşıdığımız her şeyi kaybettik. Onu korumak için sadece Devlerin zırhı kaldı ve korkarım ki buna ihtiyaçları olacak."

Anele, diye düşündü Linden. Ah, Tanrım. *Yaptıklarının onun bu toprakların umudu olduğunu unutmamalıdır*lar. Ona göre, yaşlı adam yoldaşları arasında hem en çaresiz hem de en az çaresiz olanıydı. Aynı zamanda en çok ya da en az gerekli olan da olabilirdi.

Ama Jeremiah'ın Roger tarafından kaçırıldığı gün, oğlu oturma odasında iki şaşırtıcı yapı tasarlamıştı. Minik tuğlalara benzeyen parlak plastik parçalardan, kadının tanımakta zorlanmayacağı büyük yapılar oluşturmuştu: biri Revelstone; diğeri ise Thunder Dağı, kadim Gravin Threndor. On yıl ve birkaç bin yıl önce dağın göğsünün derinliklerindeki Wightwarren'lar arasında, o ve Covenant, Lord Foul ile yüzleşmek için Kiril Threndor'un odasına gitmişti.

Yeremya'nın izinden Diyar'a geldiğinden beri, onun son gönüllü yaratımlarını rehberler ya da talimatlar -ya da uyarılar- olarak görmeyi öğrenmişti. Roger'ın sinsi büyüüne kurban gittiği Revelstone'a götürülmeden önce Kanun Asası'nı bulmasaydı, Andelain'e gidip Covenant'ı diriltemeyeceği kesindi.

Artık Harrow'un onu iyi ya da kötü nereye götüreceğini bildiğine inanıyordu.

Ne yazık ki oğlunun kurgularının alternatif bir yorumuna zihnini kapatamıyordu. Eğer Lord Foul yıllar önce Jeremiah'ı gerçekten sahiplendiyse, Revelstone ve Fırtına Dağı'nın o görüntüleri gönüllü olmayabilirdi. Bunlar manipülasyon olabilirdi; Despiser'a hizmet etmesini sağlamak için tasarlanmış hileler.

Yine de Hediyeler Salonu'nda Stave halkı arasındaki çocuklardan söz etmişti - *oldukları gibi kalmak onların doğuştan gelen haklarıdır*. Ve sormuştu: *Aynı şeyin oğlunuz için de söylenemeyeceğinden emin misiniz?*

Linden aynı şeyi Jeremiah için söylemeyi o kadar çok istiyordu ki bunu yapmaktan korkuyordu. *O zamanlar geri alınamayacak seçimler yaptığına inanmayı reddediyorum.* Yine de onun oturma odasındaki yapılarına ilham veren niyetin doğası Liand'ın sorusuna verdiği cevabı etkilemedi.

"Anele için endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Eğer haklıysam, yeraltına ineceğiz. Her şey taştan olacak. Eski taş. Onun anlayacağı türden.

"Sen de oradaydın," dedi hatırlayarak. "Salva Gildenbourne'da. O ilk *skurj* bize saldırmadan ve Devlerle karşılaşmadan önce. Kumda bir şeyler okudu ya da duydu," dedi Covenant'ın Diyar'da ilk ortaya çıkışından çok daha eski olması gereken kaya kalıntıları.

Orada Anele *kötülüklerin yasaklanmasının gerekliliğinden* söz etmişti - bir zamanlar Düşüş Dev'i'nin sahip olduğu itici güce benzer bir yasaklamadan. Ama o güç çoktan yok olmuştu. Tek Orman'ın ve Ormanlıların ölümüyle birlikte yok olmuştu.

Yasaklamadan, çok az zaman var.

"Evet," diye onayladı Liand. "O zaman sana 'Derin kayayı ara' diye talimat vermişti. En eski taşı. Hafıza sadece orada kalır' demişti. Ama oğlunuzun toprağın altında hapsedildiği sonucuna nasıl vardınız?"

Anele de demişti ki, *"Anlayışı unut. Amacı unutun. Elohim'i unutun. Onlar da tehlikede.*

Yaşlı adamın pek çok sözü gibi bu da bir kehanet kadar acil ve bir o kadar da gizemliydi. Artık çok geç olan Linden bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Ve başka bir şey daha biliyordu. Kayaların -ya da kaya kalıntılarının- üzerinde durduğunda, Anele'nin söylediklerinde doğruluk payı vardı. Anlamalarını kavrasa da kavramasa da, onları duyması ve dikkate alması gerekiyordu.

Ağaçlar gibi olun, ağaçların kökleri gibi. Derin kayaları arayın.

Omuz silkti. "Emin olamıyorum. Ama Lord Foul sırlarını taşta saklamayı sever. Başka hiçbir şey onları tutacak kadar güçlü değildir."

"Buna inanmak zorundayım," diye itiraf etti genç adam. "Yine de Anele için korkuyorum. Deliliğinin altında yatan amaç -" Liand, içini sıkan endişeyi gevşetmek için kendini salladı.

omuzlar. "Linden, sadece onun için korkmuyorum. Adını koyamadığım sebeplerden ötürü Anele'nin kendisinden de korkuyorum, her ne kadar sahipsiz olsa da kimseye zarar vermiyor."

Linden kısa bir süre Taşyiye'nin sıkıntılı bakışlarıyla karşılaştı. Sonra gözlerini kaçırdı. "Muhtemelen içgüdülerine güvenmelisin. Ama ben senin gibi hissetmiyorum. Bana göre, başkalarından çok kendisi için tehlikeli görünüyor." Bir süre sonra ekledi: "Keşke Sunder ve Hollian'ın ona ne dediğini bilseydim. Ya da onun için ne yaptıklarını. Keşke onun hakkında ne bildiklerini bilseydim."

Ama cevaplar için başvurabileceği hiçbir yer yoktu. Covenant konuyla ilgili bir anıya rastlamadığı ve bunu açıklayamadığı sürece, olayların Anele'yi yöneten zorunlulukları ortaya çıkarmasını beklemekten başka çaresi yoktu. Harrow'la yola çıkmasını engelleyen gecikmelerin çoğundan kendisi sorumluydu; ancak şimdi beklemekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz hissediyordu.

Sonunda Kordonlar vadiye geri döndüler. Hem Bhapa hem de Pahni avuç dolusu hazine meyvesi taşıyordu; Bhapa çukurun doğu kenarının belki yüz adım ötesinde bir dere bulduğunu açıkladı.

Haruchai ve Ramen'e nöbet tutmaları için güvenen Rime Coldspray ve Swordmainnir çeşitli yönle doğru ilerledi; bazıları daha fazla *alianta* ararken, diğerleri suya yöneldi. Bhapa ve Pahni viridyen meyvesini Linden ve Liand'a, Anele ve Stave'e ikram ederken, Branl İnançsız'ın dikkatini çekmeye çalıştı. Ama Covenant hatırladıklarından ortaya çıkmadı. Belki de yeni ölümlülüğünü tatmin edecek kadar yemişti.

Anele ellerinin alabileceği kadarını aldıktan sonra Linden meyvelerden birkaçını kabul etti. Daha fazlasına ihtiyacı olacaktı: bunu biliyordu. Ve o da dereyi ziyaret etmek zorunda kalacaktı. Ancak şimdilik Liand'ı Pahni'yle birlikte aramaya ve içmeye göndermekten memnundu. Bhapa'yı da kendi başının çaresine bakması için cesaretlendirdi. Ardent'le konuşmak için bir şans istiyordu.

Sadece Stave ve Mahrtiir'in eşlik ettiği kadın, cafcacı Insequent'e doğru sığ yamacı tırmandı. Harrow yaklaşırken onu şüpheyile inceledi ama hiçbir şey söylemedi. Covenant'ın yüzüğünü bir yumruğuyla sıkı, sanki ondan vahşi bir büyü çıkarmaya çalışıyordu. Kanun Asası'nı bir kalkan gibi göğsüne bastırdı.

"Hanımefendi." Ardent kurdelelerden oluşan bir tantanayla eğildi. "Kuşkusuz bu vadiden ayrılacağımız an yaklaşıyor. Ve kuşkusuz hepimiz önümüzde daha keyifli fırsatların olduğu umuduyla dindarız. Bununla birlikte, sizi rahatsız edecek belirsizliklerin devam ettiği aşikâr. Harrow'un planlarına müdahale etmeden yapabilirsem sizi rahatlatmaya çalışacağım."

"*Daha fazla* müdahale olmadan," diye mırıldandı Harrow karanlık bir sesle. Sonra çenesini kapattı.

Linden Ardent'e ne kadar güvenmesi gerektiğini bilmiyordu ama başını sallayarak selamına karşılık verdi. "Şimdiye kadar yaptıklarınız için minnettarım." Minnettarlığı uçsuz bucaksız bir korku denizinde yüzüyor gibiydi ama korkularından bahsetmek istemiyordu. "Ne yazık ki Harrow hakkında cevap verebileceğiniz herhangi bir soru aklıma gelmiyor. Size başka bir şey sormak istiyorum.

"Harrow sizin tek önemsedığınız şeyin oburluk olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Ama ben ikna olmadım. İstedığınız şey o kadar basit değil. Tüm Insequent'in açgözlülükle yönetildiğini söylemek doğruysa," bilgi için, kişisel zafer için ya da hizmet için, "*sen* ne için açgözlüsün? Halkın seni neden seçti? Kendin için ne elde etmeye çalışıyorsun?"

Çırpınışlarla kendini süsleyen Ardent ona gülümsedi. "Anlayışlısınız leydim - ve belki de bilgesiniz - çeşitli ahmaklıklarınıza rağmen. Şüphesiz başkaları da sizde bu özellikleri gözlemlemiştir."

Theomach ona *akıllı olduğu kadar zeki* de demişti. Elbette onun yanıltıldığını kanıtlayacak kadar çok hata yapmıştı.

"Harrow'un beni küçümsemesi sebepsiz değil," diye devam etti Ardent duraklamadan, "Harrow beni küçümsüyor." Her cümlesinde peltekliğini vurguluyordu. "Yine de küçümsemesi onu yanıltıyor. Oburluğu onaylıyorum. Ancak, ziyafet çekmek ve yemeklere tapınmak, benim kendime özgü açlığımın, senin doymak bilmeyen arayışının sadece bir tezahürüdür.

açgözlülük adını verdim. İştahım bedenimin zevkleriyle sınırlı değil.

"Hanımefendi, benim gerçek açlığım tamamen tekil, tamamen eşsiz olana yöneliktir. Tüm emsallerden yoksun olan ve tekrarlanamayacak olanın deneyimini arzuluyorum. Mutlu hacmime tekrarla ya da miktarla değil, geniş Dünya'nın sunduğu her türlü rızkı arayarak ve tadını çıkararak ulaştım. Ve başka benzersizlikleri de arzuluyorum. Benim için ya da dünya için yeni olan ya da tekrarlanamayacak kadar geçici olan her şeyi tatmak, görmek, duymak, hissetmek ve yapmak istiyorum. Ve başka hiçbir varlığın katılamadığı ya da katılamayacağı hislerin tadını çıkarmak istiyorum. Bu özelliğim ve Mahdoubt'un bir yardımcısı olduğum için seçildim. Sonradan gelenler, kendi açgözlülüğüme ihanet etmeden onların güvenini boşa çıkaramayacağımı anladılar.

"*Nicor*'un çiftleşmesine tanık oldum çünkü başka hiçbir Insequent ya da kendini bilen herhangi bir yaratık bunu yapmadı. Aynı sebepten dolayı, yüce *Melenkurion Skyweir* hariç, Dünya'nın en güçlü zirvelerinde durdum. Yine de bunlar daha küçük mutluluklar çünkü başkalarının da bunları deneyimleyeceği günler gelebilir.

"*Bu*" -şeritlerini tüm kovuğu ve içinde olup bitenleri kapsayacak şekilde genişletti- "gerçekten eşi benzeri görülmemiş bir şey. Bir daha da tekrarlanmayacak. Ve benim onun içindeki varlığım da eşi benzeri görülmemiş, tekrarlanamaz, coşkuyla eşsiz. *Bir halk olarak Sonradan Gelenler adına konuşuyorum.* Onların bana yükleyebildiği güçlere ben sahibim. Şimdiye kadar, böyle bir birleşme hiç gerçekleşmedi. Ne olursa olsun, bir daha asla gerçekleşmeyecek. Ve yaşayan başka hiçbir varlık bunun dolu sevinçlerini bilemeyecek.

"Açgözlülüğümün tacında ve doruk noktasında beni izleyin leydim." Parlak renk şeritleri sanki kendisi ve onlar bir yüceltme goblenini oluşturuyormuş gibi etrafını sarıyordu. "Asla Insequent'ın en büyüğü olarak görülmeyeceğim. Ne de yaptıklarım Dünya'nın kaderini belirleyecek. Yine de benim burada ulaştığım meyveye hiçbir Sonradan Gelenin ulaşamadığını söylemekten çekinmiyorum. Başka hiçbir Sonraki de ulaşamayacak. Kibirli Harrow bile ulaşamayacak."

Linden ona baktı ve söylediklerinin ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. Her ne kadar insan aurası kısmen gizlenmiş olsa da

giysilerinden adamın doğruyu söylediğini anladı. Ama böyle bir adam bir kriz anında nasıl tepki verirdi? Bir kriz olduğu kesindi: Despiser'ı aksini düşünemeyecek kadar iyi tanıyordu. Eşsiz hislere her şeyden çok değer veren bir adam, kasaplıkla karşı karşıya kaldığında ve ölümle tehdit edildiğinde ne yapardı?

Harrow'un gerçek adını açıklamakla tehdit etmişti -bir Insequent'in yapabileceği en ölümcül eylem- ama blöf yapıyor olabilirdi.

O bu soruyu düşünürken, Ardent'i daha fazla incelemenin yollarını ararken, Harrow ona siyah bir sesle, "Yine de Dünya'nın derin yerleri hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi.

Tombul Insequent kaşlarını kaldırdı, sanki Harrow'un sözleri içinde bir yerlere dokunmuş gibiydi. "Bu çok hoş," diye kabul etti daha sakin bir tavırla. "Onlardan korkuyorum. Tahminlerin ötesinde tehlikeliler. Gerçekten de, Insequent'lardan birkaçı o derinlikler hakkında bilgi edinme arayışları sırasında can verdi. Sadece Auriference'in adını vermem yeterli.

"Uzak bir çağda," diye açıkladı Linden'e, "Theomach'inkinden çok daha önceki bir zamanda, hem kadim hem de ölçülemez bir bilgiyi aramak için derinlere daldı. Theomach'ın yaptığı gibi, Sonradan Gelenlerin en büyüğü olarak adlandırılmayı arzularken, o sadece kullanım, zihin ve yaşıam kaybını buldu. Yine de onun sonu, sonradan gelenlerin bir eylemi değildi. Aksine, dşnlemeyecek kadar kötücül kötülükler tarafından yaratılmıştı. Bu nedenle trmz, tehlikelerinin ihtiyaını ve gizemini aştığını düşünerek Toprak'tan büyük ölçüde kaçınmıştır. İstisnalar seyrek ve gizlidir; ancak Harrow'un da bu istisnalar arasında yer aldığı herkes için açıktır.

"Yaptıklarımlla," diye bitirdi sözlerini, "kaderim sizinkine ve Harrow'unkine bağlı. Gnlerimi dehşet içinde bitirmeyi arzulamıyorum."

Linden, Harrow'dan alaycı bir karşılık bekliyordu. Ama o sadece sakalının arasından hiddetle sırttı ve hiçbir şey söylemedi.

Bir süre sonra Stave sessizce duyurdu, "Seçilmişler, Swordmainnir geri döndü. Kordonlar ve Stonedownor tazelendi ve Anele'nin açlığı giderildi. Sen ve Manethrall şimdi dereyi aramalısınız. Gücünüzü korumak için su içmelisiniz."

O haklıydı: Linden bunu biliyordu. Ama Insequent'ı araştırmayı bırakmaya da niyeti yoktu. Harrow dolaylı olarak Jeremiah'ın yeraltında saklandığını doğrulamıştı. Ve Ardent'in kendisi hakkındaki övgü dolu sözleri onu rahatlatmamıştı. Eğer şimdiden başına gelebileceklerden korkuyorsa-

Ancak daha fazla sorunun daha fazla cevap getirmeyeceğinden şüpheleniyordu. Ve Jeremiah çok uzun zamandır *Croyel*'in merhametine terk edilmişti.

Lütfen, Ardent'e söylemek istedi. Bizi terk etmeyin. Oğlum o canavarın elindeyken olmaz. Ama onu harekete geçirecek belagatten yoksundu.

Eminim tehlikenin farkındaydı-?

Ardent'e bir kez daha başını sallayarak, minnettarlıktan ziyade yalvarırcasına, Stave ve Mahrtiir'in onu götürmesine izin verdi.

O ve Manethrall susuzluklarını giderdikten, *alianta* yedikten ve yoldaşlarının geri kalanına katıldıktan sonra, Linden hazır olduklarını gördü; her zaman olabilecekleri kadar hazır dılar. Liand'ın *orkestrası* üzerindeki hâkimiyeti yeterince sağlam görünüyordu. Ancak Covenant'ın Loric'in *krilini* kullanma becerisi en iyi ihtimalle tahmin edilemezdi. Joan ve *Turiya* ona saldırmak için kritik bir anı seçerse, bu ona yarardan çok zarar verebilirdi. Şirket, Devlerin ağırlığına, silahlarına ve becerilerine ve *Harucha*'nin kararlı cesaretine güvenmek zorunda kalacaktı. *Dünyanın derin yerlerinde* Ramen'in yetenekleri pek işe yaramayabilirdi.

Linden'in kendisinin katkıda bulunacak hiçbir şeyi yoktu.

Yine de Mahrtiir, körlüğüne ve Ramen'in kapatılma korkusuna rağmen korkunç bir isteklilik yayıyordu. Karanlıkta, gözlerini kaybetmesi bir avantaj etkisi yaratabilirdi. Ve hatırlanmaya değer bir hikâyeye katılmaya duyduğu şiddetli arzu azalmamıştı.

Bhapa, Manethrall'ın beklentisini paylaşamayacak kadar kendinden şüphe ediyordu. Yine de Mahrtiir'in tavrının onu rahatlatmıştı. Ama Pahnin'in Liand için duyduğu korkular giderek artıyordu. Onun yanında durdu

Sanki çekingenliğini bir kenara bırakıp ona açıkça sarılmak için yanıp tutuşuyordu. Ramen olduğu ve Manethrall'ını takip ettiği için her türlü tehlikeye göğüs gerer ve hayatının sonuna kadar savaşırdı. Yine de Liand için duyduğu endişe diğer tüm endişelerinden daha ağır basıyordu.

Keşke seni bağışlayabilseydim. Keşke hepimiz seni bağışlayabilseydik.

Ama bunun dışında bir yol göremiyorum.

Liand kendi adına Pahnî'nin endişesini paylaşmıyordu. Linden ona Mithil Stonedown'daki hayatından uzakta eşlik etmesine izin verdiğinde, hem Ülke'yi hem de kendisini keşfetmesinin yolunu açmıştı: onu hâlâ heyecanlandıran bir keşif. İstemedenden de olsa onun üzerinde, kendisinin güvenmediği ama onun güvenmediği bir büyü yaratmıştı. Bu da onu Güneşboğan zamanından önceki ilk gerçek Taşyürekli yapmıştı.

Ve artık yeni güçleri vardı; Linden ona olan inancını haklı çıkarmakta başarısız olursa ya da olduğunda onu ayakta tutabilecek güçler.

Daha insan olan arkadaşlarının ötesinde, Devler de Mahrtiir'in kasvetini ve heyecanını bir ölçüde paylaşıyordu. Dünya'yı bildikleri için, tehlikeleri muhtemelen herhangi bir Raman'dan daha iyi tahmin edebiliyorlardı. Yine de tehlike ve cesareten kaynaklanan hikâyelere değer verirlerdi. Ve taşı seviyorlardı: Yeremya'yı ya da herhangi bir kaderi yeraltında aramaktan korkmuyorlardı. Linden onlarda Manethrall'da olmayan neşe olasılıkları görüyordu.

Alçakgönüllüler gibi Stave de tamamen kendisi olarak kaldı: her durumda mutlak olana adanmışlığı, tüm üzüntüleri açıkça reddedişi okunamazdı. Ama Anele giderek sabırsızlanıyordu. Linden onun huzursuzluğunun nedenini tahmin edemiyordu ama gergin omuzlarından ve seğiren parmaklarından belliydi; sanki çok sayıda ses duyuyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Süt gibi ve görüşsüz bakışları, sanki görkemli çimenlerin arasından dehşetlerin çıkmasını bekliyormuş gibi oradan oraya savruluyordu.

Ve Covenant, Linden'in oğlunu sevdiği ve kaybettiği gibi sevdiği ve kaybettiği adam: fiziksel varlığına rağmen Yeremya kadar yalnız kaldı. Gerçekten de, zihinsel ya da ruhsal bir moloz yığınının altında kalmış gibiydi. Kendini kurtarmak için gösterdiği çabalar o kadar aşikârdı ki, Linden neredeyse onların ilerleyişini takip edebiliyordu.

İçine kapanarak, bir Mağara Şövalyeleri ordusu ilerlerken Lord Mhoram'la birlikte Treacher Geçidi'ne bakarak durdukları bir zamandan anlaşılmaz bir şekilde bahsetti.

"O kadar çoklar ki," diye mırıldandı. "Sayılamayacak kadar çoklar. Lord Foul ne zaman savaşlarından biri için yem istese onları kullanırdı. Binlercesini Hile Troy'la savaşırken harcadı. Ve binlercesini de Revelstone'a karşı. Kullanılacak kadar zekiler. Sadece yalanları anlayacak kadar zeki değiller. Öldürmekte o kadar iyiler ki, ne kadar kötü kandırıldıklarını unutmak kolay.

"Lanet olsun, savaşa *ihtiyaçları yok*. Wightwarrenlar istedikleri her şeye sahipler. Şok birlikleri olmayı onlar istemedi. Zavallı Drool bile... Onun tek hatası Lord Foul'u dinlemek oldu. Ondan sonraki her şeyi Despiser yaptı."

Covenant'ın kaşları alnında bir gerginlik kemerine dönüşmüştü. Zaman zaman bağlı yumruklarını birbirine vuruyor, acının onu yeniden tutarlı bir hale getireceğini umuyordu. Gözlerindeki nem, ağlayabileceğini düşündürüyordu. Linden'a tamamen acınası görünüyordu.

Bu onun işiydi. Onun.

Yine de bir şekilde, Lord Foul'u iki kez yenmiş olan Thomas Covenant olarak kalmıştı. Yüzündeki kesik çizgiler ve vücudunun çelimsizliği, hatta gözlerindeki potansiyel yaşlar bile kırılganlık anlamına gelmiyordu. Aksine sade bir otoriteyi yansıtıyorlardı. Alçalmış bir hükümdarı andırıyordu, yırtık pırtık haline rağmen komuta etmeye alışkındı. Liand'ın Güneş Taşı'nın ışığında gümüş saçları bir oriflamme gibi parlıyor, alnındaki soluk yara izi ise bir merhem gibi ışıldıyordu.

Ellerindeki sargılar -seraz ve enkarnadin, opalesan ve viridyen- sadece boyunu vurgulayan acayipliklerdi.

Linden'in gözleri onu görünce yandı; çektiği acılar ve sönmemiş ruhu karşısında. Oh, onu küçültmüştü. Bu onun ya da kızın doğasıydı. Yine de onun üzerindeki etkisi değişmişti. Alçakgönüllüler'e karşı verdiği destek, ona layık olduğunu kanıtlamak için acı çekmesine neden oldu. Onun Zamanın Kemerindeki ölçülemez yokluğu sırasında kaybettiği sevgiyi geri kazanmak için.

Ona ihtiyacı olduğunda cevap vereceğine güveniyordu.

Alçakgönüllüler'den daha az emindi. Fikirlerini bir kez değiştirmişlerdi. Yine değiştirebilirler. Ama sonunda Stave'e "Gidelim. Hepimizi çok beklettim," dediğinde, üç Efendi Covenant'ı Harrow'a doğru itmeye başladı.

Galt, Branl ve Clyme metanetle kendilerine inanma haklarına sarıldılar. *Alçakgönüllüler başka türlü kendilerini benim gözümde nasıl kurtaracaklardı?* Kuşkusuz, kederden her türlü tehlikeden daha çok korkuyorlardı. Vizard onlara çok iyi öğretmişti. *Haruchai* oldukları için, üzüntü ile aşağılanmayı nasıl ayırt edeceklerini bilmiyorlardı.

Kararlılığını toplayan Linden, arkadaşlarını son kumarının sonucuna cesaret etmeye yönlendirdi.

"Tereddütünüz bitti mi hanımefendi?" diye sordu Harrow sertçe. "Solucan şimdi bile besleniyor. Çok geçmeden, açlığı Dünya'nın temelinde bir sarsıntıya dönüşecek. Sonunda anlaşmamıza sadık kalmama izin verecek misiniz?"

Linden onun gözlerindeki siyah boşluğa sanki korkusuzlaşmış gibi baktı. "Açık olalım." Sesi boğazında kaskatı kesilmiş, kırılğan ve hantaldı. Ama titremedi. "Benden istediğini zaten aldın. Şimdi bizi oğluma götüreceksin. Hepimizi. Ve onu kurtardığımızda hepimizi geri getireceksin. Onu da bizimle birlikte getireceksin."

"Ben öyle dedim," diye karşılık verdi Harrow. "Buna yemin ettim. Yeminimi yerine getireceğim."

Ardent başını salladı. "Şüphelerinizi giderin leydim." Endişesi onu yeniden ele geçirmiş, kayıtsız peltekliğini bastırmıştı. "Herhangi bir Insequent'in sözü nefes kadar gereklidir. Bilgi katı bir hazinedir. Yalana tahammülü yoktur. Eğer Harrow tüm istediklerinizi yerine getiremezse, kazandığı her şey ondan geri alınacaktır. Ve"- Ardent'in kurdeleleri titrer gibi büküldü-"pazarlığının tamamlanmasına yardımcı olmak için buradayım."

"Pekâlâ." Jeremiah'nın düşünceleri Linden'ı zorladı. "Bize ne yapmamız gerektiğini söyle."

Harrow hemen hevesle, "Birbirinize yakın durun. Devlerin razı olanları taşıması geçişimizi kolaylaştıracaktır. Ardent ve ben, yoldaşlarınızın fazlalığından kaynaklanabilecek herhangi bir yanlış adımı engellemek için ayinlerimizi birleştireceğiz."

Linden Ramen ve Liand'a şöyle bir baktı. Onların da aynı fikirde olduğunu görünce Demir El'e baktı.

Coldspray sessizce yoldaşlarına eliyle işaret etti. Hemen Latebirth, Cabledarm ve Blunfist Ramen'i kollarına aldı. Stonemage Liand'ı kucağına aldı ve devasa kollarından birinin üzerine oturttu. Galesend aynı şeyi Anele için yaparken, Frostheart Grueburn Linden'ı aldı. Swordmainnir bir küme halinde toplanırken, sadece *skurj* karşısında bir kolunu kaybeden Cirrus Kindwind ve Coldspray'in kendisi serbestti.

Stave, Grueburn'ün yanında durdu. Humbled, Ironhand'e yakın olan Covenant'ın etrafında bir düğüm oluşturdu.

Linden her tarafta ihtiyat olduğunu hissetti. Bu düzende Devler silahlarını çekemezdi. Sadece *Haruçaylar* ani bir tehdide karşı hızlı tepki verebilirdi. Yine de kimse Harrow'un talimatlarına direnmedi.

O ve Ardent kendilerini topluluğun karşı taraflarına yerleştirdiler. Harrow boncuklarını özenli bir şekilde ovuşturmaya başlayıp parmakları bir yerden bir yere kayarken mırıldanırken, Ardent Linden ve arkadaşlarını çevrelemek için parlak flamalar gönderdi. Kurdeleleri Harrow'un omuzlarına degecek kadar uzandı; ama Harrow onları görmezden geldi.

Hâlâ mırıldanarak, "Büyünü söndür, genç. Araya giriyor."

Linden anladı. Güneş Taşı bir Dünya Gücü aracıydı: Liand'ın gücünü Kanun'un katı kurallarına göre ifade ediyordu. Belli ki Harrow bu sınırların dışına çıkmaya niyetliydi, tıpkı kendini bir yerden başka bir yere naklettiğinde yaptığı gibi.

Liand bir an için Harrow'un emrini düşündü. Sonra omuz silkti ve orkestranın üzerindeki tutuşunu gevşeterek, taş elinde hareketsiz kalana kadar ışığının sönmesine izin verdi. Ama onu belindeki kesesine geri koymadı.

Sadece yıldızların iğne ucu kadar parıltısıyla aydınlanan Linden ve arkadaşları, gölgeler kadar karanlıkta, Harrow'un hazırlıklarını t a m a m l a m a s ı n ı beklediler.

Linden nefesini tuttu. Jeremiah'ya gidiyordu: bunu kendi kendine defalarca tekrarlardı. Yeremya'ya gidiyordu. Bunca zaman sonra: bunca mücadele ve yetersizlikten, bunca acı zafer ve pahalı başarısızlıktan sonra. Yakında göreceği şey için cesaretini toplaması gerekecekti; oğlunun çaresiz sırtına yapışmış, boynunun yan tarafını acımasızca çiğneyen *croyel*; boş çocuğunu vahşi bir nefretle dolduruyordu.

Ve yoldaşlarından en az birinin canavarı salıverecek güce sahip olması için dua etmek zorundaydı.

Croyel kendi iradesiyle Jeremiah'ı kucağına almasına asla izin vermeyecekti. Asla.

Grueburn'ün taş katafraktına yaslanan Linden bekledi; umut etmeye çalıştı. Etrafında hiçbir gücün toplanmadığını hissetti. Gecede Andelain'in kendisinden daha büyük bir şey yaşamıyor gibiydi. Ama Insequent'in tuhaf büyülerini hiç hissedememişti. Theomach'lar ve Mahdoubt'lar gibi, Harrow'un büyücülük biçimi de kendini onun algılarının ulaşamayacağı bir gerçeklik ya da zaman boyutunda ifade ediyordu.

Yıldızlar, çevredeki ağaçların altındaki derin gece ve Tepeler'in kendisi zifiri karanlıkta kaybolana kadar hiçbir şey olduğunu bilmiyordu. Sonra ağır taş ve soğuk, bir mezarın mühürlenmesi gibi onun -ve tüm arkadaşlarının- üzerine kapandı.

6.

Derin Taş'ı Arayın

Alçakgönüllüler tarafından sıkı bir şekilde korunan Thomas Covenant, Mağara Şövalyeleri'ne dair anılarından kopup geldiğinde kendisini, Gök Gürültüsü Dağı'nın akıl almaz kayalığı ile Kayıp Derinlik'in kapısı arasındaki uçuruma köprü kuran uzun ve dar bir açıklığın üzerinde dururken buldu.

Insequent'in büyüleri ve Linden için duyduğu korku onu anılarından koparıp almıştı. Burada ne kadar kötü yaralanabileceğini başka hiç kimsenin anlamamış olması mümkündü.

Hiçbir şey göremedi. Karanlık mutlaktı, karmaşık taşlardan oluşan fersahlarla kaplıydı. Muhtemelen Wightwarrens'in en yakın mağara ve tünellerinin günlerce süren dolambaçlı tırmanışlarından aşağıdaydı. Yine de ayaklarının altında uzanan korkunç uçurum hakkında hiçbir izlenimi yoktu: durgun, ölmekte olan havadaki eski tozun tadını bile alamıyordu. Soğuk henüz ona ulaşmamıştı. Cüzzamdan uyuşmuştu ve içinde bulunduğu durumu anlayabilecek bir sağlık duyusuna sahip değildi.

Yine de Kevin'in Kirinin her yere yayılan kokusu boğucuydu. Kaynağına, Kastenessen, Esmer ve *moksha* Raver'ın Kanun Asası'nı engelleyen buğuyu oluşturmak için kullandıkları ya da dizginledikleri canlı felakete tehlikeli bir şekilde yakındı.

O cevaplanamaz kötülüğün bu kadar yakınında, Linden, Liand ve Ramen de kesinlikle onun kadar kesik, kör ve neredeyse duyarsızdı. Anele'nin Dünya Gücü mirası onu koruyabilirdi; ama *Haruchai* ve Devlerin sezgisi bile muhtemelen başarısız olacaktı. Birkaç dakika içinde Linden'in yoldaşlarının her biri

Mahrtiir kadar gözsüz, denizler kadar sağır, kayalıklar kadar dokunmaya tepkisiz.

Tehlikenin farkında olmadan-

Işık yokluğu öylesine tamdı ki, her yöndeki inatçı granit artık aydınlatmayı hatırlayamıyordu.

Yine de Covenant tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Elbette biliyordu. Arch'ın bakış açısına göre, ruhu burayı yanılmayacak kadar sık ziyaret etmişti. Birkaç saat önce, Kayıp Derinlik'e ve onun dış dünyaya tek erişimini sağlayan kırılğan taş uzantısına acı verici bir şekilde aşınaydı. Şimdi hatırladığında, hırs içindeki Harrow'un bile bu açıklığın ötesine hiç geçmediğini de hatırladı. Insequent'in Linden'in oğlunu nerede bulacağını bildiği iddiası doğrudan gözleme değil, başka bilgi türlerine dayanıyordu.

Covenant'ın göğsünü yavaş yavaş donuk bir ağrı istila etti. Bu his bir tür paniğe yol açtı. Belki de Kevin'in Kirinin kaynağı, Devlerin, *Harucha*'nin ve sıradan insanların varlığını değilse bile, Kanun Asasının ve beyaz altının, *orkestranın* ve Loric'in *krilinin* izinsiz girişini çoktan fark etmişti. Ama artık kendisi de insandı. Bir an sonra hissettiği şeyin nefretin korkunç yaklaşımı değil, oksijen yoksunluğu olduğunu fark etti. Buz gibi hava onu ayakta tutamayacak kadar yaşlıydı: boğulmaya başlamıştı.

Kimse konuşmadı. Kimse konuşmamıştı. Tüm şirket felç olmuş gibiydi, şok ya da dehşet yüzünden hareketsiz kalmışlardı. Karanlık, soğuk ya da oksijensizlik. Ama sonra Anele öksürmeye başladı -ve Devler hafifçe yer değiştirerek Alçakgönüllülere yer açtılar- ve çok daha acil bir alarm Covenant'ı ele geçirdi.

"Kımıldamayın!" diye hırıldadı acilen. "Kimse kımıldamasın."

Daha fazlasını söylemek istedi. Cehennem ateşi! Nerede *olduğumuzu* bilmiyor musun? Ama bir öksürük spazmı boğazını kapattı. Her nefes alma çabası ciğerlerini tozla dolduruyordu.

Açıklık dardı. Düşen biri, sondan önce ölmeyi dileyecek kadar uzun süre dalabilirdi.

Linden? diye seslenmeye çalıştı; denedi ama yapamadı. Bin yıldır öksürmemişti. Kasların ve tahriş olmuş dokuların gerekliliklerinden kurtulmuş, onları nasıl idare edeceğini unutmuştu. Öksürmek

Zihni vertigoya tutulmuş gibi dönene kadar onu sarstı.

Sonra Linden'in sesini duydu. "Liand," diye soludu: ciddi bir çaba. "Orcrest."

Sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Liand, sağlık duygusunu yitirdiği anın ansızlığından ya da basit bir karanlık ve telaştan bunalmış olmalıydı. Ve kimse ona yardım etmedi. Kör olmuşlardı, nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı.

Harrow harekete geçmeliydi. Bu *onun işiydi*. Ama belki de yoldaşlarının -kurbanları- düşmesine izin vermekten memnundu. Onları bu yolculuğun tehlikelerinden korumaya yemin etmemişti. Bu şartlar altında, Linden ve arkadaşlarından kurtulma ihtimali muhtemelen onu memnun ediyordu.

Linden'in Asası ile hiçbir deneyimi yoktu.

Bu durumda, Ardent-

Lanet olsun, hava soğuktu. Covenant öksürmeyi durduramaması, boğazını açıp nefes alamaması ve konuşamaması karşısında bir tür şaşkınlık ve öfke hissetti. Kendi bedenini kontrol edemedikten sonra dirilişinin ne faydası vardı?

Ardent, *Dünya'nın derin yerlerinden* korkardı. Yeterli sebepleri vardı.

Ramenlerden biri ya da birkaçı hava almak için öğürdü. Devler, Covenant'ın uyarısına rağmen temkinli bir şekilde birbirlerinden uzaklaştılar. Soğuktan, karanlıktan ya da eski taşlardan korkmuyorlardı: ciğerlerini temizlemek için biraz boşluk istemiş olabilirler. Ya da belki de taşıdıkları insanları korumak için yer arıyorlardı.

"İnançsızca kulak ver," dedi Stave, sanki sadece boğulmak, gözlerinin görmemesi ve üşümek onu etkilemiyormuş gibi. "Stonedownor, Seçilmiş'e kulak ver."

Devler durdu. Liand boğuk bir ses çıkardı. Karanlığın içinde bir yerlerde, konsantrasyonunu yeniden kazanmak için mücadele etti.

Genç adamın sağ yumruğundan yavaş yavaş ışık çıkmaya başladı. İlk başta yavaş yavaş, parıltı büyüdü. Yanık ve ağır, Swordmainnir'in büyük kısmı şekillendi. Humbled, sanki gölgelerin daha ince maddesinden yoğunlaşmış gibi Covenant'ın etrafında belirdi. Linden nefes nefese Grueburn'ün

göğüs zırhı. Galesend tarafından tutulan Anele dehşet içinde elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Sonra Liand daha da güçlendi. Uygulanan Dünya Gücünün etkileri etrafındaki havayı temizleyerek daha rahat nefes almasını sağladı.

Bir anda, karanlıkla çelişen bir parlaklık ortaya çıktı.

Liand'dan boğuk bir çığlık geldi. Demir El havladı, "Taş ve Deniz!" Yoldaşları küfürler ve yeminler tısladı. "Ah, Tanrım," diye tekrarladı Linden bir feryat gibi, "Ah, Tanrım," ama usulca, usulca, sanki kendi sesinden korkuyormuş gibi.

Soğuk yankılar her kelimeyle alay ediyordu.

Liand gibi, şirketin geri kalanı da daha iyi bir hava solumaya başladı. Güçlendiler; içinde bulundukları durumun vahametinin farkına varacak kadar güçlendiler.

Covenant, dört *Haruchai* ve sekiz Dev köprüünün tepe noktasına yakın bir yerde durmuş, hedeflerine bakıyordu. Önlerinde Harrow hâlâ büyümlü sözler ya da yakarışlar mırıldanıyordu. Bölüğün en arkasında, Ardent kendisini boğan itirazlar karşısında öğürüyordu. Kurdelelerini geri çekmiş, onları bir zırh gibi gövdesinin etrafına sarmıştı.

Ayaklarının altında, köprüünün pürüzsüz açıklığı yukarı doğru sığ bir yay çiziyor ve sonra Kayıp Derinlik'in kapısına doğru iniyordu: yüksek, kemerli bir giriş, ötesinde geçirimsiz bir siyahtan, Güneş Taşı'nın delemmediği bir karanlıktan başka bir şey yoktu. Oraya bir ordu girebilir ya da çıkabilirdi; ama burada taş iki dev adımından daha geniş değildi. Bu kadar ağırlığı taşıyamayacak kadar kırılğan görünüyordu.

Bu taşın karşısında, Viles'lar kendi ilimlerini daha geniş bir dünyaya karşı ölçmek için özenle hazırlanmış topraklarını terk etmişlerdi; ve böylece şüpheyi, sonra nefreti ve sonra da kıyameti öğrenmişlerdi.

Etten bir yükleri yoktu. Onların yaratılışları olan Demondim, nadiren bedenlerde yaşama zahmetine katlanmıştı. Ve loremaster'ları hariç, bir zamanlar loreworks'te çalışmış olan urvillerin elleri Covenant'tan daha kısıydı; Pahn'i'den bile daha hafifti. Waynhim daha da küçüktü. Hiçbirinin sağlam bir köprüye ihtiyacı yoktu.

Ancak Liand'ın Güneş Taşı'nın beyaz parıltısı daha da uzağa ulaştı. Dehşetine rağmen, köprüdeki figürlerin yanında küçücük kalan geniş bir alana ışık yaydı.

Tepede, muazzam bir mağaranın tavanını kaba bir kubbe oluşturunuyordu. Gutrock'tan kule gibi büyük, budaklı ahşap gibi budaklı bir dizi sivrilen sarkıt sarkıyordu. Nemden parlıyorlardı. Aralarında, kuvars ve diğer kristallerden oluşan pullar baş döndürücü yansımalar oluşturunuyor, dönen yıldızlar kadar zor bulunuyordu. Sarkıtların hiçbirisi doğrudan köprünün üzerinde asılı değildi. Yine de o kadar ağır görünüyorlardı ki, düştükleri takdirde sadece rüzgârın etkisi bile köprüyü çatlatabilirdi.

Uçlarından aşağıya doğru süzülen su akıntıları Covenant'ın bakışlarını da kendileriyle birlikte çekiyordu.

Aşağıya
doğru.

Aşağıya
doğru.

Dibi yokmuş gibi görünen bir uçuruma. Bu narin akıntılar köprünün çok altında bir yerde kayaya çarpsa bile, şırıltıları duyulamayacak kadar uzaktı.

Derinlikler Covenant'ı çağırıyordu. Baş dönmesi midesini ve başını kavradı. İstemsizce tökezledi. Galt'ın elleri kollarını demir bantlar gibi kavradı ama onları hissetmedi. Etrafındaki herkes ulaşamayacak kadar uzaklaşmış gibiydi; ona yardım edemiyorlardı. Coldspray hiçbir anlamı olmayan sorular soruyordu. Zihni dönüyor, kendi özünü emiyordu.

Ruhu vertigoyu unutmuştu ama bedeni unutmamıştı. Onu kendini uçuruma atmaya, bedeni derinliklerde kendini kurtarana kadar su gibi durmadan düşerek bu mide bulantısı girdabını tatmin etmeye teşvik ediyordu.

Eğer Galt ona bir şans verseydi-

"Hayır," diye hırıldadı Ardent, nefes almak için kendini zorlayarak. "Yapamam. Harrow kendini kandırdı." Korku sesinden okunuyordu. "Açıklık korunuyor. *Düşmemeliyiz!*"

Kendisinin bir serabı gibi, Insequent Thunder Dağı'nın köklerindeki daha güvenli kayaya doğru, portaldan uzağa kaçtı.

"Geri çekilin," diye emretti Coldspray dişlerinin arasından. "Ardent'i takip edin. Şimdi. Dikkatle. Bu taş, hesaplanamayacak kadar eski bir yaşla dikilmiş. Ağırlığımız onun dayanıklılığını aşabilir."

Sesi kayaya çatlaklar açıyor gibiydi, tıpkı Covenant'ın düşüncelerini delik deşik eden çatlaklar gibi. Açıklığın kenarlarından kopan granit parçalarının, nem iplikçiklerini takip ederek ebedi sonlarına doğru ilerlediğini hayal etti. Köprü çökmeye başlamıştı. Ya da çökecekti. Vertigo, kırılgan dengesini, insani farkındalığını moloz haline getirdi.

"Hayır," diye karşı çıktı Clyme. "Ardent'in yaptığı gibi Harrow da bizi terk edecek. Asa ve yüzük sahibinin bizden önce davranmasına izin verirse, bu çılgınca çaba sadece yıkıma yol açar."

"Yapmayacak," diye inledi Linden ısrarla. "Söz verdi. Bizi Jeremiah'a götürecek. Ve bizi geri getirecek. Eğer yapmazsa, kendini yok edecek."

Kadının sesi Covenant'ın sarsılan zihninde bir akıl tutulması yarattı. Sayısız bin yıl önce baş dönmesine aşınaydı. Zaman zaman bunu idare edebilmişti. Ve Linden haklıydı, elbette haklıydı. Covenant, Harrow'un geçidi hiç açmamış olduğunu hatırladı. Belki de nasıl yapılacağını bilmiyordu.

Ya da Kanun Asası'nın nasıl kullanılacağını.

Linden'in acısı umurunda değildi.

Köprü bir giriş yoluydu; ama aynı zamanda bir tuzaktı. Bir savunma.

Korunuyor. Eğer Harrow hata yaparsa, açıklığı paramparça ederdi.

"*Şimdi*," diye ısrar etti Rime Coldspray. "Daha güvenilir bir kayaya ulaştığımızda diğer seçenekleri değerlendireceğiz."

Alçakgönüllüler'in onayını beklemeden, cüssesinin elverdiği ölçüde yavaş adımlarla köprüden inmeye başladı.

Hemen Frostheart Grueburn, Linden ile birlikte onu takip etti.

"Covenant'ı getirin!" Linden emretti; yalvardı. Alçakgönüllüler'le konuşuyor olmalıydı. Swordmainnir'in geri kalanı çoktan ayaklarını kaydırmış, teker teker Coldspray'e itaat etmeye hazırlanıyordu.

Taş parçaları hala ufanıyor ve açıklığın kenarlarından düşüyordu; ama şimdi Covenant onları hayal ettiğini anlıyordu.

"Faugh!" diye tükürdü Harrow. "Ardent'in telaşı beni şaşırtmadı. Onu seçerek, Insequent'lar kendilerine ihanet ettiler. Ama kendilerine leydinin oğlu diyenlerin korkaklığını tahmin etmemiştim.

Arkadaşlar. Yolculuğunuzun güvenliğini sağladığımda sizi çağıracağım."

Tekrar mırıldanarak, korkuyu hatırlayamayacak kadar uzağa gelmiş bir adam gibi açıklığın tepesini geçti.

Taşın kenarlarının ötesinde, uçurum Covenant'ı çağırdı; ona *deniz kadınlarının* siren cazibesi gibi şarkı söyledi. Ama Galt onu serbest bırakmadı. Branl ve Clyme sanki onun kopmasını engellemek istercesine iki yanında durdular; sanki *Harucha*'ye direnecek kadar güçlüymüş gibi.

Kafasının içindeki girdaba direnmeye devam etti. Zorlukla yetersiz havadan akliselim kırıntıları topladı, onları bir mıknaşın demir parçaları gibi biriktirdi. Liand'ın alev alev yanan Güneş Taşı atmosferi bir nebze olsun temizledi, tükenmişlik ve bayatlık hissini dağıttı; ama bu yeterli değildi. Covenant'ın baş dönmesi eski ve inatçıydı ve bedensel yaşamının sınırlarını yeniden öğrenmemiştir. Kendine hakim olmanın her zerresi için savaşmak zorundaydı.

İçinde bulunduğu durum Kevin'in Nöbeti'nden inişini hatırlatıyordu. Foamfollower onu bir kez taşımıştı; ama bu başarıyı iki kez irade gücüyle elde etmişti. Ve Harrow Kayıp Derinlik'e giden geçidi asla açmamıştı. Vahşi büyü orada ona ihanet edebilirdi. Kanun Asası'na ihtiyacı olacaktı. Ve kurnazlığa. Ve kurnazlığa. Her ne kadar Asa'nın kullanımını öğrenecek zamanı olmasa da.

Sebebi geçitti. Harrow'un neden herkesi doğrudan Jeremiah yerine *buraya* taşıdığını açıklıyordu. Viles'in malikânesi için ördüğü savunma karmaşık ve ikiyeüzlüydü. Eğer Kayıp Derinlik'e doğru şekilde girmezse, tüm yeraltı alemini çökebilirdi. Ya da kendisi ve yanındaki herkes daha dolaylı ve acımasız bir şekilde katledilebilirdi.

Covenant bunu anladı. Anılar ona yardım edebilir ya da delilik getirebilirdi. Anlamak akıl sağlığıydı. Ve akıl sağlığı, kusurlu bilincinin girdabında bir ada oluşturdu; içinde kendisi olarak kalabileceği açık bir alan.

Galt'ın kollarını tutmasının önemini yavaş yavaş anladı; bunu fark etti ve minnettar oldu.

Bir yönde, Harrow köprüünün doruk noktasına yaklaştı. Diğer yönde, Devler dikkatle köprüünün yakın duvarına doğru ilerliyordu.

mağara. Alçakgönüllüler ve Mutabakat'ın önünde tek sıra halinde ilerlediler ve ağırlıklarını dikkatlice açıklıktan uzaklaştırdılar. Ironhand ve Grueburn çoktan yayın dibine ulaşmıştı. Linden'in itirazlarına aldırmayan Stave de onlara eşlik etmişti. Latebirth ve Mahrtiir üç ya da dört adım sonra onlara katılacak, Onyx Stonemage ve Liand da onları takip edecekti.

Covenant bir nebze olsun dengesini kazanmaya başladı. Belki de, diye düşündü düşme arzusunu reddederek: belki de Alçakgönüllü'den kendisini Harrow'a götürmesini istemeliydi. Insequent gibi o da Kanun Asası'nı hiç kullanmamıştı. Ve sargılı elleri neredeyse tamamen uyuşmuştu. Ne kadar iyi ya da tam olarak iyileştiklerini bilmiyordu. Ama bir şeyler hatırlayabilirdi. Solmakta olan hatıralarının kalıntıları arasında bir yerlerde Harrow'un ihtiyacı olan bilgiyi bulabilirdi-

Altındaki uçurumda neler yaşadığını hatırlamak istemiyordu. Yine de Jeremiah'yı kurtarma ihtiyacı Linden'inki kadar büyüktü, ancak artık nedenini bilmiyordu.

Yine de Kayıp Derinlik'ten içgüdüsel olarak korkuyordu. Onu şimdiki zamanından, Linden'e yardım etme ihtimalinden onlarca bin yıl uzağa sürükleyebilecek kadar insanlık dışı ve eski olayların ve güçlerin hatırlatıcılarıyla doluydu. Anılarına karşı durabileceğinden emin değildi: dirilişinin sonuçları her adımda ona ihanet etmekle tehdit ederken değil.

Belki de Harrow bir felakete yol açmadan geçidi nasıl açacağını zaten biliyordu.

Kendi kendine öfkelenerek, muhafızlarını Swordmainnir'i takip etmeye çağırdı.

Cirrus Kindwind sonuncuydu: Blunfist ve Bhapa'nın ardından yaydan aşağıya doğru ilerledi. Zayıf dengesini korumaya çalışan Covenant bakışlarını tam karşıya, Kindwind'in omuzlarının ötesine, mağara duvarının yırtık pırtık taşlarına doğru sabitledi. Uçurum dikkatini çekiyordu ama bir kenara bakmayı reddetti.

Bir adım sonra Stormpast Galesend köprüden ayrılacaktı. Böylece beş devin ağırlığı ortadan kalkacaktı: Linden, Mahrtiir, Liand ve Anele güvende olacaktı. Grueburn ve Stonemage ise yüklerini çoktan bırakmışlardı. Coldspray'le birlikte köprüye dayandılar.

uçurumun kenarında, atlamak zorunda kalabilecek herkesi yakalamaya hazır.

Nefesleri dehşetin habercisi gibi büyük bir hızla buharlaşıyordu.

Onların ötesinde, kaba bir tünel Thunder Dağı'nın köklerinin kapalı gece yarısına doğru kıvrılıyordu. Covenant, Güneş Taşı'nın ışığında tünelin çatısının Devlerin dik durmasına ancak yetecek kadar yüksek olduğunu gördü. Görüş alanından çıkmadan önce geçit keskin bir şekilde daraldı. Ancak mağaranın içine girdiği yerde, malakit damarlı nispeten düz obsidyenden oluşan bir yelpaze gibi açıldı. *Orkestranın* aydınlatmasının beyaz saflığı malakitın yeşil tonunu vurguluyordu. Obsidyenin içindeki damarların dallanması, Linden'in kot pantolonundaki çimen lekelerine ürkütücü bir benzerlik veriyordu.

Galesend ve ardından Latebirth tünelin ağzına ulaştı. Covenant'ı bir mahkûm ya da bir hasta gibi aralarında tutan Alçakgönüllü, Kindwind'in açıklıktan aşağı doğru ilerlerkenki hızına ayak uydurdu.

Artık Covenant köprünün dayanacağına inanabiliyordu ve dengesi daha da iyileşmişti. Her adımda körfezin ısrarını daha kolay bastırdığını fark etti.

Muhtemelen Anele'nin uçurumun çok yakınında dolaşmayacağından emin olmak için Galesend yaşlı adamı tünelin ağzında, obsidyenin sivrilerek sona erdiği bölgenin yakınında ayağa kaldırdı. Sonra da Latebirth'ü karşılamak için geri döndü.

Covenant'ın omuzlarından, giyemeyeceği kadar küçülmüş bir giysi gibi düşen nedenlerden dolayı, Anele'nin adına bir endişe duyuyordu. Tıpkı Harrow'da olduğu gibi kıyametler ona bağlıydı; *unutmayın ki o, Toprak'ın umududur.* Bunu biri söylemişti: Covenant'ın güvendiği biri. *Yaptıkların kıyamete dönüştüğünde-* Anıları rastgele, istemsiz görünüyordu; kontrol etmek imkansızdı. Çatlaklar ve yarıklar her yanını sarmış, onu sıradan insanlıktan koparmıştı -olması *gerektiği* gibi- Alnındaki yara izi bir damga olsaydı, kendi gözünde bundan daha açık bir cüzzamlı olamazdı. Yine de Linden'in bakışları, kaderini duyarsız ellerinde tuttuğuna inanan bir kadının çaresizliğiyle onunkilere yapıştı.

Cehennem ve kan, donuyor olmalıydı - kendisi de titriyor olabilirdi: emin değildi. Ama gömleğindeki küçük yırtıklar onun için kalbinin üzerindeki kurşun deliği kadar canlıydı. Soğuk, kırmızı faniladan su gibi sızıyordu. Ne zaman nefes verse, ciğerlerinden kırılmalı gibi buhar yükseliyordu.

Çok fazla şeyden vazgeçmiş ve daha fazlasını kaybetmişti. Çok fazla şey.

Onun bakışlarını tutan Covenant, onun uğruna daha da güçlendi. Şimdiki zamana tutunmayı sürdürdüğü her an ona anılarından daha fazlasına mal oldu; onu, Zamanın Kemerinden onunla konuşması için ilham veren tarifsiz bilgiden kaçınılmaz bir şekilde mahrum bıraktı. Daha şimdiden ne yapması gerektiğine ve neden yapması gerektiğine dair farkındalığı belirsiz ve öngörülemez bir enkaza dönüşmüştü. Ama Linden'in ona ihtiyacı vardı. Artık tanımlayamadığı bir şekilde, Dünya'nın, Toprak'ın ve Jeremiah'nın ona ihtiyacı olduğu kadar onların da ona ihtiyacı vardı. Hiddetle hızını artırdı ve Cirrus Kindwind'in sırtına yaklaşırken Humbled'ı da yanına çekti.

Kril, düzensiz aralıklarla karnına doğru uğursuzca zonkluyordu; ama o bunu görmezden geldi.

Halewhole Bluntfist Bhapa'yı köprüden taşırken Coldspray, Grueburn ve Stonemage rahatlamaya başladı. Artık Kindwind, Covenant ve Humbled güvenliğe yakındı.

Algılama yetisinden yoksun olan Covenant, Harrow'u hissedemiyordu. Sinirlerinin çoğu ölmüştü. Insequent'in açıklığının uzak ucuna ulaştığından şüphe duymuyordu. Ama o hırslı adamın orada ne yapabileceği ya da çabalarının nasıl sonuçlanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de Covenant bakmak için başını çevirme riskini almadı. Dengesi hâlâ istikrarsızdı. Eğer buna izin verirse, uçurum bir anda pençesini yenileyebilirdi.

Linden gibi o da kaybetmiş ve çok fazla şeyden vazgeçmişti.

Kevin'in Kirinin şiddetli kaynağına olan yakınlığına rağmen sağlık duygusunun tamamen bastırılmamış olmasını umuyordu. Eğer Liand'ın Dünya Gücünü kullanması havayı kısmen de olsa temizleyebiliyorsa, bu onun sezgilerinin bir kısmını da koruyabilirdi. Ve eğer o hâlâ *görebiliyorsa*, Devlerin ve *Haruchai*'nin duyuları da doğal canlılıklarını koruyabilirdi. Ramenler ve hatta Liand'ın kendisi bile Covenant kadar uyuşmuş hissedebilirdi ama algıları tamamen yüzeysel olmayacaktı.

Yine de *orkestranın* hiçbir etkisi Covenant'ın cüzzamını dindiremez ya da onun özel zayıflıklarını hafifletemezdi. Obsidyen ve malakit üzerinde durmak üzere köprüden ayrılırken, Linden onu ilk geri aldığı anda hissettiğinden daha işe yaramaz hissediyordu. Ona ya da yoldaşlarından herhangi birine ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Rahatlamış olduğu her halinden belliydi. Ramenler ve hatta Devler bile, en azından şimdilik, herkes güvende olduğu için daha rahat nefes alıyor gibiydi. Ancak içlerinden birinin Harrow'un ne yaptığını ya da yapmadığını incelemesi ve "Şimdi ne olacak?" diye sorması an meselesiydi. Ve Covenant hepsinin bilmesi gereken şeyi hatırlayamadı.

Ayrıca Dünya'nın en derin ağtının, egemenlik alanlarına teurjinin girdiğini fark etmesi de an meselesiydi. Loric'in *krilleri* ve Liand'ın *orkestrası* dikkat çekecekti. Uzun süren uyuşukluk çağları onu bir süre daha tutmaya devam edebilirdi, ama sonra karşılık verecekti.

Ve eğer Linden Jeremiah'a ulaşırsa ya da ulaştığında, Kastenessen ve Esmer ve *Elohim* ve hatta gömülü bane nereye bakacaklarını bileceklerdi

-

Covenant'ın yoldaşları bunun farkında olsun ya da olmasın, cevap almak için Ardent'ten başka başvuracakları kimse yoktu.

Beribboned Insequent tünelin ağzında, Anele'nin yanında duruyordu. Sırtını uçuruma dönmüştü; kimseye bakmıyordu. Liand'ın Dünya Gücünü kullanmasından herhangi bir fayda gördüyse de bunu belli etmedi. Bunun yerine, sanki yağını ve korkusunu dağın altında fersahlarca taşımış gibi ağır ağır nefes almaya devam etti. Giysisinin çok sayıdaki şeridi bir yumruk kadar sıkı bir şekilde sarılı duruyordu.

Halkının iradesi ve gücü onu terk mi etmişti? Şaşkın görünüyordu; onların isteklerini yerine getiremeyecek kadar korkmuştu. Covenant kadar işe yaramaz-

Covenant, Ardent ve Anele dışında herkesin ona baktığını gördü. Linden'in en yakın arkadaşları bile sanki bir tür mucize gerçekleştirmesini bekliyorlarmış gibi onun her hareketini izliyordu. Durumun kontrolünü ele almasını. Onlara ne yapmaları gerektiğini söyle.

Açıkça görülüyordu ki zihninin mevcut olduğunu görecektik kadar sağlık hissine sahiplerdi. Umduğu gibi, orkestranın Toprak Gücü, zihninin

Kevin's Dirt'ün en kötü etkileri. Linden'in gözleri ona yapıştı. Kız onun için anlatılamayacak kadar değerliydi ve dayanılamayacak kadar yaralıydı. Başka bir hayatta olsaydı - hak ettiği hayatta - kollarını ona sarar ve yalnızlığı hafifleyene kadar ona sarılırdı.

Ama burada onun için hiçbir değeri yoktu: olduğu gibi değil.

"Cehennem ateşi," diye mırıldandı sessizliği bozmak için. "Bu eğlenceliydi." Bağlı elleriyle yüzündeki beyhudelik hissini silmeye çalışarak sordu: "Aranızda Harrow'un ne yaptığını görebilen var mı? Ben bakmaya korkuyorum."

Kimse başını çevirip bakmadı. Alçakgönüllüler bile ona kayıtsızca baktı.

Rime Coldspray yankıları uyandırmak istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle cevap verdi: "Harrow açıklığın dibindeki kemerli geçidi ya da kapıyı ele geçirdi. Şimdi Stonedownor'un mirasının nüfuz edemediği aşırı karanlığın eşiğinde tek dizinin üzerinde eğiliyor. Belki de büyüler hazırlıyor. Belki de hazırlamıyordur. Beyaz altın yüzüğü tek yumruğuyla alnında tutuyor. **Ö n ü n d e** dik tuttuğu Kanun Asası. Ancak benim küçülmüş görüşüme göre, hiçbir büyü kullanmıyor gibi görünüyor. Daha ziyade tefekküre dalmış gibi sadece eğilmiş duruyor."

Uçurumun kenarı çok yakındı. Sarkıtların uçlarından sanki dünyanın damarlarındaki yaşam kanını damla damla çekiyormuşçasına su damlaları ve akıntıları dökülüyordu. Covenant'ın botlarının altındaki obsidyeni tanımlayan ya da ona meydan okuyan malakit ağı, tellerinin uçuruma doğru durmaksızın aktığı yanılsamasını yarattı.

"İçeri girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor." Covenant kendi sesinin farkında bile değildi. Ardent'in telaşı bulaşıcıydı. Baş dönmesi yaratıyordu. "Şu boş yerin ötesinde Kayıp Derinlik var. Viles'in evi, Viles'in hâlâ var olduğu zamanlar. Üremelerini orada yapıyorlardı -ve Demondim de öyle- ve ur-viller de. Ama korunuyor. Harrow açamazsa, biz de giremeyiz.

"İşte bu yüzden buradayız. Neden Jeremiah ile birlikte değiliz. Önce o portal açılmazsa kimse içeri giremez."

Ustalar ve Stave, sanki söyleyebileceği hiçbir şey onları şaşırtamayacakmış gibi ona baktılar. Devler yeni bilgileri özümsemek için konsantrasyon içinde sadece kaşlarını çattı. Ama Linden gözlerinde karanlıkla Covenant'a baktı. Yanakları solgundu, bitkin düşmüştü.

kan. Ramen ve Liand da işaretlerini ondan ya da Ardent'in zor nefes alışından alıyor gibiydi. İçten gelen belirsizlikler ve korkular yüzlerine bir perde gibi işlenmişti. Üzerindeki muazzam taş kütlesinden korkan Manethrall bile gözünün korkabileceği izlenimini veriyordu.

Hala onları tutabiliyorken, Covenant anılarını dile getirmeye çalıştı. "Bu uçurum. Viles'lar kendilerini böyle korudular. Kendilerini izole ettiler. Bu *sadece* bir uçurum değil. Burada korkunç bir güç yaşıyor.

"Cehennem ve kan," diye soludu dişlerinin arasından. "Bu çok zor. Düşünemiyorum-" Her kelime düşmek kadar tehlikeliydi. Hiçbir şeye dönüşmeyen buhar pufları halinde konuşuyordu. Linden'a yardım edemezdi. "Viles o köprüyü kurduğunda ona Tehlike adını verdiler. Ama çeviri bunu tam olarak karşılamıyor. 'Tehlike' dediklerinde sadece o korkunç gücü kastetmiyorlardı. Ve köprüyü, birisi nasıl yapılacağını bilmeden Kayıp Derinlik'e girmeye çalışırsa paramparça olsun diye duvarlarla kapladıklarını da kastetmediler. Bu *onların* da tehlikesiydi.

"Bunu yaparken her şeyi riske attılar. Kim olduklarını. Kendileri için ne ifade ettiklerini. Toprağın geri kalanıyla tek bağlantıları buydu. Dünya'nın geri kalanıyla. Kayıp Derinlik'ten çıktıklarında, şimdiye kadar yaptıkları ya da önemsedikleri her şey yok olabilirdi. Kendilerini izole ettikleri sürece, mükemmel olduklarını hayal edebilirlerdi. Ama dünyanın büyük bir yer olduğunu bilecek kadar zekiydiler. Kara bile büyük bir yer. Kendilerini önemsiz gösterecek varlıklar ve güçlerle karşılaşabilirlerdi.

"Hazard'ı yarattılar çünkü test edilmemiş mükemmellik fikirleriyle yetinmeyecek kadar zekiydiler. Karşılaştırılmamış. Ölçülmemiş."

Haruchai bunu herkesten daha iyi anlayacaktır.

Arkasında, Anele'nin mırıldandığını duydu: bir telaş gevezeliği. Ama Linden'in bakışları onu tutuyordu. Bir an için bile olsa bakışlarını ondan ayırmak istemiyordu. Arch'a uzun süre katıldığı süre boyunca onun gözlerine -kalbine- bakabilseydi, her şey sona erene kadar orada kalmaktan memnun olabilirdi.

"Harrow kapının nasıl açılacağını biliyor mu?"

Linden'in sorusu Covenant'ı yaraladı: acısını örtecek bir hissizliği yoktu. Az sayıdaki anıları, onlara ne zaman ihtiyaç duysa daha da işe yaramaz hale geliyordu. Bin yılların arasında geçirdiği onca zaman boşa gitmişti-

Kalın bir sesle itiraf etti, "Ardent'e sormanız gerekecek. Ben unuttum. Eğer bilseydim." Geçidi kendisinin nasıl açacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece vahşi büyüünün Hazard'ı paramparça edeceğini hatırlıyordu. Bu görev için Harrow, Kanun Asası'na güvenmek zorundaydı.

Linden'a aitti.

Sanki özleminin gücünün onu hatırlamaya zorlayacağını düşünmüş gibi kısa bir süre onu aradı. Ama içinde biriken basınç serbest bırakılmasını talep ediyordu: bunu algılamadan da görebiliyordu. Nabızı göğsünde çaresizce atarken ve soğuk pençesini sıkarken, kadın arkasını dönerek adamın dikkatini de üzerine çekti.

Insequent' a sorusunu tekrarlariken dudakları solgun ve soğuktu. Covenant onun sesinden titrediği sonucunu çıkardı.

Yoksa Ardent neden Linden ve arkadaşlarına eşlik etmekte ısrar etmişti?

Şişman adam doğrudan cevap vermedi. Onunla yüzleşmedi. Belki de yapamazdı. Bunun yerine kurdelelerinden birkaçını, olumsuzlama anlamına gelen bir çırpınıyla serbest bıraktı.

"Ona burada yardım edemem." Sesi gergin bir hırıltıydı. "Bu onun hayatının arayışı oldu. Benim değil. Ne de yaşayan başka bir Insequent'in. Onun ikilemini hafifletecek ne kazanılmış ne de verilmiş hiçbir bilgiye sahip değilim."

Linden'in çaresizliği karşısında incinen Mutabakat, "O zaman tam olarak neden buradasın? İnsanların seni sadece yeni deneyimlerden hoşlandığın için seçmedi. Akıllarında daha yapıcı bir şey olmalı. Yoksa ne anlamı vardı?"

Ardent sanki sırtına bir kamçı yemiş gibi irkildi. Her boğuk nefeste giysisi genişleyip daralıyordu. Yine de Covenant'ın meydan okuması içinde bir öfke ya da kararlılık kıvılcımı çakmış gibiydi. Sanki cafcaflı giysisinin içinde saklı bulmuş gibi metanetini toplayarak başını kaldırdı, sırtını dikleştirdi. Yavaşça döndü. Seraz ve gök mavisi şeritler

alnındaki ve tombul yanaklarındaki teri sildi. Bunu kendi iradeleriyle yapmış gibi görünüyorlardı.

"Harrow'un yeminine sadık kalmasını sağlamak benim görevim. Bu göreve başladım. Devam edeceğim. Yapabildiğim zaman ona yardım edeceğim. Ancak şu an için, Timewarden, başka bir amacım daha var; bu amaç, Sonraki'nin birleşik iradesinin beni zorladığı bir amaç. Seni buraya, Harrow'un yerine kendi tarafıma çektim. Ona yardım edemezsin. Burada unuttuğun bilgi geri gelebilir.

"Kehanetleri ve öngörülerini titizlikle araştıranlar arasında, mevcut arayışımızın sonucu konusunda anlaşmazlık var. Yine de herkes şu anda bu yerde durmamız gerektiği konusunda hemfikir. Burada bize bir daha tekrarlanmayacak ve çok arzuladığımız bir fırsat sunuluyor."

"Ne fırsatı?" Linden'in sesi histerinin eşiğinde titriyordu. "Bunun oğlumu bulmamıza nasıl bir yardımı olacak?"

"Öyle değil-" diye başladı Insequent.

O daha devam edemeden Rime Coldspray araya girdi: "Stonedownor, bu aydınlatma büyük bir nimet." Sesi, yoldaşlarının gerginliğini azaltmaya çalışan bir kadın gibi titizlikle soğukkanlı ve rahattı. "Sıcaklık sağlamak için de genişletilebilir mi? Açıkça görülüyor ki Ramenler dayanıklı, aşırı uçlara dayanıklı. Aynı şey Devler ve *Haruchai* için de söylenebilir. Ama Linden Giantfriend burada acı çekiyor, tıpkı sizin de acı çektiğiniz gibi. Ve görünen o ki Zaman Müdürünü sadece hastalığı koruyor."

Covenant refleks olarak başını salladı. Ellerinin ve ayaklarının durumu ona hiçbir koruma sağlamıyordu. Buzdan parmaklar giysilerinin arasından geçerek yabancı etine ulaşmıştı. Linden'in titremesinin ritmine uyarak titredi. Ama kendisi umurunda değildi. Parşömene sarılmış olsa bile *krilin* ısısı fiziksel çekirdeğini koruyordu. Ve Joan ne zaman mücevheri yoklasa, daha fazla sıcaklık kazanıyordu. İstemedi de olsa ona iyilik yapmıştı.

Linden daha fazla risk altındaydı.

"Öyle değil," diye tekrarlardı Ardent. "Yine de gerekli."

Linden'i inceleyen Liand, Demir El'e "Ben böyle bir girişimde bulunmadım," diye cevap verdi. Endişesi açıkça ortadaydı. "Yine de her fırsatta erdemler

hayal gücümü aştı. Eğer ışık verir, Kevin'in Kirinin etkilerini yok eder ve bu kirli havayı temizlerse, belki ısı da yayabilir. Çabalayacağım-"

"Nasıl gerekli?" diye ısrar etti Linden.

"Seçilmiş," dedi Stave açıkça: üstü kapalı bir emir. "Anele ile ilgilen."

Linden eski Üstadı neredeyse hiç duymuyor gibiydi. Dikkati Ardent'in üzerindeydi. Ama Covenant kendini yaşlı adama doğru bakmaya zorladı.

Bunu nasıl hatırlamaz? Şüphesiz bu onun diriltildiği göreviydi? Hatırlamak ve uyarmak için mi?

Linden'in kotundaki izler ona şunu hatırlatmış olmalı-

Pahni, Covenant'ın bakışlarını takip ederken keskin bir nefes aldı. Güneş Taşı'na konsantre olma çabaları karşısında şaşkına dönen Liand bir an için telaşlanmış görünüyordu. Sonra kara kaşları şaşkınlıkla kalktı. Mahrtiir körü körüne Linden'in ilk yoldaşıyla yüzleşti.

"Bu ele geçirme mi?" Stormpast Galesend taşımakla görevlendirildiği adam için endişelenerek sordu. "Bu onun deliliğinin yeni bir tezahürü mü? Taş ve Deniz! Görüşümün azalması canımı sıkıyor."

Linden yüzünü buruşturarak Ardent'ten uzaklaştı.

Anele pürüzlü obsidyenin üzerine yüzüstü uzanmış, kollarını ve bacaklarını kasıtlı bir secdeye varmış gibi açmıştı. Cılız gövdesinin altında, yeşil damarlar sanki ışık ışınlarını tasvir ediyormuş gibi dışarıya doğru yayılıyordu. Her nasılsa malakit, nabzının atışına göre zonkladığı izlenimini veriyordu.

Bu damarlar, Covenant'ın bir zamanlar Morinmoss'tan geçtikten sonra giydiği lekeleri andırıyordu.

Covenant'a göre Anele sadece zayıf ve hırpalanmış görünüyordu, sanki devrilmiş gibiydi. Ama Liand merakla mırıldandı, "Gör onu, Linden." Ve Swordmainnir'lerden biri ekledi, "Evet, işte."

Covenant sormak istedi: Neyi gördün? Ancak Linden neredeyse aynı anda, "Bu sahip olma değil. Bu Dünya Gücü. Onunla yanıyor. Onun doğuştan gelen hakkı, onu hiç bu kadar güçlü görmemiştim. Ya da yüzeye bu kadar yakın."

Ardent bir saygı, hatta hürmet havasıyla Anele'den uzaklaştı; yaşlı adamın etrafında bir boşluk açtı.

Yaşlı adam taş gibi bir sesle, kaygı ve üzüntünün parçalanma tehlikesi geçirene kadar birbirine karıştığı bir sesle, belirgin bir şekilde, "Burada," dedi.

Sözlerin kendisi ya da Anele'nin bunları söylerken kullandığı ton, Covenant'ın anılarını ateşledi.

Derin kayaları ara.

-O kadar yeni ve açık anılar ki, unutulmaları imkansız olmalıydı.

Harrow, Linden'in şirketini o kadar derin bir taşla getirmişti ki, onu yorumlayabilecek hiçbir insan daha önce ona dokunmamıştı.

Salva Gildenbourne'da Anele, Linden'e bir şeyler anlatmaya çalışmıştı. Onu başka kim duymuştu? Reenkarnasyonundan önce Covenant dışında başka kim? Stave? Liand?

"Burada mısın, Anele?" Linden buhar ve soğuk içinde sordu.

"B u r a d a ne var?"

Taş size ne söylüyor?"

Yaşlı adamın kalıtsal gücünü uyandıran neydi?

"Dünyanın ağacı unutuldu." Anele'nin sesi altındaki kaya kadar sertti. "Kendini geri kazanamaz. Yardıma ihtiyacı var. Yine de bu taş hatırlıyor."

Covenant onun yerine başka şeyler hatırladı. Farklı bir zaman. Uzak bir yer.

Ahşap çok kısa. Tüm enginlik unutulur.

Anele'nin uzuvlarının gerildiğini, parmaklarının obsidyen tırmaladığını görmeyi bekliyordu. Ama Anele'nin yayılmış parmaklarında hiçbir çaba yoktu. Tüm vücudu gevşek görünüyordu, sanki yavaşça kayanın içinde eriyordu. Sadece sesi gergindi; uyanıktı.

"Yasak olmalı."

Yasaklamadan, çok az zaman var.

Devler Linden, Stave, Liand ve yaşlı adamın etrafında toplandı. İçgüdüsel olarak koruyucu bir kordon oluşturdular, ancak onu rahatlatmak ya da ona yardım etmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Linden Anele'nin yanında diz çöktü. Liand *orkestrasını* yüksekte tutuyordu. Işığı, geçidin kaba duvarlarında Swordmainnir'in grotesk gölgelerini oluşturuyordu. Nefeslerinin buharı etrafa yayıldı ve etrafı saran karanlık tarafından solunarak yok oldu.

Alçakgönüllüler Covenant'ın yakınında kaldı. Yarım elleri görüş alanının kenarlarında onunla alay ediyor gibiydi. Anele'ye yaklaştırmaya çalışırsa onu durduracaklarından şüpheleniyordu. Anele'nin mirasına ya da Dünya Gücünün herhangi bir kullanımına asla güvenmemişlerdi.

"Anele," diye fısıldadı Linden. "Anlat bana."

"Burada bile hissediliyor," dedi yaşlı adam sanki ona cevap veriyormuş gibi. "Yazıldı. Ağıt yakıldı." Ama kelimeler bir cevap değildi. Anele'nin obsidyenin içindeki malakit çizgilerine sabitlenmesi tamamlanmıştı. Dünyanın en eski sırlarına cevap veriyordu, ona değil. "Solucan'ın uyandırılması. Dünyanın büyüsunü yutar. Yaşamı. Ama açlığı çok büyüktür. Daha az besin tükettiğinde, Toprağa gelmelidir."

Daha az rızık mı? *Elohim*'i kastetmiş olmalıydı. Ama Covenant emin olamıyordu. Kendi anıları çok tazeydi.

Çok fazla var. Güç ve tehlike. Kötü niyet. Yıkım. Ve çok az zaman. Ülkenin son günleri sayılıyor.

Ancak bir yandan da Anele'nin haklı olduğunu biliyordu. Solucan dünyanın büyüsunü yiyip bitiriyordu. Ama herhangi bir *Elohim*'den ya da tüm *Elohim*'lerden elde edebileceğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Doğası gereği Solucan, Lord Foul'a Despiser'ın her zaman arzuladığı şeyi verecekti.

Covenant, Linden'in bu sorumluluğu nasıl taşıyabileceğini bilmiyordu.

"Ona iyi kulak verin," diye öğüt verdi Ardent sessiz bir mırıltıyla. "Bu önceden öngörölmüştü. Kemer'in içinde ilk şafağın doğuşundan beri saklı olan ve *Elohim*'den başka kimsenin paylaşmadığı bir bilgidir. Ona kulak verilmelidir."

"Onu çok iyi dinliyoruz," diye karşılık verdi Rime Coldspray alçak bir hırıltıyla.

Insequent'i susturmak istemiş olabilir.

"Solucan gelecek." Yavaş yavaş Anele'nin sesi ritüel bir ritim aldı, sanki kutsal bir gerçeği okuyormuş gibi bir ayin sesi. "Gelmeli. Dünya'nın son krizini de beraberinde getirerek gelecek. Burada son besinini bulacak."

Ağaçlar gibi olun, ağaçların kökleri gibi. Derin kayaları arayın.

Liand'ın havaya kaldırdığı kolu soğuktan ve çabadan titredi. Güneş Taşı sallandı, gölgeleri sallanan yapraklar gibi karıştırdı. Stave'in

yalnız gözü

sanki kıyametin ateşli yüzüne bakıyormuş gibi parıltılar saçıyordu.

"Burada mı?" Linden hâlâ fısıldayarak sordu. Kimsesiz ya da terk edilmiş: Covenant aradaki farkı anlayamıyordu. "Kayıp Derinlik'te mi? O uçurumda mı? Ne beslenmesi?"

Elbette Anele'nin onu duymadığını biliyordu.

-kötülüklerin zorunlu olarak yasaklanması-

Eğer Dünya'nın umudu yoksa, Yeremya'nın da umudu yoktu - ya da herhangi bir aşkın.

"Yasaklanmazsa, Dünya gücüne sahip olacak," dedi Anele kaya ve keder tonlarında. "Taşın ve ahşabın unutulmuş gerçekleri, *orkestra* ve ret tarafından karşı çıkılmazsa, yaşama sahip olacak. Dünya'nın kalbinin en güçlü ve özel girintilerinden gelen yaşamın kanına. Dünyanın Sonu Solucanı Dünya'nın Kanını içtiğinde, gücü Zamanın Kemerini tüketecektir."

"Anele!" Linden usulca ağladı. "Emin misin? Anele? Hangi unutulmuş gerçekler?"

Kuşkusuz yaşlı adam onu duymamıştı. Başka bir şey söylemedi. Kehanetten yorgun düşmüş, uyuyakalmış olabilir.

Melenkurion Skyweir'a, diye düşündü Covenant aptalca. Tabii ki. Buraya değil. Ne Kayıp Derinlik'e ne de Fırtına Dağı'ndaki herhangi bir yere. Despiser bu derinliklere çok fazla kötülük gömmüştü. Solucan'ın konsantre ve saf Dünya Gücüne ihtiyacı vardı, dünyanın temel şifasına.

Orcrest kadar saf. Reddetme gücüne sahip olan Forestal'ların gazabı kadar saf-

"Olan oldu," dedi Ardent sessiz bir memnuniyetle. "Öngörüldüğü gibi oldu. Ve Insequent arasında sadece ben tanıklık ediyorum. Harrow'un kendisi tek bir kelime bile duymadı. Bu tür aydınlanmaların neşesi onun umurunda bile değil."

Devlerden bazıları yumruklarını kapatıp Ardent'e ters ters baktı. Diğerleri Insequent'ı görmezden geldi. Alçakgönüllüler, Linden'in Anele'nin üzerine başını eğmesini kayıtsızca izledi. Liand'ın kararsız ışığında Ramen, açık gökyüzü ve ovaların, güneş ışığı ve Ranyhyn'in kaybıyla küçülmüş gibi görünüyordu.

Ama Covenant onların hiçbir tepkisini paylaşmadı. Tekrar kayıyor, Toprak'ın geçmişine doğru bir kayalıktan aşağıya doğru kayıyordu. Şimdiki zamanı kaybediyordu. Uçurumda kötülük vardı. Uyanacaktı. Kendini durduramıyordu.

-gerekli yasaklama-

Nasıl olup da hatırlayamadığını anlayamadı.

7.

Tehlikeyi Geçmek

Linden aynı anda çok fazla yöne çekilmişti. Ne duyduğunu, ne hissettiğini, ne de neye ihtiyacı olduğunu anlayacak zamanı yoktu. Liand'ın *orkestrasının* sıkıntılı ışığında Anele'nin yanında diz çökerken, Covenant'ın zihninin şimdiki zamana olan hakimiyetini kaybettiğini hissetti; onun kendi içine düştüğünü hissetti. Ama bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. İkilemleri onu aşıyordu. Asası ve yüzüğü olmadan, oğluna ulaşmak dışında hiçbir amacı yoktu.

Bu da artık imkânsız olabilirdi. O ve yoldaşları dipsiz bir uçurumun yanlışı tarafında toplanmışlardı. *Burada korkunç bir güç yaşıyor.* Soğuk zaten korkunçtu.

Harrow'un kendini yeminlerle bağlamış olması onu rahatlatmadı. *Önce o kapı açılmazsa kimse içeri giremez.* Bu kapalı mağarada, tam görüş ve temiz hava olmadan bulunmanın şoku, Kayıp Derinlik'e giden yolun mührünü nasıl açacağını bilmemesinden duyduğu korku kadar büyük değildi.

Dünyanın Sonu Solucanı ülkeye geliyordu.

Binlerce yıl önce Viles'in arasında kendisini etkileyen parestezinin bir yankısı gibi, Devlerin sert solunumlarının kokusunu alıyor, çıkardıkları buharın tadını alıyor gibiydi. Anele'nin açıklamalarını özümsemeye çalışırken yaşadıkları kafa karışıklığı sinirlerine dokunuyordu.

Burada son besinini keşfedecek. Dünya'nın kalbinin en güçlü ve özel girintilerinden gelen yaşam kanı.

Yaşlı adam artık baygındı, dünyanın en eski sırlarıyla karşılaştığı için bitkin düşmüştü.

Yasaklamadan, çok az zaman var.

Linden, Dünya'nın Sonu Solucanı'nı *yasaklamaya* yetecek gücü kimin bulabileceğini ya da kullanabileceğini hayal bile edemiyordu. Antlaşma ve vahşi büyü bunu yapabilirdi. Ama aklı kırılmıştı ve Linden yüzüğünü Harrow'a vermişti.

Harrow'un Covenant'ın yüzüğünü *elinde tutabileceğine* inanmıyordu. Onun Asa'yı elinde tutabileceğine de pek ihtimal vermiyordu. *Elohim* ve Esmer gibi varlıkların Yeremya'nın yerini tespit edemeyeceklerine çok güveniyordu. Ve başka düşmanlar da vardı-

Harrow'a kısmen teslim olmuştu çünkü onun insani çaresizliğinden daha büyük güçlerin oğlu için niyetlerine karşı çıkacağından şüpheleniyordu.

Ama önce geçidin açılması gerekiyordu. Tek bir hatayla, *herhangi bir* hatayla, Tırmık kırılan taş parçasını kırarak ve Jeremiah'in sonunu getirecekti. Kanun Asası ve Ahit'in yüzüğü kaybolacaktı.

Ve *burada korkunç bir güç yaşıyor*. Linden'in dikkate alamayacağı bir başka uyarı.

Dışarıdan bakıldığında yeterince sağlam görünüyordu. Elleri titremiyordu. Nefes alışının buharı onu kör etmemişti. Yine de kalbi sanki hareket edemeyecek kadar üşümüş gibi titriyordu-

-Tıpkı Roger Covenant ve *Croye*'in ona ihanet ettiği, Land'in geçmiş kışında hissettiği kadar soğuk.

Ancak bir süre sonra Rime Coldspray konuştu. "Şüphesiz bize değerli bir içgörü bahşedildi." Sesi sıkılmış bir yumruk gibiydi. "Bu konuda Ardent çok güzel konuştu. Burada dünyanın durumu hakkında başka yollarla elde edemeyeceğimiz bilgiler edindik. Yine de bunun şu an için bir önemi yok. Hem Linden Giantfriend'in oğlunu geri alamazsak hem de bu harabenin tehlikelerinden kaçamazsak hiçbir amaca hizmet etmeyecek."

Mevcut ithalat yok. Evet. Coldspray'in sesi Ironhand'i ve tüm Devleri Liand'ın dalgalanan ışığının oluşturduğu gölgelerden çekip çıkarmış gibiydi. Sesi onlara normal sağlıklarını geri kazandırdı. Linden'in soyu tükenmiş Viles'in yankılarını duyabildiği ya da hissedebildiği izlenimi kaybıldı.

-eğer ikimiz de yapmazsak-

Bayat havanın tadından tiksiner, irkilerek bir nefes aldı. Güneş Taşı solunumu mümkün kılıyordu; ama mağaranın atmosferi sadece orkestrayle tazelenemeyecek kadar durgundu.-eğer yapmazsak-Coldspray Anele'nin sözlerinin transını bozmuştu. Şimdi sıra Linden'deydi.

Ama çok fazla endişesi vardı. Harrow'a yardım etmek ya da onu uyarmak, Anele'yi anlamak ve sarkıtlardan damlayan su gibi düşerken Covenant'ı yakalamak istiyordu. Jeremiah'yı bulabilirse, kollarını son bir kez ona dolayabilirse mutlu olacağına inanıyordu. Buna inanmaya çalıştı. Ama gerçek bu değildi. Onun *Croyel*'den kurtulduğunu görmesi gerekiyordu. Ve Antlaşma olmadan asla mutlu olamayacaktı.

Kendi iyiliği için Covenant'ın bütün olmasını istiyordu. O zaman kendini affedebilirdi. Ama daha az bencil nedenler için de gerekliydi.

Bu durgunluk ve dalgınlık sarmalında sağlıklı düşünemiyorsa, en azından hareket etmeliydi. Ayağa kalkmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Ama çok güçsüzdü. Titreme kalbinden dışarı doğru yayılıyordu. Başını kaldırmak için harcayacağı küçük çaba bile onu aşırıyordu.

Bir süre sonra Manethrall Mahrtiir çekingen bir tavırla, "Harrow'un da sooth konuşmuş olması mümkün mü?" diye sordu. Sesi kendinden emin değil gibiydi, neredeyse ürkekti; kadimlik, ölçülemez taş ve kötülüğün imaları gözünü korkutmuştu. Gerçekten körleşmişti. "Beyaz altına, Kanun Asası'na ve Yüzüktayfı'nın oğluna olan niyeti Solucan'ı yasaklamaya yetecek mi? Onun hileleri Solucan'ı Dünyanın Kanı'ndan uzak tutmaya yetecek mi?"

Stave kesin bir ifadeyle cevap verdi: "Anele'nin sözleri aksini gösteriyor. Kulaklarına ya da görüşüne göre, gerekli bilgi sadece burada hatırlanıyor. Harrow Solucan'ı tam olarak kavrayamıyor."

"O zaman," dedi Galt, "yük İnançsız'a düşer. Harrow'un vaatleri yalandır."

"Öyle değil," diye itiraz etti Ardent, elbisesini reddederek. Yüksek sesle konuşuyordu ama gözlerindeki endişe ve yuvarlak yanaklarındaki telaşlı kızarıklık ses tonunu yalanlıyordu. Soğuğa rağmen yüzü ter ve endişeyle nemlenmişti. "Kuşkusuz o, her şeyin sonucunu önceden görmez. Ve belki de niyeti

kibir ya da cehalet. Yine de ettiği yemine sadık kalmalıdır. Bunu yapmazsa, delilik içinde yok olacaktır.

"Beni onu kısıtlamam ve ona yardım etmem için görevlendiren İnsequent bir şey ve aynı zamanda başka bir şey öngörüyor. Bazıları bilgelik ve haklılık ararken, diğerkleri sadece başarısızlık kehanetleri buluyor. Her ikisinin de aynı derecede ileri görüşlü, aynı derecede esinlenmiş ve yanılabılır olduğu düşünülebilir. Bu nedenle, Dünya'nın kaderinin herhangi bir güvenceyle bilinemeyecek kadar çelişkili olduğu sonucuna varırlar. Bu nedenle ben belirsiz sonuçlara hakemlik etmek üzere gönderildim.

"Belki de Yedi Cehennem'den a-Jeroth görüşünün kesin olduğuna inanıyordur.

Eğer böyle yaparsa, hata yaptığına dair güven oluşur."

"Muhtemelen haklısın," dedi Covenant aniden; sertçe. "Ama ne anlamı var ki?"

Sesi Linden'i hareketsizliğinden çekip çıkardı. Ayağa kalktığının farkına bile varmadan kendini ayağa kalkmış buldu.

Güvenli bir mesafeden ve Alçakgönüllüler tarafından güvence altına alınmış bir şekilde uçuruma bakıyordu. Linden şimdiki zamana dönmediğini anlayacak kadar sağlığını korumuştı. O geçmişin bir peygamberiydi ve hayaletlerle konuşuyordu. Anıları arasında dolaşırken, yaşayan hiç kimse tarafından sorulmamış sorulara cevap verdi.

"Onu öldüremezsın," diye homurdandı, sanki bu cevap onu iğrendirmiş gibi. "Eğer Lord Foul kadar yaşlı değilse bile, o kadar yaşlı olabilir. Ve o da en az onun kadar tehlikeli. Tek fark, o düşünmüyor. Hissediyor. Onun hayal bile edemeyeceği hırsları var ve çok daha sabırlı. Çoğu zaman uyuyor çünkü hayal kırıklığına katlanmak için başka bir yol bilmiyor."

Sonra Covenant görünüşe göre başka bir çatlağın içine kaydı. Sessizliğe gömüldü. Sargılı elleri sanki elle tutulur bir şey arıyormuş gibi titriyordu; tutunabileceği temel bir gerçek ya da algı. Ama bir şey bulamadı.

Liand boğazını temizledi. "Linden." Mahrtiir'den daha az korkmuş görünmek için hissedilir bir çaba sarf etti. "Harrow harekete geçmez. Eğer bir büyü yapmaya kalkışırsa, bunu sessizlik içinde, hareketsiz bir şekilde yapar. Eğer bilgisi yetersiz kalırsa-"

Stonedownor'un sesi şüphe dolu bir iç çekişe dönüştü.

"Insequent'lar," dedi Clyme sert bir şekilde, "hünerlerine çok fazla değer veriyorlar. Sanatları gafilleri küçük düşürür ama kendilerini kurtaramazlar."

Ardent bir karşılık vermeyi düşünür gibi oldu, sonra da yutkundu.

Linden bir an için Covenant gibi durdu, sanki o da kaçamayacağı bir anının içine düşmüştü. Ama orada kapana kısılmamıştı. Gerekli hatıraları seçiyordu.

Birincisi, Harrow bir keresinde ona şöyle demişti: *Seni koruyacak bir erdeme sahipmiş gibi sarıldığın bu tuhaf sopayı arzuluyorum.*

Kanun Asası, onun Asası. Vahşi büyü, yas ve aşkla, Vain ve Findail'in yaşayan güçlerini Kanun'un bir aracı haline getirmişti. *Melenkurion* Skyweir yönetiminde, Asası savaşta karanlığa dönüşmüştü. On bin yıl önce Caerrol Wildwood onu rünlerle tanımlamıştı. Onun ilmi Covenant'ın dirilişine katkıda bulunmuştu.

İkincisi, ben senin sakladığın beyaz altın çemberini istiyorum. Kıyafet.

Vahşi büyü. Zamanın Kemerinin en önemli noktası ve kilit taşı. Thomas Covenant'ın ruhunun özü, temelde kusurlu ve kusursuz bir alışmada somutlaşmıştı: evlilik yüzüğü, aşkın insanlığının sembolü ve tezahürü.

Ve son olarak, kalbinizin merkezindeki sınırsız öfkeye imreniyorum.

Demondim'in yapamadığı gibi beni besleyecek.

Linden o zaman onu anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Gallows Howe'un mirasından bahsediyordu. Onun granit öfkesinin, duygusal savurganlığının, Jeremiah'ya ve *croye*'e iradesini kabul ettirmesine yardım etmesini istiyordu. Ama Mahdoubt onun Linden'e sahip çıkmasını engellemişti. Sonunda nedenini biliyordu. Harrow'un bilmediği gibi, Darağacı Howe'da öfke ve katliamdan, ölüm ve intikamdan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Yoksa Garroting Deep'in Forestal'ı neden ona nasıl cevaplayacağını bilmediği bir soru sormuştu?

Mahdoubt'un fedakârlığı sayesinde Linden, gücünün onu tüketmesinden korkmadan kendini Harrow'a sunabilirdi. Onu Jeremiah'a ve *croye*'e yönlendirdiğinde, oğlu için savaşmaya devam edebilecekti.

Her nasılsa.

Harrow'a doğru başını sallayarak, arkadaşlarının beklenti dolu sessizliğine cevap vermeye çalıştı.

"Gitmeliyim." Kendi kendine, sesi belirsiz ve silik geliyordu, rüyadaki bir figür kadar zayıftı. "O geçidi açmak Dünya Gücü ve Yasa'dan daha fazlasını gerektirir. Bu yüzden Harrow sadece benim Asamı ve Antlaşma yüzüğümü istemedi. *Beni* de istedi.

"Ur-viller ve Waynhim bize yardım edebilirdi ama burada değiller. Bizi buraya getirmiş olamazlar. Ardent yapabileceği bir şey olmadığını söylüyor. Ve ben en azından Viles'la *taniştım*." *Kendinize ait olmayan bir amaca hizmet ediyorsunuz ve hiçbir amacınız yok.* "Bu Harrow'un söyleyebileceğinden daha fazlası. Onları incelemeye başlamadan önce çoktan gitmişlerdi. Bildiği her şey çıkarımlara dayanıyor.

"Bir hata yapıp bizi öldürmeden önce ona yardım etmeye çalışmalıyım."

Hâlâ Covenant'ı izliyor, onun kendisini duyup cevap vermesini umuyordu. Ancak bir süre sonra kendini arkadaşlarına bakmaya zorladı. Önce Liand'a, sonra Mahrtiir ve Kordonlarına, ardından da Devlere bakarak ekledi: "Tabii daha iyi bir fikriniz yoksa."

Liand endişesini gizleyemedi ve gizlemeye de çalışmadı. *Orkestranın* ışığını tutmak gücünün çoğunu alıyor gibiydi. Manethrall şaşkınlığını, zayıflığını gizlemeye çalışır gibi başını eğdi. Pahni Liand'ın boştaki koluna yapıştı, rahatlamak için yüzünü onun omzuna dayadı. Bhapa birkaç kez yutkundu, ağzını açıp kapadı, görünüşe göre üzüntüsünü ifade edecek sözcükler bulmaya çalışıyordu. Sonra çaresizce etrafına baktı ve pes etti.

Şirketin geri kalanının üzerinde yükselen Devler, Linden'in bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. Bazıları utanmış görünüyordu, belki de endişe ve belirsizliklerini itiraf etmek istemiyorlardı. Grueburn ve Cabledarm, sanki Linden'in onları şaşırtma kapasitesini ölçmeye çalışıyorlarmış gibi onu incelediler. Ama Rime Coldspray bir palanın kılıcı gibi soğuk ve keskin bir şekilde sıırttı.

"Linden Dev Dostu, Harrow'a eşlik etmeyi seçtiğimizde gerçek bir Dev ahmaklığı sergiledik. Şimdi akılsızlığımızı geri almak, hikâyemizi duyan herkesi utandıracaktır." Demir El abartılı bir omuz silkme hareketi yaptı. Daha ciddi bir şekilde şöyle devam etti: "Olduğumuz gibi kalmak hiçbir şey kazandırmaz. Antlaşma Zaman Yöneticisi bizi uyardı,

ve dikkate alınmalıdır. Viles ile olan tanışıklığınızın ya da Hukuk Asası'na olan aşinalığınızın Harrow'a yardımcı olabileceğini düşünüyorsanız, sadece çabalarınıza izin vermesi için dua ediyorum."

Diğer Swordmainnir'ler farklı derecelerde bir güvenle başlarını salladılar. Ama Galt ve Branl başlarını salladı; Clyme ise inatla sordu: "İhtiyacımızı karşılayacak hangi büyüye sahipsin Linden Avery? Her türlü hayati kaynaktan yoksun değil misin?"

Linden cevap veremeden Mahrtir başını kaldırdı ve bir adım öne çıktı. "Seni ne ilgilendiriyor uykusuz?" Üstatlara karşı duyduğu eski düşmanlık, gözdağının ağırlığına karşı koyuyordu. "Zaman Efendisi'ne olan bağlılığınızı açıkça belirttiniz. O halde neden bize olduğu gibi ona da yardım edebilecek herhangi bir girişimde Ringthane'e karşı çıkıyorsunuz?"

"Sonraki olaylar-" diye başladı Clyme.

"-senin için önceden bilinmiyor, *Haruchai*," diye ekledi Ardent beklenmedik bir şekilde. "Hanımefendi oğlunu kurtarmak istiyor. Yaptıkları için daha ne gibi bir gerekçeye ihtiyacın var?"

"Sonraki olaylar," diye tekrarladı Clyme, "sizin deyiminizle hanımefendinin Kutsala Saygısızlık'la işinin bitmediğini ortaya çıkarabilir. Mahdoubt, Linden Avery'nin şimdi düşündüğü teslimiyeti önlemek için savaştı mı ve böylece yok olmadı mı?"

"Oh, dur." Linden titremesini engellemek için kollarını ona doladı. "*Teslim* olmayacağım. Eğer bunu yaparsam Jeremiah'ı bir daha asla göremem. Benden geriye hiçbir şey kalmayacak."

Diğer her şeyden çoktan vazgeçmişti.

"Gururunu sustur," diye öğüt verdi Stave Alçakgönüllü'ye. Sesi mesafeliydi; ilgisizdi. Ama gözlerindeki yansımalar kendi kendine güldüğü izlenimini veriyordu. "Seçilmiş'in hiçbir eylemi ya da cüreti, Kâfir'in varlığının ya da ona verdiği hizmetin önemini azaltmayacak. İyi ya da kötü, nimet ya da felaket olsun, o Kâfir olarak kalacak, Lord Thomas Covenant olarak. Ve sizi onun yolunu kabul etmeye çağırmadı mı? Başka bir rehberiniz yokken, onun isteklerine karşı konuşmak sadakatsizliktir."

Alçakgönüllüler Stave'in avukatını ya da kendi taahhütlerini tartıştılsa da bunu sessizlik içinde yaptılar. Hiçbiri başka bir itirazda bulunmadı.

"Pekâlâ." Linden kendisine tereddüt etme şansı vermedi. Covenant'ın baş dönmesini paylaşmıyordu; ama mağaranın derinlikleri yine de dehşetle doluydu. Eğer onları düşünmek için duraklarsa

-"Burada kalın," dedi arkadaşlarına. "Benim ya da Harrow'un başardığını görene kadar karşıya geçmeye çalışmayın. Henüz kendinizi riske atmanın bir anlamı yok. *Orcress* ya da *Krill*'in de pek işe yarayacağını sanmıyorum."

"Bizim için korkma," diye cevap verdi Coldspray, hâlâ keskin bir şekilde sırtarak. "Ölümümüzü bu korkunç uçurumda karşılamak gibi bir niyetimiz yok."

"Güzel." Linden onaylamaktan çok kendini cesaretlendirmek için başını salladı. "Liand, Kevin'in Pisiği'nin en kötüsünü engelleyebildiği sürece, ne olacağını muhtemelen benim kadar çabuk öğreneceksiniz."

Arkadaşları izleyip beklerken, Linden kendini sıkıca kavradı ve açıklığa doğru ilerlemeye başladı. Stave ona katılmak için hareket ettiğinde, onun arkadaşlığını reddetmedi.

Korku dolu bakış açısından köprü -Tehlike- daha önce görüldüğünden daha narin ve kırılgan görünüyordu. *Bunu yaparken her şeyi riske atmışlardı. Kim olduklarını. Kendileri için ne ifade ettiklerini.* Tıpkı onun yaptığı gibi. Uçsuz bucaksız mağaranın tavanı gök gürültüsü gibi yükseliyordu. Sarkıtlar arasında ileri geri yansıyan renk tonları şimşeği ima ediyordu. Bu ıslak ve gergin şekillerden herhangi biri, düşerse açıklığı kıracak kadar ağırdı.

Stave onun yanında yürüyordu, o kadar yakındı ki omzu onunkine değiyordu. Onun için duyduğu korkulara rağmen -tüm yoldaşları için- onun insanlık dışı gücünün ve keskin duyularının desteğini memnuniyetle karşıladı. Korkuları onu felç etmekle tehdit ettiğinde ya da ettiğinde, onun adanmışlığı bir cesaret olarak hizmet edebilirdi.

Linden Avery ve eski Üstat birlikte daha güvenli bir kayadan ayrıldılar ve Hazard'ın sığ yayını tırmanmaya başladılar.

Gerçekten, diye ısrar etti kendi kendine, bu kolay olmalıydı. Kısa bir yürüyüştü, belki iki yüz adım. Bakışlarını uzaktaki duvara sabitlerse, aşağı bakmazsa... Ama kara uçurum onu köprüden koparmak istercesine yukarı uzanıyor gibiydi. Karanlığın kendisi canlı olabilirdi.

Covenant onun ne yaptığını fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

Arkadaşlarının gergin ilgisini hâlâ arkasında hissedebiliyordu. Ama her adım onu Liand'dan ve ışıktan biraz daha uzaklaştırıyordu. Güneş Taşı'nın parlaklığı azaldıkça, sağlık hissi de onunla birlikte azalıyordu. Yakında yol arkadaşlarını hiç fark edemeyecekti. Bakmak için dönmediği sürece-

Kendini bir korkak gibi hissederek Stave'e mırıldandı, "Düşmeme izin verme.

O uçurum-" Ürperdi. "Beni içine çekiyor."

Stave sağlam omzunu onunkine dokundurdu. "Burada bile, Seçilmiş, *Harucha*'nin görüntüsü sadece azaldı. Başarısız olmadı. Bu taş emin. Devlerin birlikte ağırlığı onu tehlikeye atabilir. Biz değil."

Bir an düşündü, sonra ekledi, "Yine de oyalanmamalıyız. Burada kötülük var. Kötülüğü Yozlaşma'nın belirgin kötülüğünden yoksun, ama yine de kötülük."

Linden ona inanmıştı. Sadece altındaki dalganın baştan çıkarıcılığını hissediyordu; ama onun algılarına güveniyordu.

Açıklık yükseldikçe ışık zayıflamaya devam etti. Ölü hava ciğerlerinde bir ağrıya dönüştü. Her adımda kışın anılarının derinliklerine doğru ilerledi; manipülasyon ve ihanetle dolu ve Jeremiah'ın köleleştirilmesiyle dolu öldürücü soğuğun.

Algısı azaldıkça Harrow'un yerini tespit etme yeteneğini de kaybetti. Kum rengi giysisi karanlık geçitten ayırt edilemez hale gelmişti. İçeriye doğru yolunu bulup onsuz ilerlemiş olsaydı, aradaki farkı anlayamazdı. Ama Stave ona söyleyecekti -ve Insequent yemin etmişti. Mahdoubt'u mahkûm eden aynı katı kurallar onu da yönetiyordu.

Tehlike'nin her iki yanında, sarkıtların kenarlarından durmaksızın su damlıyor ve kehanetler gibi düşüyordu; düşme vaatleri.

Sonra o ve Stave köprünün tepesini geçip gölgeye indiler.

Resmen kör olmuştu. Açıklığın korumasız kenarına doğru sürüklenmeye başladığına dair mantıksız bir kesinlik onu kavradı. Buzdan parmaklar etine eziyet etmek için giysilerinin arasından uzandı. Güçlkle zapt edebildiği bir inilti boğazını tıkadı.

Ama Stave onu sakinleştirmek için kolundan tuttu. "Kalbini sakinleştir, Seçilmiş," dedi sanki ne yankılardan ne de yasaklardan korkuyormuş gibi.

"Harrow sizi bekliyor. Görünen o ki, her ne olursa olsun, kendi çabalarına son vermiş. Şimdi size kuşku ve umutla bakıyor. Hatanın sonuçlarından korktuğunu ve korkusunun onu yendiğini düşünüyorum. Yardımınızı kabul edecektir, çünkü onun alternatifi aşağılanma ve ölümdür."

Linden onun Harrow'u okumasına güveniyordu. Başka seçeneği yoktu. Köprünün ayağındaki geniş granitin göreceli sığınağına doğru hızla ilerlemesini engelleyen tek şey onun sıkı kavrayışydı. Hazard'dan *kurtulmak* istiyordu. Adımları karanlıktan karanlığa inerken, açıklığın çatlayıp çökeceğine dair içgüdüsel inancı onu kötü hava, soğuk ya da boğucu algıdan daha fazla etkileyene kadar arttı.

Nabızının atışları arasında Stave'in şu anonsunu güçlkle duydu: "Seçilmiş yardım teklif etmeye geliyor, Insequent. Nazik bir adam onu yolunu kolaylaştıracak bir ışıkla karşılar."

"Ve şimdi kendini nezaketin hakemi olarak mı görüyorsun, Haruchai?" diye yanıtladı Harrow'un sesinin derin tınısı. "Karşılaştığın kişilerin itibarını hiçe sayarak sadece savaşıyor ya da küçümseyen sen misin?"

"Benim nezaket bilgim sizinkini aşar, hünerim de öyle. İşte böyle!"

Linden'in tam önünde ve en fazla bir düzine adım ötede, Harrow'un cüppesindeki tüm boncukların aynı anda parlamaya başlamasıyla birlikte umber rengi bir ışık belirdi.

Insequent ve yakın çevresinden çok azını ortaya çıkaran donuk bir ışık yayıyorlardı. Ancak bu, Linden'in ayaklarını nereye koyduğunu görmesi için yeterliydi.

Köprü, Kayıp Derinlik'in girişindeki yüksek kemerin hemen dışında, destekli bir kaya rafında son buluyordu. Harrow'un kahverengi ışığı geçidin düzleminin ötesine uzanmıyordu: orada parlatılmış abanoz kadar keskin ve geçirimsiz bir siyahlıkla karşılaşıyordu. Ama Linden onu ve açıklığın ayağını yeterince net görebiliyordu.

Üzerine çöken alacakaranlıkta, kapının kıvrımının tanımadığı garip sembollerle işaretlendiğini gördü.

Raf, kapalı girişin her iki yanında birkaç uzun adım boyunca uzanıyordu. Devlerin sığabileceği kadar genişti. Ve engelsiz taşın ortasında, Insequent hâlâ Rime Coldspray'in onu tarif ettiği gibi diz çökmüştü: tek dizinin üzerine çökmüştü; Covenant'ın yüzüğünü alnının yanında tutuyordu; Linden'in Asası'nı taşın üzerine tam olarak dikmişti. Yüzüğün takılı olduğu zincir parmaklarından sarkıyor, hafifçe sallanıyordu. Duruşu, kadının yaklaşmasının konsantrasyonunu bozduğunu gösteriyordu. Dipsiz gözleri, mağaranın derinliklerinin küçük örnekleri gibi ona bakıyordu: uçurumdan daha insani, ama daha az ölümcül değil.

Harrow küçümser bir tavırla, "Haruchai yardımdan bahsediyor, hanımefendi," dedi. Ama küçümsemesinin içi boştu. "Sizce benim sizin yardımınıza ihtiyacım var mı?"

"Elbette biliyorsun." İçinden gelen bir telaş Linden'i köprüden aşağıya sürükledi. Sonra durdu ve rahatlayarak titredi. Soğuk a rağmen, botlarının altındaki dayanıklı granit onu kesinmiş gibi etkilemişti. "İlk tanıştığımızda bunu biliyordun. O kapıyı kendi başına açmaya çalışıyorsun ama yapamıyorsun. Ve bir hata yapmayı göze alamazsın." Stave onun kolunu bıraktığında, Stave onu sabitlemek için onun kolunu kavradı.

"Şu semboller," diye sordu Insequent'a, yukarı doğru bakarak. "Onları okuyabiliyor musun? Ne diyorlar?"

Harrow, Mahdoubt'un kendisinden zorla aldığı yeminden nefret ederek onu inceledi. "Bunların önemi gizemli değil. Sadece bu kapının ötesinde, bu diyarın hükümdarları olan, ilim ve tehlikede büyük ve izinsiz girmeyi affetmeyen egemen Viles'in malikânesinin ve yerleşim yerinin bulunduğunu ilan ediyorlar. Dahası, semboller onları okuyacak zekâyâ sahip herkese geri dönmelerini öğütler. İstenmeden buraya girenler sadece felaketle karşılaşılır."

Sonra omuz silktili. "Hükümdar olsun ya da olmasın, Viles'in soyu çoktan tükendi. Onların soyundan sadece birkaç ur-vil ve Waynhim size hizmet etmek için çabalıyor. Bu yerin kıyametinden korkmuyorum. Sınırlarını kaldırdığımda, beni yıldırarak hiçbir zarar kalmayacak."

"Başka bir deyişle," diye karşılık verdi Linden, "hâlâ hiçbir fikrin yok." Linden'in küçümsemesinin de onunki kadar içi boştu: hissetmek için fazla soğuk ve kesikti

küçümsedi; nefes almak için çok fazla mücadele etmek zorunda kaldı. "Sanırım sana yardım edebilirim. Eğer bana izin verirsen."

Harrow, bu fikir pek ilgisini çekmemiş gibi, "İzin mi vereyim, hanımefendi?" diye düşündü. "Size karşı çıkmıyorum. İznimi ne şekilde istiyorsunuz?"

Gallows Howe, diye cevap verebilirdi. Öfke. Katliam. Viles'in böyle olduğunu düşünüyorsun. İzinsiz girişe böyle cevap vereceklerini düşünüyorsun. Siyahlığı siyahlıkla açabileceğimi düşünüyorsun.

Ama tükenmekte olan enerjisini onun yanlış anlamalarını düzeltmek için boşuna harcamadı. Şimdiden hipoksiden başı dönmeye başlamıştı. Harrow'un boncuklarının parıltısı havayı temizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Yakında ayakta duramayacak kadar güçsüz düşecekti.

Nefes nefese, "Asamı kullanmama izin verirsen," diye açıkladı. Adam itiraz edemedi ekledi: "Senden onu geri vermeni istemiyorum. Ama bir şekilde onu tutman beni engelliyor." Bir zamanlar onu kavramadan da ondan Dünya Gücü çekebilirdi; ama adam ona karşı bir bariyer dikmişti. "Sadece dokunmama izin ver." En azından bir süreliğine tekrar kendim olmama izin ver. "Yapabileceklerini ödünç almama izin ver. O zaman koşu şeritleri arasında yolumu bulabilirim. Eğer onları *görürsem*, belki kapıyı açabilirim."

Harrow onu düşünürken, belki de bir hile belirtisi ararken, Stave açıkça sordu, "Bu tereddüt mü, Insequent? Kayıp Derinlik'in kıyameti korku uyandırmıyorsa, Seçilmişler'in yardımından korkman nasıl mümkün olabilir?"

Harrow kaşlarını çatı ama Stave'in meydan okumasına cevap vermedi. Bunun yerine kendisini tatmin edecek bir şey bulana kadar Linden'i incelemeye devam etti. Sonra başını salladı.

Covenant'ın yüzüğünün zincirini sanki bu küçük hareket gizemli bir jestmiş gibi sallayarak kaba bir şekilde, "Girişimde bulunun, hanımefendi," dedi.

Basit bir güçsüzlük içinde, Linden uzanmak istedi. Yüzüstü yatarak Asasını ucundan tutabilirdi: tek ihtiyacı olan onun dokunuşuydu. Ama gurur ya da inatçılık onu ayakta tuttu ve titreyerek Insequent'in önünde durmaya başladı. Sabit durmaya çalışarak iki eliyle uzandı ve parmaklarını Kanun Asası'nın etrafında birleştirdi.

Sıcak odunla temas yeniden doğuş gibiydi.

Sinirleri Dünya Gücünün ve Yasanın iyileştirici akımını, Caerrol Wildwood'un rünlerinin kesin açıklamasını hissedene kadar Kevin'in Kirinin onu ne ölçüde zayıflattığını ölçememişti. O zaman görüşünün percipience olmadan ne kadar zayıf ve yüzeysel olduğunu fark edebildi. Tanrım, buna nasıl katlanmıştı? Sağlık duygusunu hiç bilmeyen Diyar'ın insanları yaşamlarına nasıl katlanmışlardı? Doğal dünyasındaki varlığı, kaybettiği dünya, Covenant'la geçirdiği saatler ya da aylar boyunca temelden değişmişti. Bu süre zarfında, her şeyin ruhani özünü görmeye, duymaya, dokunmaya ve tatmaya aşına olmuştu: canlılığın ve mucizenin altında yatan yaşam nabzını. Arazi'yi hiç deneyimlememiş olsaydı kim olacağını bilmiyordu; ancak duygusal olarak sakat kalacağına, ebeveynleri kadar hasarlı ve umutsuz olacağına inanıyordu. Babasının intiharı ve annesinin ölümünün mirası onu tanımlamaya devam edecekti.

Şimdi etrafındaki her şey sanki yeni bir gerçeklik boyutuna adım atmış gibi açılıyor, çiçek açıyor gibiydi. Altındaki kayanın inatçı antikliğini; havanın katıksız yaşlılığını ve kayıtsızlığını; Hazard'ın kendine özgü istikrarını ve sınırlamalarını; sarkıtların ağır ağır aşağıya doğru inen özlemini; sarkıtların boğumlu yüzeylerinde toplanıp damlayan ve zamanın akıntıları gibi uçurumun yok oluşuna düşen suyun karışık hevesini ve boyun eğişini hissetti. Harrow'un kaygılarını, açlıklarını ve Stave'in inatçı gücünü, sanki doğrudan kendi tenine değiyorlarmış gibi algıladı. Kendi bedeninin farkına vardı - onun doğasında var olan yetersizliklerin ve yaşamak için duyduğu temel arzusunun

-Sanki damarları ve sinirleri, kasları ve kasıkları ışıkla kireçlenmiş gibiydi. Ve uzaklarda, çok altında, şeytani bir şeyin huzursuz pusuda beklediğini hissetti-

Ama bunlar Asa'nın pasif etkileriydi. Asanın gücünden yararlanmaya başlar başlamaz, durgunluk ciğerlerinden kovuldu: yeniden temiz nefes alabiliyordu. Yeni enerji, damarlarında incinmenin etkileri gibi akıyordu. Liand'ın *orkestrasını* ateşte tutmak için gösterdiği cesur ve yorucu çabayı tanıdı; Devlerin her birini ve

Ramen'i, her bir Humbled'ı. Anele'nin uykusunu ve Covenant'ın iz bırakmayan gezintisini hissetti. Loric'in parşömene sarılı ve olasılıklarla dolu *krilinin* Covenant'ın kot pantolonunun beline sokulduğu yeri tam olarak işaret edebilirdi.

Yine de daha acil hisler dikkatini çekmişti. Harrow ona hevesle bakarken ve Stave hiçbir şey değişmemiş gibi izlerken, karmaşık ayinlerin varlığını tattı.

Kayıp Derinlik'in geçidini dolduran siyahlık boş değildi: çarpık ve sinsi bir şekilde yinelenen, kaynayan bir büyü kütlesiydi. Ve etkileri kemerli geçidin içinde yer almıyordu. Bunun yerine, Hazard'ın tüm uzunluğu boyunca bir ağ veya mutlak fuligin çileği oluşturmak için uzun ilmekli dallar halinde ve düğüm işi gibi kümeler halinde uzanıyorlardı. Geçidin karanlık iplikleri bazı açılardan Jeremiah'nın yarış pisti kurgusunu andırıyordu: bir yerden diğerine akışlarını takip etmeye çalışsa, kendini çıkışı olmayan bir labirentin içinde bulacaktı. Ama Jeremiah'ın kurgusu bir kapıydı: sadece onun geçebileceği bir kapı, ama yine de bir kapı. Köprüyü çevreleyen düğüm yok edilmek için oluşturulmuştu. Tellerinden biri bile koparılsa, köprünün granit maddesini de beraberinde götürerek sarsılırdı. Köprü bir anda moloz yığınınına dönüşerek sonsuz derinliklere doğru düşecekti.

Earthpower'ın ilk yıkamasında Linden, Tehlike'yi savunan muhafızların Demondim gibi olduğunu gördü. *Somut bir şekle sahip olmadıklarından, onları çözülmekten koruyacak bir koruyucu olmadan irade ve eylemlerini kaybedeceklerdi. Kendilerine ilim ve amaç ipleriyle bağlı olduklarını hayal edin.* Ve Harrow ona *onları çözme hilesini öğrendiğini* söylemişti. Ama anlaşılan bilgisi buradaki sihirleri çözmeye yetmemişti ya da Viles'in Demondim'e şekil verme biçimi ile onların gizli diyarlarını koruma biçimleri arasındaki benzerliği fark edememişti.

Asayı nasıl kullanacağını bilmiyordu-

Bununla birlikte, köprüyü tehdit eden ağ bir dereceye kadar saman çöpüydü; dikkat dağıtıcıydı. Kayıp Derinlik'e girmeye çalışmayan herkes açıklığı zarar görmeden defalarca geçebilirdi. Asıl tehlike, can alıcı nokta

Karmaşa *buradaydı*, geçidin gizemli kıvrımlarında saklıydı. Yanlış ipliğe bir dokunuş yıkımı serbest bırakabilirdi. Ama doğru ipliği koparmak Kayıp Derinlik'i açacaktı. O ipliği koparmak ise kordonları tamamen çözecek ve güçlerini açıklıktan silecekti.

Kendi kendine iç geçiren Linden, "Tabii," diye düşündü. Keşke bu kadar kolay olsaydı. Hukuk ve Dünya Gücü ile uygun ipi çekmek ya da kesmek zor olmayabilirdi. Ancak, Viles'in ilminin duyuşal karmaşası içinde bu ipi *tanımlamak*, Demondim sürüsünün Illearth Taşı'nı çağırdığı *keseyi* bulmak kadar zor olacaktı. Ve burada ona rehberlik edecek, sürünün zümrüt ve migrenle ilgili uçucu ipuçlarına sahip değildi. Sağlık hissini artıracak ur-villerin ve Waynhim'in iksiri de yoktu.

Ama tek sorunu bu değildi.

Sezgilerini genişlettikçe, uçurumda kaynayan kötücül bir varlığın hisleri aniden arttı. Bir an için, korkmuş kalp atışlarının hızlı bir telaşıyla, kötülüğün yükseldiğini düşündü-

Öyle değildi. Linden şimdi gerçeği görüyordu. Kötülük sadece yukarı doğru yükseliyormuş gibi görünüyordu çünkü kendisi ya da kendisi çok büyüktü; çok güçlüydü. Daha da kötüsü, *hissedebiliyordu* -Cennetteki Tanrım, kötülük sadece canlı değildi: bilinçli bir varlıktı. Uykudaydı, evet -Linden bunu hissedebiliyordu- ama yerinde duramıyordu ve niyetleri vardı. Öldürücülüğüyle Illearth Taşı'nı bir denizin bir gölü aştığı kadar aşıyordu. Sadece çok daha derine gömülü olduğu için daha az zarar veriyordu. Yine de Linden'a bir sürü *Skurj* ve Sandgorgon'dan daha korkunç görünüyordu.

Böyle bir varlığa sadece vahşi büyü karşı koyabilirdi. Kanun Asası ona karşı işe yaramazdı. Aşağı doğru bakan Linden, bu kötülüğün Kevin'in Kirinin kaynağı olduğunu dehşetle fark etti. Belki bilinçsizce, ama açık bir şekilde, bela Kastenessen, Esmer ve *mokşa* Raver'ın iğrenç dumanlarını oluşturmak için şekillendirdikleri ham gücü sağlıyordu.

Eğer Linden'in bölümü Jeremiah'ı kurtarmayı başaramaz ve o varlık tamamen uyanmadan önce kaçamazsa-

Linden'in boğazına Mutabakat'ın yardımı için bir çığlık düğümlendi. Şüphesiz bunun için mi onu hayatına devam etmeye zorlamıştı? Onu iğrençliklerle yüzleşme yükünden kurtarmak için mi? Onun imkânsız çözümler bulma içgüdüsünden yoksundu. O olmadan, o, Jeremiah ve tüm arkadaşları kaybolurdu.

Ama o da kaybolmuştu.

Kadın bocalarken, Harrow aniden, "Konuşun hanımefendi," diye emretti. Ses tonunu sertleştirmek için belli belirsiz bir çaba sarf etti ama ses tonunu telaşın parıltıları gölgeledi. "Yardımaınıza ihtiyacım olduğunu gösterme çabalarınız nasıl gidiyor?" Daha kısık bir sesle, "Burada oyalanmaya cesaret edemeyiz," diye ekledi.

Derinliklerde huzursuzca uyuklayan tehlikeyi fark edecek kadar bilgeydi.

Kendi korkularıyla sarsılan Linden başını sallayarak onunla yüzleşti. Hâlâ iki eliyle asayı kavrarken, "*Bilmiyorsun*, değil mi? Konuşup duruyorsun, bize dünyayı nasıl kurtaracağını anlatmaktan hoşlanıyorsun ama o şey *uyanırsa* ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

Insequent irkildi. Gözlerinin çukurlarında korkuya işaret eden bir şey vardı. Yine de parmaklarını ne Kanun Asası'ndan ne de beyaz altın yüzükten ayırdı. Zafer düşlerinde, varlığı mağaranın felaketini bozmadan önce kordonları *çözmenin hilesini* bulmuştu.

"O zaman kabul ediyorum leydim," diye fısıldadı usulca, sertçe, "her halükârda yardımaınıza ihtiyacım var. Demondim'i yaratmanın sırrı burada işe yaramaz. Bu nedenle, kalbinizin karanlığındaki sözsüz bilgiyi arzuladım. Garroting Deep'in kadim teurjisiyle -bu rünlerin yazıldığı teurjiyle- karşılaşman sana bir gizemi açığa çıkardı, her ne kadar anlamı senin kavrayışının ötesinde olsa da. Kullanımını biliyor olabilirdim ama Mahdoubt onu edinmemi engelledi. Bu yüzden görev sizindir. Hanımefendi, eğer kendinizi en karanlık ve doyumsuz öfkenize kaptırmazsanız burada hepimiz yok olacağız. Ya nefret ve intikam olacaksınız ya da öleceksiniz."

Linden sanki tüm karanlık tutkuları ona yönelmiş gibi ters ters baktı.

"Bu bela *Haruchai* tarafından bilinmiyor," diye gözlemledi Stave, "ve gerçek bir kavrayış için çok uzak. Yine de hâlâ uyuduğunu hissediyoruz. Belki de acele etmeye gerek yoktur."

Eski Üstat yanılıyordu. Linden, bu kadar kötü niyetin yakınlığı sınırlarını parçalamadan önce mağaradan ve Tehlike'den uzaklaşmalıydı.

Tam olarak doğru sihirli ipi bulup kesmezse Jeremiah'ya asla ulaşamayacaktı. Viles'in dalları sadece açıklık boyunca uzanmakla kalmıyor, aynı zamanda içeriye doğru da uzanıyordu. Eğer herhangi bir hata yaparsa Kayıp Derinlik'te büyük bir yıkım yaşanacaktı. Hasar Jeremiah'ı kalıcı olarak izole edebilirdi. Onu öldürebilirdi.

"O zaman bana asamı ver," dedi Harrow'un ki kadar alçak ve acımasız bir sesle. "Bırak onu. Giriş yolunu bulduğumda geri vereceğim. Eğer ben sözümü tutmazsam, sen de tutmak zorunda değilsin. Bunu unutacak değilim. Ama o canavar uyanabilecekken seninle ve o koğuşlarla yüzleşmem."

Insequent vahşi ve tehditkâr bir yüz ifadesiyle dişlerini gösterdi. Linden bir an için reddedeceğini, geçidi kendi başına açmaya çalışarak ölümcül bir risk alabileceğini düşündü. Onun açgözlülüğü-

Ama üstünlük maskesinin ardında, korkusu onunki kadar güçlüydü ve giderek daha da güçleniyordu. Ona en az onun esasına ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacı vardı. Bir an sonra gururunu bastırmak için çaba sarf etti. Tek kelime etmeden yazılı tahtayı bıraktı.

"Seçilmiş," dedi Stave bir onaylama gibi. "Linden."

Linden hemen Kanun Asası'nı, kendi Asası'nı aldı ve kendisini Jeremiah'dan ayıran kara büyü kaynağına yaklaştı.

Mutlak bir ihtiyacın yoğunluğuyla, Mutabakat'ın varlığı için yanıp tutuşuyordu. Ona yardım edemese ya da yol gösteremese bile, en azından Harrow'un yanlış olduğunu anlayabilirdi. Thomas Covenant buranın kadim sakinlerini Zamanın Kemerinin perspektifinden tanımıştı. Tehlikeli ilimlerinin her tezahürüne tanık olmuş, en gizemli sırlarının kalbini görmüştü. Harrow'un açgözlülüğü yüzünden yanlış yönlendirildiğini anlayacaktı.

Harrow'un Viles hakkındaki bilgisi çok yeniydi: Kendilerinden nefret etmelerinin Toprak'tan silinmesinden bin yıl sonra öğrenmişti. Ama Linden onlarla Rağmen'in zirvesindeyken karşılaşmıştı. Ve Covenant onları haklı olarak *yüce ve takdire şayan* görüldükleri zamanlarda tanımıştı. Esmer'e göre, *şatolar kadar süslü ve görkemli mağaralarda* yaşıyorlardı. *Oradaengin güçlerini ve bilgilerini güzellik ve harikalar yaratmaya adadılar ve tüm eserleri sevimlilikle doldu. Dünya'nın bir çağı boyunca, Gravin Threndor'un kökleri arasında gömülü olan iğrenç kötülükleri reddettiler-*

Covenant anlayacaktır. Lord Foul onu katletmeden çok önce hor görülmeye ve cezalandırılmaya sırtını dönmüştü. Viles'in savunması, öfke ve intikam açlığından ilham alan hiçbir güç tarafından açılmazdı. Tehlike'yi oluşturarak *her şeyi riske* atan varlıklar bunu öfkeyle yapmazlardı. İntikam arzusuyla tanışmamış olabilirlerdi.

Tabii-, diye düşündü Linden aniden. Eğer Viles koğuşlarını Kuzgunlar onlara kendilerinden nefret etmeyi öğrettikten *sonra* şekillendirmediyse. Bu durumda, Harrow'dan ziyade o yanılıyor olabilir; ve son hatasını yapmak üzereydi.

Onun çok altında, *iğrenç kötülüklerden* biri kıpırdandı. Uykusu sıkıntılıydı. Yakında, kaçınılmaz olarak uyanacaktı.

Emanasyonları, Linden'in güveni paramparça olana kadar onu pençeledi.

O eski felcinin etkisiyle tereddüt ederken, Stave yaklaştı. Görünüşe göre onun kargaşasını hissedebiliyordu. Bir eliyle gücünü sıkıca kadının titreyen omzuna dayadı.

"Sizinle birlikteyken," dedi, "şüphede fayda olduğunu zorlanmadan da olsa öğrendim." Sesi alışılmadık bir şekilde rahattı, sanki endişesini gidermek için bilinçli bir çaba sarf ediyormuş gibiydi. "Yine de kötülüğün doğasında korkudan beslenmek, şüpheden güvensizlik ve eylemsizlik üretmek vardır. Ve uykuda bile kötülük baştan çıkarır. Seçilmiş, kalbini onun cazibesine kapatmalısın. Eğer Lordların hikayeleri doğruysa, Viles öyle yapmadı. Böylece kendi sonlarına kendilerini ikna ettiler."

Linden'in başka seçeneği yoktu: ilk izlenimlerine güvenmek zorundaydı; koğuşların kıvrımlı, kendi kendini karmaşıklaştıran karanlığının, küçümsemenin **a c ı l ı ğ ı n d a n** ziyade heybetin ihtiyatını ifade ettiğine güvenmeliydi. Aksi takdirde kararsızlık içinde donup kalacaktı.

Çaba sarf ederek sırtını dikleştirdi, omuzlarını dikleştirdi. Saçlarını yüzünden geriye doğru taramak için bir elini kasten asadan ayırdı. Sonra Stave'in parmaklarına kısaca dokundu -küçük bir teşekkür jesti- ve ahşabın oyulmuş abanozunu kavramaya devam etti.

-kalbini kapat-

Kolayca söylendi. Bane'in uyuşuk vahşetine karşı duyularını sağır etmek zordu. Ama o bir acil servis cerrahıydı ve sadece doğrudan önündeki yaraya bakmak üzere eğitilmişti. Hiçbir müdahaleye izin vermeyen bir konsantrasyonla bir keresinde Jeremiah'nın yanmış elini kesmişti. Başka hiçbir şey düşünmeden iki parmağını kesmiş, diğerlerini ve başparmağını kurtarmıştı. Yaptığı şey sayesinde Jeremiah kalan parmaklarını bir büyücü kadar ustalıkla kullanabiliyordu.

Bane'in aurası yavaş yavaş parçalama gücünü kaybetti. Linden her seferinde bir iplikçik ve ima ile algısını Kayıp Derinlik'in girişindeki kıvranan ine ayarladı.

Oradaydı, bundan emindi. Viles'in koğuşlarının düğüm noktasını ya da kilit taşını oluşturan önemli düğüm, başka bir yerde değil, geçidin birbirine dolanmış permütasyonları arasındaydı. Aksi takdirde yaratıklar kendi âlemlerini terk edemez ya da yeniden giremezlerdi. Bir yılan yuvası gibi kıvranan o gece yarısı kütlesinin içinde bir yerlerde - engerekler kadar karanlık, yılanlar kadar hızlı - geri kalan her şeyi zararsız hale getirebilecek tek bir teurji ipliği vardı.

Algısal bir meydan okuma olarak, Linden'in görevi onu korkutuyordu. İmkânsız görünüyordu. Bariyerin kaynaması dışında hiçbir özelliği yoktu: hiçbir tanım ya da sınır yoktu; sürekli hareket halindeki dallar dışında hiçbir şekil yoktu. Tüm imaları kafa karışıklığına yol açıyordu.

Ancak korkularından sıyrıldığında, kaynak sıkıntısı çekmediğini fark etti. Viles'la karşılaşması onun sağlık anlayışını değiştirmişti. Onların cadılarını tecrübe etmişti.

parestezi. Tellerin anlamını göremiyordu; ama bir anlamları *olduğunu* duyabiliyordu. Yaratılışlarına sinmiş olan sade hükümdarlığın kokusunu alabiliyordu. Duyularını açtığında, Viles'in önemsiz ve büyük ölçüde gereksiz bir önlem olarak gördükleri savunmaları şekillendirirken gösterdikleri ihmalkâr beceriyi neredeyse tadabiliyordu.

Şimdi nihayet Harrow'un yanıldığından emin olabilirdi. Bariyerin kokusu ve tadı hiçbir öfke ya da zarar verme arzusu ifade etmiyordu. Viles onu korku ya da nefretten değil, temkinlilikten oluşturmuştu.

Linden yavaşça, Asa'yı sadece sezgilerini güçlendirmek için kullanarak, bir elini uzatıp karanlığın yüzeyinde hafifçe gezdirdi. Dokunarak, koğuşları yazan ilmi dinledi.

Onun bildiği hiçbir dili konuşmuyordu. Viles'in tarifsiz bilgisini asla kavrayamayacaktı. Yine de Caerrol Wildwood'un rünleri kadar kesin ve sıralıydı. Anlamını çözemesi de, bir anlamı olduğu basit gerçeği ona yol gösteriyordu. Mantiğı parmaklarının arasından hem yön hem de amaçla akıp gidiyordu.

Şu ya da bu şekilde, her ipucu ve ima, her yorumlanamaz ses ve koku, Viles'in niyetlerinin temel bilmecesine doğru ya da ondan uzaklaşıyordu.

Bu nedenle, özünde, onun görevi bir kavrayıştı: koğuşları değil, Viles'in kendisini. Savunmalarının karmaşası, çatalı kalplerinin bir tezahürüydü. Topraklar'ın geçmişinde binlerce yıl boyunca, onların ısrarla kendilerine atıfta bulunan tartışmalarını, kim ve ne olduklarına dair çok yönlü çelişkili arayışlarını duymuş, hissetmiş ve tatmıştı. Ve uzun günler önce Esmer, *hükümdarı* açıklamak ve *Viles'i* *izole* etmek için elinden geleni yapmıştı.

Dünya'nın bir çağı boyunca Elohim'e benziyorlardı: münzevi ve ilgisiz, gizli varlıklarını etkilemeyen hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Ancak *Elohim'in* kendi içsel güzelliklerini düşünmekten başka pek bir şeyle ilgilenmediği yerde, Viles'lar güçlerinin eklemlenmesiyle övünen, yaşamlarının kısırlığına rağmen içgüdüsel olarak yaratıcı olan güzellik üreticileri olmuşlardı. Ve bu yaratıcılıkla, kendilerinin ötesine ulaşma dürtüsüyle,

Kendilerini aşabilecek bir dünyanın olanaklarını düşünmeye teşvik edilmişlerdi.

Elohim'in aksine, onlar böyle şeyleri hayal edebiliyorlardı.

Dışarıya doğru uzanmalarının sonunda Viles'i kendinden nefret etme tuzağına düşürmüş olması Linden'i üzüyordu. Ama onların trajedisi şimdiki çabalarıyla ilgili değildi. Viles'lar savunmalarını, anlam arayışlarının başlangıcında, kendilerini tanımlamalarını netleştirecek bir bağlam için tasarlamışlardı. Büyüleri, arayışlarına başladıkları ruhu ifade ediyordu, bu arayışın öfke ve yıkımla sonuçlanmasını değil.

Dalların arasına daldığında hiçbir hastalık izine rastlamadı. Barikatta sadece özlemin izlerini gördü.

Ve hırıltılı büyülerin etkileri *orada* doruğa ulaştı: genel kargaşa içinde tam olarak o noktada ve belirli bir iplikçikte. Onu göremiyor, duyamıyor, hissedemiyordu. Yine de Viles'in duysal dolaşıklığına aşina ydı. Kendi yönelim bozukluğu ona yol gösteriyordu.

Ondan sonra, gizlenen kötülüğü unuttu; Harrow'u unuttu. Tehlike'nin uzak tarafındaki yoldaşları onu etkilememişti. Tek yapması gereken Stave'in omzundaki sağlam elini hatırlamaktı ve artık hazırды. Onun sarsılmaz sadakatiyle güvence altına alınca, Asa'dan ince bir Dünya Gücü ipliği çözdü. Seslerin tadına, karanlığın kokusuna, anlamın dokunsal kaynaşmasına güvenerek, ipliğini dalların arasına nazikçe yerleştirdi.

Böyle bir abanozun ortasında, gücü bir altın haykırışını, alev ve ihlalin canlı bir ağrısını andırıyordu. Ama dikkatliydi: ah, dikkatliydi. İpliği bir tutamdan biraz daha fazlasıydı, bükülmüş bir dilek. Onu akan koşuılara empoze etmedi. Bunun yerine onu akıntının içine soktu ve bariyerin gizlenmiş yapısının Dünya Gücünü onun kalbine taşımasına izin verdi. Ve ince altın, teurjinin hayati bağlantı noktasına ulaştığında, daha da dikkatli davrandı. Zorlukla nefes alıyordu - düşünmeye bile cesaret edemiyordu - ipliğini temel telin etrafına sardı.

Dünya Gücünü o telin üzerinde sıkarken, Harrow'un uyarılarının kokusunu aldı, Stave'in elinin tutuşunu tattı. Durduğu taşın içinde uğursuz tonlar titreşiyordu. Başının etrafında kuzgunlar gibi

Köprüden, sarkıtlardan, mağara duvarlarından incarnadin ve sülfür parıltıları uçtu. Ama o bunları görmezden geldi. En azından burada şüpheyle işi bitmişti.

Şimdi ya da asla. Cesaret et ya da öl. Jeremiah'ın ona ihtiyacı vardı.

Granit üzerine tahta çakarken, Asa'nın hızlı bir darbesi ipliğini sıkılaştırdı. Dünya Gücü'nün narin çabası kıpkırmızı oldu: demir kadar sert kokuyordu.

Bununla birlikte, gerekli filizi kopardı.

Zamanın vahşi bir sarsıntısında, bir anlık çarpışmada, karanlığın yanılsamaları serbest bırakılmış halatlar gibi etrafını sardı; onu öfkeler gibi taciz etti. Yıkıcı yılanlar her yöne doğru kıvranarak kaçıştılar.

Sonra geçit açıldı ve Kayıp Derinlik'ten sedef parlaklığı bir karşılama gibi parladı ve Stave onu yakalamasaydı Linden düşecekti. Karmakarışık hislerini kaosun eşiğinden geri döndürmek için onun gücüne ihtiyacı vardı.

Kısa bir süre için ışık onun zor nefes alması gibi tüttü. Pastel tonlarının sanki uzak bir ziyafetin kokularıymış gibi değiştiğini ve dalgalandığını kokladı. Sonra algıları normal boyutlarına geri döndü. Harrow konuştuğunda, insani ve açıklanabilir bir hale gelmişti.

"O, hanımefendi-" Şaşkınlık ve meraktan boğulacak gibi oldu. Devam ettiğinde sesi boğuk çıkıyordu. "Açık bir adaletle, bunu kabul ediyorum. İyi işti."

Ama sonra onun üzerindeki etkisini yuttu: onu aşma yeteneğinin etkisini. Daha güçlü bir şekilde, "Şimdi Asamı alacağım" dedi.

Yanardönerlik ve değişen renklerle zengin ışık, sarkıtlar arasında yayılıyor ve Hazine'nin üzerindeki yüksek alanı ihtişamlı önerilerle dolduruyordu.

Linden başını sallamış olabilir. Ya da etmedi: emin değildi. Asa elinden çıkar çıkmaz, Kevin'in Kir'inin kendini yeniden gösterdiğini hissetti. Neredeyse anında, bir kapak gibi üzerine kapandı; zehir gibi içine sızdı. Kaybetme duygusu o kadar şiddetliydi ki sanki dayak yemiş gibi inledi.

Sonuna gelmişti. Yapabileceği başka bir şey kalmamıştı.

Uzaklarda bir yerde, Rime Coldspray anons etti, "Şimdi, Swordmainnir. Linden Giantfriend geçişimizi güvence altına aldı. Dikkatli ve aceleci bir şekilde, yoldaşlarımızı tek başımıza Tehlike'nin üzerinden geçirmeliyiz. Efendiler, Covenant Timewarden ile yapmaları gerekeni yapacaklar. Ardent'i kendi başının çaresine bakması için bırakıyoruz. Ama diğerlerini güvenli bir şekilde taşıyacağız."

"Rahat ol, Seçilmiş," diye seslendi Stave sessizce. "Harrow'un başarısız olduğu yerde siz başarılı oldunuz. Oğlunuzun hapishanesine giriş izni kazandınız. Yakında onu bulup çıkaracağız. Ve sen onu geri aldığında, Harrow bizi buradan götürecektir. O zaman Kevin's Dirt'ün acımasızlığı hafifleyecek ve seni kendine getirecek."

"Kesinlikle," dedi Harrow, "oyalanmak istemiyorum." Kelimeleri küçümsedi ama küçümsemesinin içi boştu. Linden onu alçaltmıştı. "Arkadaşlarının ihtiyatı şimdiden tehlikemizi artırıyor. Sadece yeminim, dalkavuklarınız oyalanırken beni acele etmekten alıkoyuyor."

Linden kendini toparlamaya çalışırken, fiziksel sıkıntısının azaldığını fark etti. Geçitten gelen aydınlık hem durgunluğu hem de soğuğu dengeliyordu. Havada bir soğukluk, ciğerlerinde bir ağrı kalmıştı. Ama titremeden ve boğulmak üzere olduğu hissine kapılmadan nefes alabiliyordu. Bir şekilde Kayıp Derinlik'in kalıntı teorjisi Tehlike'yi çevreleyen atmosfere yeniden hayat vermişti.

Ve uçuşunun derinliklerdeki kötülüğe karşı duyarlılığı ortadan kalkmıştı: belirsiz bir nimet. Felaketin durumuna karşı hissizleşmişti ve refleks olarak onun çoktan yükselmeye başladığından korkuyordu. Ancak kötülüğüne dair algıları artık kararlılığını aşındırmıyordu.

Asasını ikinci kez teslim etmişti ve ağlamak istiyordu. Ama pişmanlık gibi keder de karşılayamayacağı bir lükstü: burada değil. Stave'den kendi yükünü aldıktan sonra, arkadaşlarının açıklıktan geçişini izlemek için döndü.

Coldspray neredeyse köprünün ayağına ulaşmıştı ve Onyx Stonemage kucağında Liand ile arkın tepesini çoktan geçmişti. Arkalarından, aralarında Ahit'i güvenle tutan üç Alçakgönüllü geldi. Tehlike'nin uzak ucunda, diğer Devler

Manethrall Mahrtiir, Pahnı, Bhapa ve Anele'yi ışığa taşımak için bekledi.

Liand Güneştaşı'nı söndürmüş, *orkestrasını* belindeki kesesine geri koymuştu. Taşbüyücü'nün katafraktına yaslanmış duruşu yorgun olduğunu gösteriyordu. Covenant Branl, Clyme ve Galt'a ciddiyle bir şeyler anlatıyor gibi görünüyordu; ama artık zihninin durumu gizliydi. Kayıp Derinlik'in sihirleri Kevin'in Kirini azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Alçaltıcı duman, Viles'in terk edilmiş ilminden etkilenmeyecek kadar yeniydi.

Coldspray Linden, Stave ve Harrow'a ulaştığında, Linden'a gurur ve zevk dolu bir kahkaha gibi bir sırıtış attı. Sonra şirketin geri kalanının ilerleyişini inceledi.

Şimdi Latebirth ve Mahrtiir köprüdeydi. Kalan Devlerin arkasında, damarlı obsidyen yelpazenin arkasına yakın bir yerde, Ardent şeritlerini bir topun içine kıvrılır gibi etrafına sarmıştı. Sinmiş-

Taşbüyücü Liand'ı ayağa kaldırır kaldırmaz Linden'e doğru koştu; onu sıkıca kavradı. Sonra endişeyle kaşlarını çatarak onu incelemek için geri çekildi.

"Linden-" diye başladı. "Bu körlük beni çıldırtıyor. Algılayamıyorum - çabaların ya da koşuşlar sana zarar verdi mi?"

Frostheart Grueburn Latebirth'ü takip ederken, Stormpast Galesend Anele'yi güvenli bir mesafeden arkasından taşıyordu.

Linden başını salladı. Başka bir cevabı yoktu.

Harrow dudaklarını çığnedi ve sabırsızlıkla parmaklarını oynattı. Ama hayal kırıklığını dile getirmedi.

Pahnı ile Cabledarm. Bhapa ile Halewhole Bluntfist.

Geç doğum kapının rafına ulaştı; ama ayakları güvenli taşı bulduğunda Mahrtiir'i serbest bırakmadı ve o da bunu ondan istemedi. Algısı olmadığından tamamen kördü; hâlâ Galesend'in zırhına sarılmış uyuyan Anele'den daha çaresizdi. Manethrall sargısının ardında, Devlerin sonuncusu olan Cirrus Kindwind'den daha derin bir sakatlık yaşamıştı. O sadece bir elini ve ön kolunu kaybetmişti-

Ardent hâlâ kendi etrafında dönmeye devam ediyordu. Birkaç dakika içinde Cabledarm ve ardından Bluntfist yoldaşlarına katıldı; Kindwind

Köprünün tepesini geçti ve Ardent hareketsiz bir şekilde durdu, önündeki geçidin boğazında yarı renkli bir yumru zar zor görülebiliyordu.

"Korkak," diye homurdandı Harrow belirgin bir şekilde. "Engel. Züppe. Her şeye rağmen Insequent'in iradesi. Bunun için tasarımlarıma müdahale edilmesine göz yumdum."

Haydi, diye düşündü Linden belli belirsiz. Kendini Viles kadar soyut hissediyordu; Harrow'a karşı Demondim kadar etkisizdi. Jeremiah'ı kurtarmak zorundayız. *Burada korkunç bir güç yaşıyor.*

Daha önce Ardent, her ne olursa olsun alarmlarının üstesinden gelebilecek gibi görünüyordu. Ancak şimdi, Linden acil tehlikeyi ortadan kaldırmış olsa da, onlara karşı yetersiz görünüyordu. Gerçekten neden korkuyordu? Onun bu isteksizliği, Linden'in kendisi hakkında gerçeği, ya da gerçeğin tamamını söylemediğini düşünmesine neden olmuştu.

Ancak Kindwind Hazard'ı arkasına koyup yoldaşlarını selamladığında, şişman Insequent kıpırdandı. Köprünün gölgesiyle gizlenerek, giysisindeki kumaş şeritlerini açmaya başladı. Uzakta sönük bir şekilde, etrafındaki geniş aurayı oluşturan kadar şeritleri ve tonları gevşettikçe genişledi.

Elbisesinin dalgalanması titremeye benziyordu, buhar kadar ürkek ve kararsızdı.

Yine de korkularını yöneten dizginleri bulmuştu; ya da başka bir güç onu zorluyordu. Birdenbire taştan yükselmeye başladı, dönen kumaş şeritleri üzerinde yükseldi. Havaya yükseldiğinde, büyüler kadar güçlü renkler onu ileriye taşıdı. Kurdelelerden oluşan bir bulutun içinde süzülerek açıklığa doğru ilerledi.

Daha yükseğe çıktı, kıyafetini savurdukça ivme kazanıyordu. Aynı anda hem hüzünlü hem de görkemli bir şekilde, başı ışığı bulana kadar yukarı doğru süzüldü. Bazı giysiler köprüye bastırarak onu destekledi. Diğerleri kendilerini sarkıtların arasına demirlemişti. O hareket ettikçe, onu havada tutmak için yer değiştirdiler.

Belki de kendini bu şekilde taşıyarak iblisin dikkatini çekmekten kaçınacağına inanıyordu.

Harrow esprisiz bir kahkaha attı. "Gerçekten de Ardent'e Insequent'in istekleri ve güçleri emanet edilmiş. Onun ürkekliği ve kibri türümüzün her yönünü kuşatıyor. Böylece aptallığı

küstahlıkları ortaya çıktı. Kahinlerine ve kâhinlerine kulak asmamış olsalardı, Dünya'ya daha iyi hizmet etmiş olurlardı.

"Gelin!" diye buyurdu Linden'in bölüğüne. "Bu gecikme akılsızca. Uzatmayla bilgeliğe dönüşmeyecek."

Küçümseyen bir homurtuyla Kayıp Derinlik'in ışıltısına doğru ilerledi.

Kimse onu takip etmedi.

Jeremiah'nın durumu Linden'ı tedavi edilmemiş bir yara gibi kemiriyordu. Harrow'dan koşarak geçmeliydi; oğluna karşı duyduğu bitmek bilmeyen ıstırap ve yetersizlik günlerinden kaçmalıydı. Ama yıpranmış ruhunun çoğunu koğuşlara karşı harcamıştı: Antlaşma ve arkadaşları olmadan devam edemeyeceğini hissetti; ve hiçbir hareket etmedi. Liand ve Stave bile kımıldamadı. Bunun yerine hepsi sanki hazır bulunuyormuş gibi durup Ardent'in yaklaşmasını izlediler: Swordmainnir gözlerinde kahkahalarla, Ustalar kayıtsızca, Bhapa ve Pahni ise şaşkınlıkla.

Sadece Covenant, Anele ve Mahrtiir havadaki ağır Insequent'e bakmadı. Ve sadece Covenant konuştu.

Uçurumun kenarından bakarken mırıldandı, "**D a h a** da büyüyecek. Her yemek yediğinde. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmeyen ya da umursamayan biri buraya her indiğinde."

Vertigo belirtisi göstermedi. Uzun zaman önce gerçekleşmiş bir konuşmayı yeniden yaşıyor olmalıydı.

Pembe, ekru ve ince viridyen rengine kireçlenmiş Harrow, küfrederek tekrar beklemek için durdu.

Hazard'ın tepe noktasını geçtikten sonra, Ardent alçalmaya başladı. İleriye doğru sürüklenirken, kıyafetini yavaş yavaş daraltarak köprüye doğru battı. Açıklığın tabanına yaklaşırken, bağlı ayakları yüzeyden sadece bir kol boyu uzaktaydı. Bir baloncuk gibi yumuşak bir şekilde, çıkıntıya ulaştığında yere indi.

Yuvarlak yüzü, dayanma gücünün sınırlarını aşmış gibi kızarmıştı. Alnından ve yanaklarından akan ter, giysilerinin boyun bantlarını lekeliyordu. Soluk ışığı yansıtan gözleri keskin bir şekilde parlıyordu.

Ayakları taşın üzerinde, Linden'e doğru iki kararsız adım attı. Sonra durdu. Onunla yüz yüze gelmesine rağmen bakışları

onun.

"Insequent'in iradesi bir lanettir," diye soludu. "Kalbimi dehşete düşürse de bunu reddedemem." Ona bir özür sunuyor olabilirdi. "Kendimin üstesinden gelmeliyim. Bunu yapmazsam seni, halkımı ve yaşayan Dünya'yı hayal kırıklığına uğratırım."

Demir El başını salladı. "Geas ya da cesaret," diye yanıtladı, "yeterli oldu. Ve belki de bir daha böyle tehlikelere cesaret etmen istenmeyecek. Yol açıldı. Amacımıza ulaştığımızda, sen ve Harrow o korkunç uçurumdan ikinci bir geçişle karşılaşmadan bizi bu derinliklerden çıkarabileceksiniz."

Linden'e, "Şimdi oğlunuzu aramaya gidelim mi? Burada kalarak hiçbir şey elde edemeyiz."

Linden cevap vermedi. Ardent'in yüzündeki ter, gözlerindeki çığ korku onu hipnotize etmişti. Sona geldiği hissi onu sarmıştı. Sersemlemiş bir yanı hâlâ koğuşun zorluklarına dalmış durumdaydı. Onlardan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Ama Stave onu kolundan tuttu. Liand diğer omzundayken, eski Üstat onu geçide doğru çevirdi.

Harrow'u ay taşının parıltısında, asası ve Antlaşma yüzüğünü yumruklarında sıkmış bir halde görünce Linden sanki bir sersemlikten uyanır gibi kendine geldi. Artık su tutamayan kırık bir sarnıç gibi boşaldığını hissetse de, şimdi duramayacak kadar teslim olmuştu. Kahverengi giysili Insequent sözlerini yerine getirmek için sabırsızlanırken olmazdı.

Devler tarafından teşvik edilen Stave ve Liand, onu Kayıp Derinlik'e girmesi için cesaretlendirdi.

8.

Süslü ve Görkemli Mağaralar

Coldspray ve birkaç Swordmainnir hemen Linden, Stave, Liand ve Kordların etrafına dizildiler. Maceraya duydukları heves yüzlerinden okunuyordu ve başlarını dik tutuyorlardı. Arkalarında Galesend ve Latebirth, Anele ve Mahrtiir'i taşıyordu. Ve topluluğun en arkasında, Linden'in uzun arayışının sonucunu karşılamak üzere Covenant'a eşlik eden Alçakgönüllüler vardı.

Harrow düşmanlarını yendiğinden çok emindi: önemli olan tek düşmanlarını. Hazır olmayacaktı-

Linden buna güveniyordu.

Arkadaşları bir kortej gibi etrafında toplanmışken, Seçilmiş Linden Avery, Viles'in terk edilmiş yerleşimine ve büyü atölyelerine girdi.

İlk başta dikkatini Harrow'un figürü üzerinde yoğunlaştırdı. Mahdoubt, Ardent ve hatta muhtemelen Theomach gibi gizemli bilgisinin araç ve sembollerine bürünmüş olan Harrow hâlâ onu bekliyordu. Şimdi bile yeminleri onu bağlıyordu. Hayal kırıklığı içinde Asa'nın demir topuklarından birini portalın içindeki cilalı zemine vurdu. Ama metalin taşa hafifçe çarpması onun duyabileceği bir ses çıkarmadı. Onun yerine vuruşları ay ışığının ve inci gibi parlayan akkorların belli belirsiz puflarını yayıyordu.

Kadın onu sabırsızlığından kurtaracak kadar yaklaştığında, tekrar yolu göstermek için döndü.

Ona odaklandığından, Liand'ın keskin nefes alışını duyana ya da hissedene kadar çevresini fark etmedi.

Devlerin haykırışları. İstemsizce, sanki yoldaşları tarafından sağlanmayan bir iradesi ya da gücü yokmuş gibi, Kayıp Derinlik'in giriş holn oluşturan yüksek odaya bakmak için başını kaldırdı.

Bu manzara onu tektonik bir kayma gibi sarstı; Dünya'nın kemiklerinin o kadar derine gömüldüğü bir öğütme ki, sarsıntılarının yüzeyde hissedilmesi saatler hatta günler alabilirdi.

Uzun zaman önce Revelstone'daki Banefire'ın muhafazası kadar büyük görünmesine rağmen, odayı bir mağara olarak düşünemiyordu. nnde ve üstünde, duyularının sınırlarını aşan bir şekilde uzanıyordu. Duvarlarının, tonozlu tavanının ve zemininin her bir zerresi ışıl ışıl parlıyordu, kusursuz ve ışıl ışıldı. Gerçekten de şekil verilmiş kaya, Derin'in aydınlığının kaynağıydı. Odanın her çizgisi ve kıvrımı, düzlemi ve kavisi, birbirine karışmış ve sürekli değişen tonlardan oluşan ürkütücü bir berraklık yayıyordu. Kalbinin her atışında Linden en pastel vermilyonun, en soluk masmavi rengin farklı bir karışımıyla karşılaşıyordu; en hafifinden şarabi, viridyen ve kireç tonları.

Oda kendi içinde muazzam ve harikaydı. Yine de bu durum onda şok hissi yaratmadı.

Görünüşe göre tüm alan, bir sanat eseri olması gereken bir şeyi barındırmaktan başka bir amaç için şekillendirilmemişti; *güzelliğin ve mucizenin yaratılması* - Sorunun *tesinde*, oda *sevimplilikle doluydu*.

Linden ve arkadaşları buraya girdiklerinde, güzellik ve hayal gücünün cömertliği açısından zengin, özenle hazırlanmış bir şatonun dallanıp budaklanmış ana hatlarının bir kısmına doğru yürümüşlerdi bile. Yapı katı değildi. Bunun yerine sadece boş havaya izilmış darbeler gibi ana hatlardan oluşuyordu; kemik mi? opak kristal mi? pürüzsüz traverten şaftlar mı? Bu haliyle tamamen eksiksiz grnmeseydi, Viles'ın bir zamanlar inşa etmeyi planladığı bir yapının modeli olabilirdi; üç boyutlu ve sedeften yapılmış bir taslak. Yine de hiçbir ayrıntı ihmal edilmemişti. Uçan payandalar, merkezi bir kale şeklinden dışarıya doğru yayılıyor ve kaleyi zarif bir kule çemberine bağlıyordu. Balkonlar ve surlar, kalenin yuvarlak duvarlarını, süperior daireleri ve kale duvarlarını eklemliyordu.

kulelerin. Bartizanlar ve mazgallar kulelerin talarını ifade ediyordu. Alçak duvarlar surları ve balkonları, havadar payandaları açıklıyordu. Kalenin tabanında, alçaltılmış bir asma köprü, odalar ve kıvrımlı merdivenlerle dolu bir alana girişi ima ediyordu: duvarları, engelleri, maddesi olmayan bir peri konutu.

Ve *tanıdıktı*. Linden bunu daha önce de görmüştü. Eski hayatının son günlerinde, onun birebir kopyası evinin n kapısının içindeki koridoru işgal etmişti: kendisinin ve Jeremiah'ın. Evin sıradan çevresi içinde o kadar büyülü ve rüya gibi görünmüştü ki, Jeremiah'tan onu kaldırmasını istememişti. Onu ve Jeremiah'ı sklmesini istemeyecek kadar çok sevmişti.

Yine de, Roger Covenant oğlunu ve babasının yüzüğünü aramak için bir yıkım topu gibi onu ezip geçene kadar dayanmıştı.

şimdi Yeremya'nın burayı gördüğünü anlıyordu. *Görmüştü*. Kalesini mühürlü hayal gücünün ham maddesinden izmemişti: onu *buradan* kopyalamıştı.

Bu ona doğru yolda olduğunu söylüyordu.

Ve bu, Jeremiah'nın ruhunun Roger onu ondan almadan yıllar önce gerçekten de Diyar'ı ziyaret ettiğinin bir başka kanıtıydı. Yatak odasındaki yarış pisti yapısı bir kapıydı. Roger ve *croyel* ona bu konuda gerçeği söylemişlerdi, başka pek az şey hakkında olsa bile.

İçgüdüsel olarak durdu, şaşkınlık, anılar ve isimsiz endişeler onu durdurdu. Liand usulca seslenene kadar kendini toparlayamadı: "Linden! Oğlun kesinlikle yakında. Ve Harrow'un sabırsızlığı artıyor. Oyalanmamalıyız."

aba göstererek, Taşyiyen'e sanki artık kim olduğunu bilmiyormuş gibi baktı.

"Hanımefendi!" diye tersledi Harrow. "Pek çok aptallığına rağmen, genç adam sakın sakın konuşuyor. Kayıp Derinlik, yapımcılarının hayallerinin kapsamına uyuyor. Salonlar ve ilim eserleri fersahlarca uzanıyor. Aralarında yolumuzu kaybetmemize gerek yok, ama merakınızı dizginleyemezseniz çabalarımız boşa gidecektir. Bu diyar, uçurumun felaketi gibi tehlikeli olmaya devam ediyor."

Sesi bir haykırışa dönüştü. "Acele etmeliyiz!"

Haklısın, diye düşündü Linden. Haklısın. Haklısın. Ama yine de hareket etmedi. Dağınık ve kırık Tinkertoys onu tutuyordu: Roger'ın evini ihlal ederken geçtiği harabe. Kalede alametler gördü. Surların her çizgisi yasın habercisiydi.

"Sitemlerini kes, Insequent." Demir El'in sesi sevinçten şaşkındı. "Acele etmeniz gerekiyorsa, bu size sağlanacaktır. Ama kısaca, kısaca, şaşkınlığımızı onurlandırmalıyız." Sanki aldığı zevkin büyüklüğü onu şaşırtmış gibi etrafına bakındı. "Bizler Devleriz, her kılıkta taş severleriz ama böylesine bir ihtişamı daha önce hiç görmemiştik. Bu sınırsız mükemmellik-" Kollarını sanki tüm kaleyi kucaklamak istermiş gibi uzattı. "Melodi noktasına kadar kusursuz. Öyle ki, Insequent, şarkısı neredeyse duyulabilir."

Swordmainnir'in bir kısmı başını salladı. Diğerleri sadece baktı, büyülenmiş ve dilsiz.

Rime Coldspray sözlerini, "Gönlünüzce acele edeceğiz," diye bitirdi: bir saygı ya da hayal iç çekişi. "Ama bir dakika içinde. Bir dakika içinde-"

Yüksek binayı incelerken sesi soluklaştı.

"*Linden*," diye ısrar etti Liand. "Linden, beni *dinle*. Tehlikemizin adını koyamasam da burası gerçekten de tehlikeli bir yer." O bir Stonedownor'du: Devler kadar büyülenmiş hissetmesi gerekirdi. "Bildiğim tek şey kalbimi dolduran önsezi. Harrow'a kulak vermeli ya da başarısız olmalıyız."

Oh, oğlum.

Linden kasıtlı olarak Jeremiah'nın sırtında yetersiz beslenmiş bir bebek gibi duran *croyel*'i hatırladı; pençeleri ve ayak parmakları etini oymuştu; dişleri kanını içmek için boynunun yan tarafını çiğniyordu. Sonra tekrar hareket etmeye başladı. Liand ve Stave onun kollarını tutarken, Harrow onun önünde ilerliyordu.

Adam sanki korkusuzmuş gibi onu doğruca ana hatları belirlenmiş kalenin kalbine götürdü.

Arkasında bir yerde, Ardent mırıldandı, "Hiçbir şeyden korkma. Burada Harrow'un bilgisi kesindir." Endişe sesini inilti gibi tonlarla doldurdu. "Onun rehberliğine uyduğumuz sürece hiçbir koğuş bizi tehdit edemez. Şüphesiz, bu harabenin çeşitli harikalarının anılarıyla eğleneceğim-" Bocaladı ve sustu.

Linden bir an için Harrow'un peşinden sadece kendisinin, Stave'in ve Liand'ın gidebileceğinden korktu. Ancak omzunun üzerinden baktığında, arkasında Covenant'a eşlik eden Humbled'ı gördü. Covenant'ın dikkati aynı anda her yerdeydi, sanki kalenin ve mağaranın ima ettiği her eskimeyen anıyı kuşatmaya çalışıyordu; ama Linden'i hiç fark etmedi.

Kısa bir süre için Mahrtiir'in sesinin kokusunu aldı. "Yoldaşlarımız ayrıldı mı? Neden Ringthane'yi korumuyorsunuz?" Sözcükler huzursuzluk kokuyordu; çaresizlikten dolayı canı sıkındı.

Boynunu zorlayan Linden sonunda Devlerin büyülerinden kurtulup ilerlemeye başladıklarını hissetti. Latebirth hâlâ Manethrall'ı taşıyordu: Galesend Anele'yi kucaklamıştı. Arkada, Cirrus Kindwind Kordonlar'ı onun önünde sürüyordu.

Harrow, sanki hiç var olmamış gibi merkezi kalenin içinden geçti; ama Linden oradan ayrılmaya hiç niyetli değildi. Burada metafiziksel bir şekilde Jeremiah gizli kalbinin bir görüntüsünü bulmuştu. Kendisinden neyin gizlendiğini anlayana kadar kalenin her satırını incelemek istiyordu; Jeremiah'nın işkencesinin ötesine nasıl ulaşacağını ve onu nasıl özgür bırakacağını bilene kadar. İmkânsız bir umut. Kot pantolonundaki lekeler gibi, kalenin metni de çözülemezdi. Yıllarca incelese de ona hiçbir şey söylemeyecekti.

Yılları yoktu. Ona kalan zaman en fazla günlerle ölçülebilirdi.

Huysuzca adımlarını hızlandırmaya çalıştı.

Artık hareket halinde olduklarından, Devler ona kolayca yetişerek Ardent'i peşlerinden sürüklediler. Arkadaşlarıyla birlikte dış kulelerin arasından geçerek odanın uzak duvarına doğru ilerledi.

Onu bir dizi açıklık bekliyordu, hepsi de değişken bir ışıltıyla doluydu. Bazıları kısa sürede gözden kaybolan dar koridorlardı. Diğerleri neredeyse Revelstone'un ön salonu kadar yüksekti ve berrak kayanın içinde sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Ama Harrow hiç tereddüt etmeden bir geçit seçti. Hevesle, aceleyle, yolu daha dar tünellerden birine yönlendirdi.

Her adımda Kanun Asası taş dokunuyor ve anlık buhar solumalarına neden oluyordu. Linden arkadaşlarının solunumunu duymak yerine hissetti. Hava yerine kokular ve renkler soluyorlardı.

Geçidin ötesinde, birincisinden daha küçük ama yine de bir saz ya da jakaranda ağacını barındıracak kadar geniş ve yuvarlak, sedirleri kabul edecek kadar yüksek bir odaya girdiler. Gerçekten de bu alan, ortasındaki kaba, koyu renkli kaya çıkıntısını gölgede bırakıyordu. Tamamlanmamış bazalttan alçak bir tümsek tarafından desteklenen acı kaya, boğumlu ve bir şekilde ürkütücü bir şekilde yukarı doğru yükseliyordu. Yırtık dişlerle dolu çeneleri andıran iki tarafı vardı. Ve çenelerin arasında bir koltuk varmış gibi görünüyordu: tüm çıkıntı b i r taht olabilirdi.

Odanın duvarlarının mükemmelliği içinde, yukarı kaldırılmış taş sakatlanmış bir şeydi, kötülük ya da kayıtsızlık yüzünden deforme olmuştu.

Linden, Viles'in neden böyle bir şekil yaratmayı seçtiğini anlayamıyordu. Ama Harrow'dan bunu açıklamasını istemedi. Ondan öğrendiğini hissetti. Küf gibi bir koku yayıyor gibiydi. Eğer bu bir heykel olsaydı, alay konusu olurdu.

Neyse ki Harrow çenelerin ve koltuğun yanından onlara bakmadan geçti. Hâlâ emin bir şekilde tahtın ötesindeki koridoru seçti ve sanki korkunç kayadan uzaklaşmak istiyormuş gibi hızla o r a y a girdi.

Adını koyamadığı bir nedenden ötürü titreyen ve Stave ile Liand'ın hâlâ kollarını tutuyor olmasından memnun olan Linden, etrafındaki diğer kişilerle birlikte Insequent'ı takip etti.

Bu koridor düz, özelliiksiz ve uzundu: Linden'in algılarının bir tür tanımlamaya maruz kaldığını fark etmesine yetecek kadar uzun. Taşın parıltısı bir görüş meselesi olmaktan çıkıp teninde akıp giden bir dizi his haline gelmişti: öpücük kadar sevgi dolu kısa okşamalar; acı vermeyen küçük sıyrıklar; tüylerin gıdıklanması; sıcak nefesler. Renkler, yoldaşlarının çok sayıdaki susurruşuydu. Harrow'un adımları gibi, onun adımları da küçük bulutlardı ve Asa'nın taş her dokunuşu, sis tepeleri gibi akıntılar **b ı r a k ı y o r d u**.

Tekrar paresteziye, Viles'in soyut özünün neden olduğu sinirsel karmaşaya düşüyordu. İlimlerinin kalıntıları bir zamanlar yeşerdikleri yerde duruyordu. Yakında Harrow'u küçük flamalarla olduğu kadar koku ve tatla da takip etmek zorunda kalacaktı.

aydınlanmış bir sis. Sinsi bir şekilde yoldan çıkarılıyor, dünyevi varoluşla temastan uzaklaştırılıyor.

Görme yetisi olmadan, Viles'in kalıntı teorjisinin yoldaşlarını nasıl etkilediğini ölçemezdi. Onlara Demondim'in yapımcılarıyla karşılaşması hakkında çok az şey anlatmıştı: Viles'in yarattığı şaşkınlığı anlatmak için kelimeler yetersiz kalıyordu. Yine de Stave'in ve Liand'in elinin perdesi ve tınısı sabitti. Bir şekilde sayıklayan hislerini idare etmeyi başarmışlardı.

Devler ya da Linden'in diğer yoldaşları herhangi bir sıkıntı hissettiyse de Linden bunu fark etmedi. Nefes alışlarındaki gölgeler yorumlamayı engelliyordu.

Daha önce de benzer çıkıklar yaşamıştı. Yine de salon açıldığında hazır değildi.

Sanki gerçekliğin bambaşka bir tanımına açılan bir eşikten geçmiş gibi, bir saray kadar açık, süslü ve görkemli bir alana girdi.

Burada algıları normal boyutlarına geri döndü; ya da öyle görünüyordu. Bu yerde, Viles'in karmaşık gücü yok olmuş, tamamen ortadan kalkmıştı -ya da onların ilmi, pareteziden daha dolambaçlı ve şaşırtıcı bir illüzyon tasarlamıştı. Sadece belli belirsiz bir kıpırdanma, neredeyse bilinçaltı bir rahatsızlık Linden'i duyularının karıştığı, gördüklerinin özünün temelden değiştiği konusunda uyarıyordu.

Görünüşe bakılırsa, büyük bir sarayın ya da malikânenin balo salonunda duruyordu; etrafı cisimleşmiş zenginlikle çevrili yüce bir hükümdarın konutunda. Parlatılmış marmoreal zemin üzerinde, her yönde üst üste binmiş kilimler vardı. Yastıklar kadar görkemli, duvar halıları kadar zengin dokunmuşlardı; ama aynı zamanda saydamdılar, ışık kadar berrak; aynı anda hem katı hem de anlaşılmaz. Uzak duvarların karşısında, basamakları ve trabzanları kusursuz kristalden yapılmış geniş merdivenler kanat gibi yukarı doğru yükseliyordu. Kilimlerin arasında belirli aralıklarla, narin telkari ile işlenmiş camdan şaftlar Devlerin yüksekliğinin beş ya da altı katına kadar yükseliyordu; ve şaftların tepesindeki özenli kollardan, her biri yıldızlar kadar saf ve beyaz, değerli taşlar kadar parlak onlarca ya da yüzlerce ışıkla bezeli, bol miktarda avize sarkıyordu.

metaller. Duvarlar boyunca uzanan altın mangallar, havayı huzurla dolduran alevler saçıyordu. Ve mekânın ortasında, saydam ve mükemmel bir şekilde donmuş bir buz fıskiyesi uzaktaki tavana doğru fışkıırıyordu. Avizeler kadar yükseğe ulaşan bu fıskiye, mücevherler kadar ince ve yüzlü damlacıklarıyla durmak bilmeyen bir sprey halinde dışarıya doğru yayılıyordu. Yine de akıntı yoktu. Hiçbir boncuk düşmedi. Buz o kadar hareketsizdi ki, soğuktan ziyade zamanın içinde mühürlenmiş gibiydi.

Üstünde, tavanın kendisinde, korolar kadar görkemli mozaikler seslerini duvardan duvara sergiliyordu. Yaratılışlarındaki sihir onları aynı anda hem ihtişamlı hem de su gibi renksiz kılıyordu.

Şaşkınlığına karşı koyamayan Linden, büyülenmiş bir kadın gibi sarayın etrafına baktı. Bunu yaparken, belli belirsiz bir kısmı yol arkadaşlarının da aynı şaşkınlığı hissettiğini gözlemledi. Alçakgönüllü ve Stave bile şaşkınlık içinde kaybolmuştu. Kendilerinden geçmiş bir halde ondan, Antlaşma'dan uzaklaştılar ve parıldayan her kristal mucizeyi merakla incelediler. Liand dağıldı. Devler, huşu ve zevk içinde telkari şaftlara ya da tarifsiz bir şekilde bekletilen fıskiyeeye bakmak için ayrıldılar. Bazıları eğilip parmaklarını halıları süsleyen desenlerin üzerinde gezdirdi. Rüyalarındaki kendinden geçmiş figürler gibi, Cords ve Liand avizelerin dansını izlemek, mozaiklerin müziğini duymak için boyunlarını büktiler. Körlüğüne rağmen Manethrall Mahrtiir cömertlik karşısında sersemlemişti.

Anele uyandı. Galesend'in kollarında kıvranırken, ondan kendisini yere bırakmasını istedi. Ancak parlayan zeminde durduğunda hareket etmedi. Bunun yerine Galesend'in onu koyduğu yerde kaldı, dikkat kesilmiş bir havayla başını bir o yana bir bu yana salladı, hiçbir şey söylemedi.

Nedendir bilinmez, Ardent giysisini tekrar sıkıca sarmıştı. Sonra cafcacflı ve anlaşılmaz renklerden oluşan bir yığın halinde yere çöktü. Orada rahatlamaya ihtiyacı olan bir çocuk gibi kendini bir o yana bir bu yana salladı.

Ve Covenant da uzaklara sürüklenmişti. Mangallardan birinin önünde durmuş, alevlerin uçup giden mansuetude'sine, sanki onu baştan çıkarmışlar gibi bakıyordu.

Linden kendinden geçmiş bir halde Harrow'dan hiçbir iz göremedi. Ama ona ne olduğu umurunda değildi. Umursayamazdı: saray, aklı ya da ruhu şaşkınlıktan tükenmiş gibi ona hükmediyordu.

Burada, fıskiye ve merdivenler, halılar ve avizeler gibi saydamlaşana kadar mutlu bir huzurdan başka hiçbir şey bilmemenin ve hissetmemenin mümkün olduğunu görebilirdi.

şaşkınlığının kalbini bulması ve gerçeği, Viles'in gücünün zirvesindeyken başardığı şeyin tanımlayıcı gizemini fark etmesi için bir süre geçmiş gibiydi. Onların ayinleriyle daha önce karşılaşmış olmasından esinlenerek, tüm sarayın ve içindeki her şeyin, duvarların ve kilimlerin, cam millerin, donmuş çeşmenin, avizelerin asılı anademlerinin, sesli ve melodik mozaiklerin, hatta mangalların ve alevlerin altın lüksünün: hepsinin sudan yapıldığını gördü. *Sudan*, saf ve kusursuz. Onu büyüleyen sihir, yapıyı oluşturan sihirdi; yapıcılar yeryüzünden yok olduktan binlerce yıl sonra onu ayakta tutan sihir. Viles bir şekilde suyu bu çok çeşitli şekillere, bu sayısız ayrıntıya dokumuş ve sonra suyun kalmasına neden olmuştu-

Saray bir heykel, en yüce sanatın bir eseriydi: zamanın akışkan tutarsızlığı karşısında yetenek ve iradenin yüce ve kalıcı bir zaferiydi.

Esmer, Viles'i *yüce ve hayranlık uyandırıcı* olarak nitelendirirken onlara haksızlık etmişti. Onların ilmi gerçekten *de korkunç ve eşsizdi ve tüm eserleri sevimlilikle doluydu*.

Böyle yaratıkların kendilerinden nefret etmeleri iğrenç bir şeydi.

Biroğundan biri. Toprakların ve Dünya'nın tarihi, Lord Foul'un sorumlu tutulmayı hak ettiği zulümlerin enkazıyla doluydu.

Yine de Linden ne bir kızgınlık ne de harekete geçme arzusu hissetti. Sadece sınırları boyunca uzanan rahatsızlığın ince sızısı huzurunu bozuyordu. Bu yerde, bu yüce şaheserde, Despiser'ın birçok acısı hiçbir endişe gerektirmiyordu. Her şeyden daha anlamlı bir şekilde açıklayan ölçsüz bir hoşnutluk içinde rahatlayabilirdi

Viles'in Kayıp Derinlik'ten çıkma cesaretini göstermesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlıyordu. Onlar da hayalleri ve emekleriyle, aşkın başarılarıyla rahatlamışlardı. Onlar gibi o da hayatının anlamını başka bir yerde riske atmak konusunda isteksiz olurdu.

Artık sarayın sırrını biliyordu ve her yerde bunun sergilendiğini gördü. Yuvarlanan pınarlar, avizeleri taşıyan şaftların maddesini sağlamıştı. Glimmermere kadar sakın gller duvarları oluşturmuştu. İlbaharda kayalarının üzerinde kıkırdayan dereler halılara, gürültülü mozaiklere dönüşmüştü. eşme, ele geçirilmiş bir gayzerdi.

Vücudunun zel kanallarında hâlâ bir miktar endişe dolaşıyordu ama bunun ne anlama geldiğini unutmuştu. Eğer Anele kendisini tam karşısına yerleştirip mucizeler üzerine düşünmesini blmeseydi, onun pasifliğini bir kenara bıraktığını fark etmeyebilirdi.

"Anele," dedi abartılı bir hassasiyetle, sanki kelimeleri söylemekte zorlanıyormuş gibi. "anları duyuyor. ınıyor. Rahatsız ediyor, arzuluyor. İhtiyaç duyuyor. Arıyor." Bir an için düşüncelerinin izini kaybeder gibi oldu. Sonra kopan tellerini topladı ve Linden'a uzattı. "Kefaret."

Omuzlarını kavramak için uzandığında elleri titriyordu.

Dokunuşu ısrarcı ama nazikti; o kadar yumuşaktı ki kız bunu neredeyse hiç hissetmedi. Yine de, sanki gömleğinin engellerini ve hafiflemiş ruhunu aşırıp bedenini Dünya Gücüyle uyandırmış gibi içinden küçük bir sarsıntı geçti.

Su, diye düşündü dolaylı olarak. İşin sırrı buydu. Kapana kısılmış akışkanlığı, Viles'in sıradan muhakeme biçimlerine, ölümlü anlayış biçimlerine dayattığı akıcı şaşkınlığı mükemmel bir şekilde ifade ediyordu. Diyar'ın geçmişinde, bu kafa karışıklığının ezilmiş bir tezahürünü deneyimlemişti. Burada kokuları görecek, renkleri hissedecek, sesleri tadacaktı - eğer Viles suyu ve teurjiyi dondurup kalıcılaştırmasaydı.

Anele onun omuzlarını tutarken, kendisinin de boğuk bir çınlama duyduğunu fark etti.

Adam onu bırakmadan önce, kadın adamın ellerinden birini iki eliyle kavradı ve kalbine götürdü. Sonra seslerin kaynağını bulmaya çalışarak etrafına bakındı.

Onu Liand ile eğrilmiş millerden birinin arasında buldu. Stonedownor sakın ve kendinden geçmiş bir halde avizenin ışıltısını incelerken, Harrow asanın bir topuğunu durduğu halının üzerine defalarca vurdu. Bu yumuşak darbeden, uzaktaki çan seslerine benzeyen gümüşü bir renk tonu yükseldi.

Anele'nin eli kendi elini tutmasaydı Linden, Insequent'ı tekrar gözden kaybedebilir ya da onu unutabilirdi. Ama yaşlı adamın teninin Anele'ninkinin üzerindeki etkisi, kalıtsal gücünün neredeyse hissedilmez yayılımları, algılarını aydınlattı. Toprak gücü Harrow'u açıklıyordu. Sarayın kuşatmasından kurtulabilmek için Asa'nın ateşini çağırmaya çalışıyordu.

Linden onu zihninin yüzeyinden başka bir şeyle izlemedi; sadece bağımsız bir merak hissetti. Birkaç dakika sonra, Anele'nin dolaylı uyarılarına rağmen ilgisini kaybedip gözlerini kaçırabilirdi. Ama Harrow'u düşündükçe alev alev yanmaya başladı. O, Asa ve Jeremiah'a sahip çıkma kararlılığı, çeşmenin ötesindeki süslü merdivene doğru adım atarak hareket etmeye başladığında bir alev sütununa dönüştü.

Büyülerin etkisiyle Linden'i yanına alma yeminini unutmuştu; ya da belki de suyun baştan çıkarıcılığından kaçma ihtiyacı onu ihmal etmeye zorlamıştı.

Onu geride bırakırken, Linden'in içinde gömülü olan bir şey kıpırdandı. Hâlâ Anele'nin eline tutunurken, o da hareket etmeye başladı.

Dünya gücü. İşte buydu. Dünya Gücüne ihtiyacı vardı: yaşlı adamdan toplayabileceğinden daha fazlasına. Mirası içinde çok derinlere gizlenmiş, delilik katmanlarıyla korunuyordu. Daha doğrudan bir kaynağa ihtiyacı vardı-

Sağlık duygusuna ihtiyacı vardı.

Anele'nin söylediği gibi, her adımı zorlu ve hassas bir çaba gerektiriyormuş gibi yürüyerek Liand'a doğru adım attı ve yaşlı adamı da yanına çekti.

Arkadaşlarından hiçbiri onu görebildiklerine, kim olduğunu bildiklerine dair bir işaret vermedi. Başka kimse ona yardım edemezdi.

Anele'nin kendisiyle yüzleştiği gibi, o da Taşyiyen'in bakışlarına müdahale etti.

Oğlunu kaybettiğinden beri ilk gerçek dostuydu. Başka hiçbir yardımcısı ya da rehberi yokken Anele'yle birlikte Mithil Stonedown'dan ve Efendiler'den kaçmasını sağlamıştı. Yaptığı her şeye rağmen ona güvenmişti: ona inanmıştı. Elbette onu şimdi tanıyacaktı? Elbette onu duyacak ve karşılık verecekti?

Onu kısa bir kaş çatmayla karşıladı. Sonra da sanki onu rahatsız edemeyecek kadar hayalete dönüşmüş gibi onun yanından ya da içinden baktı.

"Liand." Sadece Anele'nin elini tutuşu konuşmasına izin veriyordu. "Dinle." Harrow merdivenlerden çıkıyordu. Sanki alevden doğmuş gibi yükseliyordu. "*Orcrest'e* ihtiyacım var."

Genç adam tepki vermedi. Saray onu esir almıştı. Kadının varlığına dair hafif farkındalığı kaybolmuştu.

Linden ona tokat atmak istedi ama yapamadı. Belindeki keseye uzanmak ve Güneş Taşını almak istedi; ama ne gücü ne de isteği vardı. Çok fazla teslim olmuştu ve bunun bedelini biliyordu. Mirasının ondan alınmasını hak etmiyordu.

Kendi çekiciliğiyle, kendi zayıflığıyla savaşıarak Anele'yi Liand'a yaklaştırdı. Sonra, yaşlı adamın kurtulmaması için parmaklarını Anele'ninkilerle birleştirerek, Anele'nin boştaki elini Liand'ın omzuna götürdü. Sessizce Anele'nin Taşyiye'n'i, onun kendisini sarstığı gibi sarsmasını diledi.

Anele deliliğine rağmen ne yaptığını anlamış olmalıydı; ya da çaresizlik için kendi nedenleri, kendi parçalanmış ihtiyaçları vardı. Hâlâ titreyerek Liand'ın omzunu okşadı.

-Ve Liand seğirdi. Siyah kaşları kalktı. Gözleri Linden'a odaklandı. Sanki su tarafından örtülmüş gibi ona baktı.

Merdivenin tepesinde, Harrow asılı perdelerin arasından geçerek gözden kayboldu.

"Liand," dedi Linden tekrar, "dinle."

"Li-" Liand onun adını söylemeye çalıştı. "Lin-"

"Beni dinle," diye ısrar etti: dikkat çekemeyecek kadar uzak ve belirsiz küçük bir ses. "Açıklayamam. Anlamıyorum. Ama Dünya gücüne ihtiyacımız var. Kim olduğumuzu hatırlamak için.

"*Orkestraya* ihtiyacımız var."

Devler bile: *Haruchai* bile onun ötesindeydi. Saray, onların doğal güçlerini kendilerine karşı çevirmişti. Ve hiçbir herhangi bir güç aleti taşımıyordu. Covenant Loric'in *krilini* elinde tutuyordu; ama Linden'in bölüğü Tehlike'yi geçmeden önce geçmişine rastlamıştı. Söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey Loric'in anılarını delip geçemezdi.

Harrow'u takip etmek zorundaydı. Eğer Liand kendini biraz daha toparlayamazsa, sadece biraz-

Anele tutuşunu sıkılaştırdı.

Liand bu kez onun adını söylemeyi başardı. "Linden?"

"*Orcrest*," diye tekrarladı. Sesi Anele'nin kolları gibi titriyordu. Yaşlı adam onu birden fazla kez kurtarmıştı. Kanun Asası'nı aramak için ilk kez bir *seansa* girdiğinde onu felç halinden çekip çıkarmıştı. "Ona ihtiyacımız var."

Liand bir an için şaşkınlığını Anele'ye yöneltti. Sonra titrer gibi oldu. "*Orcrest mi?*" diye mırıldandı uzaktan. "Unutmuşum-"

Sanki Anele ona yaşlılık ve kadimliğin yanı sıra Dünya gücüyle de dokunmuş gibi beceriksizce, Taşyiye kesesini açtı ve Güneş Taşı'nı çıkardı.

Liand, Linden'e uzun gelen bir süre boyunca kaşlarını çatarak avucundaki taş a baktı. Sarayın büyüüne yeniden kapılıyordu; ya da o kapılıyordu. Usulca, *orkestranın* aslında bir taş olmadığını düşündü. Parmaklarının arasından akıp gitmesi gerekirken, imkânsız bir şekilde kendi üzerine yığılmış bir suyd u. Yakında elinde birkaç pellusid damladan başka bir şey kalmayacaktı.

Anele'nin sıkı sıkıya sarılmasına rağmen Linden sürükleniyordu. Liand gibi o da hayretler içinde eriyecek ve kaybolduğunu unutacaktı.

Ama Liand çözülmedi. Onun yerine elini ve Linden Harrow'un gitmiş olduğunu hatırladı.

İlk başta, Güneş Taşı sadece Kayıp Derinlik'in kandilleri gibi parlıyordu, sedefli ve karışık tı, Viles'in ışığından ayırt edilemezdi. Yine de Güneş Taşı'nın doğasındaki bu bozulma bile Liand'a güç vermiş olmalıydı. *Orkestrayı* daha sıkı kavradı. Yavaş yavaş ışıltısı daha aşına olduğu beyaz saflığına kavuştu.

Aynı zamanda, Linden'in kendisi hakkındaki düşünceleri de yeniden odak noktasına geldi.

Harrow, diye düşündü belirgin bir şekilde. Jeremiah!

Ardent sanki gömülmek için giyinmiş gibi kundaklanmış yatıyordu. Harrow'un yemininin kutsallığı konusunda ısrar edecek kimse kalmamıştı.

Liand daha parlak bir Dünya Gücü ortaya çıkardı. Linden'in kalbi sanki boğuluyormuş gibi çarpıyordu; boğuluyor-

"Pekâlâ," diye nefesini tuttu. "Bunu yapmaya devam et." Yankılar avizelerden değerli taşların çağlayanları gibi dağıldı. "Anele'yi bırakma. Harrow'a yetişmeliyiz."

Liand başını salladı, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Devlerden ne haber?" Boynundaki kaslar gerildi. "Pahni ve Ramen? Stave? Eğer onları terk edersek-"

Linden Anele'yi peşinden sürükleyerek merdivene doğru ilerledi; Anele'nin Liand'ı çekeceğini umuyordu. "Zamanımız yok." Ciğerlerine su dolmuş gibiydi. "Harrow'un ne yaptığını öğrendiğimizde geri geleceğiz." Suya dönüşüyordu. "Jeremiah'ı bulmalıyız."

Oğlunu unuttuğu için çoktan utanmıştı.

Anele onu daha sıkı kavradı. Deli ya da akli başında, onu isteyerek takip etti. Ve Liand'ı bırakmadı. Bir süre sonra Taşyürekli isteksizliğini bir kenara bıraktı. Linden ve Anele birlikte Liand'ı merdivenin geniş kavisine doğru teşvik ettiler.

Güç gücü doğurdu. Liand'ın *orkestradan* çağırdığı her Toprak Gücü artışı, ona daha fazlasını çağırması için ilham verdi.

Harrow'u takip eden Linden, yükselen bir dalga gibi merdivenleri tırmandı.

Eğer onları terk edersek- Diğer arkadaşlarını terk ediyordu; Antlaşma'yı terk ediyordu. Sarayın tehlikelerinin anlatıldığını duymuş olsaydı, *Harucha*'nin inatçılığının onları koruyacağını varsayabilirdi. Giants ve Ramen hayranlık ve sevinç içindeydi: savunmaları yoktu. Ama Stave ve Alçakgönüllüler-

Yine de *Harucha*'nin de savunması yoktu. Her zamanki metanetlerine rağmen onlar da merak ve cömertliğe karşı savunmasızdı. Yüce Lord Kevin, Lordlar Konseyi, Devler ve Ranyhyn, Kan Muhafızı Yemini'ne başka nasıl ilham vermişti?

Büyücü, tutkularının derinliğiyle alay ederek değilse, onları başka nasıl aşagılamıştı?

Stave ve Efendiler kendilerine geldiklerinde, onlar da utanç duyacaklardı. Clyme ve Branl ve Galt ve hatta Stave kendilerini sert bir şekilde yargılayacaklardı. *Haruchai* affetmedi-

Yine de Linden geri dönmedi. Önce Jeremiah geldi. Harrow'un yapabileceklerinden artık korkmadığı zaman yoldaşlarının geri kalanı için geri dönecekti.

Merdivenin tepesinde, duvardaki kemerli bir açıklığın üzerinde ağır perdeler şelale gibi sarkıyordu: arkasındaki odadan bir çıkış yolu; belki de sarayın kendisinden bir çıkış yolu. Mekânın büyüleriyle engellendiği için Harrow'un geçişine dair hiçbir ipucu bulamamıştı. Ama onun perdeleri aralayıp ortadan kaybolduğunu görmüştü.

Altın, gümüş ve rafine turmalinden oluşan opak bir brokarın içinde suya bakarken, Liand'la bağlantısı olan Anele'ye tutunmak için bir an durakladı. Sonra onları sıvı kumaşın içinden geçirdi.

Bu engelin ötesinde, gerçekten de sarayın çevresinden ayrıldığını fark etti. Bir anda, suya ve teolojiye dalmış olduğu hissi onu terk etti ve sınırları algılama alanlarını genişletti. Dar bir koridor önündeki kayalığı eğri büğrü bir şekilde deliyordu. Kayıp Derinlik'in tüm taşları gibi bu taş da parlak bir şekilde işlenmişti: Geçit bir davet gibi ışıkla doluydu. Ancak buradaki aydınlık, Kanun Asası'ndan yayılan güç ve alev kokusunu ya da Harrow'un kendi sortilege'inin ardında bıraktığı zayıf yayılımları maskeleyordu.

Linden neredeyse koşarak Anele ve Liand ile birlikte koridora yöneldi.

Koridor bir yılan gibi sinsice kıvrılıp bükülüyordu. Her iki tarafta başka geçitler ya da odalar dallanıyordu ama o bunları görmezden geldi. Harrow'u hissederek yolundan emin oldu. Liand, daha önce Tehlike'nin ötesinde gösterdiği çabalardan dolayı bitkin düşmüş bir halde düzensiz nefes alıyordu; ama adımları sabitti. Anele tanıdık, beklenmedik dayanıklılığını sergiliyordu. Linden ise Jeremiah'ın görüntüleriyle ayakta duruyordu. Oğlunun yakında olduğuna inanıyordu. Eğer Insequent yemininden vazgeçmezse-

Birbiri ardına açılan bu yol bir labirent yanılsaması yaratıyordu; hayatların ve niyetlerin kaybolduğu bir yer. Yine de Linden duvarlarda hiçbir sır saklı olmadığını hissetti.

kesişmeler, gizleyici büyüler yoktu. Viles, Roger ve *Croyel* ya da *Mokşa* Raver onu şaşırtmak için tuzaklar *kurmuş* olsalardı bile, bunları fark edemezdi.

Ve Harrow'un geçişinin havası ve çıkarımları sabit kaldı.

Sonra Linden, Anele ve Liand bir köşeyi döndüler. Koridor aniden onları kubbe şeklinde yuvarlak bir odaya, tertemiz zemini tarafından ikiye bölünmüş bir küreye boşalttı.

Burada da bu alanı bir mağara ya da kovuk olarak düşünemiyordu. Boyutları doğal bir oluşum olamayacak kadar mükemmel simetrikti. Zemin gibi, duvarlar da yukarı doğru kıvrılıp mekânın tam merkezinde birleşirken Kayıp Derinlik'in karakteristik aytaşı ışıltısıyla nitidlenmişti. Oda, girip çıktığı diğer salonlar kadar büyük değildi: Kılıçmainnir'i ve birkaç yoldaşını rahatlıkla alabilecek olmasına rağmen, kıyaslandığında neredeyse samimi görünüyordu. Yine de Linden'a kendini küçük hissettiriyordu.

Onun üzerindeki etkisi, zaman ya da teurji tarafından kusurlu hale getirilmiş olması gerçeğiyle azalmamıştı.

Duvarlardaki dört boşluk gibi zeminde de herhangi bir hasar ya da değişiklik izine rastlanmamıştı. Kendisinin ve arkadaşlarının içinden geçerek geldiği açıklık, tam karşısındaki açıklıkla aynıydı. Diğer ikisi duvarların etrafında eşit uzaklıkta duruyordu. Viles'in alışılmış titizliğiyle şekillendirilmiş bu koridorlar, gizemli bir pusulanın noktalarını gösteriyor olabilirdi.

Ancak tavanın ortasında travertene benzeyen ham bir kaya parçası ya da topuzu asılıydı; kaba ve yansıtıcı değildi; gözenekliyd; aydınlık taşla karşı bir leke gibi koyu renkliydi. Ve bu şekilsiz pıhtıdan, aynı damgaya sahip sekiz kol veya sırt, sanki çağlar boyunca damlayan su tarafından biriktirilmiş gibi duvarlardan aşağı doğru uzanıyordu.

Hava Derin'in başka yerlerinde olduğundan daha sıcaktı. Minerallerle dolu sıcak su kaynaklarını akla getiriyordu.

Yine de bu oluşumlara zaman ve su neden olmuş olamazdı. Bunlardan dördü, koridorları belirginleştirmek ya da vurgulamak için kemer gibi dallandıkları duvarlardaki açıklıklara doğru uzanıyordu. Diğer dördü ise duvarlara tam aralıklarla tutunmuşlardı.

açıklıklar. Ve her bir sırtın ya da dalın karanlığı zemine değdiğinde, pürüzsüz yüzeyle birleşiyor ve sanki kesilmiş gibi duruyordu. Sanki artık ihtiyaç yokmuş gibi.

Doğal güçler kalıntıları yere serpiştirmiş olabilir.
Ve artan sıcaklık: bu da doğal değildi.

Linden sıcaklığın kaynağını tanıdı. Çok iyi biliyordu.

Sağlık sezgisinin giderek artan doğruluğu, kireçli kayanın topuz ve kollarının, gölgeledikleri odadan daha yeni, çok daha yeni olduğunu gösteriyordu. Geçen yıl içinde, muhtemelen geçen mevsim içinde birikmiş olmalıydılar.

Kırılgan görünüyorlardı -o kadar gözenekliydiler ki parmaklarıyla ufalayabilirdi- ama amaçları için yeterince güçlü olduklarını zaten biliyordu. Burada onlara benzer bir şey bulmayı ummuştı ama nasıl bir şekil alacaklarını hayal bile edemezdi.

O zaman oğlumu serbest bırak, demişti Infelice. Onu bana geri ver.

Yapmayacaklar, diye cevaplamıştı Harrow. Yapamazlar.

Traverten, Jeremiah'nın varlığını *Elohim*'den gizleyen bir yapıydı: Infelice ve Kastenessen'den olduğu kadar Esmer'den de. Roger ve *croyel*'in Jeremiah'ın yeteneklerini kullanması, oğlunu Harrow'un daha dolaylı ve ölümlü bilgisi dışında her türlü eldritch algısından ve belki de ur-villerin ve Waynhim'in garip ilminden koruyordu.

Demonidim spawn onu buraya getirmiş olamaz. Onun taklit edemeyeceği bir şekilde seyahat ediyorlardı. Belki de ona nereye bakması gerektiğini söylemeye çalışmışlardı; ama Esmer onların konuşmalarını tercüme etmeyi reddetmişti.

Odanın ortasına yakın bir yerde Insequent duruyordu. Kanun Asası'nı ayaklarının yanındaki taşaya dayamış, Ahit'in yüzüğünü de başının üzerine kaldırmıştı. Ama bu güçleri kullanmak için hiçbir girişimde bulunmadı: henüz değil. Bunun yerine *croyel*'in keskin sarı bakışlarına dik dik bakıyor, deforme olmuş yaratığın iradesini ve gücünü dipsiz gözleriyle yutmaya çalışıyordu.

Yaratık hâlâ Jeremiah'nın sırtına yapışmış durumdaydı: Bir çocuk büyüklüğünde, tüysüz, sıska ve doymak bilmeyen bir canavar. Parmakları onu kavradı

Ayak parmakları kaburgalarını delerken, etini pençeler gibi parçaladı. Dişleri kanını içmek ve zihnini yutmak için hırsıyla boynunun yan tarafını çiğniyordu. Öldürücü gözleri uluma ve çığlıklara işaret ediyordu. Ama gücünü Harrow'a karşı kullanmadı. Bunun yerine ona meydan okumaktan zevk alıyor gibiydi.

Bu düşmanların arasında Jeremiah, *croye*'in kuklasından başka bir şey değilmiş gibi yığılmış duruyordu: yarattığın kötülüğünü tanımlamak ve taşımak için bir araç. Çamurlu, odaksız bakışları, umudunu uzun zaman önce yitirmiş bir gencin boş bakışlarıyla yere bakıyordu. Gevşek dudaklarından küçük bir tükürük damlası çenesindeki yeni çıkan kirli sakala karıştı. Kolları yanlarında işe yaramaz bir şekilde asılı duruyordu. Parmakları sanki hiçbir önemi yokmuş gibi sallanıyordu; sanki kırmızı bir yarış arabası kadar sıradan ve insani bir şeyi hiç tutmamışlar gibi.

O, sakat zihninin hapishanesinden tek kaçıışı *croye*'in vahşiliği olan istismara uğramış bir çocuktur.

Ama yaşıyordu.

9.

Hızlanan Kıyamet

Zamanla çabalarımın meyvelerini göreceksiniz.

Linden, Lord Foul'un sanki yanında durmuş, bir bela gibi güldüğünü duyabiliyordu.

Oğlun bana hizmet edecekse, bunu senin huzurunda yapacak. Jeremiah, *Melenkurion* Skyweir'in yönetiminde bunu yapmıştı. Şimdi de öyle. Ya da *croyel* onun direnmeyen bedenini ve kapana kısılmış zihnini acımasız iştahı için bir araç olarak kullandı. Hakimiyetinden emin olan yaratık, zalim gözlerinde alaycı bir ifadeyle Harrow'a baktı.

Eğer onu katledersem, bunu senden önce yaparım. Onu benden geri almak istediğinde bunu düşün.

Gözleri donuk ve boş bakan Jeremiah sadece *kroyel* onu zorladığı için ayakta duruyordu. Linden'in succubus'u ifşa etmeden önce oğlunun yüzünde gördüğü sahte ya da dönüştürülmüş uyanıklık ve heyecan yoktu. Dışarıya karşı bilinçli olabileceğine dair her işaret kaybolmuştu.

Onu keşfederseniz, sadece sonunu hızlandırırsınız.

Harrow *croyel*'e hakim olmaya çalışırken ve sadece küçümseme görürken, Linden çaresiz bir şekilde durdu, dehşete kapıldı.

-Buna yemin ederim.

Despiser, dolaylı olarak, onu Covenant'ı dirilterek Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırmaya teşvik etmişti. Lord Foul onun yaralı kalbini harekete geçiren koşulları ve itici gücü sağlamıştı. Dehşet ve çaresizlikle onu güçlerini teslim etmeye teşvik etmişti, böylece buraya getirilecekti; böylece

tanıklık etmeye ve hiçbir şey yapmamaya zorlanacaktı. Böylece Yeremya'nın ihtiyacı karşısındaki çaresizliği onu sonunda yıkacaktı.

Despiser onu hafife almıştı. Yine hafife almıştı. Onun oğlu uğruna acı çekmeye ne kadar istekli olduğunu ya da derisi yüzülmüş algılarının keskinliğini kavrayamamıştı. Lord Foul'un yüceltmesiyle maskelenen büyük acıyı duyabildiğini bilmiyordu.

"Linden?" Liand nefes nefese kaldı. "Oğlunun durumu *bu* mu? Tarif ettin ama kelimeler-" Dilini zorladı. "Linden, o yaratık -o canavar-! Oğluna yaptığı şey iğrenç bir şey."

Sanki kendi yumruğunu sıkıyormuş gibi, Linden onun elinin *orkestranın* üzerinde sıkılaştığını hissetti. Öfkeden kudurmuşçasına, daha fazla Toprak Gücü çekmeye başladı ve daha da fazlasını. Eğer Güneş Taşı'nın beyaz saflığı bir silah olarak kullanılabilecekse, *croyel*'e saldırmaya niyetliydi. Saldırma arzusu bir haykırış kadar canlıydı.

Adamın ruhu gaddarlıklara göz yumamayacak kadar temizdi: bu, kadının paylaşmadığı bir handikaptı.

Onu durdurmak istiyordu. Sadece onun çabalarının sağladığı sağlık hissine ihtiyacı vardı. Onun kendini feda etmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Ancak o Taşyiye'n'i engelleyemedi, *croyel* Jeremiah'nın sakat elini kaldırdı. Harrow'un gözlerindeki hırslı derinlikten rahatsız olmayan yaratık, Jeremiah'nın Liand'a doğru umursamaz bir hareket yapmasına neden oldu.

Nefes kadar sıcak, ani bir büyü dalgası genç adama çarptı.

Onu savurdu; travertenin karanlık sırtlarından birine doğru sertçe savurdu. Çarpma Linden'in konsantrasyonunu neredeyse paramparça etti: kemiklerini kırmış olabilirdi. Atardamar kanaması kadar kırmızı kan ağzından fışkırdı ve aydınlık zemine sıçradı. İçi bez ve pamukla doldurulmuş bir oyuncak bebek gibi çırpınarak yüzüstü taşla yığıldı.

Görünüşe *göre croyel* Liand'da daha büyük bir tehdit algıladı - ya da

Harrow'dakinden. Ya da Linden'da.

Anında hareketsiz kalan Güneş Taşı Liand'ın avuçlarından düştü; yuvarlandı. Parmaklarının bir ya da iki adım ötesinde durdu.

Bir anda Linden'in sağlık duygusu buharlaştı, Kevin'in Kirinin kaynağına olan yakınlığı nedeniyle denatüre oldu. Geçiş olmadan, Jeremiah'in ıstırabı, Liand'ın yaraları ve *Croyel*'in kötölüğu gerçeğine karşı körleşmişti.

Aynı anda Anele de ondan kurtuldu. Dönüp koridordan saraya doğru kaçarken ağzı sessiz bir feryatla gerildi.

Linden onu bıraktı. Artık ona yardım edemezdi. Belki de diğer arkadaşlarının arasında yeniden ortaya çıkması onları büyülemeye yarayabilirdi.

Çok uzun sürerdi-

Bir yanı Liand'ın yanına koşmak, yaralarının boyutunu ölçmek ve ona elinden geldiğince yardım etmek için yanıp tutuşuyordu. Bir yanı onu geçiپ Güneş Taş'ını kapmak için yanıp tutuşuyor, onun dokunuşunun algısını bir nebze olsun geri getireceğini umuyordu. Ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı. *Kroyel* onu da Liand'ı kırdığı gibi kolayca ezebilirdi. Savunması yoktu.

Ne yapacağını biliyordu. Kararını çoktan vermişti. Ama doğru anı beklemek zorundaydı.

Hem Harrow'un hem de yaratığın dikkatinin dağılacağı an.

Roger neredeydi? Thomas Covenant'ın oğlu *kroyeli* ve Jeremiah'yı korumasız bırakmış olamazdı. Linden buna güveniyordu. Kastenessen'in elinin gücü Roger için tek başına yeterli değildi. *Croyel*'in karmaşık büyüleri de öyle. Yaratık gibi Roger'ın da Jeremiah'in olağanüstü yeteneklerine ihtiyacı vardı. Onlar olmadan, Roger ve *croyel tanrı olmak* için Zaman Kemer'i'nin yıkımından sağ çıkamazlardı.

Harrow ile *croyel* arasındaki çekişme yavaş yavaş hafifledi ya da değişti. Linden değişikliği Insequent'in omuzlarındaki gevşemede, duruşundaki ayarlamada gördü. Farklı taktikler denemeye karar vermiş olmalıydı.

"Bana meydan mı okuyorsun?" *Croyel*'in gözlerinde parlayan küçümsemeye rağmen sesinde sadece zafer vardı. Yeremya'nın boşluğunun yanında, yontulmuş kasları, zarif kıyafetleri ve hakimiyetiyle bir figürdü. "Görüyorsun ki benim etim ve kemiğim gençlerden daha büyük değil.

sahip olduğunuz. Bu nedenle benim kendinizden daha aşağı bir varlık olduğum sonucuna varıyorsunuz. Yine de fena halde yanılıyorsunuz. Ne pahasına olursa olsun, bakışlarımı tamamlamayı reddediyorsun. Kanun Asası'nı kullanmayı öğrendiğimi anlamıyor musunuz? Ve yakında beyaz altının eşsiz güçlerini kullanacağım. O anda, bilgim ve büyülerim *mükemmelliğe* ulaşacak.

"Şüphesiz güçleriniz çok eski ve etkili. Yine de bana karşı duramazsınız."

Yaratık kısa bir süre için dişlerini Jeremiah'ın boynundan kaldırıp Harrow'a sırttı. Sonra korkunç beslenmesine devam etti.

"Burada yardım almayı da umamazsınız," diye devam etti Insequent. "Tasarladığın savunma hem düşmanı hem de dostu engelliyor. Yoldaşın ve müttefikin olan yarı el bile bu korumalı odaya giremez."

Yapamaz-? Linden'in göğsü sıkıştı. Harrow doğruyu söylüyor olabilirdi. Birinci Woodhelven savaşından önce, Roger'ın kendisini ve Mağara Şövalyelerini örttüğü büyüü delmişti. Roger orada olsaydı Harrow tehlikenin farkına varır mıydı?

Ama Roger Harrow'a, Esmer'e ve Linden'e saldırmak için geldiğinde *croyel*'i geride bırakmıştı. *Croyel*'in desteği, *croyel*'in teorisi olmadan yaklaşmış ve saldırmıştı.

Yine de Harrow'un küçümsemesinin derin toprağı, yaratığın kötücül bakışlarıyla eşleşti.

"*Elohim*'in bilmediği gibi onun da sizin yerinizi bildiğinden şüphe etmiyorum. Gerçekten de, kendinizi burada gizleme seçiminize katıldığınızdan ve buraya geçişinize yardımcı olduğundan eminim. Yine de *Elohim*'in algılanmasını engelleyen bariyeri diktiğinizde, onu da dışlamış oldunuz. Kastenessen'in eli onun içinde büyüdü. Onun kanına karıştı. Ve Kastenessen *Elohim*'dir. Böylece kendi zekân seni bana teslim etti.

"Başka hiçbir güç seni kurtaramaz. Sen *benimsin*."

Harrow, esasını bir kez savurarak kubbenin içine günüşiği alevleri gönderdi.

İstmeden de olsa Linden'in sağlık anlayışının bir kısmını yeniledi.

Roger Linden'a Kastenessen'in sadece halkını yok etmek için can attığını söylemişti. O da buna inanmıştı. Kastenessen'in acısı ona hükmediyordu. Başka hiçbir arzusu yoktu. Esmer aracılığıyla daha önce Harrow'a karşı çıkmıştı. *Elinden* gelse bunu yine yapardı ama bunun tek nedeni Harrow'un *Elohim*'i kurtarmasını engellemekti. Jeremiah'ın hediyelerini kendi kullanımı için istemiyordu.

Roger ve *Croyel*'in başka hedefleri vardı.

Harrow'un gösterisini kendi tarzında taklit eden yaratık, Jeremiah'nın yarım eliyle tekrar işaret etti.

Linden irkildi. Görünmez bir darbenin onu kullanımdan, isimden ve hayattan mahrum bırakacağını umuyordu. Ama *croyel*'in gücü ona yönelmemişti. Odanın içinde hiçbir enerji hissetmedi.

Onun yerine bir çağrı hissetti.

Duvardaki diğer açıklıklardan hemen asidin vücut bulmuş halleri gibi çocuklar çıkmaya başladı.

Onları çok iyi tanıyordu. Onlar *Skest*'ti: yaşayan kezzaptan yaratıklar, deforme olmuş ve aşındırıcı; küçük boylarına rağmen ölümcül. Sanki Illearth Taşı'nın imkânsız yavrularıymış gibi içten içe kangrenli yeşil bir ışıltıyla aydınlanır, düşmanlarını ölümlü etleri eriterek, kemikleri ve sinirleri yumuşatılmış su birikintilerine indirgeyerek yok ederlerdi. Bir zamanlar Sarangrave'in pusuda bekleyenine hizmet etmişlerdi. Ama son zamanlarda Linden onları Joan'a bakarken görmüştü. Donma, eşek arıları ve delilik içinde sıkışıp kalan Linden, *Turiya* Raver zayıf kadının dengesizliğiyle oynarken asit-çocukların Joan'ın fiziksel ihtiyaçlarıyla ilgilenmesini izlemişti. Linden onlarla burada karşılaşmayı beklemiyordu.

Şimdi *skest*'in de benzer bir hizmet verdiğini tahmin ediyordu.

Jeremiah, oğlunun ele geçirilmiş bedeni aracılığıyla *croyel*'i besliyordu. Aslında Jeremiah'ı yaratığın ve Lord Foul'un iyiliği için hayatta tutuyorlardı.

Ama *skestler* aynı zamanda *croyel*'in savunucularıydı. Koridorlarından Harrow'u alt edecek kadar büyük sayılarda çıktılar.

Onu olabildiğince yakından inceleyen Linden, Covenant'ın yüzüğünden vahşi büyü çıkarmanın henüz bir yolunu bulamadığına inanıyordu. Fakat

Insequent, Asa'yla birlikte yakıcı bir Dünya Gücü savurabilirdi. Kendini korumak için savaşıyordu.

Eğer *Skest*'lerden biri ona dokunursa, sadece biri... Onu Humbled ve Stave'den koruyan büyüler burada yeterli olur muydu? Linden öyle düşünmüyordu. O bir ölümlüydü: Linden ve Jeremiah kadar insandı. Basit darbeleri savuşturma gücü onu zümrüt korozyonunun daha ölümcül dokunuşlarına karşı koruyamayabilirdi. Ve *skest* Demondim ya da Demondim'in yumurtası değildi. Onları basitçe kendilerinden ayıramazdı.

Ve o kendini onlardan korurken, *croyel* saldırabilirdi. ne zaman isterse.

Açıkça görülmüyordu ki, Insequent tehlikenin farkındaydı. Jeremiah ve *croyel*'den birkaç adım geri çekildi; etrafını alevlerle sardı. Covenant'ın yüzüğünü sıkarken çenesi küfürler çığırıyordu. Linden, argüman üretmeye çabalarken onun son derece güçsüz olduğunu hissetti.

Ama onun gerçek sahibi o değildi.

O da değildi. Yine de Covenant'ın yüzüğü Harrow'a ait olduğundan çok daha fazla ona aitti. Aksi takdirde kendisini ve Anele'yi Kevin'in Gözcüleri'nin çöküşünden kurtaramazdı.

Odada çok sayıda *skest* vardı. Arkalarından daha fazlası geldi. Asa'nın ateşi onları yakaladığında bazıları çıra gibi yandı: granit zeminden parçalar kemirerek köpüren ve tüküren kokulu havuzlara yığıldılar. Ama çok sayıdaydılar ve gelmeye devam ediyorlardı. Yakında Harrow'un savunmasını kuşatmaya yetecek sayıya ulaşacaklardı.

Linden'i tehdit etmeye yetecek kadar: onu durduğu yerde öldürmeye ya da oğlundan uzaklaştırmaya yetecek kadar.

Liand hızlı bir acı içinde ölecekti.

Şimdi, diye düşündü. Şimdi tam zamanıydı. Sonunda harekete geçti.

Başarısız olmayı göze alamazdı.

Sağlık duygusunun sadece bir kısmını geri kazanmıştı; ama bu ona yol göstermeye yetiyordu. *Croyel* Liand'a korkunç bir güçle çarpmıştı. Koruyucu yapının kireçlenmiş kollarından birine çarpmıştı: sertçe çarpmıştı. Sırtı taradığında, çarpmanın onu zayıflattığını gördü.

Skest'in kendisini görmezden geleceğini umarak o noktaya doğru koştu.

Traverten gözenekli ve kırılıyordu: bundan emindi. Ve o tek yerde hasar görmüştü. Yine de taşı. Kolay kolay parçalanmazdı. Eğilerek, kenarları kazınmış birikintiyi kavradı; tırnakları yırtılana ve derisi kanayana kadar parmaklarını çıkıntıların ve budakların arasına soktu; avuçlarının eti parçalanana kadar sırtını çekti.

Taş tuttu.

Arkasında, Harrow yabancı dillerde küfürler ve yakarışlar kükrüyordu. *Skest* zift gibi yanıyor, zeminin mükemmelliğini yiyip bitiriyordu. *Croyel* yine ağzını Jeremiah'ın boynundan kaldırarak dişlerini Insequent'a doğru gösterdi. Yaratığın neşesi Linden'in ensesini asidin ilk okşaması gibi yaktı.

Elleri yeterince güçlü değildi.

Bir yanı zayıflığına ağlıyordu. Ama bu parça, *Melenkurion* Skyweir'in altında geride bıraktığı Linden Avery'ye aitti. Gallows Howe'da Caerrol Wildwood ve Mahdoubt'un yanında duran Linden Avery tereddüt etmedi.

Ayağa kalkarak, boğumlu kolun çürümüş kısmına öfkeyle tekme attı; çizmesinin topuğuyla vurdu.

Darbesi kenara savruldu. Kendi momentumu onu ileri fırlattı.

Diz kapaklarından biri travertene çarptığında kemiğin çatladığını hissetti.

Dünya Gücüyle canlanan sinirleri, Harrow Covenant'ın yüzüğünü çağırmaya başladığında vahşi büyü'nün ilk titreşimini hissetti. Piç kurusu kazanacaktı-

Acısına rağmen Linden tekrar tekmeledi. Ne yaptığının farkında olmadan Yedi Söz'ü haykırmaya başladı.

"Melenkurion abatha!"

İkinci darbesini tam isabetle vurdu. *"Duroc minas mill!"*

Üçüncüsü Jeremiah'ın yapısından yumruğu büyüklüğünde bir parça kopardı.

"Harad khabaal!"

Bir anda, yapının içsel gücü başarısız oldu. Sırtlar karanlığını kaybetti. Traverten hızla daha doğal bir griye dönüştü.

Sendeleyen Linden, kalabalığın arasından sıyrıldı.

Nefes almaya, gözündeki yaşları kırpmaya ve dizindeki acıya dayanamayıp soluk soluğa kalmaya ancak vakti oldu. Sonra Roger Covenant geldi ve Harrow'un hemen arkasında büyüsunü bıraktı.

Zaferle kendinden geçen Roger, "SUCK-er!" diye bağırdı.

Harrow'un sırtının tam ortasına öfkeyle yumruk atarken sağ yumruğundan magma fışkırdı.

Harrow bir an için Kastenessen'in eline, Roger'ın yumruğunun göğsünden çıktığı kömürleşmiş yaraya bakakaldı. Ona ne olduğunu anlayamamış gibiydi. Sonra Roger kolunu geri çekti ve Insequent yere düşüp öldü.

Asa ve Antlaşma yüzüğü elinden düştü.

Anlaşılmaz bir şekilde cıvıdayarak geri çekildiler. Roger ya da *croyel* tarafından komuta edilerek Roger, Jeremiah ve Harrow'un cesedinin etrafında bir alan açtılar. Eğer koridorlarda daha fazlası bekliorsa, odanın içine girmediler.

Linden'in sağlık hissi yine buharlaşmıştı ama farkı fark edemeyecek kadar acı çekiyordu. Roger *buradaydı*. Şimdi tek yapması gereken eğilip babasının yüzüğünü almaktı. *Skest* ona yer vermişti. Eğer isterse Kanun Asası'nı da aynı anda alabilirdi.

Zaferi tamamlanmış olacaktı.

Linden elinden geleni yapmıştı ve bu çok azdı. Jeremiah'ın yapısının büyüsunü bozmuştu. Artık *Elohim* onun yerini anlayabilir miydi? Roger bir şekilde bunu bekliyordu. Ama dağılmış *Elohim*'lerden en azından birinin müdahale edecek kadar umursayacağına da inanıyordu. Ya da Infelice'in halkından hiçbiri karşılık vermezse, Kastenessen'in -ya da Esmer'in-

Burada Roger ve *Croyel* güçlerini birleştirebilirlerdi. Daha önce yaptıkları gibi zaman ve mesafeden kaçabilirlerdi.

Yine de hiçbir *Elohim* gelmedi. Esmer gelmedi.

Ve Ardent, Insequent'in iradesini başarısızlığa uğratmıştı. Liand ağır yaralıydı, ölmek üzere olabilirdi. Anele kaçmıştı. Linden'in yoldaşlarının geri kalanı sarayın şaşkınlığı tarafından esir alınmıştı.

Dizindeki çığlık yüzünden hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak Liand'ın *orkestrasına* doğru atladı.

Güneş Taşı algısının birkaç küçük parıltısını bile yeniden uyandırırsa, Dünya Gücüne ve Yasaya ulaşabilirdi. Asayı kullanmak için elinde tutmasına gerek yoktu: şimdi değil. Sadece küçük bir sağlık hissine ihtiyacı vardı-

Bir ceset hızla yanından geçerek odaya girdi. Kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Acı ve çaresizlik onu *orkestranın* dışında her şeye karşı körleştirmişti. Roger'ın meydan okuyan hevesli kükremesini zar zor duydu.

Zorlanan parmakları Güneş Taşı'nın üzerine kapandığında hiçbir şey hissetmedi. Hiçbir şey. *Orkestra* sadece bir kaya parçasıydı. Onu *göremiyordu*; onun gerçek canlılığına dokunamıyordu.

Mutlak bir umutsuzluk dalgası üzerine çöktü: çarpan bir dalga. Sonra geri çekildi. İçinde boğulamayacak ya da sürüklenip gidemeyecek kadar çılgındı.

Kendini oturur pozisyona getirerek Güneş Taşı'nı Roger'ın kafasına fırlatmak için kolunu kaldırdı: kaderi suya yazılmış bir kadının son atışı.

Covenant'ın yüzüğü hâlâ Jeremiah'nın çıplak ayaklarının yanındaki zincir yığınının arasında duruyordu. Asa'nın yontulmuş abanoz uzunluğu bir kol **b o y u** ötede duruyordu. Roger iki aleti de sahiplenmemişti.

Vakti yoktu.

Argent rengi bir alevin içinden, Linden Thomas Covenant'ı gördü.

Bir şekilde anılarından çıkmıştı; sarayın büyüsünden sıyrılmıştı. Roger'ın ya da *Croyel*'in gücünü hissetmiş olmalıydı; Linden'in ona ihtiyacı olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Loric'in *kriliyle* aşağı doğru kesmeye çalışırken, Mutabakat oğluyla karşı karşıya geldi. Hançeri iki yumruğuyla kavradı, görünüşe göre Kastenessen'in elini sakatlamaya ya da koparmaya çalışıyordu. Ancak Roger babasının kesik darbesini bir ısı ve yanardağ patlamasıyla engellemişti. Saldırmak için zorlanan Covenant, bıçağı Roger'ın gücünün fırınına gömülmüş halde duruyordu.

Birbirlerine fiziksel olarak dokunmamışlardı: darbeleri aralarındaki havada buluşmuştu. Roger'ın pirotik teurjisi, Covenant'ın kılıcını lav kadar akışkan ve ölümcül, kızıl ve sülfürden bir tutuşla kavradı. Covenant, Yüce Lord Loric'in kudretli ilmi tarafından yönlendirilen ve odaklanan vahşi büyüünün kurtarıcı olanaklarıyla karşılık verdi. *Krill*'in saf mücevheri genişleyen bir akkor haline geldi.

Çok fazla parıltı vardı. Linden'in Joan'ın deliliğini dışa vurduğunu, kocası olan adama zarar vermeye çalıştığını tahmin etmek için sağlık sezgisine ihtiyacı yoktu. Bir şekilde Joan -ya da *Turiya* Herem- Covenant'ın *kril* üzerindeki hakimiyetini, Covenant'ın niyetini fark etmişti. Oğullarına karşı mücadele ederken, onu yakmak için kendi yüzüğünü kullandı.

Ona doğrudan saldıramazdı. Orada değildi ve kendi durumu da onu engelliyordu. Ama mücevher aracılığıyla yeterince vahşi büyüyü serbest bırakırsa, *krili* adamın kemiklerindeki eti yakacak kadar sıcak hale getirebilirdi.

Ve Roger'ın gücü, Kastenessen'in muazzam kudretiyle çarpılan *skurjun* özüydü. Bir Dev bile bu kadar ısığa dayanamazdı.

Cüzzam, Covenant'ın parmaklarındaki uyuşukluğu daha da kötüleştiriyordu. Ardent ellerini cafcacılı büyü ve bilgi şeritleriyle sarmıştı. *Krill*'in sapı parşömenle sarılmıştı. Yine de ona yöneltilen öfke çok büyüktü. Linden, parşömenin kömürleşip kıvrılmasını ve çatlayarak alev titreşimlerine dönüşmesini dehşet içinde izledi. Bir an için Ardent'in sargıları direndi. Sonra onlar da yanmaya başladı.

Feryat ederek duvarlara doğru geri çekildiler. *Kroyel* saldırmak için bir fırsat arıyor gibiydi.

"Cehennem ve *kan*, Roger!" Covenant bağırdı: acı dolu bir haykırış. "Bunu *yapmak* zorunda değilsin! Daha iyi cevaplar var!"

"Cevaplarını *istediğimi* nereden çıkardın?" Roger sert bir şekilde karşılık verdi. "Artık kahramanlık yapmayacaksın *baba!*" "Baba" kelimesini iğrenç bir müstehcenlik gibi kullandı. "Birinin sana haddini bildirmesinin zamanı geldi! O kişinin *ben* olacağıma seviniyorum!"

Krill'in parlaklığı Linden'i neredeyse kör ediyordu. Vahşi büyüünün yankısı dayanılamayacak kadar parlaktı. Tanrım! diye düşündü, oh, Tanrım, Ülke'nin dört bir yanında *kesikler* olmalı, Joan Kemerini tek başına yıkmaya çalışıyor- Ani alevler Covenant'ın ellerindeki bandajları çözdü. Yakında *krili* tutamayacak kadar kötü yaralanacaktı.

Kıpkırmızı ve kötülükle acımasızca lekelenmiş bir bulanıklık içinde, Linden başka bir figürün odaya doğru koştuğunu gördü. Büyülerin gürültüsü arasında silikleşen Stave, Covenant'ın savaşına katılmak istemesine sıçradı. Fakat

yapmadı. Bunun yerine havaya uzandı ve boylu boyunca taşın üzerine indi. İvmesi onu, Kastenessen'in elinin, Joan'ın yüzüğünün ve Loric'in *krilinin* alevlerinin altında patinaj yaparak taşıdı.

Joan'ın çabaları *krilin* gücünü artırdığı için Covenant Roger'ın saldırısına karşı koydu. Yine de Covenant'ın bedeni ölüyordu. Korumaları yok olmuştu: alevler parmaklarını yiyordu. Sadece Roger'ın magmasının kokusu yanan etin kokusunu maskeliyordu.

Roger'ın dikkati babasına odaklanmıştı ama *Croyel*'inki öyle değildi. Yaratığın bakışları, Jeremiah'ın kolunu Stave'in üzerine kayalar gibi nefret fırlatmak için kaldırırken ulumaya benziyordu.

Yine de Stave *croyel*'i gafil avlamıştı. Patlamasını serbest bırakmadan Harrow'un bedeniyle çarpıştı. Stave'in kollarının bir hamlesi ölü Insequent'ı Jeremiah'ya doğru itti.

Beklenmedik darbe Jeremiah'nın ayaklarını altından çekip aldı. Harrow'un üzerine beceriksizce düştü ve *croyel*'in büyülerini bozdu.

Kroyel, Jeremiah aracılığıyla Stave'e yapıştı ama onu yakalayamadı. Stave çok hızlıydı. Covenant'ın yüzüğünü kaptığı gibi Jeremiah'ın ellerinden kaçarak kenara yuvarlandı-

-Hukuk Asası'nın üzerine ve üzerine yuvarlandı.

Sonra Linden, Stave'in adını haykırdığını duyduğunu düşündü. Çarpışan ayinlerin ortasından, mızrağa benzeyen siyah bir sapın sanki göğsüne nişan alınmış gibi havada kendisine doğru yaylandığını görür gibi oldu.

Güneş Taşı'nı düşürdü. Saf refleks, uzanıp Asa'yı yakalamasını sağladı.

O anda, dönüşmüştü.

Stave. Tabii ki. Ona en çok ihtiyacı olduğu anda.

Haruçaylar arasında düşüncelerini nasıl susturacağını bilen tek kişi oydu. Belki de bu beceri -ya da buna ulaşmak için gereken disiplin- saraya girişini kolaylaştırmıştı. Anele'nin yokluğunu hissetmiş ve diğer yoldaşlarının hiçbirini bunu yapamazken o özgürlüğüne kavuşmuş olmalıydı. Anele'nin dönüşüyle neşelendiyse bile, başka kimseyi uyandırmak için duraklamamıştı.

Asa'nın dokunuşu Linden'in sağlık hissini geri getirdi. Toprak Gücü onu ayağa kaldırdı. Parmaklarının ve avuçlarının yırtık etleri

kendini iyileştirmek için. Stave gerçek mirasını, ailesinin umutsuzluk mirasından aldığı doğuştan gelen hakkını yenilemişti.

Jeremiah çoktan ayağa kalkmıştı. *Croyel*, Stave'in vücutundaki her kemiği ezmeye yetecek kadar öfke topluyordu.

Linden bir an bile tereddüt etmeden alevleri ve Law'ı savaşın içine fırlattı.

Ateşini aynı anda her yere savurmak istiyordu. Liand'ın ona ihtiyacı vardı. Covenant'ın ona acilen ihtiyacı vardı. Stave'in savunması yoktu: *croyel*'in teurjilerine karşı. *Skest* her an ilerleyebilir, Roger ya da *croyel* tarafından toparlanabilirdi. şüphesiz onlardan biri ya da her ikisi de güçlerini ona karşı kullanacaktı. Eğer onlara bir fırsat verilirse, kendilerini tehlikenin dışına taşıyabilirlerdi.

Ama ölümlölüğü onu sınırlıyordu. Aynı anda bu kadar çok tehlikeye odaklanamazdı.

Stave'in kendi başının çaresine bakabileceğine -Roger ve *croyel*'in Liand'la işinin bittiğine- ve *Skest*'in ilerleyemeyecek kadar korktuğuna güvenen Linden, aresizliğini Covenant'ın oğlunun üzerine attı.

Covenant'ın elleri sakatlansa ya da yansa, bildiği hiçbir güç onları onaramazdı. Mahrtiir'in gözleri gibi, Stave'in gözü gibi, kalıcı olarak kaybolurlardı. Covenant Loric'in *krilini* tutamazdı. Ve yüzüğünden vahşi büyüü ağıramayacak kadar acı çekiyor olacaktı.

Linden oğlu için ağladı; ama eski sevgilisi için savaştı.

Roger'ı daha önce bir kez yenmişti. Onun vahşiliğiyle ve *Croyel*'le birlikte yüzleşmiş ve galip *gelmişti*. Ama burada Kevin'in Kir'i tarafından engelleniyordu. Ve Toprak Kanı'nın yüce enerjilerinden yararlanamıyordu. Covenant başarısız olur olmaz -Roger ve *croyel* ona karşı güçlerini birleştirir birleştirmez- ölecekti. Magma ve kötü niyet onu söndürecekti.

Yine de bir şekilde Covenant onun acısına, kavrulan ve eriyen derisine katlandı. Roger, Kastenessen'in yumruğunu Linden'e doğrultmadı çünkü kendisini babasından korumak zorunda kalmıştı.

Kroyel Stave'e saldıramadan, *Haruchai* yerden sıçradı. İnanılmaz derecede hızlıydı, Jeremiah'ın kafasına uçan bir tekme savurdu. Yaratık ondan kaçamadı.

Ama geriye doğru ürkmesi tekmenin etkisini azalttı. Jeremiah'ın kafası yana doğru savruldu: dudaklarından kan ve tükürük fışkırdı: sendeledi. Feryat eden *skestler* efendileriyle temas etmemek için dağıldılar. Yine de Jeremiah yere düşmedi.

Stave onun peşinden koştu. Jeremiah duvara çarptığında, Stave ikinci bir darbe indirmeye hazırlanıyordu.

Jeremiah'ın ağzından ince bir kan damlası aktı. Yine de *croyel* zarar görmemişti. Belki de sadece fiziksel bir saldırı ona zarar veremezdi. Dişleri Jeremiah'ın boynunu daha sert ısırırken gözlerinde kin ve heves fışkırıyordu.

Jeremiah istemsizce yarım elini kaldırdı ve Stave sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi geriye düştü.

Croyel'i yenmeyi umut edemezdi. Birkaç dakika içinde ölmüş olacaktı. Ancak kısa bir süreliğine, yarattığın Covenant ve Linden'a karşı Roger'a yardım etmesini engellemişti.

Bu sırada Linden, babasının yüz hatlarıyla acı bir şekilde alay eden Roger'ın yüzüne asa ateşi püskürttü.

Rünler ve karanlığın, ağlamanın ve çılgınlığın yücelttiği Roger'ı Mutabakat'tan uzaklaştırmaya zorladı.

Covenant çaresizce dizlerinin üzerine çöktü. Bükülmüş parmaklarından dumanlar yükseldi. Ama *krili* bırakmadı. Sanki bedeni hançerin üzerinde erimiş, onunla bütünleşmiş gibi, ayaklarını yeniden kazanmak için mücadele ederken hançeri kavradı.

Krill'in mücevheri hâlâ parlıyordu. Ama şimdi akkorluğu azalmaya başlamıştı. Joan'ın onun hakkındaki farkındalığı azalıyordu. *Turiya*'nın ondan taleplerini karşılayamayacak kadar güçsüzdü.

Hızlı bir bakış Linden'a Covenant'ın ellerinin bir daha asla bütün olamayacağını söyledi. Zaman ve huzur verildiğinde, çok fazla deri soymadan parmaklarını *krilden* ayırabilirdi. Onları düzeltebilir, esnemelerini sağlayacak kadar iyileştirebilirdi. Ama tüm çabasına rağmen onları asla kör kütüklerden daha kullanışlı hale getiremeyecekti.

Dikkati dağılmış bir halde, Roger'ın öfkesinin yanağına değmesine izin verdi. Onu fena halde yakmış, belki de şeklini bozmuş olabilirdi; yine de acı hissetmedi. Çatlayan diz kapağı onu rahatsız etmiyordu. Jeremiah'yı, *croyel*'i ya da *skest*'in bekleyen tehdidini unutmamıştı.

Stave'i ya da Liand'ı unutmamıştı. Ancak şu an için, Covenant'ın ellerine yapılanlar dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi savaştı.

Kendisini Yedi Söz ile kışkırtarak Roger'ı babasından uzaklaşmaya zorladı.

Covenant bir şekilde ayağa kalktı. Her hareketi acıdan tizleşiyordu; ama geri çekilmedi. Bunun yerine Roger'a doğru ilerledi, *krili* hâlâ Kastenessen'in eline doğrultuyordu.

O ve Linden birlikte Roger'ı yenebilirlerdi. Roger'ın ölümden korktuğunu biliyordu. Ve aşılanmış gücüne, yani yarı eline zarar gelmesine izin vereceğine inanmıyordu. Covenant çektiği acıya biraz daha dayanabilirse, Linden'la birlikte Roger'ı odadan çıkarmayı başarabilirlerdi.

Stave istemeden de olsa onun konsantrasyonunu bozdu. *Kroyel'e* yaptığı saldırı engellenen Stave, Covenant'ın yüzüğünü tavana doğru fırlatarak karşılık verdi.

şaşkınlık ve açgözlölük *croyel'in* bakışlarını beyaz altının yükselip alçalmasını takip etmeye yöneltti. Vahşi büyüye hevesli yaratık savunmasını bıraktı; yüzüğü havadan çıkarmaya çalıştı.

Stave tüm *Haruchai* kası ve hızıyla Parıldayan gözlerinin arasında *croyel*.

Yaratığın başı geriye savruldu ve dişlerini Jeremiah'nın boynundan çıkardı. Ancak deforme olmuş kafa hızla tekrar öne doğru savruldu. Gözleri öfkeyle Stave'e odaklandı.

Stave yüzüğü yakalayıp yumruğuyla kapatırken, Jeremiah'nın kolu yukarı doğru savruldu. Stave havaya savruldu; bekleyen *skest'e* doğru fırlatıldı.

Stave-! Olağanüstü refleksleri bile artık onu kurtaramazdı. Canlı asidin üzerine düşecekti. Kalbi ya da Linden'inki, *sopanın* korozyonu derisini kemiklerinden ayırmadan önce iki kez atacak kadar zaman bulabilirdi. Çabuk bir azap içinde, iğrenç bir şekilde ölecekti.

Başka bir şey yapamayan Linden, Roger'dan uzaklaştı. Asa iki elinde alev alev yanarken, tüm gücünü bir tırpan gibi *skestlerin* arasına savurdu, çılgınca onları kesmeye, yakıp kül etmeye; Stave için yer açmaya çalıştı.

Neredeyse başarıyordu. Sayısız yaratık alevler içinde kalıp parçalanarak yere yapışkan bir alev saçtı. Vitriol Harrow'un cesedini yedi. Kendini düzeltmek için iki büküm olan Stave, ateşli bir sıvı havuzunun içinde ayaklarının üzerine düştü.

Sıçrayarak uzaklaşmaya çalıştı. Ancak asit ayaklarına ve baldırlarına sıçradı; bacaklarını ısırdı. Neredeyse sakatlanmış halde, kezzabın kenarından öteye yayılmayı başardı. Sonra ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Korozyon kaslarını çok derinden yemişti. Hâlâ yanıyordu.

Linden bir an için kendi ateşini Stave'in bacaklarına vurmayı göze alamadı. Ölümü beklerken, Dünya Gücüyle hasarı durdurdu. Sonra Stave'i yaralarıyla baş başa bıraktı; Roger'ın, *Croyel*'in ve kıyametin saldırısıyla yüzleşmek için döndü.

Ancak döndüğünde Roger'ın dikkatini dağıtmak için öldürücü bir patlama yapmadığını gördü. *Croyel*, Stave'e yaptığı saldırıyı takip etmemişti. Covenant'a karşı birleşmemişlerdi.

Bunun yerine birbirlerine doğru hızla ilerlediler. Kollarını çoktan kaldırmışlar, bir portal oluşturmak için büyülerini uzatmışlardı. Kaybolmak üzereydiler-

Güçleri onları bir daha keşfetmeyi umamayacağı bir zamana ya da yere çevirirdi.

Covenant ne yaptıklarını görmüştü: anlamış olmalıydı. Onlara doğru tökezleyerek ilerledi ve onlar büyülerini tamamlamayamadan *krili* aralarına sokmayı hedefledi. Ama çok geç kalmıştı. Linden hâlâ çok uzaktayken güçlerinin toplandığını hissetti.

Ve adam doğrudan onunla onların arasındaydı. Roger'a ve Croyel'e, Covenant'ın öfkesini çekmeden ateş açamazdı.

Stave ona bağılıyor, onu saldırmaya teşvik ediyor olabilir. Covenant'ın onu affedeceğine inanmış olabilir.

Yine de bir an için dondu kaldı.

O küçük zaman aralığında, gök gürültüsü patlamasına benzer bir sarsıntı odayı sarstı.

Zemin bir düzine yerden yarıldı. Moloz ya da kayrak taşı gibi taşlar yukarı doğru fıskırdı. Tüm oda sanki bağlarından kurtulmuş gibi sarsıldı.

Esmer, bir teurji sarsıntısıyla Roger ve Jeremiah'nın arasında belirdi. "*Hayır!*" Cail'in oğlu boynuzlu ve fırtınalı bir sesle kükredi. "*Buna izin vermeyeceğim!*"

Gelişinin patlaması Roger ve Jeremiah'yı birbirinden ayırdı. Tüten asit, çatlaklara ve çalkantılara sızdı.

Linden'in boğazındaki ani safrayı, midesindeki bulantıyı fark etme şansı yoktu. Şoktan hasta olmuş bir halde, Esmer'in durumunun son ortaya çıkışından bu yana daha da kötüleştiğini gördü. Belli ki Birinci Woodhelven Savaşı sırasında aldığı yaraları tedavi edememişti. Kirli simarını kirleten kir ve kan değişmemişti; ama şimdi etindeki iltihaplı yanıklar ve yırtıklar pis sıvılar akıtıyordu. Acılarının cerahatli kokusu Roger'ın yarım elinin kokusundan hem daha insani hem de daha acı vericiydi.

Linden'e Kastenessen'in ona yardım ettiği için acı çekmesini istediğini söylemişti. *Öfkesi sınırsızdı*. Ama bedensel sıkıntısına rağmen gücünü koruyordu. Bir kasırga kadar yıkıcı olabilirdi.

"Aptal!" diye öfkелendi Linden'a. Gözlerinin karanlık denizlerinde dumanlar kaynıyordu. "Oğlunu keşfettiğini Kastenessen'e açıkladın!"

Düşen taşlar Linden'in başına ve omuzlarına çarptı; Covenant, Stave ve Liand'ı hırpaladı. Esmer'in kudretinin kalıntılarını savuşturmak için geç de olsa Toprak Gücünü yükseltti. *Melenkurion* Skyweir yönetimindeki deprem sırasında yaptığı gibi, kendini korudu: yoldaşlarına kalkan oldu. O zaman olduğu gibi, ne yaptığıının pek farkında değildi.

"Ne olmuş yani?" diye bağırdı Esmer'e. "Sen zaten buradasın!" Yardım ve ihanet. "O ne isterse yapacaksın!"

Bir kaya yağmuru daha fazla *skest* parçaladı ve maddelerini kirletilmiş zemine döktü. Hayatta kalan yaratıklar tünellerine kaçtı.

"Bu konuda," diye karşılık verdi Esmer, "*ben ona hizmet etmiyorum!* Bunu *skurj* yapacak!

Adını Vermememiz Gereken Kişi bunu yapacaktır!"

Parçalanmış kayalar patlamaya devam etti, Roger ve Jeremiah'yı bir o yana bir bu yana savurdu, kendilerini savunmaya zorladı; onları uzakta tuttu. Linden esasıyla granit yağmurunun yönünü değiştirdi.

Nerede-? Ur-villerin ve Waynhim'in etrafına üşüşmesini bekliyordu. *Bana karşı nöbet tutuyorlar.* Esmer ne zaman ona yardım etse ya da onu tehlikeye atsa, yaratıklar ortaya çıkmıştı. Onu savunmak için kendi hayatlarını hiçe saymışlardı.

Ancak bu kez gelmediler. Esmer onlar için çok hızlıydı, ya da çok ani-

Kendisini ve arkadaşlarını alevle korurken Esmer, Roger'a doğru akan bir dalga gibi yükseldi; Covenant'ın oğlunun üzerine bir kırıcı gibi çarptı.

Bir anda ikisi de ortadan kayboldu. Esmer, kendi nedenleriyle, Kastenessen'in ya da Lord Foul'un nedenleriyle Roger'ı alıp götürdü.

Kayaların düşüşü başladığı gibi aniden durdu.

Croyel'in dehşeti Jeremiah'dan bir çığlık kopardı. Çocuk çılgınca kollarını salladı. Bir eliyle *Skest*'i selamlıyor ya da odaya geri çağırıyordu. Diğer eliyle, sanki Covenant'ın muhalefeti ve ıstırapı önemsizmiş gibi Covenant'ı bir kenara itti. Sonra da çılgınlığı bir koçbaşı gibi Linden'in üzerine fırlattı.

Patlamaya Dünya Gücüyle karşılık verdi; onu engelledi. Ama bariyerine o kadar şiddetli çarptı ki, Asa avucunun içinde sarsıldı. Yaratığın öfkesi onu geriye doğru itti.

Çaresizliği onunkiyle eşleşti.

Skest saldırmak için koştu. Covenant yuvarlanarak uzaklaştı. Elleri *kril* ile kaynaşmış gibiydi.

Stave irade gücüyle kendini ayağa kaldırdı. Covenant'ın yüzüğünü hâlâ sıkıyordu. Zinciri parmaklarının arasında sallanıyordu. Yaralı bacakları üzerinde topallayarak Liand'a doğru ilerledi.

"Kendini savun, Seçilmiş," diye nefes nefese kaldı. "Oğlunu koru. Ben *Skest*'le savaşamam. Liand'a yardım edeceğim."

Çok fazlaydı. Çok fazla *skest* vardı. *Croyel* çok güçlüydü. Ve Linden onu olduğundan daha büyük yapmak için Toprak Kanı'nı çağıramazdı.

Yine de sevgi, ihtiyaç ve yeni bir umutsuzluk dalgasıyla kendini ileri attı. Covenant, Liand ve Stave ölmek üzereydi; Jeremiah'ı *croyel*'in zalimliğine terk etmeye dayanamazdı.

Ama içinde bulunduğu durum oğluna saldırmasını gerektiriyordu. Nefretle, sanki çığlık atıyormuş gibi Dünya Gücünü kullandı.

Esmer ona yardım etmişti. Çelişkili doğasının gerektirdiği ihanet neredeydi? *Ne isem o olmak için yaratıldım.* Jeremiah'ı sadece ona saldırarak mı kurtarabilirdi? Onu öldürerek mi? Eğer öyleyse, onun dehşeti Despiser'ı memnun edecekti.

Ama o buna inanmadı. Lord Foul Yeremya'nın ölmesini istemiyordu. Esmer ona, "*Oğluna paha biçilemez,*" demişti. Lord Foul onun sıkıntısından ne kadar zevk alırsa alsın, Yeremya'yı öldürmesini istemiyordu. Oğluna hâlâ bir faydası vardı - *daha derin amacımdan bahsetmeyeceğim.*

Hayır, bu kavga Despiser'ın ya da Kastenessen'in amaçlarına hizmet etmiyordu: *croyel*'in Jeremiah'la birlikte kaçması engellendiğine göre. Esmer hainliğini henüz açığa vurmamıştı; ya da Linden'in göremeyeceği kadar kurnazca gizlemişti.

Ateş uluyarak dikkatini *croyel* ve *skest* arasında bölmeye çalıştı ama başaramadı. Jeremiah'tan beslenen yaratık çok güçlüydü. Ve sonsuz sayıda şekilsiz çocuğu çağırabiliyor gibi görünüyordu, parlayan ve ölümcül.

Stave Liand'ı kollarının arasına aldı ama bacaklarındaki hasar kaçma çabalarını sekteye uğrattı. Acılar içinde kıvranan Covenant ayağa kalktı ve Jeremiah'ın onu fırlattığı duvara yaslandı. Harap olmuş ellerinde, *krilin* ışığı sanki ne işe yarayacağından emin değilmiş gibi dalgalanıyor ve titreşiyordu. En azından şimdilik Joan'ın öldürücülüğünden kurtulmuştu. Bu kısa ertelemenin ardından kayıp çocuğa doğru sendeleyerek ilerledi. Ancak Stave gibi o da hızlı hareket edemeyecek kadar kötü yaralanmıştı. Acı yüzünden okunuyordu. Sadece inatçılık onu dik tuttu.

Çılgına dönen ve başarısız olan Linden saldırılarını değiştirdi. *Croyel*'in savunmasına olabildiğince sert vurdu. Sonra da *skestler* parçalanıp yanana kadar alev püskürttü. Onları geri püskürttükten sonra, *croyel*'e tekrar saldırmak için çabaladı.

Eğer Dünya Gücünü yeterince hızlı bir şekilde oradan oraya savurmazsa, canavarın ölümcül bir patlama için zamanı olacaktı -ya da *skestlerden* biri arkadaşlarına dokunacaktı- ya da-

Bu tamamen çok fazlaydı. Covenant tökezleyip düştüğünde, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadı.

Galt, dizleri tekrar yere çarpmadan önce Covenant'ı yakaladı. Bir anlık bir titreşim sonra, Clyme da İnançsız'a ulaştı. Aynı anda Branl tüm vücuduyla Jeremiah'ın kafasına bir darbe indirdi.

Croyel irkilerek Branl'a teurji yumruğu attı. Alçakgönüllü geriye doğru savruldu: uzaktaki duvara kemikleri kırılacak kadar sert bir şekilde çarptı. Sadece doğaüstü *Haruchai* dayanıklılığı onu Stave'inkinden daha kötü yaralanmalardan korumuştı.

Kroyel tekrar saldıramadan Rime Coldspray, Grueburn ve Cabledarm arkasından kükreyerek odaya daldı. Saraya giden geçitten, korkunç yılanlara benzeyen şerit bantlar dışarı doğru kıvrıldı. Stave ve Liand'ın etrafına dolandılar, *Haruchai* ve Stonedownor'u *skestten* geri aldılar. Başka bir kumaş şeridi Liand'ın *orkestrasını* aldı.

Yolları açılır açılmaz, daha fazla Dev mücadeleye katılmak için koştu.

Ayakları yerine kılıçlarını, demir ve taşlarını kullandılar. Ateşe karşı doğal bağışıklıkları onları canlı asitten korumasa da, öldürülen *skestlerin* sıçrama ve serpintilerinden bir nebze olsun korunmalarını sağlıyordu. Stave'in yandığı kadar kötü yanmamışlardı. *Croyel* onları ayaklarından havaya uçurmaya çalıştı ama Swordmainir çok fazla ve çok güçlüydü. Ve Jeremiah'ın sahibi gücünü tek bir düşmana yoğunlaştırmaya çalıştığında, kurdeleler yüzüne tokat atıyor, gözlerine fiske vuruyordu.

Blunfist ve ardından Stonemage katafraktlarını açtı, omuzlarındaki taşı silkti. Zırhlarını kürek ya da sopa gibi kullanarak *skest'i* ezdiler; yeşil korozyonun sıçramasını saptırdılar. Birkaç dakika içinde Covenant, Galt ve Clyme'in etrafında bir alan açtılar. Asit kayanın üzerinde kendini tüketirken tüm zemin buharlaştı. Devler birlikte Linden'i korudular.

Kroyel ateşle güçlerini her yere yaymaya çalıştı; ama darbelerinin etkisi gittikçe azalıyordu. Arkadaşlarının gelişiyle heyecanlanan Linden, yaratığa Toprak Gücü ile saldırdı. Dumanlar ciğerlerini ısıtırken, yaratığın büyülerinin önünü kesti ve

onları *skest'e* karşı çevirdi. Koridorun nispeten güvenli yerinden, Ardent *croyel'i* taciz etmek için giysisini uzattı. Renk şeritleri yarattığı sanki canlıymış gibi taciz etti.

Ölmekte olan *skestler* sıvı feryatlarıyla odayı doldurdu. Kırık zeminin parçaları kaynadı ve eridi, ancak Devlerin irfanla sertleştirilmiş taş ve demiri aside dayandı.

Croyel aniden saldırmayı bıraktı. Yıpranmış çığlıklardan oluşan bir koro halinde, hayatta kalan *skestler* dönüp kaçarak efendilerini terk ettiler. Devler oldukları yerde donmuş gibiydi. Birbirlerinin etrafında dönerek, viridyen, lal taşı ve masmavi şeritleri geçidin içine doğru çekildiler.

Linden içgüdüsel olarak ateşini söndürdü.

Covenant Yeremya'nın arkasında durdu. Covenant'ın arkasında Galt, İnancısız'ı destekliyordu. Clyme Jeremiah'ın omuzlarını kavradı, böylece çocuk geri çekilemedi.

Covenant iki yaralı yumruğuyla *krili* Jeremiah'nın boynu ile *croyel'in* boğazı arasına sokmuştu. Hançerin irfanla dövülmüş keskinliği, yarattığın derisi üzerinde ince bir kan çizgisi çizmişti bile.

"Dinle!" Covenant *croyel'in* kulağına nefes nefese bağırdı. "Dikkatini ver." Her kelimesi acı dolu bir törpü gibiydi. "Jeremiah'yı öldürmeden seni öldüremeyeceğimi biliyorsun. Ben senin boğazını keserken onu hayatta tutacak gücüm yok. Bunu sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Ama *beni* tanımıyorsun. Ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorsun. Bu bıçak sende *olsaydı*, beni gözünü kırpmadan öldürürdün. O yüzden beni deneme." Dişlerinin arasından tekrarladı, "*Beni deneme.*"

Linden, yarattığın bakışlarının arka planında bir cadı mayası gibi kaynayan dehşeti gördü.

Covenant konuştuğu, *krilin* mücevheri daha parlak bir şekilde parlamaya başladı. Kısa süre sonra parıltısı yarattığın dehşete kapılmış gözlerini, hazır dişlerini ve kötülüğünü yok eder gibi oldu. Akkor haline gelen ışığın etkisiyle Jeremiah'ın kemikleri savunmasız etinin arasından görünür hale geldi. Covenant'ın içine dolan ısı, söylemeyi reddettiği bir çığlıkla yüzünü gerdi.

Sanki onlar da acı çekiyormuş gibi kaşlarını çatan Galt ve Clyme, Covenant'ın düşmesini engellediler; *kroyelin* çekilmesini önlediler.

Sonunda Linden'in çatlayan dizi iflas etti. Bhapa ve Pahnı kollarından tutmasaydı, yerdeki enkazın üzerine secde edecekti.

Esmer'in bir ur-vil ve Waynhim sürüsünün ortasında geri döndüğünü sadece kusacak gibi hissettiği için biliyordu.

10.

Şeytani Yollarla

Sadece Kordonlar tarafından dik tutulan Linden, kendi başına bir harabe gibi duruyordu; sonuçlarla büyümüş, çökmekte olan bir yapı. Harrow'a teslim ettiği olasılıklar geri kazanılmıştı. Asa'nın sıcaklığı ellerinde kalmıştı. Stave yaşadığı sürece Covenant'ın yüzüğünü ondan başka kimseye vermeyecekti. Ama şimdi bu güçlerle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bedeli-

Bedelini kendisi ödedi ve bu bedel çok yüksekti.

Tüm arkadaşlarını Kevin'in Kirinin kaynağına maruz bırakmıştı. Liand'ın kırılmasına, belki de öldürülmesine izin vermişti. Stave'in asit yüzünden neredeyse sakat kaldığını görmüştü; Harrow'un öldürülmesine tanık olmuştu. İkisini de durdurmaya gücü yetmediği için Esmer'in Roger'ı güvenli bir yere ya da yıkıma götürmesini izlemişti. Savaştı ve savaştı, kendisini aşan güçlerle mücadele etti.

Onun yüzünden, Covenant'ın elleri-

Sonuç buydu. Harrow'un kalıntıları, zemindeki çatlaklar ve molozlar arasında asitle ıslanmış ve erimiş halde yatıyordu. Ve Esmer geri dönmüştü. Ona karşı hiçbir savunması yoktu. Son urvillerin ve Waynhim'in de onun ardından gelmiş olması onu hiç rahatlatmamıştı.

Andelain'deki ilk gecesinden beri uyumamıştı; hazine meyvelerinden oluşan son yemeğinden beri hiçbir şey yememişti. Duygusal durumu gömleğine benziyordu: Mahdoubt'un elbisesini yamamak için bir kenarı yırtılmış; Salva Gildenbourne'a doğru paldır küldür uçarken koparılmış ve takılmış; kurşun ve ölüm tarafından delinmişti. Kot pantolonundaki lekeler kaderinin haritasını çıkarmıştı: *Suya* yazılmış, çimenlerin yeşil özsuyu. İfade edilemeyen gözyaşları kalbini doldurdu.

Hasarlı dizini korumak için bir bacağının üzerine eğildiğinde, Esmer'in gücünün sarsıntılarını hâlâ parçalanmış taşa hissedebiliyordu.

Her iki yanında Bhapa ve Pahni onu destekliyordu. Mahrtiir'in aksine, yaşlı Cord açık gökyüzü, düzlükler ve Ranyhyn'in ötesinde, fersahlarca uzanan kayalıkların altında ezilmiş gibi hissetmiyordu. Kendinden şüphe etmeye alışkın olan Cord'un endişesi kendisi için değil, Manethrall'ı ve yoldaşları içindi. Ama Pahni sadece diğer Ramenlerin hiç tecrübe etmediği güçler ve tehlikelerden korkmuyordu. Liand için de dehşete düşmüştü.

"Ringthane," diye ısrarla nefes aldı. "Ringthane, bana kulak ver. Liand ağır yaralı. Ölmek üzere. Ringthane-Linden Avery-Onu seviyorum. İyileştirmen için yalvarıyorum."

Linden anladı. Liand'ın ona ihtiyacı vardı. Stave'in de öyle. Ve belki Branl'ın da, her ne kadar Efendi onun yardımını reddetse de. Devlerin yanıkları dikkatini çekiyordu. Ama kalbi, *croyel*'in pençesinde gevşek bir manken gibi duran Jeremiah için ağlıyordu. Kemikleri sanki yanıyormuş gibi parlıyordu. Yaratığın boğazındaki *krilin* keskin ucuna, mücevherin öldürücü parlaklığına ve Covenant'ın dayanılmaz cesaretine baktı ve kıpırdayamadı.

Sadece antlaşma ona umut veriyordu. Loric'in kılıcıyla *croyel*'i kontrol etmenin bir yolunu bulmuştu. Ama başarısız oluyordu. Joan'ın gücü ona onarılamaz bir zarar vermişti ve her geçen an daha da parlıyordu-

Tanrım, Joan ondan nefret ediyor olmalı! Ya da belki de kendisinde nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu. *Turiya* Herem'e sahip olması bile şu anki odaklanmış şiddetini açıklamaya yetmiyordu. Raver onu sadece hayatta tutabilir, öfkesinin ateşini körükleyebilir ve zevkle alevlendirebilirdi. Uzun yıllar boyunca kendi kendine çektiği ıstıraba o sebep olmamıştı.

Linden, Covenant'ın neden çığlık atıp yere düşmediğini bilmiyordu. Bir dereceye kadar cüzzamı onu korumuştı. Kevin'in Kirinin kaynağına olan yakınlığı acısını daha da arttırıyordu. Acının temel yolları öldürülmüş ya da dağlanmıştı. Ama yine de-

Bu onun sırrı mıydı? İmkansız cesaretinin kilit taşı? Yabancılaşma ve hissizlik onu bir şekilde insandan daha fazlası mı yapmıştı?

Linden'in etrafında diğer yoldaşları toplandı. Galesend tekrar uykuya dalmış olan Anele'yi taşıyordu. Latebirth hâlâ Mahrtiir'i taşıırken, Onyx Stonemage Liand'ın baygın halini kucaklıyordu. Stave, kabul etmeyi reddettiği vahşi acılar içinde, kemirilmiş bacakları üzerinde topallayarak Ardent'in önüne geçti. Kurdelelere sarınmış olan Insequent dengesizce yaklaştı. İtiraf ettiği korkularını bastırarak kendini Linden'in arkadaşlarına katılmaya zorladı. Kumaştan bir düğüm halinde Liand'ın *orkestrasını* kavradı.

Devler arasında, ur-viller ve Waynhim dik durdular ya da dört ayakları üzerinde durdular, sessizce havladılar: alçak bir itiraz ya da alarm yaygarası. Demir El, kesmeye hazırlandığı taş kılıcını Esmer'in boynuna dayadı. Ama Esmer sanki onun büyüklüğü ve gücü önemsizmiş, anlamsızmış gibi onu görmezden geldi. Bakışlarında sıkıntı kaynıyordu: Linden'in kalbi gibi ağlıyor gibiydi.

Hareket etmedi ve Rime Coldspray de etmedi. Gözleri Jeremiah, Covenant ve *kril* üzerinde sabitlenmişti.

Mahrtiir kısık sesle, "*Croye*!le yüzleşecek miyiz?" diye sordu. Görünüşe göre Linden'in elindeki Asa sağlık hissinin bir kısmını geri kazandırmıştı. "Bu kötülük Ringthane'in oğlunu ele geçirdi mi?"

Kimse ona cevap vermedi. Esmer de Pahni gibi Linden'i inceledi. Ardent, Cail'in oğlunu korkuyla izledi. Diğer herkes Covenant'ın Joan'a karşı koyma mücadelesine odaklanmış görünüyordu.

Elleri asla iyileşmeyecekti.

Yara izi, alnının etini kesen bir çığlık gibi argent rengini yansıtıyordu. Gümüş saçları vahşi büyü'nün alevlerini andırıyordu: zihni yanıyor olabilirdi. Hastalığına rağmen o kadar çok acı çekiyordu ki-

Sanki kimsenin onu duymasını beklemiyormuş gibi, "Joan ne yaptığımı biliyor," diye soluk soluğa bağırdı. Sesi ağlamaklı bir yenilgiyi ima ediyordu. "Ya da *Turiya* biliyor. O artık daha güçlü. Kemerini koruyamıyorum. Dayanamıyorum."

Linden onun uğruna kendini sakatlamaya hazırdı; ama Joan'ın deliliğini nasıl engelleyeceğini bilmiyordu. Hiç bilmiyordu.

Covenant *croye*!i tuttu. Clyme Yeremya'yı tutuyordu.

Stave net ve emredici bir sesle, "Branl! Galt!"

Alçakgönüllü, Stave'in düşüncelerini duymuş, talimatlarını anlamış olmalıydı. Hızlı adımlarla ilerleyen Branl, tuniğinin eteğinden geniş bir aşı boyası kumaş şeridi kopardı. Sonra Galt'ın yerini alarak Covenant'ı destekledi ve kumaşı Galt'a verdi.

Galt hemen bezi sağ elinin üzerine katladı ve *krili* Covenant'ın elinden almak için uzandı; Covenant'ın *croyel'e* karşı tehdidini üstlenmek için.

Linden nefesini tuttu, dudağını ısırdı. Covenant'ın ellerinin açılmayacak kadar kötü yanmış olmasından korkuyordu. Parmaklarını açmaya çalıştığında -ya da Galt onları gevşettiğinde- etinin kemiklerinden sıyrılmasını bekliyordu. Hareket ettiğinin farkında olmadan, Asa'dan fışkıran Dünya Gücü'nün nazik ateşiyle Covenant'ın omzunda durdu. Galt, Covenant'ın elinin yerine geçmek için elini uzatırken, Covenant'ın ön kollarının etrafına kıvrılması, damarlarını doldurması ve parmaklarını kurtarması için zengin alevler gönderdi.

O an için oğlunun içinde bulunduğu durumun dehşetini görmezden geldi. Bunun yerine tamamen ve sadece Covenant'ın ellerini bırakabilmesi için onu korumaya odaklandı.

Bu çaba Covenant'ın kısıtlamalarını aşan bir çılgılık kopardı: şok edici bir uluma. Ancak Galt parmaklarını nazikçe dürttü, Linden ise Dünya Gücüyle onun acısını dindirdi. Her seferinde bir eklem, onun kavrayışını serbest bıraktı.

Galt, Yüce Lord Loric'in *kriline* sahip çıkarken Branl hemen Covenant'ı kenara çekti; *croyel'i* zapt etme görevini kabul etti. Galt sol eliyle Jeremiah'ın omzunu kavradı, böylece Clyde uzaklaşabildi.

Covenant'ın dokunuşu geri çekilir çekilmez Joan'ın vahşiliği durakladı. O ya da *Turiya* Raver onun yokluğunu hissetmiş olmalıydı: çabaları artık işe yaramazdı. Titreyen mücevher daha sıradan ışıltısına geri döndü. *Krill'in* sıcaklığı devam ediyordu ama Galt'ın sarılı elini yaralamıyordu.

Şirketin sessizliği ve havadaki asit kalıntıları arasında Stave kesin bir ifadeyle, "Aferin," dedi.

Alçakgönüllü onun onayını görmezden geliyor gibiydi.

Branl Covenant'ı ayakta tuttu; ama Linden yine de kollarını ona doladı, onu Dünya Gücü ve minnettarlıkla sardı. Ona ihtiyacı olduğunu nereden biliyordu? Kendi oğlunun

Jeremiah'nın mağduriyetini korumak için mi gelmişti? Covenant'ın nasıl ya da neden tepki verdiğini hayal bile edemiyordu. Yine de bir şekilde anılarının labirentinde ve gizemli sarayın şaşırtıcı harikalarında onun ya da Jeremiah'nın iyiliği için yolunu bulmuştu.

"Linden." Covenant'ın sesi sadece boğuk bir sestti. Acısı kollarında sızladı. "Liand'a yardım et. Ona ihtiyacımız var." Hareket edemeyecek kadar zayıf ve hasarlıydı. Yine de onu kendisinden uzaklaştırıyor gibiydi. "Ona ihtiyacımız var."

Keşke seni bağışlayabilseydim. Ama başka bir yol göremiyorum.

Pahni, Linden'i cesaret edebildiği kadar sert bir şekilde çekiştirdi. "Ringthane, sana yalvarıyorum." Ağlıyor olabilirdi. "Eğer bana kulak vermeyeceksen, Zaman Yöneticisi'ne kulak ver. Liand iyileşmeli."

Mahrtiir, Pahni-bir azarlama mı? Bir öğüt mü?- bir şeyler söyledi ama Linden onu duyamadı. Çok uzaktaydı; ya da Covenant'ın aşırılığı, *croye*'in engellenmiş vahşiliği ve Jeremiah'nın çaresizliği yüzünden duyuları sağırlaşmıştı.

Esmer aniden bağırdı, "Vahşi Yelekli, bu delilik! Buraya gelmem ya da bu Demondim döllerinin senin adına beni kendi sonlarına kadar takip etmeleri senin için bir şey ifade etmiyor mu? İhanetlerimin senin için hazırladığı yıkımı kabul ederek, hayatının geri kalanını böyle mi harcayacaksın? Bu ölüm kalbinin gerçek arzusu mu?"

Demir El kılıcını Esmer'in boynunun yan tarafına bastırdı. "Kıpırdama, *oğlum*," diye dişlerini gıcırdattı. "Linden Giantfriend biraz soluklanmalı. Kendimizi onun dostu olarak adlandıran birçoğumuz onu hayal kırıklığına uğrattık. Ona bu kısa molayı vereceğiz.

"Kılıcıma karşı dayanıklı olduğundan şüphem yok. Ama hayatını alamazsam, sessizliğini alırım."

Esmer, Coldspray'e bir bakış atma nezaketini göstermedi. "Benim elimle ve senin kendi aptallığınla," dedi Linden'e, "değer verdiğin herkesin katledilmesi çok yakın. Yakında bu topluluktan Dünya'nın yok oluşuna ağıt yakacak kimse kalmayacak. Sırf ben beyhudelik propagandası yapıyorum diye bu sonuca göz mü yumacaksınız? Şimdi tüm sevgi ve yaşamın yok olmasından memnun musunuz?"

Demir El küfrederek kılıcını indirdi ve yumruğunu kaldırdı. Tüm cüssesi ve kaslarıyla Esmer'in suratına bir yumruk indirdi.

O bir savaşçıydı: bir savaşçının içgüdülerine sahipti.

Linden muştaların kemiğe vuruşunu duydu. Esmer'in kafası geriye doğru sarsıldı; tekrar öne düştü. Yanağındaki derin bir çürükten kan sızıyordu. Çenesinin köşelerindeki kaslar sanki bir fırtınayı durduruyormuş gibi gerildi ve gevşedi, gerildi ve gevşedi. Ama Rime Coldspray'i gözlerinin bir hareketiyle bile olsa tanımadı.

Yine de sustu.

Linden sanki yeni *bir* yenilgiye *uğramış* gibi *çökmüştü*. Covenant'ın yaralarını daha fazla bakım görmeden bırakma düşüncesi onu yaraladı. Daha yeni başlamıştı. Yine de kendini uzaklaşmaya zorladı.

şimdi Jeremiah ve Galt'a, *croyel* ve *krill*'e bakmıyordu. Liand'a yardım edin. Ona ihtiyacımız var. Dünya sona ermeden önce Jeremiah'ı kollarına almak istiyordu. Diğer tüm amaçlarında başarısız olduğunda ya da onları feda ettiğinde bunun için gelmişti. Ama ona dokunamazdı: *croyel* ona hükmederken olmazdı. Bu açıdan, sağlık duygusu bir zayıflıktı. Yaratığın kötülüğü çok yakındı: onu hasta edebilirdi. Ve eğer oğlunu kucaklarsa *croyel* hakimiyetini ona da yayabilirdi.

Onu ancak öfkeyle zorlanan ve sonuçlarını küçümseyen biri serbest bırakabilir. Berek'in sözleri Lord Foul'a olduğu kadar Yeremya'ya da gönderme yapıyor gibiydi.

Bu sonuca göz yumacak mısınız-

Dehşet ve kederle kendini kamçılıyarak, mırıldanan ur-villerin ve Waynhim'in arasından Oniks Taşbüyücüsü'ne doğru ilerledi. Harrow'un cesedini görmezden geldi. Pahnin'in endişesi eşliğinde Liand'a yaklaştı.

-Sırf boşuna propaganda yaptığım için mi?

Koyu sarı cüppeli yaşlı adamı, Yeremya'yla birlikte tehlikede oldukları konusunda onu uyarması gereken kâhin figürünü asla affetmeyecekti. Terk ederek ona ihanet etmişti. Eğer onu uyarmış olsaydı, Jeremiah'ı Roger'ın bulamayacağı bir yere götürerek kaçacaktı. O zamandan beri yaşanan her vahşet

-Yeremya ve Ülke'nin maruz kaldığı her iğrençlik, kendisinin işlediği her suç önlenmiş olacaktı.

Her adımda dizindeki ağrı artıyordu. Yanık yanağından sıvı sızıyordu. Esmer'in varlığının verdiği mide bulantısı onu dehşete düşürüyordu. Bundan daha güçlü olmalıydı. Kendisine ihtiyaç duyulduğu için Asasını karnını yatıştırmak, yanağındaki yanığı dindirmek, çatlayan diz kapağını mühürlemek için kullandı. Sonra Liand'a odaklanmak için kendi durumunu unuttu.

Stonemage'ın kollarında gevşek bir şekilde asılı kaldı. Ağzının kenarından hâlâ kan akıyordu: giderek azalan bir akıntı. Jeremiah'ın yapısına çarpması sırtını kırmış olabilirdi. Kaburgaları kırılmış, akciğer zarı ve belki de akciğerleri yırtılmıştı. Ve kafası duvara sertçe çarpmıştı. Linden diğer travmalarına ek olarak beyin kanaması ve ödemi de hayal etti. Beyin hasarı. Koma.

"Liand." Pahnı onun adını tekrar tekrar mırıldanarak yaşaması için yalvardı. "Liand."

Stonemage onu indirmeyi teklif etti. Linden başını salladı. Öldürülen *Skest*'in herhangi bir kalıntısı ona dokunursa-

Keşke seni bağışlayabilseydim.

Kendisine duyduğu öfkeyi Ardent'e yanlış yönlendirdi. "Ona Güneş Taşını ver. O sana ait değil."

Orcrest'le birlikte Liand, sayısız yüzyıllar sonra ilk gerçek Stonedownor olmuştu. Güneş Taşı onun doğuştan hakkıydı.

"Her neyse," diye mırıldandı şişman Insequent, "öyle değil." Azarlanmış, utanmış gibiydi. "Memnuniyetle iade ediyorum."

Giysisinin şeritleri uzandı. Parmaklar kadar ustaca, Güneş Taşı'nı Liand'ın belindeki keseye yerleştirdiler.

Şeritler geri çekilirken, Linden Ardent'i zihninden kovdu. Acı çeken arkadaşını incelerken, daha başlamadan yenildiğini hissetti. Arkadaşı çok kötü yaralanmıştı ve kendisi de tamamen tükenmişti. Asa bile ruhunun kuru rezervuarlarını dolduramamıştı.

Ağlaması gerekiyordu. Bunu yapmazsa öfkeden deliye dönecekti. Kalbinin eski graniti Andelain'de, Covenant'ın reenkarnasyonunun sonucunu görüp anladığında kırılmıştı. Onu Diyar'ın geçmişinden Ölülerle buluşmasına kadar taşıyan savurganlık ve kısıtlamanın sıkılmış magmatik karışımı değişmişti. Kontrol edilemez ve dikkatsiz bir şeye dönüşmüştü.

Eğer şimdi onu ele geçirseydi, gerçekten *de öfkeyle zorlanır ve sonuçlarını küçümserdi.*

Ama o bir cerrahı, acil durumlar için eğitilmişti ve eğitimi çok derindi. Önündeki hastayı tedavi etmeyi reddedemezdi. Liand olduğu kişi olmasaydı bile-

"Neden o?" İre sesinin titremesine neden oldu. "Ben buradaydım. Harrow buradaydı. Covenant ve Stave zaten geliyordu." Öyle olmalıydılar. Aksi takdirde onu kurtarmak için zamanında varamazlardı. "Ama o canavar bizi görmezden geldi. Sadece Liand'a zarar verdi."

Kimse ona cevap vermedi. Bir cevap beklemiyordu. Yine de soruya ihtiyacı vardı. Bu, mesleki tarafsızlığını bir nebze olsun yeniden kazanmasına, yaralara suçlama olarak değil de çözülmesi gereken sorunlar olarak bakabilmesine yardımcı olabilirdi.

Bir nedeni olmalıydı. *Croyel*'in onun güçsüz olduğunu gördüğüne şüphe yoktu. Ve Harrow'la boy ölçüşebileceğini kanıtlamıştı. Ama yine de Liand sadece Liand'dı. Ve *orcrest* de sadece *orcrest*'ti, beyaz altın ve Kanun Asası'nın yanında küçük bir şeydi. Harrow'un elinde böylesi güçler varken, yaratık neden Liand'a saldırma zahmetine girmişti?

Neden ondan korkmuştu?

Kevin'in Kirinin etkilerine karşı koymak için Güneş Taşını kullanabileceğini defalarca göstermişti. *Yanlışlığa* karşı bir tür erdemi vardı: nasıl ölceğini veya tanımlayacağını bilmediği bir ruhsal restorasyon potansiyeli.

Covenant haklıydı. *Croyel* Liand'ın ölmesini istiyorsa, Linden onu kurtarmak zorundaydı. Ona ihtiyaç olacaktı. Bir şekilde.

Bu düşünce bir kopuş ya da netlik olarak sayılmasa da yine de yeterliydi. Hayatının geri kalanını böyle mi harcayacaksın-? Hayır. Harcamaz.

Alevi havaya kaldırarak, aşınmış taş ve yanmış etin yakıcı dumanlarını süpürdü. Sonra Taşbüyücü'ye yaklaştı ve Liand'ı ateşle sardı. Dikkatle, korkuyla, duyularıyla Liand'ın içine uzandı ve yaralarının doğasını ve boyutunu tespit etmeye çalıştı.

"Delilik," diye tekrarladı Esmer. Öfkesi uzaklardan gelen bir gök gürültüsü gibi geliyordu. "Gecikme ölümlerinizi hızlandırıyor, ama siz

Kendinizi her kötülüğe ve ihanete eşit görseniz de. Stonedownor'un hayatı sizin yıkımınızı hak ediyor mu?"

Demir El onu tekrar uyararak, "*Mere-son-*" diye söze başladı.

Manethrall Mahrtiir, Coldspray'in sözünü kesti. "Katıl, Swordmainnir. Ringthane'in Asa'yı kullanması sağlık duygusunu yeniliyor. Şimdi, Linden Avery'nin oğlu olduğu kesin olan şu boş çocuğu yöneten alçaklığı fark ediyorum. Ve *Krill*'i bir Efendi'nin elinde görüyorum. Neden o" -sesinde öfke yükseliyordu- "o *dehşet* öldürülmedi? Gencin azap içinde olduğunu görmüyor musun?"

Kendi işe yaramazlığı Mahrtiir'i çileden çıkarmış gibiydi. Latebirth'ün kollarında kıvrılarak, "*Krill*'i bana ver. Senin kararlılığının duraksadığı yerde ben harekete geçeceğim."

Latebirth tereddüt ederken, Covenant boğuk bir sesle, "Hayır Mahrtiir, beni dinle. *Croyel*'i bu şekilde öldüremezsin." Acı her kelimede zonkluyordu. "Yani, *öldürebilirsin* ama aynı zamanda Jeremiah'yı da öldürmüş olursun. *Elohim* bile konakçısını öldürmeden *croyellerden* birini nasıl öldüreceğini bilmiyor. Onun içinde çok derinlerde. Onu kesip çıkaramayız.

"O önemli biri. Onu riske atamayız. Kontrol edebildiğimiz sürece *Croyel*, bu kadar yeter."

"Peki çocuğun önemi nedir?" diye karşı çıktı Mahrtiir. "Saygıyla soruyorum lordum." Manethrall'ın sesi saygılı çıkmadı. "Onun Ringthane için ya da Dünya'nın kaderi için değerinden mi bahsediyorsun? Eğer onun hayatı ve bu canavarınki birse, nasıl kurtarılabilir?"

"Rahat ol Manethrall," diye söze girdi Latebirth, Antlaşma'yı yedeklemek için. "Sezgilerin geri geldi. Bu yüzden yakından bak. Yaratığın dehşetini gör. Her şeye rağmen iğrençliği tarif edilemez. Yine de farkına varıyor-" Dev Mahrtiir'le konuştu ama Mahrtiir *croyel*'i uyarıyor gibiydi. "Kendini kurtarmak ya da bize saldırmak için vereceği herhangi bir mücadelenin boğazının kesilmesiyle sonuçlanabileceğini anlıyor. *Mere-* son kendi ölümümüzü hızlandırdığımızı iddia ediyor. Linden Giantfriend'in oğlunun ölümünü de hızlandırmamıza gerek yok."

Mahrtiir hayal kırıklığıyla boğuştu, nefesinin altında Ramen küfürleri savurdu. Ama tartışmadı ya da Latebirth'ün onu serbest bırakması için ısrar etmedi.

Linden onları görmezden geldi. Liand'ın durumu çok zordu. İnsan vücudu çok kırılgan, narin ve değerliydi. Bir darbe onu durdurabilirdi.

bir mumu söndürmek kadar kolay. Stonedownor'un Dünya Gücünün müdahalesine ihtiyacı vardı. *Şimdi* de buna ihtiyacı vardı. Sadece gençliği ve gücü onu bu kadar uzun süre hayatta tutabilmişti.

Kısa bir süreliğine Taşbüyücü'nün ciddiyetine, gözlerindeki sert parıltıya, yüzündeki sert çizgilere baktı. Sonra Seçilmiş Linden Avery bir zamanlar şifacı olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Liand'ı yumuşak bir ateşle sarmalayarak, ağzından başladı ve kanamasını içeriye doğru takip etti çünkü bu onun en kolay yoluydu. Kan onu acılarının merkezine götürecekti. Orada bunların sonuçlarını tespit edebilecekti.

Sağlık hissini içe doğru gönderirken, Stave'in boynundaki Mutabakat yüzüğünü destekleyen zinciri düşürdüğünü hissetti. Zincirin hafif ağırlığı, Esmer'in vahşi büyüü engelleme konusundaki tuhaf yeteneğine rağmen onu sabit tutuyor gibiydi.

Frostheart Grueburn başını sallayarak mırıldandı, "Bu Demondim yaratıklarının sert çınlamaları beni delirtiyor. Ben bir Devim, anlamaya alışkınım. Yine de konuşmalarını kavrayamıyorum."

"Ha!" diye haykırdı Coldspray. "İşte sana fırsat Esmer evlat. Konuşmak istiyorsun. Ve senin yüzünden dil yeteneğimizden mahrum kalıyoruz. Konuş o zaman. Bu yaratıkların bilmek istediklerini açıkla."

"Aptallar," diye ekşidi Esmer. "Beni dinlemeye tenezzül etseydiniz, rahatça söyleyemeyeceğim hiçbir şey söylemiyorlar."

"Bir dakika," diye araya girdi Latebirth. "Bir dakika, eğer izin verirsen, Ironhand." Künt yüz hatları ve buğulu gözleri hüzün doluydu. "Hakkında hiçbir şey bilmediğimiz çok fazla şey var. Eğer yapabiliyorsa, Stave'in Ardent bizi soporumuzdan kurtarmadan önce burada olan olaylardan bahsetmesine izin verin. Neler olduğunu kavradığımızda, belki de *salt oğula* daha iyi kulak verebiliriz."

Şirketin dikkatini çekmek için giysilerini çırpıştıran Ardent uysalca, "İzin verin. Yaralandığını inkâr etse de, bu *Haruchai* ağır yaralı. *Skes*'in özü öldürücülüğünü kaybetmemiş. Hâlâ içten içe işliyor. Ve benim bilgim bu tür acıların iyileştirilmesini kapsamıyor. Aslında, artık

Zaman Müdürünü rahatlatmak için yeterli. Her ikisi de sırayla hanımefendinin armağanlarına ihtiyaç duyacaktır."

"Ah, elbette," diye mırıldandı Esmer, alay ederek. "Bunu yapmak isteyen herkesin konuşmasına izin verin. Bu bilge ve kudretli topluluğun tehlikenin farkında olmasına ya da Demondim'den türeyenlerin yetersiz öğütlerine ne gerek var?"

"Bu *Haruchai*'nin aksine," diye devam etti Ardent, Esmer'in itirazına rağmen Rime Coldspray'e hitap ederek, "akrabaları gerçekten de alçaltıldı. Kendisini Viles'in esaretinden kurtarmayı başardı. Onlar başaramadı. Yine de hiçbirisi benim kadar alçalmadı. Insequent'ın bana duyduğu güvenle gurur duydum ve güvenlerinin aptallık olduğunu öğrendim. Sonumu garantiledim. İzin verin de telafi edeyim."

"Alçakgönüllü olmak," diye yanıtladı Stave, "aşağılanmak gibi pek çok kılığa bürünebilir Insequent." Çiğ ses tonu acısını ele veriyordu. "Yine de çabalamaya devam ediyorsun. Belki de akrabalarım senin örneğinden faydalanır."

Görünüşe göre, *Haruçayların* başarısız olduklarına karar verdiklerinde taahhütlerinden vazgeçme konusunda uzun bir geçmişe sahip olduklarını Alçakgönüllülere hatırlatmak istemişti.

Kanı takip eden Linden, Liand'ın ciğerlerini delen kaburgaları buldu. Bu kemikler onu parçaladıkları yerlere götürdü. Tabelalar kadar net bir şekilde, onu ezilmiş omurlara ve parçalanmış sinirlere doğru yönlendirdiler.

Önceki hayatında, onun hayatını kurtarmak için yeterince şey yapabilirdi. Ama bir beyin cerrahı ekibi bile onu kalıcı olarak sakat bırakabilirdi. Ancak burada güçleri neşterleri ve dikişleri, kelepçeleri ve bezleri aşıyordu. Onun sezgisi, damarlarının en narini, yırtılmış sinirlerinin en küçüğü kadar kesindi. Ve Asa ile, o-

Acele etmezse ve yıpranmış gücü dayanırsa, Liand'ın hırpalanmış bedeninin kendisinden istediği her şeyi yapabilirdi.

Ancak başka talepler de vardı.

Yaralandığını inkâr etse de, bu *Haruchai* ağır yaralı.

Bu bilge ve kudretli şirketin kendi tehlikesinin farkında olmasına ne gerek var?

Antlaşma elleri onun bakımı için haykırıyor gibiydi.

Acımasızca Liand'a odaklandı ve diğer her şeyi unutmaya çalıştı.

"Konuş o zaman," dedi Coldspray Insequent'a. "Hikâyenı anlat. Ama kısaca anlat. *Mere-son*'un uyarılarından şüphe duymuyorum. Onu yakında dinlemeliyiz."

"Kısa bir süre için." Ardent başını salladı. Cüssesini bacaklarının üzerine daha rahat bir şekilde yerleştirerek açıkladı: "Viles'in su ve ilim yapılarında bizi şaşırtan şey, bilmediğimiz girişleriydi. Bir süre için, bilgimin ötesindeki deneyimlerden zevk aldım. Hanımefendinin, Zaman Müdürünün ve Harrow'un yaptıklarından haberdardım ama onları dikkate alma eğiliminde değildim. Kararlılığımın dokusu -kabul ediyorum- sarayın mucizelerini atlatamayacak kadar gevşek dokunmuştu.

"Ancak Harrow'un ölümü beni çok mutlu etti. Onun ölümü içimdeki Insequent'in iradesini uyandırdı. Onun mahvına sebep olmam ya da buna izin vermem onların niyeti değildi. Benim yardımına ihtiyacı vardı ve ben bunu sağlamadım. Bu nedenle, dikkatsizliğim yüzünden, onun planlarına dahil olmalarının gerçek bir müdahaleye dönüşmesine neden oldum.

"Kendi kaderim artık kesinleşti. Ancak bir süreliğine halkımın *laneti* beni ayakta tutuyor. Harrow'un yeminini yerine getirmeye çalışmalıyım. Mecbur kalarak, onun peşinden gitmeyenleri uyandırdım. Sonraki hikâyenı biliyorsun.

"Ama biz bu odaya girmeden önce gerçekleşen olaylar şunlardı."

Ardent olanları kısaca anlattı. Sonra ekledi, "Şüphesiz Demondim'in daha önce değil de şimdi ortaya çıkmasının bir anlamı var. Belki de onların ilmi, onun ilk çabalarının hanımefendinin oğlunu *krillere* teslim edeceğini ortaya çıkardı. Ya da belki de onun çabukluğu onlarınkini geride bıraktı. Her iki durumda da ona karşı çıkmadılar ya da çıkamadılar. Ama şimdi geldiler. Yeni bir kötülük eylemine karşı koymayı umdukları sonucuna varmalıyım."

"Gerçekten de öyle," diye homurdandı Esmer. "Sadece cehaletleriyle aşılabilen Insequent'ların içgörülerine hayret ediyorum."

Linden, Liand'ın akciğerlerindeki daha ölümcül yaralardan omurgasındaki daha sakatlayıcı hasara doğru ilerlerken

Bhapa'nın Mahrtiir'e fısıldadığını duydu. Manethrall aniden, "Kord Bhapa'nın görüşü açık. Ringthane Liand için çalışsa da, onun teurjisi yaralarının ötesine uzanıyor. Bhapa Stave'e nasıl yardım edilebileceğini anladı."

Coldspray nefesinin altında küfretti. "Sakinleşiyor. Devler, dikkatimiz dağıldı.

"Stonemage?" diye sordu ya da emretti. "Cabledarm?"

Liand'ı Linden için tutan Stonemage başıyla onayladı. Cabledarm, Stave'in iznini beklemeden *Harucha*'yi yukarı kaldırdı ve onu Stonemage'ın omuzlarına bıraktı, boynuna binerek perişan bacaklarının Linden'in yanına sarkmasını sağladı. Orada Linden'in ateşinin taşmasıyla ayak tabanlarından dizlerine kadar yıkandılar.

Linden, Liand'a odaklanırken dolaylı olarak Stave'i bir nebze rahatlattı.

Aynı anda Branl ve Clyme'in Covenant'ı arkasına çektiklerini hissetti. Görünüşe göre Cabledarm'ın örneğini takip etmeye çalışıyorlardı. Linden onun isteksizliğini hissetti ama bu isteksizlik yanıklarının önüne geçti. Branl ve Clyme kollarını kaldırıp yanık ellerini Linden'in omuzlarına koyarken Linden direnmedi.

Eğer Alçakgönüllüler, Ardent'in önerdiği gibi başarısız olduklarına inanırlarsa, sonunda hizmetlerinden çekilebilirlerdi; ama henüz bunu yapmadılar.

Linden hâlâ sadece Liand'ın yaralarıyla ilgileniyordu. Onun acılarını ayırt etme ve iyileştirme çabaları tüm dikkatini gerektiriyordu. Bununla birlikte, çevresel olarak, alevlerinin alanının Covenant'ın ellerini ve Stave'in bacaklarını da içerdiğini biliyordu. Covenant'ın yüzüğünün onarılması gibi, bu tanıma da onu demirlemişti. Artık Liand'la ilgilenirken Covenant ve Stave'in acı çekmesinden korkmasına gerek yoktu.

Daha fazla Dünya Gücü çağırarak elinden geleni yaptı.

"Hâlâ oyalanıyorsun." Esmer'in alaycılığında çaresizliğin izleri vardı. "Ölüm arzunuzun ya da dünyayı mahvetme arzunuzun bir sonu yok mu?"

Demir El iç çekti. "Küçümsemeyi bırak, *evlat*. İşe yaramaz. Biz neyse oyuz ve öyle davranmak zorundayız. Ne protestolarınız ne de dehşete düşürme arzunuz bizi değiştiremez."

"Belki de, *evlat*," diye önerdi Ardent, "tehlikeler sıralamana *Elohim*'in yokluğunu açıklayarak başlayacaksın. İlan ettikleri gibi 'her şeye eşit' değiller mi? Hanımefendi bu gizemi onların gözleri önüne sermedi mi? Ve onun oğlundan korkmuyorlar mı? O halde neden kendi kurtuluşları için müdahale etmiyorlar?"

"*Müdahale* etmiyorlar," diye sertçe çıkıştı Esmer, "çünkü buna gerek görmüyorlar. Varlığımın olduğu gibi eylemlerimle de Vahşi Savaşçı'nın oğlunun yok olmasını sağladım. Solucan'a duydukları dehşeti engelleyecek ne kaldı? Çocuk onları tehdit edemezken, sadece Solucan'ın açlığından korkmaları gerekir."

"O zaman söyle bize," dedi Coldspray elindeki glaive gibi, "sonumuzu nasıl getirdiğini. Madem bunu yapmaktan çekiniyorsun, yaptıklarının ve varlığının önemini açıkla."

Liand'ın akciğerlerini ve kaburgalarını iyileştirmek gibi basit bir görevden sonra, omurgasını onarma görevi Linden'in tükenmiş dayanıklılığını sınırlarına kadar zorladı. Orada hasar tarif edilemeyecek kadar karmaşıktı. Ama şimdi kendini işine kaptırmıştı ve Asa'nın katı canlılığı ona yardımcı oluyordu.

Sezgisi ve Dünya Gücüyle, omuriliğine baskı yapan omur parçalarını buldu. Kordonu onarabilmek için bu parçaları kenara itti. Sonra onları tekrar doğru hizaya getirdi. Hepsi yerine oturduğunda, Liand'ın sırtının yapısal bütünlüğünü yeniden canlandırana kadar kırılmış ve parçalanmış kemikleri bütün hale getirdi.

Aynı zamanda, dolaylı olarak, Stave'in bacaklarını ve Covenant'ın ellerini yatıştırdı. Zaman verildiğinde, Stave'in acıları artık iyileşebilecekti. Covenant'ın parmakları ve avuç içleri ise iyileşmeyecekti.

"Buradaki güç gösterisiyle," diye devam etti Esmer, "Adını Vermememiz Gereken Kadın tamamen uyandırıldı." Konuşurken

sesinde hüznün ve öfke fırtınaları gibi esiyordu. "Şu anda bile, ruhlarınızı mahvetmek için yükseliyor. Onun öfkesine karşı sadece beyaz altın etkili olabilir. Ama ben yüzüğe yakın olduğum sürece vahşi büyü yapılamaz. "Yine de tehlikelerinizin ya da ihanetimin toplamı bu değil." Esmer şiddetle kendini suçladı.

"Zaman Bekçisi'nin oğlunu bu odadan çıkardım. Bunu yaparak Vahşi Savaşçı'nın çocuğunun kaçmasını engelledim."

Ama Kastenessen'in yarım elini ölümüne götürmedim. Aksine onu Wightwarren'lara geri verdim.

"Sonsuzluk hırsıyla, Vahşi Savaşçı'nın oğlunun sonsuza dek elinden kayıp gitmesinden korkuyor. Şimdi bile, çocuğu geri alma çabalarına katılmaları için bir Mağara Şövalyeleri ordusu çağırıyor ve kaderin hiçbir imkânsız cilvesinin sizi mahvolmaktan kurtaramayacağını doğruluyor."

Şaşıran Ardent, duvarların ve tavanın işaretlessiz taşlarına bastırmak için bir telaşla şeritlerini gönderdi. Gözleri, sadece beyazları Viles'in sedefini, *krill*'in mücevherinin gümüşünü, Kanun'un sarı ateşini yansıtana kadar geriye yuvarlandı. **D i n g i n** bir sesle mırıldandı: "Öyle. Belki de iki fersah yukarıımızda Wightwarrens uzanıyor. Orada binlerce Mağara Şövalyesi toplanır. Yarım El'in savaş çağrısına cevap veriyorlar.

"Drool Rockworm'un dirilişinin reddedilmesinden bu yana binlerce yıl geçti, ancak öfkelerini unutmadılar."

Anılar tarafından saptırılan Linden bocaladı. Duyuları Liand'ın kafatasındaki, Liand'ın beynindeki travmanın eşiğinde duruyordu; ama içeri girmedi.-diriliş reddedildi-Uzun zaman önce, Mağara Şövalyeleri uzun süredir ölü olan hükümdarlarını geri getirmeye çalışmışlardı. Pitchwife ve Aramanın İlki ayinlerini yarıda keserek Linden ve Covenant'ı kurtarmıştı. Daha sonra Covenant bu ayini yaratıkların aleyhine çevirmiş, böylece Devler Linden'e ve Kiril Threndor'daki Kanun Asası'na ulaşabilmişti.

Mağara Şövalyelerinin gazabının yüzyıllar boyunca sürdüğünden şüphe duymuyordu. Ve o bir beyin cerrahı değildi. Her nöronun sayısız anlamı onu korkutuyordu. Dünya gücüyle ve tek bir hatayla Liand'ın zihnini tamamen silebilirdi.

Ama Fırtına Dağı'ndaki mücadelelerinin bir anısı diğerlerini de beraberinde getirdi. Asa'yı kullanırken, Sunbane'i alt ederek değil, onu içine kabul ederek; Antlaşma'ya ve Toprak'a olan sevgisiyle öldürücülüğünü azaltarak söndürmüştü.

Ve daha önce, Covenant'ı, içinde bulunduğu durumu kendi durumu haline getirerek dayatılan bir durağanlıktan geri getirmişti.

Aynı şeyi Liand için de yapabilirdi. Eğer hata yaparsa, bunun bedelini Stonedownor yerine o ödeyecekti.

Pahni onun yanında, Linden Avery'nin Seçilmişler'in reddedemeyeceği dualar yaydı.

"Ayrıca," dedi Esmer fırtınalar koparırcasına, "*samadhi* Sheol, Sandgorgon'ları dönüştürdü. Daha şimdiden Salva Gildenbourne'u katletmeye başladılar. Ancak yakında Raver onları daha ölümcül eylemlere yönlendirecek. Ve Kastenessen artık senin buradaki varlığının farkında. Öfkeyle *Skurj*'u topluyor. Adlandırılmaması Gereken Kadın başarısız olamasa da, kendisi için senin sonunu arzuluyor. Wildwielder'ın oğlunun onun için tasarlayabileceği hapisten korkuyor. Ayrıca Kevin'in Kirinin kaynağını da savunmak niyetinde."

Esmer tehditler savurdukça Ardent anlaşılabilir bir şekilde güçleniyor, kendinden daha emin görünüyor. İfadesi Esmer'in sahip olmadığı bilgi ya da yeteneklere işaret ediyordu. Ama sözünü kesmedi.

Harrow gibi o da şirketi dağın derinliklerinden nasıl çıkaracağını biliyordu. Tehlikenin dışına.

"Bu yaratıklar" -Cail'in oğlu Waynhim ve ur-villeri küçümseyerek gösterdi- "*Skurj*'a karşı koyamayacaklarını size zaten bildirdiler. Yol gösteriyorlar ama sizi kurtaramazlar. Beyaz altının dışında, yaşayan hiçbir güç Adlandırılmaması Gereken'e karşı çıkamaz. Yine de bu çetele bile Yedi Cehennem'in a-Jeroth'unu tatmin etmez. *Mokşa* Jehannum'un ısrarıyla Kastenessen daha fazla ihanet emri verdi."

Sanki kendi ihaneti birçok yarasını deşmiş gibi irkilen Esmer sustu. Etrafındaki ur-viller ve Waynhim, bölüğün anlam veremediği hırıltılar çıkarıyordu.

Esmer devam etmeyince Coldspray, "Adlarını söyle," dedi. "Yaptığınız kötülüklerin hikâyesini tam olarak anlatın."

Esmer'in bakışlarında çelişkiler kaynıyordu. "Yapmayacağım. Gerektiğinde ortaya çıkacaklar. Bu nedenle, Vahşi Savaşçı'nın dikkatini çekmeliyim. Ona, işlediğim suçların biriken borcunu ödemeliyim."

"Belki de," diye teklif etti Ardent kayıtsız peltekliğiyle, "yanılıyor olabilirsiniz. Belki de ihtiyacınız olan onun ilgisinden ziyade şifasıdır. Acılarınızın zehirleri düşüncelerinizi bozuyor. İhanetlerinize çok fazla değer veriyorsunuz."

Esmer'in çenesi, Insequent'e şimşek ve gök gürültüsü gibi bağırarak istercesine sıkıldı; ama karşılık vermedi.

Linden onları görmezden geldi. Liand'ın kafasındaki hasar korktuğundan hem daha az hem de daha fazlaydı. Kafatası sadece çatlamıştı: beyninin hassas kanallarını ve zarlarını delen kemik parçaları yoktu. Ancak duvara çarpmasının neden olduğu morarma şiddetliydi. Ödem beynine gittikçe daha fazla baskı uyguluyor, gerekli sıvıların akışını kısıtlıyor ve nöronların teklemesine neden oluyordu. Yakında şişliğin etkileri onu öldürebilirdi.

Hurtloam onu iyileştirebilirdi. Linden bunu yapamayacak kadar bitkin ve kararsızdı. Liand'ın acısını içine attığında neler olacağından korkuyordu. Yüzleşmesi gereken çok fazla ikilem vardı ve cesaret deposu zaten yetersizdi.

Ama Asa'yı oluştururken seçtiği işte korkunun yeri yoktu. Ve Liand'ın acısı Sunbane değildi. Onun gibi, sadece bir insandı.

Sonunda görevine teslim oldu. İnleyerek kendini uzattı ve son yarasını hafifletmek için ona ateş etti.

Galt aniden Esmer'e, "İşte Stave'i görevlendirdiğin tahribat bu," dedi. Galt, Jeremiah ve *croye*'in arkasında kaldı ve Loric'in kılıcıyla canavarı kontrol etti. "*Harucha*'den doğan Cail'in oğlu olduğun için, bölünmüş doğandan onun ırkını sorumlu tutuyorsun. Yine de yaptıkların sana ait. Sen öyle olmasını istediğin için yıkıma yol açıyorlar. Eğer ihanet ederseniz, suç sizindir. Bu ne Cail'e ne de *Harucha*'ye aittir."

Esmer sert bir sesle, "Kesinlikle," diye karşılık verdi. "Ne olmuş yani? En büyük dileğimin, yani var olmamış olmamın farkına varamıyor musun? O zaman doğumumun iğrençliği için kimi suçlayayım? Benim seçtiğimi söylüyorsun. Cail de seçti. *Merewives* yapmadı. Seçmiyorlar. Onlar baştan çıkarma ve intikam güçleridir, başka bir şey değil. Kendi tarzlarında, fırtına ve sakinlik kadar akılsızdırlar. Bu yüzden suçlanamazlar.

"Eğer güçlerim ölümümü getirmeye yetseydi, seve seve ölürdüm. Ama öyle değil. Bu nedenle de *Vahşi Savaşçı*'ya kulak vermeliyim."

Liand'ın acısının Linden'in acısına dönüşmesi onu kör etti. Bir sopanın sarsıntısına benzeyen bir darbe onu neredeyse deviriyordu. Artık kendi başına ayakta duramıyordu: Asayı zar zor tutabiliyordu.

Neyse ki onun şişliğini içine çekmek için sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı. Sonra kararlılığı kırıldı ve beyninin arkasında dönüp duran bıçaklarla yere yığıldı. Kordonların desteği olmasaydı, düşebilirdi. Asa parmaklarından kaydı.

"Ringthane!" diye haykırdı Pahni. Bir an için Linden'in çöküşü karşısında yaşadığı şok Liand için duyduğu endişeyle eşleşti. Ne o ne de Bhapa Asa'yı yakalayabildi. Asa taşla çarparak yere düşerken, Dünya Gücü odadan kayboldu.

Mahrtiir bir küfür savurdu: kendini tutamıyordu. Bir kez daha gerçekten kör olmuştu.

"İzin verin." Ardent giysisiyle Linden'i Pahni ve Bhapa'dan almak için uzandı. "Değerimi göstermekte tamamen başarısız olmuş olsam da, bunu yapacağım zaman yaklaşıyor." Onu dikkatle duvara taşıdı ve nitid kayaya yaslayarak dinlenmeye bıraktı. "Sıkıntısı çok büyük ama geçecek. Onu sarsan Taşyiye'nin acısı. Somut bir yarası yok."

Linden'i sakinleştirdikten sonra şöyle buyurdu: "Kanun Asası'nı onun kollarına geri verin. Belki onun dokunuşu onu rahatlatır."

Bhapa tereddüt etmeden itaat etti. Çok geçmeden Linden sıcak ahşabı göğsünde hissetti. Ama acıya gömülmüştü ve Asa'nın iyi huylu teurjisini çağıramadı.

Liand inleyerek Taşbüyücü'nün kollarında kıpırdanmaya başladı. Pahni başını kaldırmaya çalışırken usulca onun adını haykırdı.

"Ellerim." Covenant'ın sesi dehşet içinde çatladı. "Ellerime ihtiyacım var. Cehennem ve kan. *Krill*'i tutabilmeliyim."

Sonra inledi, "Ah, *Linden*. Kendine ne yaptın böyle? Yapmamalısın, yardım etmeye çalışıyordum. Bunun olmasını istemedim." Wildwielder'ın dikkatini çekmeliyim.

Linden hiçbir şey duymadı, hiçbir şey görmedi. Duvarların ışıltısı kaybolmuştu. Dünyayı karanlık kaplamıştı: karanlık ve yenilgi. Esmer'in tüm öngörülerini gerçekleştirmişti.

Liand buna nasıl katlanmıştı? Bilinçsizlik onun tek tesellisiydi ama ondan esirgenmişti. Karanlıktan başka savunması yoktu ve bu da yeterli değildi.

Sonra bir ses acısını delip geçti. Stave olduğu tahmin edilen biri kulağına sertçe, "İç, Seçilmiş," dedi. Soğuk demirin dudaklarına bastırıldığını hissetti. Karanlığın içinde bir yerlerde *vitrim* kokusu aldı. "Waynhim yardım teklif ediyor. Ur-viller şimdiden Kâfir'in elleriyle ilgileniyor. Bedenini onaramasalar bile acısını hafifletecekler. Ve ben de onların merhemini kabul edeceğim, her ne kadar ihtiyacımı azaltmış olsan da. İçmelisin."

Gulyabanilerin havlaması gibi, Jeremiah gülmeye başladı.

Ses, Linden'in kafasındaki bıçakları dönüştürdü. Geçiş olmadan, tamamen farklı türde bir yara haline geldiler.

Oğlu gülemezdi. Gülemezdi. Bunu biliyordu. Komuta Gücü'yle onun sahip olduğu gerçeğı ortaya çıkarmıştı. *Kroyel* onun aracılığıyla gülüyordu; kötülüğünü ifade etmek için oğlunun ciğerlerini, boğazını ve ağzını kullanıyordu.

"Demek buradasın anne." Sesinde küçümseme ve korku zonkluyordu. Bunlar Liand'ın geçirdiğı travmanın hançerleri gibi onu kesiyordu. "Şimdiye kadar başardıklarını beğendin mi? Beni uzun süre elinde tutamayacaksın. O iblis seni canlı canlı yiyecek ama bana dokunmayacak. Tadı hoşuna gitmeyecek. Ve Roger yakında benim için gelecek.

"Ama en iyi kısmı ne biliyor musun?" Kendisinden kaçan bir üstünlük tonu için çabalıyor gibiydi. "Benim hakkımda yanılıyorsun. Mahdoubt gerçeğı gördü ama kendini bundan vazgeçirdi. Ben Despiser'a aidim. *Öyleyim*. On yıl önce o şenlik ateşine elimi soktuğumdan beri onunum. Bundan zevk almayı bile öğrendim.

"Bana ulaşmaya çalışıp durdun, *çabalayıp* durdun ve bu konuda o kadar ciddiydin ki gülmek zorunda kaldım."

Jeremiah, o ya da *croyel* Linden'in çığlık atmasına neden oldu. Gallows Howe'da onu ayakta tutan kaynaşmış öfke için yanıp tutuşuyordu; ama o graniti kaybetmişti. Onu tekrar kendinde bulamayacak kadar zayıf, kör ve yenilmişti.

"Hiçbir fikrin yok," diye devam etti oğlu, onunla alay ederek, "seni buraya yönlendirirken ne kadar eğlendiğimi bilemezsin. *Legolarla!* İlk başta beni endişelendirdin. Çok yavaş **anlıyorsun**. Ama bir kere

Revelstone, her şeyi çözdüğünü sanmıştı. Ondan sonra tek yapmam gereken beklemektir."

Covenant, *kroyel*'e emir verme yetkisine sahipmiş gibi, "Ah, dur," diye homurdandı. "Kimseyi kandıramazsın. *Bunu* sen istemedin. İsteseydin şimdi bu kadar korkmazdın."

Sesi olması gerekenden daha güçlü geliyordu. İrfanla ve *vitrim*, ur-viller onun için Linden'in yapabileceğinden daha fazlasını yapmıştı.

"Buraya gelmemizi siz istediniz," diye devam etti Covenant. "*Buna* inanıyorum. Solucan uyandığında, Lord Foul rahatlayabilirdi. Kemer'den kaçacağından emin. O yüzden şimdi sadece eğlence arıyor. Beklerken olabildiğince umutsuzluk yaratmaya çalışıyor. Hepiniz, sen ve Kuzgunlar, Lord Foul ve oğlum.

"Ama *bunu* siz istemediniz. Buraya gelip sizi tuzağa düşürebileceğimiz hiçbirinizin aklına gelmedi. *Ona* güvenmiyordunuz." Adını Vermemesi Gereken Kadın'ı kastetmiş olmalı. "Tadının nasıl olduğu umurunda değil. O her şeyi alır. Sen Roger'a güveniyordun. Şimdi senin de başın en az bizim kadar belada ve korkudan aklını kaçırmış durumdasın.

"O yüzden alay etmeyi bırak," diye sertçe emretti Covenant. "Ona yapmasını söylersem, Galt *savunmasız* olduğunuzu hatırlatmak için boğazınıza birkaç kesik atmaktan memnuniyet duyacaktır."

Jeremiah cevap vermedi. Görünüşe göre *croyel*, *krillerden* Antlaşma'nın tehdidini test edemeyecek kadar korkuyordu.

Liand'ın ödemi beynini sıkıştırırken, Linden onun daha fazla acı hissedebileceğine inanmazdı. Herhangi bir artış onu komaya sokar mıydı? Ben Despiser'a aidim. Ama oğlunun işkencecisi ona yanıldığını göstermişti.

Dayanılmaz bir acı ve körlüğün zorlamasıyla, yutkundu. Stave'in dudaklarına götürdüğü *vitrim*.

Demondim dölünün nemli sıvısı eski ve küflü bir tada sahipti, yaşlılıktan ya da küften dolayı koyu kıvamlıydı. Yine de açgözlülükle yuttu. Acı sıvının iyileştirici canlılığından yoksundu; ama güç doluydu. Kendi tarzında, likör kadar zengin ve canlıydı. İçtikçe, onun armağanları Liand'ın yarasının şokunu emmesine yardımcı oldu.

Karanlığının içinden görüş parıltıları geçti, sanki bir deklanşör açılıp kapanıyormuş gibi keskin kısa parıltılar. Yanılsamalar gibi

Fosfenler ve duysal karmaşayla örölmüş, Jeremiah'yla yüzleşen Mutabakat'ın; yanına çömelmiş Stave'in; Pahnî Liand'a sarılırken havada asılı duran Bhapa'nın görüntülerini yakaladı. Hızlı titreşimlerde, Waynhim'lerden birinin yakınında durduğunu görür gibi oldu.

Hâlâ parmaklarını oynatmaktan fazlasını yapamayacak kadar güçsüzdü. Ama şimdi potansiyel ateşini, kullanıma hazır olduğunu hissetmek için Asa'yı kavramasına gerek yoktu. Cilalı bıçakların yansımalarını andıran parıltılara karşı gözlerini kapatarak Dünya Gücüne uzandı.

Alev ve Kanun yavaş yavaş onu rahatlattı. Bir süre sonra parmaklarını asanın üzerinde kapatabildi. Sonra ayağa kalkmak için mücadele etti. Başî hâlâ zonklıyor, omurgasından aşağıya, göğsüne ve uzuvlarına sert darbeler gönderiyordu. Ama kalbinin her atışında acısının boyutu küçölüyordu. Yakında düşünebilecek, konuşabilecek ve kulak verebilecekti.

Ancak sağlık duyusu geliştikçe, sıkıntısının doğası değişti: dönüşüyordu. Algılama ayiniyle, fiziksel acısı kenarlı bir *yanlışılık* hissi kazandı. Neredeyse deri altı bir seviyede, yükselen bir şeyin nabzını hissediyor ya da duyuyordu; aç ve kötü bir şeyin.

Ritmi tektonik bir kayma kadar derindi, bir depremin şiddetini topluyordu.

İsmi Verilmemesi Gereken Kadın tamamen ayağa kalktı.

Daha da büyüyecek.

Linden içgüdüsel dehşetini bastırarak arkadaşlarına baktı.

Hayatının geri kalanını böyle mi harcayacaksın-?

Demir El artık glaive'ini Esmer'in boynunda tutmuyordu. Bunun yerine o ve iki Swordmainnir onun etrafında sıkı bir kordon oluşturmuş, karşı koyamayacakları güçlere karşı koruma sağlıyorlardı. Latebirth ve Galesend hâlâ Mahrtiir ve Anele'yi taşıyordu. Cabledarm, Stonemage ve Liand'a göz kulak olurken, Bluntfist yardıma ihtiyacı olursa Galt'a yardım etmeye hazır bekliyordu.

Aralarında kalan ur-viller dört ayakları üzerine çömelmiş, görünüşe göre bir işaret ya da komut bekliyorlar. *Yol gösteriyorlar*

-Ama loremaster'ları Covenant'ın önünde duruyordu. Covenant dişlerinin arasından küfürler savurup, sevecen sözler kadar tanıdık küfürler mırıldanırken, kara yaratık kırmızı demirden bir bıçak kullandı.

kesilmiş ve avuç içi. onun diğer el. Onun ACRID kan damladı Covenant'ın yanıkları üzerine.

Ellerinin durumu Linden'i kendi açtığı bir yara gibi delip geçti.

Loxmaster'ın kanı onları kezzap gibi yemişti ama etkileri iyi huyluydu. Yaratık, kömürleşmiş derisini soyarak ve açıkta kalan etini rahatlatmak için kendi canını damla damla döküyordu. Yine de vardı

sadece Yani çok o ve loxmaster'ın doğal olmayan hediyeler başarabilirdi. Parmakları ve başparmakları şişmiş ve sakatlanmıştı: son falankslar vardı zaten

Ölü. Ne zaman Linden ur-vile'in büyülerine Toprak Gücü ekleyebilirse, elleri bir dereceye kadar yeniden kullanılabilir hale gelebilir. Bir dereceye kadar, zayıfça kavrayabilir ve dokunabilir-

Ama nekrozun yayılmasını önlemek için her parmağın ucunu ve başparmağı boğumundan kesmek zorunda kalacaktı. Ve hiçbir şey hissetmeyecekti: cüzzam ve *krilin* şiddeti bu sınırları tamamen yok etmişti.

Avuç içlerine gelince, loxmaster onları korumak için çok şey yapmıştı. Korkunç şekilde yaralanmışlardı ama işlevsel olarak sağladılar. Yine de onlar da bir daha hiçbir şey hissetmeyeceklerdi.

Linden'in arkadaşları diğer yönlerden nispeten daha sağlamdı. Devlerin doğal dayanıklılığı *skestin* en kötü etkilerini yok etmişti. Stave'in bacaklarında hâlâ diş izi gibi aşındırıcı yaralar vardı ama Linden'in yanında belirgin bir rahatsızlık duymadan duruyordu. Branl çürük ve eziklerinin onu rahatsız ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Stonemage tarafından tutulan ve Pahni tarafından endişeyle bakılan Liand, zayıf kalmasına rağmen iyileşiyordu. Kordonların çevikliği her ikisinin de asit ve yaralanmalardan kaçınmasını sağlamıştı. Anele, Galesend'in kollarında amaçsızca kıvranıyor, adını koyamadığı yaklaşan felaketlerden rahatsız oluyordu. Manethrall iyileşen sağlık duyusuyla **e t r a f ı n d a k i** her ayrıntıyı inceliyor, görünüşe göre hafızasına kazımaya çalışıyordu.

Waynhim sırayla, sadece Esmer, Ardent ve Jeremiah'yı görmezden gelerek topluluğun geri kalanına *vitrim* ikram etti. Branl, Covenant'ın içmesi için bir fincan tuttu ama hiçbir Mütevazı kendileri için bir şey kabul etmedi.

Daha önce Ardent sonunun kesin olduğunu söylemişti. Ancak şimdi, kendini ölüme mahkum hisseden bir adam gibi davranmıyordu.

Bunun yerine tavırları Andelain'de sergilediği kendini beğenmişliğin bir kısmını yansıtıyordu. Belki de halkının kendisine emanet ettiği güçlere olan güvenini yeniden kazanmıştı.

Buna karşılık Esmer'in hayal kırıklığı duman gibi etrafa yayılıyordu. Gözleri rüzgârla kızarmış denizlerin rengindeydi. Cymar'ının parçalarının arasında, iltihaplı yaraları irin ve sıkıntı sızdırıyordu. Yanağında Coldspray'in darbesinin acısı hâlâ kanıyordu.

Linden'in dikkatini çekmek için duyduğu arzu bir çığlık kadar açıktı.

Onun çağrısının aciliyetini fark etti. *Bu sonuca göz yumacak mısın-?* Kendi hisleri aracılığıyla, yeraltındaki bir nabzın gümbürtüsünü hissetti. Bu nabız, Thunder Dağı'nın kalbinin sert ve yırtık sancıları gibi sinirlerini dövüyordu.

-İsmi Verilmemesi Gereken Kişi tamamen uyandırıldı.

Ama ne Cail'in oğlu ne de yaklaşan felaket Linden'i Liand'ın yaralarına daldığı yerden geri getirmişti. *Croyel'in* alayları ve Covenant'ın cevabı onu geri getirmişti.

Ben Despiser'a aitim.

Esmer bekleyebilirdi. Ve loremaster, Covenant'ın ellerini koruma çabalarına ara vermedi. Onlar da biraz daha bekleyebilirdi.

O anda Linden, Jeremiah'nın işkencecisinin bir daha konuştuğunu duymamayı her şeyden çok istiyordu.

Bundan zevk almayı bile öğrendim.

Covenant, Elohim'in *bile croyel'lerden birini konakçısını öldürmeden nasıl öldüreceğini bilmediğini* söylemişti; ama Linden gerçeği kendisi keşfetmeye niyetliydi.

Alevleri bir kırbacın kayışları gibi açarak, *croyel'in* hayatını söndürmek için gücünü genişletti.

Covenant'ın boğuk protestosunu görmezden geldi. Kanun ve Toprak Gücü, Kevin'in Kirinin kaynağına olan yakınlığına rağmen sezgilerinin **b i r** kısmını yenilemişti. Eğer gerçekten de canavar Jeremiah'yı da öldürmeden öldürülemezse, tüm gücünü açığa çıkarmadan önce aralarındaki ortak yaşamı fark edebilecekti.

Yaratığın korkusu, oğlunun gevşek yüz hatları, Galt'ın metanetli çehresi ve *krilin* mücevherinin berrak argümanı ile yüzleşen Linden, duyularını *croyel'in* sarı bakışlarının lağım çukuruna itti-

-*Sezaryenler* ya da Sunbane kadar mutlak ama çok daha teistik bir kudurganlığa

-Ve kendini Jeremiah'nın boş gözlerinden dışarıya bakarken buldu. Jeremiah'ın odaklanmamış bakışları arasında, ona ne olduğunu anlamaya çalışırken kendi yüz ifadesini gördü.

Eğer adamın kendine ait düşünceleri varsa bile, kadın onları bulamadı. Zihni korku ve kötülüğün fokurdayan bir hortumu haline gelmişti: sahibinin tutkuları onu tamamen doldurmuştu. Kendi kimliğinin sesi, eğer hala varsa, *croyel*'in kaçma ve öldürme arzusunun yaygarası arasında duyulamayacak kadar küçüktü.

Bunu oğluma da yaptılar!

Engellenmiş aşk ve kederin kısa süreli alevinde, tavana bir uluma gibi alevler savurdu. Covenant haklıydı. *Kroyel onun içinde çok derindeydi.* Jeremiah'ın kapana kısılmış benliğini çözülemeyecek kadar yakından işgal ediyordu: Kevin'in Kir'i onu engellerken değil. Eğer bir hayatı diğerinden ayırmaya çalışırsa, oğlunu kesinlikle yok edecekti.

Başarısızlık ve acıdan hasta olan kadın, Yeremya'ya sırtını dönerken bir zalimlik yaptığını hissetti.

Arkadaşları, sanki Covenant'ın dirilişi kadar ölümcül bir başka yanlış kararın uçurumundan geri adım atmış gibi ona baktılar. Liand onun adını söylemeye çalıştı. Ve Covenant içini çekti, "Linden." Ses tonu yasla doluydu. "Çok üzgünüm. Seni uyarmaya çalıştım."

Ama empatisi şu anda onu rahatlatamazdı. Teselliye ihtiyacı yoktu: öfkesi ve utancı için bir çıkışa ihtiyacı vardı. Bir Sandgorgon ya da *skurjlardan* biri kadar sert bir şekilde Esmer'le yüzleşmek için harekete geçti.

"Pekâlâ," dedi ağır bir sesle. "*Dikkatimi çekmek* istedin. Aldın." Sesine tehlikeler karışmıştı. "Ama önce bana bir şey söyle. Dinlemeye değer olduğunu göster bana.

"Glimmermere yakınlarında konuştuğumuzda, Viles ile tanışacağımı nereden biliyordun? Tarihlerinin bir kısmını anlamam gerektiğini nereden biliyordun?"

Onun bakış açısına göre, Cail'in oğlu onunla konuştuğunda geçmişte yaşadıklarının hiçbirisi henüz gerçekleşmemiştir. Eğer kendi hayatı da onunki kadar ardışık olsaydı-

"Hayır," diye cevap verdi Esmer, sanki sorusu bir hakaretmiş gibi. "Ben sadece ur- villerin varlığını ve amacını açıklamaya çalıştım. Defalarca yaptığım gibi."

Linden dudağını ısırdı; küfürler yuttu. "O zaman ne söyleyeceksen söyle. Bitir şu işi." Liand'ın travmasının kalıntıları kafatasında zonkluyordu. "Bize zaten ihanet ettin. Şu anda da bize ihanet ediyorsun," diyerek Covenant'ın yüzüğüne erişimini engelledi. "Yakında bize yine ihanet edeceksin." Onun bu girişimde bulunacağından şüphe duymuyordu. "Bu kadar zararı dengelemek için ne yapabileceğini düşündüğünü hayal bile edemiyorum."

Onunla yüzleşmeye çalıştı; ama bakışları kaçtı. Bakışlarında gerçekler ve yalanlar birbiriyle savaşıyordu. "Kelimeleri teklif etmiyorum." Sanki bölünmüş doğası onu dikenleri dile getirmeye zorluyormuş gibi konuştu. "Sadece *Melenkurion* Skyweir yönetimindeki oğlunuzdan geri aldığınız lekeli metali istemek için konuşuyorum."

Vurulmayı bekleyen bir adam gibi yüzünü buruşturdu.

"Ne?" Arkadaşları şaşkınlık ve hayret içinde bakakalırken, Linden elini cebine sokarak Jeremiah'nın buruşuk yarış arabasına dokundu. "Sana bir *oyuncak* vermemi mi istiyorsun?" Yıllarca sevdiği çocuktan geriye kalan tek şey mi? "Aklını mı kaçırdın sen? Ben-"

"Wildwielder!" Esmer sanki ona ölümcül bir darbe indirmiş gibi bağırdı. Ancak hemen kendini dizginledi. Daha sessiz bir şekilde, "Onu geri vereceğim," dedi. Gözleri yaraları gibi sızlamıştı. "Yine de onu almalıyım. Onu elimde tutmalıyım."

Sonra dehşete kapıldı. "İstirabımı görmüyor musun? Kederimin tahammül sınırlarını aştığını duymuyor musun? Wildwielder, sana yalvarıyorum. Sana karşı işlediğim iğrençlikler için bana bu küçük ödülü ver."

"Linden," diye mırıldandı Liand. "Belki de akıllıca olur-"

"Ringthane," diye sertçe söze girdi Mahrtiir. "Bu işkence görmüş wight hem yardım hem de ihanet sağlamak için sürekli çaballıyor. Onun mücadelelerine şahit olduk ve bu bizim yararımıza oldu. Ve yaralarını, sadakati sorgulanamaz olan Demondim-spawn'ı savunurken aldığını unutmuyorum. Onu anlayamıyorum. Yine de

Şimdi yaptığı hataları bir şekilde düzeltmeye çalıştığı düşünülemez mi?"

Linden Esmer'e ters ters baktı. Parmaklarıyla *croyel*'in Jeremiah'nın yarış arabasına verdiği hasarı ölçtü. Roger onu kaçırdığında oyuncağı da yanında getirmişti: inisiyatif ya da iradeyle yaptığı son hareketti bu ve bir yapıyı içermeyen tek hareketti. Arabayı Lord Foul öyle yapmasını söylediği için mi almıştı? Despiser'a ait olduğu için mi? Yoksa oyuncak başka bir şeyi mi temsil ediyordu? İçindeki özel, ulaşılmaz bir parça arabayı ona ihtiyacı olduğu için mi sahiplenmişti? Onu rahatlattığı için mi? Ona onu hatırlattığı için mi?

Çünkü ona bir şey söylemeye çalışıyordu-?

Hediyeler Salonu'nda Stave *Harucha*'nin çocuklarından ve kendi oğullarından bahsetmişti. *Onlar güç için doğarlar ve oldukları gibi kalmak doğuştan gelen haklarıdır.*

Sonra da, *"Aynı şeyin oğlunuz için de söylenmeyeceğinden emin misiniz?"* diye sormuştu.

Orada, Revelstone'un güvenli ortamında, bir söz verir gibi cevap vermişti,

Kendisi olma hakkına sahip olduğuna inanacağım.

O zamandan beri temelde hiçbir şey değişmemişti. *Kroyel* hâlâ Jeremiah'ın içindeydi ve hâlâ bir yalancıydı. Jeremiah onun yanında, yaşayan bir çocuğun kabuğu gibi dururken, onun doğasının temel bir parçasının kendisine sadık kaldığına güvenmekte daha fazla zorluk çekiyordu. Yine de hiçbir şey değişmemişti. Pek bir şey değişmemişti.

Andelain'de Covenant, *"O zaman geri alınamayacak seçimler yaptığına inanmayı reddediyorum"* demişti.

Bir şeye inanmak zorundaydı.

Kötü görünen şeyin başlangıçtan beri öyle olması gerekmez ve sonuna kadar da öyle kalması gerekmez.

Belki Esmer için de aynı şey söylenebilir.

"P e k â l â ." Titreyerek cebinden yarış arabasını çıkardı.

Acı parçaları her atışta kalbini kesiyordu. *"Ama onu geri istiyorum."*

Esmer hareket etmedi. Caerroil Wildwood'un Darağacı Howe'da Kanun Asası'yla yaptığı gibi, oyuncağın parçalanmış enkazının kızın elinden kalkıp kendisine doğru süzülmesini sağladı. Metali havadan aldığı anda, iki eliyle katladı; nazikçe çevreledi, tıpkı

Sanki bir kelebeği ya da başka bir kırılgan yaratığı yakalamış gibiydi. Bir an için başının etrafında fırtına bulutları gibi enerjiler toplandı. Parmaklarının eti bulanıklaştı ve eridi. Sonra kırmızı arabayı sanki kanatlı bir şey gibi çırpınmasını beklermiş gibi yukarı doğru fırlattı.

Linden içgüdüsel olarak öne doğru bir adım attı ve yarış arabasını düşerken yakaladı.

Bir bütündü. Esmer onu mükemmel bir şekilde restore etmişti. Hiç hasar görmüş olduğunu göremiyordu. Eğer bir güç onu rayında tutmuş olsaydı, Jeremiah'nın yarış yolu yapısının tekrarlarını sonsuza kadar takip edebilirdi.

Tanıklara ihtiyacı olduğu için oyuncağı arkadaşlarının görmesi için havaya kaldırdı; ama onların tepkilerine kulaklarını tıkadı. Oyuncağın oğluna bir umut ışığı, canavara ise bir tehdit gibi görünmesini umarak onu kasıtlı olarak Jeremiah'a ve *croye*'e gösterdi. Sonra başını Esmer'e doğru eğdi: bir teşekkür gösterisi. Minnettarlığını ya da keskin utancını ifade edecek hiçbir kelimesi yoktu.

Yarış arabasının yenilenen mükemmelliği içini ağlamakla doldurdu. Ancak aynı zamanda bunu bir sitem, bir suçlama olarak da görüyordu: Jeremiah'ı ne kadar başarısızlığa uğrattığını hatırlatıyordu. İhanet etmek isteyen Esmer bile oğlu için onun yapabileceğinden fazlasını yapmıştı.

Ve Esmer'in hediyesi onun hiçbir suçunu düzeltmedi.

Ama hissettiklerini kendine sakladı. Gözyaşlarına boğulmadan söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Etrafındaki herkes yarış arabasını gördüğünde, onu tekrar cebine soktu. Ardından, Ardent ile dolaylı olarak konuşmasına rağmen Covenant'a döndü. "Bu zaman." Her nasılsa o karşı karşıya ve katı merhamet Covenant'ın gözlerinde. Loremaster onun elleri için elinden geleni yapmıştı. O hiçbir şey yapmamıştı. "O şey, o her neyse, geliyor." Covenant olduğu kişi olduğu için Zayıflığını, biriken yenilgilerini gizlemek için. "Gitmek zorundayız."

Acısına rağmen Covenant onun kalbinin derinliklerine bakıyor gibiydi. Onun yüzündeki her çizgide, bakışlarındaki her titreşimde anlayış ve keder görüyordu. Onu kendisini bulması için teşvik etmişti ve bunu yaptığı için kendisini suçlamıştı. Tüm yüzü, yaptıklarının hiçbirini için onu suçlamadığını ilan ediyordu; sonuçlarının hiçbirini için.

Ancak onun gibi o da hissettiklerinden bahsetmedi. Bunun yerine, sanki onun kendisini sorumlu hissetmesini istemiyormuş gibi ellerini arkasına koydu. "Haklısın." Yanıklarının acısını bastırmak için gözle görülür bir çaba sarf etti ama yine de ses tonunda sızladı. "Yaklaşıyor." Sonra onun yanından geçip Ardent'e baktı. "Eğer bunu Harrow olmadan yapabilirsen-?"

Ardent tereddüt etmeden başını salladı. "Kesinlikle. Burada halkımın niyetini boşa çıkaracağımdan korkmuyorum. Onların güçleri yeterli olacaktır.

"Ancak" -kumpanyaya şöyle bir göz gezdirdi- "daha az dağınık olursak görevim kolaylaşacak. Giants, daha önce de yaptığınız gibi hanımefendiyi ve arkadaşlarını taşımayı kabul eder misiniz?"

"Evet," diye onayladı Demir El derhal. "Bu tuzaktan kaçmak için Demondim yaratıklarını bile sırtımızda taşıyoruz."

Frostheart Grueburn hemen Linden'e yaklaştı. Cabledarm Pahnı'yı Liand'dan uzaklaştırırken, Bluntfist Bhapa'yı kucağına aldı.

"Ve siz, Efendiler," diye devam etti Ardent. "Bir Dev'in Zaman Yöneticisi'ni taşımasına izin verecek misiniz?"

Branl ve Clyme başlarıyla onayladılar. Onların da izniyle Cirrus Kindwind Covenant'ı aldı. *Skurj*'a karşı bir ön kolunu ve elini kaybetmiş olsa da, zırhının göğsünde onu desteklemek için onlara ihtiyacı yoktu.

"O zaman etrafımda toplanın," diye talimat verdi Insequent. Galt'a, "Hanımefendinin oğlunu cesaret edebildiğin kadar yakına getir," dedi.

Galt, çocuğu Ardent'e yaklaştırmak için *krili* ve Jeremiah'nın omzundaki tutuşunu kullandı.

Yerden kaldırılan Linden, Grueburn'ün kollarında oturarak tanıdık pozisyonuna yerleşti. Hızla Covenant'ın yüzüğünün hâlâ boynundaki zincirde olduğunu doğruladı. Sonra asasını iki eliyle sıkıca kavradı.

Aynı anda, Ardent parlak kumaştan çelenkler ve flamalar açtı ve onları topluluğun etrafında dalgalandırdı. Çok geçmeden Linden'in omzuna ve Grueburn'ün koluna, yoldaşlarının her birinin bir omzuna ya da koluna dalgalanan birer şerit yerleşti. *Kril* tarafından tehdit edilen *croyel*, deforme olmuş kafasına dolgun bir bant otururken diremedi. Birkaç dakika içinde, Ardent kumaş dokunuşunu Esmer ve Demondim-spawn hariç herkesin üzerine yerleştirmişti.

Birdenbire ur-viller ve Waynhim havlamaya devam etti. Sert bağırıları Esmer'in tercüme etmeye tenezzül etmediği bir aciliyet ifade ediyordu. Waynhim büyüğü su sarayına giden geçide doğru dağıldı. Ur-viller her anlama gelebilecek jestler yaptılar.

Rehberlik *sunarlar-*

Ardent'in güçlerinin kapsamını kavrayamamış olabilirler.

-Ama sizi kurtaramazlar.

Bane'in yaklaşma nabzı giderek güçleniyordu.

Stonemage ve Cabledarm arasındaki küçük boşluğun karşısında Liand ve Pahni el ele tutuştu. Kindwind'in katafraktına karşı kıvranan Covenant, yanıklarına zarar vermeyecek bir pozisyon bulmaya çalıştı. Sonra pes etti. Dişlerini sıkarak ellerini göğsüne bastırdı.

"Hayır," diye inledi Anele, "hayır. Solucan daha iyi. O sadece beslenir. Nefret etmez." Parçalanmış zihni onu dehşete düşüren görüntüler arasında sıkışıp kalmıştı.

Ardent tombul yüz hatlarını kararlılıkla düzelitti. "Elveda, *oğlum*," diye peltek peltek konuştu Esmer'e. "Birçok ihanetin için sana mutluluklar dilerim. Onların sonuçlarına tanık olmaya tahammül edemeyeceğiz."

Kurdelelerinin dokunuşunu sıkılaştırarak, Demondim-yaratıklarının gırtlaktan konuşmaları kadar anlaşılmaz bir dilde büyüğü sözler fısıldamaya başladı.

Ur-villerin ısrarı vahşi bir hırıltıya dönüştü.

Esmer müdahale etmek için hareket etmedi. Bunun yerine Insequent'a öyle bir küçümseme bakışı attı ki Linden irkildi.

Esmer, Ardent'in bilmediği bir şey biliyordu. Ur-viller ve Waynhim bunu biliyordu.

Ardent gözlerini kapattı, görünüşe göre dikkatini dağıtacak şeyleri engellemek istiyordu. Daha yüksek sesle zikretti. Giysisinin şeritleri büyüğünün ritmine göre sıkılıp gevşedi. Diğer şeritler - cafcacılı lal taşı, keskin fuligin, açık gökyüzü kadar parlak bir masmavi - sanki ur-villerin aciliyetini susturmaya çalışıyormuş gibi etrafında uçuştı.

Esmer hiçbir şey söylemedi.

Ardent'in sesi yükseldi. İlahileri emredici tonlarla ateşli yakarışlar arasında gidip gelmeye başladı. Alnında ve yanaklarında taze ter damlacıkları oluşmuştu. Bir tükürük ve küfür püskürmesi içinde anlamsız kelimeler tükürdü.

Covenant usulca, "İşte geliyor," diye homurdandı.

Kötü niyetin bilinçaltı gümbürtüsü yaklaştı. Ardent'in yükselen çaresizliğini noktaladı.

Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüzünde büyük bir keder ifadesi belirdi. "*Sen!*" diye soluk soluğa Esmer'e baktı.

Cail'in oğlu omuzlarını kaldırdı: küçümseyen bir omuz silkme. "Insequent'in birleşmiş güçleri seni kudretli yaptı ama bilginin doğasını değiştirmede. Mesafeleri atladığınız teurjiler vahşi büyüünün silik bir taklidi." Küçümsemesi umutsuzluğa benziyordu. "Benim huzurumda güçsüzler."

Daha fazla ihanet sözü vermişti. *İhtiyaç duyulduklarında ortaya çıkacaklar.*

Roger onun için "*Çok sık fikir değiştiriyor.*" demişti. *Her zaman bir yerlerde bir kusur vardır.* Bu sefer, hiç yoktu.

Onun yüzünden, Linden'in şirketi Kayıp Derinlik'te yakalandı.

11.

Er Carrion

İşte geliyor.

Şoktan şaşkına dönen Linden, Covenant'a bakakaldı. *Benim yanımda güçsüzler.* Arkadaşları dehşet içinde Esmer'e baktı. Devlerin şaşkınlığı protesto ya da lanet için çok büyüktü. Mahrtir çaresizce dişlerini sıktı. Liand'ın ısrarlı elini sıkkan Pahnî'nin gözlerinde yaşlar belirdi. Duvarların sedef ışıltısında Bhapa solgun ve bitkin görünüyordu, sanki bayılmak üzereydi. Ama Alçakgönüllüler'in gözlerinde haklılık vardı. Başından beri şirketi buraya getiren kararlara karşı çıkmışlardı.

Krîlin tehdidine rağmen, *croyel* tüm dişleriyle sırtıttı.

Tamamen ele geçirilmiş olan Jeremiah, Covenant'ın Haven Çiftliği'ndeki evi kadar boş görünüyordu. Gevşekliği şenlik ateşlerini, yangınları ima ediyor gibiydi.

Adı Verilmemesi Gereken Kadın uçurumdan yükseliyordu. Linden bu korkunç kötülüğü hissetmişti. *Onun öfkesine karşı sadece beyaz altın etkili olabilirdi.* Yine de dikkati Covenant'ın üzerindeydi. Başka tarafa bakamıyordu.

İşte geliyor-?

Dehşete düşmüş bir sessizlik içinde, "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu. Sesi boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Neden bizi uyarmadınız?"

Covenant başını salladı. "Tahmin etmiştim." Ses tonunda artık bir ıstırap vardı. Gözleri, sanki anılarından geriye kalan tek şey onlarmış gibi duvarları aradı; sanki kurtuluşu

hatırlamadığını söyledi. "Daha fazla ihanet sözü verdi. Bir şeyler sakladığını düşündüm."

"Eğer sonundan kaçmak istiyorsan," dedi Esmer sertçe, "Hazard'ı geçmeli ve yukarı doğru bir geçit bulmalısın. Burada yok olmalısın. Kayıp Derinlik'ten kaçış yok."

"Bakın!" Elinin küçümseyici bir hareketiyle ur-villeri gösterdi. "Şu anda bile onları takip etmeniz için yalvarıyorlar."

"Oğlum çok güzel konuşuyor." Ardent titredi, dehşeti bekliyordu. "Yenildim, kullanımdan, isimden ve yaşamdan men edildim. Bu da başarısızlıklarımın toplamına eklendi. Insequent'ın bilgisi ve amaçları *mere-son*'un varlığıyla boşa çıkarıldı. Ben sadece ölümün gerçekleşmesini bekleyen boş bir kabım."

"Linden Giantfriend!" Coldspray talep etti. Yumrukları hırsla sıkılmıştı. "Vasiyetin nedir?"

Linden sesini bulamadan Stave, "Seçilmiş," diye ısrar etti. "Girişimde bulunmalıyız. Eğer yapmazsak, Yozlaşma'ya henüz kazanmadığı bir zafer bahşetmiş oluruz."

Linden, kalbini parçalayacakmış gibi görünen bir irade çabasıyla bakışlarını Mutabakat'tan ayırdı. Ancak içgüdüsel olarak Stave'in sabit bakışlarından ve Coldspray'in gerginliğinden kaçındı. Bunun yerine Mahrtiir'e baktı, sanki sadece onun körlüğü ona öğüt verebilirmiş gibi.

Hiç umut olmasa bile girişimde bulunulmalıdır. Manethrall ona bunu söylemişti. *Ve bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır.*

Gözlerini kaybetmesi bile ruhunu yok etmemişti.

Sayırsız engele rağmen Linden oğlunu bulmuştu. Şimdi onu kurtarması gerekiyordu. Bir şekilde.

Kırılıyordu; yenilgiler içinde boğuluyordu. Bunu hissediyordu. Ama Mahrtiir'in haklı olduğunu da biliyordu. Uzun zaman önce Covenant ona aynı dersi vermişti.

Frostheart Grueburn'ün kollarına yaslanarak Asa'dan daha fazla ışık ve sağlık hissi aldı. Sonra kendini Demir El'in bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Kaç," diye nefes aldı. "Ur-villere güveniyorum. Waynhim'e güveniyorum."

Bize liderlik etmek istiyorlar. Hadi gidelim."

Adı Anılmaması Gereken, saldırmak için yeterince yükselmeden önce şirketinin Tehlike'yi geçmesi gerekiyordu ve Kayıp Derinlik'in kapısı oldukça uzaktaydı.

Rime Coldspray tereddüt etmeden, "Swordmainnir!" diye bağırdı ve Latebirth hemen Mahrtiir'i Waynhim'in geçtiği geçide taşımak için döndü. Onyx Stonemage da Liand'la birlikte hemen onu takip etti. Dehşete kapılan Ardent, yeterince hızlı koşamadığı için koridoru dolduran bir kumaş telaşıyla kendini destekleyerek bir sonraki hamleyi yaptı. Grueburn, Insequent'ın arkasına doluştu: Stave, Linden'in yanında tırıs gidiyordu. Covenant'ı taşıyan Cirrus Kindwind, Clyme ve Branl tarafından korunan Grueburn'ün peşinden aceleyle koştu. Linden aceleyle tünele girerken, diğer Devlerin yükleriyle birlikte toplandığını hissetti. Grubun arkasında Galt, Jeremiah ve *croyel*'i harekete geçirdi. Coldspray onların geride kalmamasını ve Galt'ın Jeremiah'ın sahibinin kontrolünü kaybetmemesini sağlamak için yanlarında kaldı.

Aralarında ur-villerin hepsi cesaretlendirmek ya da uyarmak için havlıyordu. Esmer görünürde bir çaba göstermeden Ardent ve Grueburn'e ayak uydurdu.

Linden oğlunu yanında istiyordu; ama Galt ve Coldspray'in neden en son geldiğini anlamıştı. *Croyel* güçsüz değildi: sadece korkuyordu. Eğer bir saldırı riskini göze almaya karar verirse, en arkadaki yeri bölüğün geri kalanına zarar verme kabiliyetini sınırlayacaktı.

Devler baş döndürücü bir hızla koşuyordu. Kusursuz geçit ay taşından bir bulanıklıktı. İleriye bakan Linden, Asa ve algıya odaklandı; Dünya Gücünü güneş ışığı gibi tüm yoldaşlarını saracak şekilde uzattı. Onların da en az kendisi kadar sağlık hissine ihtiyacı vardı.

Ur-viller Asa'nın gücü karşısında irkildiler. Birkaçı ileri atıldı, diğerleri geri çekildi. Yasa doğası gereği onlara zarar veriyordu. Ama onun etkilerine en azından kısa süreliğine de olsa dayanabileceklerini defalarca göstermişlerdi. Linden buna güveniyordu. Kendisinin ya da arkadaşlarından herhangi birinin ateş ve Kanun olmadan sarayın baştan çıkarmalarına karşı koyabileceğinden emin değildi.

Bane'in ilerleyişi içgüdüsel bir vuruşa dönüşmüştü. Nabızı Linden'in kemiklerinde gümbürdüyordu. Geçidin duvarlarının sarsıldığını hissetmeyi bekliyordu. Ama kötülüğün uyandırdığı güç fiziksel

değildi: henüz değil.

Bu, taşın maddesinden ziyade ruhundaki bir davul sesiydi. Algısı olmasaydı, bunu hiç hissetmeyebilirdi.

Sanki çok uzaklardan Mutabakat'ın şöyle mırıldandığını duydu: "Cehennem ateşi!

Bu iş çok yakın olacak. *Acele* etmeliyiz."

Devler çoktan koşmaya başlamıştı. Grueburn'ün nefes alış verişindeki sertlik Linden'in kulaklarını tırmalıyordu. Stave'in ona nasıl ayak uydurduğunu hayal bile edemiyordu. Galt ve Ironhand, Jeremiah ve *Croye*'in gerisinde kalıyordu. Yine de Esmer, Swordmainnir'in acelesine kolayca ayak uyduruyordu.

Linden'in önünde Latebirth ve ardından Stonemage, büyülü su perdelerinden geçerek sarayın karmaşık harikalarına daldılar. Kristal merdivenlerden birinde, iki Dev'e Waynhim katıldı; gri yaratıkların sayısı bir düzineden azdı: türlerinden geriye kalanlar bunlardı. Ardent ve birkaç ur-vil odaya girerken, Waynhim aşağı doğru koşarak Linden'in arkadaşlarını takip etmeye çağırırdı.

Bir an sonra Grueburn perdelerin önünden hızla geçti; ve Linden sinirlerinde bir sarsıntı hissetti, sanki Glimmermere'in buz gibi sularına dalmış gibiydi. Liand'ın daha önce çağırdığından çok daha fazla Dünya Gücü uyguluyordu: ateşi herhangi bir karışıklığı ortadan kaldırmaya yetmeliydi. Ama sarayı ayakta tutan büyüler inatçı ve dayanıklıydı. Bir an için konsantrasyonu dağıldı ve Viles'in ürkütücü ilminin etkileri onu neredeyse yakalıyordu. Goblenler kadar görkemli halılar. Tertemiz mermer. Çeşme ve avizeler, mozaikler... Sonra kendine ve Asa'ya daha sıkı sarıldı. Grueburn merdivenleri dörder dörder çıkarken, Linden kavrayışını aşan başarılarla karşı mücadele etti.

Kindwind merdivenleri neredeyse Grueburn'ün peşi sıra indi. Linden'in önündeki Latebirth saraydan çıkış yolunu yarılamıştı. Kindwind, Branl ve Clyme'ın arkasında Devler ve ur-viller ağır ayakların gürültüsü ve hafif bedenlerin dağınıklığı içinde aşağı doğru koşuyordu. Su ve alevden oluşan mangallarla aydınlatılan Halewhole Bluntfist perdelerin arasından Bhapa'yı taşıyordu. Görünüşe göre onlar son-

Ironhand, Jeremiah ve Galt o kadar geriye düşmüşlerdi ki Linden onları zar zor seçebiliyordu.

"Bekle," diye nefes nefese Grueburn'e seslendi. "Bekle. Çok ilerideyiz. Onları koruyamam."

Galt ve Coldspray yollarını kaybederlerse, *croyel* serbest kalabilirdi. *Krill*'in gücü Dünya Gücü değildi: Üstat ve Demir El'in duyularını sabitleyemezdi. Galt'ın tehdidi boşa çıkarsa *croyel* ikisini de öldürecek kadar güçlüydü.

Bunun üzerine birkaç ur-vil geri döndü ve merdivenlerden yukarı doğru koşarken bağırmaya başladı.

"İçiniz rahat olsun, Yabanılderili." Esmer, Demondim'in yumurtası için tercüme etmesini gerektiren bu çelişkiden gözle görülür bir şekilde nefret ediyordu. "Ur-viller *Haruchaï*'yi, oğlunu ve Dev'i koruyacaktır. *Croyel krilden* kaçamayacak."

"Bırak onlar halletsin, Linden," diye ısrar etti Covenant. "Burayı geçtiğimizde hepimiz daha güvende olacağız. Sürüklenmemizi engellemek için bu kadar çok çalışmana gerek kalmayacak."

Linden ur-villere güvendiğini söylemişti; bu yaratıklar kendilerini yapanların kuramlarına nasıl karşı koyacaklarını biliyorlar mıydı? Şüphesiz o akıl almaz ilmi yeterince muhafaza ediyorlardı? Dudağını ısırarak Jeremiah'ın kaderini Demondim'in yaratıklarının ellerine bırakmaya kendini zorladı.

Grueburn ve Kindwind, sanki hâlâ Longwrath'ın peşindeymiş gibi Ardent, Latebirth ve Stonemage'in peşinden koştular.

Zengin zemini farklılaşmamış bir bakışlar ve imgeler girdabında geçiyor gibiydiler. Işıklar ve mücevherler bir yıldız felaketi gibi dönüyordu. Linden daha önce hayretler içinde dolaşırken saray uçsuz bucaksız görünmüştü; ama Swordmainnir'in hızı onu bir serap gibi geçici kılmıştı. Ardent'in giysileri tarafından yarı yarıya gizlenen Latebirth ve Onyx Stonemage ilerideki koridorda gözden kayboldu. Bluntfist, bane'in açlığının ritmiyle son merdivenleri hızla indi. Linden yavaş yavaş Jeremiah'a dair farkındalığını tamamen yitirdi. Onu korumak için acele eden ur-villerin farkına varamadı.

Bir an sonra Grueburn onu bir sonraki geçide taşıdı. Mermer ve mozaikler sanki bir bıçakla kesilmiş gibi aniden, tamamen yok oldular.

Yeni başlayan bir histeri fırtınası, Linden'in kendi kendine komuta etmesine; Dünya Gücü üzerindeki konsantrasyonuna baskı yaptı. *Oğlunu geride bırakıyordu* - içgüdüsel alarmını dindirecek kadar kimseye ya da hiçbir şeye güvenmiyordu.

Kılıçbaşı Waynhim'i takip ederken, Manethrall onun önünde, Latebirth'ün kollarında tetikte ve hazır bir şekilde oturuyordu. Asa'nın canlılığıyla enerji bulan Liand, Taşbüyücü koşarken yaralarının etkilerini üzerinden atarak hissedilir derecede güçlendi. Ardent, kurdelelerini ürkek kalbinin ateşi gibi bir çılgınlıkla yerleştirdi. Covenant başarısız oluyor gibiydi. Yanıklarının acısı yavaş yavaş kendine hâkimiyetini kemiriyordu. Yine de şimdiki zamanına sıkı sıkıya sarıldı.

Stave gibi Clyme ve Branl da herhangi bir felakete karşı dayanıklı görünüyordu. Linden'in yanında Esmer, birbiriyle çelişen tutkulardan oluşan bir kaos yayıyordu: öfke ve küçümseme, beklenti ve tiksinti; yaraları kadar iyileşmesi imkânsız bir keder.

Arkalarında, Anele'nin başı endişeyle bir o yana bir bu yana sallandı. Tüm vücudundan keskin bir korku çığlığı yayıldı. Ama Galesend'in adımlarını engellemek için hiçbir şey yapmadı.

Pahni'nin aurası Liand için duyduğu endişenin canlı bir ağrısıydı. Yine de Ramen disiplini devam ediyordu. Ve Bhapa, Linden'in ve Mahrtiir'in iyiliği için her türlü tehlikeyle yüzleşme kararlılığını yeniden kazanmıştı. Çıplak endişesine rağmen, sanki kendini bedensel olarak Tehlike'nin uçurumuna, Felaket'in midesine atmaya hazırmış gibi Bluntfist'in kollarına yaslanarak oturdu.

Linden için bu tünel de bir önceki gibi geçti: inci parıltısı, panik ve Toprak Gücü'nden oluşan bir sel; lanetler ve dehşet. Devler uzun adımlar ve aceleciliğin basit bilgisiyle mesafeyi kısalttılar.

Grueburn, Linden Latebirth, Stonemage ve Ardent'in şekilsiz bir tahtı andıran kaya çıkıntısının bulunduğu tertemiz salona ulaştıklarını fark etmeden önce Linden'i bir sonraki odaya taşıdı.

Zeminin ortasında, sivri taşlar tavana doğru dişler gibi açılıyordu. Şu anda bile, sakatlanmış koltuk tanımlanamaz derecede iğrenç görünüyordu,

Sanki burada Viles çok daha acı ve acımasız bir şeyin görüntüsünü ya da kopyasını yontmuştu.

Linden tahammülünün sınırına ulaşmıştı: oğlundan ayrı kalmaya dayanamıyordu; onu terk ettiğine dair iliklerine kadar işleyen bir inancı vardı. "Durun!" diye seslendi Devlere. "Bu şekilde devam edemem. Jeremiah'ı beklemem gerek!"

Cirrus Kindwind çoktan Covenant'ı odaya getirmişti. Galesend, Cabledarm ve Bluntfist de hemen arkasındaydı. Ama Jeremiah, Linden'in duyularının erişemeyeceği bir yerde kalmıştı.

"Hanımefendi, acele etmeliyiz!" Kelimeler Ardent'in dudaklarında köpürdü. "Bize kalan bir umut varsa, o da Tehlike'nin ötesinde yatıyor. Kayıp Derinlik'te avlanabilir ve boş zamanlarımızda yiyip bitirilebiliriz. Uçurumu geçmeliyiz!"

Ur-viles ve Waynhim köpekler ya da kargalar gibi bağırdılar; ama Linden onlara nasıl kulak vereceğini bilmiyordu.

"Ya aramızda yükselirse?" diye karşılık verdi. "Biz Tehlike'nin bir tarafındayken Jeremiah diğer tarafındaysa? Bunu yapmayacağım! Birlikte kalmak zorundayız. Birlikte olmazsak yaptığımız her şey boşa gider."

Ardent itiraz edemeden Mahrtiir söze girdi: "Başından beri yaptığım gibi Ringthane'nin, Devlerin yanındayım. Ayrıca, oğlunu kurtarmazsak Toprak için hiçbir kurtuluş olmayabileceğini düşünmek için nedenimiz var."

"Eğer aramızda kalmaktan korkuyorsan, Insequent," diye ekledi Stave sözünü sakınmadan, "ayrıl. Ben de Seçilmişler'in yanındayım. Ve Swordmainnir'in şirketlerinin herhangi bir üyesini terk etmeye razı olmayacağını düşünüyorum."

"Evet," diye soludu Frostheart Grueburn. "Bizler Deviz, değil mi? Kaderimizi yoldaşlarımızınkiyle birleştirerek, onlarla birlikte dayanacak ya da yok olacağız. Ayrıca," diye ekledi, "çocuklar bizim için değerlidir. Bu konuda Linden Dev Dostu'na karşı çıkamayız."

Diğer Swordmainnir başını salladı; ama Clyde kesin bir ifadeyle, "Ardent ile aynı fikirdeyiz. Burada gecikmek felakete davetiye çıkarmaktır. Eğer Toprak kurtarılabilecekse, kurtuluş Linden Avery'nin oğlunda değil, Kâfir'dedir.

"Buna ek olarak" -sesi keskinleşti- "Esmer'in varlığının, beyaz altın gerçek sahibinin elindeyken vahşi büyüü bastıracak güçte olup olmadığını sorguluyoruz. Linden Avery," diye emretti, "yüzüğü ur-Lord'a bırak. Bırakın da onun, bu *Merewives* soyunun inanmamızı istediği kadar güçsüz olup olmadığını öğrenelim."

Oh, Tanrım. Clyme'in emri Linden'in yüreğini yaktı. Haklı olabilirdi. *Yüzük yanlış ellerde hala oldukça güçlüdür. Ama ait olduğu kişi onu kullanmayı seçene kadar gerçekten canlanmaz.* Esmer'in etkisi gerçek beyaz altın sahibini engellemeye yetmeyebilir.

Grueburn'ün kollarında iki büküm olan Linden, Covenant'a döndü. Günler önce Roger'ın büyüünden habersiz, yüzüğü teslim etmeyi reddetmişti. Andelain'de mücadele ederken onu Harrow'a feda etmişti. Şimdi tereddüt etmedi. Bir eliyle zinciri başının üzerinden geçirdi ve Covenant'ın alyansını ona doğru uzattı.

"İşte," diye rica etti; yalvardı. "Al şunu. Benim için çok tehlikeli. Esmer burada olmasaydı bile bizi kurtaramazdım."

Adını Vermememiz Gereken Kadın'dan değil.

O ana kadar Covenant acıyla meşgul görünüyordu, tepki veremeyecek kadar incinmişti. Yine de onun çağrısını duydu. Kadının bakışlarına karşılık verirken, sanki kadın ondan kendisine ihanet etmesini istemiş gibi kederli ve bocalayan bir ifade takındı. Sanki düşünceleri dehşetle yanıyormuş gibi saçları gümüş bir yangını andırıyordu.

Yine de reddetmedi. Onun içinde bulunduğu durumdan kendisinin sorumlu olduğuna inanmış olabilirdi; ve o kaçan bir adam değildi. Titreyerek kömürleşmiş ellerini uzattı.

Yüzüğünü kavrayamazdı ama avuçlarının içinde tutabilirdi. Branl ya da Clyme zinciri boynuna dolayacaktı.

Mide bulantısı gibi bir duman çıkaran Esmer, "İhanetlerimi çok hafife alıyorsun," dedi. O kadar hızlıydı ki Linden onun hareket ettiğini bile zor görüyordu.

Branl ve Clyme Esmer'i yakaladı: Stave onu yakalamaya çalıştı. Çok geç kalmışlardı. Cail'in oğlu hiçbir engelle karşılaşmadan tek parmağıyla Covenant'ın alnının ortasındaki yara izine dokundu. Sonra da Humbled ve Stave'in onu geri sürüklemesine izin verdi.

Covenant'ın gözleri bir anda odak noktasından uzaklaştı. Sanki başka kimsenin duyamayacağı bir soruya yakalanmış gibi kaşlarını çattı. Kollarını indirdi.

Esmer ona fiziksel olarak zarar vermemişti: Linden bunu görebiliyordu. Covenant'ın yara izi bir an için bir kesik kadar keskin bir şekilde parladı. Sonra yeni bir yara izi bırakmadan soldu.

Yine de Esmer yeterince şey yapmıştı. Safra kesesini yutan Linden kusma isteğiyle savaştı.

Covenant'ın gözleri geri yuvarlandı ve çatlamış anılarının labirentine yuvarlanırken başı Kindwind'in zırhına çarptı. Oh, yaralanmamıştı: zihni bile yaralanmamıştı. Yine de gitmişti. Şimdiki zamana olan hakimiyetini kaybetmişti. Esmer'i ya da *Harucha'i*'yi, hatta Linden'i düşünmek yerine Zaman'ın derinliklerinde dolaşıyordu.

Devler Linden ve Covenant'ın etrafında korumacı bir şekilde toplanırken Esmer, "Artık suçlarımın bedeli tamamlandı," diye duyurdu. Kederli sesi yıpranmıştı. "Aranızda kalmamın tek nedeni Kastenessen'in kötülüğünü ve *merewives*'in nefretini tatmin etmek. Adı Anılmaması Gereken Kadın benim hiçbir eylemimi umursamıyor ama başka güçler senin mahvoluşundan zevk alacak."

Linden'in boğazından bir çığlık yükseldi: tavanı parçalamaya yetecek kadar Toprak Gücü; moloz yağmuru.

Ancak onu bırakmadan Liand adını haykırdı ve haykırışındaki basit insanlık onu durdurdu. Bu ona tehlikenin çok büyük olduğunu hatırlattı. Umutsuzluğa kapılmayı göze alamazdı. Şimdi olmazdı: *Kroyel* hâlâ Jeremiah'a hükmederken olmazdı.

Yine de dehşeti, bastırılmış aşkı için bir tür serbest bırakılmaya ihtiyacı vardı. Bunlar kontrol altına alınamayacak kadar aşırıydı. Covenant gitmişti. O *yine* gitmişti. Refleks olarak zincirli yüzüğünü düşürdü. Yere düşmeden önce Stave'in onu yakaladığını görmedi. Bir an ve bir sonraki an arasında gücünü dönüştürdü.

Gücünü çığlıklarla harcamak yerine, ateşini Mutabakat'ın ellerine yöneltti; onu iyileştirme perdesine ayarladı. Üstün bir algı ve irade çabasıyla, loremaster'ın başlattığı gerekli -ve zorunlu olarak kısmi-restorasyonu tamamlamak için diğer her şeyi bir kenara bıraktı.

Bir anlığına da olsa, oda, taht, arkadaşları ve hatta Esmer bile yok olmuş gibiydi. Jeremiah'ı ve *croye*'i unuttu. Kendisinin her yönüne, ulaşılabilir her kaynağa, engellenmiş her tutkuya, Antlaşma'ya odaklandı.

Ur-vile iyi bir başlangıç yapmıştı: kemiklerinin altta yatan bütünlüğünü korumuş; kas ve sinüs parçalarını muhafaza etmiş; parçalanmış deri parçalarını canlı tutmuş; avuçlarını mühürlemişti. Ama yanıklarının en kötü etkileri hâlâ devam ediyordu. Nekroz, parmaklarının ve başparmaklarının uçlarını çoktan bozmuştu. Yakında bu çürüme içeriye doğru yayılacak, dokularını çürütecek, kanını zehirleyecekti. Yeterince ilerlerse, tüm vücuduna sepsis yayılacaktı. Zamanla onu öldürecekti.

Hatıralar ve cüzzam içinde kaybolan adam, Linden asasını kullanarak her bir parmağın ve başparmağın uçlarını birbiri ardına, eklem yerlerinden keserken ne itiraz edebiliyor ne de üzülebiliyordu. İşi bittiğinde, hâlâ parmakları olacaktı. Onları hala kullanabilecekti. Sinirleri ölmüş olduğu için kesilmenin acısını hissetmeyecekti. Kendine bakmazsa, onu eskisinden daha yarım bir el haline getirdiğini unutabilirdi.

Kısa sürmüş olsa da kendisine uzanan anlarda, bir zamanlar oğlu üzerinde çalıştığı gibi Covenant üzerinde çalıştı. Açıkta kalan kan damarlarını dağladı, potansiyel enfeksiyonları temizledi, parmaklarına dolaşımı geri getirdi. Ölü eti canlıdan ayırdı. Kabuk oluşumunu teşvik etti. Yavaşça damarlarını acı tülünü taklit eden alevle doldurdu.

Her şey geri alınamazdı. Kaybettiklerini asla geri kazanamayacaktı. Ama o elinden geleni yaptı. Kısa bir süreliğine yeniden doktor oldu ve bunun bedelini hiç hesaplamadı.

Ama sonra Liand'ın onun adını tekrarladığını duydu; ve Jeremiah'yı unutmamış olan yanı kendini yeniden gösterdi.

Ur-villerin ve Waynhim'in havlama sesleri arasında Rime Coldspray ve Galt of the Humbled, Jeremiah ve *croye* ile birlikte tahtın odasına girdi.

Galt sadece mahkûmunu kontrol etmeye odaklanmış görünüyordu. Ama Demir El şirketin geri kalanını taradı; ve

Bunu yaptığında, yüz ifadesi onlara neden durduklarını sordu. Sonra Covenant'ı fark etti ve omuzları çöktü.

"Timewarden'ı yine kaybettik."

Cirrus Kindwind öfkeyle cevap verdi: "Bunu *sadece oğlu* yapıyor. Şimdi ihanetlerinin hikayesinin tamamlandığını iddia ediyor. Onda yalan duymuyorum. Yine de onun hiçbir sözüne itibar etmeyeceğim."

Esmer sanki Kindwind ona somut bir darbeden daha sert vurmuş gibi irkildi. Gözleri çiseleyen yağmur rengindeydi. Ama itiraz etmedi.

Demondim yaratıklarının yaygarası yükseldi, anlaşılmaz bir şekilde anlamsızlaştı. Sonra alçak bir mırıltıya dönüştü.

Linden Jeremiah'yı inceledi; ayrılıkları sırasında acı çektiğine dair işaretler aradı. Ama hiç değişmemiş görünüyordu. *Kril*, *croyel*'in dişlerini boynundan uzak tuttu. En azından bu küçük erteleme ona bahşedilmişti. Yaratık artık onun kanını içmiyordu. Yine de pençeleri hâlâ etine batıyordu: gücü hâlâ onu ele geçiriyordu.

Kadın *croyel'e bakarken*, *croyel* başını çevirip kötücül bir coşkuyla biçimsiz tahta baktı. Sırılarak dişlerini gösterdi.

Linden sanki canavarın tavrı onu zorlamış gibi istemsizce, "O şey," diye sordu. Sesi titriyordu. "O taht. Aranızda onu tanıyan var mı? Neyi temsil ettiğini biliyor musunuz?"

Esmer'den bir cevap beklemiyordu, ancak onun ya da Demondim-spawn'ın kendisine cevap verebileceğinden emindi. Ama belki de Ardent-

Insequent, sanki kendisine doğru yaklaşan çenelerden daha kötü tehlikeleri hissediyormuş gibi, başını kederli bir havayla salladı. Branl kesin bir ifadeyle, "*Haruchai* bunu ya da Kayıp Derinlik'te saklı herhangi bir sırrı açıklayacak hiçbir şey görmedi ya da duymadı," dedi.

Jeremiah aniden başını kaldırdı. *Kroyel* gibi sırılarak, "Bu Ridjeck Thome'daki a-Jeroth'un tahtının bir kopyası. Birebir kopyası. Lord Foul'un hala ordular ve savaşla istediğini elde edebileceğini düşündüğü sırada oturduğu yer de olabilir. Viles, kendilerine tapınmayı bırakıp tüm bu güçle faydalı bir şeyler yapmaya başladıktan sonra yaptı.

"Bu bir saygı duruşu."

Croyel'in sırtışı, Jeremiah'nın kanına duyduğu arzu kadar vahşiydi. Linden içgüdüsel olarak bu görüntüden kaçtı. Bu onu Mutabakat'ın parçalanmış yokluğundan daha çok incitmişti.

Saygı mı? Acıyla düşündü. Hayır. Jeremiah'nın sahibi yine yalan söylüyordu ya da gerçeği çarpıtıyordu. Demondim, Lord Foul tarafından kullanılmıştı. Ur-viles yüzyıllar ya da bin yıllar boyunca ona hizmet etmişti. Ama Viles'la tanışmıştı: onların Despiser'a boyun eğdiklerine hiç inanmıyordu.

Glimmermere'in yukarısında Esmer de aynı şeyi iddia etmişti.

"Linden Dev Dostu," diye ısrar etti Demir El. "Korkarım ki Ardent'in alarmı bizim için kötüye işaret. Adı Anılmaması Gereken yükselmeden önce Tehlike'yi geçmeye çalışmalıyız.

"Ve" -Galt'a döndü- "çocuk tarafından yavaşlatılmamalıyız. Efendim, adanmışlığınızı kabul ediyorum. Bunu onurlandırıyorum. Ama bizi engelliyor. Eğer izin vererseniz, *krili* sizin yerinize tutacağım ve bunu yaparken Linden Dev Dostu'nun oğlunu taşıyacağım. Şüphesiz *kroyel* ile her türlü temasta kötülük vardır ama ben buna karşı zırhlıyım." Katafraktına vurdu. "Ve artık yoldaşlarımızın gerisinde kalmayacağız."

Farklı bir şekilde de olsa Covenant gibi Linden da şimdiki zamana olan hakimiyetini kaybediyordu. Çok uzun süre mücadele etmişti; kendini tekrar tekrar tüketmişti- Bir zamanlar hayranlık uyandıran Viles'ı hatırlarken, en derin kâbuslarını öğrendiği anne babasını da hatırladı. *Croyel*'in açgözlülüğüne nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Galt kısa bir süre tereddüt eder gibi oldu. Muhtemelen o, Branl ve Clyme Coldspray'in önerisinin ne anlama geldiğini tartışıyorlardı. Sonra Alçakgönüllü bir karara vardı.

Demir El'e başını sallayan Galt, ona yer açmak için yana kaydı.

Hızla Galt'ın arkasına geçti. Onun yanından uzanarak elini Galt'ın *krili kavradığı* yere koydu. Galt'ın eli onunkini gölgede bırakıyordu: Hançerin muhafızlarını baş ve işaret parmakları arasına aldığı anda, Galt koruyucu bezi çıkarmadan elini bırakabildi. Sonra diğer elini Jeremiah'nın koluna attı, böylece çocuk -ya da *kroyel*- Coldspray kenetlenmeden önce dönüp kaçamayacaktı.

Bir an sonra Coldspray eğilerek boştaki kolunu Jeremiah'a doladı. *Croyel*'i zırhına, kendisiyle çocuğun arasına sararak ve *krilin* kenarını yaratığın boğazında sabit tutarak tutsaklarını yerden kaldırdı.

Croyel, pürüzlü tahtta bir kurtuluş vaadi görmüş gibi sırtmaya devam etti.

Demir El, Linden'e bir bakış attıktan sonra yoldaşlarına seslendi. "Şimdi, Swordmainnir, gerçekten de kaçmalıyız. Uçurumun laneti bize saldırmadan önce Kayıp Derinlik'ten geçemezsek, bir daha ne güneş ışığını, ne açık gökyüzünü ne de umudu göreceğiz. Dünya'nın sonunu görecek kadar yaşayamayacağız."

"Evet," diye homurdandı Grueburn, Linden'in başının yanından geçerken. "Hikâyemizi dinlemek için hayatta kalan hiçbir varlık kaçmadığımızı söyleyemeyecek."

Stave tek kelime etmeden Covenant'ın yüzüğünü kaldırdı ve Linden'i onu geri almaya çağırdı. Ama Linden başını salladı. Yüzük Covenant'a aitti: Esmer'in varlığında onun için bir işe yaramazdı. Ve Stave'in yanında daha güvende olacaktı.

Kullanabileceği zaman ona verecekti.

Waynhim önde, Ardent ise arkalarında hızla ilerliyordu. Devler de hemen onları takip etti ama yeni bir düzende. Önce Frostheart Grueburn gitti, yanında Stave ve arkasında Rime Coldspray vardı. Ardından Cirrus Kindwind ve Covenant geldi, etraflarında Humbled dizilmişti ve Esmer yakınlarda süzülüyordu. Ardından Anele ve Liand'ı taşıyan Stormpast Galesend ve Onyx Stonemage koştu. Onların arkasında Mahrtiir'in isteği üzerine Pahnı ve Bhapa, Cabledarm ve Halewhole Blunfist vardı. Manethrall ve Latebirth arkadan geliyordu. Belli ki Ramenleri bölüğün en harcanabilir üyeleri olarak görüyordu ve kendisi de Ramenler arasında en değersiz olanıydı.

Aralarında sanki Devleri ve Alçakgönüllüleri güdüyorlarmış gibi urviller hızla ilerliyordu. Ancak siyah yaratıklar Linden'in parlayan Asası ile aralarında biraz mesafe bıraktılar.

Linden yavaş yavaş, acele eden Devler'den yeni bir aciliyet emdi. Kalbi, Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın yeraltı ritimleriyle çarpıyordu. Avuçlarında ter birikmişti. Arkasında, *Krill*'in ısıltısı, tertemiz ağaçların parıltısı arasında loş gölgeler oluşturuyordu.

taş ve kendi aydınlığı. İleride, Ardent'in korkusu giderek daha çok bir feryat gibi hissediliyordu. Ama bu feryat, iblisin giderek artan vahşetini bastıracak kadar yüksek değildi. Linden sinirlerini bu devasa nabza karşı koruyamadı.

Swordmainnir kendilerini bir volkanın boğazından aşağı atmaya niyetliymiş gibi koşuyordu. Linden kendini Adlandırılmaması Gereken'e hazırlamalı, algısını tam olarak felaketin tonuna ve tınısına göre keskinleştirmeliydi. Başka nasıl savaşılabildi ki? Ama bu tür güçlerle savaşmak için çok küçük olduğunu zaten biliyordu. Ve Esmer, *onun öfkesine karşı sadece beyaz altının etkili olabileceğine* dair ona güvence vermişti.

Kendini savaşa hazırlamak yerine, Cail'in oğlunu etkilemenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Esmer ayrılırsa, Ardent şirketi güvenli bir yere taşıyabilirdi. Ya da Covenant şimdiki zamanla olan bağlantısını yeniden keşfedebilir. Vahşi büyüyle, Linden'in yapamadığını başarabilir.

İçimdeki kötücül hisler Coldspray'in haklı olduğunu doğruladı: Bir daha güneş ışığı, açık gökyüzü ya da umut göremeyeceğiz. Linden, Esmer'in fikrini değiştirecek kadar ikna edici, sinsiy ya da incitici bir argüman bulamazsa tüm şirket ölecekti.

Havlama sesleri ve çaresizlikle koşuşturan Devler, halüsinasyon görür gibi tünellerden geçtiler. Ana hatları belirlenmiş kalenin mağarasına ulaştılar ve sanki zarif peri yapısı önemsizmiş gibi içinden geçtiler. Kayıp Derinlik'in kapısına doğru koşarken adımlarını yavaşlatmadılar.

Ardent'in ateşli telaşı Linden'in önünü görmesini engelliyordu. Yine de geçidin yakın olduğunu biliyordu. Taşın şeklini, uçsuz bucaksız boşlukları ve sarkıtları hissetti; felaketin amansız yükselişini. Karanlık açıklıklar, sanki içten gelen bir el devasa bir kapıyı ardına kadar açmış gibi kabaran bir kükremeye dönüştü.

Anlar şimdi: sadece anlar. Şirketin kaderini belirleyen kum saati neredeyse boşalmıştı.

Sonra Linden'in duyularında bir açıklık izlenimi alevlendi. Atına binen Ardent, Waynhim'i takip ederek Hazard'ın ince açıklığına ayak basan geniş sahanlığa çıktı.

Waynhim köprüden yukarı fırladı. Derinliklerden uzaklaşmak için daha yükseğe çıkan Insequent onları takip etti. Ama Linden, Grueburn'e nefes nefese, "Dur. Durun!"

Grueburn Kayıp Derinlik'in girişini temizlediğinde, Linden'in talimatlarını ve yoldaşlarının geri kalanını beklemek için kendini uçurumun kenarına yakın bir yerde durmaya zorladı.

Linden onun çok altında, felaketin bir ateş püskürmesi gibi yükseldiğini gördü. İlk başta, gücü o kadar büyüktü ki onu net olarak seçemedi.

Duvardan duvara uçurumu dolduracak kadar geniş, şekilsiz bir alev ağzını andırıyordu. Ama kendini konsantre olmaya zorladığında, Adı Anılmaması Gereken'in ne bir ağız ne de şekilsiz olduğunu fark etti. Bu korkunç varlık alev bile değildi: Sadece gücü çok aşırı olduğu için ateşe benziyordu. Ve yüzleri vardı-

Tanrım, *yüzleri* vardı. Düzinelerce, yüzlerce. Hepsi birbirinden farklı, hepsi o kadar büyüktü ki bir seferde sadece üç ya da dördü oluşuyordu; hepsi azap içinde uluyormuş gibi gergin ve çılgındı. Ve hepsi kadındı. Sürekli ve sert bir şekilde mod değiştiriyor, bir işkence görüntüsünden diğerine durmaksızın geçiyorlardı. Ama hepsi farklıydı, tanınabilirlerdi. Eğer Linden onları tanısaydı, isimlerini söyleyebilirdi.

İçgüdüsel olarak anladı ki, eğer Bane onu ve yoldaşlarını yakalarsa, erkekler katledilecek; parçalara ayrılacaktı. Ama kadınlar yutulacaktı, her biri. O, Swordmainnir ve Pahnı, o-şeyin-bir parçası olacaktı.

Adı Verilmemesi Gereken Kadın Kevin'in Kirinin kaynağıydı. Kastenessen ve Esmer tarafından manipüle edilip şekillendirilen enerjileri, algıyı engelleyen bir karartı yaratıyordu. Yasayı gizleyen ve Dünya Gücünü engelleyen büyüü yaydı: Onun için yaşamın doğal güçleri sadece birer döküntüden ibaretti. Yine de O tükenmedi ya da

azaldı. Dağları yerinden sökecek güce sahipti. Görünüşe göre sadece niyeti eksikti.

O kötülüğe o kadar yakındı ki, Linden'in çabaları Asasını zar zor yanar halde tutuyordu. Birinci Woodhelven savaşından sonra rüyasında leş olduğunu görmüştü. Felaket ona çoktan ölmüş olduğunu hissettirmişti; ölmüş ve çürümüş.

Devler birbiri ardına geçitten çıktı, yanlarında hırlayan ur-vil kümeleri vardı. Ur-viller bölüğü Tehlike'yi geçmeleri için gürültüyle çağırdı; ancak Coldspray ve Kindwind, Grueburn ve Linden'in yanında durdu. Mütevazılar Covenant'ın başında nöbet tutuyordu. Stonemage, Galesend'i çıkıntıya kadar takip ederken yoldaşlarının neden durduğunu sordu; ama kimse cevap vermedi. Linden gibi diğer Devler de lanetin öldürücülüğü karşısında donup kalmıştı.

Aşağıya doğru bakan Stave kayıtsızca şöyle dedi: "Belki de İnancısız, Diassomer Mininderain'den bunun için bahsetmiştir. Belki de tehlikemizi anlamamızı dilemiştir."

Ardent uzaklığa rağmen Stave'i duymuş olmalıydı. Açıklığın tepesinden cafcacı adam şöyle seslendi: "O da Auriference! Bizi yok edecek olanlar arasında acı çeken Insequent'lardan biri! Halkımdan pek çok kişi onun kıyametinden kaçınmak için Toprak'tan kaçtı."

Esmer sertçe ekledi, "Kastenessen'in ölümlü sevgilisi de Adlandırılmaması Gereken Kadın'a katılıyor. O Emereau Vrai'ydi, kralların kızıydı ve *merewives*'in yaratılması için bu kadim ihtiyaçtan yararlanmaya cüret etti. Bu yüzden tüketildi."

Linden bu felaketin, Covenant'ın tarif ettiği gibi Diassomer Mininderain olduğuna inanabilirdi: *Kudretin eşi... Eğer* öyleyse, onun güçleri ölçülemezdi. Derinlerden çıkıp Dünya'yı kasıp kavurmak yerine delirmiş ve uykuya dalmıştı çünkü basit bir yıkımı arzulamıyordu. Bunun yerine sevebilen ve sevilebilen ölümlü yaşamlara açlık duyuyordu.

Ve o çok yakındı. Kesinlikle çok yakındı? Linden ve beraberindekiler Tehlike'yi asla zamanında geçemeyeceklerdi.

Esmer'i ikna etmesi ya da sürgün etmesi gerekiyordu. Ya şimdi ya da asla.

Ur-villerin çoğu açıklığa doğru kaçmıştı. Kalanlar ise kendilerini Asa'dan korumak için bir kama şeklinde toplanmıştı.

Hepsi öfkeyle el kol hareketleri yapıyor, bölüğün köprüye çıkması için garklıyor ya da hırkılıyorlardı.

"Linden!" Liand ona yalvararak bağırdı. "Kaçmalıyız!"

Linden hüzünle Esmer'e döndü. Ebeveynlerinin perişan mirasından esinlenerek, hayal edebileceği en keskin soruyu sordu.

"Cail'in oğlundan utanması seni rahatsız ediyor mu?"

Esmer, dalgalara çarpmış gibi karşısına dikildi. Gözlerinde fırtınalar kopuyor gibiydi. "Ve bu seni rahatsız mı ediyor, Wildwielder," diye karşılık verdi, "benim müdahalemi sona erdirecek araçlara sahip olduğun halde bunu kullanmaman?"

Linden şaşkın şaşkın ona baktı.

İnleyerek açıkladı, "Yüce Lord'un *krili*, Wildwielder. Hayatımı mahvetmek için çok güçlü."

Tehlikede olmalarına rağmen, Swordmainnir bakakaldı. Linden Liand'ın sıkıntısını hissetti. Ramen'in şoku sinirlerini tokatladı.

"Eğer bu işi kendin yapmak istemiyorsan," diye devam etti Esmer, "bir *Haruchaï*'ye emret, yapsın. Ölümümle birlikte varlığımın etkileri sona erecek. Insequent etkinliğini geri kazanacak. Timewarden'ın bildirimini karmaşasından kurtulacak. Dil yeteneği Devlere geri dönecek. Beyaz altın senin ellerinde yetenekli hale gelecek.

"Öldür beni, Wildwielder. Acılarına bir son ver. Eğer hayatında bir değer buluyorsan, benimki de sona ermeli."

"Sen-" Arkadaşlarının sıkıntısının ortasında Linden bocaladı. "Bu-" Ama sonra toparlandı. "Elbette. Öldürürüm seni. *Krill* ile birlikte. Mükemmel. Ama o zaman *croyel* kaçır." Serbest kalan yaratık onu ve hatta Devleri uçurumdan aşağı itecek kadar güçlü olabilir. "Oğlumu kaybedeceğim."

Esmer omuz silkti. "Dediğiniz gibi olsun." Bakışları yumuşamadı. "Hiçbir eylem bedelsiz ya da tehlikesiz değildir. Ama *şimdi* harekete geçmelisin. Bir sonun özlemini çektiğimi söylemedim mi? Ve bu fırsat her geçen an azalıyor. Benim ölümüm Adlandırılmaması Gereken'i avından vazgeçirmeyecek."

Görünürde hiçbir neden yokken ekledi, "Ur-viller ve Waynhim hâlâ size hizmet etmek istiyor. Kurnazlıktan yoksun değiller."

"Linden Dev Dostu!" diye tersledi Demir El. "Seni etkilemeye çalışmıyorum. Ama çabuk seçim yapmalısın! Felaket yaklaşıyor!"

Bir an için -bir kalp atışından daha fazla değil- Esmer'in çağrısının sonuçları Linden'i felç etti. Covenant'ı kurtarabilirdi. Vahşi büyüü geri kazanabilirdi. Ardent'e verilen güçler geri dönecekti. Sonra kalbi düzinelerce ya da yüzlerce işkence görmüş kadının yaşam nabzını yankılayarak tekrar attı; ve seçiminin hiçbir seçim olmadığını gördü. Tüm seçenekleri tahammül edilemezdi.

Esmer'i soğukkanlılıkla öldür. Jeremiah'ı tekrar kaybet. Ya da cevaplanamaz bir katliamla yüzleş.

Demondim-spawn onu hâlâ Hazard'a doğru itiyordu.

Rime Coldspray'e "*Git!*" diye bağırdı. "Önce Covenant! Sonra Jeremiah! Mümkün olduğunca çoğumuzu karşıya geçirin! Ben en son gideceğim. O şeyle boy ölçüşemem ama belki dikkatini dağıtabilirim."

Ironhand anında geri döndü; Kindwind ve Covenant'ı açıklığa fırlattı. Kindwind ve Humbled önden koşarken, Coldspray Stonemage ve Galesend'e birer birer takip etmelerini emretti; Cabledarm, Blunfist ve ardından Latebirth onların arkasındaydı.

Gürültüyle diğer ur-viller de kaçmaya başladı. Birkaç dakika içinde Grueburn ve Coldspray ile birlikte sadece Stave ve Esmer kaldı; Linden, Jeremiah ve *croyel*.

"Coldspray-!" Linden itiraz etti.

"*Hayır*, Dev Dostum." Ironhand'ın gözlerinde savaşın ışığı parlıyordu. Sırıltısı vahşiceydi. "Sen seçtin. Ben de seçtim. Sadece-oğul seninle kalırken, ihtiyacın olan her şeyi yapacağım.

"Belki de," diye hızla ekledi, "oğlunuz sizin yanınızda başka bir yerde olduğundan daha güvende."

Linden onun anladığını düşündü. O, Jeremiah ve *croyel* açıklıktayken Coldspray Esmer'i vurursa, yaratığın başka kimseye zarar verme şansı olmazdı. Ve Asa sayesinde Linden *croyel*'in büyülerini Coldspray'in kontrolü yeniden ele geçirmesine yetecek kadar uzun süre kontrol altında tutabilirdi.

Küçük bir şans. Hiç olmamasından iyidir.

"Git," diye nefes nefese kaldı Linden, mide bulantısından boğuluyordu. "Şimdi. Elimden geleni yapacağım." Coldspray başını sallayarak Hazard'a doğru koştu.

Grueburn ve Stave hemen peşlerinden gitti. Esmer, Linden'in yanında kaldı.

Açıklığın ne kadar dar göründüğünü, ne kadar kırılgan olduğunu unutmuştu - muazzam ve tehditkâr sarkıtların kütlesini unutmuştu. Grueburn onu köprü'nün üzerine taşırken, uçurum sanki en karanlık kâbuslarından fırlamış gibi açıldı. Ve bela: Tanrım, *bela*! Yüzleri kızarmış suratlar, yeni bir yaşamı yutmak için delicesine yukarı doğru bakıyordu.

Adı Anılmaması Gereken Kadın hızla yükselmedi, ama yaklaşımı *Melenkurion Skyweir*'i parçalayan güçler kadar kaçınılmazdı.

Elinde Asa'nın önemsiz ışığıyla Linden bambaşka bir duygu ve algı boyutuna yükselmişti: katıksız, yadsınamaz bir dehşet boyutuna.

Ailesinin neden ölümü tercih ettiğini şimdi anlıyordu. Başka herhangi bir son, bu dipsiz uçuruma, aşkın ve şehvetin bu yozlaşmış çarpıklığına düşmekten daha iyi olabilirdi.

Bir yerlerde Ardent acele etmeleri için bağıırıyordu. Obsidyen yelpazesinden -mağaranın tek çıkışı- Devler cesaretlendirmek için bağıırıyordu. Cesaretini toplamaya çalışan Linden, anlık güvenliğe ulaşan arkadaşlarının çetelesini tutmaya çalıştı; denedi ama başaramadı. Ur-villerin ve Waynhim'in miyavlamaları umutsuzluğa benziyordu.

Hazard'ın tepesinde, Coldspray ve Grueburn arasında bir işaret geçti. Onlar *Haruchai* değildi: birbirlerinin düşüncelerini duyamazlardı. Yine de yüzyıllardır birlikte eğitim görmüşlerdi. Sanki tek bir zihni paylaşıyorlarmış gibi hareket ediyorlardı.

Coldspray aniden döndü. Aynı anda Grueburn sarsılarak durdu ve bir adım geriye sıçradı.

Jeremiah'ı tutmaya devam eden ve *krili croyel*'in boğazından bir parmak genişliğinden daha kısa bir mesafede kavrayan Demir El, Esmer'e bir tekme savurdu.

Görünüşe göre birçok gücüne rağmen zihinleri de okuyamıyordu. Coldspray'in tekmesi onu tam isabetle yakaladı. Ve o bir Devdi, onun iki katı büyüklüğünde ve çok daha ağırdı. Gezintinin Eşiğinde, Stave'in darbelerine gözle görülür bir kolaylıkla dayanmıştı; ama Swordmainnir'in Demir Eli'ne dayanamamıştı.

Onu açıklıktan düşürdü, Diassomer Mininderain'in, Emereau Vrai'nin ve sayılamayacak kadar çok ihanete uğramış kadının şehvetine doğru yuvarlanmasına neden oldu.

Farklı bir gerçeklikte, onlardan biri Linden'in annesi olabilirdi. Ya da Joan.

Coldspray bir an bile duraksamadı. Dönüşünü tamamladıktan sonra koşmaya başladı. Arkasında, Grueburn hızlanmak için tekrar ileri atılmaya başladı.

Linden, Demondim'in yaratıklarının tiz çığlıklarını duydu. İstemsizce Esmer'in düşüşünü izledi. Çenelerin onu havadan ısırmak için gerildiğini gördü-

-Dişler kapanmadan önce onun ortadan kaybolduğunu gördüm.

Demir El onun öleceğine inanmış olamazdı. *Elohim*'in soyundan geliyordu: onun felaketten kaçacağını biliyor olmalıydı. Sadece Covenant ya da Ardent'in kendilerini toparlamalarına izin verebilecek bir yokluk yaratmaya çalışıyordu.

Ama o, Grueburn ya da Stave daha iki adım bile atmadan, teolojiden bir el Hazard'ı kavramak için yukarı doğru parladı. Reddedilemez kudret ince taşın etrafını sardı ve *çekti*.

Bir an için, bir andan daha kısa bir süre için, hiç zaman olmadan, Linden açıklığın titrediğini ve çığlık attığını hissetti. Sonra köprünün tüm tepesi parçalara ayrıldı.

Somut gerçeklik sanki yok olmuş gibi görünüyordu. Bane'in gücünün geri tepmesi Coldspray, Grueburn ve Stave'i yukarı doğru itti. Aşağı indiklerinde altlarında hiçbir şey yoktu.

Paramparça olmuş granit yağmuru ve Adlandırılmaması Gereken Kadın'dan başka bir şey yok.

Coldspray, Jeremiah ve *croyel*, Grueburn ve Linden, Stave: birlikte moloz gibi düştüler.

Esmer, Covenant ile Ardent arasındaki köprünün ayağında çoktan yeniden ortaya çıkmıştı.

Biri feryat etti. *Croyel* mi? Linden'in kendisi mi? Uçurum seslerle doluydu. Bane'in kalbine bakmıştı: ölmeyeceğini biliyordu. Stave ve Jeremiah katledilecekti.

anında. *Croyel* parçalanacaktı. Linden'in sonu daha kötü olacaktı.

O ıglık atan yüzlerde, hepsinde kendi kaderini, başarısız seçimlerinin sonucunu gördü. Bane'in kurbanları kötölüğü istedikleri için değil -bazıları istememişti- hata yaptıkları için kötölüğe düşmüşlerdi. Şimdi onların mirası, bir zamanlar sevdikleri gibi sevebilecek her kadın için sonsuz bir ıstıraptı.

İhlamur, Coldspray ve Grueburn yer ve tadına bakarlardı.

Linden'in ruhu çoktan leş olmuştu. Adını Vermemesi Gereken, onun tadını herhangi bir Dev'den daha çok çıkaracaktı.

Ama dalmasından daha hızlı bir şekilde, bir kezzap seli yanından geçti. Bir şekilde ur-viller ilimlerini yoğunlaştırmak için bir kama oluşturmışlardı. Ebon sınırları aşağıya doğru vurdu.

Asit isabet ettiğinde, bane mağarayı sarsan bir kükreme çıkardı. Yüzler irkildi. Teurji eli etkisiz bir sise dönüştü.

Aynı anda, çılgın bir şerit çilesi Linden ve Grueburn'ü yakaladı; onları geri çekti. Sarsıntı Linden'ı bir kırbaç şaklaması gibi kırdı: neredeyse Asa'yı düşürüyordu. Daha fazla kumaş Coldspray, Jeremiah ve *croyel*'i yakaladı: bir dizi parlak renkli şerit. Diğer bantlar Stave'i çekip aldı.

Kablolar gibi gergin olan Ardent'in giysisi, düşen hücumlarını yukarı doğru sardı.

Sıvı güç, yüzlerin işkence dolu iniltisine daldı. Çıglıkların arasında gök gürültüsü gibi patladı.

Birkaç düzine ur-vil Adlandırılmaması Gereken Kadın'a zarar vermeyi umamazdı: bunu biliyor olmalıydılar. Ama onun dikkatini dağıttılar.

Ve yalnız da değillerdi.

Daha küçük bir güç patlaması sarkıtların arasına çarptı ve yayıldı. Waynhim-! Ur-villerin sert gücüne denk olamayacak kadar azdılar. Ve ilimlerini Tuhafliklarına uyacak şekilde değiştirmişlerdi; kara soydaşlarının izlediğinden farklı yollara sapmışlardı. Yine de sert vuruyorlardı ve sarkıtlar kırılıyordu, ağırlık ve yaş yüzünden kırılan hale gelmişlerdi.

Kulakları patlatan bir çatırtı ve gürültüyle, devasa kuleler bane'lerin suratlarına doğru sivri uçlar gibi düşmeye başladı.

Herhangi bir hata Ardent'in şeritlerini parçalayabilir; Linden ve Jeremiah'ı ezebilirdi. Ama Waynhim ne yaptığını biliyordu. Mermileri mağaranın uzak tarafına düştü.

Ardent'in çabaları gücünün sınırlarını test etti. Linden ölümcül bir yavaşlıkla yükseldi. Görüşünde patlamalar gibi karanlık lekeler belirdi ve sarkıtlar kırılırken taşların çıkardığı çığlıklar yankılandı. Grueburn ona sıkıca sarıldı: nefes alamıyordu. Ama Dev'in kollarının kordonlu baskısını fark etmedi. Asasının ışığını kaybetmişti; sağlık hissini yitirmişti. Felaket sinirlerine işlemişti. Karanlığın ve bozulma parçalarının arasından çığlıklardan başka bir şey tanımıyordu. Yoldaşlarının geri kalanının durduğu ya da çömeldiği uçurumun kenarı hâlâ çok uzaktaydı. Oraya asla ulaşamayacaktı.

Sonra Insequent'in yardımı geldi. Bluntfist ve Cabledarm Bhapa ve Pahn'i serbest bıraktı. Yoldaşları tarafından desteklenen iki Swordmainnir, Ardent'in şeritlerine tutundu ve onları sanki halatmış gibi çekti.

Öfkeyle çırpınan Adlandırılmaması Gereken Kadın yukarı doğru fırladı.

Bluntfist, Cabledarm ve Ardent daha sert sallandı.

Bir an sonra, diğer Devler Grueburn ve Coldspray'i yakalamayı başardı. Mahrtiir'in tutunacağına güvenen Latebirth, Grueburn'ün katafraktının kenarlarını kavradı ve onu uçurumun kenarından çekti. Onyx Stonemage, Demir El'e yardım ederken bir koluyla Liand'ı tuttu. Devlerin ağırlığı üzerinden kalktığı anda, Ardent Stave'i güvenli bir yere çekti.

Zayıflığına rağmen Liand *orkestrasından* bir parıltı çağırdı. Saf ışığı Bane'in vahşetine karşı koydu. Toprak Gücü'yle, Swordmainnir ve Ardent'i destekledi.

Insequent sanki devleri omuzlarında taşımış gibi soluk soluğa kaldı. Yüzünü tehlikeli bir solgunluk kapladı: Bacakları altından sallanıyordu. Bane'in gücünün yansımaları yanaklarından süzülen terin kesik gibi görünmesine neden oldu.

Linden bir an için tekrar nefes alabildiğini fark etmedi. Kaburgalarının daha sonra acıyacağına şüphe yoktu: şu anda onları hissedemiyordu.

Siyah çiçekler görüş alanını genişletti. Adı Anılmaması Gereken'in kükremesi dünyayı doldurdu.

Esmer Devlerin arasında durmuş, onlara küçümseyerek bakıyordu.

Galt yakınlardan bir yerden şöyle seslendi: "Demondim'den türeyenlerin kaçmak istediklerini anlamak için dil yeteneğine ihtiyacımız yok. Waynhim bize rehberlik etmek için koşmaya başladı bile. Hızla takip etmeliyiz."

Demir El nefes nefese, "Evet," demiş olabilir. Linden emin değildi. Mide bulantısı ve dehşet yılanları bağırsaklarında kıvranıyordu. Grueburn dik durmaya çalışırken, Linden'in görüşündeki lekeler her şeyi kaplayana kadar büyüdü ve dünya yok oldu.

Dakikalar ya da saatler boyunca, Linden bir ölüm diyarında yaşadı. Çok fazla acı çeken yüz görmüştü. Onu leş yiyenlerin merhametine bıraktılar. Onun için bu bela, zehirli ve gürültülü sürünen şeylere dönüşmüştü. Çürümekten zevk alarak etini kemiriyorlardı: kırkayaklar, örümcekler, uzun solucanlar. Onlardan kurtulmak için derisini tırmalamak istiyordu. Ama kâbusları onu ele geçirmişti. O ölüydü: O ölümdü. Katliamdan sorumluydu-

Sonra Grueburn'ün adımlarının sarsıntısıyla, Swordmain'in nefes alış verişinin stentorian törpüsüyle uyandı. Dehşet içinde kendine döndü. Sürünme ve zehir hissi çamur teri gibi üzerine yapıştı. Kıskaçlar ve dişler giysilerinin altından onu ısıırıyordu. Ateş istiyordu; kendini alevle yakmak için yanıp tutuşuyordu. Ama ne örümcekler, ne çıyanlar, ne de iğrenç böcekler vardı. Sadece onları hissediyordu. Grueburn'ün inatçı mücadelesi Linden'in dönüştüğü şeyi affettirmedi.

Coldspray'in ve Cirrus Kindwind'in cüssesini geçip Liand'ın Güneş Taşı'nın beyaz titreşimleri Linden'a ulaştı. O ve Stonemage, Waynhim'in peşindeki bölüğe liderlik ediyorlardı. Ama artık koşmuyorlardı. Uçurumdan ve Kayıp Derinlik'ten uzaklaşan tünel, zemini enkaz yığınınına benzeyen dar bir yarığa dönüşmüştü. Devler, *Haruchai* hariç tüm insan yoldaşlarını hâlâ taşıyorlardı; ama dikkatli hareket etmeleri gerekiyordu. Aralıklarla, kaya çıkıntıları geçidi daraltıyor ve onları yanlmasına sıkışmaya zorluyordu.

Linden'in ne sağlık hissi ne de g¼c¼ vardı. Stave h¼l¼ Covenant'ın y¼z¼ğ¼n¼ taşıyordu. Canlı canlı yeniyordu: değer verdiği herkes ¼lecekti. Yutulmuş y¼zler ve kırkayaklar tutulmayacak s¼zlerdi. Ve Esmer ona yakın durarak onun boşluğunu garantiledi. Birçok yarası veba lekeleri gibi septik g¼r¼n¼yordu.

Liand'la birlikte Ardent'i ileride g¼rmeyi umuyordu. Ama Insequent orada değildi. Liand ve Stonemage, Covenant ve Kindwind, Jeremiah ve *croyel* ve Coldspray'e sadece Humbled eşlik ediyordu.

Linden, percipience olmadan Covenant'ın durumunu ¼l¼emezdi. Kendini yozlaşmadan arındıramazdı. Ama onun anılarının kaosundan kaçığını d¼ř¼nmek i¼in hi¼bir nedeni yoktu: Esmer yakınlarda olduğu s¼rece.

Grueburn'¼n geniş g¼ğs¼ ve kalın omuzları Linden'in arkasını g¼rmesini engelliyordu. Ama kılı¼ ustası bir engeli aşmak i¼in d¼nd¼ğ¼nde, Linden arkasındaki fig¼rleri taradı.

Onları ateş ve endişe i¼inde g¼rd¼, karanlık şekiller Bane'in ¼fkesinin ¼n¼nde yalpalıyordu. G¼r¼n¼ře g¼re b¼l¼nmenin kısıtlamaları ve b¼k¼lmeleri Adlandırılmaması Gereken'i engellememişti. Korkun¼ boyutuna ve kalabalık kimliğine rağmen, şeklini dilediği gibi değiştirebiliyor gibiydi. ¼r¼mcekler, hamamb¼cekleri, b¼cekler gibiydi: giremeyeceği kadar k¼¼¼k bir çatlak, dolduramayacağı kadar b¼y¼¼k bir mağara yoktu. Hi¼bir fiziksel engel onu kısıtlayamazdı. Leşle beslenen bu şeyler her yarıktaki ve kuytuda zehirliydi. Ge¼idin genişliği onu Linden'in yoldaşlarını teker teker avlamak zorunda bırakabilirdi; ama bu şeytanın kaynayan enerjisini engelleyemezdi.

Linden siluet halinde Stormpast Galesend'in Anele'yi, Cabledarm'ın Pahni'yi, diğer Devlerin -muhtemelen Blunfist ve Latebirth'¼n Bhapa ve Mahrtiir'i taşıdığını g¼rd¼. S¼yleyebildiđi kadarıyla, Swordmainnir'lerden hi¼biri d¼řmemiřti. Ama izlenimleri kesin olamayacak kadar belirsizdi. Yarığın sivri yolu ¼ok fazla g¼lge oluşturuyordu. Arkasında kaçışan Devler, ¼arpık ve hantal menhirleri andırıyordu.

Ardent'ten -ya da ur-villerden- hi¼bir iz g¼remedi.

Sonra Grueburn daha hızlı ilerlemek için önüne döndü, çağların çöpü üzerinde yolunu seçti ve Linden arkasına bakamadı.

"Ardent mi?" Histeri sesini çiğ çiğ kazıdı. İşe yaramaz bir şekilde gömleğinin, kot pantolonunun içinde sürünenleri tokatladı. "Nerede o? Onu kaybettik mi?"

Grueburn ve Stave bilmese de Esmer bilirdi.

Ardent'in güçleri olmadan-

Cail'in oğlu cevap vermedi. "Insequent," diye soludu Grueburn, "ur-villere yardım etmeye yemin etti. Bunu yapmayı nasıl düşündü, anlayamıyorum." Adını Vermemesi Gereken Kadın'a kurdele bantlarıyla karşı koyamadı. "Yine de arkamızda kalıyor."

"Ne yaptığını söyleyebilir misin?" Linden sordu. "Söyleyemem. Felaket duyularımı dolduruyor."

"Tüm beklentileri aşıyor," dedi Stave. *Orcrest* ya da onun Kevin'in Kirine karşı doğuştan gelen koruyucuları eski Üstadın algısını koruyordu. "Korkusu apaçık ortada. Yine de bilgisini ur-villerin çabalarına katıyor. Giysileri felakete zarar vermiyor. Ur-villerin de yok. Yine de gücünü genişlettiğinde, onların ilmi ve onun giysisi ayini bir kenara bırakır. Birlikte iblisin ilerleyişini yavaşlatırlar."

Linden korkuyu anlıyordu. Ardent'in yaptığı şeyi yapamazdı. Kemirici ve toksinlerle kaplıydı; aç bir yıkım. Gözlerini her kapadığında, altındaki dehşeti gördü; korkunç gücün Hazard'ı yok edişini izledi; düşüşünü hissetti-

Kendi annesini öldürmüştü. Başına ne geldiyse hak etmişti.

Çılgınca bakarak, dikkatini yarığın sert duvarlarına **o d a k l a m a y a** çalıştı. Dayanabileceğine inanmak istedi. Dünyanın dayanacağına. Ama yapamadı. Yakında ıstırap ve umutsuzluktan zevk alan bir canavar dağın köklerini tüketecekti. Çiğnenmiş derisini tokatladı ama hiçbir şey elde edemedi.

Liand'ın ışığının parçalarının ötesinde, gömülü karanlık mutlaklı. Ölçülemez granit ve şist fersahları obsidyen, kuvars ve Gravin Threndor'un yavaş kanı gibi garip cevherlerle damarlanmıştı. Uzun zaman önce, Wightwarrens'in derinlere uzandığına, Toprak-Kan'ın mağarasının derin olduğuna inanmıştı. Ama şimdiye kadar derinliğin gerçek anlamını kavrayamamıştı. Nefes almak

imkansızdı. Buradaki hava çağlar boyunca sıkışıp kalmış, yaşamı sürdüremeyecek kadar durgun olmalıydı. Grueburn'ün nefes almak için savaşmak zorunda kalması şaşırtıcı değildi.

Muhtemelen Liand atmosferi Toprak Gücü ile tazeliyordu. Ama yeterince yapamadı. An be an, boğulma Linden'in etrafını sarıyordu. Taşın kendisi boğulma hissini somutlaştırıyordu. Ciğerleri göğsünde panik ve granit tarafından eziliyormuş gibi zorlanıyordu.

Uzun günler önce Revelstone'da Liand ona, Kevin'in Kir'i onu tamamen kör ettiğinde bile Asasından Toprak Gücü ve Yasa çekebileceğini öğretmişti. Ancak o sırada Kastenessen'in acı dumanı tepesinde asılı duruyordu; ve kaynağından belki de iki yüz fersah uzaktaydı, dayanıklı kaya barikatlarıyla korunuyordu. şimdi ise Adlandırılmaması Gereken *Kadın çok yakındaydı*; korkmuş ve dehşete düşmüş olan Linden, felaketin korkunç sihirlerinin üstesinden gelebileceğine inanmıyordu.

Ve Asasının iyi huylu ateşi olmadan, böceklerin hislerini sinirlerinden ve derisinden uzaklaştıramazdı. Çok geçmeden delirecekti.

Yardıma ihtiyaçı vardı ama kimse ona yardım edemezdi: şimdi değil. Devlerin ilerleyişi yardıma izin vermeyecek kadar zorluydu. Ve önündeki yola dair parçalı bakışları, yarığın geçilmez hale gelmek üzere olduğunu gösteriyordu. Kireçtaşı ve kırılğan şeylden oluşan bir zayıflık çizgisini takip ederken daralmaya ve bükülmeye başlıyordu. Liand'ın Güneş Taşı'nın ötesinde, yarık ani artışlarla daha da keskinleşen bir açıyla eğiliyordu.

Linden Waynhim'e güvenirdi. Onlara güvenmeye çalıştı. Ama görünüşe göre şirketi sadece kendilerinin takip edebileceği bir yola doğru götürüyorlardı. Belki o, *Haruchai* ve Ramen, çatlak yataya yaklaştığında küçük yaratıkların peşinden sürünmeyi başarabilirdi. Ama Swordmainnir tuzağa düşecekti. Ve eğer Coldspray croyel'i serbest *bırakırsa*-

"Ha!" Liand'ın çağrısı yarıкта yankılandı: bir rahatlama çığlığı. "Waynhim bizi yanıltmadı! şşte yol!"

Yarık daha da eğildiğinde, Rime Coldspray aniden çömeldi ve sırtını alt duvara dayadı. Jeremiah ve *croyel'i* tutarak

Bir koluyla *krili* tutarken diğerkoluyla da bacaklarını kullanarak kendini yarık boyunca baş aşağı itti. Taş bu şekilde kaymaya izin vermeyecek kadar sert görünüyordu ama katafraktı bir kızak **g ö r e v i** gördü. Hareket etmeye devam edebildi.

Demir El'in önündeki Kindwind bir omzunu ve sakat kolunu kullanarak kendini ileri itti, hâlâ Covenant'ı tutuyordu. Grueburn'ün bir sözüyle Linden dönerek Kılıçustası'nın göğüs zırhını iki eliyle kavradı ve topuklarını Grueburn'ün beline doladı. Dev ellerini alt duvara dayayıp dört ayak üzerinde ilerlerken, taşıdığı Asa göğsüyle Grueburn'ün göğsü arasında sıkışmıştı.

Linden'in vücudunun Grueburn'e değdiği her nokta kurtçukların işkencesi altındaydı.

Arkalarında Galesend, Grueburn'ün örneğini izledi. Anele'nin gözleri *orkestadan* ve *krilden* gelen kısa parıltılarla parlıyordu ama Galesend'in niyetini anlamış **g ö r ü n ü y o r d u**. Yarığın darlığı Linden'in yaşlı adamın koruyucusunun ötesini görmesine izin vermiyordu.

Sonra Liand'ın ışığı, sanki o ve Taşbüyücü ulaşamayacak bir yere düşmüş gibi kesildi. Linden'in ciğerlerini bir başarısızlık telaşı doldurdu. Mide bulandırıcı yaratık sürüleri çok derinlerine işlemişti: bir daha asla nefes alamayacağından korkuyordu.

Bir şekilde Frostheart Grueburn'e tutunmuş.

"İşte!" Kindwind bağırdı. "Açık bir geçit! Eğer Ardent ve ur-viller dayanırsa, daha savunulabilir bir yol elde edecekler."

Somut bir biçimi olmayan ısırlıklar ve kıvranmalar arasında Linden, Covenant'tan bir anı yakalamış gibi görünüyordu, sanki geçmişlerinden parçalar onun kaotik hatıralarından sızmıştı. Birlikte Diyar'a ilk geldiklerinde -Mithil Stonedown'da hapse atıldıklarında- Sunder, Covenant'ın ısrarıyla Graveler'in Güneş Taşı'yla Covenant'ın alnına dokunmuştu. Bu hareketiyle Sunder, Covenant'ın yüzüğünü uyandırmış ve *orkestrayla* birlikte vahşi büyüü tetiklemişti.

Liand'a yaklaşabilirse Linden de benzer bir şey yapabilirdi. Sağlık duygusuna dair herhangi bir ipucu onun dehşetini, biriken çöküşünü tersine çevirebilir. O zaman leş yerine Toprak Gücü ve Kanun'u seçebilirdi. Etini temizlemek için Asasının alevini kullanabilirdi.

Keşke nefes alabilse-

"Mümkün olduğunca çabuk," diye son nefesini verdi. "Beni Liand'a götür. Onun *orkestrasına* ihtiyacım var."

Grueburn başını salladı. Konuşamayacak kadar zor nefes alıyordu.

Kindwind ve Covenant gitmişti. Rime Coldspray, kollarını Jeremiah ve *croyel*'e sımsıkı sararak daha uzağa savruldu. Canavar doğrudan Linden'a baktı. Sırtışı dişlerini gösteriyordu.

Sonra Coldspray durdu. Kendini ve yüklerini yukarı kaldırdığında, yarığın üst duvarına çarpmadı. Bunun yerine o ve yükleri taştaki bir yarığın içinde kayboldu.

Yarım düzine kalp atışından sonra Grueburn Linden'ı oraya taşıdı; Linden da Güneş Taşı'ndan daha iyi hava kırıntıları kaptı. Grueburn sırtını alt duvara döndüğünde, Linden yüzünü yukarı çevirdi. Önündeki Devlerin ötesinde, kısa bir saflık parıltısı yakaladı.

Burada daha geniş bir fay yarıkla kesişiyordu. Yeni yarık ilk başta düzdü: sonra dik bir şekilde karanlıkta yükseliyordu. *Orkestranın ışık kırıntıları* yamaçta çabalayan Waynhim'i gösteriyordu. Elleri ve ayakları, koşuşturan böcekler gibi eski toprak parçalarını yerinden oynatıyordu. Taşbüyücü ve Liand tırmanışın eteğine çoktan yaklaşmıştı. Ama onların arkasında, Kindwind ve Covenant'ın arkasında, Coldspray dinlenmek için durmuştu. *Croyel*'in yüzünü Linden'dan çevirmiş, yüklerini orada tutuyordu. Demir El'in *kril* üzerindeki tutuşu hiç sarsılmadı.

Linden'in çağrısını duymuş olmalıydı. Linden, Liand'a yetişebilmek için onu geçmek zorundaydı.

Çok uzaktaydı.

Bu pozisyonda, hançerin argansı doğrudan Linden'in yüzüne parlıyordu. Taş boyunca keskin çizgiler bıraktı; mika ve kuvars fasetlerinde ilham gibi ani parıltılar buldu; aşağı doğru sızan nemin somurtkan parlaklığını ortaya çıkardı.

Linden'in giysilerindeki koşuşturma hissi yoğunlaştı. Çok sayıda ısıracı şey, ışıktan gizlenmiş hassas etleri arıyordu. Buna tahammül edemezdi; Grueburn'ün Stonedownor'a ulaşmasını bekleyemezdi.

Kindwind ile Coldspray arasındaki yolun yarısında Esmer, sanki aralarında olup biten hiçbir şeyle gerçekten ilgilenmiyormuş gibi durup olanları izliyordu

Thunder Dağı'nın kökleri.

"Çabuk ol," diye yalvardı Linden: boğulurcasına öksürüyordu.

Nefes almak için inleyen Grueburn kendini ayağa kaldırdı ve Ironhand'e doğru yürüdü.

Bin yıl önce, vahşi büyü orijinal Kanun Asası'nı yok etmişti; ama Linden bunu umursamayacak kadar çaresizdi. Elinden geldiğince çabuk kendi Asasını uzattı. Demir topuklarından birini çılgınca mücevherin ışıltısının kalbine sapladı.

Korkunç bir an için hiçbir şey hissetmedi. Ne de olsa neden hissetsin ki? *Kril orkestra* değildi: Asa beyaz altın değildi. Ve sağlık hissi de yoktu. İhtiyaçlarına odaklanamıyordu. Boğazının arkasında yakın feryatlar fokurdarken sadece dua etmeye çalışabilirdi.

Sonra hafif bir enerji dalgası ellerine dokundu, hissedilir bir sıcaklık-

Hızla Asa'yı geri çekip göğsüne bastırdı; hayatının tüm dualarını rünlü siyah tahtaya yoğunlaştırdı.

Bane'in büyülerine yakınlığı nedeniyle engellenmiş, yeni yaşam titreşimleri mağdur sinirlerine sızdı.

O canlılığa sarıldı, onu körükledi. Talep etti. Kandırdı.

Küçük artışlarla daha da güçlendi. Bir vasiyet gibi uçucu bir alev şaft boyunca kaydı. Sürdürülemeyecek kadar zayıftı, buharlaştı. Ama bir başkası onun yerini aldı ve bir başkası ve üçüncüsü yayıldı. Sanki tahta yağla kazınmış gibi kısa bir süre rünlerin izini sürdü. Sonra başka ateşler yaktı. Bir yığın alev sanki Linden'in göğsünden fırlamış gibi dışarı sıçradı.

Gün ışığı kadar nazik ve özlü bir ışık yarığın içine aktı. Kısa süre sonra bir ateş sütununun çekirdeğinde durdu; Dünya gücü ve yaşamın.

Her taraftan, Kevin'in Kir'i onun gücünü kısıtlıyordu. Gücü, diğer durumlarda çağırdığı güçlerin soluk bir alayıydı. Yine de ruhunu besliyordu; olası dönüşümleri ima ediyordu. Bu yeterli olacaktı.

Olmak zorundaydı.

Aceleyle ateşi sıkıca etrafına çekti; kendini ateşle kapladı. Sonra vücudunun sıkıntılı her santimini temizlikle ovmaya başladı.

Kemirme ve çimdikleme, sürünme, histerinin hızlı kayması: birer birer düştüler, yakıldılar ya da bastırıldılar. Ancak hepsini yakıp kül ettiğinde, hiçbir şey bulamadı.

değişmişti. Bir leş haline geldiği, sadece ölüm ürettiği inancı -gerçek umutsuzluğu- kendisine nasıl sağlayacağını bildiği herhangi bir yatıştırıcı için çok derindi. Ruhunda bir hastalık vardı ve Adını Vermemesi Gereken'in yiyip bitiren yüzü her an daha da yaklaşıyordu.

Yine de tekrar rahatça nefes alabiliyordu. Görebiliyordu. Çıyanlar ve örümceklerden duyduğu tiksinti yok olmuştu. Arkadaşları ciğerlerine temiz hava çekiyordu. Coldspray ona minnettar bir sırıtış sundu.

Stave'in yüzünde hiçbir şüphe belirtisi yoktu. Ama Esmer, Linden'e sanki onun rahatsızlığı kendi rahatsızlığıymış gibi bakıyordu.

Daha yükseğe tırmanan Waynhim, yarığın duvarındaki bir çıkıntının yanından geçmişti. Altlarındaki yamaçta Stonemage, Liand'la birlikte bekliyor ve acilen çağırıyordu. Linden, Güneştaş'ının ve Asa'sının ışığında Kindwind ve Alçakgönüllüler'in de durduğunu gördü. Coldspray ve Grueburn'ün durduğunu hissetmiş olmalıydılar.

Linden, Covenant'ı dünyanın geçmişinde kaybolduğunu doğrulayacak kadar uzun süre inceledi. Sonra diğer arkadaşlarını ölçmek için döndü.

Anele'nin korkusu sinirlerine haykırdı. Yoldaşları onun arkasında toplandıkça Galesend'in telaşı da artıyordu. Yine de Linden onları görmezden geldi; kendini duyularını daha uzağa atmaya zorladı.

Devlerin ötesinde, kuduz patlamalar halinde ur-villerin iğrenç kezzaplarını tattı. Aralarında, Ardent'in büyüleri sözlerinin ateşli hırıltısı, dişlerin ve acının uğursuz gıcirtısına karşı desteğini ekledi-

Adını Vermememiz Gereken Kadın çok yakındı.

Yeni bir panik Linden'ı soktu. "Oh, Tanrım." Kendine çok fazla zaman ayırmıştı. "*Gitmek* zorundayız."

"Evet," diye homurdandı Demir El. Teşvike ihtiyacı yoktu. Jeremiah'yı, onun kıyametini ve *krillerin* korkunç tehdidini sırtına alarak yamaca doğru ilerledi. Uzun yorgunluğuna ve ağır yüklerine rağmen kısa bir depar atmaya başardı.

Grueburn hemen peşinden gitti, yarığın zeminindeki nemli taş ve kayaların üzerinden aceleyle geçti. Arkasından Galesend ve diğer Swordmainnir'ler geliyordu.

Grueburn cüssesini tırmanışın gevşek yüzeyine doğru kaldırırken, Linden Ardent'in eğik yarıktan dışarı çıktığını hissetti. Artık onu net bir şekilde algılayabiliyordu. Grueburn, kaba duvarlara tutunan kumaş şeritleri üzerinde kendini havaya kaldırırken çıkardığı hırıltı sinirlerini tırmaladı. Yükselirken, altındaki ur-villere doğru yol açtı.

Sonra Linden yanık kokusu aldı-

-Insequent'ten. Kıyafetleri renklerinin çoğunu kaybetmişti. Kurdelelerinin birçoğu kömürleşmiş ya da yanarak kırılğan ipliklere dönüşmüştü. Onun demir gibi terleyen çılgınlığını, keskin korkusunu ve yıpranan kararlılığını, çaresizliğini dilinde tattı. Yine de ur-villerin önünden kaçmadı. Bunun yerine kendini onların üzerinde yükseğe kaldırdı ve geri çekilmelerini korudu.

Yarıktan çıktıklarında yaratıklar dağınık ve kararsız görünüyordu; bozguna uğramışlardı. Geçidin daralması onları kamalarını dağıtmaya zorlamıştı: teurgilerini birleştirememişlerdi. Sonuç olarak, bazıları korkunç şekilde hasar görmüştü. Linden elleri ya da ayakları yarılmış, uzuvları eksik yaratıklar hissetti. Birkaç ur-vil'in nemli toprağın üzerine çöktüğünü ve ayağa kalkamadığını hissetti. Bane'in vahşiliğinin içinden, doğal olmayan kanın buruk nabzını kokladı.

Türlerinin son örneğiydiler. Teker teker yok ediliyorlardı.

Bata çıka, yarıкта yeni bir kama oluşturdular. Kaç tanesinin kaybolduğunu tahmin edemiyordu. On kişi mi? Daha fazla mı? Yine de savaşmaya devam etmeye hazırlandılar. Uzun bir süre sonra, loremaster'ları yarıktan çıktı ve elinde kırmızı jerrid'iyile belirdi. Yaratıkların en büyüğü ve en güçlüsü kamanın ucundaki yerini geri aldığıında, tüm oluşumun gücü odak noktasına yerleşti.

Çıgılık atan yüzlerden oluşan bir kargaşa yarığa doğru ilerledi. Hatayı duvardan duvara doldurdu.

Ur-viller acı ve aşındırıcı bir akışkan güç püskürterek karşılık verdi. Büyüleri bane'e zarar veremeyecek kadar cılızdı; ama yüzlerin duraklamasına neden oldular-

Adı Anılmaması Gereken Kadın peşinden birçok benliğini çağırırken, yaratıklar geri çekildi.

Baş belası kurbanlarından emin olmalıydı. Acele etmeye tenezzül etmedi. Demondim spawn'ları seçtikleri düşmanlarıyla aralarına biraz mesafe koyabildiler.

Alarm yüzünden dikkati dağılan Linden'in konsantrasyonu dağıldı. Ateşi düştü.

Bir anda botlarının içinde, kot pantolonunun belinde ve göğüslerinin üzerinde yeniden kıpırdanmalar hissetti. Kâbus örümcekleri ve tecavüz kadar hırslı kırkayaklar yarıda kestikleri ziyafetlerine devam ettiler.

Kendi iniltisini duydu: ölmekte olan bir çocuğun ağlamasına benzeyen ince, zayıf bir ses. Durmaya çalıştı, safra kadar ekşi bir histeri dalgasına karşı boğazını kapatmaya çalıştı ama yapamadı. Çürümeye yüz tutmuş, gömülmemiş bir ceset gibiydi, korkunç bir iştahı reddetmek için çaresizdi.

Birdenbire havayı farklı bir çığlık sarstı: Ardent'in boğazından kan çekecek kadar şiddetli bir uluma. Linden'i sendeleten bir güç gösterisiyle, kaburga kemikleri duvarlardan büyük kaya parçalarını kopardı.

Hayır, bundan daha fazlasını yaptı. Sadece kayaları yerinden oynatmadı. Bir şekilde duvarları birbirlerine doğru çekti, paramparça olana kadar üzerlerine yüklendi.

Bir anda, bir çığ yarığın tüm açıklığını yok etti. Kaya kütlesinin büyüklüğü ayakta duran duvarları sarstı. Nemli kum ve molozlar Devlerin ayaklarının altından kayarak onları aşağıya doğru sürükledi. Yeraltındaki kaya, Ardent'in çığlığının bir yankısı gibi inledi.

Tonlarca granit ve malakit, şist ve traverten, bane üzerine düştü. Molozlar her bir gözü dönmüş yüzü gömdü.

Linden panik içinde Ardent'i ve ur-villeri unuttu; bane'i, böcekleri ve kemirmeyi unuttu; Dünya Gücü üzerindeki başarısız kavrayışını unuttu. Geçiş olmadan, bir alev patlamasına dönüştü. Eğer yamaç çok fazla kayarsa, Devleri gömebilirdi. Kesinlikle tırmanışı imkansız hale getirecekti. Ateş ve Yasa ile onu yakalayıp tutunmaya zorlamadıkça-

Toprak kayması onun için çok ağır olmalıydı; ama onun ölümcül ağırlığını, yaklaşan hücumunu görmezden geldi. Ne yaptığının pek farkında olmadan, çığın sarsıntısı geçene kadar yamacı sabitledi.

Mahrtiir Linden'in adını haykırmaya çalıştı ama yeni tozla yoğunlaşan hava boğazını tıkadı. Nefes nefese kalan Latebirth yukarı doğru seslendi: "Bize bir şey olmadı! Ur-viller de öyle!" Parçalanmış bir nefes. "Ardent'i ayırt edemiyorum!"

Stonemage daha güçlü bir şekilde, "Biz de zarar görmedik!" diye karşılık verdi.

Felaket gitmemişti. Ne ölmüş ne de acı çekmişti. Sadece engellenmişti. Daha şimdiden gücü kayaların arasından uzandı; Linden'in aşınmış sinirlerine doğru uludu. Birkaç dakika içinde, bir geçit açmaya zorlayacaktı-

Linden'in bedeninin mahremiyetinde sürünen şeyler onu kendine getirdi. Tanrım, her yerdeydiler! Var değillerdi. Yine de sanki uzun zaman önce ölmüş gibi onun ölü etinden zevk alıyorlardı. Düzinelerce yutulmuş yüz onu tüketmek için öfkeleniyordu, sayısız kadın sınırsız bir azap içindeydi.

Bir şekilde yamaç durulana kadar dayanmış. Sonra gücünü geri çekti. Gücsüzce Ardent'i çağırdı.

Şirket onsuz bu derinliklerden kaçamazdı. Ur-Viles ve Waynhim belli ki yolu biliyorlardı. Ama Kayıp Derinlik, Wightwarrens'in en alt noktalarının çok altındaydı. Linden'in yoldaşlarından hiçbiri o kadar uzağa tırmanamaz ya da Demondim-spawn'ın yollarını takip edemezdi. Onları başka bir yere götürebilmek için Ardent'in yeteneğine ihtiyaçları vardı.

Uzaktan, bitkin bir ses cevap verdi, "Tükendim. Geriye hiçbir şey kalmadı."

"Hareket edebilecek durumda mısınız?" diye bağırdı Demir El. "Eğer mecbur kalırsak, seni geri almayı başaracağız!"

"Hayır." Ardent'in yanıtı tam bir yorgunluk iç çekişi oldu. "Uçmak için senin gücüne ihtiyaç var. Elimden geldiğince takip edeceğim."

"Seni yüzüstü bırakmayacağız!" Coldspray karşılık verdi.

"Ben de terk edilmek istemiyorum." Sesi yaşamaya devam edemeyecek kadar zayıf geliyordu. "Kaçmalısın. Bu yüzden ben de peşinden gelmeliyim. Adı Anılmaması Gereken Kadın'la bir daha yüzleşmem." Bir an sonra ekledi, "Eğer hanımefendi havayı temizlerse-"

Kendi bedenine, kendi varlığına duyduğu tiksintiyi bastıran Linden, tozu bir kenara süpürdü; durgunluğu yakıp yok etti. Sonra, kendi bedenini bir kılıf gibi sarıncaya kadar

alev serpintileri. Tekrar inleyerek, hamamböceklerini ve çıyanları isyan eden etinden çıkarmaya çalıştı.

Yapabileceği en fazla şey buydu.

Önünde ve arkasında, zayıflamış yamaçta tutunmak için savaşılan devler tırmanışa atıldılar. Grueburn yukarı doğru sendeledi. Swordmainir'in yukarısında, Waynhim cesaretlendirici ya da azarlayıcı sözler söylüyordu. Bölüğün arkasında, ur-viller yükselmek için acele ediyordu.

Işıklar alanı doldurmaya çalışıyordu: Başta Liand'ın Güneştaşı, Loric'in *krill'i*, Linden'in kişisel ateşi, loremaster'ın jerrid'inin donuk parıltısı. Ama karanlığı geri püskürtmek için çok küçüklerdi. Gece yarısı ve devasa taşlar etraflarını sarmış, onları boğmakla tehdit ediyordu. Yarığın içinde yamaç sonsuza dek tırmanıyor gibiydi; sanki burada kir, rutubet ve bayat hava ulaşılmaz bir gökyüzü için pençeleşiyordu.

Linden, Devlerin ve ur-villerin peşinden giden, kurumuş dallar gibi kırılğan olan varlığının ipuçlarını hissedene kadar Ardent için **d u y d u ğ u** endişeye sımsıkı sarıldı. Gerçekten de bitkin düşmüştü, dehşete kapılamayacak kadar yorgundu. Yine de kurdelelerinden destek alıyor, onları eski kayadaki boğumlara ve budaklara dayıyordu. İçindeki korku ya da kararlılık onu ilerlemeye itiyordu.

Ondan emin olduğunda, Linden dikkatini kendi etrafında sıkıca kapattı ve yüksek sesle inlememeye çalıştı. İğrenme ve sürünmeyi savuşturmak için tüm kaynaklarına ihtiyacı vardı. Arkasında, felaket kayanın içinden patladı: havayı lekeleyen, duvarları titreten bir yırtılma. İlerideki yamaç akıl almaz yüksekliklere doğru çaballıyor gibiydi. Ama o böyle şeyleri bilmek istemiyordu. Aleve sarılmış, inlememek ve miyavlamamak için kendi kendine mırıldanarak, ısırma ve çimdikleme hislerine; umutsuzluğun baştan çıkarıcılığına karşı mücadele etti.

Onları yenemezdi. Kalbinin derinliklerinde bunu hak ettiğine dair bir inanç kıvranıyordu. Bane haklıydı. Annesini öldürmüş ve oğlunu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yenilmeyi beklemekten başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Ancak yavaş yavaş, Dünya Gücünün zengin iyiliği onun içine işledi. Zımnı suçlamalar sınırlarından geri çekildi. Sıkıntısının özü giderilememiş olarak kaldı; tedavi edilemez. Ancak Asasını kullanmak ona bir dereceye kadar yüzeysel bir rahatlama sağladı.

Geçici olarak tekrar dışarıya bakmaya başladı.

Şimdi Grueburn'un bitkin nefes alışının göğsünde çınladığını duyuyor, Grueburn'un kaslarının titrediğini hissediyordu. Önlerinde, Demir El granit gibi sabit bir şekilde yükseliyor, Jeremiah'ı, *croyel*'i ve *krill*'i tutuyordu; ama adımları acımasız bir şekilde yavaşlamıştı. Rime Coldspray ve Onyx Stonemage arasında - *krill*'in mücevheri ve Liand'ın *orkestrası arasında* - *Kirrus* Kindwind sakatlığını tam olarak atlatamamış bir kadın gibi bocalıyordu. Kendini ve Covenant'ı daha yükseğe itmek için duvardan duvara yalpalayarak ilerliyor gibiydi.

Şeyl, kayalık ve toprak nemli olmasaydı, yarıktan durmadan sızan nemle pıhtılaşmasaydı, ayaklarının altındaki yüzey Devleri hiç desteklemeyebilirdi.

Yine de Esmer, Kindwind'in arkasında kolayca ilerledi. Yokuş onun için hiçbir şey gerektirmiyor gibiydi. Stave, Grueburn'e sanki yorgunluktan etkilenmiyormuş gibi ayak uydurdu. Kindwind ve Covenant'ın etrafındaki Alçakgönüllüler yılmayacak adamlar gibi hareket ediyorlardı.

Linden'in arkasında, diğer Swordmainnir'ler sırayla onları takip etti: Anele'yi kucaklayan Stormpast Galesend, Pahnı'yi tutan Cabledarm, Bhapa ile Halewhole Blunfist, Mahrtiir ile Latebirth. Sonra karanlık bir dalgalanmayla ur-viller geldi, perişan ve çırpınıyorlardı. Onların üzerinde, Ardent duvarların arasında yükseldi. Yürüyemeyecek kadar yorgundu, kurdeleleriyle yukarı doğru ilerledi.

Uzakta, Adı Anılmaması Gereken Kadın kükrüyor ve kükrüyordu. Yüzlerin çılgın kargaşası acele etmeden, yükselen bir gelgit kadar yavaş ve amansız bir şekilde takip etti. Diassomer Mininderain, Emereau Vrai ve sayısız diğerlerini tüketen kötülük avından emindi.

Bane'in telaşsız yürüyüşü şirketin tuzağa düştüğünü, Waynhim'in Linden ve arkadaşlarını bir çıkmaz sokağa sürüklediğini ima ediyor gibiydi. Linden, Waynhim'in

Gri yaratıklar ne yaptıklarını biliyorlardı. *Kurnazlıktan yoksun değillerdi*. Ama kendini nasıl rahatlatacağını bilmiyordu.

Çok uzun süre pasif kalmıştı; kendini çok kötü bir şekilde yenilmiş hissetmesine izin vermişti. Artık başka bir kurbandan daha fazlası olması gerekiyordu. *Hiç umut olmasa bile girişimde bulunulmalıydı*. Dönüşümler mümkündü. Zamanı gelmişti.

Kurtçukları ve solucanları riske atan Linden, Dünya Gücüyle uzandı; ateşini tüm Devlere dokunana kadar yarıktan yukarı ve aşağı doğru yaydı. Bane'in balyası altında mümkün olduğunca tam olarak ve ur-villeri tehlikeye atmadan, Toprağın temel cömertliğini, kendisi, Covenant, Jeremiah ve Dünya yok olmasın diye kendilerini aşmak için mücadele eden kadınlarla paylaştı.

Croyel'in tiksintisi ve Jeremiah'ın boşluğu onu engelledi ama o bunların kendisini durdurmasına izin vermedi. İğrenç şeyler giysilerinin içindeki hırslı ziyafetlerine devam ettiklerinde, en azından birkaç dakikalığına onları görmezden gelmeye çalıştı. Onlar *gerçek* değildi. Onlar sadece zihnindeki ya da ruhundaki bir rahatsızlıktı: ruhsal bir hastalık. Dişlerini sıkarak onlara kulak asmayı reddetti.

Kısa bir süreliğine -çok kısa bir süreliğine- her bir Swordmainnir'i ışık ve alevle yıkadı, kaslarındaki yorgunluğun bir kısmını yıkadı, ağrıyan kalplerindeki safranın bir kısmını temizledi. Kırkayakların ve örümceklerin zararlı ısırıklarına hâlâ karşı koyabiliyorken, Ardent'e küçük bir yenilenme dokunuşu uzattı: Ardent'in korkulu bir hevesle kabul ettiği bir hediye.

Sonra tekrar inlediğini duydu ve kendine olan hakimiyeti dağıldı. Çılgınca ateşini böceklerle, solucanlara ve var olmayan kısıklara çevirdi.

Yavaş yavaş Joan'ın deliliğine doğru sürükleniyordu. Asası etkisini kaybediyordu - ya da onu kullanma yeteneğini kaybediyordu. Dönüşümler imkânsızdı. Yakında üzerine sürünecek ve tahammülünün ötesine geçecek, akıl sağlığının sınırlarını zorlayacaktı. Sonunda felaketin acımasız kucaklamasını arzulamaya başlayabilirdi.

Ama henüz değil. Tanrım, lütfen. Daha değil.

Sonra Liand'ın sesinin faydan aşağı yankılandığını duydu. "Burada tırmanış sona eriyor! Duvarlar açılıyor! Onların ötesinde geçişimiz daha az zahmetli görünüyor!"

Sıkılaşmış bir kararlılık hışırtısı yarık boyunca dağıldı. "Ve zamanından önce değil," diye soludu Cabledarm ya da Latebirth. "Taş ve Deniz! Ben bir Dev değil miyim? Evet, aynı zamanda bir aptal. Kendime daha büyük bir dayanıklılık atfetmiştim."

"Gerçekten de aptal," diye cevap verdi bir başkası kısık sesle. "Longwrath'ın hayatı için mi yoksa kendi hayatımız için mi koştuğumuz günleri saydın mı? Gerçekten de, Dünya'nın bir yaşı boyunca bu çabada ısrar etmişiz gibi görünüyor."

Dayan, dedi Linden kendi kendine, sanki korkak bir çocuğu cesaretlendirmeye çalışıyormuş gibi. Dayan.

Onun üzerinde bir yerde, Liand'ın Güneş Taşı'nın ışığı kayboldu.

"Bu bir mağara"- Ardent'in sesi yıpranmış bir iniltiydi
-"Uçsuz bucaksız, nemli ve darmadağın. Başka hiçbir şey göremiyorum."

"Evet," diye cevap verdi Kindwind nefes almakta zorlanarak. "Muazzam. Nemli. Darmadağın. Uzun süredir durgun olan bir havuz." Daha fazlasını da söyleyebilirdi; ama yarıktan çıkarken sesi kesildi.

Linden örümceklerin izinsiz girişine, kırkayakların mahremiyetine karşı kıvrandı. İsmi Verilmemesi Gereken Kadın sel suları gibi yükseldi.

"Linden Giantfriend kuşatıldı!" Frostheart Grueburn ateşli hava yudumları arasında duyurdu. "Ben bir hastalık görmüyorum ama o acı çekiyor."

"Belki de," diye önerdi Stave sert bir sesle, "lanetin bir etkisidir. Ben de bedensel bir zarar görmüyorum, ama sıkıntısı açıkça görülüyor. Benim düşüncem, onun bizi defalarca aşmasını sağlayan gücünün aynı zamanda bir zayıflık olduğu yönünde. Sezgileri onu felaketin kötülüğüne maruz bırakıyor."

Linden kendini daha sıkı tuttu. İstemsizce, koşuşturan ve ısırın iğrenç şeylerden uzaklaşmaya çalıştı. Stave yanılıyordu. Hiçbir zaman yoldaşlarını aşmamıştı. Zayıftı   n  *yanılıyordu*. Bane'in acı çeken yemlerinin arasına aitti. Her  r mcek, böcek ve solucan bir suçlamaydı. *İyilik, kötü yollarla başarılamaz*. Kendini leş gibi hissediyordu   n  Saygısızlıklar yapmıştı.

 n nde, Coldspray *krilin* argümanını da yanına alarak yarıktan dışarı fırladı. Bir an sonra Grueburn duvarın açıklığına ulaştı; tökezleyerek içeri girdi.

Linden'in etrafına aniden bir boşluk hissi yayıldı. Durgunluk, sanki Grueburn onu bir bataklığa sürüklemiş gibi yolunu tıkıyor gibiydi. Ve her mesafede su damlıyor, sıcıyor ve akıyordu; ölçülemeyecek kadar çok sayıda damlacık ve damlama o kadar kapsamlıydı ki dağın içinde yağmur yağıyormuş gibi ses çıkarıyordu. Grueburn'ün kollarında Linden, sınırları olmayan bir çiselemenin içine girdi. Basit bir refleks ateşini yukarı doğru fırlatmasına neden oldu.

Mağara gerçekten de muazzamdı. Linden'in suistimal edilen görüşüne göre, tüm Revelstone'u içine alacak kadar büyük görünüyordu, ancak kesinlikle öyle değildi. Şirketin ışıkları tavana loş bir şekilde ulaşıyor, ancak uzak duvarı bulamıyordu: boşluğun ölçeğini ölçmenin bir yolu yoktu. Bununla birlikte, yakın çevresi hafifçe bir tarafa eğilmiş sığ bir leğene benziyordu, böylece eğrinin en alt noktası biraz solunda kalıyordu. Orada çağlar boyunca damlayan sular öylesine eski ve ıslah edilmemiş bir havuzda toplanmıştı ki, artık hiçbir yaşam olasılığı barındırmıyordu. Binlerce yıl boyunca su sadece tuzlu olmanın ötesine geçerek zehirli bir mineral yoğunluğuna ulaşmıştı.

Mağara çok geniş olduğu için havuz küçük görünüyordu. Başka bir ortamda olsa göl olarak düşünülebilirdi.

Merkezinden dışa doğru, bane'in yaklaşan açlığının nabzıyla titriyordu. Dalgalar daireler çizerek havzanın traverten kenarlarına ürkütücü bir şekilde akıyordu.

Su, Revelstone'un gözetleme kulesi büyüklüğündeki sarkıtların uçlarından dökülüyordu. Ve her bir taş konikliğinin altında bir dikit yükseliyordu. Bazı yerlerde dikitler kaynaklarıyla birleşip kaynaşmış, belleri daralmış şekilsiz sütunlar oluşturmuştu. Diğerlerinde ise çağların kireçlenmiş kalıntıları birleşmek için zorlanıyor, durmaksızın damla damla yukarı doğru özlem duyuyor ve sonsuz sabır gösteriyordu. Ve yekpare tortuların etrafındaki her yerde su, gözenekli tavandaki daha küçük kusurlardan hafif bir yağmur gibi düşüyordu. Şirketin aydınlatmalarının erişebildiği her ıslak yüzey, telkari gibi narin ve bıçak gibi keskin taraklara ve kıvrımlara kesilmiş veya yontulmuştu.

Grueburn düşen birkaç damlayı yakalamak için dilini çıkardı, sonra tiksintiyle tükürdü. Etrafındaki Devlere karşı başını ekşi bir şekilde salladı.

Yağmur Linden'in alnına sıçradı; gözlerine kaçtı ve yaktı. Hızla gözlerini kırıştıtararak mağarada bir çıkış ya da umut işareti aradı.

Solunda havza daralıyordu. Havuzun ötesinde, en az bir dev taşı atımı uzaklıkta, sadece nemle aşınamayacak kadar sert granitten içbükey bir duvar, muazzam boşluğun alt ucunu oluşturunuyordu. Ama karşısındaki mağaranın sınırını göremiyordu. Bildiği kadarıyla sonsuza dek karanlığa uzanıyordu. Ancak sağında, havzanın kenarı yavaşça yükseliyor ve gece yarısı tarafından yutulana kadar kademeli olarak yükselmeye devam ediyordu.

Şirketin arkasındaki yarıktaki felaket, arzuladığı avından emin bir şekilde acele etmeden yukarı doğru akmaya devam ediyordu. Kalp atışları havuzun yüzeyini gittikçe daha fazla çalkalıyordu. Yine de Devler nefes almak için durakladılar ve artık sahip olmadıkları dayanıklılığı hayal etmeye çalıştılar. Aynı zamanda, Linden'in tenindeki zararlı sürünme de yoğunlaştı. Var olmayan küçük yaratıkların işkencesini reddetmek için kalan iradesinin her kırıntısına ve parçasına ihtiyacı vardı. Yüzlercesi ya da binlercesi, onun sınırsız kusurlarının tadını çıkarmak için her yerde sürünüyordu.

Esmer'in küçümseyen bakışları altında, Waynhim Linden'in sağında durmuş, görünüşe göre Ardent ve ur-villeri bekliyordu. Ama şimdi tüm Swordmainnir havzanın yamacında durmuş, nefes almak için mücadele ediyor ve acilen etraflarına bakıyorlardı. Çok geçmeden üç ya da dört ur-vil kara bir sel halinde geldi. Kötü bir şekilde topallayan Ardent, Coldspray ve Grueburn'e doğru sendeledi. Elbisesinin parçaları dövülmüş şeyler gibi peşinden sürükleniyordu ve başı, herhangi birinin bakışlarıyla karşılaşma isteğini kaybetmiş gibi aşağı sarkıyordu.

Gri Demondim spawn'ı hemen yamaca doğru koştu ve Linden'in bölüğünün onu takip etmesi için havlayarak işaret etti. Gecikmeden ur-viller de Waynhim'e katıldı. Loremaster'larının önderliğindeki kara yaratıklar küfür gibi talepler savurdular. Esmer sanki diğer herkesin de aynı şeyi yapacağını düşünmüş gibi peşlerinden gitti.

Ama Devler hareket etmedi. Belki de yapamadılar.

Aralarında, Alçakgönüllüler ve Stave sabırlı ve amansız bir şekilde duruyordu. Belki de Linden'in çökmekte olan savunması onları rahatsız ediyordu. Ya da

belki de değil. Eğer kendileri için almaları gerekebilecek kararları tartışıyorsa, bunu sessizce yapıyorlardı.

"*şimdi* ne yapmalıyız?" diye sordu Demir El ince bir sesle. "Bane'in kötülüğü başlı başına bir dağ. Gerçek boyutunun ipuçlarından fazlasını göremedik. Bu yüzden" -çevresini işaret etti- "bu kadar boş vakitte bizi takip etti. Burada bizi tüketmek için genişleyecek.

"Tekrar koşacağız, eğer koşmamız gerekiyorsa. Ama uzağa ya da hızlı koşamayız. Ve bu mağaranın sonu yok gibi görünüyor. şüphesiz ki Adı Anılmaması Gereken, istediği zaman üzerimize atlayacaktır."

Sesi mağarada düzleşti, yankısız ve yenilmişti.

Manethrall Mahrtiir, Latebirth'n kolları arasından, "Ramenlerin açık gökyüzüne karşı bir içgüdüleri olduğu söylenir. Bu çok rahatlatıcı. Ama yeteneklerimiz burada bize hizmet etmeyecek. Bu taş çok büyük. Kalplerimizi engelliyor. Daha uzağa kaçmak istiyorsak, Waynhim'e güvenmeliyiz.

"Onların sadakati kesin. Esmer'in oğlu *da* onların kurnaz olduğunu söyledi. Bize şimdiye kadar yol gösterdiklerine ve şimdi de değerli bir amaç için bizi ileriye doğru teşvik ettiklerine inanacağım. Aksini düşünemem."

Linden'in boynunun kenarlarından böcekler gibi nem damlıyordu. Waynhim'e inanmak için herkes kadar -daha fazla- sebebi vardı. Ama konuşamayacak kadar dikkati dağılmıştı.

"Dikkat!" diye emretti Branl aniden. "Baş belası tek tehlikemiz değil."

O ve diğer *Haruchai* dönmüştü. Havuzun ötesinde, mağaranın alt ucunda, alarma benzer bir şeyle bakıyorlardı.

Croyel, Jeremiah'nın içinden, "Dikkatini vermiyorsun anne. Asıl eğlence başlamak üzere."

Rime Coldspray *kril* ile yaratığın boğazına ince bir acı çizgisi çizdi. Dişlerinin arasından tısladı, "Ben yaşadığım sürece, canavar, sessizliğini sağlayacağım."

Jeremiah *croyel*'in korkusunun bir yankısı gibi küçük bir miyavlama sesi çıkardı. Sonra enesi düştü ve ağzı açık kaldı.

Linden dilsizce leğenin kenarından aşağı baktı. Su başına damlıyor, saçlarının arasından iğrenç bir şekilde süzülüyordu. Hafif bir yağmur arkadaşlarının yüzlerine sıçradı. Kendini toparlamaya çalıştığında

dikkatini kıvrımlı granite odakladığında Branl'ın haklı olduğunu gördü.

En az yarım düzine yerde, *yanlışlık* inatçı taşta çoktan yerleşmeye başlamıştı. Dehşet verici bir hızla, kangren kokusuna benzer yoğun bir koku durgun havayı çürüttü.

Sanki böcekler ve kurtçuklar kulaklarına gerçeği fısıldamış gibi neler olduğunu anladı.

"Yele ve Kuyruk!" diye bağırdı Bhapa.

"Linden!" Liand korkuyla seslendi. *Orkestranın* üzerindeki tutuşu dalgalandı. "*Linden*."

Linden onları görmezden geldi. Sürünen ve soka hastalıklar onun dikkatini çekiyordu. Öyle ya da böyle, arkadaşlarının, hepsinin ölümünden sorumlu olacaktı.

"Ringthane!" Mahrtiir bir kez havladı. Sonra Devlere bağırdı, "Bizi ayağa kaldırın! Coldspray Ironhand, duy beni! Son gücünüzü korumak için elimizden geleni yapmalıyız. Biz burada işe yaramayız. Sadece silahlarınız ve cesaretiniz bizi koruyabilir. Yüklerinizi bırakın! Yardımsız koşmamız için bizi serbest bırakın! Sizi geçeceğimizden korkmuyorum."

Girişimlerde bulunulmalı-

Waynhim ve ur-villerin yaygarası, çiseleyen suyun sesini, çiğnenmiş granitin imalı çığlıklarını karıştırdı. Ancak Demondim'in yaratıklarının gerginliği bile iblisin ilerleyişinin artan emeğine karşı koyamıyordu.

Coldspray bir an için cesareti kırılmış gibi bocaladı. Sonra dişlerini sıktı, omuzlarını dikleştirdi.

"Swordmainnir, Manethrall akıllıca öğüt veriyor. Çocuğu ve *croyel*'i taşımaya devam edeceğim ama Linden Giantfriend ve Covenant Timewarden'ı *Harucha*'ye emanet etmelisin. Manethrall ve Kordonları Taşyiyen'i ve yaşlı adamı koruyacak. Kılıçlarınızı kullanabilmelisiniz."

Yoldaşları hemen itaat etti. Grueburn ve diğer Devler hücumlarını yere bırakırken, Coldspray Ardent'e döndü. "İhtiyacınız var mı-?"

Başını iki yana salladı. "Sizi engellemeyeceğim. Sonradan gelenlerin gücü beni korumaya yetmezse, şüphesiz yok olacağım. Yine de

elimden geldiğince yaşam için çabalayacağım." Silik bir gülümsemeye çalıştı. "Belki de dehşetle dolup taşmak dayanıklılık eksikliğini giderir."

Stave, Linden'in sağ kolunu kavradı. Liand onun sol kolunu tuttu. Alçakgönüllüler Cirrus Kindwind'in Antlaşmasını kabul etti. Pahnı Liand'a yalvaran bir bakış fırlattı, sonra Anele'nin elini tuttu ve yaşlı adamı Mahrtiir ile Bhapa'nın yanına çekti. Yaşlı Kordon ona yol göstermek için kör Manethral'la dirsek temasında bulundu.

Kırkayaklar Linden'in kulaklarına girmişti. Onların anlamsız seslerini duydu. Sanki akli başında kalmasını sağlayacakmış gibi Asasına sarıldı. Ama Yasa ve Toprak Gücü'nün kendi iradeleri yoktu. Onlardan istemediği hiçbir şeyi başaramazlardı; ve yağmur onun isteme yeteneğini yok etti. Caerrol Wildwood'un rünlerine rağmen, ağacın parlak alevi oluklaşmaya ve ölmeye başladı.

"Git!" diye sertçe emretti Demir El. "Gecikmeyeceğim." Linden'in onu anlayacağını düşünmüş olabilir. "Yoldaşlarım durumumuzun elverdiği en hızlı şekilde beni takip edecekler."

Orkestranın ve *krilin* mücevherinin ışığında ve Asa ateşinin kararsız rüzgârlarıyla aydınlanan bölük, Demondim-yaratığının peşinden kaçtı.

Galt, Clyme ve Branl Covenant'ı harekete geçirdi. Hemen ardından Bhapa ve Mahrtiir de Pahnı ve Anele gibi onlara yetişti. Yaşlı adam koşmaktan çekinmiyordu. Kusurlu kavrayışına rağmen uçmayı çok iyi biliyordu. Her türlü kayanın üzerinde, görüşe ihtiyacı yoktu.

Stave ve Liand tarafından çekiştirilen Linden düşmemek için tırıs gidiyordu. Ama başını mağaranın sonundan, hasta ve çürüyen taştan, havuzu rahatsız eden yükselen şiddetten çeviremiyordu. Hastalık kokusu her nefeste ciğerlerini doldurana kadar etrafında birikti.

Aniden çürüme ve magma dışarıya doğru patladı ve granit parçalarından oluşan bir püskürme yayıldı. Açılan boşluklarda *skurjlar* belirdi: önce beş ya da altı, sonra on; on beş. Kraken çeneleri cehennem gibi açılmış, mağaranın içine sürünerek girdiler. Sıra sıra dizilmiş dişleri, parçalayıcı pala kılıçları lavın vahşiliğiyle parlıyordu. Sütun yığınları arasında hastalık belirtileri uğulduyordu. Yaratıklar kısa bir süre durakladılar, görünüşe göre avlarının kokusunu arıyorlardı. Sonra yılan gibi kıvrak bir hareketle peşlerine düştüler.

"Seni önceden uyarmadım mı?" diye sordu Esmer acı acı.

Hızlıydılar: Tanrım, *çok hızlılardı*. Linden unutmuştu-

Canavarların önündeki yarık, akkor halindeki bir açıklık patlamasıyla açıldı. Kaba bir içgüdü, Adlandırılmaması Gereken Kadın mağaranın içine doğru ilerlerken *skurjların* ürküp kaçmasına neden oldu.

Düzinelerce ya da yüzlerce yüzü olan korkunç bir enerji kütlesi ileri doğru fırladı. Bane'in vahşeti sarkıtları ve dikitleri paramparça ederek havuzun yüzeyini kaosa sürükledi ve *skurjları* hissetmedikleri darbelerle sersemletti. Damlayan su, canavarların derilerine çarptığında anında tıslayarak buhara dönüştü. Ama hiçbir yağmur Adlandırılmaması Gereken Kadın'a dokunamadı.

Linden, sıkıntısının ve bocalamasının yarattığı karmaşa içinde, bane ve *skurj*'un birbirlerine aldırış etmedikleri izlenimini edinmişti. Birbirlerine benzemeyen tarzlarıyla, dikkatlerini dağıtmaya meydan okuyan açıklıklar tarafından yönetiliyorlardı. İlk ürkekliklerinden sonra *skurjlar* avlarının peşinden hızla kıvrıldılar, bane'in daha büyük gücü ve kötülüğünden etkilenmeden kaidelerin ve düşmüş taşların yanından geçtiler. Ve iblis ilerleyişini hızlandığında, hareket ettikçe genişlediğinde, bunu sadece vahşi arzusunu tatmin etmek için yaptı.

Waynhim ve ur-viles tarafından yukarı doğru yönlendirilen yoldaşlar ellerinden geldikince iyi koşullar. Devler, *Haruchai* ve Liand'ın Covenant ve Linden'den talep edebileceği en iyi hız olan Ramen ve Anele'nin adımlarıyla neredeyse eşleşen, karmakarışık bir yürüyüşü başardılar. Sivri kuleler, dışların ve kötü niyetin cafcıflı ışıltısında, *krillerin* ve Güneş Taşı'nın parıltısında, Linden'in oluk gibi akan alevlerinde sıçrayan ve parlayan gölgeler fırlatıyordu. Her yerde su, yansımanın narin çizgilerini damlatıyordu. Dikitler belirdi ve Linden'in kulaklarında kötülükler ulurken geçip gittiler. Hastalıklı havayı solumaktan vazgeçmek istedi, istila edilmiş bedenini alevler içinde boğmak için can attı ama yapamadı.

Mücadele eden bölük koştu, koştu ama nafile. Bane ve *skurj* yavaş yavaş, her seferinde birkaç korkunç adım atarak ilerledi; ama sonuç kaçınılmazdı. Mağara ve tırmanış sonsuz görünüyordu ve Swordmainnir çoktan bitkin düşmüştü. Linden'in kendisi de desteksiz koşamayacak kadar yorgundu. Liand'ın ise

yaralarını iyileştirmek için yeterli zaman. Sonunda *Haruchai* zayıflayacaktı.

Kurtçuklar Linden'in gözlerinden beslendi. Örümcekler kulaklarını doldurdu. Kırkayaklar bacaklarının arasında gezinirken, böcekler göğüslerinin tadını çıkarıyordu. Demondim-cücelerinin önden gittiğini ya da grubu mağaranın yakın duvarına yaklaştırdıklarını fark etmedi -edemedi-. Mahrtiir'in düzensiz bağırışını ya da Rime Coldspray'in soluk soluğa verdiği cevabı duymadı. Dünya Gücü üzerindeki hakimiyeti zayıflıyordu; ve Liand onu çılgınca sarsıp, "Linden! Waynhim! Ur- viles!"

Sıkıntı, kangren ve nefretle dolu bir sisin içinden ileriye bakmak için ölmek üzere olan bir çaba gösterdi.

Ramen'in ötesinde bir yerde, yaratıklar mağaranın duvarında bir çıkıntı bulmuşlardı. Şirketin yukarısından ve arkasından bir raf aşağıya doğru eğilerek zeminle buluşuyordu. Waynhim ve ur-viller çoktan yukarı doğru tırmanmaya başlamıştı. Linden'a göre çıkıntı tehlikeli derecede dar görünüyordu ama görüldüğünden daha geniş olmalıydı. Yaratıklar bir Dev'in üç ya da dört katı yüksekliğe çıktıklarında durdular. Waynhim orada sıkı bir küme halinde toplanabildi. Ur-villerin bir savaş kaması oluşturmak için yerleri vardı.

Şirkete dengesiz şeyler gibi el kol hareketleri yaptılar. Havlamalarının gürültüsü, bane'in öfkesiyle, *skurj*'un kudurmuşluğuyla eşleşti.

Ramen tereddüt etmedi. Anele ile birlikte çıkıntıya ulaştılar ve tırmandılar. Bir an sonra, Humbled Covenant'ı takip etmeye itti. Ağır aksak yürüyen Ardent peşlerinden gitti.

Çıkıntının dibinde Esmer durup Linden, Stave ve Liand'ı bekledi. Bölüğün arkasından yükselen ateşler gözlerinde delilik gibi yankılanıyordu.

Linden hiçbir şey anlamadı. Çıkıntı, bane ve *skurj* yönüne doğru uzanıyordu. Yüksekliği Kastenessen'in canavarları için önemsiz bir engel olabilirdi ama Adı Anılmaması Gereken Kadın için hiçbir engel teşkil etmiyordu. Yine de Stave ve Liand onu acımasızca Esmer'e doğru sürüklediler. Esmer grubun geri kalanına katılmak için hareket ettiğinde, arkasından aceleyle koştular.

Artık bane ve *skurj*'u görebiliyordu. Başka tarafa bakamıyordu. Buhar bulutları saçan yaratıklar, sütunların arasından erimiş taş gibi akıyordu. Genişleyen bane, dikitleri dağıtacak, sarkıtları kıracak kadar büyümüştü. İlerledikçe yuvarlanıyor gibiydi, her an yeni yüzler, dişler ve çığlıklar sunan bir acı dünyası.

Ham gücü onu olduğundan daha yakın gösteriyordu; canavarlardan daha yakın. Akıl sağlığının kırıntılarına tutunmaya çalışan Linden, gerçek mesafeyi ölçmek için zorlandı.

Bane ve *Skurj* hâlâ en az bir taş atımı uzaktaydı. Ama iblis daha yavaş yaklaşıyor, avının çaresizliğinin tadını çıkarıyordu.

Devlerin tümünün çıkıntıya tırmanmak ve Demondim'in yaratıklarının durduğu yere ulaşmak için zamanları olacaktı. Parçalanacakları anı tahmin edebilecek ve korkabileceklerdi.

Linden kendini *Skurj*'un pençelerine atmayı tercih edeceğini düşündü. Alev alev yanan dişleri onu diğer tüm acılardan kurtarabilirdi. Bane'in ölümsüz acısına ortak olmak istemiyordu.

Coldspray Jeremiah'ı koruyabildiği kadar koruyacaktı. Ancak yakında ikisi de katledilecekti.

Elbette *croyel* de ölecekti? Bane bu tür yiyeceklerden hoşlanmasa bile, *skurj* düşünce ve vicdan yoksunuydu: her şeyi yiyebilirlerdi.

Hayır. Linden asayı ve azalan zihnini parmak eklemleri yanana kadar kavradı. Hayır, yanılıyordu. Esmer hâlâ buradaydı. Daha fazla hainlik yapabilecek kapasitedeydi. Kastenessen emrederse, istediği zaman *croyel*'i ve Jeremiah'yı alıp götürebilirdi.

O zaman Jeremiah en azından hayatta kalırdı. Ve belki de Dünya'nın diğer güçlerinden biri sondan önce ona acırdı.

Bu kasvetli olasılık yeterli değildi. Linden'in daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Kırılgan konsantrasyonu bane ve *skurj*'a sabitlenmişti. Artık hareket etmediğini neredeyse hiç fark etmemişti. Stave ve Liand onu kümelenmiş Waynhim'e getirmişti; ama arkadaşları, yaratıklar ve kendi hareketsizliği farkındalığının sınırları dışındaydı. Kalbinin kalıntıları Jeremiah ile doluydu ve

Bane ve *Skurj*'dan başka bir şey görmedi; yakın ölüm ve yozlaşmadan başka bir şey hissetmedi.

Arkadaşları katledilmeden önce birbirleriyle vedalaşmak için zaman bulabilirlerdi.

Liand onun kulağına bağırıyordu ama Stave *vitrimi* dudaklarına götürüp içmesi için başını eğene kadar onu duymadı.

Nemli sıvı ağzını doldurdu, onu yutkunmaya zorladı. Sonra boğazından aşağı aktı: Adlandırılmaması Gereken Kadın ve Kastenessen'in canavarları karşısında önemsiz, ama yine de canlılıkla dolu ve anlaşılmaz bir şekilde uyuşmuş bir tonik acı. Refleks olarak demir fincanı boşaltana kadar yutkundu; ve bunu yaparken, leş yiyiciler gözlerinden ve kulaklarından dışarı fırlıyor, boynundan aşağıya, giysilerinin nispeten sığınağına doğru sığıyor gibiydi. Aynı anda Asa'dan daha iyi bir ateş fıskırdı. Verilen enerjiyle sarsılarak, aniden etrafındaki insanların ve yaratıkların farkına vardı.

Waynhim aceleyle arkadaşlarına *vitrim* dağıttı: önce Devlere ve Liand'a; sonra Ramen'e, Anele'ye ve Ardent'e. Grueburn kocaman ellerinde küçücük olan demiri Coldspray'in dudaklarına götürdü. Esmer gücünü pekiştirircesine karanlık mırıltılar çıkarırken, gri Demondim-cinsi Alçakgönüllü'ye bir fincan verdi ve Branl'ın Galt'ın ağzına *vitrim* dökebilmesi için Covenant'ın başını tutmasını izledi.

Waynhim kendini tüketiyordu: Linden bunu artık görebiliyordu. Yine de hizmetlerine devam ettiler. Çekilen kurşunlar az olsa da, Swordmainnir gözle görülür şekilde güçlendi. Taze enerji Ardent'in başını kaldırdı, sarkan omuzlarını dikleştirdi. Kurdelelerinden birkaçı dışarı fırladı ve kömürleşmiş uçlarını kopardı. Covenant bile sanki varlığının ana hatları daha keskin bir şekilde kazınıyormuş gibi odaklanmış görünüyordu. Ama anılarından çıkmadı.

Ur-viller hep birlikte şaşkınlık ya da öfkeyle uludular. Hep birlikte mağaranın tavanını işaret ettiler. Loremaster'ları jerridini ya da اساسını kullanarak sarkıtlar arasında tam olarak nemli bir noktayı işaret etti.

Vitrim tarafından güçlendirilen Linden sonunda kendi durumunu değerlendirebildi. Percipience ona aldığı gücün yeterli olmadığını bildirdi. Kaynaklarının yalnızca küçük bir kısmını geri getirmişti ve bu uzun sürmeyecekti. Felaketin yakınlığı onun Dünya Gücünü kullanma yeteneğini emiyordu. Son bir ateş patlaması yapmayı başarabilirdi. Ancak zayıf şiddeti Adlandırılmaması Gerekene zarar vermeyecekti ve *skurj* üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı.

Yakında bu kötülükler saldırmak için yeterince yakın olacaktı. Hala ur-viller gevezelik ediyor ve bağırıyor, talep ediyor-

-Linden'in tanımlayamadığı bir şey talep ediyordu.

"*Linden!*" Liand ona bağırdı. "*Harekete* geçmelisin! Başka hiçbir güç yeterli olmayacak! Ur-villeri anlayamıyorum!"

Güneş Taşı anlamsız hale gelmişti. Sadece kılıç ve kas gücünün hiçbir değeri yoktu. Demir El, Loric'in *kriline* etkili bir darbe vurabilirdi. Sonra Loric kaybolacak ve *Croyel* de Jeremiah ile birlikte kaçacaktı.

Ya şimdi ya da asla. Esmer, Devleri ur-villerin ne istediğini kavrama yeteneklerinden mahrum bırakmıştı.

Linden daha şimdiden *vitrimin* damarlarında küle dönüştüğünü hissetti.

"Allah kahretsin Esmer." Sesini yükseltecek gücü kendinde bulamadı. "Yeterince zarar verdin zaten. En azından tercüme edebilirsin."

Cail'in oğlu, gözlerinde kıpkırmızı bir duman gibi duran utançla onu inceledi. Küçümseme ve ıstırap yüzünde birbiriyle çarpışıyordu. Yaraları iyileşmemiş kan ağlıyordu.

Linden'in midesi yeniden bulandı; ama gözlerini kaçırmadı. Mahvolmuş bakışlarıyla Esmer'e ihanetlerinin bedelini düşünmesini emretti.

Bir tiksinti kasılması yüz hatlarını düğümledi. Tiksintiyle sert bir şekilde, "Ur-viller buraya düşen suların bir kaynağı olması gerektiğini anlamanızı istiyor. Şüphesiz siz de" -ses tonu "Siz bile" diyordu- "Ruhsaz'ın Yukarı Diyar'ın akarsu ve nehirlerinin büyük bir kısmını Gravin Threndor'un derinliklerine döktüğünün farkındasınızdır. Daha sonra aynı seller, Defiles Rotası olarak lekelenmiş bir şekilde ortaya çıkar. Ancak bu muazzam su kütlesinin Gravin Threndor'un derinliklerinde binlerce yıl boyunca nasıl bir yol izlediğini hiç düşünmediniz mi?

Dağ mı? Ur-vil'ler sizi temin ederim ki Ruhsaz Wightwarren'ların derinliklerine dalar ve daha da derinlere, Viles'lar ve onların yarattıkları hariç herkesin bilgisinin ötesine geçene kadar. Orada göllerde ve uçurumlarda toplanır, sonunda Aşağı Diyar'daki çıkışına yükselene kadar zifiri karanlığı doldurur."

Esmer yukarı doğru baktı. "Ur-viller bu mezarın yüksek taşında bir zayıflık noktası tespit ettiklerini söylüyorlar."

Sonra ağzını kapattı ve kendi ıstırabını sertçe ısırdı.

Ur-viller çılgınlığın vücut bulmuş halleri gibi homurdanıyor ve el kol hareketleri yapıyordu. Onların altında, Adı Anılmaması Gereken Kadın daha da yükselmiş, mağarayı doldurana kadar beslenmeyi hayal ediyormuş gibi kötülüğünü genişletiyordu. *Skurjlardan* bazıları doğrudan yaklaştı. Diğerleri ise belki olası bir geri çekilmeyi engellemek, belki de kendileri çıkıntıya tırmanmak için bölüğün bulunduğu yerin etrafından dolandı.

"Linden!" diye bağırdı Liand. "Su! Su!"

Onu neredeyse hiç duymadı. Bakışları loremaster'ın tavana doğru uzanan demir jerridinin çizgisini takip etti. Dışların ve vahşetin ışıltısında, jerrid'in gösterdiği yeri tam olarak görüyor gibiydi; sanki loremaster orayı onun için tamamen irade gücüyle işaretlemiş gibi görüyordu.

Son Demondim dölü onun için kendilerini defalarca feda etmişti; ölçüsüzce. Yine de yaşamak istediler.

Onun yaptığı gibi. Yeremya'nın yardıma ihtiyacı olduğu ve Antlaşma Toprakları kurtarmak için kaldığı sürece.

Bir patlama: elinde kalan tek şey buydu. Sadece bir tane. O zaman iyi ya da kötü işi bitecekti.

İşe yarasın.

Ailesi bunu onaylamazdı. Onlar ölümü seçmişlerdi. Ama bir süre daha onların mirasını reddetti. Örümcekler ve solucanlar zaten verdikleri eziyetten daha fazlasını veremezlerdi.

Enerjisini alev için saklayarak, Toprak Gücünü tavana doğru fırlatırken Yedi Sözü fısıldadı.

"*Melenkurion abatha.*"

Kendini zorlukla dengede tutarak, ur-villerin işaret ettiği nemli taş parçasına doğru ateş etti.

"Duroc minas değirmeni."

Sevgisinden, ihtiyacından ve korkusundan geriye kalan her parçayı, bir koçbaşı kadar acımasız bir teurji ateşi oluşturana kadar Asa'nın yazılı tahtasına işledi.

"Harad khabaal."

Çıyanlar ve korku onu engelledi. Felaketin yakınlığı onu tüketti. Ebeveynlerinin örneği beyhude bir teslimiyet vaat ediyordu. Onlara meydan okuyarak, saldırdı-

-Ve tavan tutuldu.

Ama yalnız değildi. Patlamasının bir kalp atışı gerisinde, kamadan ve onun loremaster'ından büyük bir kezzap fışkırdı. Asit kadar aşındırıcı ve kendinden nefret kadar ekşi garip büyüler, gücünün yandığı kayaya çarptı.

Parçalanmış ve patlatılmış.

Korkunç sıvı ve sıcak alevin sarsıntısı birlikte tavandan bir taş çağlayanı kopardı.

Yarıktan, Linden ve ur-villerin bir yağmur borusunu kısmen açmış gibi su damlıyordu.

Bane'in canlı ritmi kadar gırtlaktan ve anlaşılmaz bir gümbürtü kulelerin arasında yankılandı. Sarsıntılar kayanın içinden geçti, çıkıntıyı salladı. Dağın kökleri arasındaki ince bir sarsıntıyla gevşeyen nemli moloz parçaları düştü. Tüm mağara yaralı bir titan gibi inledi.

Hala biraz uzakta, acı çeken yüzler Linden'e feryat ediyordu. Babası onun gözleri önünde kendini öldürmüştü. Annesi öldürülmek için yalvarmıştı. Böceklerin ve kurtçukların dayanılmaz acısı yoğunlaştı.

"Hazır ol ve izle!" diye bağırdı Demir El. "Bu tünek başarısız olabilir!"

Adı Anılmaması Gereken Kadın bir düzine boğazdan çığlık attı. Bir düzine boğazdan

Skurj sanki sürpriz yapabilecekmiş gibi durakladı.

Bir an sonra, hasarlı tavan yırtıldı.

Muazzam bir su yumruğu büyük kaya parçalarını aşağıya doğru savurdu. Açılan gedikten, sanki Arz'ın tüm şelaleleri bir araya gelmiş gibi sarsıcı bir gürültüyle, durgun bir deniz dökülmeye başladı. Gök gürültüsü, dünyaların yıkımı gibi havayı doldurdu. Bir çığ

Unutulmuş sular *skurj*'a çarptı; bane'in korkunç cüssesine çarptı.

Kargaşa, üzerindeki diğer mağaraların ağırlığını çekti. Kastenessen'in canavarlarına çarpan suların etkisiyle kaynar buhar püskürdü; ancak bu patlamalar sağanak yağış tarafından anında süpürüldü. Bane kenara çekilmeye çalıştı ama başaramadı. Su kütlesi onu aşağıya çekti, sürükledi.

Granit bir acıyla inleyen Gravin Threndor, sanki bir gök kubbe yırtılıp açılmış gibi derin bağırsaklarını boşalttı.

Coldspray kimsenin duyamayacağı uyarılar kükredi. Diğer Devler sanki dilsiz kalmışlar gibi sessizce bağırdılar. Jeremiah, *croye*'in duyulamayan dehşetini dile getirerek ulur gibi oldu.

Mineral kokulu sprey şirketi sıırıslıklam etti. Linden'in gözlerini ısırdı. Gözlerini temizlemek için yeterince hızlı kırpamadı. Asayı bırakarak iki eliyle yüzünü ovaladı; boynunu, göğsünü ve bacaklarını tokatladı.

Dağın sarsıntıları Asa'yı ulaşamayacağı bir yere savurmadan önce Liand onu yakalamak için eğildi.

Aniden çıkıntı sallandı. Kaymaya başladı.

Esmer onu durdurdu. Başka durumlarda yerden gayzer gibi fışkıran suları yükseltmek için kullandığı gücü şimdi taşı sabitlemek için kullanıyordu. Dik raf boyunca bir ürperti yayıldı; ama çıkıntı dayanıyordu.

Su mağaraya hücum etti, yavaş eğimden aşağı bir tsunami gibi döküldü. Bane ve *Skurj*'u çoktan içine çekmişti. Canavarlar hayatta kalmak için savaşırken, bane sular altında kalan dikitler arasında tutunmaya çalışırken, korkunç ateşler ve şiddet mağaranın derinliklerini aydınlatıyordu. Ateşler içinde titreyen Linden, *Skurj*'un hayatta kalacağından korkuyordu. Sellere gömülmüş dişleri, fırın kalplerini beslemek için sudaki mineralleri çiğniyormuş gibi alev alev yanıyordu. Yaşam savaşı vererek mağaradan aşağı yuvarlandılar.

Onlara ne olursa olsun, Linden Adlandırılmaması Gereken Kadın gibi kalıcı ve öldürücü bir gücün kolayca boğulacağını hayal edemiyordu. Yine de gözlerini sildi, kendini tokatladı ve dua etti-

Bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır.

Bane kendini toplayıp geri dönmeyi başaramasa bile, Linden ve tüm yoldaşları yakında yok olacaktı. Büyük su dalgası mağaranın alt ucuna çarptı. Sonra kaynadı ve kendi üzerine köpürdü. Ve biriktikçe yükseldi. Toprağın onlarca ya da yüzlerce yüzyıllık pınarları ve yağmur suları, her nefeslik hava dışarı atılana kadar boşluğu dolduracaktı.

Uzakta, selin altında hâlâ ateşler yanıyordu. Kızıl çizgiler suyu lekeliyordu: *skurj* ya da bane, Linden hangisinin olduğunu söyleyemiyordu.

Ancak yeni göl yükseldikçe gök gürültüsü de değişti. Suyun taş yerine kendi üzerine vurması kükremenin kenarlarını yumuşattı. Linden belli belirsiz Demir El'in sesini duydu.

"*Skurj* yok oluyor! Bane *yok* olmasa da onlar *yok oluyor*! Ama bu sular Kayıp Derinlik'e iniş yolunu buldu! Artık daha yavaş yükseliyorlar!"

Coldspray zaman ve Esmer hakkında Linden'in anlamadığı bir şeyler ekledi. Ardent, duyamayacak durumda olan diğer Insequent'larla tartışıyor gibi görünüyordu. Hem Liand hem de Stave Linden'a yalvarıyor ya da uyarılarda bulunuyordu. Ama kulaklarına yine hayali böcekler kaçmıştı. Tek tek kelimeleri kadim sellerin çağrışımlarından ayırt edemiyordu.

Eğer selin birikme hızı gerçekten de yavaşladıysa, bu küçük erteleme önemsizdi. Hiçbir fark yaratmadı.

Linden, acı spreynin ısırtığı arasından, su altında kalan birkaç ateşin söndüğünü ve öldüğünü gördüğünü düşündü. Ama hiçbir şeyden emin değildi. Sürünen şeyler ondan besleniyor; küçük ısırtıklar ve sokmalarla hayatını alıyordu. Gök gürültüsü ve başarısızlık halsizliğe dönüştü. Ailesi, arkadaşlarının hepsinden daha yüksek sesle konuşuyordu. Bane'in sesiyle, onu umutsuzluğa sürüklediler.

Onlar gibi o da sonunu hak etmişti. Bunu keder, yanlışlar ve zayıflıkla kazanmıştı.

Hiç kimsenin Yeremya'ya acı çektirmeye hakkı yoktu. Thomas Covenant dışında hiç kimse Toprakları kurtarmayı umut edemezdi. Ama onlar için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı.

Kabaran selin tüm yüzeyi alevler içinde kaldığında bile şaşırmadı.

Sadece su bile Adlandırılmaması Gereken'e zarar veremezdi. Selleri kirleten eski zehirler Onu besliyor gibi görünüyordu. Artık çağların akışına karşı kendi cevabını bulmuştu.

Tehlikeli çıkıntının altında, kaynayan akıntılar ve kaos sanki petrole dönüşmüş gibi alev alev yanıyordu. Dikitelere ve duvarlara çarpan sular, çatlamış tavana ateş püskürüyordu.

Sesler Linden için haykırıyordu ama hiçbir şey iletmiyorlardı. Dayanamayacağı kadar yorgun ve eziyet içinde, sonunda hayatı boyunca kaçtığı felce teslim oldu: on yıl önce Covenant'ın öldürülmesine izin veren ve onu *Turiya* Raver'ın merhametine bırakan çaresizliğe: ailesinin kaçınılmaz kaderine.

Carrion.

Felaket, şirket ile mağaranın sonu arasındaki suların ortasından yükseldiğinde, Linden dizlerinin üzerine çöktü. İçinde derinlerde, temel bir şey yenik düştü.

12.

Yapmaması Gereken

Bir hayalet gibi, Thomas Covenant da aynı anda farklı gerçeklikleri işgal etti ve hiçbiri üzerinde etkisi olmadı.

Bir tanesinde, etrafında olan her şeyi gördü. Esmer'in alnına dokunduğu andan, Linden'in kudurmuş bir ateş gölünün üzerindeki çöküşünün yakınında durup Adlandırılmaması Gereken Kadın'a baktığı ana kadar her olayı tanıdı. Her şeyi hissetti, her şeyden korktu. Ama iradesi yoktu, harekete geçecek gücü yoktu. Yoldaşlarına yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı. Sadece endişelenebilir, kederlenebilir, inleyebilir ve korkabilirdi. Bu boyutta, seçim yapabilen kısmına ulaşamıyordu.

Başka bir yerde, anılarının arasında dolaşıyordu; orada ona hiçbir şey gerekmiyordu çünkü her şey zaten olmuştu. Belki de o insanları, yerleri ve eylemleri hatırlaması gerekiyordu: belki de gerekmiyordu. Ama onların ona ihtiyacı yoktu. O sadece bir izleyiciydi, bir hayal ürünü kadar tekinsizdi, geçmişin parçaları ve molozları arasında; zamanın parçalanmış uzantıları. Ve anıları parçalanmış olduğu için, onların arasında yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu. Sıra dışıydılar; onu kendine geri götüremezlerdi.

Esmer onu, kalbinin her dürtüsünün engellendiği çelişkili bir bilgi ve şaşkınlık diyarına atmıştı. Covenant, şirketin içinde bulunduğu kötü duruma, Linden'in mağaraya saldırdığı ölüm tufanına ya da Bane'in ortaya çıkışı karşısındaki son başarısızlığına tepki vermek yerine hatırladı.

Daha önce, şirket Kayıp Derinlik'ten kaçarken, ur-villerin bin yıl önceki Garipliklerini yeniden gözden geçirdiklerini gözlemlemişti. O zamanlar

Demondim aptal değildi: ur-villeri aptal olmaları için yaratmamışlardı. Waynhim'ler bile -kazara ya da yanlış yetiştirilme sonucu- anlayışlı ve bilgili, derin kavrayışlara sahiptiler. Siyah kuzenleri, Lord Foul'un onları küçümseyerek kullanması için fazla zekiydiler.

İlk anladıkları şekliyle Gariplikleri kendilerinden nefret etmelerini ifade ediyordu: güzellik için yaratılmış bir dünyada kusurlu ve nefret dolu yaşamaktansa, her şeyin sonunu teşvik ederek ölmek daha iyiydi. Ancak Despiser'ın savaşlarında binlercesi ölen ur-viller, köleliklerinin mantığının tek bir sonuca varabileceğini anlamışlardı. Ve Lord'un Kalesinin kapılarındaki savaşta, Waynhim yiğitlik ve bağlılıkla başka seçeneklerin de mümkün olduğunu göstermişti. Böylece Waynhim ur-villeri kendilerini sorgulamaya itmişti.

Despiser yenilgiye uğratıldığında, kara Demondim-cinler Kayıp Derinlik'e çekilerek Waynhim'in meydan okumasına bir cevap bulmak için kendi ilimlerini ve en eski miraslarını araştırmışlardı. Viles'in tarifsiz başarıları arasında, ur-viles, Viles'in Tehlike'yi aşip Kuzgunlar'ın etkisine girmeden önceki bir çağa ulaşana kadar, kendi yaratıcılarının ve yaratıcılarının yaratıcılarının tarihini araştırmıştı.

Kayıp Derinlik'te, eski efsanelerin mucizeleri ur-villere kendi doğalarından tiksинmeyen yaratıklardan türediklerini hatırlatmıştı. Orada ur-viller ilk atalarının Zaman'a yayılan gerçekleri kavradıklarını gördüler: ur-villerin uzak sonuçları tahmin etmelerini sağlayan gerçekler. Despiser'a hizmetlerinin sonunda onları nereye götüreceğini ve Lord Foul'un küçümsemesinin kıyaslamalarına karşı koymak için ne gerektiğini açıkça gördüler.

Tereddüt ettiler. Yüzyıllar boyunca nereden geldiklerini, ne olduklarını ve ne olmak isteyebileceklerini düşündüler. Ve sonunda yeni sonuçlara ulaştılar. Sonuç olarak, Vain'i yarattıkları titiz çalışmalara ve yorucu emeklere başladılar.

Boşuna ve kelepçeler.

Ancak Linden ve insan yoldaşlarını taşıyan Swordmainnir Waynhim'i takip ederken, Covenant daha derine düştü. Diğer

ur-villerin yerini anılar aldı.

Farklı bir yarıktta, var olmayan bir imgeye baktı: daha derin ve anlaşılmaz bir gerçeğin sembolü ya da metaforu olması dışında hiçbir zaman var olmamış bir imgeye. Genç bir kadın imgesi. Sevimlilik ve kendini keşfetmekle taze bir kadın. Yeni bir tutkuyla dolup taşan, günlerini belirleyecek olan hayranlığı vermeye ve almaya hazır bir kadın. Onun gözünde kadın, erkeklerin ve kadınların aşkı keşfetmelerinin nedeniydi; her bütün ve kutsal arzunun sebebiydi.

Onu incelerken, ihanete uğradığını gördü.

Onun hikâyesi Diassomer Mininderain'in hikâyesine yol açmıştı, baştan çıkarılmış ve yanlış yönlendirilmişti; karanlığa terk edilmişti. Dünya'nın yaratılışı sırasında, O aşağı atılmıştı. Zaman Kemer'i'nin mühürlenmesiyle hapsedilmişti. O Mininderain, Emereau Vrai, Auriference ve diğer yüzlerce kadındı. Dolaylı olarak O, Lena ve Joan'dı. Özünde O'nunki, kullanılmış ya da istismar edilmiş ve sonra da bir kenara atılmış her aşkın hikâyesiydi.

İsmi Verilmemesi Gereken Kadın'ın hikayesi.

Covenant, onun içinde bulunduğu durumdan dolayı yüreği burkularak, suların ve alevlerin, bir yangın gölünün ortasında yükselişini izledi; ve onun dehşet verici kötülüğünün ve açlığının ardında, kimsesiz ve ölümsüz bir feryadın yattığını anladı: mutlak ihanete başka bir yanıt veremeyen bir kalbin yiyip bitiren kederi.

Belki kasıtlı olarak -belki de acımasızca- Esmer, Covenant'ı parçalanmış anıların arasına göndermişti. Eğer onlara göre hareket edebilseydi, onun için değerli olabilirdi. Ama onlar geçmişte kalmıştı: onları değiştiremezdi.

Aşkı ve kaybı hatırladığında, o da kaybolmuştu.

Yine de çevresinde olup biten her şeyi biliyordu. Görüyor, duyuyor ve hissediyordu: o kadar önemsiyordu ki, arkadaşlarının içinde bulunduğu zor durum onu derinden yaralıyordu. Hepsinden önemlisi, Linden'in uzun süren çilesini anlamıştı. Oğlunu bulmasının ve onu *kroyelden* kurtaramamasının etkisini gördü. Onun Kayıp Derinlik'ten kaçma kararındaki umutsuzluğu görmüştü. Ellerini tedavi edecek gücü bulduğunda, ona karşı duyduğu gurur

Özlem kadar dokunaklıydı. Tehlike'den düşüşü sırasında, peşinden atlama arzusunun beyhudeliği onu ıstırapla doldurmuştu. Bir hayaletin tarifsiz sezgisiyle, onun ıstıraba doğru sürüklenişinin sonuçlarına tanık olmuştu. Onun zayıflayan akıl sağlığından beslenen ve sürünen umutsuzluğu, sanki kendisinin olması gerekiyormuş gibi deneyimlemişti.

Yine de mücadele etmeye ve çabalamaya devam etmişti. Sonunda kararlılığının, öz benliğinin damarları koptuğunda, en şiddetli tepkisi onun için bir rahatlama olmuştu. Daha sonra, eğer yaşarsa, kendisi için en kötüsünü düşünecekti. Ancak şu an için acıdan küçük bir kaçış yolu bulmuştu.

Yine de hayatta kalması mümkün değildi. O, Covenant ve onlarla birlikte olan herkes ölmek üzereydi.

Kendi ölümünde büyük bir zarar görmedi. Linden ona çok değer veriyordu. Ama diğerleri -artık hatırlayamadığı nedenlerden dolayı- Linden ve Jeremiah, Ülke için çok önemliydi. Korkunç gelecekler Liand ve Anele'ye bağlıydı. Manethrall Mahrtiir ve Kordonlarına umutsuzca ihtiyaç vardı. Stave, Ustalar ve Devler olmadan umut yoktu. Ve Mutabakat, şirketi nasıl kurtaracağını tek başına bilen Ardent'i göz ardı etmedi. Hâlâ içgüdüsel tiksintilerini dindirmek için yanıp tutuşan Demondim yaratıklarını da göz ardı etmedi.

Linden'in ya da Ülke'nin adına bugüne kadar gelmiş olan herkesin oynayacak bir rolü vardı. Esmer bile Kastenessen'in kölesi olmak yerine babasının oğlu olma isteğini içinde bulabilir. Covenant bile

Roger için de aynı şeye inanmak için çok şey verebilirdi. Ama Roger annesinin oğluydu, babasının değil; Joan da kendi sonunun yolunu uzun zaman önce seçmişti. Elena gibi o da kendi yarattığı şeyden artık kaçamazdı, yok olmak dışında.

Antlaşma Zamanın Kemerinden çıkarılmıştı. Bu konudaki sorumluluğu ondan alınmıştı. Ama Joan ve Roger kalmıştı. Onlar onun taşınması gereken yükleriydi.

Bu nedenle onun da yaşamaya ihtiyacı vardı.

Adını Vermemesi Gereken Kadın'ın kurbanlarından hiçbirinin hayatta kalmasına izin vermeye niyeti yoktu. Şüphesiz Esmer onun açlıklarını önleyecekti. Ve

Croyel kesinlikle Jeremiah'ı da yanına alarak bunu yapmaya çalışacaktır. Ve ur-viller ve Waynhim yok edilmekten kurtulabilir. Ama diğer herkes-

Esmer'in ihaneti sayesinde onlar da Covenant'ın yükü haline gelmişti. Ve Covenant Linden'ı seviyordu. Farklı şekillerde, onun tüm arkadaşlarını ve yoldaşlarını seviyordu: hatta kendilerini Ülke'nin yok oluşunun eşiğine kadar yanlış yönlendiren Efendileri bile. Onları kurtarabilecek başka kimse yoktu.

Yine de kaybolmuş olarak kaldı.

Ancak içinde bulunduğu koşulları inceledikçe, tamamen iktidarsız olmadığını düşünmeye başladı. Neredeyse tanım gereği, ihanetlerin kusurları vardı. Esmer'inki de farklı değildi.

Alçakgönüllü, Covenant'ın *vitrim* yutmasına neden olmuştu; ve bu küflü sıvı, acı tülbentin doğal olmayan bir benzeriydi. İncitloam'un egemen iyileştiriciliğinin kısmi bir taklidini sağlıyordu.

Andelain'de kendisine hurtloam teklif edildiğinde bunu reddetmişti. Uyuşukluk ve cüzzamda ısrar etmişti. *Bu beni sadece olduğum kişi yapmıyor. Beni olabileceğim kişi yapıyor.*

Şimdi *vitrimin* donuk tadı ve enerjisi, kendisi olma arzusunu kamçılıyordu: Rağmen'e kulak vermekten daha iyisini bilen bir cüzzamlı ve dışlanmış. Yapay bir iksir olduğu için sinirlerine yeni bir hayat veremiyordu. Ama onu daha güçlü kıldı-

Ve başka bir kusur daha vardı.

Esmer'in onun üzerindeki etkisi, *Elohim*'in bir zamanlar ona karşı kullandığı durağanlığa hiç benzemiyordu. *Elohim* onu düşünce ve endişeden, her türlü tepkiden koparmıştı. Esmer sadece dengesini bozmuş, onu kırık zaman labirentine sürüklemişti. Hâlâ düşünebilir, önemseyebilir ve çabalayabilirdi. Bu anlamda sadece kaybolmuştu, çaresiz değil. Ve kaybedilebilecek her şey de bulunabilirdi.

Yeterince yükseğe tırmanırsa ya da anılarını doğru şekilde kullanırsa, kendi çabalarıyla fiziksel şimdiki zamanını yeniden keşfedebilirdi.

Eğer Esmer onu tekrar aşağı atmazsa. Eğer.

Denemek zorundaydı. Felaket yaklaşıyordu.

Kemer'in içindeki sayısız çağdan sonra, Antlaşma'nın yeterli zamanı yoktu.

Adı Anılmaması Gereken Kadın kendini yanan sulardan bir odun yığını gibi kaldırdı. Uzaktan bile şirketin üzerinde yükseliyormuş gibi görünüyordu. Esmer'in sabitleme çabalarına rağmen öfkesi çıkıntıyı sarstı. Dev ve cesur olmaları dışında açık bir sebep olmaksızın, Rime Coldspray dışındaki tüm Kılıçmainnir'ler silahları hazır bir şekilde düşüşün ve alevlerin kıyısında durdular. Hiçbir ölümlü kılıcının düşmanlarını kesemeyeceğini biliyor olmalıydılar; yine de yenilgiyi kabullenmeyi reddettikleri için Onunla yüzleştiler.

Bu açıdan Saltheart Foamfollower'ın kızları olabilirler.

Arkalarında Demir El hâlâ bir koluyla Jeremiah'yı destekliyor, *krili croyel*'in boğazına dayıyordu. Bane'in vahşetine rağmen Jeremiah'nın çamurlu gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Ağzının bir köşesinden tükürükler süzülüyordu. Ama *croyel* vahşi sırtışını kaybetmişti. Pençelerini çocuğun etinin derinliklerine doğru kıvrıran yaratık, hayatını kurtarabilecek son bir hamle, bir güç gösterisi ya da kurnazlık için kendini hazırlıyor gibiydi.

Stave tereddüt etmeden Linden'i kollarına aldı ve onu duvara doğru taşıyarak Devlere kılıçlarını savuracakları bir alan bıraktı. Saçlarının dağınık ve bakımsız telleri, ağzının gevşekliği ve gözlerinin odaklanmamış parıltısı Covenant'a onun da oğlu gibi tepkisizleştiğini söylüyordu. Çok fazla şeye katlanmıştı; Covenant sessizce, içinde hâlâ yaşayan, seven ve ulaşılacak bir şeyler olması için dua edebilirdi.

Clyme ve Branl onu rafın kenarından geri çekmişlerdi bile. Galt onun önünde Bannor ya da Brinn gibi duruyordu: Devlerinki kadar cesur ve bir o kadar da boşa harcanmış bir kararlılık gösterisi. Aynı anda Kordonlar Liand ve Asa'yı, Manethrall'larını ve Anele'yi çıkıntının kenarından alabildikleri kadar uzağa götürmüşlerdi. Anele orada, bir deri bir kemik kalmış bedenini taşın içine sokmak istercesine duvara doğru çömeldi. Amaçsızca fısıldayarak yaşlı yanaklarını tokatladı.

Yakınlardaki Ardent, sanki dolgun bedenini kumaşla korumayı mantıksızca umuyormuş gibi, parçalanmış giysisinin her parçasını kendi etrafına sardı. Gözlerindeki yansıyan ateşin arasında panik parlıyordu.

Çıkıntının daha yukarısında, ur-viller ve Waynhim hararetli bir şekilde havladılar, küfürler ya da çaresizlikle tizleştiler. Bağırış ve çağırışları Esmer'e yönelmiş gibiydi.

Yaralar ve yırtık pırtık giysiler içindeki Esmer, Demondim yaratığını görmezden geldi. Görünüşe göre ihanet ettiği insanları küçümseme çabaları başarısız olmuştu. Canavara bakarken yüzünü keder kapladı.

İçindeki ziyafetin tadını çıkaran Adlandırılmaması Gereken, daha da parladı ve bir intikam çağrısı gibi uludu. Yakında şirketin üzerinde belirecekti.

Croyel aniden Jeremiah'ın sesiyle mırıldandı: "Esmer. Çıkar bizi buradan. *Esmer*."

Coldspray tehditkâr bir şekilde elini sıktı; ama canavar *krilin* acısına aldırmayacak kadar korkmuştu.

"İşlerin bu noktaya gelmemesi gerekiyordu," diye soludu *croyel*. "*Skurj*'u durduramaması gerekiyordu. Bizi kurtarmak zorundasın."

Sadece Jeremiah'nın gevşek yüz hatları ve donuk bakışları çocuğun kendisi için yalvarmadığını doğruladı.

"Pişman olmayacaksın. Kastenessen seni affedecek. Seni iyileştirecektir. Affetmezse, biz affettiririz. Ama *bizi buradan çıkarmalısın*."

İşte oradaydı: Covenant'ın ihtiyacı olan kendinden çıkış yolu. Eğer Linden *croyel*'i duyabilseydi, Jeremiah'ın kullanımı ruhunu pençeleyebilirdi. Şu anki durumunda, bu ani acıdan kurtulmuştu. Ama Covenant bunu onun adına hissetti. Onun acısı onun acısıydı.

Bu ona şunu hatırlattı.

Vur bana. Bir daha vur.

Andelain'de, bedensel acıyı ilk kez tatması onu geçici de olsa kendine getirmişti. Bedeni ve ruhu arasındaki bağı doğrulamıştı.

Şimdi Linden'in kendine geldiğinde neler yaşayacağını düşünmek bile yeterliydi. *Vitrim* ona güç vermişti. Ve o da beyaz altının hakiki sahibiydi. Esmer'in engellemediği ya da engelleyemediği vahşi büyüünün dolaylı varlığında duruyordu.

Esmer'in etkisine meydan okuyan Thomas Covenant, Ülke'nin geçmişinden çıkıp günümüze geldi.

Esmer'in gözlerinde anlık bir şaşkınlık belirdi. İnançsız'ın dönüştüğü şeyden korkmuş gibi geri çekildi.

Cail'in oğlunu görmezden gelen Covenant arkasını döndü. Elleri ve ayakları hâlâ uyuştu; ölüydü. Ama işe yaramaz değillerdi. Linden sayesinde parmaklarını esnetebiliyordu. Zamanı geldiğinde -eğer o kadar uzun yaşarsa

-*Krili* kavrayabilirdi.

Ama şimdi Loric'in hançerine ihtiyacı yoktu. Adını Vermemesi Gereken Kadın'ı yıldıramazdı. Onun başka şeylere ihtiyacı vardı.

Ne kadar zaman geçmişti? Felaket henüz çıkıntıya ulaşmamıştı ama dilediği zaman saldırma gücüne sahipti.

Ondaki değişimi hissetmiş miydi? Önce onu yok etmek mi istemişti? Onda ilk haininin bir benzerini mi görüyordu?

Belki de. Bu mümkündü. Lena'ya -ve farklı bir şekilde Elena'ya-yaptıklarının lekelerinin hâlâ üzerine yapıştığından şüphe duymuyordu. Adını Vermemesi Gereken Kadın onun Despiser'a olan benzerliğini pekâlâ fark etmiş olabilirdi.

Ama ondan terör, işlediği suçların intikamını almak istiyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Alçakgönüllüler Covenant'ın dönüşünü genişlemiş gözlerle, kalkmış kaşlarla karşıladı. Kollarını Branl ve Clyme'dan kurtarıp Galt'ın yanından geçerken direnmediler.

İki adımda Stave ve Linden'e ulaştı.

"Katıl, Swordmainnir," diye seslendi Mahrtiir usulca. "İlk Ringthane bir kez daha aramızda duruyor."

Sesi, bane'in ateşli yaygarasını delmek için çok küçük olmalıydı. Yine de Devler onu duydu. Kindwind, Grueburn ve Latebirth sertçe dönüp Covenant'a baktılar. Yoldaşları çıkıntının kenarından bir adım geri çekildi.

Linden, Stave'in kollarında gevşek bir şekilde yatıyordu. Hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyordu. Yırtılmış ve delinmiş gömleği, damgalanmış kot pantolonu içinde bir kimsesiz kadar kimsesiz görünüyordu; nefes almaya devam edemeyecek kadar zayıftı. Covenant bir an için onu daha önce de böyle gördüğünü hatırladı. Onu Clave'den kurtardığında, o da aynı tepkisizlik içindeydi; dövülmüş gibiydi. *Turiya* Herem ona dokunmuştu ve o da Raver'ın kötülüğünün etkilerinden kaçmak için kendi içine kaçmıştı.

Ama iyileşmişti. Bir süre sonra Covenant'a geri dönmüştü. Bunu tekrar yapacağına inanmak zorundaydı.

Lord Foul onun kaderinin suda yazılı olduğunu ilan etmişti. Belki de Despiser onun bildiğinden daha doğru konuşmuştu.

Dikkatinin bu kadar kolay dağılmasına lanet eden Covenant, diğer anıları, daha az acil duaları reddetti. Hiç zamanı yoktu. Acımasızca kendini Linden yerine Stave'e bakmaya zorladı.

Kelimelere ihtiyacı yoktu. Stave'in gözlerindeki parıltıda hızlı bir kavrayış gördü. Ancak arkadaşlarının iyiliği için, yanlış anlaşılmamak adına, Covenant kendini şöyle demeye zorladı: "Yüzüğümü istiyorum. Onu geri vereceğim. Eğer içimizden biri bunu atlatabilirse."

Bir ikon kadar ciddi olan Stave başını salladı. Linden'i kucaklayarak ellerinden birini açtı; Covenant'ın evlilik yüzüğünü ve zincirini İnançsız'a sundu.

Yakın zamanda uzvunun kesilmesine alışkın olmayan Covenant zincire tutundu. Düşürmediğinden emin olmak için iki parmağıyla garip bir şekilde zincire asıldı. Sonra zinciri başının üzerine kaldırdı, böylece halka göğsüne doğru sarkacaktı.

Tekrar, "Geri vereceğim," diye mırıldanarak, Adını Vermemesi Gereken Kadın'la yüzleşmek için döndü.

Daha da yaklaştı. Sıcaklık yüzüne çarptı, gözlerini kavurdu: yanan gölün öfkesi ve bane'in tutkusu. Eğer sıırıslık olmasaydı, giysileri alev alabilirdi. Ağızları açıldı ve dişlerini göstererek gıcırdadı. Tiz kükremeleri suların gök gürültüsünü bastırdı. Kalp atışlarının dipsiz gümbürtüsü kemiklerini titretti.

Mağaranın sonunda, sel son *skurjları* da söndürürken alevler de sönmeye başladı. Ama bane, devasa cüssesinin etrafındaki yangını besledi. Ateş dikitlerin sivri uçlarını, sarkıtların dişli uçlarını, duvarların inatçı travertenini, granitini ve kireçtaşıını yalayıp geçti. Covenant'ın kot pantolonu ve tişörtü ölümle sarmalanmış gibi görünene kadar buharlaştı; ama sıcaklık sadece yüzünün ve kollarının açıkta kalan derisine zarar verdi.

Adı Anılmaması Gereken Kadın saldırmak için hazırlanırken, adam ona karşı sesini yükseltti.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı emrindeki tüm otoriteyle. "Bizi istediğin zaman öldürebilirsin! Ama önce beni dinlemelisiniz!"

"Ne olduğunu unuttun!"

Yüksekte beliren baş belası, sanki onu gafil avlamış gibi durakladı.

Esmer öfkeyle ya da özlemle tısladı: "Sen *delirmişsin*. Nasıl özgür kaldın bilmiyorum. Umurumda da değil. Ama Adını Vermememiz Gereken Kadın'ı ikna edebileceğini mi sanıyorsun?"

Covenant sırtını Esmer'e dönmüştü. Harcayacak dikkati yoktu. Dikkati ve zamanı yoktu.

"*Kim* olduğunu unuttun!" diye seslendi ebedi varlığa. "Ama hepsi bu değil. Seni buraya kimin hapsettiğini de unuttun! Yaratıcı değildi. O zaman seni seviyordu. Şimdi de seviyor. Ve kesinlikle *biz değildik*. Ya da diğer kurbanlarınızdan herhangi biri. Despiser'dı. Yedi Cehennem'den A-Jeroth.

"Seni bu hale getirdiğini unuttun. Seni kandırdığını unuttun. O senin en büyük düşmanın ama sen *unuttuğun* için ona hizmet ediyorsun!"

Covenant'ın cüretkârlığıyla karşı karşıya kalan iblis, onun sözleri darbelermiş gibi kıvrandı. İşkence görmüş suretler birbiri ardına dişlerini gösterdi, çığlık attı ve yok oldu, yuvarlandı ya da yutuldu.

O kadar muazzam bir sesle cevap verdi ki, mağaranın kendisi bağılıyor gibiydi, "Benimle konuşuyorsun! *Benimle konuşuyorsun!* Seni yiyip bitireceğim, hepinizi *yyip bitireceğim ve açlığımı dindiremeyeceğim!* Eğer *dünyalarla* beslenseydim, doymazdım!"

Covenant dişlerini sıkarak dehşete düştüğünü kabul etmeyi reddetti. "Dinlemiyorsun!" diye karşı çıktı sanki korkusuzmuş gibi. "Dinlemelisin. En azından Despiser'in seni uşağı yaptığını *fark etmelisin*."

Ateşler dans etti ve gümbürdedi. "Bana direnmeyi mi düşünüyorsun?" Bane her yüz ifadesiyle alay etti. "Öyleyse yap. Yiyeceklerimin mücadelesinden zevk alıyorum."

Covenant başını salladı. Sesi onun şiddetini yansıtıyordu. "Dedim ki, *beni dinle*. Seninle dövüşmeyeceğim. *Tabii ki* seninle dövüşmeyeceğim." O bile Esmer'in vahşi büyüü bastırma yeteneğinin üstesinden gelemeyebilirdi. Ve eğer başarılı olursa, sonuçları felaket olabilir. Bu ölçekte bir savaş

büyük hasara yol açabilir. Zaman Kemerini kırabilir. Ama yüzüğü için başka umutları vardı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"*Göstermek mi?*" diye karşılık verdi hasmı. "*Göstermek* mi istiyorsun? Eğer ne ya da kim olduğumu unuttuysam, herhangi bir nesnenin ya da gösterinin önemini de unutmuşum demektir."

"Bu değil, yapmadın." Covenant yarım elinin tersiyle yüzüğünü kaldırdı. "*Bakar bakmaz* tanıyacaksın." Linden'e, Toprak'a ve hayata olan tutkusu alevlerin arasında dönüyordu: mağaranın çatallı tonozundan yankılanıyor gibiydi. "Beyaz altından ya da vahşi büyüden bahsetmiyorum. Bunun ne *olduğundan* bahsediyorum. Bir *evlilik* yüzüğü. İstedğin her şeyin sembolü. Kaybettiğin her şeyin."

"Bak!" diye ısrar etti. "*Bak* ona. Ne olduğunu biliyorsun. Asla bozulmayan her aşk ve her söz. *Devam* eden sadakat ve tutku. Despiser kulağına fısıldadığında elde ettiğini sandığın şey bu."

Kadının kulak verebileceği sözcükler ararken ısrar etti: "Dünyayı yok etmeye çalışmak onun en büyük suçu değil. Hayır. En kötüsü sana *yalan söylemesiydi*. Sana yalan söylemek. Hiçbir ölümlü gaddarlığı bu kadar kötü olamaz çünkü ölümlüler ölür. Acılarınız asla bitmez."

Onun iddiası -ya da yüzüğünün imaları- bane'i şok etmiş gibi görünüyordu. Daha da yükselerek çıkıntıdan geri çekildi. Kadının birçok yüz ifadesinde yazılı olan ıstırap daha da belirginleşti. Lena ya da Joan olabilecek kadınlar inledi ve ağladı. Sesleri yıpranmış fısıltılara dönüştü.

"Küçük adam. İnsan. Aptal. Keder hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bu doğru," diye itiraf etti Covenant, her ne kadar kayıp deneyimi Arch kadar eski olsa da. "Hayatlarımız çok kısa. Ölen hiçbir şey sonsuz acıyı anlayamaz. Ama biz denemek istiyoruz. Ve buna bir son vermek niyetindeyiz."

"Bırak bizi gidelim. Seni özgür bırakacağız."

Bazı sözler tutulamayacak kadar korkunçtur. Bu da onlardan biriydi. Yine de doğruyu söylediği için dua etti. Kuşkusuz, Zaman Kemerinin yok edilmesi Adlandırılmaması Gereken Kadın'ı serbest bırakacaktı. Ama yaratılışın mahvolmasının onun kötü durumunu hafifleteceğinden şüpheliydi. Sadece bir yaratıktan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

yıkım. Despiser'in kötülüğü cevaplanana kadar işkencesi devam edecekti. Ta ki yeniden sevmeyi ve affetmeyi öğrenene kadar.

"Özgür mü?" Acı acı ağladı. "Beni *özgür mü* bırakacaksın? Seni *duyamıyorum*, küçük adam. Acımı dindirmek için çok küçüksün."

Argüman bulmaya çalışan Covenant, "O zaman bana bir şans verin," diye cevap verdi. Eğer evlilik yüzüğü onu etkilememişse, başka fikirleri vardı. "Belki duyabileceğin bir şey bulurum."

Açlık ve alevler tereddüt eder gibi görünürken o arkasını döndü.

"Esmer."

Esmer irkildi. "Timewarden?"

Anlayışsızlıktan dilsiz kalan Devler bakakaldı. Liand'ın gözlerinde huşu ya da dehşet parlıyordu. Esmer'i görmezden gelen *Haruçaylar* kayıtsızca Mutabakat'ı incelediler. Belki de onun ne yaptığını bildiğini düşünüyorlardı-

Linden ve diğer herkes gibi onlar da ondan daha fazlasını hak ediyordu.

Covenant, Esmer'e dönerek, "Kim olduğunu unutmuş," dedi. Bilinçli olarak onu korkutan riskler alıyordu. "Neden ona söylemiyorsun? Neden ona gerçek adını söylemiyorsun?"

Cail'in oğlu *Elohim*'in soyundan geliyordu: Dünya'nın birçok sırrını paylaştı.

"Hayır!" Esmer'in üzüntüsü çıkıntıyı sarstı. Gözlerinden köpük gibi fırtınalar fışkırdı. "Yapamam. *Yapmayacağım!* Onun unutulmasının gerekli olduğunu anlamıyor musun? Bu bir zorunluluk!

"Landsdrop'un yarılmasına neden olan sarsıntıyı hatırlayın. Onun hapsedilmesinden kaynaklandı. Onun ihaneti, öfkesi ve aşağı atılırken ağlaması Dünya'nın bu bölgesini temellerine kadar parçaladı. Eğer ismi ona iade edilirse - eğer hatırlaması sağlanırsa - sonuç Gravin Threndor'un tamamını paramparça edecek kadar öfkeli bir tufan olacaktır.

"O kalacak. Ben gideceğim. Ama sen ve sana eşlik eden herkes yok olacak. Şüphesiz oğlun da yok olacak. Yine de Kastenessen, a-Jeroth ve Kuzgunlar dayanacak. *Skurjlar*, Sandgorgonlar ve eski eşin dayanacak. Ve Fırtına Dağı'nın parçalanması Dünyanın Sonu Solucanı'nı yavaşlatmayacak."

"Söyle bana!" diye uludu bane hevesle. "Senin için hiçbir şey umurumda değil! *Kim olduğumu söyle bana!*"

Esmer dişlerinin arasından, "Benden böyle bir aptallık isteme. Uymayacağım."

"O zaman seni yiyip bitireceğim!" Kükreyerek. "Kemiklerini kemireceğim ve iliğini emeyeceğim! Sonsuz ağıtımı beslemek için etinden lokmalar yapacağım! Yapacağım-!"

Covenant, sanki ölümün ötesine geçip mutlak bir korkusuzluğa bürünmüş gibi sözünü kesti. "Hayır, yapmayacaksın."

Ateş ve öfke onu ele geçirmeye çalıştı. "Ayrıca bilincin içinde kalmasını sağlayacağım, böylece tükettiğim bu diğerlerinin ıstırabını paylaşabilirsin!"

Yüzler lanetlenmiş gibi feryat ediyor ve hiçbir rahatlama bulamıyordu.

Covenant geri dönerek tekrar baş belasıyla yüzleşti. "Hayır," diye tekrarladı sertçe, "*yapmayacaksın*." Kadının onu dinleyeceğini düşünmek için hiçbir nedeni yoktu. Yine de, sanki Arş'ın tüm çağları onu reddedilemez kılıyormuş gibi, Zaman'ın gücüyle konuştu. "Daha bitirmedim. Başka cevaplar da olabilir. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Hiçbir yere gitmiyoruz. Bunu sen de biliyorsun. Tek yapman gereken bana biraz zaman vermek."

Hissedemediği bir güvenceyi taklit ederek, tekrar O'na sırtını döndü.

Adını Vermemesi Gereken Kadın onun küstahlığı karşısında şaşırılmış olabilir. Ya da belki de onun gerçek benliğine duyduğu özlemin kıvılcımını kalbinin kızgın koruna düşürmüştü. Kadınlar birçok boğazdan tehditler savurdular ama onu öldürmek için ilerlemediler.

Yavaşça arkadaşlarına baktı ve sırayla her birinin bakışlarıyla buluştu. Sonra üzüntüyle şöyle dedi: "Bunun için üzgünüm. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Ama bu benim son şansım. Eğer işe yaramazsa, hiçbir fikrim kalmayacak."

Bu doğru değildi. Garip bir kesinlik kapladı içini: kendisine bile haklı gösteremeyeceği bir güvence. Yedekte başka bir kozu daha vardı. Ama Bane'in kendisine inanmasını istiyordu. Esmer'in ona inanmasını istiyordu. Böylece bekleyeceklerdi.

Jeremiah aniden Coldspray'in tutuşuna karşı kıpırdandı; kurtulmaya çalıştı. "Seni piç!" *Croye*'in korku ve öfkesi bakışlarında alev alev yanıyordu. "Seni orospu çocuğu! En azından dövüşmeyeceksen, öldür beni! Annem ne yaptığını bilseydi sana yalvarırdı. Eğer

o kadar da acınası değildi. Eğer yüzyıllar önce Foul'a teslim olmanızın gerçek sebebinin mücadele etmekten *korkmanız* olduğunu anladıysa."

Kendi kendine mırıldanan Rime Coldspray, Loric'in *krilinin* ucunu yaratığın boğazına batırmak için elini kaydırıldı.

Croyel'in gözlerinde hızlı bir korku parladı. Yaratık Jeremiah'ın yatışmasına izin verdi.

Manethrall Mahrtiir boğazını temizledi. "Croyel'e aldırmayın, Antlaşma Zaman Yöneticisi." Körlüğüne rağmen - ya da belki de bu yüzden - Thunder Dağı'nın gutrock'unun muazzam korkutuculuğundan sıyrılmış gibi görünüyordu. "Savaşmayı reddetmenizi anlayışla karşılıyoruz. Ustalar adına konuşamam. Şüphesiz Swordmainnir kendi adına konuşacaktır. Ancak bu süre zarfında Ringthane'in ilk yoldaşları ve dostları olan bizler, çabalarınızın sonucuna katlanmaktan memnuniyet duyuyoruz."

"Her zamanki gibi," diye homurdandı Demir El, "Manethrall iyi konuşuyor. Bu kadar hırçın bir kalbin böyle bir nezakete sahip olması hayret verici."

Covenant dişlerinin arasından, "Bunu takdir ediyorum," diye cevap verdi. "Ama şu anda sana ihtiyacım yok. Anele'ye ihtiyacım var."

Pahni telaşla baktı, yaşlı adam için korktuğu belliydi. Liand kendi kendine sorar gibi, "Anele?" diye sordu.

Covenant, "O yarı Dünya Gücü," diye açıkladı. "Bu onun doğasında var," dönüşüm geçirmiş ebeveynlerinin mirası. "Berek ve diğer Yüce Lordların bile yapamadığı şeyleri yapabiliyor."

Bane'in açlığının her an gerçek adını duyma arzusunun önüne geçmesinden korkan Covenant yaşlı adamla yüzleşti.

Alçakgönüllüler sanki Kutsala Saygısızlık olasılığını ölçmeye çalışıyormuş gibi onu izlediler. Eğer adı ona iade edilirse -Esmer, Covenant'a şaşkınlık ve mide bulantısıyla baktı- sonuç bir felaket olacak.

"Anele," dedi Covenant niyetlendiğinden daha sert bir şekilde. "Kayaların üzerindesin. Onun anılarıyla o kadar dolusun ki, neler olup bittiğinin farkında bile değilsin. Ama sanırım hâlâ anladığın bazı şeyler var.

"Liand'ın *orkestrasını* istemeni istiyorum. Seninle akli başında konuşmam gerek."

Anele'nin ay taşı gözleri parlıyordu. Sanki Covenant da Adlandırılmaması Gereken Kadın kadar korkutucuymuş gibi bir Covenant'a doğru bir uzağa gidip geliyorlardı. Başı kabaca bir o yana bir bu yana sallandı. Buruşuk elleri havadaki yalvarışları koparıyor gibiydi.

"Duydum." Sesi titriyordu. "Anlayamıyorum. Bu taş kötülük hakkında çok şey biliyor. Dehşeti hatırlıyor. Yalvarışları kulaklarımı dolduruyor."

Düşüncelerindeki karmaşayı susturmak istercesine aniden önce sağ eliyle, sonra da sol eliyle kendine sert bir tokat attı. Sonra cılız bir kolunu, bir talep gibi sert bir şekilde Liand'a doğru uzattı.

Liand tereddüt etmedi: Anele'ye Güneş Taşı'nı verdi.

Anele'nin parmakları üzerine kapandığında başını geriye attı ve göğsüne bir hançer saplanmış gibi çığlık attı. Covenant'ın arkasında, bane'in ham yüzleri, Anele'nin çığlığının katıksız ıssızlığı karşısında irkilmiş gibi feryatlarına ara verdi. Sanki onu tanımışlar gibi-

Bir an sonra, *orkestranın* içinden gelen bir teurji dalgası yaşlı adamın zihin bulanıklığını silip süpürdü. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, sanki granit, kireçtaşı ve deliliğin sayısız kasvetli mırıltılarına karşı aniden sağır olmuş gibi tavrı netleşti.

Başını eğdiğinde, kör bakışları Covenant'ınkileri tuttu. Yavaşça sırtını ve omuzlarını dikleştirdi. Bunu yaparken, bir Lord'un asaletini kazanmış gibi görünüyordu.

Bir ateş, vahşet ve dalgalanan sular hengâmesinin içinden, "Timewarden," dedi. Ses tonunda endişe ve ciddiyet birbirine karışmıştı. Dağınık sakalından spreyl damlıyordu. "Sana yalvarıyorum. Yapmayın."

"Özür dilerim, Anele." Covenant sessizce kendine küfretti. "Şimdiye kadar çok şey yaşadın. Ve daha işin bitmedi. Ama burada seçeneklerim tükeniyor. Yardımına ihtiyacımız var."

Orkestrayı bir tılsım gibi tutan Anele, "Bunun için delirmedim," diye itiraz etti.

"Biliyorum." Nasıl ya da neden olduğunu söyleyemese de Covenant içgüdüsel olarak anlamıştı. O anılar artık yoktu. Tek hatırladığı, Anele'nin Dünya'nın kaderinin bir kısmını o budaklı ellerinde tuttuğuydu.

ve zamanının henüz gelmediğini anladı. "Ama şimdi hayatta kalmazsak, başladığın şeyi bitirme şansını asla elde edemeyeceksin.

"Bence Ölümlerle konuşabilirsin. Bence Sunder ve Hollian seni duyabilir." Covenant acısını yutmak için durakladı. "Ve bence bize nasıl yardım edebileceklerini biliyor olabilirler."

Şu an için tek istediği buydu: Bane'in dikkatini katliamdan uzaklaştırmanın bir yolu. Bir şekilde.

Üzüntü Anele'nin yüzünü buruşturdu. "Babam ve annem sadece rüyalarımnda konuşuyorlar." Sesi kederli geliyordu, uzun süren bir keder ve aşağılanmayla, bir ömür boyu yaşadığı hayal kırıklığıyla kirlenmişti. "Orada dilsizim. Andelain'de rüya görmüyordum ama yine de bana öğüt veriyorlardı. Burada dilsiz değilim. Soracağım. Eğer cevap alamazsam, hiçbir şey yapamam."

Covenant "Ben de yapamam" demek istedi ama korkusunu kendine sakladı. Anele'ye yüksek sesle, "Cevap verecekler. Seni seviyorlar. Toprağı seviyorlar. Hatta beni bile seviyorlar. Ve Linden'in onlar için ne anlama geldiğini unutmadılar."

Hepimize.

Anele belli belirsiz başını salladı: artık dinlemiyordu. Göz kapakları dalgalandı. Sonra kapandılar. Sellerin ve yutulan ıstırabın kakofonisi arasında duyulamayacak kadar zayıf dualar ya da yakarışlar mırıldanmaya başladı.

"Timewarden mı?" Liand'ın sorusu bir suçlamaydı. "Bizim görüşümüze göre, zihninin *orkest* tarafından geri kazanılması akut acıya neden oluyor. Eğer Ölümler felaketi adlandırarak bizi yıkıma sürüklemeyeceklerse, onun acısını haklı çıkarmak için ne sunabilirler?"

"Barış, Stonedownor." Kurdelelerine sarılmış olan Ardent'in sesi zar zor duyuluyordu. "Bu değerli bir girişim. Ölümlerin bu kötülük hakkında ölümcül bir bilgiye sahip olmadığını düşünüyorum."

Covenant kesik yarım elini kaldırdı. Bekle. Gözlerini Anele'den ayırmadı. Sadece bekle.

Onun üzerinde, Adlandırılmaması Gereken Kadın, vahiy bekleyerek kendini beklemeye aldı.

Sonra Bhapa sözsüz bir çılgılık attı. Sunder ve Hollian'ın hayaletleri Despiser'in ilk kurbanının iki yanında şekillenirken, Covenant Anele'den uzaklaştı.

Suların yakıcılığına, bane'in ateşli şiddetine ve kıvrılan sarkıtlara karşı sönük kalan Ölüler, gümüşü bir solgunluk içinde belirgindi: Graveler ve eh-Brand. Mağarada kol gezen güçlerin arasında, sanki kendilerini tam olarak gösterecek güçten yoksunlarmış gibi eksik görünüyorlardı. Yine de onlar da oğulları gibi Dünya Gücü ile doluydular. Siluetten biraz daha fazlası olmalarına rağmen, alevlere dayandılar, sellerin gök gürültüsüne dayandılar.

Kısa bir süre Anele'ye acı dolu bir pişmanlıkla baktılar. O ya da Antlaşma konuşmadan birbirlerine döndüler ve bir anlaşmaya varmışlar gibi başlarını salladılar.

Burada hiçbir değerimiz yok. Covenant bunları zihninde duydu. Belki de herkes duymuştur. Biz sadece onun kederini ve gazabını doğrulamaya hizmet ediyoruz. Yine de ihtiyacınız açık. Başka bir yardım için ısrar edeceğiz.

Geldikleri gibi aniden ortadan kayboldular.

Bekleyin! Covenant, Sunder ve Hollian'a değil, arkadaşlarına sessizce bağırdı.

Anele telaşla *orkestrayı* Liand'a doğru itti. Liand onu kabul eder etmez, yaşlı adam yalpalayan taşın üzerine yığıldı.

Bir an sonra, Fırtınabaşı Galesend onu kollarının arasına aldı.

-Ve Yüce Lord Elena doğrudan Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın önünde belirdi.

Elena laneti gördüğünde, şimdiye kadar tüketilmiş her lanet kadın gibi çığlık atmaya başladı.

Sanki şaşırmış ya da tanımış gibi, Bane kendi çığlıklarıyla karşılık verdi. Elena Sunder ve Hollian'dan daha parlaktı: verdiği zarar ve Lord Foul'un onu kullanması yüzünden acı içinde kıvranıyordu. Bane'in uluması ve onunki birlikte daha yükseğe, daha yüksek sesle yükseldi. Çığlıklardan oluşan bir fırtına gibiydiler. Ölümüne mahkûm edilenlerin işkenceleri havayı kırbaçlıyor, Covenant'ın kulaklarını tırmalıyordu. Liand ve Ramen kulaklarını kapattı. Devlerden birkaçı irkildi. Esmer'in gözlerinin kenarlarından kan fışkırdı.

Covenant anladı. Oh, anlıyordu-Sunder ve Hollian doğru seçimi yapmışlardı. Elena sevmiş, ihanete uğramış ve acı çekmişti. Ve o Covenant'ın kızıydı.

b n yıllık nefret: bane'in m kemm l yemeği. M kemm l yem. Bane böylesine olgun bir  st rabı görmezden gelemezdi.

Ama Adı Anılmaması Gereken Kadın ağzını açtığında, Elena mağaranın sonuna doğru kaçtı. Covenant'ın kızı bir Yasa Bozucu'ydu; ama bir zamanlar Yüce Lord'du. Uzun zaman önce kötülük tarafından t ketilmiŗti ve babası tarafından serbest bırakılmıŗtı. Yutulmaktan duyduğu korku, kendi kendine verdiği cezalardan daha büyüktü.  ılgınca, sanki babasının kızı olduğunu hatırlıyormuŗ gibi, kaçmaya  alıŗtı.

Kuduran iblis peŗinde çırpındı; Elena'yı havadan yakalamak için uzun kollarını savurdu. Bir Şekilde onlardan kaçtı.

Adını Vermemesi Gereken Kadın onu kovalarken, Covenant kendini geri dönmeye zorladı. Kısmi yumrukları sıkılı, kalbi öfke ve piŗmanlıkla çarparken Cail'in oğluyla y zleŗti.

 ığlıkların karmaŗası arasında, "Sanırım sonunda bir taraf seçtin," diye hırladı.

Son gambiti.

Esmer'in yanaklarına kan bulaŗtı. "Yapmadım." Ses tonu Elena'nın dehŗetini yansıtıyordu. "Kastenessen'e hizmet ettiğim gibi Wildwielder'a da hizmet ediyorum."

"O zaman yanlıŗ anladınız. Bunların hepsi ihanet. Elbette, eğer  lm ŗ o l m a s a y d ı k iŗimize yarayabilecek birkaç Şey söylediniz. Ama bu Şartlar altında bunların pek bir önemi yok."

Mağarada  aresizlik ve çığlıklar birikti. Feryatlar tavandaki sarkıtları kırdı, yükselen sel boyunca türbülanslar gönderdi. Swordmainnir geri çekilerek arkadaŗlarının etrafında sıkı bir küme oluŗturdu. Bazıları Elena'nın u uŗunu izledi. Diğerleri sanki onları dehŗete d ŗ rm ŗ gibi Covenant'ı aradı.

"Yapmam gerekeni yapıyorum." Anele gibi Esmer de merhamet diliyor gibiydi. "Beni kurtaramazsınız. Daha önce ölmek istediğimi belirtmiŗtim. Bu yol artık sana açık değil."

"Biliyorum," diye karŗılık verdi Covenant. "Ama bir  ıkıŗ yolu var." Elena'nın çığlıkları kalbini parçaladı. "Kim olduğunuzun her iki tarafına da hizmet etmenin bir yolu. Aynı anda hem yardım hem de ihanet."

Esmer kırmızı damlacıklar saçarak baŗını salladı. "Neden kurtarılmadığınızı anlayamıyorum. Bu  ılgınlık! I

Size hizmet etmek isteyenlere bol bol fırsat verdiniz. *Bu Wildwielder'a yardımımıdır. Yine de reddedildim.*"

Covenant'ın Esmer'in ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu sorunun peşine düşmeyi göze alamazdı. Gücün kolları Ölü Yüce Lord'u çoktan yakalamıştı. Bane'in ağzı Elena'nın hayaletini parçalamak için açılmıştı.

Linden, Berek, Damelon ve Loric'in Kevin'e verdiği hediyeği reddetmişti. Şimdi o kurban ediliyordu-

Covenant'ın *zamanı* yoktu.

"Konuyu değiştirme," diye tersledi. "Şu halimize *bak* Esmer. İşimiz bitti. Eğer Linden'e böyle *yardım* ediyorsan, bu sadece acınası bir durum. Artık ona zarar veremezsin. Sadece hepimizin ölmesini sağlayabilirsin.

"Bu muhtemelen Kastenessen için yeterince iyi. Ama bunu hiç düşünmedin. İsmi Lazım Değil yüzüğümü aldığında ne olacağını düşünmedin.

"Bu sadece ihanet değil." Dehşeti safra gibi yutan Covenant ısrar etti: "Bu ihanet. Saf ve mutlak ihanet. Böyle bir güçle-"

"O kendi içinde bir bütün," diye karşı çıktı Esmer. Gözlerini kan bürüdü. Yüzünün kenarlarında utanç gibi çizgiler oluşturdu. "Bu tür kurgular onun umurunda değil.

"Gerçekten ihanete uğradınız, ama benim tarafımdan değil."

Birdenbire iblis büyük bir zafer kükremesi kopardı. Hırslı bir hamle ve gıcırta Elena'nın sesini havadan kesti.

Elena!

Covenant istemeyerek döndü. Ama devler görüşünü engelledi. Kayıp kızının, Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın birçok ağzı tarafından yendiğini görmedi. Elena'yı tüketirken sadece canavarın yükselen vahşetini gördü-

-Hiç affedilmemişti.

Bu onun hatasıydı, *onun*. Benim değil. O zaman kimin? Kendisinden başka suçlayacak kimseyi düşünemiyordu. Başka kim Linden'i, yoldaşlarını ve Elena'yı ihanet olarak adlandırılabilir kadar kötü bir şekilde yüzüstü bırakmıştı?

Öfkeyle Esmer'le tekrar yüzleşti. Kendi öfkesi ve kederiyle, "Elbette. O tamamlandı. Bunu anlıyorum. Yüzüğümü istiyor

Çünkü bu bir *evlilik* yüzüğü. Beyaz altın umurunda değil. Vahşi büyü onu daha fazla ebedi yapamaz.

"Ama kurbanlarını canavara dönüştürecek." Bu, şimdiye kadar arzuladıkları her şeyin sembolü ve aracıydı; onlardan alınan her şeyin. "Sonsuz kasaplık yapabilecekler. Solucan'ı beklemek zorunda kalmayacaklar. Solucan'a *ihtiyaçları* bile olmayacak. Ve muhtemelen Kastenessen ile başlayacaklar çünkü onu *kullanıyor*. Ama orada durmayacaklar.

"Bu her şeyin sonu olacak ve *bunu sen yapıyorsun!*

"Bunu isteyemezsin. Hâlâ Cail'in oğluysan olmaz."

Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Şimdi gitmemize izin verirsen, bizi daha sonra da alabilirsin. Kastenessen bundan hoşlanmazsa, ona hayatını kurtardığınızı söyleyebilirsiniz."

Ağızlar, dişler ve ateş tekrar çıkıntıya doğru ilerledi. Esmer'in üzüntüsü, bane'in açlığı kadar canlıydı.

"Babamı hatırlıyorum."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap. *Yüzüğümü almasına izin verme.*"

Esmer bir an için tereddüt eder gibi oldu. Fırtınalar gözlerindeki kanı dağıttı. Rüzgâr ve çığlıklar saçlarını savurdu, yırtık simarını çekiştirdi, hasarlı etini soktu. Aniden bastıran dolu, şirkete taş yağdırır gibi yağdı.

Sonra kendini hiçliğe sardı ve ortadan kayboldu.

Bane'in neşesi dünyayı sağır ediyor gibiydi. Heyecan ve öfke çıkıntının üzerinde yükseldi. Covenant'ın, can havliyle kaçışan Demondim döllerinin gizlenmek için havladıklarını görecektik vakti yoktu.

Ama Esmer gitmişti.

Sanki tüm hayatını bu anı bekleyerek geçirmiş gibi, Ardent kurdelelerini şirketin etrafına savurdu ve hepsini karanlığın içine çekti.

İkinci Bölüm

"Sadece lanetliler"

1.

Dayananlar-

Thomas Covenant, Linden'i kendisine doğru tutarak sığ bir vadinin kumlu dibine yarı gömülmüş bir kayaya yaslanmış oturuyordu. Etrafındaki arazinin çoğu çorak görünüyordu, susuzluk ve eski yanlış kullanım nedeniyle bitki örtüsünden arındırılmıştı. Ama sakat gibi bükülmüş birkaç bodur ağaç hâlâ derenin kenarlarına tutunuyordu. Burada ve orada, acı ot tutamları yetersiz bir nem kaynağına tutunmuştu. *Bir aliantha* umuyordu ama hiç görmemişti.

Zihni hâlâ çılgınlık, ateş ve sellerle doluydu; kalbi ise kederliydi. Ne zaman Linden'in durgun yüzüne baksa, Adını Vermemesi Gereken Kadın tarafından takip edilen Elena'nın kirlenmemiş dehşetini görüyordu. Kızı için nasıl ağıt yakacağını bilemiyordu.

Doğuda, vadinin kenarının ötesinde güneş yükseliyordu. Yeterince yükseldiğinde hareket etmek zorunda kalacaktı; gölge için kayayı kullanacaktı. Ama bu kum parçası bir süre daha gölgede kalacaktı. Yapabildiği sürece oturduğu yerde kaldı ve Linden'in saçlarını hafifçe okşadı.

Kirliydi, ter, kir ve tozla kirlenmişti. Başından çok şey geçmişti ve şu anki haliyle kendine hiç bakamıyordu. Ama saçının durumu onun için fark etmiyordu. Elleri bunu hissedemeyecek kadar uyuşmuştu.

Onu hayata döndürmesinin, ölümlülükle sakat bırakmasının ve Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandırmasının üzerinden sadece bir gece geçmişti. Solucan'ın *Melenkurion* Skyweir'in derinliklerindeki ikorla beslenmek için açlığını buraya getirmesine ne kadar zaman kalmıştı? Dört gün mü? Altı gün mü? Bu yeterli değildi.

Eğer yasak değilse, Dünya gücüne sahip olacaktır.

Biri ona, kendi sınırları ölmüşken ve dokunuşunu hissedip hissetmediğini bilmesine imkân yokken neden o pozisyonda oturup saçlarını okşadığını sorsaydı, dua ettiğini söyleyebilirdi.

Ardent şirketi Kayıp Derinlik'ten buraya getirir getirmez, Covenant Linden'i Stave'den almıştı. Ne eski Üstat ne de Linden'in arkadaşlarından herhangi biri, Covenant'ın Linden'i kendi içine kıvrılmış ve baygın bir halde göğsüne yaslayabilmek için kayaya bağdaş kurarak oturmasına itiraz etmemişti. Sonra yüzüğünü tutan zinciri başının üzerine kaldırmış ve Linden'in boynuna geçirmişti.

Alçakgönüllüler onaylamadıklarını ifade etmişlerdi; ama o onlara şöyle dedi: "Tüm bu gücü hiçbir zaman istemedim. Öldüğümde, sonunda onu vermeyi başardım." O zamandan önce birkaç kez teslim etmeye çalışmış ve reddedilmişti. "Onu geri istemiyorum. Bu şekilde değil."

Arkadaşlarının çoğu dayanılamayacak kadar yorgundu. Hiçbiri onunla tartışmadı. Kanun Asası'nı Linden'in yanındaki kumun üzerine koydular, böylece Covenant onu uyandırmayı başarırca ona ulaşabilecekti. Sonra dinlenmek için tökezleyerek uzaklaştılar.

Nerede olduğunu biliyordu. Elbette tanıyordu. Reenkarnasyonunun şoku ona Ülke'nin coğrafyası hakkındaki bilgisi gibi basit şeylere mal olmamıştı. Landsdrop'un sivri uçurumunun yarım fersahtan daha az bir mesafede şafağa doğru yükseldiğini doğrulamak için başını çevirip kayanın kenarından bakmasına gerek yoktu.

Ardent, grubu Andelain'e geri götürmek yerine onları Aşağı Diyar'a, Landsdrop ile Sarangrave Düzlüğü'nün sıkıcı fensleri ve sızıntıları arasına bırakmıştı. Thunder Dağı'nın etekleri -ve Defiles Yolu'nun karanlık boğazı- kuzeybatıda en az altmış ya da altmış beş fersah ötedeydi. O mesafede dağın kendisi artık görünmüyordu.

Covenant belli belirsiz Defiles Course'u, Lifeswallower'ı ve Sarangrave'nin çoğunu besleyen suların tamamen kesilip kesilmediğini merak etti. Muhtemelen Gravin Threndor'da başka kaynaklar da vardı, en derin yeraltı göllerinin ötesinde kirli Soulsease'e katılan akarsular. Ve her durumda, Büyük Bataklik

ve Sarangrave Düzlüğü, rütbeli yaşam kanlarını Güneşin Doğuşu Denizi'ne boşaltmayacaktı. Dünyanın Sonu Solucanı, pusuda yatanın geniş toprakları kurumaya başlamadan çok önce *Melenkurion Skyweir*'a giden yolu bulacaktı.

Ardent'e, zorlanan Insequent'in şirketi neden buraya getirdiğini sormak istedi. Ama bekleyebilirdi. Ardent kendisine verilen gücü savurganca kullanmıştı. Demondim dölü hariç herkesi Gök Gürültüsü Dağı'nın derinliklerinden çıkarmak için harcadığı efor onu tebeşir suratlı ve titreyen biri haline getirmişti. Yüklerini kuru dere yatağına bırakır bırakmaz, giysilerini tüm vücuduna sarmış, yüzü bile örtülene kadar kendini kundaklamıştı. Sonra olduğu yere yığılıp kalmıştı.

Covenant dinlenmesine izin verdi. Ardent bunu hak etmişti. Ve Covenant, Insequent'in seçimi için bir ya da iki açıklama tahmin edebiliyordu. Kevin'in Kir'i Aşağı Diyar'ın üzerine çökmemişti. Kastenessen -ya da *mokşa* Raver- dumanı doğuya doğru savurmaya gerek olmadığını öngörmüştü. Burada Linden, Liand ve Ramen doğal algılarını koruyacaklardı. Ve Asa daha güçlü olacaktı.

Buna ek olarak, Ardent, Thunder Dağı'nın tüm kütlesini şirket ile hem *skurj* hem de Sandgorgonlar arasına yerleştirmişti. Esmer, Sandgorgonlardan bahsederken, "*Salva Gildenbourne'u katletmeye başladılar bile,*" demişti. Ve daha kötüsünü de vaat etmişti ama oluşturdukları tehdit acil değildi: çok uzaktaydılar. Kastenessen *skurjunu* daha hızlı gönderebilirdi ama o canavarların bile o kadar toprağı aşmak için zamana ihtiyacı olacaktı.

Ardent, Covenant, Linden ve arkadaşlarına gerekli bir mola hediyesini vermişti.

Yine de Dünyanın Sonu Solucanı'na karşı savunmaları yoktu. Belki de hiçbir savunma mümkün değildi.

Ve Roger sorunu hâlâ devam ediyordu. *Şu anda bile, çabalarına katılmaları için bir Mağara Şövalyeleri ordusu çağırıyor -Eğer Ardent'in Jeremiah'ı nereye götürdüğünü bilseydi, Kastenessen'in yapabileceğinden daha hızlı bir saldırı düzenleyebilirdi. Elbette Jeremiah'ı ve croyel'i yeniden ele geçirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Onlar onun sonsuzluğa açılan kapısıydı.*

Ancak Covenant bu tür endişeler üzerinde durmadı. Nefes almak dışında neredeyse hiç hareket etmese de Linden onun dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Kızın kederli yüzünde Joan'ın yankılarını gördü. Kapalı gözlerinin köşelerindeki küçük kaslar, kaçamadığı acıları ima edercesine ara sıra irkiliyordu. Onun yüzünden, Elena Adlandırılmaması Gereken Kadın tarafından tüketilmişti. Eski karısını hatırlatan şeyler ondan Dünya'nın son krizinden daha fazlasını talep ediyor gibiydi. Ellerini yok etme çabaları, onun reddedemeyeceği bir yük olduğunu gösteriyordu.

Bu yüzden Loric'in *kriline* ihtiyacı olacaktı. Joan'ın karşısına güçlü bir silah olmadan çıkarsa, Joan onu yakıp kül ederdi. Ama *krile* burada da ihtiyaç vardı. *Croyel*'i tek başına kontrol ediyordu. Serbest bırakılırsa yaratık bir anda kaçır, Jeremiah'ı da yanında götürür ve öldürebileceği herkesi öldürürdü.

Covenant'ı hayata döndüren Linden, Dünya'yı feda etmişti. Sadece kendi sorumluluklarını hafifletmek için hem onu hem de oğlunu feda etmeyi reddetti.

Kendi içinde parçalanarak onun saçlarını okşadı, dua etti ve bekledi.

Vadinin kenarlarından ufku izleyen Clyme, Branl ve Stave ile Rime Coldspray'in dinlenebilmesi için *croyel* ve Jeremiah'yı zapt etme görevini kabul eden Galt dışında, Mahrtiir bölüğün hâlâ ayakta olan tek üyesiydi. Daha önce, yorgunluklarına rağmen araziye keşfetmeleri ve su aramaları için Kordonlarını göndermişti. Onlar henüz dönmemişti; diğer herkes de fırsat varken uyumak için kumların üzerine uzanmıştı. Şimdi, tek başına, Manethrall sanki gün doğumunun gözsüz yüzüne dokunuşunun ona belirsiz bir vahiy sunmasını bekliyormuş gibi doğuya bakıyordu.

Neyse ki Fırtınabaşı Galesend katafraktını çıkarıp Anele'ye beşik yapmayı ihmal etmemişti: taş zırhla korunan Anele devler gibi uyuyordu. Liand da uyudu. Linden onu iyileştirdikten hemen sonra *orkestrasıyla* gösterdiği çabalar gençliğini ve Taşyürekli dayanıklılığını bile tüketmişti.

Kahverengi mermerden bir kaide gibi soğukkanlı olan Galt, Loric'in hançerini *croyel*'in boğazına dayadı. Bıçak, ölümcül yaratığın dişlerinin Jeremiah'nın boynuna ulaşmasını engelledi; *croyel*'in

besleniyordu. Ama Covenant succubus'un zayıflayıp zayıflamadığını anlayamıyordu. Tek bildiği, Jeremiah'nın kemiksiz ve dövülmüş bir bez bebek gibi görüldüğüydü. Çocuğun çamurlu, odaklanmamış bakışları doldurulmamış bir mezar kadar boştu.

Jeremiah'nın arkasından, *croye'*in acı dolu gözleri Liand'ın yatar halini inceliyordu. Yaratığın bakışları, *croye'*in Liand'ın ölümünü arzuladığı izlenimini veriyordu.

Mahrtiir aralıklarla Yeremya'ya ve *croye'*e baktı; onları görme dışındaki duyularıyla değerlendirdi. Sonra sanki bir aydınlanma bekliyormuş gibi doğuyu incelemeye devam etti.

Ancak güneş alnını yaldırladığında ve göz çukurlarını hâlâ kaplayan sargı bezini ısıttığında hafifçe omuz silkti. Hayal kırıklığıyla sertleşerek Covenant ve Linden'a döndü.

"Ramenler arasında Hile Troy'la ilgili eski bir hikâye vardır," diye kabaca söze başladı. Bildiğiniz gibi o bu topraklara yabancıydı ve doğuştan gözleri yoktu. Hikâyeye göre, körlüğüne rağmen Ülke'nin güneşi ona gerçek görme yetisini bahşetmiş.

"Burada Kevin's Dirt ışığı bozmuyor. Bu nedenle, görüşümün geri gelebileceğini hayal etmek için kendime izin verdim." Şirketin Kayıp Derinlik'ten ve felaketten kaçışına hiçbir katkısı olmamıştı. Belli ki işe yaramazlığı onu dehşete düşürmüştü. "Ama umudum bir yanılsamaydı. Ben Ramen'im. Ranyhyn'e hizmet etmek dışında bize hiçbir hediye verilmez."

Covenant, halkına dönerse bu hizmetten bile mahrum kalacağını eklemesini bekliyordu. Gözleri görmediği için büyük atlara layık görülmeyecekti. Ancak bunun yerine konuyu değiştirdi.

"Kordonlar yakında su haberleriyle dönecekler. Mevsim yağmurları bereketli geçti. Eski hikayelerimiz bize bu bölgede çok az pınar olduğunu ve daha da azının topraktan bir miktar zehir çekmediğini söyler. Sarangrave Düzlüğü ve Landsdrop arasında savaşlar oldu. Diyar'ın savunucularının çoğu burada can verdi, Fangthane'in hizmetkârlarının çoğu da. Onların kanları ve büyüleri bin yıl boyunca bu toprağı lekeledi.

"Ancak bu su yolu Yukarı Diyar'dan toplanan yağmurlarla oluşmuştur. Eğer dere buradan akmazsa, yakınlardan akacaktır. Susuzluğumuzu giderebiliriz, *her ne kadar aliantha*'dan yoksun gibi görünsek ve başka bir yiyeceğimiz olmasa da."

Covenant başını salladı. Kendi susuzluğu yeterince gerçektir ama Devlerin, Ramenlerin, Liand ve Anele'nin, Linden'in çektiği yoksunlukla kıyaslandığında bunun önemsiz olduğundan emindi. Sadece yorgunlukları su ihtiyaçlarından daha fazla olduğu için uyuyabilmişlerdi.

Ama Manethrall'ın neden onunla konuştuğunu, ona zaten anladığı şeyleri anlattığını bilmiyordu. Linden'in saçlarını şefkatle okşayarak Mahrtiir'in devam etmesini bekledi.

Bir süre sonra Manethrall başıyla güneydoğuyu işaret etti. "Bir kaos oraya doğru ilerliyor. Kevin'in Kirinin yokluğunun bu tür kötülüklerin etkisini azaltacağını düşünmüştüm. Yine de yaydıkları" -bir elini yüzüne götürdü- "gücünün arttığını gösteriyor."

Muhtemelen haklıydı. Lord Foul'un Ridjeck Thome'u şekillendirip işgal etmesinden çok önce, Aşağı Diyar'ın bazı bölümlerinde sinsi bir miasma hüküm sürüyordu. Fırtına Dağı'ndan akan yozlaşmış sulardan kötücül yaratıklar ortaya çıkmıştı. Sarangrave'in pusuda bekleyen yarattığı, acı ayinlerin sızıntısında canlanmıştı. Ve Kuzgunlar bölgenin kötü ruhları arasında şekillenmişti. Colossus of the Fall tarafından engellenerek, zararlarının çoğunu güneye ve doğuya, Despiser'ın nihai merkezine doğru yaymışlardı. Zamanla o kadar çok zarar vermişlerdi ki bu topraklara Şımarık Ovalar adı verilmişti.

Covenant, Aşağı Diyar'da *yanlışlıklarla* dolu bir geçmişten beslenen *kazaların* geliştiğine inanabilirdi. Özellikle Thunder Dağı'nın güneyinde-

"Bu tarafa mı geliyor?" diye sordu Manethrall'a.

Mahrtiir başını salladı. "Şu anda kuzeye doğru ilerliyor ve Sarangrave Düzlüğü'nün bataklıkları ve bataklıkları arasında tahribat yaratıyor."

"O zaman bu konuda endişelenmeyin." Covenant kısa bir süreliğine Şımarık Ovalar'ın lekelenmeden önceki halini hatırladı. Sonra hatıralarının enkazı kaydı ve anılar yok oldu. "Daha acil sorunlarımız var."

Ellerinin hareketi Linden'in katatoniye girdiğini gösteriyordu; ama Joan'ı düşünüyordu. *Turiya* Raver'ın onu nereye sakladığını artık kesin olarak bilmiyordu. Ne yazık ki o anı da yok olmuştu. Ama tahmin edebiliyordu.

Mahrtiir'in tavrı keskinleşti. Daha sert bir şekilde, "Ringthane'in ya da oğlunun durumunu unutmuş değilim. Gerçekten de, katlandığı her şey yüzünden ruhu kırılmış görünüyor." Sesi kin doluydu. "Kendi tehlikemizi de göz ardı etmiyorum. Ne yardım edebilirim ne de öğüt verebilirim. Sadece kendimi duymak ve yaşayanlar arasında kaldığımı bilmek için konuşuyorum."

Yüzündeki sert çizgiler ölümü tercih edeceğini gösteriyordu.

Covenant kendi kendine iç çekti. Etrafında o kadar çok acı vardı ki; ve hiçbirini dindiremiyordu.

"Linden'i hafife alma," dedi sert bir sesle. "Çok fazla insan bu hatayı yapıyor." Daha iyi bilmesi gereken Sunder ve Hollian da buna dâhildi. "Kahretsin, o bile yapıyor. Daha önce de geri döndü. Ona biraz zaman ver. Tekrar yolunu bulacaktır."

Uyuşmuş dokunuşu ona herhangi bir teselli ya da yardım sağladıysa bile, bu yüzeyin altında, gizliydi.

Manethrall, Covenant'ın karşısına dikildi. "Onun için korkmuyorum, Timewarden. Sizden korkuyorum."

Covenant bekledi. Şaşırmamıştı: kendisinden korkuyordu. Yeni insanlığının çok fazla kusuru vardı.

"Kabul ediyorum," diye devam etti Mahrtiir, "benim için gizemlisiniz. Anlayışımın ötesindesin. Bu nedenle, diğerlerinin yanı sıra, sadakatim senden ziyade Ringthane'ye ait."

Covenant biliyorum, demeye başladı ama Mahrtiir duraksamadı. "Yine de Yüce Lord'un hayaletinin Elena, Adı Verilmemesi Gereken Kadın tarafından yutuldu."

"Evet."

"O senin kızın."

Covenant eski yaralar gibi anılarla sızladı. Kederi bir ağıt gibi yükseldi. Ama bunu kendine sakladı. "Evet."

"Onun sonunu getiren sen oldun. Bana sadece Anele'nin akıl sağlığını ve hizmetini talep ettiğinizi söyleyerek itiraz etmeyin. Seni dinlemeyeceğim."

Bundan sonra olacakları öngörmediğinizi ya da öngöremediğinizi kabul ediyorum." Manethrall her kelimeyi ısıyor, bağırma dürtüsünü dizginliyor gibiydi. "Yine de eylem senindi."

Covenant elinden geldiğince kararlı bir şekilde Mahrtiir'e baktı. "Evet."

Mahrtiir bir suçlama gibi, "Waynhim 'İyiliğin kötü yollarla elde edilemeyeceğini' öğretir. Andelain'den *krilleri* çıkardığın için seni suçlamıyorum. Ringthane'nin oğlunun yakalanmasını sağladınız. Cesaretini de sorgulamıyorum. Elleriniz, seçimlerinizin bedelini ödemekten korkmadığınızı yeterince kanıtlıyor. Ama binlerce yıldır, ana rahmine düştüğü andan Gravin Threndor'un altındaki son düşüşüne kadar, kızına sadece yıkım getirdin. *Kızınızın* üzerine, Timewarden.

"Bu yüzden senden korkuyorum."

Covenant canı yandığı için itiraz etti: "Hâlâ hayattayız-"

Manethrall onun sözünü kesti. "Kötü yollarla. Kızının harcamalarını iyi olarak mı adlandırıyorsun? Ringthane böyle bir şey yapmaz. Ne de oğlunu herhangi bir amaç uğruna feda eder."

"Hayır, yapmazdı," diye itiraf etti Covenant. "Ben de yapmazdım. O hâlâ hayatta.

"Ama," diye ısrar etti, "ne olacağını bilmiyordum." Bu konuda net olması gerekiyordu. Zaten taşıyabileceğinden daha fazla yükü vardı. "Sunder ve Hollian Elena'yı seçti. Ben seçmedim.

"Ve daha işim bitmedi."

"Bitmedi mi?" Mahrtiir mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Yüce Lord Elena'nın hatırı için, Adı Anılmaması Gereken Kadın'la tekrar yüzleşmeye niyetli misin?"

"Bana haksızlık etme," diye hırladı Covenant. Linden'in göğsüne yaslanan ağırlığı, inkâr etmek istemediği bir suçlamaydı. Linden'in kirlenmiş ve yırtılmış gömleği en az onun eski tişörtü ve kot pantolonu kadar dayanmıştı. Zamanında o da, kendisine yol göstermesi gereken lekeler taşımıştı. "Dayanabileceğimden çok daha fazla zarar verdim. Her zaman verdim. Ama *hâlâ hayattayız*. Bu da hâlâ bir şansımız olduğu anlamına geliyor." Daha sessiz bir şekilde, "*Benim* hâlâ bir şansım var." diye bitirdi.

Branl aniden vadinin kenarından aşağı atlayarak Covenant ve Mahrtiir'e yaklaştı. "Bunu daha fazla duymayacağız Manethrall," dedi cilalı obsidyen gibi bir ses tonuyla. Bir tehdit

Alçakgönüllülerin sadakati derindi. "Hem İnanmayanlara hem de Ölülere haksızlık ediyorsunuz."

Mahrtiir'in bandajı kaşlarını çatmasına neden oldu. "Nasıl yani?" Çatışmaya ihtiyacı var gibiydi. Kendi işe yaramazlık duygusunun bir çıkış yolu bulması gerekiyordu.

"Yüce Lord Elena'nın gebe kalma suçunun ona pahalıya mal olduğu inkâr edilemez," diye yanıtladı Branl. Yine de ur-Lordu onun hayatını kullanmasından sorumlu tutulamaz. Seçtiği eylemlerin hatası, doğumunun ve ebeveynlerinin durumuyla mazur görülemez. Kevin Landwaster'ı Ölüler arasındaki haklı yerinden çağırmayı o seçti. Ur-Lord bunu yapmadı. Daha sonra Yozlaşma tarafından köleleştirilmesi, İnançsız'ın herhangi bir seçimi veya arzusundan değil, kendi aptallığından kaynaklandı.

"O zamandan bu zamana kadar ruhunun Yozlaşmaya hizmet etmemiş olması ur-Lord'un ona hediyesiydi. Colossus of the Fall'dan bir Forestal'ın çağırdığı güçlerin yardımıyla, kadın kendini kurtaramayınca onun esaretine son verdi."

Covenant fiziksel yaşamını unutmamıştı. Orijinal Kanun Asasını yok ederek Elena'yı serbest bıraktığını hatırladı. Eğer bunu yapmamış olsaydı, Elena onu öldürebilirdi. Ama karşılığında, bu çaresizlik eylemi Lord Foul'un gücüne geri dönmesini ve Sunbane'in dehşetini kolaylaştırmıştı.

Görünüşe göre kötülük iyi -ya da en azından gerekli- araçlarla başarılabilir.

Manethrall'ın çenesi olası cevapları çiğneyerek çalıştı. Ancak bir cevaba karar vermeden önce Covenant Branl'a, "Hayır, Mahrtiir haklı. Elena daha fazla eziyeti hak etmiyor. Hepimiz seçimler yaparız ve hiçbirimiz bunların nasıl sonuçlanacağını tahmin edemeyiz. Ama yine de sonuçlarıyla yaşamak zorundayız. Anele'den Ölülerle konuşmasını istediğimde neler olacağını bilmiyordum ama bu beni daha az sorumlu yapmaz."

"Peki Ölüler seçmedi mi?" diye karşı çıktı Branl. "Elena Law-Breaker'ın kendisi seçmedi mi?"

Covenant başını salladı. "Onlar yaptı. O yaptı. Ve bunun bedelini ödedi. Şu anda da ödüyor. Ama bu *benim* yaptığımı değiştirmez. Ben yardım i s t e d i m . Aldığım yardımın türünü ben seçmedim diye bu olaydaki payım ortadan kalkmaz."

Covenant konuşurken Mahrtiir sarktı. Öfkesi bir tanıma ve yenilgi havasına dönüştü. Branl, Covenant'ın mantığında bir zayıflık ararken sessiz kaldı. Ancak Branl hiçbir şey bulamayınca, Manethrall kararsız bir şekilde, "Affınıza sığınıyorum, Timewarden. Bana cevap verildi. Bu kendini amaç edinmiş *Haruchai*'nin yargıları beni etkilemiyor. Ama şimdi anlıyorum ki öfkemi yanlış yönlendirmişim.

"Aslında sizi suçlamak için bir nedenim yok. Bunu sadece Kayıp Derinlik beni kendimden mahrum bıraktığı için yapıyorum. Bir hiç olduğumu, ne Ringthane'ye ne de Ranyhyn'e hizmet etmeye uygun olmadığımı öğrendim. Böyle bir bilgi benim için çok acı. Buna lütufla katlanamıyorum."

Biliyorum, diye düşündü Covenant üzüntüyle. Mahrtiir'in acısı, Covenant'ın panzehiri olmadığı pek çok ihtiyaçtan yalnızca biriydi.

Branl kör adama baktı; sorgularcasına bir kaşını kaldırdı. Bir süre sonra şöyle dedi: "Anlayamıyoruz. Nasıl olur da herhangi bir yer bir Ramen Manethrall'ını küçültebilir? Siz kim ve ne iseniz osunuz, sıradan görüşünüzün kaybıyla gücünüz, öngörünüz ya da yiğitliğiniz azalmadı. Ne aşılmaz taşlar ne de kadim yasaklar sizi eksiltir. Aksini düşünmek Yozlaşmanın cazibesine kapılmaktır."

Covenant'ın takip edemeyeceği kadar akıcı bir hareketle, Mahrtiir'in dövüş boğazı elinde belirdi. Dişlerinin arasından sordu: "Beni mi suçluyorsun uykusuz? Kendime dair algımın bu şirkete, Ringthane'e ya da Toprak'a ihanet ettiğini mi düşünüyorsun?"

Branl'dan kışkırtıcı bir cevap bekleyen Covenant inledi. Ancak Branl kesin bir dille cevap verdi: "Ben öyle bir şey demedim. Benim niyetim de bu değildi. Sen Ramen'den bir Manethrall'sın. Ranyhyn'e olan bağlılıkları nedeniyle Manethrallar, Kan Muhafızları zamanından beri her *Haruchai* tarafından saygı görmüştür. Efendiliğimize sövseniz bile, benim sözümü sorgulayamazsınız. Eğer aramızda herhangi bir suçlama varsa, bu sizin içinizden kaynaklanmaktadır. Alçakgönüllüler ya da Efendiler."

Covenant hissizliğine rağmen Linden'in saçlarını okşamaya devam etti. "O doğruyu söylüyor, Mahrtiir. Bunu sen de biliyorsun. O *Haruchai*. O yalan söylemez.

"İşe yaramaz hissetmeni anlıyorum. Ama ben senden daha güçsüzdüm. Arazi'ye ilk geldiğimde, çaresiz olduğum fikrine sarılmıştım. I

buna güveniyordum. Bir şey için ayakta durabilmenin getirdiği yükü taşımak istemedim. Zayıf olduğuma inanma ihtiyacını aşmam uzun zaman aldı."

Sadece lanetlenmiş olanların kurtulabileceğini öğrenmişti.

"Elbette," diye kabul etti, "yardım aldım. *Çok fazla* yardım." Atiaran. Mhoram. Bannor. Saltheart Foamfollower. Triock. Tecavüz edip terk ettiği Lena bile. "Ama sen de öyle. Ve hâlâ kat etmen gereken uzun bir yol var." Covenant bunu daha önce de söylemişti ama artık nedenini hatırlamıyordu. "Hâlâ geri dönmek zorundasın."

Mahrthir'in çene kasları düğümlendi. Gerginlik kordonları boynunu tanımladı. Sanki bir darbe almış ya da indirmiş gibi, "Efendim, sizden özür dilemem gerektiğini anlıyorum. Devlerin söylediği gibi sevinç konuşan ağızda değil de işiten kulaklarda ise, suçlama ve pişmanlık da aynı şekilde işiten kulaklarda bulunmalıdır. Efendileri kararlarından dolayı kınarken, kendimi onları yargılamaya layık gördüm. Hata benim."

Branl kısa bir süre Manethrall'ı düşündü. Mahrthir'in özrünü başıyla selamlayarak kabul ederken yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

Mahrthir tekrar Covenant'la yüzleşti. "Öğütlerinize kulak vermem için bana bir fırsat verilirse, bunu yapacağım, Timewarden."

Sonra da arkasını dönerek kendini suçlamasını gizlemeyi umuyormuş gibi uzaklaştı.

Branl, narin bir *Haruchai* omuz silkişiyle Clyme ve Stave'e vadinin kenarında nöbet tutarken yeniden katıldı.

Covenant birkaç dakika boyunca Manethrall'ın omuzlarındaki sert duruşu inceledi. Mahrthir için acı çekiyordu: herkes için acı çekiyordu. Belki de, diye düşündü ekşi bir sesle, eski anılarının çoğunun harabeye dönmüş olması iyi bir şeydi. Belki de bu çok önemliydi. Revelstone platosunda Mahrthir'le -ya da Liand'la ya da Pahni ve Bhapa'yla- *neden* konuştuğunu hatırlayabilseydi, kendini açıklama dürtüsüne karşı koyamayabilirdi. Şüphesiz Mahrthir hâlâ oynayacak önemli bir rolü olduğunu duyunca rahatlayacaktı. Ama bu bilgi kararlarını şekillendirecek, onunla ilgili her şeyi etkileyecekti. Doğrudan ya da dolaylı olarak tüm şirketi etkileyecekti. Ve bu değişimden Mutabakat sorumlu olacaktı. Linden ve arkadaşlarına, sahip olmamaları gereken içgörüler rehberlik edecekti.

kendi çabaları dışında bir şey elde edemezlerdi. Gerçekte, artık gerçekten özgür olmayacaklardı.

Ama Covenant, iyi ya da kötü, dayatılan ölümlülüğünden kurtulmuştu. Çok fazla şey söyleme tehlikesi yoktu-

Cehennem ateşi, diye mırıldandı sessizce. Sadece Roger gibi insanların ve *croyel* gibi yaratıkların tanrı olmak istemesine şaşmamalı. Bu durumun katıksız iktidarsızlığı bir bazalt parçasını dehşete düşürürdü - eğer bazalt kendisi dışında herhangi bir şeyi önemsiyorsa. Mutlak güç, bir başkasının huzuruna, mutluluğuna ve hatta hayatta kalmasına değer veren herkes için güçsüzlük kadar kötüydü. Yaratıcı yalnızca dünyaları yaratabilir ya da yok edebilirdi: onları yönetemez, besleyemez, onlara yardım edemezdi. Kendisini Zaman'ın kısıtlamaları içinde ifade edemeyecek kadar güçlüydü.

Bu standarda göre, unutkanlık Covenant'ın tek gerçek umuduydu. Hatırlamayı ne kadar çok isterse istesin, kendine özgü cehalet biçimine ihtiyacı vardı; kesinlikle buna ihtiyacı vardı. Daha azı onu özgürlüğün gerekliliğini ihlal etmekten alıkoyamazdı.

Yavaş yavaş, güneş ışığı vadinin kenarını aştı. Covenant'ın yüzüne ulaştı: bu kurak bölgede bir lanet olabilecek bir dokunuş. Devler hâlâ gölgede, kumların, taşların ve derenin dibindeki seyrek otların arasında uyukluyordu. Liand ve Anele uyuyordu. Galt, Jeremiah'nın omzunu kavradı ve *krili croyel*'in boğazında tuttu. Çocuk sanki susuzluk ya da yorgunluk hissetmeyecek kadar boşmuş gibi duruyordu. *Croyel*'in ağzı kırırdadı, belki Jeremiah'nın boynunu arzuluyor, belki de bir yakarış ya da çağrı şekillendiriyordu. Stave ve Galt'ın yoldaşları, topluluğun geri kalanının üzerinde, oyulmuş ve sessiz heykeller gibi duruyorlardı.

Covenant gözlerini güneşten sakınmak için yer değiştirdi. Yakında Linden'ı kayanın gölgesine taşımak zorunda kalacaktı. Ama gölge su değildi. Onu uzun süre korumayacaktı.

Başından çok şey geçmişti: Covenant bunu anlamıştı. Ve kendine geldiğinde, geçici kaçıışı için kendini sert bir şekilde yargılayacaktı. Oğlunu, arkadaşlarını ve Ülkeyi hayal kırıklığına uğrattığına inanacaktı. Ama o daha iyi biliyordu. Onun yokluğu başarısızlığın tam tersiydi. Yeremya'nın ateşle ve Rağmen'le sakatlanmasından sonra olduğu gibi, o da bir yol bulmuştu.

Diğer her türlü devamlılık dayanılmaz hale geldiğinde hayatta kalmak için.

Ve Antlaşma, daha önce deneyimlemiş olmasına rağmen fark edemediği bir gerçeği kavradı. Kendine döndüğünde, bir kelebek gibi, daha önce sahip olduklarından farklı güçler ortaya çıkaracaktı. Değişmiş bir kadın olacaktı. Kendisi bile neye dönüştüğünü bilmeyebilirdi.

Yetersizlik duygusunun onu sadece umutsuzlukla doldurulmaya uygun boş bir kaba dönüştüreceği düşünülebilirdi. Ama o buna inanmayı reddetti.

Onun için korkmuyorum, Timewarden.

Covenant, diğer konularda olduğu gibi bu konuda da Mahrtiir'in tarafını tuttu.

Güneşin doğrudan bakışlarından kaçınarak, uyanmaya hazır olabileceğine dair işaretler için Linden'in yüzünü izledi.

Kül rengi ve hırpalanmış görünüyordu, neredeyse kanı çekilmişti. Yüz hatlarındaki ince çizgiler bir tür cılızlığa dönüşmüştü. Aralıklarla, gözlerinin köşelerindeki kaslar, sıradan görüşünün yorumlayamayacağı kadar yakın acılar tarafından koparılıyordu. Göz kapaklarının altında, gözleri kâbuslar karşısında irkilerek bir o yana bir bu yana dönüyordu. Ara sıra parmakları sanki esasını kavramaya çalışıyormuş gibi kıpırdıyordu. Dudakları, cevap veremediği yalvarışlar gibi kelimeler ya da iniltiiler şekillendiriyordu.

Bilinci ne kadar uzun süre kapalı kalırsa, rüyalarının arasında saklanma deneyimi onu o kadar değiştirecekti.

Güneş yanaklarını ısıtıyordu. Gözlerini kırptığında, Gravin Threndor'un derinliklerindeki sarsıntıların ve saf minerallerin etkisiyle aşınmış olan gözleri çiğ gibi hissediyordu. Dehidrasyon görüşünü bulanıklaştırmıştı. Hareket etme zamanının geldiğini düşündü. Sonra Bhapa ve Pahnı'yı biraz daha bekleyeceğini düşündü. Linden göğsünde bir değirmen taşı gibi yatıyordu; ama onu rahatsız etmek istemiyordu.

Bir karara vardığının farkında bile olmadan konuşmaya başladı. Başını eğerek usulca onun adını mırıldandı. Neredeyse fısıldayarak, ona ulaşabilecek kelimeler bulmaya çalıştı.

"Seni seviyorum, Linden," dedi iç çeker gibi. "Bunu biliyor musun? O kadar çok zaman geçti ki, bunu hayal etmekte zorlanabilirsin. Ama bu doğru. Üç buçuk bin yılımı seni nasıl sevdiğimi hatırlayarak geçirdim.

Benim için çok şey ifade ediyorsun ve keşke bunu sana daha iyi anlatabilseydim.

"Bu yüzden çenemi kapalı tutmam gerekirken seni uyarmaya ya da öğüt vermeye çalıştım. Seni sevdiğimi başka nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Eğer hatalar yaptıysan -ki ben buna inanmıyorum- kendini suçlayamazsın. Bunları sadece seni yalnız bırakamadığım için yaptın."

Onun yukarısında Stave, Clyme ve Branl sırtlarını vadiye vermiş, Landsdrop'a ve Sarangrave Düzlüğü'nün daha uzak manzaralarına bakıyorlardı. Covenant'a mahremiyet yanılması vermek istemiş olabilirlerdi. Jeremiah'yı omzundan tutan Galt, Covenant'ın Jeremiah'nın boşluğu ve yaratığın kötücüllüğü yüzünden dikkatinin dağılmaması için çocuğu ve *croyel*'i başka yöne çevirdi.

Görünüşe göre Alçakgönüllü ve eski Efendi Antlaşma'nın ne yapmaya çalıştığını anlamışlardı.

"Linden," diye devam etti, "sanırım beni duyabiliyorsun." Üzüntüsünü ve pişmanlığını gizlemek için sesini alçak tuttu. "Böyle düşünüyorum çünkü şu anda Jeremiah gibisin ve o da beni duyabiliyor. Beni dinleyen tek kişi *Croyel* değil. Ama hepsi bu değil. Bence o seni *her zaman* duydu. Ona söylediğin hiçbir şey boşa gitmedi.

"Lord Foul'a hizmet etmediğine inanmamın bir nedeni de bu. Seni dinliyordu. Ona acıdan ibaret olmayan bir hayat verdin. Aynı zamanda yıllarca sizin ilginiz ve bağlılığınızla yaşadı. Seni dinlediğini söyleyemese de ona yalnız olmadığını gösterdin.

"Elbette, Lord Foul onu önce yakaladı. Despiser onu şenlik ateşinde işaretledi. Ama Jeremiah da hepimiz gibi. O acılarının toplamından daha fazlası. Hasarlı bir el onu kimsenin malı yapmaz. Ve ondan sonra, sen onu sahiplendin. Onu önemli olan tek şekilde sahiplendiniz, onu hep severek. Lord Foul o zamandan beri ona ne yaptıysa artık çok geç. Ben buna inanıyorum. Bir gün sen de inanacaksın. Ona sevgi ile Rağmen arasındaki farkı çoktan öğrettin."

Bazı Devler huzursuzca uyuyor, rüyalarında eski savaşlarla mücadele ediyor ya da dünyanın derin yerlerinde yorgunluktan kaçıyorlardı. Rime Coldspray dişlerinin arasından hafifçe meydan okuma ya da çaresizlik homurdandı. Cirrus Kindwind elindeki kütüğü sıkıca kavradı.

Parmak eklemleri beyazlaşana ve elindeki dişler göze çarpana kadar kesik kolunu salladı. Ama Swordmainnir'lerden hiçbiri uyanacak gibi görünmüyordu.

"Ve o zamandan beri-" Covenant daha güçlü konuşmaya çalıştı ama yapamadığını fark etti. Boğazı çok kuruydu ve ağıtlar göğsünü doldurdu. "Cehennem ateşi, Linden. Sana onların beklemediği bir şey yapmanı söylediğimde, beni bu kadar sık şaşırtacağını bilmiyordum."

Kederini onun duymasını istemiyordu. Bunun için kendini sorumlu tutacaktı.

"İmkânsız olması gerekirken başardığınız şeylerin listesi oldukça kabarık. Neler yaptığının, ne kadar zor olduğunun ya da kaç farklı gücün seni durdurmaya çalıştığının farkında mısın bilmiyorum. Ramen'i bulmak için Mithil Stonedown ve *Kresh*'ten kaçmakla ya da Asa'nı aramak için bir *kazayı* göze almakla ya da geçmişten kaçarken Demondim'i de yanında getirmenin bir yolunu bulmakla başlayabilirdim." Kendisini ve Anele'yi Kevin'in Nöbeti'nin çöküşünden kurtardığı akıl almaz vahşi büyü kullanımıyla başlayabilirdi; ama artık bu başarıyı nasıl elde ettiğini bilmiyordu. "Ama bunların hiçbirini kabul etmeyeceksin. Bunu kendi başına yapmadığını, yardım aldığını, tek başına yapamayacağını söyleyeceksin."

"Sizinle tartışmayacağım. Elbette yardım aldın. Hepimiz yardım aldık. Bu sizin yaptıklarınızı küçültmez."

Yükselen güneş yüzüne ulaşmıştı. Baş, göz kapakları kapalı ve sıkışık olmasına rağmen ışığın sıkıntılı gözlerine vurmasına izin verecek şekilde göğsüne yaslanmıştı. Onu rahatlatmak umuduyla, bir elini gölge sağlamak için kavuşturdu.

"Ama bir düşün, Linden. Jeremiah şu anda elimizde çünkü onu saklayan yapıyı sen bozdun. Kimse sana bu konuda yardım etmedi. Başka hiç kimse Liand'ı kurtaramazdı," dedi, uyurken kaderi etrafını sarmış gibiydi. "Ve benim hâlâ kullanabildiğim ellerim var çünkü sen onları iyileştirdin. Sırf bunun için bile o kadar minnettarım ki, bunu nasıl bastıracağımı bilmiyorum."

Vücudunda yaşam kaldığı sürece kendisinden istediği her şey kavrama ve tutma yeteneğine bağlıydı.

Yavaş yavaş, Landsdrop'un ısınmış kayalıkları tarafından çekilen hafif bir meltem esmeye başladı. Güneşin artan basıncını serinletti; ama

susuzluğunu giderememişti. Sesi zahmetli bir ses cızırtısına dönüşmüştü. Dili ağzının içinde aptal gibi hissediyor ve kum yutkunma girişimlerini tıkıyor gibiydi.

"Ama orada durmadın. Adını Vermememiz Gereken Kadın'dan kurtulmamızın sebebi sensin."

Çevresel görüşüyle Stave'in onu incelemek için döndüğünü gördü. Alçakgönüllüler dinlemiyormuş gibi davranmayı bir kenara bırakmışlardı.

Ne demek istediğini öğrenmek istediler.

Elena'yı düşünüyordu, acı içinde ve çılgına dönmüştü. Tecavüzden doğan kızıydı; ve niyetinin çarpık ya da tehlikeli olduğundan şüphelenmesine rağmen, Dünya'nın Kanını içmesine engel olmamıştı. Şimdi onun acısı, Bane'in daha büyük ve daha kuduz işkencesi tarafından tüketilmişti-

-Çünkü Linden, Kevin Landwaster'ın atalarından gördüğü şefkati ona göstermemişti.

Linden'e doğru şeyi yaptığını söylemek istiyordu. *Beklemedikleri bir şey.* Kimsenin bekleyemeyeceği bir şey. Gerçekte, Elena'nın yaralarına tuz basmıştı. Elena'nın ıstırabını o kadar taze ve çıplak bırakmıştı ki, Adını Vermemesi Gereken Kadın bunu görmezden gelememişti.

Bazen acımasız yollardan iyilik geldiğini söylemek istiyordu.

Ama yapamadı. Kelimeler çok acı veriyordu. Ve Linden'in kendini affetmesine yardımcı olmayacaklardı. Kesinlikle kendi vicdan azabını da hafifletmiyorlardı.

Yine de bunların önemli olduğuna inanıyordu. İyiliğin kötü yollarla başarılamayacağını söylemek, Linden'in özel çaresizliğini dışlayan bir kötülük tanımı anlamına geliyordu.

Yine de Elena'dan bahsetmedi. *Harucha'i*'nin onu duymasını istemiyordu. Kendilerini yargıladıkları gibi onu da Linden gibi yargılayacaklardı. Bunun yerine bocalayarak mırıldandı, "Bizi sayamayacağım kadar çok şekilde kurtardın. Sen olmasaydın hiçbirimiz hayatta olmazdık."

O zaman işi bitmişti. Söyleyecek başka bir şeyi ve çok az gücü vardı. Ya uyanacaktı ya da uyanmayacaktı. Her iki durumda da seçim ona aitti.

Başını kaldırdığında, Stave'in ufuktaki nöbetine devam etmeden önce başını salladığını gördü. Belki de eski Üstat onaylamıştı. Ya da belki de başını sallaması sadece Mutabakat'ın denediğini onaylıyordu.

Daha sonra Covenant, Stave'den Linden'i kayanın gölgesine geri taşımasına yardım etmesini istedi. Onu tek başına nazıkçe taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Ancak Stave yardım ederken, eski Üstat Manethrall'ın Kordonlarının geri dönmekte olduğunu söyledi.

"Daha güçlü görünüyorlar. Sanırım su buldular."

Covenant daha ne kadar bekleyebileceğini bilmiyordu. Linden için duyduğu endişe gibi, susuzluğu da bir tür ateşe dönüşmüştü, düşüncelerini kavuracak kadar sıcaktı.

Kendi kendine mırıldanarak, Stave Linden'i kaldırırken kayanın gölgesinden olabildiğince uzaklaştı. Sonra onu tekrar kabul etti ve göğsüne yasladı.

Gözlerindeki bulanıklığın içinden, şimdi Manethrall'larının eşlik ettiği Kordların yaklaştığını gördü. Pahni ve Bhapa uzun bir süredir yoklarmış gibi geliyordu. Çok yürümüş olmalıydılar. Kendisinin, Ardent'in ve hatta Devlerin aynı şeyi yapacak gücü nereden bulacaklarını hayal bile edemiyordu.

Covenant onun yürüyebildiğine inanmaya çalışırken, Clyme kaba bir şekilde, "Stave," dedi.

Stave, yüksek sesle emredilmesinden dolayı küçük bir omuz silkme hareketiyle su yolunun kenarına geri döndü. Aynı anda Clyme ve Branl da Ramenleri selamlamak için aşağı atladılar. Kordlar başarılarını duyurur duyurmaz Clyme, "Eğer yapılabiliyorsa, bu bölüğün daha fazla çaba sarf etmesine gerek yok. Buraya su getirmeye çalışacağız."

"Gemimiz yok," diye gözlemledi Mahrtiir.

"Ve biz hiç *alianta* görmedik," diye ekledi Bhapa.

Clyme Kordon'u görmezden geldi. "Bir yol bulacağız," dedi Mahrtiir'e. Bir eliyle, kucağında uyuyan Anele'yi işaret etti.

Galesend'in katafraktı. "Bu haliyle Devlerin zırhı işe yarayacaktır. Tek yapmamız gereken Swordmainnir'lerden birini uyandırmak."

"O bir taş," diye itiraz etti Manethrall. "Yalnızca ağırlığı bile-"

Branl onun sözünü kesti. "Bunu senden istemiyoruz, Manethrall. Yükü biz taşıyacağız. Stave bizim yerimize nöbet tutacak."

Mahrtiir bir an tereddüt etti, sanki *Harucha*'nin büyük gücünden bile şüphe ediyormuş gibiydi. Sonra başını salladı. "Cord Bhapa ve ben size eşlik edeceğiz. Kordon Pahnı Demir El'i en iyi şekilde kullandığında, Stave'inkine kendi savaşçılığını katacak."

Pahnı hemen itaat etti. Liand'a endişeli bir bakış atarak Rime Coldspray'in yanında diz çöktü. Belindeki küçük keseden küçük *bir amanibhavam* aldı. Kurumuş yaprakları parmaklarının arasında ovuşturduktan sonra Coldspray'in burnuna tuttu.

Covenant bir keresinde çiğ *amanibhavam* yemişti: yine de hayatını kurtarmış olabilecek bir delilik eylemi.

Coldspray kokuyu duyunca homurdandı ve burun deliklerini yakmış gibi başını çevirdi. Bir an sonra başını kaldırdı ve gözlerindeki yorgunluk ve susuzluk filmini kırıştırdı.

Tatmin olan Pahnı, vadiden Stave'e doğru tırmandı.

"Ironhand," dedi Clyme, "su taşımak için zırhına ihtiyacımız var."

Coldspray ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Kısa bir süre onu anlamakta zorlandı. Sonra başını sallamayı başardı. El yordamıyla katafraktının bağlarını çözdü. Bu iş bittiğinde, göğüs zırhını ve zırhının arkasını geride bırakana kadar kumun üzerinde yuvarlandı.

Ağır taştan kurtulduktan sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Clyme ile Branl'ın katafraktının yarısını kaldırmak için eğilmelerini izledi. Onların bu görev için yeterli olduğunu görünce, göğüs zırhındaki bir yarıktan ya da çentikten küçük bir taş şişe *-elmas* taslak- aldı ve içindekilerin sonuncusunu içti: birkaç damla. Sonra şişeyi kemerinin altına soktu ve Frostheart Grueburn'e doğru tökezledi. Yoldaşını uyandırmak için hiçbir çaba göstermeden, Grueburn'ün zırhının tokalarını açmak için diz çöktü.

Aşama aşama Grueburn'ü bir tarafa yuvarlamayı başardı.

Grueburn gözlerini açtı ve Coldspray'e baktı. Ağzını nemlendirmek için mücadele ederken kaşları çatıldı. "Ironhand," dedi

acıyla gıcırdadı. "Ne-?"

"Gerekirse dinlen," diye cevap verdi Coldspray susuzluktan boğuk bir sesle. "Eğer bunu yapabilecek **d u r u m d a y s a n ı z**, kalkın ve bana yardım edin. Katafraktınızı su için leğen olarak kullanmalıyız."

Grueburn başını salladı, donuk donuk bakıyordu. "Able?" diye mırıldandı. "Ben kendime Swordmainnir'in en kudretlisi demedim mi? Eğer sen gerçekten su taşıyabiliyorsan, ben de daha azını yapamam."

Dev gibi küfürler savurarak kendini zorlayan Frostheart Grueburn dik durmaya başladı. Dengesini bulduğunda, o da *matarasını* aldı ve son damlalarını ağzına döktü.

Covenant, Coldspray ve Grueburn Grueburn'ün zırhını kaldırırken ağır kaslarının titrediğini gördü; ve neredeyse kayıyordu. Görüntüler onu çekiştiriyordu: Saltheart Foamfollower onu Hotash Slay'in dayanılmaz magmasının içine taşıyordu; Grimmand Honninscrave *samadhi* Sheol'u kontrol altına almak için zorlanıyordu. Anıları çok fazla zamana yayılmıştı. Ve vicdanında çok fazla hayat vardı. Linden'in göğsüne yaslanan yoksulluğu, yaygara koparan bir ev sahibi arasında sadece bir yükü.

"Dayan," diye mırıldandı, kızla olduğu kadar kendisiyle de konuşuyordu. "Artık uzun sürmez. Yakında suyumuz olacak."

Ironhand ve Grueburn taş ve yorgunluğa rağmen bir şekilde ayakta duruyordu. Branl ve Clyme'dan daha zayıf görünüyorlardı ama Grueburn'ün katafraktının şekilli kayasını desteklemeyi başardılar.

"Şimdi," diye nefes nefese Mahrtiir'e seslendi Coldspray. "Bu yırtık pırtık canlılık taklidi bizi başarısızlığa uğratmadan."

Manethrall hızla Covenant'a doğru döndü; bir söz verir gibi eğildi. Sonra dönerek uzaklaştı. Bhapa'nın rehberliğinde Clyme ve Branl'ı, Coldspray ve Grueburn'ü dere boyunca götürdü. Her iki Swordmainnir de düşecekmiş gibi sendelediler; ama düşmediler. Derinlerdeki bir yılmazlık rezervinden, ayaklarının üzerinde durma ve yürüme kararlılığını aldılar.

Covenant onların gidişini yüreğinde bir acıyla izledi, sanki onları hayal kırıklığına uğratmış gibiydi - nasıl olduğunu söyleyemese de. Kendi içinde yaşadığı hayal kırıklığının bir adı yok gibiydi.

Linden'ı kesinlikle hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bir an için onun saçlarını okşamayı unuttu. Omuzları çöktü, yarım kalmış ellerini kumun üzerine koydu. Tıpkı anıları gibi, onların katılığı da onu geçmişin yarıklarına sürüklemekle tehdit ediyordu. Ama sonra "Cehennem ateşi" diye mırıldandı ve kollarını tekrar kaldırmak için kendini zorladı. Ona dokunma hissi ona yasaklanmıştı. Sadece okşamaların tekrarlayan yumuşaklığı onu rahatlatıyordu. Ama hem Ölüler arasındaki sessizliği hem de tekrarlayan yokluklarıyla onu ne kadar incittiğini biliyordu. Onu kesinlikle tekrar inciteceğini de biliyordu.

Ve Elena'ya ne yaptığını biliyordu. Kendisi için teselli aramıyordu. Diğer insanların teselliye ondan daha çok ihtiyacı vardı.

Zamanı ölçemiyordu. Henüz sıradan sirkadiyen artışlara uyum sağlayamamıştı ya da çok fazla susuz kalmıştı. Güneş hareket etti: kayanın gölgesi azaldı. Işığın açısı değiştikçe Landsdrop küçülüyor gibiydi. Ama bu tür şeyler ona Mahrtir ve diğerlerinin ne kadar süredir burada olmadıklarını ya da ne zaman döneceklerini söylemiyordu.

Mevsim hâlâ ilkbahardı: bunu hatırlıyordu. Yine de güneşin sıcaklığı, sadece birkaç saat önce sıırıslam olduğunu unutana kadar üzerine eğildi. Bu Linden'i daha da ağırlaştırdı. Gün sıcak olacaktı. Çok sıcak-

Pus görüşünü bulanıklaştırdıkça, Landsdrop'u bir engel olarak görmeye başladı. Yasaklayıcı-Ulaşılmaz. Bu ona Yukarı Diyar'ı bir daha asla göremeyeceğini düşündürdü.

Dünya sona ermeden önce bir kez daha Andelain'de yürüme arzusu, öngörülemeyen ve tedavisi olmayan yeni bir acı türüydü. Acılarının hiçbirisi için panzehiri yoktu.

Galt kararlı bir şekilde, "Ur-Lord, diğerleri geri dönüyor. Su taşıyorlar," dediğinde Covenant'ın onu anlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Derenin aşağısına bakan Covenant sonunda dördü küçük altı figür seçebildi. Şekilleri, güneşin parıltısında çözülen halüsinasyonlar gibi belirsiz bir şekilde dalgalandı ve kanadı. Ama daha da belirginleştiler.

yaklařtıķķa katılaşıyorlardı. Yavaş b i r dikkatle yürürken, gerķek olduklarına inanana kadar tanımlandılar.

Clyme, Branl ve iki dev. Mahrtiir ve Bhapa.

Antlaşma yalın ileri içinde Beklenti, ama
Linden yaptı uyanmaz.

Belli ki iki Swordmainnir iķerek ķok şey kazanmışlardı. Hareketleri istikrarlıydı ve inatķı canlılıklarını ortaya koyuyordu. Yine de Alķakgönüllüler yüklü leģenlerini neredeyse aynı kolaylıkla taşıdılar.

Katafraktların yarıları önemli miktarda su tutabilecek kadar büyüktü.

Kroyel aniden, "Bunun sana bir faydası olmayacak," dedi. Jeremiah'nın sesi küķümsemeyle sertleşmişti. "Bu iş daha bitmedi. Ardent sana hiçbir iyilik yapmadı. İstediğiniz kadar iķin. Hayatta kaldiğınız iķin kendinizi tebrik edin. Hiķbir şey fark etmeyecek. O şişko Insequent sandiğı kadar zeki değil."

Linden'in alnı ķatıldı. Oğlunun ağzından ķıkan sözler onu rahatsız ediyor gibiydi. Gözlerinin kenarındaki kaslar daha da irkildi. Yine de ayağa kalkmadı.

"Sessiz ol, yaratık," diye karşılık verdi Galt. "O ięrenķ kafanı gövdesinden ayırmaktan ķekineceęimi mi sanıyorsun? Eziyet ettiğin bu gencin benim iķin hiķbir değeri yok. Ve Linden Avery şu anki durumunda onun iķin yalvaramaz. Ölümüne sebep olmak beni üzmeyecek."

Covenant, Galt'ın tehdidini gerķekleřtirip gerķekleřtirmeyeceęini merak ediyordu.

Neyse *ki kroyel* Usta'yı test etmedi.

Manethrall Mahrtiir, bölüğün yayılmış formları arasında adım atarak, sanki körlüğü ona emretme hakkı veriyormuş gibi, "Insequent'a iķki sunun. Onun gücüne ķok ihtiyacımız var." Aķıkķa görölüyordu ki kendi susuzluğunu gidermiş ve daha da güçlenmişti. Ama beyhudelik duygusunu ya da buna duyduğu kızgınlığı yatıştıramıyordu. "Eğer bir *elmas taslağı* kalırsa, onu Ringthane'e verin. Onun durumu su gerektiriyor ama bu haliyle kaldiğı sürece ķok az iķecektir. Belki de daha güçlü bir *elmas* suyu ona yardım edebilir."

"Evet," diye onayladı Demir El. Yeni yeni iyileşmesine rağmen yükünün ağırlığı sesinden belli oluyordu. Özenli bir dikkatle Grueburn'ün zırhının yarısını yere bıraktı. Sonra Latebirth'ün horlayarak yattiğı yere gitti: Latebirth'ün boğazının arkasından boğuk

bir ses geliyordu,

sıkıntılı ve düzensizdi. Coldspray, Latebirth'ün katafraktını açtı, göğüs zırhını kenara kaldırdı ve Latebirth'ün şişesini aldı. Ancak şişeyi hızlıca sallayınca Coldspray boş olduğunu anladı. Kızgınlıkla işlenmiş taşı bırakarak Oniks Taşbüyücüsü'nü aramaya koyuldu.

Aynı anda Grueburn gemisini Ardent'in yanına taşıdı; Clyme gemisini Latebirth'ün yanına yerleştirdi; Branl da Covenant'a yaklaştı. Sadece Branl'ın Coldspray'in göğüs zırhını kuma indirirken gösterdiği yavaş dikkat, zırhın ve içindeki su ağırlığının ona ağır geldiğini gösteriyordu.

Bhapa Pahnı'ye katılmak için çoktan su yolundan ayrılmıştı. Şimdi Stave inip Antlaşma'nın başında durdu. Kollarını uzatarak, "İçmelisin, Timewarden. Seçilmişleri ben tutacağım."

Covenant susuzluğu ve hevesi içinde, eski Üstadın ses tonunda alttan alta bir endişe duyduğunu düşündü.

Ama Covenant hareket etmedi. Çabanın ve dilsiz pişmanlığın enkazı boğazını doldurdu. Konuşmakta güçlük çekiyordu. "Önce Linden. Yaşadıklarından sonra yapamam."

Ona kendisini *bulmasını* söylemişti. Ondan ne yapmasını bekliyordu?

Sessizliğini pasif bir şekilde kabullenmek mi?

"Ur-Lord," diye başladı Branl, sonra Demir El elinde Taşbüyücü'nün şişesiyle ona doğru yürürken durdu.

"İşte *elmas akıntısı*," dedi Coldspray. "Korkarım sadece birkaç damla kaldı. Ama Devler için damıtıldı ve Linden Giantfriend bir insan. Belki de sadece bir damla yeterli olacaktır."

Susuzluktan aptallaşan Mutabakat, gözlerini Coldspray'e dikti. Bir an için onun neden kendisini bekliyor gibi görüldüğünü, Branl ve Stave'in neden beklediğini anlayamadı. Sonra Linden'i yanağı omzuna yaslanmış halde tuttuğunu fark etti. O pozisyonda içki içemezdi.

"Haklısın," diye mırıldandı Stave'e. "Onu alsan iyi olur."

Stave hemen Linden'e doğru eğildi. Kayıp gözünün yara izinin etrafından hafifçe kaşlarını çatarak onu kollarının beşiğinde kaldırdı, böylece başı ağzını açabilecek kadar geriye eğildi.

Covenant onun yokluğunu göğsünde bir yas gibi hissetti. Branl'ın leğeninden su içmek için hareket etmek yerine

Coldspray, Stonemage'ın matarasını açtı ve Linden'in dudaklarından yarım düzine amber damlası salladı.

Linden kendi kendine yutuyor gibi görünüyordu. İçkinin etkilerini hissettiğine dair hiçbir işaret vermedi.

"Onun içini göremiyorum," diye homurdandı Covenant. O bir cüzzamlıydı: sağlık duygusu yoktu. "Ne oluyor? Ona yardımı oluyor mu?"

Demir El kaşlarını çattı. "Linden Dev Dostu muhakeme yeteneğini şaşırtıyor. Tıpkı senin gibi, Timewarden ve oğlu da. *Diamondraught* egemen bir roborant. Ona yardım edeceğine güveniyorum. Ama uyanışa dair bir işaret göremiyorum."

Hem Stave hem de Branl başlarıyla onayladılar.

Coldspray şişeyi göstererek, "Şüphesiz su daha fazla fayda sağlayacaktır," diye ekledi.

Covenant onun "İyi fikir" dediğini düşündü. Ama emin olamadı. Çok fazla anısı vardı. Uzun zaman önce Atiaran ona şöyle demişti: "Bana *kapalısın, seni göremiyorum*. Başkaları da benzer yorumlar yapmıştı. *İyi misin, hasta mısın bilmiyorum*.

Hasta, elbette, Lena'nın annesinin hak etmediği bir acılıkla cevap vermişti. *Ben bir cüzzamlıyım*.

Eski bir şarkıdan alıntı yapmıştı.

*"Ve beyaz vahşi büyüdü altını kullanan
kişi bir paradoks-
Çünkü o hem her şey hem de
hiçbir şeydir, hem kahraman
hem de aptaldır,
güçlü, çaresiz-
ve tek bir kelimelik doğruluk ya da ihanet
ile Dünya'yı kurtaracak ya da lanetleyecek
Çünkü o deli ve akli başında,
soğuk ve tutkulu,
kayboldu ve bulundu."*

Sorunun ötesinde, *kendini hem deli hem de akli başında* hissediyordu. Gittikçe daha da şaşkınlaşıyordu. Yüzüğünü teslim etmişti ve onu geri almak niyetinde değildi. Öyle ya da böyle, cüzzamı onu tanımlıyordu.

Kayıyordu-

Ama Branl onu omuzlarından yakalamıştı. Alçakgönüllü karşı konulmaz bir şekilde onu Coldspray'in katafraktının yanında dizlerinin üzerine çöktürdü.

Susuzluk ve su Covenant'ı demirlemişti. Tüm yüzünü leğene daldırarak nefesini tutabildiği sürece içti.

Kendini geri çektiğinde, yanaklarından gömleğine süzülen ve esintiyle serinleyen suyla birlikte vaftiz edildiğini, tarif edilemez bir şekilde yeniden yaratıldığını hissetti. Ağzı ve boğazı temizlenmişti. Kederlerinin, pişmanlıklarının ya da sorumluluklarının hiçbirisi ondan gitmemişti. Ama onları taşıyabilirdi.

Ve yalnız da değildi. Ayağa kalkacak gücü topladığında, tüm Devlerin kıpırdanmakta olduğunu gördü. Az içiyorlardı: Şirketin su kaynağı onların boyutlarındaki kadınlar için azdı. Yine de zayıflıklarını hafifletecek kadar içmişlerdi. Hâlâ *elmas kırıntısı* taşıyanlar, az da olsa onu yuttu. Diğerleri Frostheart Grueburn'ün kollarını ve omuzlarını ovarak onları cesaretlendirmesine izin verdi.

Uyanan Liand, gözlerindeki secde bulanıklığı kaybolana kadar Covenant'ın izinden gitti. Sonra beceriksizce ayağa kalktı ve Linden'e baktı, fiziksel olarak zarar görmediğine kendini ikna etmek için onu inceledi. Kısa bir süre Coldspray'in Latebirth'ün matarasındaki suyu Linden'in boğazından aşağı dökmesini izledi. Açık sözlülüğü endişesini gizlemiyordu.

Ancak bir an sonra kendini toparladı ve arkasını döndü. Tedirgin bir gülümsemeyle Pahnı'ye el sallayarak güven tazeledi. O da el sallayınca, Güneş Taşı'nın belindeki keseye geri döndüğünü teyit etmek için durakladı. Sonra genç Kord'a katılabilmek için kontrol edilebilir bir tırmanış aramaya başladı.

Fırtınabaşı Galesend Anele'yi dürttüğünde, Antlaşma onu uyardı, "Onu zırhın üzerinde tut. Onun hakkında yeterince bilgim yok." Çok fazla şey unutmuştu. "Bu kum eskiden taşıdı. Belki de güvenlidir. Ya da belki Kastenessen'e nerede olduğumuzu gösterir."

Her halükârda Kastenessen, kurumuş kumun üzerinde durduğu takdirde yaşlı adamı fark edebilecek ya da yanına girebilecek tek korkunç varlık değildi.

"Gerçekten de öyle, Timewarden," diye onayladı Galesend. "Onu bu kadar uzağa ve bu kadar pahalıya taşıdıktan sonra, Anele'mize düşkün oldum. Yiğitlik var

onun dengesizliği içinde gizlenmiş. Aynı şeyin Longwrath için de söylenebileceği günlerin gelmesi için dua ediyorum."

Anele'yi yerinde tutarak zırhını derenin dibinden en yakın suya doğru çekti. Neyse ki içmek için can atmasına rağmen kendini kurtarmaya çalışmadı. Ne kadar zayıf düşmüş olsa da onu kontrol edemeyebilirdi. Ama o beşliğinde oturmaktan ve kendisini çekmesine izin vermekten memnun görünüyordu.

Ardent yüzünü leğenin içine sokan ilk kişi oldu; ama en son ayağa kalkanlardan biri de oydu. Bir süre öylece durdu, kurdelelerini belli belirsiz açtı; hasarlı giysilerini inceledi. Yüzünün eti sarkmış ve susuzluktan daha derin bir tükenmişlik bakışlarını köreltmişti.

Ancak sonunda bir nebze olsun kararlılığını topladı. Sargılı bacakları üzerinde sendeleyerek Covenant ve Linden'a, Coldspray'e, Stave ve Branl'a doğru gayretle ilerledi.

Eğilmek istemiş olabilirdi ama sadece başını eğmeyi başardı. Konuşmak için kendini hazırlarken bazı kurdeleleri kumun üzerinde yorgunluk gibi iz bıraktı.

"Eski gururum için acınacak bir son," diye başladı. "Kuşkusuz kendimi memnun olarak adlandırmalıyım. Dünya durdukça, başka hiçbir Insequent yaptıklarının benimkine eşit olduğunu ya da benim gördüğüm harikalara tanık olduğunu iddia edemeyecek. Bununla birlikte, ben mahcupum. Evet, mahcup ve aynı zamanda kederliyim. Birçok korkum ve yetersizliğim pahalıya mal oldu. Sonuma yaklaşırken, hayatımın tek anlamı, sizin ve yoldaşlarınızın benim yardımım olmadan yeni sınavlara katlanmanızdır. Kendi içinde, bu iyi bir başarı. Oh, kesinlikle hem iyi hem de uygun. Bundan memnun olmadığım için affınıza sığınıyorum."

Covenant bakakaldı. "Hayatımızı kurtardın" demek üzereydi. Halkın senden daha ne istiyor? Ama Ardent duraksamadan devam etti.

"Burada yollarımız ayrılıyor, Timewarden, yine de, Yaradan ömrümü uzatmayı kabul ederse, sizin için yerine getirmeyi umduğum bir hizmet kaldı. Kendimi toparladığımda, kısa da olsa geri dönmek için dua ederek ayrılacağım."

Ani bir telaşla, Covenant itiraz etti, "Dur bir dakika. Hiçbir yere gitme. Konuşacak çok şeyimiz var." Ne zaman biri ona Timewarden dese içten içe irkilirdi. Çok fazla unvanı vardı. Onlar yerine getiremeyeceği kehanetlerdi.

Ama Ardent az önce şöyle demişti: "Sonuma yaklaşırken neler oluyordu? Covenant neyi kaçırmıştı?

Dağınık düşüncelerini toparlamaya çalışırken, "Bizi terk mi edeceksin?" diye sordu. Şimdi mi?" Linden bilincini yitirmiş, savunmasız bir haldeyken mi? "Daha Solucan'a direnmenin bir yolunu aramaya bile başlamamışken?" Coldspray'in ona verdiği suyun bir kısmını yutmuştu. Geri kalanı ağzının kenarlarından dökülmüştü. Göz kapaklarının altında gözleri kâbus dansına devam ediyordu. "Geas'ını gerçekten tamamladın mı? Halkının umursadığı tek şey bu mu? Harrow'a vicdan dayatmak ve sözlerini tuttuğundan emin olmak mı? Tek *umursadığınız* bu mu?"

Ardent ellerini rahatsız bir şekilde çırpı. "Timewarden, hayır. Ama siz Insequent olmadığınız için, halkımın çeşitli kehanetlerinin anlamsız hale geldiğinin farkında olamazsınız. Bir konuda, scry bilgisine sahip olanlar hemfikir oldular. Hep birlikte, hanımefendinin kaderinin suda yazılı olduğunu öngördüler. Böylece, o ve ur-viller Gravin Threndor'da selleri serbest bıraktığında, tüm kehanetlerin yılanıp gittiği ortaya çıktı."

Covenant ve Coldspray onu incelerken, Ardent şu açıklamayı yaptı: "Güçlerini birleştirmeyi seçen Insequent pek çok olasılığı öngörmüştü ama Harrow'un ölümü bunlar arasında değildi. Hanımefendinin eylemi de öyle. Onun ölümü için sizi ilgilendirmeyen bir bedel var. Onun yiğitliği başka bir mesele. Selleri serbest bırakarak, her sezgisel çabanın seyrini değiştirdi. Her ikisinin de sonucu

-Harrow'un geçişi gibi hanımefendinin aşırılığından- ne sizin yanınızda ne de onun yanında başka bir amacım yok.

"Sonradan gelenler adına benim zayıflığım yüzünden, yaşamlarımızın en gerekli kısıtlaması ihlal edildi. Artık her şeyin kaderi çözülemez hale geldi. Her yol akışkan hale getirildiğinde ve onlara rehberlik edecek hiçbir bilgiye sahip olmadıklarında, Sonradan gelenler kendilerine müdahale etmeyecektir."

"Nasıl?" Covenant şaşkınlıkla kaşlarını çatdı. Güneş aniden daha sıcak olmuş gibiydi. Bütün kaslarını zorluyormuş gibi alnında ter birikmişti. "Anlamıyorum. Linden'in bayılmadan önce yaptığı son şeyin her şeyi değiştirdiğini mi söylüyorsun? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ardent omuz silkerek kumaşın kırıışmış şeritlerini kaldırdı. "Ben bilmiyorum. Insequent bilmiyor. Tek bildiğimiz, bizim yorumlayamayacağımız kadar derin bir belirsizliğin yaratılmış olduğu. Keşfedilmemiş denizlere yelken açıyorsunuz, Timewarden. Bu, Dünya'nın son krizinde, artık yanınızda duramam."

"Taş ve Deniz!" diye homurdandı Demir El. "Bunlar bilmece, Insequent. Anlayışsızlığımızla alay ediyorsun. Dünya'nın son krizi, senin deyimle, gerçek bilgiyi gerektirdiğinde, samanla yetineceğimizi mi sanıyorsun?"

"Dev," diye cevap verdi Ardent yumuşakça, "ne memnuniyet ne de hoşnutsuzluk bekliyorum. Saygıyla, kuşkusuz -yaptığın her şeye değer vererek, büyük bir saygıyla- sadece dürüst olduğumun kabul edilmesini istiyorum. Gerçek bir bilgi sunmuyorum çünkü hiçbir bilgiye sahip değilim. Sonradan gelenlerin kehanetleri bir kenara itildi. Bu nedenle kendi kalplerinizin öğütleri yolunuzu çizmek için yeterli olmalıdır."

"Böylece," dedi Branl, "bilgelik sonunda Insequent'a geliyor." Covenant ve Coldspray'e, "Onun varlığından en başından beri hoşlanmadık. Gidişine üzölmeyeceğiz."

Covenant, Alçakgönüllü'yü azarlama dürtüsünü bastırdı. Ardent'ın şirket adına gösterdiği çabalar küçömsenecek gibi değildi. Ama İnançsız'ın kafasında çok fazla soru vardı. Şüphelenmeye başlamıştı-

Dişlerini gıcırdatarak Ardent'e emretti, "O zaman söyle bana. Neden *burası*? Neden bizi Yukarı Diyar'a götürmedin? Düşmanlarımızın çoğı orada. Bizi buraya getirmenin ne anlamı var?"

"Evet," diye onayladı Rime Coldspray. "Bu bölge bizim için bilinmez. Arayış Devleri'nin hikâyeleri buradan bahsetmiyor. Tehlikelerini tahmin edemiyoruz. Amaçlarımızı gizliyor."

Branl kesin bir dille, "Aşağı Topraklar Alçakgönöüllöler tarafından bilinir," dedi. "Tehlikelerini tahmin edeceğiz." Tavırları Coldspray'i ona karşı çıkmaya cesaretlendiriyordu.

Stave onaylarcasına başını salladı.

Ama Ardent araya girenleri geçiştirdi. "Ah, Timewarden." Bir an için pişmanlık yorgunluğuna renk kattı. "Harrow'u yüzüstü bıraktığım gibi seni de yüzüstü bıraktığımı kabul etmemi mi istiyorsun? Ne yazık ki, bu bir ölçüde teselli edici. Sizi birkaç fersah öteye götürmek isterdim."

"Neden?" Covenant ısrar etti.

"Ne yazık ki," diye devam etti Insequent, "gücüm niyetime eşit değildi. Ayrıca *croye*'in güçleri de bana karşı çıktı ve çabalarımı engelledi." Birkaç kurdeleyi çözerek etrafını işaret etti. "Yine de bu bölgenin sizin de fark edeceğiniz erdemleri var.

"İlk olarak, Kevin'in Kirinin azalmasından kurtuldunuz. Sizin için Zaman Müdürü, bu küçük bir hediye. Yine de gerçek sezginin yoldaşlarınız için büyük bir değeri vardır.

"İkinci olarak, kısa da olsa sizin için bir güvenlik aralığı elde ettim. Hem Yukarı Diyar'da hem de Gravin Threndor'da, düşmanlarınız vahşetlerini kuzeyde ve batıda topladılar. Burada hemen üzerinize saldıramazlar. Önce Fırtına Dağı'nı aşmaları ve yaklaşık üç fersah yol kat etmeleri gerekiyor. Gözü pek birisin Zamane Müdürü, ama aynı zamanda akıllısın da. İçinde bulunduğunuz zor durumda, hiçbir mühleti küçümsemeyeceksiniz."

Covenant bu konuda Ardent'in haklı olduğunu biliyordu. Ama Kevin's Dirt'ün yokluğu, arazinin zorlukları, suyun nispeten azlığı ve yiyeceğin tamamen yokluğuyla dengeleniyordu. Eğer yoldaşları Sarangrave yakınlarında yiyecek aramak zorunda kalırlarsa

Linden'in durumu ve onu rahatlatamaması Covenant'ı öfkeye sürükledi. Yine de öfkesini kendisine yöneltmediği sürece burada boşa harcanıyordu: yas tutmaya karşı bir savunma. Çaba sarf ederek sesinin tonunu yumuşattı.

"Daha uzağa gitmeye çalıştığını söylemiştin. Bir nedeniniz olmalı. Bize başka bir şey söyleyemiyorsan, nedenini söyleyebilmelisin. Başarılı olsaydın ne kazanacaktık?"

Ardent hüznölü bir şekilde içini çekti. "Bu soruya kendi cevabınızı vermelisiniz, Timewarden. Size rehberlik edemeyeceğimi söylemedim mi? Değerli Andelain'de Ölümler nasıl sessizse -siz de sessizsiniz- ben de şimdi sessiz olmalıyım."

Covenant itiraz edemedi, Insequent ekledi, "Bununla birlikte, Bozulmuş Ovalar'da *sezaryenlerin* bolca geliştiğini gözlemleyebilirim. Bazen Horrim Carabal'ı, sizin Sarangrave'nin pusu kurucusu olarak bildiğiniz o wight'ı etkiliyorlar. Böylece Sarangrave Düzlüğü'nün bataklıkları ve sulak alanları, Aşağı Diyar'ın çağlarında emsali görülmemiş bir tehdidin doruklarına kışkırtılır."

Covenant kendi kendine inledi; ama şaşırmamıştı. Ardent hatırlayabilmesi gereken şeylerden söz ediyordu. Dolaylı olarak Ardent onun anılarını dürtmeye çalışıyor olabilirdi. *Yüzüğe ihtiyacın* var, demişti Covenant Gezintinin Eşiğinde Linden'a. Sezaryenleri *besliyor*.

Eğer Şelaleler Aşağı Diyar'da "bolca" geliştirse, bunun birden fazla açıklaması olabilir.

"Bu pusuda yatanın adı masallarımızda geçer," diye homurdandı Demirel. "Arayış'ın Devleri onun gücüyle karşılaştı. Bundan bahset Insequent, eğer başka bir şey söylemeyeceksen. Gizlenen şimdi bizi tehdit ediyor mu? O kötülük kollarını bu bölgenin çoraklığına kadar uzatabilir mi?"

Ardent Covenant'ı inceledi, görünüşe göre Coldspray'e cevap vermek için onun iznini bekliyordu. Ancak Covenant hiçbir şey söylemeyince Mahdoubt'un yardımcısı Demir El'e döndü.

"Kesinlikle olamaz. Horrim Carabal suların, bataklıkların ve Gravin Threndor'un yasaklarının acı akıntısının yarattığıdır. Mülkü uçsuz bucaksızdır ama yine de canlandırıcı zehirleriyle sınırlıdır. Pusuda bekleyen, Sarangrave Düzlüğü'nün herhangi bir akıntısında ya da durgunluğunda yaşayabilir. Yine de kudreti en çok Yaşam Duvarı'nın tuzakları ve kimeraları arasındadır ve sınırlarının ötesine ulaşmak için hiçbir teurji ortaya koymamıştır."

Verdiği cevap Coldspray'in içini rahatlattıysa da yüz ifadesi bunu göstermiyordu. Yine de onun önünde ciddiyetle eğildi. "Minnettarlığımızdan asla şüphe etme, Insequent. Emekleriniz için çok az teşekkür ettik, ama bunun tek nedeni kendi kaderimizin artık suda yazılı olduğunu bildiğimiz için yıpranmış ve korkmuş olmamızdır. Devlerin yaptığı gibi, sizden tam olarak bahsetme fırsatımız olursa, hikayemiz kalplerimizdekini açıkça ortaya koyacaktır. Şimdilik sana dostluk adına 'Kaya Kardeş' adını veriyorum.

ve saygı. Biz yaşadığımız sürece, cesaretinizin ve hizmetinizin hiçbir zerresi unutulmayacaktır."

Ardent eğildi, savaşta yıpranmış flamalar gibi giysilerini sergiledi; yüzünü gizledi. Duruşu ağlayabileceğini düşündürüyordu.

Linden'in *croye*'i zapt etmek için *krile* ihtiyacı vardı. Loric'in kılıcı olmadan Covenant çaresizdi.

Yüzünü buruşturarak anılarının karmaşasından sıyrıldı. Yararlı olamayacak kadar hasarlıydılar.

Ironhand'in minnettarlığını paylaşmak için hiçbir nedeni yokmuş gibi Ardent'e, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. "Burada ne yaptığımızı anladığımı farz edelim. Senin kehanetlerin bir işe yarıyor olmalı. Aksi takdirde hâlâ hayatta olmazdık. Ama daha acil bir sorunumuz var.

"Linden'a yardım edebilir misin? Ona ulaşabilir misiniz? Kendine ne yaptığını bilmiyorum. Belki iyileşiyordur. Ya da belki de başarısız olduğunu düşünüyor ve işkence ediyor-" Bu düşünce onu bir an için boğdu. "Korkarım bu şekilde ne kadar uzun süre kalırsa, uyandığında o kadar kötü olacak." Tabii uyanırsa. "Geri dönüş yolunu bulmasına yardım edebilir misin?"

"Bu cevabı da," diye iç geçirdi Ardent, "kendi içinde keşfetmelisin." Sesi yorgunluktan ya da kederden soluklaşmıştı. "Hanımefendi beni aştı. Size ne yardım edebilirim ne de öğüt verebilirim." Tereddüt etti, sonra sanki kendini zorluyormuş gibi teklif etti, "Sadece ölüme olan ihtiyacının büyük olduğunu anlıyorum. Ya da belki de oğlunun ihtiyacıdır. Ama ben onun ölümünden mi bahsediyorum, yoksa oğlununkinden mi? Onun mu yoksa oğlunun mu durumu başkalarının ölümünü gerektiriyor? Bu tür konular değişken hale geldi. Her akım onları değiştiriyor. Korkularınızın hiçbirini yatıştıramam.

"Eğer gitmezsem, Zaman Müdürü, geri dönemem."

Protestoları ya da müdahaleleri önlemek için kasıtlı olarak bir adım geri çekildi.

Ama Covenant peşinden gitti. "Durun! Daha işimiz bitmedi."

Uzun zaman önce Linden ona ailesinden bahsetmişti: Linden'in ölüme ya da ölüme verilecek bir cevaba duyduğu ihtiyacı zaten yeterince biliyordu. Yine de Ardent havada çok fazla ipucu bırakmıştı.

"Timewarden?" Insequent'in gözleri kızarmış yüzünde parlıyordu.

"Bunların hiçbirisi senin söylediğin kadar basit değil," diye homurdandı Covenant. "Tehlikede olan bir şey var, konuşmak istemediğin bir şey. Sonuna yaklaştığını söylemiştin." -*hayatım bundan başka bir şeye benzemiyor*- "Bizim için her şeyi yaptın, umduğumuzdan fazlasını yaptın *ama* senin için başka bir şey daha var. Harrow'la ilgili bir şey." *Onun ölümü için sizi ilgilendirmeyen bir bedel var.* "Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Eğer kendinizi bir şekilde mahkum ettiyseniz, yardımınızın size neye mal olduğunu anlamaya hakkımız yok mu sizce?"

Ardent kıvrandı. "Özel meseleleri araştırıyorsunuz, Timewarden. Onlar benim yüküm, sizin değil. Onları bir nebze olsun onurlu bir şekilde taşımak istiyorum."

"Bu durumda," diye karşılık verdi Covenant, "yanlış bir haysiyet duygusuna sahipsiz. Biz henüz ölmedik. Bir gün bu Devler senin hikâyenin anlatmayı umuyorlar. Hellfire, ben de anlatabilmek istiyorum. Eğer o gün gelirse, gerçeği anlatmayı size borçluyuz."

Beribbonlu adam sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi vadinin kenarlarını taradı. "Beni arıyorsunuz, Timewarden, büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Ve tekrar söylüyorum, eğer gitmezsem geri dönemem." Sonra tereddütle bakışları Covenant'inkilerle buluştu. "Yine de utancımı kabul etmeliyim. Eğer bundan bahsetmezsem hatam affedilemez."

"Kısaca, o zaman."

Kendini kumaş şeritlerine dayayan Ardent başladı.

"*Kahinlerimiz* ve kâhinlerimiz kehanetlerde bulunduklarında ve Harrow'un amacına ilişkin kehanetlerini tasarladıklarında, izledikleri yolun tehlikeli olduğunu hemen anladılar. Halkımın niyetlerini haklı çıkardığı gerekçelerden bahsettim. Ama bu mantık hatalıydı. Kesinlikle. Sadece dayatma ile gerçek müdahale arasındaki aldatici bir ayrıma dayanıyordu ve bu ayrım olaylar tarafından çok kolay bir şekilde ortadan kaldırıldı."

"Bu nedenle, tehlikeyi azaltmak için *büyük* iki yönlü yapıldı; önce hanımefendinin yeminini yorumlamasını Harrow'a dayatmak ve daha sonra tasarımlarının gerçekleşmesine yardımcı olmak için. Böyle bir yardımla Insequent, hayatımızın en gerekli kuralının ihlal edilmesini yatıştırmayı ya da engellemeyi umuyordu."

"Ancak o zaman bile kimse bu görevi üstlenmeyi kabul etmedi. Müdahale tehlikesinin çok büyük olduğu düşünülüyordu. Aramızdaki en cesur ve kudretli olanlar böyle bir tehlikeyi omuzlamayı reddettiler. Bu yüzden onların yerine ben üstlendim."

Ardent iç çekti. "Insequent'in yaşları sayıldığında gencim, senin de gözlemlediğin gibi neşeli ve kendinden memnunum. Ama aynı zamanda çekingen olduğumu da fark etmişsinizdir. Tekil ve eş benzeri görülmemiş olana duyduğum açıklıkla, beni korkutan her şeyden kaçındım. Bu nedenle ne kendi tehlikemi, ne sizin tehlikenizi, ne de seçimimden kaynaklanabilecek üzüntüyü kavrayabildim. Bunun yerine, sonradan gelenler arasında edindiğim itibarla sevindim.

"Ben Mahdoubt'un bir yardımcısıyım," diye açıkladı Andelain'de olduğu gibi, anlaşılacak -ya da belki affedilmek- için yalvararak. "Niyetim iyi niyetliydi. Benim özel hırsım hiç tatmin olmadı. Ve genç olduğum için cehaletimden dolayı kayıtsızdım. Maliyetine aldırış etmeden Insequent'in iradesine sahip çıktım.

"Yine de görevimi tamamlayamadım. Geas'ımı, seni ve geniş Dünya'yı hayal kırıklığına uğrattım. Viles'in girişleri arasında kaybolan ve Kayıp Derinlik'in dehşetiyle dehşete düşen Harrow'u yardımım olmadan düşmanlarıyla yüzleşmesi için bıraktım. Böylece onun ölümüne ve tasarımlarının yenilgiye uğramasına izin verdim. Çekingenlik ve zayıflıkla, dayatma safsatasından gerçek bir müdahale yarattım.

"Şimdi kendim için yarattığım sonla yüzleşmeliyim. Halkımın son güçleri de benden çekildiğinde, senin yaşayanlar arasında kalmaya devam etmen dışında hayatımı temize çıkaracak hiçbir şey bırakmadan göçüp gideceğim."

Oh, lanet olsun! Sarsılan Covenant bir yanıt bulmaya çalıştı. Tahmin etmişti ama yanılmış olmayı da umuyordu.

Zayıf bir sesle, "Bu şekilde olmak zorunda değil," diye itiraz etti.

"Gerçekten mi?" Ardent inançsızlıkla elbiselerini yırttı. "Nasıl olmaz, Timewarden?"

Covenant bir argüman toplamak için çabaladı. "Eğer halkınız sizi bir hizmet için daha hayatta tutabiliyorsa, süresiz olarak da hayatta tutabilir. Onlara sana *ihtiyacımız* olduğunu söyle. Söyle onlara, sana ihtiyacımız var.

Sensiz hayatta kalmak. Lanet olsun! Onlara bize yardım etmezseniz hayatta kalamayacaklarını söyleyin. Tüm Dünya-"

"Timewarden." Ardent, Covenant'ı nazikçe azarladı. "Bu da bir safsata. Ben kaderden ve sudan bahsetmedim mi? Insequent böyle bir söze itibar etmeyecektir. Ben de inanmıyorum.

"Kısıtlamalarımız bizim için gereklidir. Onlar olmadan, olduğumuz kişi olamayız."

Başka kimse itiraz etmeye fırsat bulamadan, Ardent kıyafetini savurdu ve sanki beden değiştirmiş gibi ortadan kayboldu.

-Benim yarattığım kıyamet-

Covenant uzak geçmişte bir noktada birinin şöyle dediğini duymuştu: "*Cesaretin ve berrak görüşün ötesinde başka bir gerçeği bulamayacağı kadar kara ya da derin bir kıyamet yoktur.* Ama bu gerçeğin ne olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Ardent'in ayrılışından sonra Covenant kendini saplantılı bir şekilde su hakkında düşünürken buldu.-suya yazı yazmak.-akıntılar ve durgunluklar- Zırh havzaları yeterli değildi. Yetemezlerdi. Sadece Ironhand, Grueburn ve Ramen, her nerede olursa olsun doğrudan dereden su içebilmişti. Covenant ve -muhtemelen- Linden gibi diğerleri de susuzluktan kavrulmuştu.

Lurker, Sarangrave Düzlüğü ve Şımarık Ovalar hakkında hatırlayabildiği kadar çok şey hatırlayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ama çabaları onu Kurash Qwellinir ve Hotash Slay'e; Foul's Creche'in kalıntılarına götürdüğünde irkildi. Hazır değildi ve gücü yoktu.

Su hayattı.

Aynı zamanda erozyondu. Korkunç fırtınalar. Dağları yerinden oynatacak güçte sağanak yağışlar ve seller. Gelgit dalgaları.

Ve Glimmermere'in peltemsi ferahlığında: vaftiz.

Ağrıyan Covenant, Ardent'in onu oraya götürebilmiş olmasını diledi. Linden'la birlikte. Böylece çektiği acılardan temiz ve Dünya gücünde, aşk kokan bir şeye dönebilecekti.

Dilemek hiçbir işe yaramadı.

Neyse ki Manethrall Mahrtir daha pragmatikti. Topluluğu bir süre değerlendirdikten sonra şöyle dedi: "Biz de yola çıkmalıyız. Bu arazi kirlenmiş olsa da, Kordonlar'ın bulunduğu dere bahar yağmurlarıyla tazelendi. Ve mesafe çok uzak değil. Sadece zayıf olduğumuz için uzak görünüyor. Orada susuzluğumuzu tamamen giderebilir, yıkanabilir ve dinlenebiliriz. Bunu yaptığımızda, belki de içinde bulunduğumuz sıkıntılı durumla daha iyi yüzleşebiliriz."

"Evet," dedi Rime Coldspray. "Manethrall her zaman yaptığı gibi akıllıca öğütler veriyor. Ne yazık ki biz" -yoldaşlarını işaret etti- "kendimizden başka yük taşıyamayacak kadar yorgunuz. Yine de Manethrall'ın söylediği gibi dere güzel ve bereketli. Ayrıca çevresi de bize bir miktar gölge sağlayacaktır."

Covenant başını salladı. Önercek başka bir şeyi yoktu. Hiçbir şey.

Ama Stave başını kaldırıp Coldspray'e baktı. "Peki ya Anele? Ele geçirildiğinde ne tür acılara katlandığına ya da ne tür acılar verdiğine tanık olmadınız. Çorak topraklarda Kastenessen'in öfkesinin kabı ve ifadesi haline gelir. Dereye doğru yürüyemez. Bunu ondan isteyemeyiz."

Coldspray başka tarafa baktı. "The Humbled-"

"Onlardan korkuyor," dedi Stave. "Onların dokunuşuna isteyerek katlanmayacaktır."

Anele, Stave'in iddiasını doğrulamak istercesine sinmiş, kollarıyla başını kapatmış ve dişlerinin arasından inlemişti.

Demir El iç çekti. "O halde, eğer Üstatlar zırhımı taşımaya razı olurlarsa, onu ben taşıyacağım."

Branl tereddüt etmeden kabul etti. O, Galt ve Clyme da en az Stave kadar Anele'nin taş dışında herhangi bir yüzeyde durduğunda etrafını saran tehlikeleri biliyordu.

"O halde," dedi Covenant belli belirsiz, "yola koyulmalıyız." Güneş doğal olmayan bir şekilde sıcak görünüyordu; sınırlarına yabancı geliyordu. "Çok fazla terliyorum. Daha fazla suya ihtiyacım var."

Linden'i kendisi taşımak istiyordu. Ona sarılmak, onu korumak için yanıp tutuşuyordu ve Linden'in başına gelenlerin sorumluluğundan kaçmak istemiyordu. Ama gücü yoktu. Stave onu taşıyabilirdi.

onu koşarak dereye götürdü: Covenant muhtemelen yüz adım içinde altında kalırdı.

Etrafındaki Devler kendilerini hazırladılar. Coldspray Anele'yi Stormpast Galesend'in katafraktından kaldırdı ve elinden geldiğince nazikçe destekledi. Frostheart Grueburn Galesend'in zırhını giymesine yardım etti: sonra Galesend Grueburn'e yardım etti. Mahrtiir'in emriyle Bhapa, Pahnı ve Liand ufku izlemek için yerlerini alırken, Clyme ve Branl Coldspray'in taşının ağırlığını üstlendi. *Krili kavrayan* Galt, Jeremiah'yı harekete geçirdi.

Covenant Linden'in kararmış asasını kendisi için aldı. Onu kullanamıyordu ve denemek de istemiyordu. Ama onunla kendine destek olabilirdi. Onu ayakta tutabilirdi. Ve onun Dünya Gücü ve Yasasına doğal katılımının zihinsel bir yarığa düşme olasılığını azaltabileceğini umuyordu.

Şirket zorlu bir şekilde hareket etmeye başladı.

Bir süre, uzun zaman önce kurumuş eski bir sel yatağına benzeyen düzensiz bir düzlükte ilerlediler: aşı boyası ve kumral, kristal beyaz ve verdigris ipuçları, pas renginde damarlar ile çizgili ağartılmış toprak; küçük tepelikler ve dere yataklarının kalıntıları; sert otların yalnız kesintileri. Yavaş yavaş esen rüzgâr Covenant'ın çizmelerinin topuklarından, arkadaşlarının ayaklarından ve sandaletlerinden tüy gibi narin toz bulutları kaldırana kadar yükseldi. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Yüzünü serinletirken, nem kaybını arttırıyordu. Giderek görüşü bulanıklaştı, ta ki Coldspray'in ve Grueburn'ün önceki izlerini artık ayırt edemeyene kadar.

Ama sonra Demir El, çağlar boyunca rüzgârın ve orduların sert kullanımıyla yontulmuş, titanların çarpık kemiklerine benzeyen alçak tepelerden oluşan bir hattı gösterdi. Orada, diye açıkladı, dereyi eski yatağından çeviren engel yatıyordu. Bu tepelerin arasında, bir ayyaşın sürdüğü karıklar gibi sığ vadiler boyunca eğri büğrü akan dere vardı: bol miktarda su.

"Belki başka bir mevsimde," diye ekledi kısık sesle, "Yukarı Topraklar'dan gelen akış ihtiyaçlarımız için yeterli olmazdı. Ama Longwrath'ı takip ederken gözlemlediğimiz gibi yağmurlar bereketli oldu. Bundan sonra şüphesiz pek çok şeyden korkacağız. Ancak şimdilik susuzluktan korkmamıza gerek yok."

Covenant başını sallamış olabilir. Ya da değil: dikkatini vermiyordu. Onun yerine bakışlarını Stave'in sırtına sabitledi, sanki eski Üstadın omuzlarının çöktüğünü görmeyi bekliyordu; Stave'in Linden'i bıraktığını gör-

Aptal, diye mırıldandı kendi kendine. Gerekirse Stave dünyanın sonu gelene kadar yürümeye devam edecekti. Ancak Covenant refleks olarak arkadaşlarını kendi zayıflığıyla ölçüyordu ve bu yüzden en kötüsünden korkuyordu.

Su, diye ısrar etti sessizlik içinde. Cevap suydı. Nasıl olacaktı? Bilmiyordu. Belki de Esmer şirketin Adını Vermemesi Gereken Kadın'dan kaçmasına izin verdiğinden beri hiçbir şeyi tam olarak anlamamıştı. Yine de suya inanmayı seçti. Bir şeylere inanmak zorundaydı. Öyle değil miydi?

Linden'i kurtaramazsa, kimseyi kurtaramazdı. Ama Bhapa ve Pahni arkadaşlarına iyi hizmet etmişlerdi. Bhapa ve Pahni Kordonlar derenin yerini bulmuş, ayrıca tepelerden geçen kolay bir yol keşfetmişlerdi. Covenant ve bazı Devler ovadan yukarı çıkarken ara sıra tökezleseler de, ayakları kaymadı.

Üstlerinde, Liand ve Kordonlar tepeden tepeye tırmanarak nöbet tutuyorlardı. Liand solda, güneyde kaldı. Ondan daha yetenekli olan Bhapa ve Pahni kuzeyi inceliyordu: herhangi bir tehdidin gelmesi muhtemel olan yön.

Coldspray, Anele'yi dişlerini sıkarak ve yürüyüşünde meydan okuyarak taşıyor, yaşlı adamın ona ağır gelmesine meydan okuyordu. Onun birkaç adım önünde Jeremiah, Galt'ın eli omzunda ve *Croye*'in acımasızlığı sırtında, yukarı doğru ilerliyordu. Çocuğun adımları da Covenant'inkiler kadar dengesizdi ama Jeremiah duraksama belirtisi göstermiyordu. Yaratık kurtarılmayı hayal ettiği sürece, ev sahibi muhtemelen *Haruchai* hariç herkesten daha iyi yürüyebilirdi.

Kademeli bir iniş. Başka bir yükselti. Tepelerin şekliyle bükülmüş, hayalet gibi geçici toz patlamaları arabanın bacaklarının etrafında dolanıyordu.

şirket. Orada burada, inatçı granit ve yorgun kumtaşı parçaları kir, kum ve şeylden oluşan pelerinlerinin arasından çıkıntı yapıyordu.

"Yakında," dedi Coldspray dişlerinin arasından nefes nefese. "Yakında." Ama kimse cevap vermedi.

Covenant ne zaman gölgelik bir alana girse, sanki gözleri bozuluyormuş gibi etrafına kasvet çöküyordu. Cesaret, diye düşündü. Açık görüş. Ha! Böyle şeyler hayaldi: artık onları hatırlayamıyordu. Yine de Stave'in gerisine düşmesine izin vermedi. Linden'in ona ihtiyacı vardı. Ya da eninde sonunda ona ihtiyacı olacaktı. Ya da Asa'sına ihtiyacı olacaktı. Ne de olsa zayıflık sadece zayıflıktı: bunu hatırlıyordu. Susuzluk kadar insani ve bir o kadar da zorunluydu. Ama daha fazlası değildi. Acı gibi, katlanılabilirdi.

Eğer tahammül etmek niyetinde değilse, neden buradaydı?

Daha fazla tırmanış, daha fazla iniş olabilirdi. İzini kaybetmişti. Sesler, hayaletlerin uzaktaki çığlıkları gibi girdaplı esinti boyunca taşınyordu. Sonra kendini yaşlılıktan solmuş tepelerin arasındaki yuvarlak bir çukura benzeyen bir boşlukta dururken buldu. Susuzluk lekesinin arasından dereye baktı.

Geniş gökyüzünün ve güneş ışığının altında, krema gibi görünüyordu.

Kısa bir yol aşağıda, akıntı küçük bir kanyondaki kıvrımın etrafında hızla ilerliyor, uzak tarafındaki kaya duvara karşı sinirli bir şekilde mırıldanıyordu. Burada su yolu bir vadiden biraz daha fazlasıydı ama akıntının kıvrımı içinde kıyı gibi bir alan bırakacak kadar genişti. Teknenin suya doğru eğildiği ve akıntıyı kucaklamak istercesine kollarını açtığı yerde, hava koşullarının yumuşattığı kayalarla kesintiye uğrayan geniş bir kum alanı uzanıyordu.

Covenant, güneşin baskısıyla sanki düşüyormuş gibi alçaldı.

Stave ve Linden onun önündeydi. Coldspray ve Anele. Galt, Jeremiah ile birlikte. Mahrtiir. Diğer iki dev. Manethrall'ın bir sözüyle Liand, güneydeki nöbetini bir anlığına bırakarak yamaçtan aşağıya indi. Ama Covenant hiçbirini dikkate almadı. Dizleri bükük ve hantal bir şekilde Linden'in Asası'nı kumun üzerine bıraktı, suyun kenarına kadar tökezledi ve sanki bacakları altından aşınmış gibi akıntıya kapıldı.

Nasıl bu hale gelmişti? Kendinden ne kadarını kaybetmişti?

Çamurdan ayakları olan altın çocuk

Yukarı Topraklar'ın akıntısına yüzüstü dalarak kana kana içti. Kavrulmuş sinirlerine göre suyun tadı yağmur kadar saftı. Mutluluk gibi hissetti.

Sana yardım etmeme izin ver.

Havaya ihtiyacı olduğunda, dere yatağının kumunu ve taşını buldu, kendini yukarı itti. Rahatlamış bir halde soluk soluğa hiçbir anlam ifade etmeyen sözler söyledi. Bunlar vaatler, kehanetler ya da azarlamalar olabilirdi. Akıntıya kapılıp kollarını, yüzünü, saçlarını ovuşturdu; yıkayabildiği kadar yıkadı.

Düzgün bir itme sizi uzaklara götürecektir-

Sonra başını eğdi ve tekrar içti. Toprak'ın zengin nimetleri onu burada bile bulmuştu.

Ama sen ne sakar bir delikanlısın!

Cevap suydu. *Öyleydi.* Bunu anlamamıştı ama emindi.

Sonunda başını kaldırdı, gözlerinden akan yaşları sildi ve şirketin durumunu değerlendirdi.

Anlayabildiği kadarıyla Liand ve Devlerin çoğu çoktan karınlarını doyurmuştu. Branl, Manethrall'larına yeniden katılabilmeleri için Kordların nöbetini üstlenmişti. Şimdi Galesend, Anele'yi Coldspray'den kabul ederek Ironhand'i tekrar içmesi için serbest bıraktı. *Elmas* dolu şişeler boşaldığında, Halewhole Bluntfist Anele'ye su verirken, Latebirth Jeremiah'in başını geriye yatırdı ve gevşek ağzına su doldurdu. Jeremiah, yaşadığı ayrışmaya rağmen hevesle yutkundu. Latebirth onun kabını yeniden doldurduğunda, Jeremiah suyu tekrar boşalttı. Belli *ki croye'*in sihirleri vücudunun tüm ihtiyaçlarını karşılamıyordu.

Elbette, diye düşündü Covenant çocuğu incelerken. Yoksa Jeremiah neden *skes'*in katılımını istemişti? *Croye'*in onu hayatta tutma gücünün sınırları vardı.

Sonunda Covenant dikkatini Linden'a çevirdi.

Hâlâ Stave'in kollarındaki beşikte, rüyalar içinde ve inleyerek asılı duruyordu. Suyun kenarında, eski Efendi sanki onun ölümlülüğünün bedelini Zaman'ın sonuna kadar ödemeye hazırmış gibi duruyordu. Ama sadakati onu kurtaramayacaktı: Covenant bundan emindi.

Oğlu gibi, biri ya da bir Şey araya girene kadar kendi içinde kaybolmaya devam edecekti.

Bu Covenant'ın göreviydi. Başka birinden bunu onun yerine yapmasını isteyemezdi. Onun sayesinde hayattaydı.

Eğer hemen harekete geçmezse, kâbusları onu kalıcı olarak ele geçirebilirdi.

Sırılısklam ve sırılısklam bir halde dereden ıktı. Hâlâ zayıf olması garipti. İnsan olmak hakkında çok fazla Şey unutmuştu- Bedeninin çektiği ilelerden kurtulmak için zamana ihtiyaçı vardı. Dinlenmek ve yemek için titriyordu.

Ama Linden'in beklemeye gücü yeteceğine inanmıyordu.

Gözleri dolu dolu Stave'e dönerek, "Bırakın onu ben alayım," dedi. *Haruchai* bir kaşını kaldırdı. "Ur-Lord?"

Rime Coldspray hızla ne ıktı. "Bu akıllıca mı? Niyetiniz nedir, Antlaşma Zaman Yöneticisi?"

Clyme yaklaştı. Covenant'ın onun desteğini istediğini ya da desteğine ihtiyaçı olduğunu düşünmüş olabilir.

Covenant Ironhand'e bakmadı. "Onu nehrin aşağısına taşıyacağım," dedi Stave'e. "Gözden uzak bir yere." Onun zayıf gücüne göre fazla engebeli görünen yamaçtaki bir çıkıntının ötesine. "Onu uyandırdığımda onunla yalnız kalmalıyım. Seyirci olmasından hoŐlanmayacaktır."

Bundan emindi. Ama aynı zamanda kendi iyiliği için gizlilik de istiyordu. Aklındaki Şey tanıklar olmadan da yeterince incitici olabilirdi. Başka kimse yeterince hızlı tepki vermezse Stave'in onu durduracağına da şüphe yoktu.

"Ha!" diye homurdandı Coldspray. "Ne yazık ki zayıf bedeninin bu görev için yetersiz olmasından korkuyorum. DŐeceeđinizi ve uzuvlarınızın kırılacağını tahmin ediyorum. Hiç şüphesiz istemeden de olsa ikiniz de zarar görebilirsiniz."

"Bunu biliyorum," diye karşılık verdi Covenant. "Ama yalnız olmadığımız sürece ona ulaşmam. Buna ihtiyaım var." Onu seviyorum. "O da seviyor." Güvenden çok öfkeyle ekledi: "Onu geri getirdiğimde," eğer baŐarırsa, "sana doğru Şeyi yaptığımı söyleyecek."

Bulunduğu yerden nefret ettiğine emin miydi? Nefret ediyor ve korkuyordu?

"O zaman," diye önerdi Demir El, "Stave'in onu senin seeceğin bir yere götürmesine izin ver. Orada senden ayrılacak ve sen de

ne yapman gerekiyorsa."

Covenant bu uzlaşmayı kabul etmek için kendini hazırladı; ancak Stave tereddüt etmeden, "Kabul etmeyeceğim," dedi.

Etrafındaki endişeyi görmezden gelen Mutabakat, eski Üstat dışında kimseye bakmadı. "Emin misiniz? Bu konuda ne kadar ileri gitmek istiyorsun? Bana güvenmediğini söylemeye hazır mısın? Halkınla birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra? Cehennem ateşi, Stave! Bana ihtiyacı var. Onunla yalnız kalmalıyım."

Stave, Covenant'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Yine de." *Haruchai*'nin yüz ifadesindeki hiçbir şey harekete geçebileceğini ima etmiyordu. "Ben Seçilmiş'in yanındayım. İyi ya da kötü, hayır ya da şer, onu terk etmeyeceğim."

"Stave," diye araya girdi Mahrtiir sessizce. Ses tonunda bir azarlama iması yoktu. "Burada bir bağlılık testi yok. İlk Ringthane'in arzuları seni küçültmez. Mesele zayıflık meselesi, niyet meselesi değil. Ben de onun gücünün onu taşımak için yeterli olmadığını düşünüyorum. Yine de bize geri verilmesi gerektiği kesin. Eğer onunla yalnız kalmak istiyorsa, bunun neresi incitici? Uygun gördüğü şekilde geri dönmesi için çabalamasına yardım ederseniz onu terk etmiş olmazsınız."

"Yine de," diye tekrarladı Stave.

Kendi kendine küfreden Covenant, "Pahni bizimle gelebilir. Uzaktan izleyebilir." Genç Kord'un müdahale edemeyecek kadar uzakta olduğuna inanırsa utancına ve üzüntüsüne katlanabilirdi. "Linden'in ihtiyacı olursa yardım çağırır."

Kabaca, "Onu almama izin verseniz daha iyi olur," dedi.

Coldspray ve Mahrtiir'in haklı olduğunu biliyordu. Yeterince güçlü değildi. Ama Linden'i kayaların üzerinden taşımak için verdiği mücadele işine yarayacaktı. Bu onu hazırlayacaktı-

Clyme kesin bir tavırla şöyle dedi: "Alçakgönüllüler, ilan ettiğimiz gibi, İnançsızların yanındadır. Eğer ona karşı çıkarsan, Stave, biz de sana karşı çıkarız. Senin yerine Linden Avery'yi taşıyacağız ve Ur-Lord'un onunla inzivaya çekilmesini sağlayacağız."

Covenant hemen, "Hayır, yapmayacaksın," diye tersledi. Stave'den uzaklaşarak sakatlanmış yumruklarını Alçakgönüllülere doğru kaldırdı. "Lanet olsun! Bu konuda *kavga* etmeyeceğiz. Tehlikede olan çok şey var ve hepimize ihtiyaç var."

Clyme'in dik bakışları hiçbir şey vermedi; hiçbir şey teslim etmedi. Ama İnançsız'a karşı çıkmadı.

Covenant titreyerek Stave'e döndü. "Bana güveniyorsun," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde, "ya da güvenmiyorsun. Buna saygı duyuyorum. *Hoşuma* gitmiyor ama saygı duyuyorum. Beni onunla yalnız bırakamazsan, kendi kendine uyanmasını beklemek zorunda kalacağız."

Liand, Manethrall'ın yanına varana kadar yaklaşmıştı. Orada Pahn'i'nin elini sıktı. "Stave," dedi yalvarır gibi. "Burada hiçbir şey anlamıyorum. Sadece senin Linden'in dostu olduğunu ve ona tamamen sadık olduğunu anlıyorum. Onun iyiliği için, merhamet etmeyecek misin?

"Hem o hem de Thomas Covenant bana kapalı. Yine de aralarında bir aşk olduğuna inanıyorum. Thomas'ı ölümden geri çekmesinin nedeni sadece onun karşısında sessiz kalması, oğlu için korkması ya da kendisini Ülkenin kaderine karşı yetersiz görmesi değildir. Onu hayata ve yaşama döndürmesinin bir nedeni de onu sevmesidir. Onun da kendisini geri getirme isteğinin daha az sevgi dolu ve daha az gerekli olmadığını düşünemiyor musunuz?"

Stave, Covenant'ın bakışlarını bir meydan okuma gibi tuttu. "Peki ya onun da onun gibi başka sebepleri varsa? O zaman ne olacak, Stonedownor?"

"Taş ve Deniz!" diye mırıldandı Demir El. "Çok sert yargılıyorsun, *Haruchai*." Sesi sabırsızlıkla ağırlaşmıştı. "Yaşayan herkesin başka sebepleri de vardır. Yoldaşlarımla ve benim de öyle. Linden Giantfriend'e tek başımıza hizmet etmiyoruz - ya da onunla birlikte Covenant Timewarden'a. Buna ek olarak, kendi hayatlarımızın anlamını arıyoruz. Kendimizi bu zamanların tehlikelerine karşı ölçmek istiyoruz. Türümüzün hayatta kalması için de tüm kalbimizle yıkıma karşı mücadele etmeliyiz. Ve Lostson Longwrath'ı unutmadık. Onun acısına bir cevap istiyoruz.

"Benzer bir şeyin Ramen için de söylenebileceğinden şüphem yok. Stonedownor'un kalbi, sevgileri diğerleri kadar saf olsa da, içinde çatışıyor. Ve el üstünde tutmayı öğrendiğimiz yaşlı adam da yılan yuvası gibi karışık güdülere sahip.

"Bu yüzden devler hikayeleri eksiksiz anlatmaya çalışır. Hayatların ve kalplerin zengin karmaşasının hiçbir bölümünü atlamak istemiyoruz. Neşe duyan kulaklarda, konuşan ağızda değil."

Coldspray yumruklarını kalçalarına dayayarak sordu: "Bu nedenle Stave, kendini gözden geçirmeni tavsiye ediyorum. Ben senin sadakatine gölge düşürmüyorum. Güneş kadar özgürsün. Ancak şu anki çekişmenizin sizinle Antlaşma Zaman Yöneticisi arasında değil, daha ziyade sizinle bu Alçakgönüllüler arasında olması da akla yatkın değil mi? Onlar tarafından reddedildikten sonra, şimdi de onun şahsında onları reddetmiyor musunuz?"

Birkaç Swordmainnir mırıldanarak onayladı. Buna karşılık Mahrttir sanki Stave'in adına sinirlenmiş gibi kaşlarını çattı. Bhapa fikrini gizleyerek akıntıyı inceledi. Liand ve Pahnı gergin bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

Ama Covenant yenilmiş gibi çöktü. Stave'i buna maruz bırakmaya niyetli değildi. Linden'in kötü durumuna ve kendi pişmanlığına odaklanırken, onunla yalnız kalma ihtiyacının eski Üstadı sınavacağını düşünmemişti. Ve *Harucha*'nin katı gururunu çok iyi biliyordu.

Görünüşe göre Linden gibi o da şüpheli araçlar olmadan iyilik yapmaya çalışamazdı.

Stave'in yüzünde hiçbir şey yoktu. Sol gözünü kaybettiği yerdeki yara izi herhangi bir ifadeyi engelliyor gibiydi. Konuştuğunda verdiği cevap Covenant'ı şaşırttı.

"Beni haklı olarak ölçüyorsun, Dev. Endişelerimi geri almıyorum. Ur-Lord'un niyetinin doğasını açıklamaması hoşuma gitmiyor. Seçilmiş'i çektiği sıkıntılardan nasıl kurtaracak? Söylemiyor.

"Alçakgönüllülük konusunda çok şey öğrenmiş olmama rağmen gururlu olduğumu kabul ediyorum. Ve gururun yanlış bir rehber olduğunu öğrendim. Ur-Lord'un isteklerine boyun eğeceğim. Eğer Alçakgönüllüler benim rızamı boyun eğmek olarak algıarlarsa-" Omuz silkti ve Linden'i hafifçe kaldırdı. "Onlar yanlış adanmışlıkla yanlış yönlendirilen Efendilerdir."

Toplanan yoldaşlar arasında rahat bir nefes alındı. Covenant bir an için, sanki güneş çoktan damarlarındaki sıvıyı çekmeye başlamış gibi, anlaşılmaz bir şekilde zayıflamış hissetti. Yine de kendine güveniyormuş gibi cevap vermek için kendini zorladı.

"Bu durumda," dedi kısık sesle, "şimdi gitmeliyiz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Orada ona ne olduğunu bilmiyorum ama bu beni korkutuyor."

Stave'in başını sallaması, boyun eğdiğini ima ediyor gibiydi.

Manethrall boğazını temizledi. "Cord Pahnı, ilk Ringthane amacına uygun bir yer bulunduğunda, onun dediklerini yapacaksın. O zamana kadar onun zayıflığını gözeteceksin. Stave'in kollarındaki Linden Avery'ye hiçbir zarar gelemes ama Thomas Covenant yanlış adımlara karşı savunmasız. İlk göreviniz onu korumak."

Pahnı Liand'a sıkıntılı bir bakış attı; ama Liand tereddüt etmedi. "Nasıl emredersen, Manethrall."

Sonunda Covenant artık Linden'in Asasını tutmadığını hatırladı. Garip bir şekilde onu kumdan geri aldı. "İhtiyacı olursa diye," diye açıkladı özellikle kimseye. Sonra Stave ve Pahnı'ye, "Gidelim. Daha fazla güçlenmeyeceğim."

Belli bir tür zayıflığa ihtiyacı olacaktı: çaresizlik uyandıran türden.

Akıntı yönünde dönerek, doğudaki su yolunu görüş alanından çıkaran kayalarla dolu yamaca doğru ilerledi.

Hem Pahnı hem de Stave ona katılırken, Devler geçmelerine izin vermek için ayrıldılar. Stave, Linden'i tanıdık bir rahatlıkla taşıdı. Karanlık bir duygu Pahnı'nın yüz hatlarına gölge düşürdü ama bunun dikkatini engellemesine izin vermedi.

Covenant ilk tepeye yaklaştığında Anele'nin sesini duydu. İçgüdüsel olarak başını çevirdi; Anele'nin Stormpast Galesend'in göğüs zırhının havzasında oturduğunu gördü. Yaşlı adam bir eliyle zırhın iç yüzeyini okşadı. Diğer eliyle de kumda ileri geri hareket ederek, glif ya da mühür gibi izler bıraktı.

Anele her kelimeyi belirgin bir şekilde telaffuz ederek, "Bu taş Seçilmiş Dünya Dostu Linden Avery'yi anımsatmıyor. Ama Anele hatırlıyor. Dünya onun gibisini bir daha görmeyecek."

Yamaç boyunca tırmanmaya başlarken yaşlı adamın sözleri başarısızlığın bir kehaneti gibi Covenant'ı takip etti.-onun gibisini bir daha göremeyecekti. Eğer Linden'i uyandırmayı başaramazsa, Anele'yi peygamber ilan edecekti.

Dikkati dağılmıştı, tökezledi; düşebilirdi. Ama Pahnı kolunu yakaladı. Paniğe kapılmak üzere olduğu bir andan sonra, nereden olduğuna ve ne yaptığına dikkat etmenin; ayaklarını nereye bastığına dikkat etmenin, ellerini kullanmaya hazır olmanın önemini hatırladı. Kayaların arasında ilerlerken, hastalığının ihmal edilmiş disiplinlerine, cüzzamın gerektirdiği özene geri döndü.

Gözleri ona bazı taşların yıpranarak pürüzsüzleştiğini, bazılarının ise pürüzlü ve sivri kaldığını söylüyordu; tehlikeli. Elleri söylemiyordu. Bir kayanın ya da Linden'in Asasının üzerinde dengesini sağlamaya çalıştığında tutuşundan emin olamıyordu. Yamaçtaki engeller arasında, saman rengine dönmüş toprak parçaları gördü; eski renklerini unutacak kadar eski şist parçaları. Yavaş yavaş hayatı, ayaklarını ve ellerini koyacak yerler dışında pek az şey içerene kadar daraldı. Stave'in yamaçtaki ilerleyişini, Pahnî'nin dikkatini, esintinin yumuşak kıvrımlarını ya da derenin sinirli mırıltılarını neredeyse hiç fark etmiyordu.

Bir süre için Linden'i ya da korkuyu düşünmedi.

Emekleyerek ilk tepeyi aştı. Diğer taraftan aşağı inmeye başladığında, bölüğün geri kalanı arkasından gözden kayboldu. Bu yamacın ötesinde, bir sonraki tepe daha kolay görünüyordu. Şimdiden kendini her türlü çaresizlik için yeterince zayıf hissediyordu. Yine de hazır değildi.

Belki de hiçbir zaman hazır olamayacaktı: bunun için değil. İkinci yamacın daha sığ tırmanışının ötesinde, su yolunun ikinci kıvrımını geçtikten sonra, aradığını buldu. Altında, dere boş bir arroyonun dibindeki dar bir kum tarağının içine kıvrılıyor ve sonra uzaklaşıyordu. Akıntı ilerledikçe, granit kayalıklar arasında daralıyordu. Orada, akıntının taşla çarparak y u v a r l a n d ı ğ ı yerde, daha derin bir su havuzu oluşturana kadar yatağını kemirerek uzun çağlar geçirmişti.

Akıntının üzerindeki konumundan, havuzun derinliği suyun karanlık görünmesine neden oluyordu; neredeyse dipsiz. Aşağı Diyar'ın kalbine kadar uzanan bir kuyu olabilirdi.

Ah, cehennem, diye düşündü. Lanet olsun. Ama durmadı. Pahnî ve Kanun Asası'nın desteğiyle Stave'e dere kenarındaki kuma kadar eşlik etti.

Ayakları çamurlu altın çocuk.

Tereddüt etmekten çekinerek, Asa'yı sertçe yere bıraktı ve kuzey sırtını taramak için döndü. Bir süre sonra ufka yaslanmış, kulübe büyüklüğünde, bodur bir kaya gördü.

"Şu büyük kaya," dedi Pahnî'ye. Sesi boğazında düğümlendi. "Oradan izleyebilirsin." Onun iyiliği için ekledi: "İçgüdülerine güven. Eğer yardıma ihtiyacımız olduğunu düşünürsen Stave'i ara."

O Ramen'di; ama Stave *Haruchai*'ydi. O daha hızlı cevap verirdi.

Şüphe ve kararlılık Kord'un bakışlarının arka planında hayaletler gibi uçuşuyordu. "Manethrall'ımın emrettiği gibi, arzularınıza uyacağım," diye cevap verdi. Sonra ifadesi keskinleşti. "Ve kalbimin öğütlerine kulak vereceğim."

Bir anda dönerek uzaklaştı ve yamaca tırmanmaya başladı. Kıvrak ve zarıftı, yorgunluğuna rağmen yukarı doğru süzülüyor gibiydi.

Şimdi, Covenant kendine emretti. Ya şimdi ya da asla. Yap şunu. Eğer biraz daha zayıflarsa, yüzüstü düşecekti.

Kollarını uzatarak Stave'le yüzleşti. "Gözden uzak," dedi ayakta zor duran bir adam gibi. "İstersen Pahnin'in kayasının arkasında. Duygularınla, muhtemelen o ne olduğunu anlar anlamaz sen de anlayacaksın. Ama o seni uyarana kadar beklemeni istiyorum. Bana güvenebildiğin kadar güven. Ya da ona güven.

"Linden'i benden daha fazla önemsiyor olamazsın. Ve senin de ona o kadar ihtiyacın yok."

Stave ona baktı. "Kordonun sesleneceğine inanıyorsun. Tehlikeyi hissedeceğimden eminsin."

Covenant Stave'in bakışlarıyla karşılaştı, kollarını uzattı ve başka bir şey söylemedi.

Bir süre sonra Stave, Linden'i Covenant'ın kararsız pençesine teslim etti. Eski Üstat duraksamadan döndü ve Pahnin'in peşinden yürüdü. Tıpkı onun gibi, Covenant'ın hayal edebileceğinden çok daha zahmetsizce hareket ediyor gibiydi.

Görünüşe göre Covenant'a o kadar güvenmiş. En azından kayaya kadar. Belki de *Haruchai* uzlaşmazlığı Covenant'ın başarılı ya da başarısız olmasına izin verecek kadar gevşeyecekti.

Gerginlikten titreyen Covenant, Stave ve Pahnin'in yamacı tırmanışını izledi. Zayıflığını görmezden gelerek, Kordon işaret ettiği kayaya ulaşana kadar olduğu yerde durdu; Stave onun arkasında kaybolana kadar. Sonra, her seferinde bir küçük adım atarak dereye doğru ilerlemeye başladı.

Ayakları uyuşmuştu: yolunu hissedemiyordu. Bunun yerine kumun kademeli olarak aşağı indiğini varsaydı. Kör şansa güvenerek

ya da toprağın takdiriyle akıntıya kapıldı.

Olabildiğince doğrudan, daha derin su havuzuna doğru yöneldi.
Kuyu-

Şans onu kutsadı. Dere Linden'in ağırlığının bir kısmını kabul edene kadar botları görünmeyen kayalara çarpmaya başlamadı. Bu yardım sayesinde tökezlediğinde dengesini koruyabildi.

Onun yüzüne bakmadı. Eğer şimdi onun çaresizliğine, burnunun ve ağzının sevecen çizgilerine, alnının gerginliğine bakmasına izin verirse, kararlılığının parçalanacağından korkuyordu. Gözlerinin kapaklarının ardındaki gergin dansı onu çözecekti. Dizlerini kilitleyecek, hareket etmeyi bırakacak, yardım çağırarak ve ağlayacaktı.

Çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıkarak gözlerini ileriye dikti ve daha derine yürüdü.

Su pazularına ulaşır ulaşmaz ve dere yatağının düşmek üzere olduğunu tahmin eder etmez, Linden'in bacaklarını serbest bıraktı. Eliyle ağzını kapattı. Kesik parmaklarıyla burnunu sıktı.

Derin bir nefes aldı ve onunla birlikte karanlığın içine düştü.

Kadın sonunda nefes almak için çırpınmaya başladığında, adam onu bırakmadı.

2.

Yeniden Başlamaya Çalışmak

Linden Avery, Adını Vermemesi Gereken Kadın'ın içinde boğuluyordu. Gerçeği biliyordu ve dehşeti mutlaktı. Gök Gürültüsü Dağı'nın kökleri arasına bir sel salmıştı. Onun yüzünden, kadim zehirler ve binlerce yılın birikmiş ağırlığı mağaranın içine doğru gürlemişti. Yoldaşlarını varoluştan silip süpürmüştü, Jeremiah ve Covenant'ı dünyanın dibine sürüklemişlerdi. Sevdiği her şey gitmişti.

Ama artık sadece su ona zarar veremezdi. Oğluna ve tek gerçek aşığına ölümlerine kadar eşlik etmemişti. Onun yerine çığlıklar ve açlık tarafından yutulmuştu. Adını Vermemesi Gereken Kadın onu sahiplenmişti. Emereau Vrai, Diassomer Mininderain, Auriference, Elena ve bir dizi kayıp kadın, aynı anda hem korunmuş hem de ihanete uğramış arzu ve öfkeyle acı çekerek Linden'i ele geçirmişlerdi. Jeremiah'ın ve Covenant'ın adına yaptığı eylemlerin şeyleşmiş sonuçları onu tüketmişti. Kendi adı ıstıraba dönüşmüştü.

Elena'nın varlığını anlamadı. Sorgulamadı da.

Kemer dayandığı sürece, onun adı hep ıstırap olarak kalacaktı. Ve o zaman bile - Ah, o zaman! Kendisi gibi sesler asla bitmeyecek işkenceler için feryat ediyordu. Tüm yaratılış sona erdiğinde, Adı Konulmaması Gereken Kişi kalacaktı. Onun ıstırabı kalacaktı. O ebedi bir varlıktı: Yaratılış ya da Rağmen kadar temel ve sınırsız bir kavram. İşkenceler yutulan yıldızların ötesine, Zaman'ın kurtarıcı tanımlarının ötesine, kavrayışın ötesine, sonsuzluğun sınırlarını doldurana kadar genişleyecekti. Onlar

Ölmediler ve bu yüzden duramadılar. Felaketi oluşturan ihanet iyileştirilemezdi.

Linden o kadınları, o kurbanları lanetlenmiş halleriyle tanıyordu. Onlar Adlandırılmaması Gereken Kadın'la birdiler; ama aynı zamanda ruhsal yaraları kadar farklı olan kendileriydiler. Linden çaresizce onların kışkırtılmış dehşetlerine, yemek ve katliam için duydukları zoraki arzuya katılmıştı. Ama Elena'yı en iyi o tanıyordu çünkü Linden da Antlaşma'nın kızına ihanet etmişti. Berek, Damelon ve Loric'in ona rehberlik eden örnekleriyle, yine de Lena'nın ve tecavüzün çocuğu olan Elena'nın Yasa-Kırıcı olduğunu inkâr etmişti. Linden merhameti en çok ihtiyaç duyulan yerde esirgemişti. Kendisi de bir Kanun-Kırıcı olan Linden, Elena'yı harekete geçiren zorunlulukları ve tutkuları yakından tanıyordu. Ve yine de Linden reddetmiş ya da başarısız olmuştu-

Artık kaderini hak etmişti. Başka türlü davranamazdı. Yine de diğerleri gibi çığlık attı, çok sayıda çığlık attı: tüm varlığıyla çığlık attı ve daha fazla acıya neden olmak için öfkелendi ve kayboldu.

Gallows Howe'da Thomas Covenant'ı diriltten kadın olmuştu. Ama aynı zamanda Elena'ya verecek acıması olmayan bir kadın olmuştu.

Yakında o da Emereau Vrai olacaktı: *Elohim* sevgilisinden zorla koparılan kadın; öfke ve yas içinde *merewives*'e gebe kalan kadın. Ağgözlülüğü onu Harrow kadar cüretkâr ve bir o kadar da aptal yapan Auriference olacaktı. Sonunda Diassomer Mininderain olacak ve gerçeği öğrenecekti.

Covenant ona ihanet etmemişti. Asla. Bu Roger'ın işiydi. Ama o zamandan beri kendine ihanet etmişti. Ve arkadaşlarına. Ve ülkeye.

Ve oğlu.

Kendi sonunu kendisi getirmişti.

Vücudu ilk kez nefes almak için çabalamaya başladığında anlamadı. Tüketilmişti. O halde nasıl oluyordu da yıkım ve kurtuluş dışında herhangi bir besin için açlık çekebiliyordu? Yine de ihtiyacı onu kavradı: hava dışında hiçbir rahatlama tanımayan otonom bir mücadele. Spazmlar kaslarını sıktı; kısıtlamaya, tıkanmaya, ağırlığa karşı savaştı. Ciğerlerinin dokuları sanki

patladı ve kanadı. İçgüdüsel olarak göğsünü saran kolunu, ağzını ve burnunu kapatan elini çekiştirirdi. Kurtulmayı başaramayınca tırnaklarını kendisine ait olmayan deride gezdirdi çünkü hiçbir şey hissetmiyordu.

Bir baş onunkine bastırılmış, bir yanak yüzünün yan tarafına yaslanmış olabilirdi. Gözlerine ulaşmaya ve onları oymaya çalıştı, böylece nefes alma şansı *olacaktı*-

Sonra eller onu kaldırdı. Adını Vermemesi Gereken Kadın'dan daha güçlüydüler. Gerçekliğin temel taşları olacak kadar güçlü: onu umutsuzluktan çekip çıkaracak kadar güçlü. Çığlıklardan oluşan soluk bir koronun arasından onu öldürücü kucaklamadan, boğucu kısıkaçtan kurtardılar.

Ciğerlerine su çekmeye çalışırken, eller onu havaya ve ışığa kaldırdı.

Yaşayanların havası ve ışığı.

Çılgınca nefes alarak göğsünü hayatta kalmak için doldurdu.

Şimdi gömleğinin arkasını kavrayan tek bir el tarafından destekleniyordu. Uzaklaşan sel kakofonisinin ortasında, acil bir sesin "Ringthane! Linden Avery!"

Tanıdığı bir ses ona adını geri verdi.

Bu mümkün müydü? Mümkün değildi. İsmi Verilmemesi Gereken Kadın buna asla müsamaha göstermezdi.

Yine de ses Pahnî'nindi. Linden'in yüzündeki ışık güneş ışığıydı: hava soluyordu. İçinde yüzdüğü sıvı ıstırap yerine suyd.

Temiz su. *Temiz* su.

"Ringthane, duy beni!"

Şüphesiz, bu ses Pahnî'ye aitti.

Akan saçlar Linden'in gözlerini kapattı. Ağzına istemeden su sıçradı. O öksürürken, kâbuslar gün ışığını delmeye, kurtarıcılarının varlığını ihlal etmeye çalıştı. Onu tekrar derinliklere çekmeye çalıştılar. Ama onu kavrayışları yıpranmıştı. Kazandığı her nefeste daha da zayıflıyordu.

Bir yerlerde suyun içindeydi, kurtarıldı ve hayatta kaldı. "Ringthane! İşte Asa!"

Bane ona ulaşamadı.

Stave onun yanında, "Linden Asa'yı kabul ettiğinde, Cord, Ur-Lord'u koruyabilecek misin? Gücün yeterli mi? Bir kez daha kendi içine düştü ve yüzemiyor. Senin yardımın görevimi kolaylaştıracak.

"Bu akıntıdan kaçmalıyız. Hızlanıyor ve şu taşların ötesindeki akıntıya kapılabiliriz."

Linden akıntı hissetmedi. Yumuşaktı ya da bedenine tamamen geri dönmemişti. Ama Covenant'ın yüzüğünü boynundaki zincirden tanıdı.

"Evet." Pahnî'nin sesi akan suyun karmaşık sesini bastırıyordu. "Asa gerçekten de harikulade. Onu sadece birkaç dakikalığına tuttum ama şimdiden olduğumdan daha fazlası oldum."

"O zaman bana yardım et," diye talimat verdi Stave, "aklı başına gelene kadar.

Onların yerine yüzmeliyiz."

Linden onları yeterince açık bir şekilde duydu. Şimdi ne söylediklerini anlamaya başlamıştı. Asa. *Onun* asası. Akıntı. Yüzmek.

Ve Covenant.

Yaşıyorlardı. Tanrım, *yaşıyorlardı!*

Efordan titreyerek çenesini yukarı doğru zorladı, sıçrayan sudan arınmış uzun bir nefes aldı. Sonra ellerini, saçlarını gözlerinden uzaklaştıracak kadar uzun süre kaldırmayı başardı.

Güneş ışığı. Mağaraların ölümcül karanlığı değil: güneş ışığı. Tepelerin soluk şekilleri. Bir hediye gibi mavi bir gökyüzü, ihlalle lekelenmemiş.

Ruhunun sırları arasında bir yerlerde, bane'in feryadı hala yankılanıyordu. Ama bu sadece bir anıydı.

Gözlerini kırıştırıp açtığında Pahnî'nin yanında yüzdüğünü gördü. Genç Kordon bir eliyle abanozdan bir mil gibi siyah ve rünlerle yazılmış Kanun Asası'nı uzattı. Diğer eliyle de Covenant'ın omzunu tutarak Stave'in başını suyun üstünde tutmasına yardım etti.

Pahnî'nin karşısında Stave, hem Linden hem de Covenant'ı desteklemek için güçlü bir vuruş yaptı.

Covenant suda gevşek bir şekilde asılı kaldı, sürükleniyordu. Başı arkaya düşmüştü. Bilinçsiz görünüyordu; terk edilmişti.

Yüzeyin altında, ön kollarında soluk kan çiçekleri açmış; çiçek açmış ve dağılmıştı. Linden onu tırmalamış olmalı. Joan gibi. Uzun zaman önce, Linden Covenant'la ilk tanıştığında,

Joan tırnaklarını adamın elinin arkasında gezdirmiş, kanının tadına bakmış ve kısa süreliğine akli başına gelmişti.

Linden güçsüzce bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Covenant'a ihtiyacı vardı. Uzanmak istiyordu.

Ama çok zayıftı. Ortak çığlıklarla çok doluydu. Bocalayarak asasına sarıldı.

Bu, Dünya Gücü ile ifade edilen Kanun Asasıydı. *Melenkurion* Skyweir'in altında, hayal edebileceğinden çok daha fazla gücü yönlendirmek için kullanmıştı. Onu karanlığa dönüştürmüştü. Rünlerini asla okuyamamıştı. Yine de onun temel doğruluğunu yorumlayabiliyordu. Bu *onundu*. Kendi tarzında, onun için damarlarındaki kan kadar doğaldı. Parmaklarını üzerine kapattığında, onu korkunç bir yokluktan geri çağırıyor gibiydi.

Gökyüzü daha parlak, su daha soğuk hale geldi. Asa'nın canlılığı elleri ve kolları boyunca göğsüne doğru ilerledikçe, Stave ve Pahni söz kadar kesin olana kadar öz kazandılar. Yavaş yavaş işkencenin sesleri uçurumlarına geri çekildi. Yüzündeki güneş ışığı yeniden dirilişin ışığı gibi hissettiriyordu.

Bane'in içine daldırıldıktan sonra Asa'yı elinde tutarken, neredeyse umuda inanabilirdi.

İçgüdüsel olarak suya karşı tekme atmaya başladı. Sonra Covenant'ın kollarından birini tutmak için uzandı. Belki de Pahni ve Stave'in onun batmasını engellemesine yardım etmiştir.

Yüzüğünün ona nasıl geri geldiğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Antlaşma ve güneş ışığı, Pahni ve Stave dışında hiçbir şey düşünmek, hiçbir şey hatırlamak istemiyordu.

Sonra Pahni, Covenant'ın gevşek ağırlığını Stave'den aldı. Stave Linden'i akıntıya doğru iterken, genç Cord kayalıklardan yüzerek uzaklaştı ve Covenant'ı da sırtına alarak peşinden sürükledi.

Stave'in yardımıyla Linden suda yükseldi; Pahni'nin deredeki bir kıvrımdaki kumsal gibi bir kum yığınının doğru gittiğini görece kadar yükseldi. An be an sağlık hissi Asa'dan güç alıyordu. Belli belirsiz, akıntının geri kalanından daha derin bir havuza daldırıldığını anladı. Bunu Covenant yapmış olmalıydı. Yoksa neden kolları kanıyordu? O yapmış olmalı.

onu suya batırdı ve tuttu çünkü onu kabuslarından kurtarmak için gösterdiği diğer tüm çabalar başarısız olmuştu.

Kadın kendini kurtaramazken onu kurtarmanın bir yolunu bulmuştu.

Pahni'yi engellemeden bunu yapabilseydi ona sarılırdı. Kurtarılmış kalbi kollarını ona dolamak için can atıyordu. Ona sarılmak ne Jeremiah'ın yerini doldurabilirdi ne de sevgisinin. Ama o dokunmaya ve kucaklamaya ihtiyacı olan bir kadındı. Temasın rahatlığını özlüyordu. Ve Covenant onu kurtarmıştı: buna inanıyordu. Onun kollarında, Adlandırılmaması Gereken Kadın'a olan katılımından kurtulmaya başlayabilirdi.

O Thomas Covenant'tı: onu affedecekti. Ona yaptıklarına rağmen. Ve Elena'ya.

Onun gibi, o da kendini affetmeyebilir.

Sonra Pahni'nin ayaklarının dere yatağını bulduğunu gördü. Kordonun omuzları yüzeyi kırdı: Covenant'ı daha kolay çekebiliyordu. Bir an sonra Stave kendini ve Linden'ı adım adım ilerletmeye başladı. Linden'ın botları taş kümelerini sıyırdı.

Dibe tutunur tutunmaz Stave'den uzaklaştı ve Covenant'ın peşine takıldı. Suyun telaşıyla, akıntıya yaslanarak ileri doğru savruldu.

Onun önünde, Pahni durakladı.

Linden sanki çıldırmış gibi aradaki küçük mesafeyi kapattı. Hâlâ beline kadar dereye batmış olan Pahni'ye Asasını fırlattı, böylece istemeden de olsa Dünya Gücü ile Antlaşma'yı ihlal etmemiş olacaktı. Kızın gözleri şaşkınlıkla irileşti ama Asa'yı yakalamak için bir elini Antlaşma'dan çekti.

Bir keder ve özlem patlamasıyla Linden öne doğru atıldı. Covenant'ın üzerine düşerken kollarını ona doladı. Sanki vücudunun Covenant'ın vücuduna değmesine hasret kalmış gibi kucaklaştı ve ağırlığı ikisini de suyun altına sürükledi.

Akıntının üzerlerinden geçtiğini hissetmedi bile. Onun yerine cüzzamı sinirlerini sarstı. Zihninin ve anılarının parçalanması, bir *kese*nin içindeki boşluğun jel kıvamındaki sefaleti gibi canını yakıyordu. Yine de o *buradaydı*. O gerçek ve hayattaydı: büyüyene kadar onu sevgisiyle besleyen Thomas Covenant.

karşılığında onu sevebildi. En azından birkaç dakika için bu yeterliydi.

Antlaşma hayatta kaldığı sürece tüm dünyalar kurtarılabilirdi.

Boşluğu onu incitti. Tabii ki acıtıyordu. Kendini kaybetmiş olduğu için onun elini tutuşuna karşılık veremiyordu. Bir yanı onu tanıyamayacak kadar uyuşmuştu. Yine de ona, kendi hayatını, Jeremiah'ninkini ve Toprak'inkini bağladığı bir kayaymış gibi sarıldı.

Ve ona sarılırken, göğüslerinin onun göğsüyle buluştuğu yerde gümüş bir ateş kıvılcımı kısa bir süre parladı. Hasarlı gömleğinin içinden parlıyor gibiydi, ta ki adamın ve onun yüzünü argon olasılıklarla doldurana kadar. Sonra kayboldu.

Vahşi büyü. Sadece bir ipucu, ama vahşi büyü.

Neredeyse ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar hissedilir bir burkulmayla, Covenant kendine geldi ve çırpınmaya başladı.

Bir an sonra eller onları yukarı doğru çekti. Linden hızla Covenant'ı serbest bıraktı, böylece Pahnı ve Stave suyu solumadan önce onu yüzeye çıkarabildi. Sonra kendini kaldırdı. Stave'e tutunarak, güneş ışığı ve hüznle parlayan bir çağlayanda ayaklarına kavuştu.

Gözlerindeki akıntıları ve dökülen saçlarını sildiğinde, karşısında şaşkınlık içindeki Covenant'ı gördü. Ayakta zor duruyor gibiydi; rahatlama ve dehşetten o kadar güçsüz düşmüştü ki dengesini bulamıyordu.

"Ah, Linden-" diye nefes nefese kaldı. Güneşin ışığında alındaki yara izi bir ihbar gibi görünüyordu. "Lanet olsun. Neredeyse-"

"Sakin söyleme." O da nefes nefese kalmıştı. Kalbinden bazı prangalar sökülmüştü: göğsünü doldurmuş, nefes almak için çok az yer bırakmış gibiydi. "Önemli değil. Sen beni kurtardın."

"Seçilmiş." Stave'in sertliği Linden'in kulaklarını hatırlanan bir çılgılık gibi acıttı. "O senin hayatını tehlikeye attı."

Pahnı, Covenant'ın şaşkınlığını paylaşıyormuş gibi aptalca başını salladı.

Linden başını salladı, damlayan saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Umurumda değil." Elena'nın anıları ve çılgınlıkları boğazını tıkadı: onları yutana kadar devam edemedi. "Nerede olduğumu bilmiyorsun."

Stave'in ses tonu değişti. "Seçilmiş mi?" Reddedilemez elleri onu yüzüne çevirdi. "Linden?"

Hissettiklerini anlatacak kelime bulamadığı için Linden Asa'ya uzandı. Pahnı tereddüt etmeden asayı bıraktı; Linden hemen asayı kendine doğru çekti ve sanki onu k o r u y a c a k m ı ş gibi kollarını asaya doladı.

"Lanet beni yakaladı," dedi, hâlâ nefes nefese. "Ya da ben öyle sandım. Onun bir parçasıydım ve kaçamadım. Kaçamadım. Ta ki Covenant-" Stave'in ısrarlarına rağmen tekrar Covenant'a baktı. "Bunu nasıl yaptığın umurumda değil. Sen benim tek şansımydın ve beni kurtardın."

Kadının onaylaması onu rahatlattı. Kendini yargılamasının çizgilerinin yumuşadığını görebiliyordu. Gülümsemek için çarpık bir çaba gösterdi. Ellerini açarak kendini gösterdi: fiziksel bedenlenişini ya da zihinsel varlığını. "O zaman ödeşdik."

Eşit mi? Asla! Linden kendini tekrar ona doğru fırlatmak, onun da kendi iradesiyle kucaklamasına karşılık verdiğini hissetmek istiyordu. Bir parçası yıllarca tutulmak için olduğu kadar tutulmak için de ölmüştü; güneş ve yağmur olmadan daha fazla yaşayamayacak bir bitki gibi soluyordu. O Jeremiah değildi: seçebilirdi-

Ancak kadın kıpırdamadan önce adamın gözlerinde hızlı bir telaş parlaması gördü. Onu uzaklaştırmak için ellerini kaldırdı; geriye doğru tökezledi. "Dokunma bana." Bazı özel çatışmalar onu zayıflatıyordu: kadın bunun yayılımını hissetti. Akıntının tedirgin edici uğultusu arasında sesini zar zor duyurabildi. "Linden, lütfen. Ben hazır değilim. Kendimden çok şey kaybettim. Neye dönüşeceğimden korkuyorum. Ya da ne olmam gerektiğinden. Bunu daha önce öğrenmem gerek-" Sesi soldu. Acı bakışlarını bulanıklaştırdı. Çenesinin kasları sıkıştı. Belli ki kendini zorlayarak sözlerini bitirdi: "Sadece bana dokunma. Tehlikede olan çok şey var."

Linden irkilerek bakışlarını başka yöne çevirdi. Geçiş olmadan, ışığın berraklığı ve suyun temizliği steril ve rahat, umursamaz bir hal almış gibiydi. Kederle, "*Ne yaptın sen?*" de diyebilirdi. Mantıksız bir şekilde, içindeki kötülüğü hâlâ görebildiğine, zarar vermek için bir fırsat bulduğu anda ortaya çıkmaya hazır bir şekilde çömeldiğine inanıyordu.

Dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Ancak bir süre sonra şaşırmadığını fark etti. Ne bekliyordu ki? Hevesli bir karşılama mı? Anında bir sevgi mi? Onu hasarlı ölümlülüğüne geri dönmeye zorlayan kadın için mi? Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandıran kadın için mi?

Covenant'ın onun dokunuşunu istememesi uygundu. Asasının Kayıp Derinlik kadar siyah olması uygundu.

Ve bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Kendini zorlayarak başını salladı. "Pekâlâ." Hava boğazında küle dönüşmüştü. "Sanırım o kadarını anladım." Covenant'a bir daha bakmadı; Stave'in sabit bakışlarından kaçındı. Onun yerine gözleriyle beline dolanan ve yanından geçip giden akıntıyı takip etti. "Öyleyse bana neler olduğunu anlat. Neden hâlâ hayattayız? Diğer herkes nerede? Jeremiah nerede? O nasıl?"

"Şu an için, Seçilmişler," diye yanıtladı Stave hemen, "korkmanıza gerek yok. Herkes güvende. Kurnazlık ve çaresizlikle, ur-Lord Esmer'i ayrılmaya ikna etti. Daha sonra Ardent bizi buraya, Bane'in pençesinin ötesine taşıdı. Emin olmamakla birlikte, ur-villerin ve Waynhim'in bile bane'in gazabından kurtulduğunu düşünüyorum.

"Şu anda Thunder Dağı'nın güney ve doğusundaki Aşağı Topraklar'da, Landsdrop'un büyük uçurumu ile Sarangrave Düzlüğü'nün tehlikeleri arasında duruyoruz. Yoldaşlarınız ve yoldaşlarınız sizi akıntının yukarısında bekliyor. Sadece Ardent, dönüşünde son bir hizmet sözü vererek ayrıldı. Yorgunluk ve yoksunluk dışında kimse zarar görmedi. Oğlun eskisi gibi, Galt ve Loric'in *krilleri* tarafından korunuyor. Kafir'in yüzüğünü size kendisi geri verdi.

"Buraya onun zorlamasıyla getirildin. Niyetini açıklamadı."

Bu çok fazlaydı: Linden hepsini özümseyemedi. Ve bu da hiçbir şeyi değiştirmede. Sadece bana dokunma. Gözlerini derenin huzursuz akıntısından ayırmadı. Şu an için tek umursadığı Jeremiah'nın yakınlarda olmasıydı.

Stave'in sessizliği ona işinin bittiğini söylediğinde, bir kolunu Asa'dan kurtardı, akıntıya doğru eğildi ve yüzüne su sıçratarak umutsuzluğu cildinden arındırmaya çalıştı.

"Dahası da var," dedi Covenant kabaca, "ama şu anda duymana gerek yok." Ses tonu bir önsezi gibi sıkıntıyı ima ediyordu. "Ben sadece

Esmer'e karşı güvende olmadığımızı bilmeni istiyorum. Bize ihanet etmekten vazgeçmesi için onu ikna edemedim. Size ve Kastenessen'e aynı anda nasıl hizmet edeceğini bulduğunda tekrar deneyecektir."

Bu da sindirebileceğinden çok daha fazlaydı. Hiç düşünmeden tekrarladı: "Umurumda değil. Sadece Jeremiah'ı kurtarmayı başardığın için mutluyum." Şimdi onun kaybolduğunu öğrenmek onu mahvedebilirdi. "Geri kalan her şey-" Ağlamak yerine omuz silkti. "Hepsini sonra açıklarsın."

Dokunma bana.

"Bu bilgeliktir," dedi Stave kararlılıkla. "Ur-Lord'un Esmer'i ikna etmesi gerekliydi, tıpkı şimdi senin daldırılmanın gerekli olduğu gibi. Bu tür konuları konuşmaya devam etmek hiçbir amaca hizmet etmez."

Tavırlarından Pahnî'ye seslendiği ve Antlaşma'nın yaptıklarını açığa vurmamasını tavsiye ettiği anlaşılıyordu. Eğer öyleyse, Linden bunu onaylıyordu. Covenant'a bu kadarını borçluydu. Reddedilmesi minnettarlığı imkânsız kılıyordu; ama bu, lanetin zihni üzerindeki etkisini kırdığı gerçeğini değiştirmiyordu. Onun sayesinde oğlunu *croyel*'den kurtarmayı hâlâ umabilirdi.

"Seçilmişler," diye devam etti Stave, "dereden çekilmeyecek misiniz?" Bir eliyle suyun kenarındaki kum parçasını işaret etti. "Orada giysilerinizi kurutabilir, güneşin sıcaklığını kabul edebilir ve dilediğiniz her şeyi konuşabilirsiniz."

Linden başını salladı. Sırılsıklam kıyafetleri onu rahatsız etmiyordu. Ve onu bekleyen kararlarla, imkânsız geleceklerle yüzleşmeye hazır değildi. Jeremiah'ın sırtındaki canavara dair anıları yeterince kötüydü: gerçeker daha da kötü olacaktı.

Covenant gibi, oğlu da dokunamadığı biriydi.

"Banyoya ihtiyacım var," diye açıkladı kendi kendine inleyerek. Bundan da öte, duygusal dengesini biraz olsun toparlamaya ihtiyacı vardı. "Eğer sakıncası yoksa Stave, Antlaşma'yı diğerlerinin yanına götürebilirsin." Henüz ona bakmaya dayanamıyordu.

"Pahnî benimle kalabilir. Kendimi bu kadar iğrenç hissetmediğim zaman" -kirli saçları ve kirli kıyafetleri aklına gelince ağzı burkuldu-

"seni bulmama yardım eder." "Manethrall'ımın emriyle, Ringthane," diye yanıtladı Pahnî, "Thomas Covenant'ın isteklerine uymak zorundayım. Eğer inançsız

Ancak bunu kabul ederseniz, size memnuniyetle uyacağım." Ses tonu Mahrtiir'in emirlerine karşı gelmeyi seçebileceğini ima ediyordu.

"Ah, kahretsin," diye iç geçirdi Covenant. "Neden olmasın?" Linden onun sesindeki pişmanlığı duydu. "Yaşadıklarından sonra, en azından yalnız kalmak için bir şansı hak ediyorsun.

"Haydi, Stave." Bir elini Stave'in omzuna doğru kaldırdı. "Çok yorgunum. Muhtemelen yardım almadan başaramayacağım."

"Devam et," diye mırıldandı Linden otomatik olarak. Onun gitmesini istiyordu; eğer yapabilirse onu unutmak istiyordu. Kendini savunmak için zihnini banyo fikrine sabitlemişti: Giysilerini çıkarmak için sabırsızlanıyordu. Sabun olmadığına, birçok kirinin en dokunulabilir olanını ovma için kum kullanabilirdi.

Pahni Stave'e hızlı bir bakış attı. "Eğer istersen Stave, Liand'a iyi olduğumu söyle" -kendini tuttu- "iyi olduğumuzu."

Linden, Cord'un Stave'in adını kullandığını duyunca belli belirsiz şaşırdı. En yakın arkadaşları birbirlerine karşı bir zamanlar olduklarından daha rahat davranmaya başlamışlardı. Bunun için en çok Stave'i takdir ediyordu. Ramen ve Liand'a başlangıçtaki güvensizliklerinden pişmanlık duymayı öğretmişti.

Stave, Covenant'ın kolunu omuzlarına doğru çekerken, "Bundan emin olun," diye cevap verdi. "Seçilmişler istediği zaman bize geri dön. Şu anda acele etmeye gerek yok."

"Demek istiyor ki," diye mırıldandı Covenant, "hiç yiyeceğimiz yok, o yüzden gücünüzü korumak için elinizden geleni yapsanız iyi olur."

Sonra o ve Stave arkalarını dönerek küçük kumsal parçasına ve en yakın tepeye doğru ilerlediler.

Orası kuzey miydi? Linden kısa bir süre merak etti. Evet, sağlık sezgisi onu temin etti. Ya da daha doğrusu kuzeybatı. Ama bu tür meseleleri hemen bir kenara bıraktı. Algısı Loric'in *krili* kadar hassaslaşmıştı; saçlarını, tenini ve giysilerini *kirleten* çamur ve gerginliğin son derece farkındaydı. Covenant ve Stave akıntıdan damlayarak yükselip çöplerle kaplı yamaçta açıyla ilerlemeye başlarken, Jeremiah'nın iyileşmiş yarış arabasının hâlâ cebinin derinliklerinde durduğunu doğruladı. Ağrıyan kaburgalarını, çatlayan diz kapağını, hırpalanmış kaval kemiğini incelediğinde, bunların bakım gerektirmediğini gördü. Onları da görmezden geldi.

Covenant ve Stave sırtın ötesinde gözden kaybolur kaybolmaz, esasını dere yatağına dayadı, suya doğru eğildi ve botlarından birini çıkarmaya çalıştı.

Hareket ettiremiyordu. Suyla doluydu, ona yapışmıştı; ya da çok zayıftı.

Ancak Pahni hemen yaklaştı. "İzin ver Ringthane." Linden cevap veremedi kız yüzeyin altına eğildi. İki elini de kullanabilen kız, Linden'in botunu ve çorabını çekiştirerek çıkardı.

Sonunda minnettar olan Linden ayağını indirdi ve diğer botunu Pahni'ye doğru kaldırdı. Sonra Kordon ayağa kalktı; bir nefes aldı; gözlerindeki suyu savurdu.

"Bana biraz müsaade edersen Ringthane, ayakkabılarını kuruması için bir kayanın üzerine koyacağım." Kıyıya doğru başını salladı. "Sonra sen yıkanırken giysilerini yıkamak için geri döneceğim."

Linden gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. "Sadece at onları. Rahatsız olurlarsa daha sonra bir şeyler yaparım."

"Nasıl isterseniz." Pahni dönerek botları kum tarağının üzerine fırlattı. Sonra Linden'in gömleğini almak için elini uzattı.

Kırmızı fanila çeşitli şekillerde hasar görmüştü. Linden ön ve arkasındaki kurşun deliklerine üzüntüyle baktı. Kurşunun doğrudan içinden geçtiği için şanslı olduğunu düşündü. Şimdi bile kendini nasıl iyileştirdiğini bilmiyordu. Eğer kurşun içinde kalsaydı-

O kadar çok hata yapmış, o kadar çok risk almıştı ki, görünüşe göre Lord Foul'a tam da istediği şeyi vermişti. Ama şimdi kendini ikinci kez sorgulamayı reddediyordu. Pişmanlık pahalıya mal oluyordu; en az savaş kadar yıpratıcıydı. Eğer Covenant onun aşkını istemiyorsa, cehenneme kadar yolu vardı. Oğlunu bulmuştu. Şimdi onu *croye*'den nasıl kurtaracağını öğrenmeye odaklanmak niyetindeydi.

Gömleğini Pahni'ye uzatan Linden, kot pantolonunu soymak için çömeldi.

Sonunda onları çıkarmayı başardığında, ıslaklığın ya da rengin bir hünerinin, Gezinti Eşiği'nin uzun otlarının bıraktığı yeşil yazıyı vurguladığını keşfetti. Kot pantolonu da Asa gibiydi ve okuyamadığı bir dilde yazılmıştı.

Garroting Deep'te Caerrol Wildwood onun için şöyle demişti: *"Doğurganlığın ve uzun otların izini taşıyor. Ayrıca kederin bedelini de ödedi. Ve Toprak'ın ihtiyacının mührü onun üzerine yerleştirildi.* Bu nedenle onun hayatını bağışlamıştı.

Ve ona bir sorunun yükünü vermişti-

Eğer Ormanlılar başarısız olur ve yok olurlarsa, bu topraklarda yaşam nasıl devam edebilir? Biz öldüğümüzde güzellik ve hakikatin tamamen yok olması mı gerekiyor?

Linden, Garroting Deep'in kadim muhafızına bir cevap vereceğine söz vermişti; ama sözünü nasıl tutacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Kaşlarını çatarak, sanki imalarını reddetmek istercesine kot pantolonunu Pahnî'ye fırlattı. Yetersizlik ve kayıp: asla tatmin edemeyeceği ihtiyaçlar: taşıyamayacağı kadar ağır yükler. Uçup gitmesin diye kayaların arasına sıkıştırdığı asa. Eğer sürüklenirse, Pahnî onu geri alacaktı.

Pişmanlık reddedilebilirdi. Umutsuzluk farklı bir konuydu.

Linden sanki kendini feda edercesine dereye battı, kumları topladı ve avuç avuç kumları saçlarına, kafa derisine sürmeye başladı. Kendini temizliyor-

Sıyrık canını yaktı ama o bunu memnuniyetle karşıladı.

Daha sonra Linden kumun yanındaki düz bir taşın üzerine oturdu, üzerinde ıslak giysileri vardı ama çorapları ve botları yoktu; ayaklarını akıntının serin okşayışına bırakarak dinlendi. Cildi sıyrılmış gibiydi ve kafa derisinde kanadığı yerler vardı. Ama aldırış etmedi. Bu acılar kıyaslandığında önemsizdi.

Çorapları yanında kuruyordu. Şimdilik botlarını Pahnî'nin attığı yere bıraktı. Kanun Asası'nı kucağında tutuyordu. Parmak uçlarıyla, kazınmış rünleri okşadı. Her şeyi ifade ediyor olabilirlerdi; ama o bunların bir umut kehaneti olduğuna inanmak istiyordu.

Kevin'in Kir'i tarafından engellenmeden, Asası ve Antlaşma yüzüğüyle neredeyse her şeyi başarabilmeliydi. Kesinlikle yapabilirdi

Yeremya için burada Kayıp Derinlik'te olduğundan daha fazla şey yapabilir miyiz?

Bağdaş kurmuş ve sırtını dikleştirmiş olan Pahnı, yakındaki başka bir taşın üzerine oturdu. O da iyice yıkanmıştı. Şimdi omuzlarında gerginlik ve gözlerinde gölgelerle dereye bakıyordu.

Linden düşünmeye ve ilgilenmeye devam etmeye hazır değildi; gerçekten değil. Ama Pahnı'nın ruhunun çelişkili saflığı dikkatini çekmek için yalvarıyordu. Kendi kendine iç çekerek sessizce, "Konuş benimle, Pahnı. Seni rahatsız eden bir şey var. Tahmin etmeye çalışabilirim ama bana söylemen daha iyi olur."

"Ah, Ringthane," diye cevap verdi kız kendi iç çekişiyle. "Ben dünyanın büyük varlıkları ve dehşetleri arasında küçük bir yaratığım. Benim endişelerim senin dikkatini çekmeye değmez."

Dokunma bana.

Sonra Kordon döndü. Linden'in gözlerinin içine çıplak gözlerle bakan Pahnı, "Yine de Liand küçük bir yaratık değil. Değildir. O, sayısız yüzyıllar sonra gelen ilk gerçek Taşyiyen, Güneştaşı'nın mucizesinin sahibi" -bir an duraksadı- "ve benim sevgilim. Onun yiğitliği ve cüreti Dev masallarına layıktır. Gerçekten de Ranyhyn'e layıktırlar. Onun hatırı için konuşacağım."

Linden başına gelecekleri biliyordu. Yine de sessizlik içinde beklemek zorundaydı.

Pahnı dikkatle şöyle dedi: "Anele'nin Glimmermere platosunda bize hitap ederken Zaman Yöneticisi'nin emriyle konuştuğu daha da açık hale geliyor. Söylemleri ona Zaman Yöneticisi'nin yayılan bilinci tarafından verildi."

Linden başını salladı. "Hatırlıyorum."

Keşke seni bağışlayabilseydim. Keşke hepimiz seni bağışlayabilseydik.

Ama bunun dışında bir yol göremiyorum.

"O zaman hatırlayacaksın," diye devam etti Kordon, "Anele'nin sözleri Liand'ı onu yücelten *orkestraya* götürdü. Ama aynı zamanda kaçınılamayacak ya da kaçınılmaması gereken zorlu ve belki de ölümcül bir sonuca da işaret ediyorlardı.

"Ringthane-" Pahnı yine duraksadı. Gözlerini indirerek akarsuyun arka plandaki fısıltısı eşliğinde sordu: "Zaman Yöneticisi'nin kehanetini şimdi anlıyor musun? O benim ötemde, benim kadar küçük. Cesaret, öngörü ve sevgiyle, Dünya'nın kudretlileri arasında yer alacak ve onlara meydan okuyacak kadar büyüdün.

Şart. Kalbimi düğümleyen karanlığı dağıtabilecek bir ışığa sahip misin? Liand'ın hatırı için soruyorum - başından beri senin arkadaşın ve yoldaşın olan ve hiç tereddüt etmeyen Liand için."

Oh, Pahnı, Linden söylemek istedi. Kalbimi kıracaksın. Liand'ın Mithil Stonedown'dan kaçmasına yardım etmekte ısrar ettiği günden beri onun için korkuyordu. Ama Covenant'ın iddialarının ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunu yapabilir. Ona bunu söylediğimi söyle. Ve bunu deneyebilecek başka kimse yok.

Cesaretini toplamak için asasını okşayarak, "Özür dilerim Pahnı. Ama yapamam. Ne düşünürsen düşün, ben cesur değilim ve kesinlikle öngörü sahibi değilim. Gelecek senin için olduğu kadar benim için de karanlık. Covenant'a sorman gerekecek." Gerçi muhtemelen o hafızayı kaybetmişti. "Ya da istersen ben sorarım."

Pahnı dişlerini sıktı. Gözlerini öfkeyle kırıştırtarak su yoluna baktı. Bir süre sonra, "Sözlerindeki teselliği seziyorum," dedi. "Ama nasıl sakinleştirici olabileceklerini anlamıyorum. Sen Linden Avery'sin, Linden Dev Dostu'sun, Yüzüktayfı'sın, Seçilmiş'sin. Nasıl oluyor da bana hiçbir şey sunamıyorsun?"

"Anlamıyorsun," diye cevap verdi Linden niyetinden daha sert bir şekilde, "ama anlamalısın. Kendine küçük bir yaratık dedin. *Ben* de öyle hissediyorum. Her zaman." Etrafını işaret etti. "Tüm bunlar için çok küçüğüm. Oğlumu kurtarmak istiyorum. Eğer bunu yapamazsam, onu mümkün olduğunca uzun süre güvende tutmak istiyorum. Ben buraya kadar geldim. Geri kalanı

- "Tutamayacağı çok fazla söz vermişti. Covenant'ı diriltmek bile, onu bütün olarak diriltmeyi başaramayarak çoktan bozduğu bir sözdü. "Gerisi benim için çok fazla. Bu başkasının sorunu."

Kord'un yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Rahatlığı anlıyorum," diye tekrarladı. Sonra daha güçlü bir şekilde, "Yine de kendinde yanıldığını düşünüyorum. Zaman Yöneticisi'nin sana olan inancını defalarca haklı çıkardın. Defalarca kurtuluşumuz için mucizeler yarattın. Eğer kendini benim gibi küçük bir yaratık olarak tanımlıyorsan, kendini haksız yere ölçüyorsun demektir."

"Hayır, anlamıyorum," diye karşılık verdi Linden daha sert bir sesle. "Hala ne söylemeye çalıştığımı anlamıyorsunuz. Liand küçük değil ve

Sen de değilsin. Dünyada kalan bir büyüklük varsa, o da *sizsiniz*." Ve Covenant'ın. "Büyüklük güçle ilgili değildir. Bu senin kim olduğunla ilgili. O kadar bencil değilsiniz ki bu beni şaşırtıyor. Kendinizi her gün daha da yüceltiyorsunuz. Ben sadece küçülüyorum."

Dehşet ve güçsüzlükle boğulmuştu, Adlandırılmaması Gereken'in içinde boğulmuştu: gerçeği biliyordu.

Yoksa neden Covenant'a bu kadar ihtiyacı olsun ki? Başka neden onu reddetti?

Şimdi kız tekrar Linden'le yüzleşti. O bildik alçakgönüllü utangaçlığından hiçbir şey kaybetmeden, "O zaman gerçekten Ringthane, başka seçeneğin yok -Seçilmiş olarak adlandırılan sen. Oğlunu *croye*'in sıkıntılarından kurtarmalısın. Eğer bunu yapmazsan, acılar içinde kıvranacaksın ve Fangthane'nin senin üzerindeki zaferi tamamlanmış olacak."

Linden dişlerini sıktı. "O halde" -ayaklarını akıntıdan çekip ayağa kalktı- "her ne yapacaksak bir an önce başlamalıyız. Umarım yanılıyorsundur. Ama bundan şüpheliyim."

Oğlu söz konusu olduğunda, onu evlat edindiğinde önemli olan tek seçimi yapmıştı.

Su gibi zarif olan Pahni de ayağa kalktı. Linden'in botlarını almaya giderken Liand'a dönmek için duyduğu heves aşikârdı.

Ama Linden istekli değildi. Sadece kızgındı. Yine de öfkesinin ardında bir korku sızısı yatıyordu. Covenant onu çoktan kendinden uzaklaştırmıştı. Eğer Linden'in ona güvenerek üstlendiği kararları ve sorumlulukları da bir kenara iterse -eğer Linden'in hayatına geri dönmek için öne sürdüğü *tüm* nedenleri reddederse-

Onunla yüzleşebileceğinden emin değildi.

Pişmiş tepelerin üzerinde kurak bir sıcakta ilerleyen Linden, topluluğa yeniden katıldığında sıırıslıklam botlarına ve nemli çoraplarına rağmen terliyordu.

Tepelerindeki yamaçtan Covenant ve Stave'i, Jeremiah ve Galt'ı, Liand ve Anele'yi, Devleri ve Manethrall'ı gördü.

Mahrtiir ve Bhapa. Bir bakış, dinlendiklerini ve karınlarını doyurduklarını anlaması için yeterliydi. En azından geçici olarak, çoğu doğal dayanıklılıklarının bir kısmını geri kazanmıştı. Şimdi dereye yakın kayaların arasındaki gölgede oturmuş bekliyorlardı.

Yakındaki sırtlarda Clyme ve Branl nöbet tutuyordu. Diyar'ın düşmanlarından bu kadar uzakta olan Linden, bölüğün açlık dışında herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu düşünemiyordu. Yine de Alçakgönüllüler'in temkinli olmasından memnundu.

Ayrıca Ardent'in yoldaşlarını neden buraya, hiçbir şey yapamayacakları bir yere getirdiğini de anlayamıyordu. Insequent'in onları neden terk ettiğini de anlamıyordu.

Liand onu ve Pahnî'yi sevinç çığlıklarıyla selamladı. Az olan gücünü harcayarak ayağa fırladı ve onları karşılamak için aceleyle yamaca tırmandı. Pahnî'ye sıcak bir gülümseme ile kollarını Linden'e doladı.

Sarılması kısıydı, açlığını çektiği daha derin kucaklaşmaların bir anlık tadıydı. Yine de onu sakinleştirmişti. Ağrıyan sinirlerine ve gizli yaralarına, Covenant'ın reddine rağmen yalnız olmadığını hatırlattı. Hâlâ güçlü ve sadık dostları vardı, onun saygısını sonuna kadar hak etmiş dostları. Eğer Covenant şirkete liderlik etmeyi reddederse, belki başka biri bunu yapabilirdi.

Swordmainnir'in selamları daha az düşüncesizceydi, ama hepsi dinlendikleri yerden kalkıp Linden'in adını belirgin bir rahatlamayla söylediler ve onun kâbuslarından kurtulduğunu görmekten memnun oldular.

Anele, Galesend'in zırhının içinde Linden'e selam vermeden oturdu. Buna karşılık Mahrtiir onu onaylayan bir selam verdi; Bhapa ise çarpık bir şekilde sırtarak el salladı. Ama Jeremiah tepki vermedi ve *croyel* de onu görmezden geldi. Yaratığın bakışları kendine has nedenlerle Liand'ı takip etti. Her zamanki gibi, Alçakgönüllü hiçbir şey belli etmedi.

Denge için Asa'ya ve Liand'a güvenen Linden yamaçtan aşağıya doğru ilerledi. Aşağı inerken Covenant'ın ona gülümsemek için gösterdiği çarpık çabayı inceledi. Kendini koruyarak, "Cehenneme git" diye düşünmeye çalıştı. Ama ona bakıp böyle hissedemezdi. En azından ş i m d i l i k , o *oradaydı*. Reddedilmesine rağmen

Uzun geçmişi akıp gittikçe yokluğunun daha seyrekleşmesi için dua etti.

Onun gibi, o da bir zamanlar olduğundan daha az olmaya başlamıştı. En azından bu ölçüde, onun kendisinden uzaklaşma arzusunu anlıyordu.

Jeremiah'ya bakmaktan kaçınmayı tercih ederdi. Hiçbir şeyin değişmediğini hatırlamak istemiyordu. Ama onun gevşek duruşuna, çamurlu bakışlarına, ağzının sarkıklığına ve yanaklarındaki kirli sakala kısa bir bakış bile onun hâlâ *Croye'*in tutsağı olduğunu doğruluyordu. Ve canavarın sahiplenici kötülüğü azalmamıştı. *Krill'*in boynundan sadece bir nefes ötedeki kenarının büyülü keskinliğine rağmen, gözleri belirsiz tehditlerle parlıyordu ve çeneleri, dişlerini bir kez daha Jeremiah'ın boğazına geçirmeye hevesli bir şekilde durmadan gıcırıyordu.

Boynunda yaratığın beslendiği yerdeki yaralar çiğ ve açıktı; ama kanamıyor ve enfeksiyon belirtisi göstermiyorlardı. En azından şimdilik, Linden onları tedavi etme riskini göze alacak cesarettten yoksundu.

*Croye'*in kurtarılmayı ummak için somut bir nedeni varsa bile, bunu algılayamıyordu: Asasının ateşini kullanmadan olmazdı. Ama yakında, kendi kendine söz verdi. Yakında bu girişimde bulunacaktı. Daha önce *croye'*in zihnine ve onun Jeremiah'inkiyle olan yakın bağına dair sezdikleri onu dehşete düşürmüştü. şimdi başka kaynakları vardı.

Asası yeterli olmazsa, sağlık duyusunun engelsiz nüfuzu, oğluna zarar vermeden *croye'*i tehdit etmek için yeterli hassasiyetle vahşi büyü kullanmasını sağlayabilirdi.

Ama henüz değil. O hazır değildi. Yetersizlik ve çaresiz iğlikler onu zayıf bırakmıştı; abartılı tehlikeler için çok zayıftı. Oğlunun içinde bulunduğu zor durumla yüzleşmeden önce kendini toparlamak için zamana ihtiyaçı vardı.

Covenant ve Anele dışında Linden'in tüm arkadaşları ayaktaydı. Ancak Covenant'tan birkaç adım ötede bir kayaya yaslanıp oturduğunda, Devler de minnetle i çekerek oturdular. Liand ve Ramen de aynısını yaptı. Belki de kasıtlı olarak, Anele'yi dışarıda bırakmadan Linden'den Covenant'a ve geriye doğru yay çizen geniş bir daire oluşturdular.

Ne söyleyeceğini ya da nasıl başlayacağını bilemeyen Linden beceriksizce, "Bir şeye karar verdin mi?" diye sordu.

"Sensiz mi?" Covenant homurdandı; ama küçümsemesi ona yönelik değildi. Onun yerine kendine kızmış gibiydi. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Öyle ya da böyle, hepimiz seniniz." Birden yüzünü buruşturdu. "Ya da en azından onlar öyle." Kesik bir eliyle daireyi işaret etti. "Her halükarda, hiçbirimiz sensiz plan yapmayacağız."

Bunun zor olduğunu biliyorum. Yapabileceklerinizin sonuna geldiğinizi düşündüğünüzü biliyorum. Ama daha bitmedi.

Daha önce Alçakgönüllülere onu desteklemelerini emretmişti; ama bunu yapacaklarından emin değildi.

Kendisi ve diğer yoldaşları arasında ayırım yapma çabası ona acı veriyordu. Buna hazır değildi. Oh, *değildi*. Onun kendisine ve herkese ne yapacağını söylemesine ihtiyacı vardı.

Yine de bir şeyler söylemek zorundaydı. Gözlerini güneş ışığının berraklığından koruyarak elinden geleni yaptı.

"O zaman muhtemelen bariz olanla başlamalıyız. Belki Stave bize nasıl yiyecek bulacağımızı söyleyebilir." Bu bölgeyi biliyordu. Bir ırk olarak *Haruchai* hiçbir şeyi unutmadı. "Ama benim asıl bilmek istediğim-" Kalın kalın yutkundu: boğazı yeniden kurumaya başlamıştı. "Ardent bizi neden terk etti? Ve neden bizi *burada* bıraktı?"

Covenant omuzlarını silktili: irkilmiş gibi bir omuz silkme. "Gitti çünkü sonunun geldiğini düşünüyor. Harrow'a müdahale etmek onu yok edecek ve dağılmadan önce bizim için bir şey daha yapmak istiyor. Sanırım halkının onu biraz daha bir arada tutacağını umuyor.

"*Buraya* gelince, bir moladan bahsetti. Düşmanlarımızdan uzakta. Toparlanmak ve hatta belki de düşünmek için bir şans." Covenant'ın bakışlarında bir kaş çatma derinleşti. "Başka bir şeyi de ima etti ama bu konuda net değildi."

Linden, Ardent'in kendisi ve Jeremiah için kendini feda ettiğini duymanın şokunu kabullenmeye çalışırken -Mahdoubt'un örneğini kendi yıkımına kadar takip etmişti- Coldspray onu bağışlamak istercesine Covenant'ın cevabına devam etti.

"Buna ek olarak, Ardent, Gravin Threndor'un altında bıraktığınız tufanın bu zamanların tehlikeleri arasında derin bir değişikliğe yol açtığını düşünüyor. Halkının kehanetlerini silip süpürdüğünü düşünüyor. Artık kaderiniz 'suda yazılı'. Bu nedenle daha fazla yol gösteremez."

Suya yaz. Linden istemsizce yüzünü buruşturdu. Mithil Stonedown'dan kaçışı sırasında Despiser ona kaderinin *suda yazılı* olduğunu söylemişti.

Hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. Arkadaşları daha yeni konuşmaya başlamıştı ve şimdiden çok fazla şey söylemişlerdi. Kendisinin ve ur-villerin yaptıkları, Toprak'ın içinde bulunduğu kötü durumun ya da Lord Foul'un manipölasyonlarının mantığını nasıl değiştirmişti? Elbette bu imkânsızdı?

Ardent onun kafa karışıklığını yarıda kesti. "Ve bu nedenle," diye duyurdu boş havada, "verdiğim sözü yerine getirmek için geri dönüyorum."

Kurdelelerini döndürerek kendini şirketin çemberi içinde enkarne etti.

"Insequent," dedi şaşkın yoldaşlarına, "benim yardımına olan ihtiyacınızı bu ölçüde karşılamayı seçti." Sesi eski dolgun peltekliğinin buruşuk bir gölgesiydi. "Onların gücü ve bilgisi sayesinde, söz verdiğim hizmeti yerine getirmek için bağışlandım."

Elbisesine sarılmış ya da beşik gibi sarılmış, irili ufaklı yükler taşıyordu, en azından bir kaç tane: yatak tomarları, ağır çuvallar, şişkin su tulumları. Bohçalarını neredeyse çemberi dolduran bir yarım küre gibi taşıyordu, bir kervan kadar yüklüydü. Sezgileri kadar hızlı olan Linden, çuvalların yiyecek ve şarap şişeleriyle dolu olduğunu fark etti.

Bir an sonra, adamın onu son gördüğünde olduğundan çok daha fazla lekelenmiş ve yırtık pırtık olduğunu fark etti. Aslında, çamurda sürüklenmiş ve dövülmüş gibi görünüyordu. Kıyafetinin tonları çamurla lekelenmişti: kendine özgü kıyafetlerinin çoğu lime lime olmuştu. Güneş ışığında, bir zamanlar hoşnut olan yüz hatları, sanki ölçüsüz miktarda kilo kaybetmiş gibi bitkin, küçülmüş görünüyordu.

Yine de sahip olmadığı bir güce sahipmiş gibi davranarak dik durdu.

Gergin gülümsemesi güvence vermek için olabilirdi.

"İşte," dedi kısık sesle, "Devleri bile doyuracak bir ziyafet."

Yüklerini teker teker yere bıraktı. "Insequent arasında, Ardent

Mahdoubt'un tek yandaşı değilsin. Durumunuza kulak verildi. Tutumlu bir şekilde tüketilmeyen bu yiyecekler iki ya da belki üç gün yetecektir. Eğer akıllıca bir kısıtlama uygularsanız, Dünya'nın son kriziyle yüzleşirken açlıktan korkmanıza gerek kalmaz."

Covenant neredeyse ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Swordmainnir bir an için tepki veremeyecek kadar şaşkın görünüyordu. Sonra hep birlikte ayağa fırladılar ve Ardent'in çuvallarına uzandılar. Anele bir sarsıntıyla ayağa kalktı ve yiyecek bulma ihtimaliyle kendine geldi.

"Cennet ve Dünya!" Liand bağırdı. Ayağa fırlayarak Insequent'i kucaklamak için koştu.

Ardent bir an için tamamen ürkmüş göründü; sanki Liand ona saldırmış gibi şaşırmıştı. Ancak sonra kumaş şeritlerini Taşyiyen'in etrafına sardı. Yuvarlak yüzü şaşkınlık ve sevinçle parladı.

Devler birkaç dakika içinde bir kalabalığı doyurmaya yetecek kadar yiyeceği paketinden çıkarmıştı: kızarmış kuzu budu ve bütün kümes hayvanı, kurutulmuş sığır eti dilimleri, taze ve kurutulmuş meyvelerden oluşan bir bolluk, peynir tekerlekleri, fırınlardan hâlâ mis gibi kokan zengin ekmekler. Kokular ve iştah Linden'in üzerine öyle bir çökmüştü ki, kendi boşluğundan başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Covenant, "Onlara söylemiş olmalısın," diye homurdandı. O da ayağa kalkmıştı. "Onlara sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu söylemiş olmalısın."

"Oh, kesinlikle, Timewarden." Ardent havalı ve ilgisiz görünmeye çalıştı ama başaramadı. "Sonucu görüyorsunuz." Bohçalarını gösterdi. "Senin iyiliğin için, bir süre daha korunacağım."

"O zaman onlara tekrar söyle. Cehennem ateşi! Gözümüzün önünde ölüyorsun.

Onlara sensiz bir işe yaramadığımızı söyle."

"Timewarden, vazgeç." Ardent'in gözleri çökmüştü. Covenant'a açlığa mahkûm edilmiş bir adam gibi bakıyordu. "Kendimizi mahkûm etmemizi mi istiyorsun? Bu halinizden memnun olun. Yapabildiğim sürece aranızda kalacağım. Sonra gitmeliyim. Bunun alternatifi-" Ürperdi. "Alternatif, ırkımızın kullanımını, adını ve hayatını kaybetmesidir. Eğer kim olduğumuza karşı gelirsek, bir hiç olmalıyız."

Coldspray ve yoldaşları hızla erzak paketlerini hazırladılar: bozulmayı önlemek için işlenmiş alışılmadık bir kumaştan kareler. Devler yoldaşları için yemek hazırlarken

Kendilerine kuzu eti ve peynir, meyveler, vazo gibi büyük şişeler ikram ettiler. Şarabın kokusu Linden'a bahar şarabının kendine özgü *alianta* çağrışımı yapmayan keskin tadını hatırlattı.

Açlığına rağmen Stormpast Galesend, Anele'nin yanına yiyecek koymayı unutmadı, böylece yaşlı adam taşın korumasından ayrılmaya kalkışmayacaktı.

Bhapa ve Pahnı hem kendileri hem de Manethrall'ları için yiyecek toplayan Devlere katılırken, Covenant Ardent'e ters ters baktı. "Memnuniyet, öyle mi? Memnun olmamız mı gerekiyor? Ve sen bunun *mümkün* olduğunu mu düşünüyorsun? Kahretsin, onlardan kim olduklarından vazgeçmelerini istemiyorum. Sadece bir istisna yapmalarını istiyorum.

"Göklerdeki Tanrı!" Covenant'ın gözleri sanki yaşların eşigindeymiş gibi parlıyordu. "Ölüyorsun ve biz senin adını bile bilmiyoruz."

Kumun etrafında herkes yemek yerken dinliyordu. *Kroyel* bile dinliyor gibi görünüyordu. Linden dikkatini her kelimeye verdi ve kendisini kederden koruyan hekim soğukkanlılığını hatırlamaya çalıştı. Covenant haklıydı: Mahdoubt'un aklını ve hayatını tüketen acımasız zorunluluk Ardent için çoktan başlamıştı. Bunu görebiliyordu. Mahdoubt için olduğu gibi onun için de acı çekiyordu. Ama yemeyi bırakmadı. Kendi ihtiyaçları onu zorluyordu.

Mumlu kumaştan tepsilerin yanına çömelip ağzını peynir ve meyvelerle, et parçalarıyla doldurdu; likör kadar baş döndürücü şaraptan yudum yudum içti; daha fazla yiyecek aldı ve kendini yavaşça çığnemeye zorlamaya çalıştı. Yemek yemek de kendi çapında kedere karşı bir savunmaydı.

Umutsuzlukla çelişiyordu.

Covenant'a cevap veren Ardent şöyle düşündü: "Hayatımın kendi başına pek bir önemi yok. Bunun için üzülsem de, vefatım sizi ne güçten ne de amaçtan mahrum bırakacak. Ve Dünya'nın kaderinin, hayatları bilginizin sınırları dışında başlayanlar tarafından taşınması çok acı. Dünyanın Sonu Solucanı da bu sınırların ötesinde yaşıyor ve hareket ediyor. Şüphesiz Dünya halklarına hizmet etmek gereklidir. Bu hizmette ben, Sonradan Gelen'in rolünü oynadım. Yine de son görev sizin, kesinlikle öyle."

Daha fazlasını da söyleyebilirdi ama önce *croyel* konuştu. "Biri beni beslesin," diye hırladı succubus ağlamaklı bir sesle. "Havayla yaşayamam ve

hüsnükuruntu. Hiçbiriniz Solucan'ı durduramazsınız."

Linden içgüdüsel olarak ayağa fırladı; asasını kaptı. Yaratık bir anda sessizliğe gömüldü. Jeremiah'ın bakışları sanki hiç ses çıkarmamış gibi durgun ve boştu.

Linden titreyerek Galt'ın tutsaklarıyla yüzleşti. Tanrım, *Croyel*'in ölmesini istiyordu! Oğlunun sırtına yapışmış olan bu şey, onun için yaptığı her şeyi yalanlıyor gibiydi. Acı kötülüğü -Sadece oğluna zarar vermeden onu nasıl inciteceğini bilmediği gerçeği onu saldırmaktan alıkoydu.

Ama yakında, canavara söz verdi. Hazır olur olmaz. Kalbini sökmenin bir yolunu bulacağım.

Ancak neredeyse istemsizce Jeremiah'nın gerçekten de yemeğe ihtiyacı olduğunu gördü. Ona bakmaktan kaçındığı için, onun dile getiremediği açlığını fark edememişti. Şimdi bunu açıkça fark etti.

Yine de onu kendisi beslemekten kaçındı. *Croyel*'in gözleri ve dişleri çok fazla tehdit barındırıyordu. Ve çaresizliğinin boyutunu ya da güçlerinin ve ilminin kapsamını tahmin edemiyordu. Jeremiah'ın asasını ya da Ahit'in yüzüğünü kapmasına neden olabilirdi. *Krill* boynunu koparmadan önce teurjiyi yükseltebileceğine ve kendini kurtarabileceğine inanabilirdi.

Bu riski göze almak istemedi.

Omzunun üzerinden isteksizce, "Liand, bana yardım eder misin?" diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. Ama o daha yaklaşmadan, *croyel* hiddetle, "O yavruyu benden uzak tut," diye bağırdı. Jeremiah'nın ses tonunda öfke ve korku birbiriyle çarpıştı. "Eğer yapmazsan, sana *gerçek* acının nasıl bir his olduğunu öğretilirim."

Kayıp Derinlik'te canavar Linden yerine Liand'a saldırmıştı. Nedenini bilmiyordu ama uyarıya kulak verdi.

Stonedownor'u bir hareketle durdurdu. "Unutmuşum. Görünüşe göre o şeyi benden daha çok korkutuyorsun."

"Bu garip," diye cevap verdi Liand gergin bir şekilde. "Böylesine kudretli bir varlık için tehdit oluşturmuyorum. Yine de yaratığın hareketleri korktuğunu gösteriyor. Düşünmeliyim ki, ikinci bir yaralanmayı arzulamıyorum. Yine de belki-"

Linden başını salladı. "Şu anda olmaz." Onu riske atmaya hiç niyeti yoktu. Pahnı'nın korkusunu çok iyi anlıyordu. "Şu a n d a ,

Jeremiah'nın sadece
yemeğe ihtiyacı var."
"Bhapa? Sakıncası var
mı?"

Yaşlı Cord hemen bir avuç taze meyve, bir dilim peynir ve bir su tulumu topladı ve Jeremiah'nın önünde Linden'e katıldı. "Ben hazırım Ringthane," dedi ona. "Hayatımın sadece Manethrall'ın emirlerine ve Ranyhyn'in iradesine tabi olarak senin olduğunu söylemedim mi? İste ve olsun."

Linden kendini dengelemek için derin bir nefes aldı ve bir süre tuttu. "Bu durumda," dedi, "umarım onu besleyebilirsin. Çok yaklaşımdan korkuyorum." Kendi oğluna çok yaklaşımdan korkuyordu. "O şey Asa'mı ele geçirirse ne yapar bilmiyorum. Ya da Covenant'ın yüzüğünü."

Bhapa başını salladı. "Nasıl istersen, Ringthane." Sinirleri gergindi ama gecikmedi. Bir adım atarak Jeremiah'nın yanına gitti. Jeremiah'nın ağzına dikkatle bir parça kavun koydu.

Çocuk bir ya da iki kalp atışı boyunca dilinin üzerindeki yiyecekte habersiz görünüyordu. Sonra aniden ağzını kapattı. Çiğneyip yuttuktan sonra çenesi tekrar açıldı.

Bir parça peyniri kabul etti; bir süre sonra da bir mandalınanın birkaç parçasını. Bhapa'nın su için başını eğmesine izin verdi. Çok geçmeden Bhapa onu besleyebildiği kadar çabuk yemeye başladı.

Kendi zayıflığından nefret eden Linden, oğluna sırtını döndü ve Ardent'le yüzleşmeye gitti.

Hâlâ çemberin ortasında duruyor, kendini güçlkle dik tutuyordu. Onun zayıfladığı izlenimine kapılmıştı - çoktan daha fazla kilo kaybetmişti - ve kalbi burkuldu. Kayıp Derinlik'te onu ve arkadaşlarını hayatta tutmak için olağanüstü bir çaba göstermişti. Onu Adlandırılmaması Gereken'in pençelerinden kurtarmıştı. Sonuç buydu.

Mahdoubt gibi-

Ama Linden'in ihtiyaçları onun için duyduğu endişeden daha ağır basıyordu. Cevaplar için başka nereye başvuracağını bilmiyordu. Dudağını ısırarak, kendini onun kötü durumunu görmezden gelmeye zorladı.

"Bunu açıklayabilir misiniz?"

Ardent ona endişeyle baktı. "Hanımefendi?"

"Croyel neden Liand'dan korkuyor? Neden benden değil?"

"Ne yazık ki, hiçbir fikrim yok." Yavaş yavaş sesi solmaya başlamıştı. "Kehanetlerinde, Insequent kendilerini Stonedownor ile ilgilendirmedir. Ve şimdi, yoldaşlarınıza açıklamaya çalıştığım gibi, öngörülerini suya döndü. Artık verecek bir şeyim kalmadı leydim. Benden daha fazlası yok."

"O zaman hâlâ yapabiliyorken söyle bana," dedi Linden, kendi bencilliğinden nefret ederek. Onun tek şansı oydu. "O selin her şeyi değiştirdiğini söylemişsin. Şimdi kaderim 'suya yazılmış'. Ama bu hiç mantıklı değil. Tavanı kırmak benim fikrim değildi. *Kırılabilirliğini* bile bilmiyordum. Nereden kıracağımı da bilmiyordum. Ben sadece ur-villerin istediğini yaptım," diyerek, lanete yenik düşmeden önceki son çabasını gösterdi. "O sel gerçekten benim işim değildi. Bir şeyi nasıl değiştirdi?"

"Ah, hanımefendi," diye iç geçirdi Ardent. "Sonum yaklaşıyor ve gerçek bir cevabım yok. Insequent'in da yok. Belki de tufan senin değil de ur-villerin işiydi. Onlar her şeyde bir gizemdir ve garip ilimlerinin eşi benzeri yoktur.

"Ama eğer sadece bir spekülasyonu kabul ederseniz-" Tekrar iç çekti. "Hanımefendi, gerçek gücünüzün ne Kanun Asası'nda ne de beyaz altında yattığını gözlemledim. Daha ziyade, nerede olursanız olun, a-Jeroth'un eski hizmetkârları arasından bile yardım ve müttefik çeken benlik gücünüzde yatıyor. Mahdoubt'un adanmışlığına ilham verdin, tıpkı benimkine verdiğin gibi, ve Demondim'den doğanlara da. Böyle dostlara sahip olmanızın nedeni büyüler kullanmanız değil, Seçilmiş Linden Avery olmanızdır.

"Bu güç hem kehanete hem de öngörüye meydan okuyor. Sahiplikten ya da başka bir efendilikten kaynaklanmayan hiçbir sadakati tanımayan a-Jeroth'un kurnazlığını aştığı kesin."

Böyle dostlar... Ona hitap eden Ardent, Linden'i ağlatmayı neredeyse başarıyordu. Ama kalbi gözyaşları için çok ıssızdı.

Kadın bir yanıt veremeden adam arkasını döndü. "İyi yolculuklar," diye ince bir nefes aldı. "Artık gitmeliyim."

Gözle görülür bir çabayla, giysisinin parçalarını kumdan sürükledi ve onları etrafına açtı. Kısa bir süre için kurdeleleri sanki amaçlarını unutmuşlar gibi amaçsızca her yöne sürüklendi. Ama sonra hıçkırık gibi küçük bir ses çıkardı ve toparlandılar.

Çırpınarak onu gözden sildiler.

Açık bir yara gibi uzun bir süre geçtikten sonra Covenant Linden'a baktı. "O haklı, biliyorsun," dedi kabaca. "Lord Foul çok kurnaz ama bizi tuzağa düşürdüğünde ne yapacağımızı asla tahmin edemedi. Ne kadar dikkatli planlar ve manipölasyonlar yaparsa yapsın, bizim için asla hazır değil."

Ama bu iddia onu rahatlatmadı. Rahatlatamazdı: Bu sözler, kendisine dokunmasına izin vermeyen bir adamdan geliyordu.

Sonunda Linden yemeğine devam etti. Arkadaşları da aynısını yaptı. Hiçbiri konuşmaya istekli görünmüyordu: Linden de kesinlikle öyle değildi. Eğer yardım ve müttelik çekebilme yeteneği varsa, bunun bedeli çok yüksekti. Toprak ve çevresindeki herkes umutsuzluğa kapılsa daha iyi olurdu.

En azından bu ölçüde, Yüce Lord Kevin'i anlamayı öğreniyordu.

Uyuşma arayışıyla çok fazla şarap içti ve çok geçmeden dere kadar yavaş ve gerekli bir akıntıda sürüklenmeye başladı. Tanrım, yorulmuştu, her şeyin bedeli çok yüksekti. Devler hâlâ yemek yerken, o kumların üzerine uzandı ve uykuya daldı.

Öğleden sonra sıcağında, doğrudan güneş ışığı altında terleyerek kısa süreliğine uyandı. Birkaç dakika boyunca gökyüzünü inceleyerek havanın değişebileceğine dair bir işaret aradı. Sonra gölgelik bir yere geçti ve biraz daha uyumak için yerleşti.

Bu kez, yoldaşlarının kıpırdanışıyla uyanana kadar uyanmadı. Gözleri kapalıyken, Kanun Asası'nın yakındaki bir kayaya dayandığını hissetti. Gölgeler güneşin baskısını hafifleterek onu kapladı: su yolunu, kum yığını ve aşağı yamaçları kapladılar. Topluluğun hareketleri arasında yine yemek kokusu aldı; Devlerin birbirlerine mırıldandıklarını duydu. Ve dikkatini verdiğinde, Mutabakat'ın yokluğunu hissetti. Anılar ve ölümlülük tarafından sahiplenilmiş, zihninin kırık yerleri arasında dolaşıyordu; ve yüz hatları sanki dehşetleri hatırlıyormuş gibi düğümleli serbest kalıyordu.

Linden rüya gördüyse bile hatırlamıyordu. Ama dehşeti, çılgınları ya da kırkayakların koşuşturmalarını unutmamıştı.

Birkaç dakika sonra başını kaldırdı ve etrafına bakmak için doğrulup oturdu. Jeremiah hâlâ Galt'ın tavizsiz pençesindeydi. *Krill*'in bıçağı hâlâ *croye*'in dişlerini oğlunun boynundan uzak tutuyordu. Kordonlar bir yere gitmişti, şüphesiz Mahrtiir'in emriyle. Ama Manethrall Stave'in yanında durmuş, körü körüne Covenant'ı izliyordu. Mahrtiir sabırsız görünüyordu, sanki ilk Ringthane ile konuşmak için bir fırsat bekliyordu.

Covenant'ın beyaz saçları loş gölgede keskin görünüyordu; o kadar belirgindi ki neredeyse parlıyor gibiydi.

Anele, Galesend'in göğüs zırhının kıvrımına oturmuş, bir parça kurutulmuş sığır etini belirgin bir memnuniyetle kemiriyordu. Buna karşılık Liand, Asa'yı destekleyen aynı kayaya huzursuzca yaslanmış, Linden'i yan gözle inceliyordu. Kara kaşları gözlerinin üzerinde bir kuzgunun kanatları gibi uğursuz bir şekilde yükseliyordu. Uykunun bulanıklığını gözlerinden silerken, Liand'ın içindeki gerginliği düşündü ve onu tanıdığını fark etti.

İlk Woodhelven'in yoksul köylülerine sağlık hizmeti sunmaya karar verdiğinde ve yine *skurj'a* karşı yağmur yağdırma fikrini tasarladığında, aurası aynı artan endişe ve kararlılığı, aynı kendini harcama dürtüsünü ortaya çıkarmıştı.

Linden onun aklında ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama bu onun için nasıl tahmin edeceğini bilemediği bir şekilde tehlikeli olabilirdi. Ve önce kendi argümanlarını ortaya koyması gerekiyordu; denemesi gereken kendi kumarları vardı. Artık ihtiyaç kalmayana kadar onun niyetlerini engellemeyi umuyordu.

Neyse ki bir karar açıklamaya hazır değildi. Rahat görünmeye çalışarak, "Pahni ve Bhapa'yı yakacak odun bulmaları için gönderdim, çünkü bu tepeler sıcaklığını bıraktığında gece soğuyacak. Yine de başarılı olacaklarını sanmıyorum. Bu sert manzarada" -etrafını işaret etti- "çok arayacaklar ve çok az şey bulacaklar."

Boğazını temizledi. "Dere boyunca mı?" Akıntı suyun yanı sıra odun da getirmiştir herhalde?

"Bu mümkün," diye kabul etti. "Bir ateşin tesellisini memnuniyetle karşılarım. Çok fazla karanlık gördük." Sonra omuz silkti. "Ama bu ihtimale güvenmeyeceğim."

İçten içe rahatlayan Linden başını salladı. Asasını geri alarak ayağa kalktı.

Arkadaşları su yoluna, vadi denemeyecek kadar geniş, alçak bir kanyonda ulaşmışlardı. Zeminin çoğu yamaçlardan aşınmış kumdu; ancak çeşitli büyüklükteki kayalar kumdan çıkıyordu. O da böyle bir taşın arkasında uyumuştı: Covenant bir başkasına yaslanmıştı. Bununla birlikte, şirketin daha önce oturduğu kumluk nispeten temizdi.

Ironhand'in yoldaşlarından birkaçı acele etmeden ikinci bir yemek hazırlıyordu. Belli ki iyi yemek yemiş ve dinlenmişlerdi. Thunder Dağı'ndaki yorgunluklarını hatırlayan Linden, canlılıklarının çoğunu geri kazandıklarını görmekten memnundu.

Rime Coldspray ona keskin bir sırıtışla karşılık verdi. Frostheart Grueburn Linden'ı dev gibi bir selamla karşıladı; Latebirth de sırtarak uzun kılıcını kınında gevşetti: söz verir gibi bir hareketti bu. Diğer Swordmainnir'ler Ardent'in bohçalarına odaklandılar.

Linden bakışlarını batıya çevirdiğinde Landsdrop'un eteklerindeki yüksek uçurumu gördü. Güneş uçurumun arkasına uzanmış, yaşla oyulmuş kenarı boyunca akşamüstü ihtişamından bir parıltı bırakıyordu. Bu açıdan bakıldığında, gölgesini tüm topluluğun üzerine düşürüyor, sadece tepelerdeki Branl ve Clyme'ı aydınlık bırakıyordu.

Jeremiah'ı düşünerek, yakında, diye hatırlattı kendine. Daha fazla gecikemezdi.

Kendini sıkıca kavrayarak, Mutabakat'ın yokluğuyla ilgili ikilemi çözmenin bir yolunu bulmaya çalıştı: onu suyun altında tutmayı, ona vurmayı ya da onu iyileştirmekle tehdit etmeyi içermeyen bir yol. Ya da ona sahip olmayı. Bu tür eylemlere dehşetle bakmayı öğrenmişti. *Kroyel*'in Yeremya'yı ele geçirmesi gibi, çok farklı niyetlerle de olsa, onun temel özgürlüğünü ihlal edeceklerdi.

Buna ek olarak, cüzzamlı, kırık, uyuşmuş ve bocalayan biri olarak kalmak istediğini açıkça belirtmişti. Onu aşan nedenlerden ötürü, içinde bulunduğu duruma, sanki onu tanımlıyormuş ya da koruyormuş gibi sarılmıştı.

Sağlık hissini ve şifasını ona empoze etmeye çalışırsa, ona bir şekilde zarar verebilirdi; belki de hayati bir anısına mal olabilirdi. Ya da onun gibi kaybolabilirdi.

Ranyhyn'in uyarılarını bir daha unutmasına izin veremezdi.

Kendinden emin olamayınca Stave ve Mahrtiir'in yanına gitti. Eski Üstat, Covenant'ın çatlamış uykusuna özel bir ilgi gösteriyor gibi görünmüyordu; ama Manethrall İnançsız'ı keskin bir dikkatle inceledi.

"Ona bir şekilde ulaşmalıyız," dedi söze girmeden. "Bulduğumuz yerde çaresiziz ve bu mühlet uzun sürmemeli. Bazı kararlar almak zorundayız. Bunu o olmadan yapamayız."

"İzinle Ringthane," diye cevap verdi Mahrtiir alçak sesle, "girişimde bulunacağım. Timewarden'ı duyularımın izin verdiği kadar derinlemesine araştırdım. Ve onun uzun geçmişine dair Ramen hikâyelerini unutmadım. Belki de onu uyandırabilirim."

"Lütfen," dedi Linden tereddüt etmeden. "Neredeyse her şey denemeye değer."

Mahrtiir'in yaptığı hiçbir şey Sözleşmeyi ihlal edemez.

Manethrall başını salladı. Boynunda hâlâ dokuma *amanibhavam* çelengini taşıyordu. Parçalanmış ve kanla lekelenmişti, sarı çiçekleri solmuştu ama dağılmamıştı. Lifli otlar ip gibi sıkıca örülmüştü. Dikkatle ölü bir çiçeğin ucunu tutamdan kopardı ve toz haline gelene kadar bir avucuna sürttü. Bu durumuna rağmen ot, Linden'in burnunu kaşındıran keskin bir koku yayıyordu.

"Taze ve canlı," dedi Mahrtiir resmen, "*amanibhavam* yalnızca Ranyhyn tarafından güvenle tüketilebilir. Yine de erdemleri çoktur. Hikâyelere göre, ilk Ringthane bir keresinde ondan yemiş ve ölmemiş. Doğru, deliliğe düşmüş. Ama Morinmoss ormanında iyileşmiş. Bu otun kokusunun onu kendine getirebileceğini düşünüyorum."

Covenant'ın yanında diz çökerek Covenant'ın ağzını kapattı. Sonra avucundaki *amanibhavam*'ı Antlaşma'nın burnunun altına tuttu ve bekledi.

Etkisi abuk oldu. Uykusunda kaşlarını atan Covenant sarsılarak uzaklaştı ve başını arkasındaki kayaya çarptı. Gözleri birden açıldı. "Cehennem ve kan," diye nefes aldı. "O kadın beni iyileştirdi. Sanırım onu öldürdü."

Anele, Salva Gildenbourne'da Linden'e, *Morinmoss'un beyaz altın sahibi olan antlaşmayı kurtardığını* söylemişti. Görünüşe göre yaşlı adam haklıydı. Tekrar.

O izlerken, Covenant gözlerindeki anıları kırıpştırdı ve şimdiki zamana döndü.

Artık o günler geride kaldı.

"Linden," dedi kalın bir sesle. "İyi olmana sevindim." Sonra yüzünü buruşturdu. Üzüntüyle başının arkasını ovuşturdu: neredeyse gülümsüyordu. "Belki bir dahaki sefere bana bu kadar sert vurmazsın."

Tüm enginlik unutulur.

Bir an sonra tekrar kaşlarını çattı. "Hayır, bekle. Sen bana vurmadin. O *amanibhavam*'dı. Kokuyu hatırlıyorum. Ve Morinmoss." Hâlâ başını ovuşturarak, "Bunu kendime ben yapmış olmalıyım," diye mırıldandı.

İlk rahatlama telaşından sonra Linden kendi kendine şaşırmaması gerektiğini söyledi. Başka durumlarda da *amanibhavam*'ın harikalar yarattığını görmüştü. Toprak'ın pek çok nimeti arasında imen sadece bir tanesiydi. Tek sürpriz Mahrtiir'in elenginin bu kadar etkili olmasıydı.

"Ben de memnunum." Covenant gibi o da gülümsemeye çalıştı. Ama yapamadı. *Sadece bana dokunma*. "Sana vurmaktan hoşlanmıyorum." Sana ihtiyacım var demek istedi. Lütfen bana yardım et. "Ve seni suyun altında tutmak aşırıya kaçmak gibi geliyor."

"Lütfen beni sev" demek istedi. Her şeye rağmen.

Covenant'ın ağızı buruştu: alaycı bir mizahla yüzünü buruşturdu. Sessizce Stave'e bir el uzattı. *Haruchai* onu ayağı kaldırdığında, "Konuşacak çok şeyimiz var," dedi. Sonra bekleyen yiyeceklere baktı. "Ama belki de önce yemek yemeliyiz. Yine acıktığıma inanamıyorum."

Bir an sonra elini Mahrtiir'in omzuna koydu. "Teşekkür ederim, Manethrall. Linden'in senin gibi dostları olmasaydı hiçbirimizin hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

Manethrall bir Ramen selamıyla karşılık verdi. Sargısı yüz ifadesini gizliyordu ama aurası şiddetli bir başarı parıltısını ortaya çıkarıyordu.

Covenant ve ardından Linden şirketin geri kalanına döndüğünde, tüm Devlerin genişçe sırttığını gördü. Birkaçı kıkırdayarak başlarını salladı. Ve Rime Coldspray, Covenant ve Linden'ı, Insequent'in erzaklarına hoş geldiniz dercesine bir hareketle selamladı.

"Salva Gildenbourne'da Linden Giantfriend ile ilk karşılaştığımızdan beri olduğu gibi," dedi Ironhand boğuk bir mizahla, "şimdi de öyle. Hikâyelerinizin kısalığı kulağımızı sınıyor. 'Aşırıya kaçmak'. Bu tür sözleri eğlenerek karşılamalıyız. Tüm hayatlar bu şekilde sıkıştırıldığında, önemleri tek bir kelimeye sığdırıldığında-" Belli ki bu fikri gülünç bulmuştu. "Ah, dostlarım, neşeyle karşılık vermeliyiz. Yoksa kendinize yaptığınız zulme nasıl katlanabiliriz?"

"Ne yazık ki," diye devam etti, ciddi görünmeye çalışarak, "ömürlerini yüzyıllar yerine on yıllarla ölçen insanların aceleciliğine alıştık. Ayrıca pek çok kılıkta tehlikeyle içli dışlı olmak bize, *dromondların* batması ve dünyaların yok olması gibi durumlarda, koşulların değişkenliğine uyum sağlamamız gerektiğini öğretti."

Etrafındaki devler yine kıkırdadı ve Frostheart Grueburn düpedüz güldü. Görünüşe göre, dünyaların yok edilmesine aşına oldukları fikrinde bir şaka duymuşlardı.

"Coldspray sözlerini şöyle bitirdi: "Bu sezonun ya da bu yılın geri kalanını masallarla eğlenerek geçirmeyi tercih ederdik. Yine de burnumuza dokunduğunda bir zorunluluğu fark edebiliyoruz, her ne kadar biz devler olsak da ve doğamız gereği aptal olsak da. Dünya'nın son krizi yaklaşırken, sizin sağduyunuzu taklit etmeye çalışacağız. Bir kez daha beslendiğimizde, sabırsızlığınızı yatıştırmaya yetecek kadar az bir Dev klavı deneyeceğiz."

Bununla birlikte Demirel gösterişli bir şekilde eğildi ve Kılıçaynır dostlarından gelen alkışlarla desteklendi.

Linden şaşkınlıkla onlara baktı. Tuhaf, diye düşündü, Devlerin neşeliyken nasıl olduklarını unutmuştu. Ve

Yaşadıkları çileden bu kadar kısa süre sonra gülebilmeleri ve alkışlayabilmeleri daha da garipti. Ama Mutabakat ona sahte bir fısıltıyla, "Merak etme. Sakinleşeceklerdir. Bazen böyle konuşmaları sistemlerinden atmaları gerekir."

Bir kahkaha korosu ve birkaç ıslık sesi arasında, sanki çok anlamlı bir cevap vermiş gibi, kumaş tepsilerden birinin yanına oturdu. Kendini aniden yabancılaşmış, ziyafetteki bir hayalet gibi, kimsenin tanımadığı üzüntüler ve korkularla dolu hissedenden Linden tereddüt etti. Covenant Giants'ı ondan daha iyi tanıyordu: Giants onlara ait gibi görünüyordu. Ve onunla boy ölçüşemiyordu. Daha önce hiç onun dengi.

Bir an için biraz yiyecek alıp Jeremiah ile ayrı durmayı düşündü. Oğlunun boşluğu, Croye'in kötü niyeti ve Galt'ın güvensizliği onun ruh haline uyuyordu. Ama sonra Liand kolundan tutup onu aşağı çekerek Covenant'la arasına oturttu ve onun yerine karar verdi.

İç geçirerek Grueburn'den bez bir tepsi aldı.

Çok geçmeden Pahni ve Bhapa bir yamaçtan aşağı, alacakaranlığa doğru geldiler. Pahni Liand'ın yanındaki kuma çöküp onu çabucak kucaklarken, Bhapa da Mahrtiir'e Kordların gece boyunca küçük bir ateş yakmaya bile yetecek kadar odun bulamadıklarını söyledi. Bhapa'nın duruşundan azarlanmayı beklediği anlaşılıyordu ama Manethrall yumuşak bir sesle cevap verdi: "Endişelenme Kord. Bu bölge çok çorak. Bir ateş öğütlerimizi rahatlatırdı ama eksikliği bizi üzmeyecek." Başıyla hazır yemeği işaret etti. "Yiyebilirken yiyin ve dinlenin."

Sonra tavrı keskinleşti. Sesinde tanıdık bir keskinlikle ekledi: "Unutma ki ben öldüğümde sen Manethrall olacaksın. Uygun törenlerden ve saygıdan mahrum kalacaksın ama yine de benim görevlerimi üstlenmelisin. Bunu yapmak için sandığınızdan daha uygunsunuz."

O konuşurken, Linden'in sırtından istemsiz bir ürperti geçti. Mahrtiir'i anlıyordu. Ona şöyle söylenmişti: *Kalbinin arzusunu bulmak için uzun bir yol kat etmen gerekecek. Sadece geri döndüğünden emin ol.* Manethrall Bhapa'yı hazırlamaya çalışıyordu.

Pahni gibi Mahrtiir de Ahit'in kehanetlerinin ne anlama geldiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Ülkenin size ihtiyacı var.

Bhapa da aynı arzuyu hissediyordu: Mahrtiir'in önünde eğilip yerine otururken Linden bunu onun gözlerinde gördü. Ama aynı zamanda korkuyordu da. Anele aracılığıyla Antlaşma'nın ruhu hem Bhapa'ya hem de Pahni'ye isimleriyle hitap etmişti. *Bazı açılardan en zor iş siz ikinize düşüyor. Hayatta kalmanız gerekecek. Ve onların sizi dinlemesini sağlamanız gerekecek.* Linden bunun Üstatlara bir gönderme olduğunu tahmin ediyor ya da bundan korkuyordu; ama bunun ne anlama gelebileceğini kestiremiyordu. Aşağı Diyar'dan bakıldığında, Revelstone ve koruyucularına ulaşmak mümkün değildi.

Onu duymayacaklar. Zaten onlara kendilerinden utanmaları için çok fazla sebep verdi.

Yemeye başladığında, yavaşça çiğnedi, tattığı şeyden zevk alamayacak kadar sıkıntılıydı. Ve şaraptan uzak durdu. Geriye dönüp baktığında, Üstatlara *kendilerinden utanmaları için herhangi bir neden vermek bir hata gibi görünüyordu; belki de ölümcül bir hata.* Aşağılanmayı çok iyi biliyorlardı ve nasıl üzüleceklerini bilmiyorlardı.

Etrafındakiler iyi ama idareli bir şekilde, en azından bir önceki yemeklerinin standardına göre yemek yiyordu. Dev oldukları için Coldspray ve yoldaşlarının doyması daha uzun sürdü. Ama Ardent'in son zengin şarabını da bitirdiklerinde işleri bitmişti. Kalan erzakları toplamak için birlikte ayağa kalktılar.

Yiyecekleri ambalajlarına ve bohçalarına yerleştirdikten, yatak örtülerini ve su tulumlarını bir kenara koyduktan sonra Kılıçmainnir tekrar oturdu. Daha önce olduğu gibi, daire şeklinde dizildiler. Aynı anda Covenant da seçtiği kayaya yaslanarak yerine oturmak üzere hareket etti. Linden, sanki onu bir düşman olarak görüyormuş gibi, kendini onun karşısına konumlandırdı. Adam onu itmişti: mesafesini koruması gerekiyordu.

Kalınlaşan karanlığın içinde bir gece yarısı şafağı gibi, Asa çapraz bacaklarının üzerinde duruyordu. Liand ve Pahni el ele tutuşarak onun yanında yerlerini aldılar: ince bir bağlılık beyanı. Stave ise sırtını destekleyen kayanın arkasında duruyordu. Ama Mahrtiir ve Bhapa Devlerin arasında oturuyordu. Çember bir kez daha Anele'yi koruyucu beşiğine aldı.

Şirketin ötesinde, Jeremiah *krillerin* ışığında siluet halinde duruyordu, sanki o ve *croyel* kendi kasvetlerine bürünmüşlerdi. Arjant rengi parıltı Galt'ın yüzünü aydınlatıyor, düz bakışlarına yansıyor ama formunun geri kalanını karanlığa gömüyordu. Gümüş çizgiler, Jeremiah nefes aldıkça hafifçe kayarak çember boyunca uzandı ve Covenant'ı buldu. Orada beyaz saçlarını tutuşturuyor gibiydiler; ama gözlerini gölgede bıraktılar.

Linden'in görebildiği kadarıyla, Ardent şirketi savunulamaz bir konumda bırakmıştı. Düşmanlarından çok uzaktaydılar. Ve burada ya da herhangi bir yerde, Solucan'ı durdurmak için hiçbir şey yapamazlardı.

"Pekâlâ, o zaman," diye başladı Demir El aniden. "İnsanların kısalığına ve *Haruchai*'nin metanetine **g ö r e** uyarlanmış bir Giantclave. Her halükârda zorlu bir görev. Yine de buna layık olduğumuzu kanıtlamalıyız. Şüphesiz her birimizin içinde beslenen ihtiyaçlar ve sorular var. Bunları nasıl değerlendirmeliyiz?"

Doğrudan ya da dolaylı olarak tüm topluluk Coldspray'in sorusunu Linden'e yöneltmiş gibiydi. Ancak arkadaşları onu beklerken Covenant konuştu.

"Bu halimizle çok zayıfız. Yukarı Diyar'ın neresinde olursa olsun, Kevin'in Kir'i Linden ve Asası'na kramp girer. *Yaralar* olduğu sürece de yüzüğü riske atmayı göze alamaz." Yüzüğe onun ya da onun demedi. "Güce ihtiyacımız var.

"Kevin's Dirt'ten Kastenessen sorumlu. Gücünü Adını Vermemesi Gereken Kadın'dan alıyor ama bu onun işi. Onun, Esmer'in ve *Mokşa* Raver'in. Onun hakkında bir şeyler yapmalıyız."

"Ve Joan hakkında," diye sertçe söze girdi Linden. Kızgın olması gerekiyordu.

Dokunma bana. Aksi takdirde şimdi onunla yüzleşemezd.

"Biliyorum." Covenant kısalmış parmaklarıyla yanaklarını ovuşturdu; parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Alacakaranlıkla kesilmiş argent çizgileri sakat ellerini vurguluyordu. "Ve Joan."

"Ve Roger," diye devam etti Linden.

"Evet," diye iç geçirdi Covenant. "Oğlum. Bunu ben de biliyorum."

"Ayrıca," diye ekledi Mahrtiir, "Ardent, Sandgorgonların ve *skurjların* hazine değerindeki Salva Gildenbourne'a saldırdığından bahsetti. Ve ilk Ringthane'in oğlunun bir Mağara Şövalyeleri ordusu topladığını söyledi."

"Ama bu tür kötülüklere nasıl karşı koyabiliriz?" diye sordu Liand, "Biz az ve güçsüzken ve mesafe çok uzakken? Solucan gelmeden o kadar uzağa gidemeyeceğimize emin misiniz? Ve Ardent'in bizim büyük müttefikimiz olduğunu inkâr edebilir miyiz? Bizi bu bölgeye yerleştirmek için nedenlerini gizledi. Yine de bu sebepler kesinlikle var. Onları göz ardı ederek kendimizi tehlikeye atmıyor muyuz?"

Manethrall tereddüt etmeden cevap verdi: "Mesafeden korkmamıza gerek yok. Ranyhyn çağrıldıklarında cevap verecektir. Ve bu Devler koşabileceklerini tüm soruların ötesinde kanıtladılar. Fersahlar bir engeldir, evet, ama bizi ilgilendirmezler."

Hynyn'i düşünmek Linden'in göğsünde bir sızı uyandırdı. Mahrtir haklıydı. Atlar cevap verecekti. Ve Hynyn'in bağlılığı, Linden'in atlı ayine katılımını dolduran korkunç görüntülere karşı dokunaklı bir argümandı.

Ama Ranyhyn'in yardımı bekleyebilirdi. Onu uyarmışlardı ve o da onları çok sık dikkate almamıştı.

Rime Coldspray sesindeki demirle şöyle diyordu: "Bizim asıl endişemiz Dünyanın Sonu Solucanı'dır. Bu ölçüye göre, Kastenessen ve Thomas Covenant'ın eski eşi, tıpkı Sandgorgonlar ve *skurjlar* gibi önemsizdir. Solucan söz konusu olduğunda, Anele tarafından aktarılan içgörülerini dikkatle değerlendirmeliyiz. Deliliği aşikâr olsa da, yeteneklerinden şüphe edilemez."

Covenant başını salladı. Ancak herhangi bir çekincesi varsa bile bunu dile getirmede.

Yaşlı adamı düşünen Linden yüzünü buruşturdu. Hazard'ın bir eteğinde obsidyen üzerine yayılmış olan Sunder ve Hollian'ın oğlu, dağın en yaşlı kayasının yasını dile getirmişti.

Burada bile hissediliyor. Yazılmış. Ağıt yakıldı. Solucan'ın uyandırılması.

"Biz Devleriz," diye mırıldandı Cirrus Kindwind, ön kolunun kütüğüne masaj yaparak, "hem Deniz'in hem de Taş'ın aşıklarıyız. Yaşlı adamın sözlerini çok iyi hatırlıyoruz. Ölümün yaşam için ne kadar gerekliyse, Solucan'ın da o kadar zorunlu açlığından bahsetmişti."

Daha az rızık tükettiğinde, Toprağa gelmelidir.

"Evet," diye onayladı Demir El. "Ve onun vahyinde belirsizliğe yer yoktu."

Burada son besinini bulacaktır.

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı Covenant karanlık bir sesle. "Hepimiz hatırlıyoruz. Bu kimsenin unutacağı türden bir şey değil."

Eğer yasak değilse, Dünya gücüne sahip olacaktır. Dünya'nın kalbinin en güçlü ve özel girintilerinden gelen yaşam kanı. Dünyanın son kalp atışları gibi, Anele de onun sonunu ilan etmişti. Dünyanın Sonu Solucanı Dünya'nın Kanını içtiğinde, gücü Zamanın Kemerini tüketecektir.

"Peki, o zaman," diye tekrarlardı Coldspray acımasızca. "Eğer hatırlanıyorsa, o zaman tek eksiği açıklanmasıdır. 'Dünyanın Kanı' hakkındaki kavrayışımız yeterli değil. Bu tür gizemlere dair hikâyelerimiz yok. Ve Linden Dev Dostu, Ülke'nin geçmişindeki yolculuğunun iskeletinden biraz daha fazlasını açıkladı. Solucan'a karşı çıkmamız ya da onu yasaklamamız gerektiğine göre, onun 'son beslenmesi' hakkında daha fazla bilgi sahibi oluruz. "

Covenant başını eğdi. *Melenkurion* Skyweir yönetimindeki Roger ve Jeremiah'ı hatırlayan Linden, cevap veremeyecek kadar büyük bir kargaşa hissetti. Bunların hiçbirisi Jeremiah ya da *croyel* ile ilgili değildi. Ama Stave her zamanki soğukkanlılığıyla cevap verdi.

"Sadece bir *Haruchai* Dünya'nın Kanına tanıklık etmiş ve yaşamıştır, Kan Muhafızı Bannor. Dolayısıyla Toprak Kanı hakkındaki farkındalığımız Lordların kulak misafiri olduğu konuşmalarla sınırlı değildir."

Linden, Bannor'un anılarının Covenant'ın karanlık bakışları arasında hayalet gibi uçuştüğünü görür gibiydi. Ama Stave'in sözünü kesmedi.

Karakteristik olarak kısa ve öz konuşan Stave, Devlere Linden ve Covenant'ın -ve dolaylı olarak Liand ve Ramen'in- zaten bildiği şeyleri anlattı. En saf ve en yoğun haliyle Dünya Gücünden bahsetti: Komuta Gücü verecek kadar güçlü bir büyü. Ve halkının onun tehlikeleri hakkında bildiklerini anlattı.

"Bu nedenle Yüce Lord Damelon Giantfriend bunu herhangi bir kullanım için çok tehlikeli buldu. Böylesine mutlak bir kudret ölümlülerin kavrayışını aşar. Herhangi bir Emir hem öngörüğü hem de kontrolü aşar. Onu söyleyen kişi için yıkıcı olabilir."

"Özetle," diye homurdandı Demir El, "bu Toprak Kanı'nı

aramamamız ve Solucan'a uykusuna devam etmesini emretmemiz gerektiğini düşünüyorsunuz."

Stave omuz silkti. "Eğer Dünya Gücü Solucan'ın gıdasıysa, o zaman Solucan da Dünya Gücü'nün ta kendisidir. Dünya Gücü Dünya Gücünü bastırabilir mi? Tüm yaşam ve ölümün sona ermesini emredecek misiniz?"

Şirket uzun bir süre sessiz kaldı. Linden arkadaşlarının arasında dolaşan sıkıntıyı hissetti, onların engellenmiş anlama arzularını sezdi. Ne *yapacaklarını* bilmeleri gerekiyordu. Hiçbiri felaket karşısında pasif kalabilecek insanlar değildi. Ama tutkuları ve kararlılıkları için bir çıkış noktaları yoktu.

Ve Linden onlara rehberlik edemezdi. Sadece kendi adına konuşabilirdi.

-Ve o çoktan kendi yolunu seçmişti.

Stave'in meydan okumasına başka kimse yanıt vermeyince Liand tereddütle, "Belki de ihtiyacımız olan içgörü Anele'nin sözlerinin başka bir yerinde yatıyordur. Solucan'ın 'Eğer taş ve ahşabın unutulmuş hakikati ona karşı çıkmazsa' yıkım getireceğini söylememiş miydi? Nedir bu gerçek?"

Covenant'ın cevabı yüzünü buruşturmak oldu. "Aklım almıyor. Eğer bilseydim bile, şimdi gitmişti. Çok fazla şey var. Çoğunu kaybettim. Ve her geri döndüğümde daha fazlasını kaybediyorum."

Mahrtiir sert bir şekilde şöyle dedi: "Yine de Anele'nin açıklamasının diğer yönleri de dikkate alınmayı gerektiriyor. O sadece 'unutulmuş gerçek' ve Dünya Kanı'ndan bahsetmedi. Ayrıca 'yasaklamayı' da teşvik etti. "

"Ormanlılar bunu nasıl yapacaklarını biliyorlardı," diye itiraf etti Covenant. "Colossus of the Fall'u onlar yaptı. Ravers'a karşı Interdict. Ama sonunda başarısız oldular." Kaşlarını çatarak gözlerini *krillerden* sakladı. Sadece dönüştürülmüş saçları ışığı tutuyordu. Yüzyıllar boyunca Colossus'un kendisi de parçalanmıştı. "Çok fazla ağaç katledildi. Düşen her bir ağaç Ormanlıları daha da zayıflattı.

"Bu da bizi güce geri götürüyor. Berek bile onların yaptıklarını yapabilecek kadar güçlü değildi. Kevin'in ilmi kaybolmadan önce, Lordlar Uyarı Sözü dedikleri şeyi kullanıyorlardı. Ama onların yasaklama versiyonu Colossus'a kıyasla önemsizdi."

Tüm enginlik unutulur.

"Eğer bu bilgi Insequent'lar arasında devam ediyorsa," dedi Stave biraz acımasız bir ifadeyle, "Ardent'lar bundan bahsetmedi."

Frostheart Grueburn başını kaldırdı. "Şüphesiz *Elohim* bizim sahip olmadığımız şeylere sahiptir."

"Ve cevap vermelerini mi bekliyorsunuz?" diye karşı çıktı Covenant. "Eğer onlara sormanın bir yolunu bulabilirsen?" Başını iki yana salladı. "Hayatları için kaçmakla çok meşguller. Onları Solucan'dan daha çok korkutacak bir şey yapmadığımız sürece muhtemelen bizi fark etmezler bile-"

Bu fikrin bariz faydasızlığını askıda bıraktı. Linden'in çeşitli şekillerde duyduğu hikâyelere göre, Ormanlılar Colossus'un içine bir *Elohim* hapsederek Interdict'i yaratmışlardı. Artık Infelice'in halkının kendini feda etmekten bıktığından emindi. Zaten ölüyorlardı.

"O halde," dedi Rime Coldspray hırlar gibi, "*Elohim*'in adını verdiğimizize göre, endişelerimize bir yenisini daha ekleyeceğim.

"Swordmainnir, anlayamadığımız amaçlar uğruna Topraklar'ın dışında kalan Lostson Longwrath'ı unutmadı. Thomas Covenant'ın dirilişiyle birlikte, *Elohim*'in ona uyguladığı *lanet* engellenmiş oldu. Şimdi serbest mi bırakıldı? Öfke onu hala deliliğe ve cinayete zorluyor mu? Bizler Devleriz ve onun halkıyız. Onu unutamayız."

Longwrath Linden'ı öldürmeye çalışmıştı. Hem de birden fazla kez. Ama *Elohim* şimdi onun ölümüyle ne kazanabilirdi ki?

Bir an sonra Manethrall Mahrtiir ayağa kalktı. Sabırsızlıkla çemberin içine girdi. Dişlerinin arasından şöyle dedi: "Bu tehlike muhasebesi hiçbir işe yaramıyor. Bir zamanlar bize bir miktar rehberlik önerilmişti. Başka bir öğüdün yokluğunda, buna güvenmek zorundayız. *Bundan bahseder* misiniz, Timewarden?"

Covenant irkildi. "Ne demek istiyorsun?"

Linden da yüzünü buruşturdu. Ne olacağını biliyordu.

"Lord'un Kalesi'nin platosunda," dedi Mahrtiir, "Yüzüktayfları'nın ilk yoldaşları olan bizlere hitap ettin. Anele'nin sesiyle kehanetler ve öğütler verdiniz. Söylediklerinizin hiçbirini unutmadık ama yine de önemleri aklımızdan çıkmıyor.

"Önümüzdeki yolları görebilmemiz için şimdi onlara biraz ışık tutar mısın?"

Covenant, avuç içlerinin ve parmaklarının kalıntılarının hâlâ var olduğunu kendine hatırlatmak istercesine duygusuz ellerini bir kez daha yüzünde gezdirdi. Kısa bir süre için Manethrall'ın sargılı bakışlarından kaçtı. Sonra da

Başını kaldırdı ve Mahrtiir'in boş göz çukurlarına baktı. Merhamet ya da pişmanlık bakışlarını bulanıklaştırdı.

"Özür dilerim. Hatırlamıyorum. Denemekten de korkuyorum. Bazen geçmişî araştırmak ayağımın kaymasına neden oluyor. Bu olduğunda, kendimi nasıl geri getireceğimi bilmiyorum."

Manethrall hemen, "*Amanibhavam* seni geri getirecek," diye karşılık verdi. "Elbette," diye cevap verdi Covenant bir lanet gibi.

"Ve ne zaman yaparsan

Bunun gibi bir şey, hatırlamaya çalıştığım şeyin bir parçası daha kayboluyor. Kalıcı olarak, söyleyebileceğim kadarıyla. O zaman benden geriye daha az şey kalır ve eski halime dönemem."

Şirketin ilgisine olabildiğince uzun süre dayanmış gibi görünüyordu. Sonra yumruklarını birbirine vurdu.

"Gördün mü?" diye tersledi. "İşte *bu* yüzden hâlâ Arch'ın bir parçasıyken hiçbir şey söylememeliydim. Bu yüzden hayata geri dönene kadar hiçbir şey söylemedim. Bana ne yapacağımı biliyormuşum gibi bakmana neden oluyor.

"Ama artık ben de *insanım*. Herkes kadar yanılabilirim. Ve ben yaşamadım-" Hayal kırıklığı ya da protesto içinde inledi. "Senin yaşadığın şeyleri ben yaşamadım. Senin öğrendiklerini öğrenmedim. Sadece olanları izlemek aynı dersleri vermiyor.

"Cehennem ateşi ve lanet!" diye bağırdı aniden. "Bütün bunları," - kollarının uzanışı dünyayı ima ediyor gibiydi- "seni kazanılmamış bilginin *tehlikeli* olduğuna ikna etmeden mi yaşadık?"

Çemberin etrafına dik dik baktı ve kimsenin ona karşı çıkmasına izin vermedi. Kimse cevap vermeyince, eğe törpüsü gibi alçak bir sesle devam etti: "Her şeyi hatırlasam bile, sizin yerinize karar veremem. Ve bazı şeyleri açıklayamam. Yeterli değilim çünkü bunları yaşamadım. Siz kendi başınıza çözene kadar -her neyse- yapabileceğim tek şey sizi yanlış yönlendirmek olur.

"Cüzzamlı olmam *gerek*. Aklıma olduğu gibi ihtiyacım *var*. Başka bir savunmam yok."

Dokunmayın bana. Dönüştüğüm şeyden korkuyorum.

Linden ellerini iki yana açıp alt dudağını çiğnerken, Demir El şirketin sessizliğinin ilerleyen alacakaranlık kadar yoğun görünene kadar birikmesine izin verdi. Sonra da şöyle dedi

"Biz devler, kazanılmamış bilginin tehlikelerini biliriz. Ve eğer öyle olmasaydık, Linden Giantfriend'in etsiz hikayesi öğütlerle doludur.

"Bir konuda Manethrall çok güzel konuştu. Pek çok cehaletimizi detaylandırarak, hiçbir şey elde edemeyiz. Hem kendimize hem de kalbiyle bizi bugünkü Sargasso'ya götüren kadına güvenmenin zamanı geldi.

"Linden Giantfriend, söyleyeceğiniz her sözü memnuniyetle dinleyeceğiz."

Linden'in arkadaşları hep birlikte, sanki bir kahinin otoritesine sahipmiş gibi ona doğru döndüler.

Yüzünü saklamak istedi. Daha da ötesi, haykırmak istedi: "Cevabın *bende olduğunu* düşündüren ne? Şimdiye kadar başardıklarımı *beğendin* mi? Ama bu tür serzenişler kendine acımak kadar faydasızdı. Ve kararları ve sonuçları bir kenara bırakma hakkından uzun zaman önce vazgeçmişti. Wandering'in Eşiği'nden Andelain'e kadar arkadaşlarını kendisini takip etmeye ikna etmiş ya da zorlamıştı. Artık kendi yolunu çoktan belirlememiş gibi davranamazdı.

Küçük bir sesle, "Hiçbirinize ne yapacağınızı söyleyemem. Çok fazla hata yaptım ve siz bunların hiçbirini hak etmediniz. Size sadece ne yapacağımı söyleyebilirim."

Titreyerek bir nefes aldı ve düzenli bir şekilde konuşabileceğini düşünene kadar tuttu. Sonra şöyle dedi: "Bazen bildiğim her şeyi acil servislerde öğrendiğimi düşünüyorum. Bana her seferinde bir sorunu ele almam öğretildi. Ve hemen önümdekiyle başlamam öğretildi.

"Jeremiah artık elimizde. O burada. Ve onun önemli olduğu çok açık. Onunla başlayacağım."

Kanun Asası, oğlunu öldürmeden *kroyeli* söndürmek için yanlış türde bir güç mü kullandı? İyiydi. Hâlâ sağlık hissine sahipti ve artık Kevin'in Kir'i tarafından engellenmemişti. Ve eğer bu yeterli olmazsa, yine de Covenant'ın yüzüğünü kullanmasını sağlayabilirdi.

Gyre'lı Kasreyn beyaz altın hakkında, *onun kusurluluğunun Dünya'nın yaratıldığı paradoksun ta kendisi olduğuna ve bir ustanın onunla mükemmel eserler yaratabileceğine ve hiçbir şeyden korkmayacağına* inanmıştı. Onun yanlış olduğunu düşünmek için hiçbir nedeni yoktu.

"Önce," diye mırıldandı, "biraz daha uyuyacağım. Sonra Jeremiah için düşünebildiğim her şeyi yapacağım." *Croye*'in onu duyabileceğini bildiğinden, daha sert bir sesle ekledi: "Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandıracak kadar güçlüysem, en azından o lanet canavarı *korkutabilmeliyim*."

"İşte!" Covenant'ın ses tonu aynı anda hem memnuniyet hem de endişe ifade ediyor gibiydi. "İçimizden birinin bir planı var. Her şey sırayla. Bu bana mantıklı geliyor. Ironhand haklı. Biraz güven zamanı."

"Ardent'i duydunuz. Bir şekilde her şeyi değiştirdi. Yüce Lord Foul bile şimdi ne olacağını bilmiyor. Belki de Jeremiah'ı gerçekten kurtarabilir. Belki de aramızda kurtarılması *gereken* tek kişi odur."

"Her halükarda-" Ellerini iki yana açtı. "Bizi buraya kadar getirebilecek tek kişi o."

Çünkü arkadaşları vardı-

Linden onun sesindeki alt akımı fark etti; karmaşık niyetler ya da arzulara dair bir ipucu. Gizli bir neden mi? Kendisine sakladığı özel bir umut ya da ihtiyaç mı? Bilmiyordu ya da başka imalar onun için daha önemliydi.

Ona onay vermişti. Bir kez daha. Yine de, sanki adam az önce onun hakkında hüküm vermiş gibi dudağını ısırıldı.

3.

-Bedeli Ne Olursa Olsun

Bir süre sonra Devler çemberden ayrıldılar. İlk ayağa kalkan Rime Coldspray oldu; ama Grueburn, Cabledarm ve diğerleri de kısa sürede onu takip etti. Yaşadıkları hayal kırıklığı çok açıktı. Yine de Linden'dan ya da Mutabakat'tan daha fazlasını talep etme konusunda açık bir isteksizlik sergilediler. Bunun yerine, Demir El'in bir sözüyle birbirlerinden ayrıldılar. Sığ kanyonda kısa bir yol yürüdükten sonra tekrar oturup birbirlerine baktılar. Alacakaranlık esintisinin taşıdığı bir susurruştan biraz daha fazlası olan alçak seslerle birlikte konuştular, kendi daha az yoğunlaşmış Giantclave'lerini tuttular.

Linden ne söylediklerini anlayamadı ve anlamaya da çalışmadı. Onlar devdi: onların kalplerine kendi **k a l b i n d e n** daha çok güveniyordu.

Hâlâ seçtiği kayaya oturmuş, yüzünü Covenant'a dönmüş ama ona bakmıyordu. Liand ve Pahnı onun yanında kaldılar: değer verdiği ama istemediği bir dayanışma gösterisi. Stave ise sanki bağlılığı onu belirsizliğe karşı dirençli kılmış gibi arkasında duruyordu. Böylesine kasıtlı bir inanç, onun sahip olmadığı güçlere çok fazla güveniyordu.

Daha uzakta Galt, *Croye*'i ve Jeremiah'yı kontrol ediyordu. Mora çalan gökyüzünde zar zor görülebilen kayalıklar kadar uzak ve yansımaz olan Clyme ve Branl her yönden gelebilecek tehditleri izliyordu.

Kılıçmainnir'in oturduğu kumun etrafında, Manethrall Mahrtiir gerginliğini kontrol edemeyerek volta atıyordu. Linden ondan bir anlık bir kızgınlık, kendisine karşı gıcırdayan bir öfke yakaladı.

işe yaramazlık. Sıkı adımları bir protesto yinelemesini andırıyordu. Kâfir'den aldığından daha fazlasını istiyor gibiydi.

Linden'in yanına çömelen Bhapa endişesini Mahrtiir'den gizlemek için özenli bir çaba gösterdi. Başını eğdi, Mahrtiir'in dikkatini çekmemeye çalıştı. Yine de Bhapa'nın gözleri ne zaman *krillerin* ışıltısını yakalasa, Linden onların Manethrall'a doğru gidip tekrar uzaklaştığını gördü.

Mahrtiir bir amaç duygusu için yanıp tutuşuyordu: Bhapa öyle değildi. Manethrall'ının onun yerine karar vermesini istiyordu.

Anele uykuya dalmıştı, görünüşe göre sabırsızlıktan habersizdi. Ağzı açık, aralıklarla horluyor ve homurdanıyordu; ara sıra seğiriyor; sanki rüyalarında Fırtınabaşı Galesend'in zırhıyla bütünleşmeye çalışıyormuş gibi uzuvlarını oynatıyordu. Yine de uykusu derindi: yaşlıların, aşırı yorgunların ve dehşete düşmüşlerin uzun bilinçsizlik çöküşü. Onu inceleyen Linden, adını söylediğinde onu duymayacağından şüphelendi.

O zaman bırakalım uyusun, diye düşündü. Dinlenmeyi hak edecek kadar çok şeye katlanmıştı.

Bu konuda yalnız olmadığını biliyordu.

Yakında kendisi de uyumak istiyordu. Ancak çözülmemiş kaygılar hâlâ sinirlerinde geziniyordu. Bir süre sonra, bir parçasının Covenant'ın konuşmasını beklediğini fark etti. Covenant ya da Mahrtiir. Mantıksız bir şekilde, karanlığı aydınlatacak bir şeyler duymayı umuyordu. Ama tek ışık *krillerden* ve alacakaranlığın azalan ışıltısından geliyordu.

Kendi kendine iç geçirerek ayağa kalktı. Liand ona katılmak için hareket ettiğinde, onu durdurmak için bir elini omzuna koydu. Bir bakışıyla Stave'den kumları aşip dereye doğru giderken kendisine eşlik etmesini istedi.

Suyun kenarında düz bir taş seçti ve oturdu. Akıntıya bakarak Asa'yı kucağına yerleştirdi ve birçok ihtiyacından birkaçına isim bulmaya çalıştı.

Asa, bacakları boyunca uzanan, karanlığıyla dünyanın en derin mağaraları kadar keskin bir ebon şafttı. Caerrol Wildwood ona emir gibi rünler vermişti ama onlara nasıl itaat edeceğini bilmiyordu.

Onun yanında duran Stave sessizce bekledi.

Bir süre sonra, derenin alçak sesi gibi mırıldandı, "Kaçışın bir bedeli vardır. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Her zaman bir bedeli vardır. Kayıp Derinlik'ten çıkmak" -banı hatırlamak istemiyordu- "zordu ve sanırım hâlâ bunun bedelini ödüyoruz. Belki de şu anda her şeyin bu kadar bulanık görünmesinin nedeni budur. Henüz ödemeyi bitirmedik."

"Seçilmiş," diye cevap verdi Stave sessizce, sanki unvanı söylediklerine bir yorummuş gibi.

Linden ona daha fazlasını söylemesi için bir şans verdi. O söylemeyince, kadın devam etti.

"Bana Covenant'ın Esmer'i gitmeye ikna ettiğini söyledin. Ama bunu nasıl yaptığını söylemedin." *Kurnazlık ve çaresizlikle*-"Ya da nasıl zamanı olduğunu. Hatırladığım son şey"-kâbuslara karşı kendini sıktı-"hepimiz ölmek üzereydik."

Stave'in sesi sertleşerek, "İnançsız'ın çabaları Anele tarafından mümkün kılındı," diye cevap verdi.

Linden eski Üstadı incelemek için başını çevirdi. Anele-?

"İlk olarak," diye açıkladı Stave, "İnançsız, felaketi doğrudan etkilemeye çalıştı. Sonra yaşlı adamdan yardım istedi. Belki Anele taş üzerinde durduğu için, belki de bizim tehlikemiz onun deliliğini aydınlattığı için, İnançsız'ın çağrısına güneş taşıyı talep ederek karşılık verdi. Sonra Ölüler arasındaki ailesine ulaştı. Buna karşılık olarak Sunder Graveler ve Hollian eh-Brand, iblis saldırmaya hazırlanırken önümüzde belirdi. Ancak hemen geri çekildiler. Onların yerine Yüce Lord Elena'nın hayaleti yardımımıza geldi ya da zorlandı.

"Öyle acı çekiyordu ki Seçilmiş, felaketin dikkatini çekti. Felaket onu tüketmeye çalışırken, İnançsız Esmer'i yakın zamanda mahvolmamızdan vazgeçirmek için bir fırsat elde etti."

Linden kendi içinde sendeledi. Bunu *Anele* mi yaptı? O mu yaptı? Covenant'ın ısrarıyla mı? Yaşlı adam bunu nasıl başarmıştı? Ve Covenant Anele'nin böyle şeyler yapabileceğini nereden biliyordu?

En azından artık kâbuslarında neden Elena'yla karşılaştığını biliyordu. Cennetteki Tanrı! Covenant kendi oğlunu feda etmişti.

Kızım. Belki dolaylı olarak: Anele'nin ne yapacağını ya da sonucun ne olacağını tam olarak öngörememiş olabilirdi. Yine de- Ama Linden onu pek suçlayamazdı. Andelain Ölüler Arasında'da, Elena'nın işkence gören gölgesinin herhangi bir şekilde affedilmesini reddetmişti. İstemedi de olsa, Elena'nın ruhunun iblisin en çok arzuladığı besin olmasını sağlamıştı.

Linden, kayıp Yüce Lord'un korkunç sonundan en az Covenant kadar -ya da Anele ve ailesi kadar- sorumluydu.

Derinden sarsılmıştı, Stave'in anlattıklarının ardından gelen sorular için kelime bulamıyordu. Kendine has üslubuyla, onun sıkıntısının kesinlikle farkındaydı. Yine de sesi yumuşamadı ve ekledi: "Ur Lordu'nun Esmer'i sürgün ettiği argümanlar, Cail'in oğlunun tekrar saldıracağını garantiledi."

Ah, Tanrım. Linden anlamaya çalışarak sordu: "Covenant'ın bunu nasıl yaptığını biliyor musun? Esmer'i gitmeye ikna etmek için ne söyledi?"

Stave bir an tereddüt etti. "Emin değilim, Seçilmiş," diye itiraf etti. "İnançsız, felaket beyaz altını ele geçirirse Kastenessen'in tehlikeye gireceğinden bahsetti. Yine de Esmer'in onu ne derece dikkate aldığı belli değildi. Esmer daha ziyade başka güçlerin ya da varlıkların yardım ve ihanet terazisini kendi lehine dengeleyeceğini umuyor gibiydi. 'Neden kurtarılmadığınızı anlayamıyorum' dedi. Sana hizmet etmek isteyenlere bolca fırsat verdim. Yine de reddedildim. Ayrıca protesto amacıyla, 'Gerçekten ihanete uğradınız, ama benim tarafımdan değil' dedi. Ancak sözlerinin anlamı-" *Haruchai* omuz silkti.

-size hizmet etmek isteyenler-Linden el yordamıyla bir anlam aradı ve hiçbir şey bulamadı. Felaket yaklaşırken olası tüm dost ve müttefikler orada değil miydi? Ranyhyn'i saymadı. Kayıp Derinlik'te ona eşlik etmiş olamazlardı.

O zaman kim-? "Oh, kahretsin," diye mırıldandı. *Elohim* değil: bu söz konusu bile olamazdı. "Anlamıyorum. Ve gizemli olmanın hayatlarının işi olduğunu düşünen insanlardan bıktım usandım." Ara sıra Covenant bile. "Sadece bir kez olsun, küreğe kürek diyen biriyle tanışmak istiyorum."

Stave, *Haruchai* için bir iddiada bulunabilirdi; ama onu şaşırtarak şöyle dedi: "Demondim'in dölü böyle yapıyor. Bunu yapamayız

Onların konuşmalarını anlamak onlardaki değil, bizdeki bir eksikliktir. Onların niyeti anlamayı engellemek değildir."

Linden yavaşça başını salladı. Elbette haklıydı. Ur-villerin ve Waynhim'in ortak kararlılığı insani terimlerle açıklanamaz olabilirdi ama amaçlarını açıkça ortaya koymak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Eğer Esmer olmasaydı-

Lanet olsun Esmer.

Bir süre sonra kararsızca, "Tamam. Adil davranmıyordum." Sonra ekledi, "Ve Alçakgönüllüler gizemli değildir. Sadece suskunlar. Ve şüphelidirler." Altlarında bataklık gibi kayan bir zeminde duruyorlardı. Onunla birlikte yaptıkları her şey onları temel taahhütlerinden uzaklaştırmıştı. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorlar?" Dereyi ve alacakaranlık tepeleri kastediyormuş gibi amaçsız bir el hareketi yaptı. "Günlerdir bana katlanıyorlar - muhtemelen hayatta kalmamı beklemedikleri için. Ama kesinlikle *onaylamıyorlar*.

"Ne yapacaklar?"

Covenant'a benzemek için sakatlanmışlardı. Bir anlamda, ellerinde kalan tek şey oydu.

Stave kısa bir süre düşündü. Cevap verdiğinde, ses tonu doğal soğukkanlılığına rağmen hiddetli olduğunu ima ediyordu.

"Tüm bu olanlardan hoşlanmadıklarını söylemek onlara haksızlık olur. Ustalıklarının temelinde bir arzu yatıyor" -kendini düzeltti- "hayır, Kutsalsızlığı önleme zorunluluğu. Kevin Landwaster'ın yaptıkları, Vizard'ın yaptığı aşağılamanın ardından, akrabalarımın kalplerini fark etmedikleri şekillerde katılaştırdı. Gerçekten de, düşüncelerim atlıya dönüşene kadar kendi kalbimin katılığını fark etmemiştim. Bizim için utanç ve kederin diğer tüm kaderlerden daha korkunç hale geldiği gerçeğinin farkında değildim.

"Eğer Ülke Yozlaşmanın topuğu altında ezilirse, Üstatlar kendilerini suçlamayacaklardır. Elllerinden gelenin en iyisini yapacaklar ve bunun bedelini utanç ya da üzüntü duymadan ödeyeceklerdir. Ancak önleme güçleri dahilindeyken yeni bir Kutsalsızlığa izin verirlerse, kayıpları hayatlarındaki tüm anlamı silecektir. Bu tohumdan, soyumun her kılıktaki Ustalığı doğar."

Stave farklı şekillerde Linden'a daha önce de böyle şeyler söylemişti.

Ancak, hikâyesine bakış açısı değişmişti.

"Her zaman böyle değiller miydi?" diye dikkatle sordu. Tıpkı Humbled gibi, uzun zaman önce tanıdığı *Haruchai* de bazalt kadar inatçı görünüyordu.

"Değillerdi," dedi Stave. "Atalarımız Diyar'a ilk girdiklerinde, Büyücü'den öğrendikleri dersler için savaşta bir nebze teskin edici ararken, minnettarlığa duyarlı kaldılar. Orada Yüce Lord Kevin ve Konseyinin cömertliği, aşağılanmalarının açtığı yaranın hizmetle iyileştirilebileceğine inanmalarına neden oldu. Bu yüzden Kan Muhafızı Yemini ettiler. Ve bu yüzden Kevin Landwaster yokluklarını emrettiğinde itaat ettiler. Bunu onları umutsuzluğunun emirlerinden korumak için yaptığını kavrayamadılar.

"Yeni Lordların zamanında bile bazıları" -eski Üstat bir kelime arar gibiydi- "gizlenmiş olsa da içlerinde bir yumuşaklık vardı. Ama Korik, Sill ve Doar Yozlaşma'nın köleleri haline geldiklerinde hizmet anlayışları ve kendileri de katledilmişti. Ve Clave tarafından iğrenç bir şekilde kullanıldıklarında kalpleri daha da katılaşmıştı.

"Şimdi onlar Efendiler. Bizimle birlikte olanlar ise Alçakgönüllüler. En büyük arzuları sizi güçlerinizden yoksun bırakmaktır, böylece yeni bir Kutsala Saygısızlık imgesiyle onlara musallat olmazsınız."

Oh, Tanrım. Linden kendini savunmak, kendi adına tartışmak istedi ama yapamadı. Uzun zaman önce, *Turiya* Raver ona hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Sanki onunla ilgili nihai gerçek sorgulanamazmış gibi şöyle demişti: "*Dünyanın mahvolması için demirin dövüldüğü gibi dövülüyorsun. Yıkımı arzulayarak, tüm yıkımı gerçekleştirmeye sürükleneceksin.*

Ve Despiser onunla çoktan başarmıştı. Solucan'ı uyandırmıştı.

Ama Stave sözünü bitirmemişti. Sertçe devam etti, "Yine de aramıza İnançsız'ı getirdin. Ur-Lord Thomas Covenant. Tüm *Haruçaylar* için olduğu gibi Efendiler için de o gerçek Yarım El, İllender, Hayatın Kâhini'dir. Yüce Lord Berek Heartthew hakkında hiçbir tecrübemiz yok.

Biz sadece onun hikayesini dinledik. Ancak İnançsız Thomas Covenant tamamen başka bir konudur.

"O, alçakgönüllülerin sana karşı gelmelerini yasakladı. Doğrusu, onların sana bağlılıklarını istedi. Senin adına yaptığı işler, sana karşı takındığı tavırlar da onun bu isteğini doğrulamaktadır.

"Böylece Alçakgönüllüler hiçbir cevap veremedikleri bir çelişkiye düşerler. Kutsala saygısızlık olarak algıladıkları eylemleri kınıyorlar. Oysa Kafir'in kendisi önlerinde durmaktadır, taklit etmek için sakat bırakıldıkları kişi. Sadece varlığıyla bile onların Kutsala Saygısızlık anlayışlarını tahrif eder.

"Şimdi ya onu reddedip yas tutacaklar ya da seni kabul edip utanç duyacaklar. Her iki seçenek de tahammül edilemez. Yine de *Haruchai* olarak kalacaklar. Bu yüzden seçim yapmalılar. Yine de yapamazlar ve yapmalılar ve yapamazlar ve yapmalılar."

Sonunda Stave'in ses tonundaki öfke akımı onu terk etti. Sesi neredeyse nazikti, "Bu nedenle Linden, başka hiçbir şey için olmasa bile, senden muhalefetlerini esirgeyecekler. Bunun yerine İnançsız'a hizmet edecekler. O ur-Lord'dur, Yarı El'dir. Çelişkilerine cevap vermesi için ona güvenecekler."

İddiası bir umut vaadi gibiydi. Yine de bu onu rahatlatmadı. O, Ülke'nin gerçek kahramanlarından biri değildi. Aşkları çok küçük, çok özeldi; çok insaniydi. Yere bırakılamayacak kadar ağır bir öfke ve karanlık yükü taşıyordu. Covenant onun aşkını reddetmişti. Onun desteğine bağlı olan herhangi bir umuda nasıl güvenebilirdi?

Olabildiğince sakin bir şekilde sordu: "Bunu nasıl yaptın Stave? Nasıl bu kadar farklı oldun?" Revelstone'da bu sorunun cevabını vermişti. Yine de tekrar sorması gerekiyordu. "Diğer Üstatların göremediği şeyleri görüyorsun. Ve farklı şekilde önemsiyorsun." Ona kendi ismiyle hitap etmişti. "Bu nasıl oldu?"

Hiç tereddüt etmedi. Sanki gerçek onun için çok kolaymış gibi cevap verdi: "Ranyhyn benim gururuma ve utancıma güldü. Ve kahkahalarının nezaketi keder korkumu hafifletti. Onlarla ve seninle bir oldum, onların katranlı sularıyla kendime geldim."

Bir an sonra, Linden gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark ederek rahatladı. Akarsu gibi akıyorlardı ve aynı teklifle

Teselli. Başka hiçbir şey olmasa bile, ağlama yeteneğini geri kazanmıştı.

Belki de temelindeki umutsuzluk korktuğu kadar inatçı değildi.

Daha sonra Covenant'ın Liand, Pahni ve Bhapa ile birlikte oturduğu kum yığınının geri döndü. Mahrtiir volta atarken ve Anele kendi kendine horlarken, Galt, Jeremiah ve *croyel* ile birlikte Hediyeler Salonu'ndaki bir oyma gibi duruyordu; yıldızların ilk sönük parıltısı kadar okunaksız, çatışan figürlerden oluşan yakın bir grup. Kanyonun daha yukarısında, Swordmainnir arkadaşlarını rahatsız etmemek için sessizce konuşarak Giantclave'lerine devam etti.

Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu bilen Linden, bir kolunu yastık niyetine başının altına koyarak kumların üzerine uzandı. Ama sonra uyumamaya karar verdi. Rüyalarından korkuyordu. Bunun yerine kendi kendine, Jeremiah'ın zorluklarıyla yüzleşmeye hazır olana kadar sadece rahatlayacağını ve düşüneceğini söyledi.

Ama kum etrafına yerleşmiş, bir yatak kadar rahat bir şekilde hatlarına uyum sağlamış gibiydi. Bir düşünce ile diğeri arasında, bir taş gibi sakinleştirici bir uyku nehrine düştü.

Uyandığında, gece yarısının geçtiğini hemen anladı. Şafağa daha birkaç saat vardı. Ve ay da yoktu. Yıldızların kişisel olmayan parıltısı dışında, tek ışık Yüce Lord Loric'in *krilinin* hayaletimsi aydınlığıydı. Gemisi Jeremiah ve *croyel*'in yanından gümüş çizgiler saçıyordu, sanki Linden Ölümler Diyarı'nda uyanmış gibiydi.

Covenant kumların üzerindeki koltuğundan, gözlerinde vahşi bir büyünlüğün örneklerini andıran argent ile ona baktı. Linden onun uyuyup uyumadığını anlayamıyordu. Sadece onun orada olduğundan emindi, sanki onsuz hiçbir gerçekliği olmayan gelecekleri somutlaştırıyormuş gibi ona odaklanıyordu.

Kanyonun tabanında, Devlerin birçoğu Anele gibi uyuyor, dinlenme ihtiyaçlarına terk edilmişlerdi. Liand ve Pahni bir yere gitmişlerdi, görünüşe göre biraz mahremiyet arıyorlardı. Aralarında yalnız

İnsan yoldaşları Bhapa'yı kuşkularından ve korkularından kurtarmış, uykuya dalmıştı. Ancak Demir El, Ayaz Yürek Grueburn ve Oniks Taşbüyücü, kayalara yaslanıp dinlenme pozisyonunda olsalar da tetikte kalmaya devam ediyorlardı. Clyme ve Branl, gökyüzüne karşı zar zor görülebilen tepelerinde hareketsiz duruyordu. Ve Mahrtir hâlâ volta atıyor, hayal kırıklığını katlanılabilir artışlarla ölçüyordu. Uyuyanları rahatsız etmemek için suyun kenarına inmiş, derenin kenarında bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Linden olabildiğince sessiz bir şekilde Kanun Asası'nı kavradı ve ayağa kalktı. Kıyafetlerindeki kumları fırçalarken, Jeremiah'ın yarış arabasının hâlâ cebinde durduğunu ve Covenant'ın yüzüğünün boynundaki zincirde asılı olduğunu teyit etti. Zamanı gelmişti. Buna hazır değildi. Belki de hiçbir zaman hiçbir şeye hazır olmamıştı. Yine de kararını vermişti.

Şimdi ya da asla.

Bunu kendine ne kadar sık söylemişti?

Ama Galt ve Jeremiah'a doğru döndüğünde Covenant konuştu. Çürümüş bir tahtanın üzerindeki testerenin ince sıyrıklarına benzeyen alçak bir sesle, "Linden, beni dinle," dedi.

Onunla yüzleşti. Bir anlık tereddütten sonra, sesini yükseltmesine gerek kalmaması için onun yanında durmaya gitti.

"Ne oldu?" diye sordu usulca. Bir şey mi hatırlamıştı? Jeremiah konusunda ona yardımcı olabilecek bir şey?

"Anlamamı istiyorum," diye cevap verdi. "Ne yapmak zorunda kalırsan kal, ben senin yanındayım. Ne olursa olsun, bence doğru olanı yapıyorsun. Kendin de söyledin. Her şey sırayla. Diğer her şey bekleyebilir." Biraz da acımasız bir mizahla ekledi: "Sorunlarımızın hiçbirini kendi kendine çözülecek gibi değil.

"Ama-" Sesi takıldı. Devam ettiğinde kendini zorluyor gibiydi. "Vahşi büyü bir fener gibidir. Özellikle de şimdi. Eğer bunu denemeye karar verirsen -ve unutma ki ben senin tarafındayım- düşmanlarımızın çoğu nerede olduğumuzu bilecektir. Bunu *hissedecekler*. *Elohim* olmasalar bile."

Garip bir şekilde ellerini, karanlıkla dolu olduklarını göstermek istercesine açtı. "Lütfen bana inan, Linden. Sana *tavsiyede* bulunmuyorum.

Size ne yapmanız ya da yapmamanız gerektiğini söylemeye çalışmıyorum. Sadece farkında olun. Burada birden fazla tehlike var. Birisi beyaz altın kullandığında başına gelebilecek tek kötü şey *kazalar* değildir."

Linden onun ses tonundaki gerginliği duydu; ama gerçekten dinlemiyordu. Adamın uyarıdan başka bir şey söylemediğini anladığı anda dikkati başka yöne kaydı. *Daha fazla* korkmayı göze alamazdı. Şimdi olmazdı. İlk ve en gerekli bağlılığı Jeremiah'ya iken olmazdı.

Zaten yeterince uyarı almıştı.

Covenant'ın çağrısına cevap verircesine, "Demek Kastenessen Joan'un nerede olduğunu biliyor," dedi.

"Bu değil-!" Covenant ani bir hiddetle söze başladı. Ama sonra kendini tuttu. Daha yumuşak bir sesle, "Elbette biliyor. Cehennem ateşi, Linden. Ben bile bildiğimi düşünmeye başladım. Ya da hatırlayabilseydim bilirdim. Ya da tahmin edebilirim.

"Tek söylemeye çalıştığım, ben senin tarafındayım." "Ne olursa olsun" demek istemiş olabilir. "Sana güveniyorum."

Verdiği yanıt kalbinin çırasına ani bir kıvılcım düşürdü. Kendini durduramadan, gözyaşları kadar yakıcı bir fısıltıyla karşılık verdi: "Bunu söyleyip duruyorsun ama ne *anlama geldiğini* bilmiyorum. Bana sana dokunmamamı söylemiştin!"

Sence *birini* Jeremiah'ı olduğu gibi bırakacak kadar seviyor muyum?

Bir an için o kadar şaşırmış görünüyordu ki, kadın onun ağlayabileceğini düşündü. Ama sonra yüzünün çizgileri tanıdık sertliklerine geri döndü. Gözlerindeki yansımaları maskeleyerek hoyratça, "Ben kırıldım, Linden. Sana söylemiştim. Neye dönüştüğümü ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Sana güveniyorum. Ben kendim için endişeleniyorum."

Kesik bir parmağıyla Jeremiah'yı işaret etti. "Aklınıza gelen her şeyi deneyin. Ona ihtiyacımız var."

Sonra kendi içine çekildi. Anılarına dalmamıştı: bu çok açıktı. Yine de ona karşı bir set çekmişti.

Bir an daha ona dik dik baktı, irade gücüyle ve bakışlarıyla buluşmasını sağlamak için çabaladı. Tanrım, istiyordu-! Ama söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ve ona bağırıp çağırmaya hakkı yoktu. Ona bu kadar zarar verdikten sonra olmazdı.

Acı içinde Jeremiah, Galt ve *croyel*'e doğru döndü.

Kararlılığını toparlamak için kısa bir süre durakladı. Sonra Galt'a şöyle dedi: "Hadi. Diğerlerinin uyuyabildikleri kadar uyumalarına izin vermeliyiz. Bu kanyondan çıkalım."

Açık bir sırttan ya da tepeden, yıldızlar arasında bir tür rehberlik bulabilirdi.

Kroyelin tüysüz kafatası Galt'ın yüzünü gölgede bırakıyordu: Galt'ın başını salladığını görmek yerine hissetti. Hemen Jeremiah'yı uyuyanlardan uzaklaştırıp kanyonun kuzey tarafındaki daha kolay yamaçlardan birine doğru çekti. O yürürken, *krill*'in mücevheri yamaçlardaki çıplak toprak ve şeyl üzerinde kehanet gibi değişen parıltılar saçıyordu.

Linden asaya dayanarak onu takip etti. Stave de onun yanında yerini aldı. Coldspray ve Grueburn birlikte ona eşlik etmek için ayağa kalktı ve Stonemage'ı diğerlerine göz kulak olması için bıraktı. Linden, teninin sinirleriyle Mahrtiir'in kararsızlığını tattı; kararını verdiği anı biliyordu. Dereden ayrılarak Covenant'ın yanına gitti ve Covenant tanıdık bir küfür mırıldanıp kendini ayağa kaldırıana kadar orada durdu. İki adam Coldspray ve Grueburn'ün peşinden gitti.

Galt karanlıkta dikkatli bir yol seçerek yukarı doğru çıkmaya başladığında Stave sessizce, "Seçilmişler, size bildirilmeyen bir konu kaldı," dedi. Sonra durakladı.

Yokuşun belirsizliklerine odaklanan Linden, "Evet?" diye sordu.

"Sen kendi içinde yokken," diye yanıtladı, "Kâfir senin için Ardent'ten yardım istedi. Sana eşlik eden herkes gibi o da dönmeni istiyordu. Ama Ardent sana yardım edemeyeceğini söyledi."

Stave yine durakladı. Yeniden başladığında, Linden ses tonunda öfke ve endişenin ipuçlarını duydu.

"Burada kesin konuşmalıyım, çünkü onun sözlerini yorumlayamam. Kafir'e, Ardent şöyle cevap verdi: 'Hanımefendi beni aştı.

ken. Ben sadece onun ölüme olan ihtiyacının büyük olduğunu anlıyorum." Linden içgüdüsel olarak irkildi.

"Ya da belki," diye devam etti Stave, "ihtiyaç oğlunun. Ama ben onun ölümünden mi bahsediyorum, yoksa oğlununkinden mi? Onun mu yoksa oğlunun mu durumu başkalarının ölümünü gerektiriyor? Bu tür konular değişken hale geldi. Her akım onları değiştiriyor."

Eski Üstat hiç istifini bozmadan itiraf etti: "Bu konuda konuşmaya çekindim. Eğer kaderinizin artık 'suda yazıldığı' gerçekten de doğruysa, daha fazla açıklamamanın ne değeri var? Ardent'in sözlerinin anlamı çok büyük ya da önemsiz olabilir. Kehanetle boşluğu ayırt edemediğim için sizi daha fazla telaşlandırmayayım diye düşündüm."

"Ama şimdi?" Linden niyetinden daha sert bir şekilde sordu. Neden bana şimdi söylüyorsun?

"Şimdi," diye yanıtladı Stave, "senin için korkuyorum. Eğer başarısız olursan, sonuç senin için çok kötü olacak. Ve eğer başarılı olursan" -gecenin imalarını düşünüyor gibiydi- "croyel'in pençelerinden ne çıkacağını bilemeyiz. Bu konuda Kâfir'e benzediğimi şimdi anlıyorum. Hem yanınızdaki yerimi garanti etmeye hem de sizi her türlü tehlikeye karşı uarmaya çalışıyorum."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Linden. "İyi." Galt'ın seçtiği tırmanış zor değildi: gereğinden fazla nefes alıyordu. "Yani Ardent içimizden birinin ölüme ihtiyacı olduğunu düşünüyor. Ya da ölümlere. Ya da öldük. Ya da öleceğiz. Ne olmuş yani? Bunun neresi sürpriz? Dünyanın Sonu Solucanı geliyor. Her şey ölümle ilgili."

Babası onun gözleri önünde kendini öldürmüştü. O da annesinin hayatına son vermişti. Onun için doktor olmak, ailesinin mirasını reddetme girişimi olarak başlamıştı. Jeremiah'ın durumuna sırtını dönerse, uyarılar ve kıyametten başka bir şeyi kalmayacaktı.

Stave'in tek tepkisi, sanki onu kabullenışı tamamlanmış gibi sert bir baş sallama oldu.

Şimdi senin için korkuyorum. Bu Linden'ı korkuttu. Sadece basitliği bile onu daha uğursuz yapıyordu. Ama önceki hayatında sayısız acil durumla karşılaşmıştı: paniğin tehlikelerini biliyordu. O zamandan beri kendinden o kadar uzaklaşmıştı ki, Linden Avery doktorun

artık varmış gibi görünüyordu. Boğazında bir korku tıkanıklığıyla yamaca tırmanırken, eski reflekslerinin hayata döndüğünü hissetti. Tehlike hissi o kadar derinden eğitilmiş tepkileri tetiklemişti ki neredeyse otonomik hale gelmişlerdi. Yavaş yavaş sinirlerine sakinlik yerleşti. Adım adım korkularından sıyrıldı ve daha rahat nefes almaya başladı.

Kendine bunu yapabileceğini söyledi. Panik yapmayı reddettiği sürece. Ve burada yalnız değildi. Elbette birkaç arkadaşı ona eşlik ediyordu ama onları düşünmüyordu. Hayır, Jeremiah'ın mülkiyeti söz konusu olduğunda yalnız değildi çünkü Toprağın kendisi onun yanındaydı. Toprağın armağanları onun yardımcıları, ameliyat ekibiydi: sağlık hissi, Kanun Asası, Loric'in *krili*, hatta vahşi büyü. Kadim savaşların ve katliamların kuraklaştırdığı ve mahvettiği bir coğrafyaya rağmen, Jeremiah ile birlikte sağlığın, kendi kaderini tayin etmenin ve hatta akıl sağlığının onun doğuştan hakkı olduğu bir yerde bir yamaca tırmandılar.

Buna ek olarak, istemediği başka yardımları da vardı. Pahni'nin yetenekli içgüdüleri ya da kendi empatisi tarafından uyandırılan Liand, Covenant ve Mahrtiir'in peşinden gitti. Taşyürekli bir elinde, karanlıkta sürekli bir güneş ışığı anı gibi parlayan *orkestrasının* parçasını tutuyordu; insani ve tarifsiz küçük bir mucize gösterisi. Işığı daha şimdiden yıldızların netliğini bulanıklaştırıyordu.

Linden onu göndermek istedi. Onu bağışlamaya niyetliydi. Jeremiah'ın iyiliği için yapmadı.

Daha fazla arkadaş. Daha fazla destek. Daha fazla Dünya Gücü.

Ülke'nin başka hiçbir yerinde olmasa bile burada bunu yapabilirdi. Dikkatli olduğu sürece.

Stave'le birlikte Galt ve Jeremiah'nın birkaç adım gerisindeki tepeyi aşıp Landsdrop'un uzaktaki tezgâhından doğuya ve güneye doğru kıvrılan eğri büğrü bir omurgaya benzeyen bir sırtın zirvesine ulaştıklarında nabızı damarlarında güçlüydü, sertti ama sarsılmamıştı.

Burada tüm sırt, koyu renkli araziye karşı hastalıklı beyazlıkta, açıkta duran bir alçıtaşı damarıydı: doğuya giden soluk bir yol. Linden'in çevresinde, yıldız ışığının solgun parıltısı gevrek kabuğun üzerinde bir içkinlik gibi uzanıyordu. Bir tarafta tepeler güneye doğru yükseliyordu. Diğer tarafta ise yavaşça alçalıyor, görünüşe göre Sarangrave Düzlüğü'nün bataklıklarına doğru eğiliyorlardı. Bulunduğu noktadan

Karanlığa rağmen fersahlarca uzağı görebiliyordu; yine de Sarangrave'in kendisine dair hiçbir iz göremedi. Uğursuz yayılımı hâlâ tepelerle örtülüydü ya da duyuları için çok uzaktaydı. Pişmiş yamaçların üzerinden esen rüzgâr serin, neredeyse soğuk ve hafif nemliydi; ama Sarangrave'in yeşilliklerinden, çürümüşlüğünden ya da pusuda bekleyenlerin acı iştahından hiçbir iz taşımıyordu.

Minerallerin ve kumtaşının yumuşak tonlarına karşı siyah olan Clyme, kuzeye doğru uzun bir taş atımı mesafesindeki bir tepenin üzerinde duruyordu. Branl kanyonun uzak tarafından güneyi izliyordu.

Galt, Jeremiah'yı tepenin en yüksek noktasında durdurmuştu. Şimdi çocuğu Linden'la yüzleşmesi için çevirdi. Linden ve Stave de durunca, Ironhand ve Frostheart Grueburn arkalarından geldi. Liand'ın Güneş Taşı'nın ışıltısıyla aydınlanan Covenant, Kör Mahrtiir'in daha hafif ve kendinden emin adımlarıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde yukarı doğru ilerliyordu. Çok geçmeden Liand ve Pahni tırmanışın eteklerine ulaşacaktı.

Pekâlâ, dedi Linden kendi kendine. Zamanı gelmişti.

Jeremiah'nın başının gölgesi gözlerini *krilin* delici gümüşünden koruyacak şekilde kendini yerleştirerek Asa'ya yaslandı ve seçeneklerini değerlendirdi.

Uzun zaman önce -ve Asa'sının güçlendirmesi olmadan- Covenant'ın algılama konusundaki organik direncine rağmen onun derinliklerine ulaşmıştı. Bir keresinde, yüzüğünden güç salınımını tetiklemişti. Başka bir seferinde ise onu *Elohim*'in entrikalarından kurtarmak için içine girmişti. Ve birden fazla kez, ona sahip olmaya çalışacak kadar ileri gitmişti. Onun kendini tehlikeye atma isteğinden dehşete düşerek, onu durdurmak için çabalamıştı-

Jeremiah için de benzer bir şey deneyebilirdi. Kayıp Derinlik'te, *croyel*'in zihnini ve hayatını oğlununkinden ayrılmaz hale getirdiğini görmüştü. Onları basitçe ayıramazdı. Ama başka olasılıklar da vardı. Şüphesiz, *croyel* onunla savaşıacaktı. Bununla birlikte, elinde Toprak Gücü ve Hukuk'un en iyi aracı varken, yaratığın savunmasını aşabilirdi. Her seferinde bir ince sinir teli, *croyel*'in kavrayışının kötücül düğümünü koparabilir veya yok edebilirdi. Ve eğer *bunu yapabilirse* -eğer Jeremiah'ın kendi duyarlılığına zarar vermeden, onu lekelemeden ve hatta ona dokunmadan yapabilirse-

Ranyhyn onu oğlunu ele geçirmemesi konusunda uyarmıştı.

Galt hiç tereddüt etmeden yaratığın boğazını onun için keserdi. *Krill*, *croyel*'in isyanlarını sıradan bir et gibi kolayca keserdi.

Eğer.

Başarısız olabilirdi. Bu görev, Revelstone'u Demondim'in elindeki Illearth Taşı'ndan koruma çabaları kadar zorlu olacaktı. Aynı zamanda çok daha fazla incelik gerektirecekti. Neredeyse sonsuz derecede hassasiyet ve özen göstermesi gerekecekti. Tek bir hata, *herhangi bir* hata, Jeremiah'in bilincinin çekirdeğine hayatta kaldığı sürece zarar verebilirdi.

Kroyel onun için çok güçlü olabilirdi. Bundan şüpheliydi: Burada hiçbir şey onun sağlık hissine ve Dünya Gücüne erişimini engellemiyordu. Yine de canavarın doğasındaki katıksız hastalık onun katlanabileceğinden daha fazla olabilirdi. Onu Sunbane kadar yakından incitecekti, ama bunu kasıtlı olarak yapacaktı. O Jeremiah'a ulaşırken, *croyel de ona* ulaşabilirdi-

Aynı anda iki ayrı zihne sahip olabilseydi, canavar Jeremiah'ya olduğu kadar ona da hükmetmeye çalışabilirdi.

Galt buna izin vermez. Liand ve Covenant izin vermez.

Ve eğer ilk çabaları Yeremya'yı rahatlatmadıysa, hâlâ Antlaşma'nın yüzüğüne sahipti.

Esmer, Kayıp Derinlik'te yalnızca beyaz altının Adlandırılmaması Gereken Kadın'a karşı koyabileceğini söylemişti. Vahşi büyü *Croyel*'in sihirlerini bir kenara atabilir miydi? Ham güçle Linden, incelik ve hassasiyetin başaramadığını başarabilirdi.

Tamamdır. Liand ve Pahnı onun arkasında alçıtaşının omurgasına ulaştılar. *Orcrest*, bağışlayıcı ışığını Jeremiah'ın gevşek formuna ve kirli yanaklarına yaydı. Bakışlarını belirleyen alüvyonu insanileştirdi. Linden, Jeremiah'nın yarış arabasının rünler kadar belirsiz bir şekilde cebinde durduğunu bir kez daha doğruladı. Sonra esasını eklemleri ağrıyana kadar kavrayarak, *croyel*'in oğlu üzerindeki hakimiyetinin doğasını incelemeye hazırlandı.

"Dikkatinizi verin," diye mırıldandı özellikle kimseye. "Burada neye bulaştığımı bilmiyorum. O şeyin gitmesine izin vermesini sağlamaya çalışacağım. Eğer başarılı olursam, her şey çok hızlı gelişebilir." Croyel

Başka bir konukçu aramak ya da kendini başka bir şekilde savunmak. "Ve eğer bulamazsam, kaçmak için yardıma ihtiyacım olabilir."

Jeremiah beklenmedik bir şekilde başını kaldırdı. Gözlerindeki boşluğa rağmen alaycı bir tavırla konuştu. "Elinden gelenin en kötüsünü yap." Alay ya da korku. "Ya da elinden gelenin en iyisini, eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorsan. O rünleri okuyamıyorsun bile. İş güce gelince, ateşle oynayan bir çocuk gibisin. Oğlunu öldürmekten başka bir şey yapamayacak kadar cahilsin. Tabii istediğin buysa."

Linden sabırsızca, "Ah, dur," diye karşılık verdi. "Benimle en son ne zaman dövüşmeye çalıştığını unuttun mu? Dehşete kapıldığını çoktan unuttun mu? Elinden gelenin en kötüsünü yaptın ve ben hâlâ buradayım."

Asasından bir oriflamme gibi peygamber çiçeği ateşi çıkaran Seçilmiş Linden Avery, kendini Jeremiah'ın köleleştirilmiş zihninin çekirdeğine attı.

Ona girmek hayal ettiğinden daha kolaydı. *Croyel*, Dünya Gücü ve sağlık hissinin bu özel tezahürüne karşı koyamadı ya da ona karşı koymak istemedi. Ve Jeremiah'nın doğal engelleri de ona karşı koyamayacak kadar zayıftı. Kalp atışları arasında, kendini alacakaranlıkta mezarlık gibi bir yerde buldu; gün ışığını hiç bilmeyecek kadar loş ve grenli bir alacakaranlıkta; düşmüş bir ordunun bakımsız anıtlarıyla dolu bir yerde.

Havayı ince bir gece yarısı tozu doldurmuşçasına grilikle örtülü, kıvranan mezar tepelikleri duyularının ulaşabildiği her yöne yayılmıştı. İlk başta onları anlayamadı ya da nerede olduğunu bilemedi. Karanlık her yere yayılmış ve derinliksizdi, sanki başarısız ışığın kaynağı yokmuş gibi. Tepesinde hiçbir yıldız parlamıyordu. Siyah gökyüzü geçirimsizdi, bir mezarın kapağı kadar boştu. Havada hiçbir şey kıpırdamıyordu, ne soğuk ne sıcak ne de tanınırılık. Hiçbir şey büyümüyor, koku yaymıyor ya da yaşam belirtisi göstermiyordu. Soluk aydınlığa rağmen, burada sayısız mezar yığınının başka bir şey yoktu: tamamen yok edilmiş bir kalabalığın gömülü kalıntıları.

Şaşkın ve aniden korkan Linden, duyularının erişim alanını genişletti. Göklerin düz tonozunu sertçe itti, muhakemesini yere indirdi; kasvetin sınırsız yasından kurtulmak için çabaladı.

Yavaş yavaş *görmeye* başladı.

İlk başta, sadece kapakta ya da gökyüzünde ilk başta fark ettiğinden daha fazlası olduğunu algıladı. Orada bir ağırlık ya da güç çalışıyordu, onu aşağıda tutuyor; kapatıyordu. Sağlık duyusunun sınırlarında karanlık bir kararlılığın varlığını hissetti.

Korkunun etkisiyle daha fazla itti.

Evet: kararlılık. Algısını yoğunlaştırarak, onun acı gücünü ve kötü niyetini; nefretini; iğrenç gücünü kokladı ya da duydu. Bu bir ağdı, aynı anda hem karmakarışık hem de teistik, sıralı; hırıltılı karmaşası içinde kasıtlı. Sanki kapağın kalkma ihtimalini ortadan kaldırmak istercesine gökyüzünü sıkıca sarmıştı. Ama sadece gökleri örtmüyordu. Sinirlerini onun şiddetli gürültüsünün tonuna ve tınısına göre ayarladığında, mezarların geniş manzarasını tamamen çevrelediğini gördü. Ayaklarının altında olduğu kadar tepesinde de kıvranıyordu; ne yaşamın ne de ölümün kaçabileceği bir büyü mezarı.

Ve sıcaktı: Roger ve *croyel* onu Land'in geçmişine çekerken Jeremiah'ın kullandığı itme gücü kadar sıcaktı. Sıcak ve kötücül.

Tereddütle Asasının ateşini alacakaranlığa çekme riskini aldı. Ama alevleri görünmezdi. Ölen nefesler kadar etkisiz görünüyorlardı.

Yine de onların varlığını hissetti, sağlık duyularıyla onları fark etti. Görünüşe göre gücü karanlığı geri getiremiyordu. Yine de *buradaydı*. Onu kullanabilirdi.

Atlı vizyonlarını ve üstün dikkatini hatırlayarak, ağın sıkılmış bir telini nazikçe koparmak için gücünü uzattı.

Anında cevap verdi. Tam o noktadan bir şimşek çıktı.

Bulanık ve müstehcen, kalabalık mezarları ufuktan ufuğa aydınlatıyordu. Linden içgüdüsel olarak geri çekildi; ve alacakaranlık, hiçbir ölümünün duyamayacağı kadar gürültülü, duyulmayan bir gök gürültüsü gibi manzaranın üzerine kapandı.

Ama patlama Linden'a dokunmadı. Onun yerine belki bir düzine adım ötedeki bir mezara çarptı. Çorak toprak yığını bir anda kaynamaya başladı. Sanki yıldırımın gücü t o p r a ğ ı sıvılaştırmış gibi kısa bir süreliğine inliyor ve kabarıyor gibi görünüyordu. Sonra

Altındaki bir şey kurtulmak için çabalarken tümsek öbek öbek dağıldı.

Oh, Tanrım! Canlı bir şey-

Bir el topraktan kurtuldu. Sağ el, yarım el. İşaret ve orta parmakları eksik.

Kenara daha fazla toprak itildi. Kesekler tümsekten kaydı. Toz boş havada sürüklendi; kasveti kalınlaştırdı. Zorlanarak, bir baş zorla görüş alanına girdi.

Jeremiah'ın kafası.

Dehşete kapılan ve felç geçiren Linden, oğlunun topraktan çıkmaya çalışmasını izledi: önce başı ve bir kolu; sonra diğer kolu ve göğsü. Ellerini iki yanına dayayabildiğinde, toprak pıhtıları dökerek çılginca bir çabayla yükseldi.

Çıplaktı. Ve bir bütündü; kurşunların yıkıntıları ona dokunmamıştı. Sonunda ayağa kalktı, baldırları ve ayakları hâlâ gömülüken dengesiz bir şekilde sallanıyordu, bakışlarını bir feryat gibi ona doğru fırlattı.

Gözleri eski çamur rengini koruyordu. Ama berraktı. Ve bilinçliydi. Kadını, kadının onu gördüğü kadar canlı görüyor gibiydi.

Bir an için çenesi konuşmayı unutmuş gibi çalıştı. Sonra tozun sürüklenip çökmesine benzeyen bir sesle, "Anne," dedi. "Yardım et bana."

Linden o zaman hiçbir zaman Despiser'a ait olmadığını anladı. Lord Foul'un hiçbir hizmetkârı

Ama o bir cevap veremeden, adam yıpranmaya ve solmaya başladı. Anlaşılmaz esintiler, sanki sis kadar az bir özü, çok az bir anlamı varmış gibi onu çekiştirip duruyordu. Kadın kendisiyle savaşıırken, seslenmek ya da ileri atılmak için çırpınırken, Jeremiah sürgün edilmiş bir hayalet gibi yavaşça dağıldı.

Çok geçmeden tamamen eridi; onu içine çeken hava kadar yakıcı ve sonsuza dek ışıksız hale geldi.

Yakarışının son kalıntıları da buharlaşırken, mezarının toprağı onu yeniden örtmek için yeniden şekillendi. Kısa bir süre sonra yaşamdan ya da ölümden çıktığına dair hiçbir iz kalmadı.

Sanki şimşegin sert parıltısı bir vahiymiş gibi, Linden anladı. *Anlamıştı.*

Oğlunun zihninin bir enkarnasyonunun içindeydi, onun hapsedilişinin sağlık hissi ve Dünya Gücü tarafından cismanileştirilmiş haliydi. Mezarlığın etrafında düğümlenen sihir ağı *croyel*'in gücüydü; onu yöneten güç. Canavar, acımasız enerji şimşekleriyle çocuktan ihtiyacı olan şeyi serbest bıraktı: *croyel*'in Jeremiah olma maskaralığını sürdürmesini sağlayan sıradan dil, hareket ve hafıza. Ve mezarlar, sonsuz mezarlar, Linden'in duyularının en uzak noktasının ötesine dağılmış dikkatsiz yığınlar-

Yüce İsa! Mezarlar Jeremiah'ın düşünceleriydi. Her biri bir ceset kadar katı, bir sis kadar geçici ve hepsi de onun içinde canlı canlı gömülü, kapana kısılmış zihninin an be an işleyişiydi.

Gömül

müş.

Yaşıyo

r.

Onun içinde.

O anlık kavrayışla, korku ya da felç olabilecek her şeyi unuttu. Dehşeti hatırlıyordu -korku ve dayanılmaz öfke- ama onu sınırlayabilecek ya da kısıtlayabilecek her duygu sanki kovulmuş gibi yok olmuştu. *Jeremiah!* Eğer sadece bir şimşek oğlunun benliğinin ayrı parçalarını diriltebiliyorsa, o da hepsini Dünya gücü ve öfkesiyle diriltebilirdi. Her mezarı ateşe verebilir, oğlunun asla kendi kimliği olarak gösteremediği kimliğinin her örneğini ateşte canlandırabilirdi. Binlercesi, sayısız binlercesi, buharlaşıp yeniden gömülmeden önce onları kendi içinde toplayabilirdi. Ve sonra yapabilirdi-

Jeremiah'ı ele geçirerek, onun mahzeninde kalacaktı. Ve *Croyel* onunla savaşıacaktı. Oh, savaşıacaktı! Doğal gücünün her kırıntısıyla, topladığı ilim ve kurnazlığının her zerresiyle, onu da tutsağı yapmak için savaşıacaktı.

Jeremiah'ın küçük dünyasında, yaratığın büyüleri gök kubbeler kadar genişti.

Ama o: ah, o oğlunun zihninin *dışında* var oldu. *Croyel*'in kavrayamadığı ayrı bir kimliği ve fiziksel bir benliği vardı. Ve canavarın tek düşmanı o değildi. Galt

boğazını kesmekte tereddüt eder. Korku, onu kontrol altına alma çabalarını engelleyecektir.

Bunu yapabilirdi!

O, Linden Avery, Dünyanın Sonu Solucanı'nı çoktan uyandırmıştı.

Yapması gereken tek şey, Jeremiah'nın zihninde onu ele geçirmeye yetecek kadar Dünya gücü ve öfke uyandırmaktı.

Ama ele geçirilmeyi tecrübe etmişti. Bedelini biliyordu.

Metafizik ellerinde -sağlık duygusunun ve vahyin pençesinde- Asasını tanımlayan rünlerin uyandığını ve yandığını hissetti. Etini kemiklerinden ayıracak kadar sıcak görünüyorlardı. Onları okuyamıyordu. Yine de sinirleri onları sanki anlamları acıyla yazılmış gibi yorumladı.

Yeterince gücü vardı. Jeremiah'ın zihnini geri getirebilirdi. Ama oğlu, bir sahip olma biçimini bir başkasıyla değiştirdiği için ona teşekkür edecek miydi? Onu kurtarmak için sadece en derin benliğinin bütünlüğünü ihlal etmiş olsa bile mi?

Diğer her şeyi unutabilirdi; ama Ranyhyn atlısını unutamazdı. Bir daha asla. Ateşten rünler Caerrol Wildwood'un dayanılmaz ıstırabını ellerinde yakarken olmazdı.

Forestal'ın şifreli yası Thomas Covenant'ı ölümden geri çağırma çabalarına yardımcı olmuştu. O zaman rünlerin tek amacını bulduğunu düşünmüştü.

Artık aksini biliyordu.

Biz öldüğümüzde güzelliğin ve doğruluğun tamamen geçip gitmesi mi gerekiyor?

Gallows Howe'da Caerrol Wildwood'a bir söz vermişti. Bunu unutmamasına izin vermek niyetinde değildi. Açtığı ateş görünür hale gelmişti; ama sarı ışık saçmıyor ya da peygamber çiçeği kokmuyordu. Bunun yerine kaliginli havaya tabakalar ve zifiri karanlıklar yayıyordu. Rünler onun ellerinde hatırlanmayı talep ediyordu ve Dünya Gücü bile umutsuzluğa dönüşmüştü.

Kendi aşırılığı onu atlıya götürdü. Mezarlarla çevriliyken Hynyn ve Hyn ile paylaştığı zihinlerin karışımını hatırladı; onu dehşete düşüren görüntüler-

Önce Ranyhyn ona Yüce Lord Elena'nın hikâyesini kendi bakış açılarından, şimdi gördükleri şekliyle anlatmıştı. Öngörülerindeki kusurları, çabalarının amaçladıkları etkinin tam tersini elde etmesinin nedenlerini kabul etmişlerdi. Sonra, Tanrım. Sonra aynı hikâyeyi sanki Elena'yı değil de Linden'in kendisini anlatıyormuş gibi tekrar anlattılar. Linden'e kendi kalıtsal Kutsala Saygısızlık kapasitesini göstermişlerdi. Ve onu ruhunun derinliklerine kadar dehşete düşürdüklerinde, daha da ileri gitmişlerdi-

Ranyhyn, *turiya* Herem ve *mokşa* Jehannum deneyimlerinden yola çıkarak Yeremya'nın durumunu kendilerine görüldüğü gibi tarif etmişti. Ona boşluğun onun tek savunması olduğunu hatırlatmışlardı: kuşatılmış benliğinin parçalarını ancak gizlenerek koruyabilirdi. Ve kadın daha fazla dayanamadığında, daha da ileri gitmişlerdi.

Kendisini ele geçirilmiş bir Yeremya gibi görmesine neden olmuşlardı. Bu görüntünün üzerine, *Elohim* tarafından dayatılan durağanlıkta kaybolan Thomas Covenant'ı yerleştirmişlerdi. Ve ona onları özgür bırakma arzusunun sonuçlarını göstermişlerdi.

Linden, zoraki imgelemlerinde Dünyanın Sonu Solucanı'nın, Antlaşma'yı yeniden kurma kararlılığından ortaya çıktığını görmüştü. Bundan daha da kötüsü, sevgili oğlunun yüzünün parçalandığını ve aşağılık bir hale geldiğini görmüştü: Despiser'ın kötülüğü kadar aşağılık ve telafi edilemez.

Ranyhyn'ler ellerindeki tüm imkânları kullanarak ona sahip olmanın çözüm olmadığına dair güvence vermişlerdi. Eğer ateş ve ihtiyaçla Jeremiah'ın sayısız cesedinin her birine kendi hayatını üfler ve onları kendinde toplarsa, affedilmesi mümkün olmayan bir suç işlemiş olacaktı.

Hatırladıkça, oğlunun çektiği acıların dindirilemediği gökyüzünde feryat etmek istedi. Ama yapmadı.

Ranyhyn gibi, onun da işi bitmemişti.

Asasının alevi karanlığa dönüşmüştü ama hâlâ *güçlüydü*. Hâlâ *Croye*'in acı hâkimiyetini kırmaya çalışabilirdi. Bunu Jeremiah'ın ruhuna dokunmadan da yapabilirdi.

Ancak bu girişimde bulunur bulunmaz **yanıldığını** fark etti. İlk alçakça patlaması, başka bir

*Croye'*in savunmasından bir yıldırım. İkinci bir şimşek, ikinci bir mezarın kalbine doğru cızırdadı. Coruscation inledi ve yığılmış toprağın içine tükürdü. Jeremiah yine yerden kurtulmak için savaştı. Ayağa kalktığında, kasvet ve uçuşan toz gibi şöyle dedi: "Anne, yapma. Lord Foul bunu istiyor."

Sonra gitti, dağıldı; yaşayan ölüme geri döndü.

Yedi Söz'ü haykırmaya başladı ve bir başka yakıcı patlama alacakaranlığın üzerine dehşeti kazıdı. Yeremya'nın ıstırabının bir başka avatarı ortaya çıktı; kısa, umutsuz yakarışını dile getirdi; mezarına geri döndü.

Farkına varması onu tümseklerin tutarsızlığı arasında dizlerinin üzerine çökertti. *Yapamazdı, yapamazdı!* Bu şekilde olmazdı. Oğlunun serbest kalması için çabalayamazdı: onun içinde kaldığı sürece olmazdı. Çabaları onun savunmasını kırabilirdi. *Kroye'*e karşı mücadele ederek, onun acısını lanetlenmeye dönüşene kadar şiddetlendirecekti.

O Despiser'a ait değildi. Henüz değil. Linden onu görmüş, duymuştu. Mezarları onu hem hapsediyor hem de koruyordu.

Ancak öz annesi bu korumayı yok ederse -kalbi ve ruhu ihlal edilirse- Lord Foul'un olacaktı. Onu serbest bırakmayı başarsa da başaramasa da.

Dizlerinin üzerine çöken Linden, atlı ayinden sonra onu hasta eden aynı dehşet verici ıstırabı hissetti. Oğluna *bunu* yapabileceği fikri, hayallerde değil, somut gerçeklerde-

Bu onu kırabilirdi. Belki de kırmalıydı. Ama kırmadı. Hâlâ işi bitmemişti. Başka güç kaynakları vardı. Başka seçimler yapabilirdi.

Ani bir ateş gibi hızla ayağa fırladı.

Kasıtlı olarak yanan rünleri daha sıkı kavradı.

Jeremiah'ın zihninde ve *Croye'*in kötülüğünde hapsolmuş bir halde, fiziksel boğazını, ağzını ve dilini yüksek sesle ağlatmaya çalıştı.

Liand, yardım et! Çıkar beni buradan!

Başarmış olabilir: Liand onu duymuş olabilir. Ya da sadece onun tehlikesini görmüş ve anlamış olabilir.

Bir güneş ışığı patlaması gibi, *orkestranın* kurtarıcı parlaklığı ensesine ve yüzünün yan tarafına dokundu.

Dokundu ve tutundu.

Bir an sonra, botları yıldızlarla dolu bir çölün altındaki sırtın çıplak alıtaşını yeniden keşfederken dengesini sağlamak için sendeledi. Jeremiah sahipsiz bir şekilde önünde duruyordu. *Croyel* vahşi bir sırıtışla dişlerini gösterdi. Güneş Taşı'nın parıltısından etkilenen yaratığın gözleri sarı bir zaferle parlıyordu.

Asa onu hemen yakaladı; sabitledi. Ellерinde, Asa kadar siyah alevler tahtanın yüzeyinde geziniyor, rünleri aydınlatıyordu. Ama ateşler çoktan sönmeye başlamıştı. Çoktan sönmüşlerdi. Sadece avuçlarının ve parmaklarının derinliklerindeki acı Caerrol Wildwood'un öğüdünü muhafaza ediyordu.

Abanoz tarafından şok edilen Giants onun adını söyledi. Manethrall Mahrtir nefesinin altında küfürler mırıldandı. Liand boşdaki eliyle onun kolunu kavradı ve zarar görmediğine dair bir güvence aradı.

Linden onu fırlatıp attı. Hepsini kovdu. Açıklamalar için zamanı yoktu ve olanları anlatacak dili de yoktu. Oğlunun içinde bulunduğu kötü durumun görüntüleri zihninde cam kırıkları kadar kesin ve delici bir şekilde dururken *hemen, şimdi* harekete geçmesi gerekiyordu.

Covenant bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi rünler gibi kesik kesik geliyordu, scry yapmak imkânsızdı.

Saldırısını *krill*'in mücevheri aracılığıyla yönlendirmeyi planlamadığı için, iki güç aletini aynı anda tutmaktan ve kullanmaktan korkuyordu. *İkisi de tek başına gücünüzü aşacaktır*-Telaşla Asasını Stave'in ellerine doğru itti. Liand onu kullanmaya çalışabilirdi: Stave kullanmayacaktı.

Sonra Covenant'ın yüzüğünü tutan zinciri başının üzerine çekti. İşaret parmağını Covenant'ın taktığı şekilde zincirin içine sokarak yumruğunu zincirin üzerine kapattı. Diğer eliyle cebinden Jeremiah'ın yarış arabasını çıkardı; bir tılsım gibi önünde tuttu.

Niyetini nasıl gerçekleştireceğini bilmiyordu. Yüzük ona ait değildi: Covenant'ın vahşi büyüyle olan doğal ilişkisinden yoksundu. Ama tam da bu nedenle -ve sağlık duyusu kristal berraklığını koruduğu için- kendine güveniyordu. Sınırları ve duyuları onu herhangi bir vahim suç işlemekten alıkoyacaktı.

Zarar. abaları onu Kastenessen'e -ya da Joan'a- duyurduysa da umurunda değildi. Jeremiah'nın sıkıntısı diğer tüm korkularından daha ağır basıyordu.

Sanki geçeceğinden eminmiş gibi kendi içinde yarışarak, vahşî büyüye erişiminin uykuda olduğu gizli odaya ulaştı. Hiç duraksamadan kapıyı açtı.

O anda yüzük, oğlunun kısa süreli avatarlarını mezarlarından çıkaran şimşekler gibi, arjant rengi bir parlıttı yaydı.

Bu çok fazlaydı: çok güçlü; çok tehlikeli. Bunu hemen anladı. Bu *vahşî bir sihirdi*: kontrole direniyordu. Parlaklığı onu kör etmişti. Saf gücü geceyi yok ediyor gibiydi. Yine de yüzüğün yıkım potansiyeli onu yıldırmadı. Geçmişte bu ateşî birden fazla kez çağırmıştı. Ona h ü k m e d e b i l e c e ğ i n e inanıyordu.

Sadece çok güçlüydü çünkü onu çok şiddetli bir şekilde çağırmıştı. Gücünün her boyutunu ölçtüğünde, onu amacına uyacak şekilde rafine edecekti.

Kusurluluğu, Dünya'nın oluştuğu paradoksun ta kendisidir-

Loric'in *krilinde* zonklayan açgözlülüğü dolaylı olarak gördü. Covenant'ın ısırılmış lanetleri bunu doğruluyordu: Devlerin acımasız şaşkınlığı bunu doğruluyordu. Joan -ya da *turiya* Herem- Linden'i çoktan fark etmişti. *Kril* birazdan Galt'ın ellerine zarar verecek kadar ısınabilirdi. Covenant'inkini neredeyse yok etmişti. Ama Linden bu olasılığı görmezden geldi. Çabucak çalışmaya niyetliydi; Efendi acı çekmeden önce görevini bitirmek istiyordu.

-Ve onunla bir usta mükemmel eserler oluşturabilir ve hiçbir şeyden korkmaz.

Liand ve Ramen ona bakarken, Linden gücünü göklerden çekti ve kesici bir meşalenin alevi gibi bir çiviye, ucu bir yıldız kadar hassas ve bir hançer kadar delici bir çiviye dönüştürmeye başladı.

Farkındalığının periferisinde, geri kalan Swordmainnir'in Bhapa'yı da yanlarında getirerek tepeye çıktığını hissetti. Fırtınabaşı Galesend göğüs zırhının şekillendirdiği kayanın içinde Anele'yi taşıyordu. Yaşlı adam şimdi uyanıktı, tetikteydi ve görünüşe göre Linden'i izliyordu. Linden'in vahşî ateşî ve Loric'in mücevherinin parlıttısı kör gözlerine çarpıp yanıyor gibiydi.

Ama Linden arkadaşlarını görmezden geldi. Tüm kalbi öfke ve beyaz altın üzerinde yoğunlaşmıştı; *cenneti* parçalayacak kadar kaotik ve *croyel*'in beynini vahşileştirecek kadar saf enerjiler üzerinde.

Zordu, *zordu*. Ülke'nin geçmişinden kaçmak için bir *nedensellik* yaratmaktan daha zordu: Mutabakat'ı diriltmek için gereken gücü toplamaktan daha çetindi. Uzun zaman önce, vahşi büyü'nün biriktiği, her kullanımda güç topladığı; ateşinin her zaman kontrol altına alınmaya direndiği konusunda onu uyarmıştı. Tehlikeyi bizzat tecrübe etmişti.

Ama o sadece Seçilmiş Linden Avery değildi. O Tanrı'nın Güneş Bilgesi'ydi! Sınırsız sağlık duygusu onu Thomas Covenant'ın bile erişemeyeceği algılara ve değerlendirmelere muktedir kılıyordu. Gerçek bir yıkımdan korkmasına gerek yoktu: yüzük onun değildi. Ve damarlarındaki kan *öfkeydi*. Hayatındaki diğer tüm tutkuları değiştirmişti.

Jeremiah'nın hatırı için, herhangi bir beyaz altın sahibini geride bırakabilecek derecede bir kontrol sağlayabilirdi.

Emrindeki tüm kaynaklarla, Jeremiah'nın bilincinin mezarlığını yerle bir etmeden *croyel*'in beynini delip geçecek bir argent bıçağı oluşturdu.

Silahı hazır olduğunda oğluna yaklaştı. Yarış arabasını oğlunun görebileceği şekilde kaldırdı - böylece gömülü düşünceleri için bir çapa ya da mihenk taşı görevi görebilirdi - canavarın yüzüne bilenmiş bir çığlık gibi vahşi bir büyü yöneltti.

Ancak aynı zamanda, Yeremya'nın içine yalvarış ve şefkat dalları gibi algılar gönderdi. Şimdi o kadar derine inmiyordu; onun içine tamamen girmiyordu. Bunun yerine duyularını sadece *kroyeli* tehdit ederken onun durumunu ölçecek kadar genişletti.

Gerginlikten kaskatı kesilmişti, dişlerinin arasından nefes nefese, "Buraya kadar, seni aşağılık piç. Seninle işim bitti. Bırak gitsin ya da ölsün, biri ya da diğeri. *Yapmayacağım-!*"

Yaratığın bakışları onun sözünü kesti. Gözleri sarı bir dehşetle parlıyordu. Tüysüz derisinde bir şarabın halitusu kadar kirli ter parlıyordu. Linden bir an için başarılı olacağına inandı. Şüphesiz

Croyel onu pişmanlık duymadan öldüreceğini anladı mı? Elbette yaşamak istiyordu?

Ama sonra canavarın bakışlarının kendisine değil, Liand'a sabitlendiğini fark etti.

Croyel hâlâ ondan, ondan korktuğundan daha çok korkuyordu. Başından beri de öyle olmuştu.

Bir kalp atışı sonra, Jeremiah acı içinde uludu. İçinde, her yönden gelen enerjiler onun gömülü bilincini kırbaçlamaya başladı. Vahşet okları bir anda düzinelerce, yüzlerce mezara çarptı. Erimiş toprak, ayağa kalkmak için kıvranan benliklerinin etrafında kaynadı. Ama bu kez, alev alev yanan şaftlar onu kaldırıp geri çekilmedi. Hayır, bu kez her vuruş sürekliydi - her yükselen avatar iniltiye ve küle dönüşene kadar onu yaktı ve yaktı; gerçek ölüm.

Kroyel sadece Yeremya'nın zihnindeki anları yok etmekle kalmıyor, onları tamamen yakıp kül ediyordu. Düzinelerce ya da yüzlerce kayıp düşüncesi çoktan yok edilmişti.

Linden onu öldürmeden önce canavar kaç tanesini katledebilirdi? Binlerce mi? *On* binlercesini mi? O zaman oğlunun zihni sakat kalırdı. Hasar telafi edilemez olurdu.

Linden dehşet ve öfke içinde, vahşi büyüü doğrudan *croyel*'in kafatasına saplamak istedi. Jeremiah'ın işkencesini neredeyse anında durdurabilirdi. Ond bin, on bin ya da yüz bin parça kaybedebilirdi. Ama mezarlık muazzamdı; neredeyse sınırsız. Her zihin gibi. Nazikçe beslenen bir beyin, korkunç miktarda zarardan kurtulabilirdi. Önceki hayatında böyle şeylerin olduğunu görmüştü. Ve orada Asasının iyileştirici güçlerinden yoksundu-

Yine de kendini durdurdu. Bir adım geri çekildi. Covenant'ın yüzüğünü olabildiğince hızlı bir şekilde söndürdü. Yüzüğü parmağından çıkardı; hem yüzüğü hem de yarış arabasını ceplerinin derinliklerine itti.

Tehdidini geri çekti.

Çünkü *croyel*-

Jeremiah'nın içindeki yıldırım sağanağının durduğunu hissedene kadar tüm vücudu titredi.

-Liand'dan ondan korktuğundan daha çok korkuyordu. Liand ve *Orcrest*.

Covenant onun adını haykırıyordu. Ne kadar zamandır onun dikkatini çekmeye çalışıyordu? Hiçbir fikri yoktu. Yine ağlıyordu ve duramıyordu. Cehennem ateşi, Linden! diye bağırmış olabilir. Bunu yapamazsın! Vahşi büyü yanlış bir güç türüdür!

Artık bunu biliyordu.

Stave'in güçlü kolları ilk titremesi geçene kadar onu tuttu. Onun için gözyaşlarını durduramayan Stave, Kanun Asası'nı onun ellerine tutuşturarak elinden geleni yaptı.

Eğer başarısız olursanız, sonuç sizin için çok kötü olacak, demişti. Ve kesinlikle başarısız olmuştu.

Yine de yanılıyordu. *Liand* başarısız olmadığı sürece-

Bir an için yıldızlar etrafında dönmeye başladı, sanki onları kargaşaya sürüklemiş gibi tepelerinde dönüyorlardı. Güneş Taşı hâlâ parlıyordu ve anlık karanlığı reddediyordu. Loric'in *krilinin* ışığı açgözlülük ve cinayet imalarıyla zonkluyordu. Yine de Linden'a kara gökyüzü bir anıt mezar kadar ağır ve ölümcül geliyordu.

Jeremiah'nın kaderinin eşiğinden geri adım atarak kendini yeniden küçültmüştü: yıldızların ve gecenin umutsuz uçsuz bucaksızlığı, çorak tepelerin ve ufalanan alçıtaşının katı gerçekleri arasında herhangi bir anlam ifade edemeyecek kadar küçüktü. Ama kendi küçüklüğüne katlanabiliyordu. Bu onun için yeterliydi.

Liand başarısız olmadığı sürece.

Hâlâ iliklerine kadar titrerken, Stave'den kendi yükünü kabul etti. Asa'nın rünlerinin dokunuşu ellerini acıtmaya devam ediyordu ama yanık azalıyordu. Yakında temiz ahşapta tekrar rahatlık bulabilecekti.

Etrafında sekiz Dev, gece manzarasına karşı birer menhir gibi belirliyordu. Liand onun yanında durmuş, *orkestrasını* kavramış, onunla konuşmaya can atıyordu; hayatının önemini kavramış bir adam kadar istekliydi. Birkaç adım ötede kör Mahrtiir, Covenant'ı izliyor gibi görünüyordu. Alçakgönüllüler bunu yapamazdı: Clyme ve Branl seçtikleri tepelerde kalmıştı ve Galt'ın elleri doluydu.

Liand'ın uzak omzunun arkasında Pahni, iri gözlerinde korkuyu andıran güneş sarısı ve gümüş ışıklarla bekliyordu. Liand'ın bir ya da iki adım gerisinde

Diğer Swordmainnir, Galesend hâlâ zırhının içinde Anele'yi taşıyordu. Yaşlı adam Linden'i, Liand'ı, Jeremiah'ı ve *croye*'i izlerken başı sanki bir uçurumun kenarına düşmüş gibi korkuyla bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bir eliyle Liand'a doğru, sanki Taşkafa'nın dikkatini çekmek istermiş gibi, koparma hareketleri yapıyordu.

Anele ile Mahrtiir arasındaki yolun yarısında, Bhapa göremeyen insanlara karşı görevinden emin olamayarak endişelendi.

"Linden Giantfriend-" diye başladı Rime Coldspray. Ama söylemek ya da sormak istediklerini anlatacak bir dili yok gibiydi. Güçlü çenesi, ifadeye meydan okuyan duyguları çığniyordu.

"Bundan korkuyordum," diye mırıldandı Covenant. "Linden, çok özür dilerim.

Bazen yapmamız gereken-"

Düşüncesini tamamlamadı. Yeremya gibi, sanki bir mezarmış gibi sessizliğe gömüldü.

Liand sessizce, "Linden, senin için ve oğlun için üzülüyorum. Böyle hissetmek bencilce olsa da, üzüntümün içinde bir de heves var. Çocuk aramızda kaldığı sürece, umut da kalır.

"Ve henüz gücümü test etmedim."

Güneş Taşı bir vaat gibi parlıyordu. Binlerce yıldır ilk gerçek Taşıyen'di. Ülkede onun gibisi yoktu.

Linden haykırmak istedi, "Bu konuda konuşma! Açıklama yapma! Sadece

Yap şunu! Tanrım, orada canlı canlı gömülü!

Ancak talebini bastırdı. Onun gibi diğer insanların da kendi kararlarını vermeleri gerekiyordu. Liand elinden geleni yapacaktı. Liand heyecanını ifade edecek kelimeler ararken bir şekilde kendini tuttu.

"Revelstone'da," dedi neredeyse fısıldayarak, "*orcrest*"ten bahsetmiştin. Gerektiğinde ışık verdiğini ve Anele'nin düşüncelerinin parçaları arasında bütünlük bulma erdemine sahip olduğunu öğrenmiştim. Buna, değerini kanıtlamış başka bilgiler, ilimler de eklediniz. Ve sen konuştun-"

Yüceltmeye varan bir merak ve beklentiyle yutkunuyor gibiydi. "Linden, *iyileşmekten* bahsetmiştin. *Orkestranın* Kevin'in Kirinin etkilerini yok etme gücünden beni haberdar ettiğinizde, iyileşmeden de söz etmiştiniz. Bedenin iyileşmesinden ziyade ruhun iyileşmesinden.

et. Güneş taşının bir doğruluk testi olarak kadim kullanımı da buradan kaynaklanmaktadır."

Linden dişlerini sıkarken, Liand daha güçlü bir sesle şöyle dedi: "Oğlunuzun içinde bulunduğu durumun, ilk ve son olarak, ruhun bir rahatsızlığı olduğunu düşünüyorum. Eğer *orquestra* Anele'nin tutarsızlığını bir araya getirmeye muktedirse, belki oğlunuzun ruhunu da tahribata karşı mühürleyebilir. *Croyel* gibi bir yaratık, gerçeğin testine nasıl dayanabilir? Dünya Gücü'nün yöntemleri hakkında bilgim yok." Konuşurken Linden'in gözünde daha uzun boylu, daha katı görünüyordu. "Yine de hem kalbim hem de gözlerim bana *orkestenin* sihirlerinin bu iğrenç varlığa aforoz olduğunu söylüyor.

"Linden Avery, oğlunuzun serbest bırakılması için izninizi rica ediyorum."

Linden cevap veremeden Onyx Taşbüyücüsü karşı çıktı: "Peki ya *croyel* senin gücünü aşarsa? O zaman ne olacak? Linden Giantfriend'in alevinin karanlığa dönüştüğünü gördük. Bu değişimin geçici olması için dua ediyorum. Yine de Toprak Gücü'nde usta olan biri bu şekilde lekelenabiliyorsa, sen nasıl dayanacaksın?

"Mithil Stonedown'dan Liand, gönüllü cesaretini onurlandırıyorum. Seni yoldaşlarımın arasına katmaktan gurur duyuyorum. Ama sen bu kayıp çocuğun kalbine baktığında, onun sahibi de seninkine bakacak. O zaman belki de kendi ağıtımızı dindirecek bir karışım kalmayacaktır."

Linden, "Yap şunu Liand," demeye başladı. Daha iyi bir zamanda, "Sana güveniyorum" diye de ekleyebilirdi. Ancak acelecilik boğazını *tıkarken*, tepelerin arasında var olan bir *kaosun* mide bulandırıcı migren aurasını hissetti.

Dönerek duyularını odaklamaya çalıştı. Etrafındaki devler dönerek ufku hızla taradı. Kendi kendine inleyen Bhapa, Manethrall Mahrtiir'e doğru hızla ilerledi.

"Anele'yi koruyun!" diye haykırdı yaşlı adam çığınca. "O bu toprakların umudu! Toprak onu arıyor!"

"İşte orada, Seçilmiş," diye duyurdu Stave, kuzeydoğuyu işaret ederek. "Bir fersah ya da daha uzakta kıvranıyor. Şu anda bizi tehdit etmiyor. Yine de bize doğru kaynıyor. Eğer bir kenara çekilmez ya da dağılmazsa, ona karşı koymalısınız."

O haklıydı. Linden Sonbahar'ın yerini tespit eder etmez, onu açıkça hissetti: bir eşek arısı sürüsü kadar vahşi ve

Revelstone'un gözetleme kulesi kadar devasa, Zaman Yasası'nı çiğneyerek ilerliyordu. Bir o yana bir bu yana yalpalıyor, görünüşe göre araziden ziyade Joan'ın deliliğinin kaprislerine ve dürtülerine tepki veriyordu. Ama geliyordu-

Lanet olsun!

"Stave'in sezgileri kesin," diye homurdandı Demir El. "Büyük bir kötülük bize karşı ilerliyor. Yolu düzensiz, evet, yine de kendi tarzında hızlanıyor. Eğer onun önünde dağılmazsak, başka bir savunmamız olmalı.

"Bu bir *kaza* mı? Bir düşüş mü? Böyle yanlışlardan söz ettiniz, ama şimdiye kadar benzerlerini görmedik."

Kimse ona cevap vermedi. Covenant Liand'a, "Her ne yapacaksan," diye çıkıştı, "hemen yap. Joan sadece bir taneyle yetinmeyecektir. *Turiya* buna izin vermez. Menzili bulana kadar denemeye devam edecek."

Linden *croye*'e şöyle bir baktı ve neredeyse feryat edecekti. Yaratığın tüm yüzü bir zafer ışığı gibi parlıyordu.

Tüm gerçekliği parçalara ayrılırken bir kalp atışı süresince donup kaldı. Parçalanmış bir parçası, bir Düşüş'ün çekirdeğinde Joan'ın zihninde yaşadığını hatırladı: uzun zaman önce yok olması gereken zavallı bir figür; o kadar zayıf ve yaralı bir deli kadın ki, sadece *Turiya* Raver'in zorlaması ve *skes*'in bakanlıkları onu hayatta tuttu. Çırpınan denizler ve molozlardan oluşan vahşi bir arazi arasında durarak, küçük taş parçalarını ve Zamanı yok etmek için vahşi büyü patlamaları kullandı, granitin parçalanmış kalıntılarından *kaoslar* yarattı; sıra ve nedensellik. Parçalanmış insanlığı ve kendi seçimlerini yapamaması dışında hiçbir şey onun tüm Kemerini temellerinden söküp atmasını engelleyemedi.

Aynı anda, Linden'in başka bir parçası sessizce *kroye*le bakarak, "Neden *korkmuyorsun*?" diye haykırdı. Şüphesiz yaratık da aynı tehlikedeydi? Düşüş'ün en ufak bir dokunuşu bile *croye*'i fiziksel bir ölüm kadar etkili bir şekilde yok edebilir miydi?

Turiya Herem neden hem Roger'ın hem de Lord Foul'un canlı istediği bir canavarı yok etme riskini göze almıştı?

Ama Linden'in bunun için zamanı yoktu. Kalbi yeniden atmaya başladığında, dağınık zihni yeniden odaklanmaya başladı.

"*Git!*" Bir itiş kakışla Liand'ı Jeremiah'ya doğru gönderdi. "Kurtarabilirsen kurtar onu! *Sezaryenler benim* sorunum!"

Sonra Kanun Asası'nı salladı ve ateş için yalvardı.

Joan tekrar ve daha yakından vurursa -Raver bu kadar tutarlılığı empoze edebilirse-

Bir an sonra Asa'dan kara alevler yükseldi ve beyaz altını kullanmanın bazı etkileri onu terk etti. Bu ateş, zoraki siyahlığına rağmen onundu: Ellerinde doğru hissettiriyordu. Ve o Joan değildi. Seçim yapabilirdi. Toprak gücü ve Kanun vahşi büyüünün zararlarını iyileştirebilirdi. Joan, Linden'in tam olarak durduğu yere, tam o anda saldırmayı planlamadığı sürece, Linden Liand'ı koruyabilirdi.

"Ringwielder, hayır!" Pahni bağırdı. "Buna izin vermemelisin! Sana yalvarıyorum! Tehlike çok büyük!"

Liand için tehlikeyi kastediyordu.

"Kordon!" diye bağırdı Mahrtiir sertçe. "Sessiz ol! Bu konuda karar verecek olan biz değiliz."

Pahni Manethrall'ını görmezden geldi. "Liand, *lütfe*n. Sen benim aşkımsın! Dizlerimin üzerinde sana yalvaracağım, eğer bu seni etkileyecekse. Bu tehlikeyi o kadar sevmeyenlere bırak."

Linden yaklaşan kötülük fırtınasını izledi ve kendini hazırladı. Ama Liand'ı, *Sezar'a* baktığından daha yakından inceledi ve onun bocalamaması için dua etti. Güneş Taşı'nın avucunun içinde toz haline gelmemesi için.

Liand kollarını Pahni'ye dolamak için Jeremiah'dan yana döndü. Linden'in onu zar zor duyabileceği kadar sessiz bir şekilde Kordon'a, "Benim için kork, aşkım. Ben kendim için korkuyorum. Yine de Linden Avery'nin arkadaşlığında, senin kucağında ve *orkestrada*, kaybolduğumu bilmediğim zamanlarda kendimi buldum. Eğer burada elimden gelenin en iyisini yapmazsam, arzularımdan daha azına dönüşeceğim. Sizde keşfettiğim yeteneklere layık olmadığımı kanıtlayacağım."

"Ama eğer öldürülürsen-!" Pahni inledi.

"Eğer öldürülürsem," diye öyle şefkatle cevap verdi ki Linden'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, "Toprak'a, Ranyhyn'e ve Ringwielder'a gerektiği gibi hizmet etmeye devam edeceksin. Sevgim seninle kalacak. Keder güçtür. Onu kullanacak olman beni haklı çıkarıyor."

Liand, Pahnı'yı sıkıca tutarken, ikinci bir *kesik* geceyi ihlal etti.

Yıkıcı dehşetini Linden'in solunda ve ilkinden daha yakında, çok daha yakında açtı. Bir patlama gibi, Clyme'in sırtın kuzeyindeki konumundan en fazla yarım düzine adım ötede havayı yarmıştı. Sonra anların kaosu ona doğru hamle yaptı. Ama o doğaüstü bir hızla fırladı. Tepeleri başka tehditlere karşı tarayarak Sonbahar'la arasındaki mesafeyi korudu.

İlkinde olduğu gibi, bu *olay* da Yeremya'ya ve Loric'in *krilinin* parlak tutkusu tarafından çekiliyormuş gibi *croyel*.

Covenant dışlerinin arasından, "Yakında olsa iyi olurdu. Şimdi daha iyi olur."

Liand'la olduğu kadar Linden'le de konuşuyor olabilir.

Liand kendini yavaşça Pahnı'den ayırdı, Güneş Taşını yukarı kaldırdı; Yeremya'ya doğru yürüdü.

Croyel'in zafer dolu bakışı gitmişti. Yaratığın gözlerindeki bulantı, Linden'in göğsündeki hastalıklı kıpırdanmayı yansıtıyordu.

İlerledikçe Liand ışığını daha da parlaklaştırdı, daha da parlaklaştırdı. Jeremiah'in durgun yüz hatlarını geceye meydan okuyan küçük bir güneş gibi aydınlattı; canavarın terleyen yüzünde bir harabe gibi yandı. İnanılmaz bir şekilde parçalanan Linden, *kesiklere* konsantre olmaya çalıştı ama başaramadı. O dönen kötülükleri durdurması gerekiyordu. Ama Liand *ile* *croyel* arasında olanlara, oğlunun başına gelenlere tanık olma ihtiyacı -daha büyüktü.

"Cehennem ateşi, Linden!" Covenant bağırdı. "Dikkatinizi verin! Joan'ın işi bitmedi. *Krill*'e bakın! Jeremiah'ı kurtarmak bir işe yaramayacak, eğer bir *sezaryen* bizi yakalarsa!"

Yüce Lord Loric'in hançerini etrafında dövdüğü mücevher, coşku içindeki bir kalp gibi çarpıyordu.

Olabilecek tek kötü şey kaza değildir-

Joan'ın saldırıları Linden'in işiydi: bunu biliyordu. Yerini bildirmişti. Ama Jeremiah ve Liand'a sırtını dönme çabası onu aştı.

Bunu yapmak zorundaydı. Eğer Liand şimdi başarısız *olursa*- eğer onun yüzünden başarısız *olursa*-

Gerginlikten titreyerek, vahşet ve delilikle buluşmak için ebon alevini kaldırdı.

-Birisi beyaz altın kullandığında.

Neredeyse gözyaşları içinde, Clyme'in tepesinden kendisine doğru kıvrılarak gelen Güz'le yüzleşti. Daha da yaklaşıyordu. Bir kez daha bunu yapabileceğine inanmaya çalıştı. Hukukun yapılarını ve Dünya Gücünün tutkusunu onaylayarak diğer *kazaları* bastırmıştı. Burada da aynısını yapabiliyordu. Eminim burada da aynısını yapabiliyordu?

Ancak Liand, Güneş Taşı'yla Jeremiah'ın alınına dokunmak için uzanıyordu; ve Linden'in kendini aşmasına yardım edecek hiçbir ur-vil veya Waynhim yoktu.

Stave onu yakalamasaydı üçüncü *darbenin etkisiyle* yere yığılacaktı. Tam arkasındaki tepeye çarptı. Bölüğün ortasında.

Sinirleri alarma geçerken, Stave onu saldırıyla yüzleşmesi için döndürdü.

Şiddetli hastalık onu neredeyse yıkıyordu. *Kesik* büyük değildi: karşılaştığı diğer kötülüklerle kıyaslanamazdı. Ama tam olarak nerede kaynadı ve büküldü-

Cennetteki Tanrı!

-Tam da Covenant, Mahrtiir ve birkaç Dev'in durduğu yerde.

İlk panik anında Linden arkadaşlarını sayamadı. İçlerinden herhangi birinin kaçırılıp kaçırılmadığını bilmiyordu. Sonbahar, Liand ve Jeremiah'dan on adımdan fazla uzakta değildi.

Sonra kalbi bir kez daha çarptı; ve Covenant'ın Mahrtiir'in kollarına sarılmış bir halde tepenin yamacından aşağıya atladığını gördü. Grueburn Pahn'i kenara çekti. Dört bir yandan Kılıçmainnir *kazazedenin* yolundan fırladı.

Aceleden çılgına dönen Stormpast Galesend geriye doğru sendeledi.

-ve takıldı-

-Anele'yi zırhından çıkarıyor.

Kalbinin ikinci kez gümlemesiyle birlikte Linden alev aldı.

Tanrım, sezaryenlerden nefret ederdi!

Bu kötülüğü biliyordu; varlığının her sinirinde ve sinesinde biliyordu. Bunu çok sık tecrübe etmişti. Dünya Gücünü Zaman'ın gerekli Yasasını parçalayan karmaşık çarpıklıklara odaklamak için sadece sezgiye ve korkuya ihtiyacı vardı. Eğer daha güçlü, daha iyi ya da daha net olsaydı, Düşüş'ün içinden geçerek doğrudan

Joan'ın öfkeli kalbi. Ama fırtınanın kendisine karşı koymak için o kadar büyük bir güce ihtiyacı yoktu. Doğrusal neden ve kaçınılmaz sonuç emirlerine inansa da, bir zamanlar gömleğinin bir parçasını Mahdoubt'un elbisesine dikiği gibi onları birbirine dikebilirdi.

Terk edilmiş yıldızlar tarafından izlenirken, kara ateşi *caesure* ve yapımına başladı.

Kopan her anı yakalamak ve doğru sırasını geri getirmek zorunda değildi. Asa'nın zengin dışavurumu onun için bu onarımı gerçekleştirdi. Ve Caerrol Wildwood'un rünleri, ahşabın ayinlerini sağlık ve bütünlük için kendi içgüdülerinden daha belirgin hale getirdi; daha kesin. Neredeyse anında, *kesure* patlamaya başladı. Joan'ın girdabındaki enerjilerin çarpışması, yandıkça küçülen bir alevlenmeye neden oldu.

Birkaç dakika içinde, Düşüş sanki emilmiş, iyileşmiş Zaman'ın egemen *doğruluğu* tarafından solunmuş gibi yok oldu.

Ancak yaklaşan kötülükler hâlâ gecenin içinde feryat ediyordu. Clyme'in yakınlarından gelen saldırı daha da yaklaşmıştı. Joan'ın ilk saldırısı ilerleyişini sert bir şekilde sürdürdü.

Ve Anele çıplak toprak üzerinde ayağa kalkmıştı: ufalanan kumtaşı ve alçıtaşı, açıkta kalan şeyl parçaları, erozyonun ve eski savaşların ufalanabilir kalıntıları.

Anele!

Sezaryenler kadar korkunç, ama çok daha bilinçli; niyet ve çılgılık atan öfke dolu ham bir güç yayıyordu. Lav çılgınlıklarını andıran hareketlerle devleri kovuyor, engelleri bir kenara itiyordu. Kör gözlerinde ilkel kükürt gibi kıpkırmızı bir alev parlıyordu, *skurjların* ağzındaki dişlerin rengindeydi.

Uluyarak Liand'a doğru koştu.

Kastenessen yaşlı adamı ele geçirmişti. Acı içinde *Elohim kroyeli* kurtarmak ve Yeremya'ya sahip çıkmak için gelmişti.

Linden yeterince hızlı tepki veremedi. Çok insandı; çok dehşete düşmüştü. Ama Stave çoktan Anele'nin yolunda durmak için onun yanından ayrılmıştı.

Uzun günler önce, eski Efendi Demondim sürüsü karşısında bir gözünü kaybetmişti. Yine de o zaman Anele'yi yere sermiş, yaşlı adamı güvenli bir yere taşımıştı. Şimdi Kastenessen'in hücumuyla yüzleşmekte tereddüt etmedi.

Bir güç darbesi Stave'i sanki bir avuç kurumuş kemikmiş gibi kenara fırlattı.

Orkestranın temiz ışığının kalbinde duran Liand, tehlikenin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Her türlü karanlığa aldırmadan, Jeremiah'ın alnına Güneş Taşı'yla dokundu: doğuştan sahip olduğu Stonedownor hakkının toplamı ve cisimleşmiş hali.

Galt tehdidi gördü. Elbette gördü. Düz gözleri Anele'yi izliyordu. Yine de Üstat hareketsiz kaldı, alışılmadık bir şekilde çelişkili taahhütlerin tuzağına düşmüştü. Loric'in *krilini* kavradı. Ve çok hızlıydı. Kastenessen'in öfkesinin merkezine ölümü sürükleyebilirdi. Anele'yi öldürebilirdi. Yaşlı adamın Dünya Gücü mirasına güvenmeyen Galt, onu hiç tereddüt etmeden öldürebilirdi.

Ama *kroyeli* serbest bırakmadan bunu yapamazdı.

Boğazındaki bıçaktan kurtulan canavar kesinlikle Kastenessen'i destekleyecekti. Humbled Anele'ye zarar vermeden önce Galt'ı yok edebilir ya da saptırabilirdi.

Belki de Galt Kastenessen'le yüzleşmeden önce *Croyel* ve Jeremiah'ı öldürmeyi düşünmüştür. Belki de her imayı, Antlaşma'nın emirlerini Kevin's Dirt'ün nedenine karşı tartacak zamanı yoktu.

Elena gibi çılgın atan Linden sonunda kara Dünya gücünü *Elohim*'in üzerine fırlattı. Ama çok geç kalmıştı. Anele ellerini Liand'ın başının iki yanına vururken ateşini su gibi akıttı.

Kastenessen'in gücüyle zorlanan yaşlı adam Liand'ın kırılğan kafatasını lavla doldurdu. Bir kan, kemik ve doku püskürmesi içinde Liand'ın kafası paramparça oldu.

Sonra Stormpast Galesend öne doğru fırladı. Anele'ye çarptı; kollarını yaşlı adamın yakıcı gücüne doladı; onu Liand ve Jeremiah'ın, Galt'ın ve *croyel*'in yanından geçirdi. Tutuşundaki öldürücü ısıyı, bir fırın patlaması gibi anlık yanmayı görmezden gelerek, bir şekilde düşerken yuvarlanmayı hatırladı, böylece Anele'nin eti yerle temasını kaybetti.

Ancak Galesend ona v u r m a d a n hemen önce Anele, Liand'ın ölü parmaklarından düşen *orkestrayı* yakalamayı başardı. Linden yaşlı adamı net bir şekilde gördü. Kastenessen Güneştaş'ını yok etmeye çalışıyordu-

-Ta ki Galesend Anele'yi topraktan çıkarana kadar.

Galesend bir taş yığını ve hırıltılı bir acıyla sırt üstü yere düştüğünde Kastenessen'in gücü yok oldu. *Orcrest* karanlığa gömüldü. *Krill*'in mücevherinin aç zonklamasına ve *kesürlerin k a b a r a n* hırsına rağmen gece, bir mezarın mühürlenmesi gibi tepeye çökmüş gibiydi.

Galt, Hediyeler Salonu'ndaki bir oyma gibi kaskatı kesilmişti. Jeremiah boş bir kabuk gibi dururken, *croyel* onun sırtına tükürdü. Kan fışkıran Liand dizlerinin üzerine çöktü; bir pişmanlık eylemi gibi Jeremiah'nın bacaklarına yaslanana kadar öne eğildi.

Yaptıkların mahvolduğunda-

Galesend'in kollarında baygın yatan Anele, sanki hayatı ona bağılmış gibi hareketsiz duran Güneş Taşı'nı tutmaya devam ediyordu.

-*Onun bu toprakların umudu olduğunu unutmayın.*

Yaklaşan Şelaleler, Linden'in sakat bir çocuk gibi feryat etmesini engelleyen tek şeydi.

4.

Girişimlerde Bulunulmalıdır

Zamanın ve ıstırabın fırtınaları geceyi doldurdu. Bir yerlerde *Turiya* Raver, Joan'ın zayıflığına katıksız bir vahşetle amaç dayattı; onu patlamalarını yönlendirmeye zorladı. Linden'in en yakındaki kesiğı söndürmesinden dakikalar sonra, bir dördüncüsü kanyonun eteğindeki derede çılgınlık yaptı, kendisinin ve arkadaşlarının yemek yediğı ve uyuduğı kumu bir migren kasırgasına dönüştürdü. Beşincisi, Branl şirkete doğıru koşarken neredeyse onu yakalıyordu. Kendini ancak kayalık bir yamaçtan aşağıya balıklama atlayarak kurtarabildi. Altıncısı doğudaki sırtı bir taş atımı uzaklıkta buldu ve sendeleyerek yaklaştı.

Ondan sonra başka kimse kalmadı. Raver Joan'ı tüketmiş olmalıydı. Yine de beş şiddetli kaos örneğı Jeremiah'ya -ya da *krillere*- yaklaştı. Linden hepsine cevap veremedi. İçindeki diğerk fırtınalar konsantrasyonunu paramparça ediyordu.

Liand.

Bunu onun başına o getirmişti. Gençliğine ve cehaletine rağmen, Mithil Taşkafa'dan kaçarken ona eşlik etmesine izin vermişti. Onu Revelstone'a götürmüş ve orada bin yıl sonra ilk gerçek Stonedownor olmuştu. Ve ona Jeremiah için hayatını tehlikeye atmasını emretmişti.

Liand!

Anele'nin Liand'a eliyle işaret ettiğini, *orkesteyi* ve akıl sağılığını istediğini görmüştü: ele geçirilmeye karşı tek savunması. Ancak diğerk baskıların telaşı içinde yaşlı adamın yalvarışını görmezden gelmişti.

Liand!

İşte sonuç. Liand hâlâ dizlerinin üzerinde Jeremiah'nın bacaklarına yaslanmış, sahte bir tanrı putuna dua ediyormuş gibi kafatası yarılmış bir halde orada dinleniyordu.

Bir anlamda Handir bunu önceden haber vermişti. Üstatların Sesi Anele'den bahsederken şöyle demişti: *Yine de içindeki Dünya Gücü bir kenara bırakılamaz. Bu nedenle, niyeti ne olursa olsun, yaptıkları Yozlaşmaya hizmet edecektir.* Şimdi Anele Liand'ı öldürmüştü.

Bu çok fazlaydı. Linden'in Liand'ı kollarına alıp yas tutarak ağlaması, kendini ağlayarak yok etmesi gerekiyordu. Yine de *sezgiler* yaklaşıyordu. Jeremiah'a doğru. Joan daha fazlasını göndermedi; ama bu beşi dağılmadı. Bunun yerine, kendileri için çok küçük alanlara sıkışmış kasırgalar gibi kudurdular. Joan ya da *Turiya* Herem onları güçlendirmişti. Ve Thomas Covenant'ın ruhu artık Zaman Kemerini savunmuyordu.

Eğer Linden dehşetini ve kederini bir kenara bırakmazsa -ve bunu *şimdi* yapmazsa- sevdiği *herkes* yok olacaktı. Yokluğun ve acımasız soğğun hafiflemediği bir geleceğe sürüklenecekti. *Joan'ın deliliğinin nihai sonucu.*

Sesler Linden'e bağıırıyordu ama aralarında Covenant'inkini duymadı. Stave onun adını aciliyet gibi bir şeyle söyledi. Linden onu hiç duymadı.

Fırtınalar tarafından hırpalanmış olsa da Liand ve Jeremiah'dan gözlerini ayıramıyordu.

Krill'in mücevherinden bir yüceltme gibi yankılanan açlık azalmaya başlamıştı. Şimdi *croyel* özgürlük için mücadele ediyordu. Sonunda *kesiklerden* korktu. Jeremiah başını ve kollarını kaldırdı. Arkasına uzanarak Galt'ın ön kolunu pençeledi ve yarattığın boğazından çekip almaya çalıştı.

Galt'ın kavrayışını değiştirirse, bıçak kendi boynunu ısıracaktı. Yine de *kroyeli* serbest bırakmak için zorladı.

Alçakgönüllü hareket etmedi. Vahşi büyüünün sıcaklığının ona zarar verdiğine dair hiçbir ipucu vermedi. Loric'in hançeri gibi boyun eğmeyen ön kolu Jeremiah'nın çabalarına meydan okuyordu.

Demir El emirler yağdırdı, Swordmainnir'i topladı. Hâlâ sırtında olan Fırtınabaşı Galesend, Anele'ye sanki onun canını almak istiyormuş gibi sarıldı. Bir şahin kadar hızlı olan Pahnı kendini Liand'ın üzerine attı.

Mahrteir o karmaşıa içinde Bhapa'nın adını haykırdı.

Yaşlı Cord hemen itaat ederek Linden'in yanına koştu. Ama Linden onu fark etmedi bile. Ayakta kalmasının tek nedeni Stave'in onu tutmasıydı.

Caesure'ler her yönden ona doğru bağıırıyordu. Onların saf *yanlışılık* ruhunu kusmak istemesine neden oldu.

Bhapa onun burnunun altına bir şey sürmüş olabilir. Dilinin üzerine toz kadar ince bir şey sürmüş olabilir. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu-

-Ta ki ağzını kapatıp yutkunana ve burnundan nefes alana kadar.

Bir anda, *amanibhavam*'ın buruk acısı, sanki sadece şenlik ateşleri ve yıldırımlar için uygun bir çıra gibi içinde alevler tutuşturdu, tüm hayatının konutunu tüketecek yangınlar.

Ateşe ihtiyacı vardı. Oh, ona *ihtiyacı* vardı!

Linden, Dünya Gücü ve umutsuzluğun istemeden yaptığı bir hamleyle Bhapa'yı yamaçtan aşağı yuvarladı. İstemsizce bakışları onun düşüşünü takip etti; ama ona ne olduğunu seyretmeyi göze alamazdı. Clyme'ı bozguna uğratan Düşüş sadece kalp atışları uzaklıktaydı. Bhapa dengesini sağlayıp kenara fırlayacak kadar hızlı değildi.

Bu da onun işiydi.

Dört Şelale daha vardı. Hepsi ilerliyordu. Ama o onlara bakmadı. Sanki Yedi Söz'müş gibi lanetler yağdırarak, korkunç Dünya Gücünü ve Kanun'u bir çığlık gibi Bhapa'yı tehdit eden iğrençliğin üzerine fırlattı.

Belki de onu söndürdü. Belki de başarısız oldu. Sonucu gözlemlemek için beklemedi. Etrafı katliamla çevrili bir cerrah gibi, işini kontrol etmek için duraklamadı ya da hayatta kalma belirtilerini izlemedi. Stave'in yardımıyla hızla uzaklaştı.

Dört *kaza* daha. Zamanın gerekli dokusunda dört vicdansız yırtık.

Asası, Linden'in ellerinde başının etrafında dönerken bir gece yarısı çizgisiydi; her yöne bir titanın belası gibi ebon ateşi fırlatıyordu. Teurjisi değişmişti ama farkı hissetmiyordu. Bu onun ruhunun tam bir yansımasıydı.

Öfke ve kederden gözü dönmüştü, Şelaleleri, herhangi birini söndürüp söndürmediğini bilmiyordu. Kendi alevi onu tüketmişti. Birkaç dakika önce çaresizdi; felç olmuştu. Liand öldürülürken sadece izlemişti; izlemiş ve hiçbir şey yapmamıştı. Ama şimdi Lord Foul, Joan, Roger ya da herhangi bir iğrenç şeytan karşısına dikilmiş olsaydı, onları parçalara ayırmak için çabalarlı.

Sadece ölüme olan ihtiyacının büyük olduğunu algılıyorum. Çok doğru!

Kederli öfkesine, teselli edilemez alev parçalarına bağırışları eşlik ediyordu. Kendisi de bağıırıyor olabilirdi. Net olarak duyabildiğı tek ses, Adını Vermemesi Gereken Kadın'ın kurbanlarının çığlıkları ve haykırışlarıydı. Kendisinin, arkadaşlarının ve sırtın etrafında, Şelalelerin kaynaşmasına ve bozulmasına cevap vermek için bir kasırğa yarattı. Ama artık ne yaptığını bilmiyordu. Acı ve kayıpla yücelmiş ya da kırılmış, yıldızları silecekmiş gibi görünene kadar karanlık gökyüzüne karanlığı savurdu.

Ta ki Stave uzanıp Asa'yı tutana kadar.

Ta ki öfkesi ve Stave'in tutuşu neredeyse Asa'yı elinden söküp alana kadar.

Sonra *amanibhavam* ve öfke enerjileri onu başarısızlığı uğrattı. Bir anda, Dünya Gücünün *kırbacı* yok oldu ve geriye onarılamaz geceye cevap vermek için sadece Loric'in *krili* kaldı. Hıçkırıklar içinde soluyarak Stave'in ellerine kapandı.

"Bitti, Linden." Sesi Dünya'nın derin kayaları gibi rahatlamamıştı. Yaptıklarının ve yapamadıklarının bedelini biliyor gibiydi. "Artık buna gerek yok. Vahşı büyü ve Kutsalsızlık geçti. Biz dayanıyoruz."

Kelime kelime Linden'ı fırtınalardan geri getirdi. Her cümle onun parçalanmış bir parçasını onarıyordu. Ona yaslanarak, Adlandırılmaması Gereken Kadın'a dalması kadar samimi bir felaketin eşiğinde onu durdurduğuna inanıyordu.

Ama onu iyileştiremedi.

"Mümkün olduğunda," diye devam etti, sanki karanlığın yerine konuşuyormuş gibi, "sadece Liand'ı kaybettiğimizi göreceksiniz. Yaralarımız ve parçalanmış etimiz bolca var. Ve Kastenessen'in ateşi Swordmainnir'e çok acı geldi. Ama onlar devdir, her şeye karşı dayanıklıdır.

ısı ya da alev. Onlar acılarına galip geleceklerdir. Manethrall da İnancısız'ı korudu. Bir kez daha yok ama zarar görmedi. Ve oğlunuz da zarar görmeden duruyor."-Linden, Stave'in omuz silktiğini hissetti - "*Croyel*'in birçok zalimliği dışında.

"Altı Şelale bize saldırdı, Linden. Yine de dayanıyoruz."

Onu teselli etmek istemiş olabilir. Ama teselli edilemiyordu. Kendini onun kollarında bir terk edilmiş gibi hissediyordu, onarılamayacak kadar yıpranmıştı.

Yine de sağlık hissi yavaş yavaş geri geldi. Görüşü netleştğinde, Stave'in doğru söylediğini gördü.

Tepenin üzerinde, cılız gökyüzüne karşı devler yükseliyordu. Hançerin mücevheri onların formlarını kesik gibi gümüş çizgilerle aydınlatıyordu. Cirrus Kindwind, Covenant'ı Mahrtiir'den almıştı. Hayal meyal Linden, Covenant'ın yine sakat anılarının içine çöktüğünü fark etti. Kindwind onu kendinden korumak istercesine tek kolunda taşıyordu.

Frostheart Grueburn ağır adımlarla Linden ve Stave'e doğru ilerlerken Bhapa yukarı doğru tırmandı. Swordmain'in yüzü ve kolları kavurucu bir acı yayıyordu ve alnının bir tarafında derin bir çürük ağrıyordu. Sağ eli ve ön kolu çeşitli sıyrıklardan kanıyordu. Yine de esasen bir bütündü.

Bhapa da öyleydi. Uzuvarlarından deri parçaları kopmuştu ama bu yaralar yüzeyseldi. Başka bir zaman -belki de başka bir hayatta- İhlamur onları tedavi edebilecekti.

Hem Grueburn hem de Kordon Linden'a baktılar, belki de onun hâlâ akli başında olduğundan emin olmak istiyorlardı. Sonra Grueburn omzunun üzerinden Rime Coldspray'e birkaç kelime söyledi; Ironhand de onları diğer Devlere ilette. Dev dostu Linden aramızda kalıyor. Bedensel bir yara almadı.

Galt ve Jeremiah'a da aynı şekilde dokunulmamıştı. *Kroyel* çırpınmayı bırakmıştı. Çocuk, sanki yaratık kukla iplerini gevşetmiş gibi gevşek ve boş duruyordu. Pijamasının altı kalçasından eteklerine kadar kan ve irinle boyanmıştı.

Anele'nin toprağa değmemesine dikkat eden Stormpast Galesend ayağa kalktı. Bilinci yerinde olmayan yaşlı adam onun kollarında sallanıyordu.

Sanki mümkün olan her anlam ondan alınmış gibiydi. Ama yine de Liand'ın *orkestrasını* sanki kaybettiklerini geri getirebilecekmiş gibi kavradı.

-Toprağın umudu.

Yeni bir feryat Linden'i serbest bırakmaya zorladı. Alt dudağını ısırarak kendini tuttu. Şimdi söylemesine izin verdiği her çığlık Elena'nın, Emereau Vrai'nin ve Diassomer Mininderain'in çığlığı olacaktı. Gallows Howe'un sıkıştırılmış öfkesi ve yıkımı olacaktı.

Jeremiah'ın gölgesindeki karanlıkta, Pahnı Liand'ı kollarına almıştı. Alçıtaşı ve şeyl üzerinde diz çökmüş, parçalanmış kafatası son kanını omzuna akıtırken sevgilisine sarılmıştı. En az Stonedownor kadar hareketsiz görünüyordu, nefes alamıyordu. Yine de genç Kordon'dan ağlamak kadar yüksek sesli bir sıkıntı yayılıyordu. Onun acısı Linden'in kalbine darbeler indirdi.

Galesend yavaşça Anele'yi Coldspray ve Kindwind'in yoldaşlarıyla birlikte durduğu sırtın omurgasına taşıdı. Grueburn'ün ısrarıyla Linden kendini Stave'in desteğinden uzaklaşmaya zorladı. Stave ve Bhapa tökezlemesi halinde onu yakalamaya hazırken, toplanmış yoldaşlarına doğru ilerledi.

Arkadaşları. Liand'ı en az onun kadar seven arkadaşları.

Mahrtiir kendini Kindwind ve Covenant'ın önünde bir muhafız gibi konumlandırmıştı. Körü körüne Linden'in yaklaşımını inceledi. Linden onun duruşunda bir yırtıcı kuşun keskin vahşetini gördü.

Clyme ve Branl şimdi Kindwind'in iki yanında hazır bekliyorlardı. Ama dikkatleri Linden'e değil, Anele'ye sabitlenmişti ve elleri yumruk olmuştu. *Krill*'in gözlerindeki yansımaları tehditleri andırıyordu. Şirketin başında boşuna nöbet tutmuşlardı. Ve Anele'deki tehlikeyi en başından beri öngörmüşlerdi.

Linden içgüdüsel olarak onlardan korkuyordu. Onlar *Haruchai*, Ustalar, Alçakgönüllülerdi ve başarısız olmuşlardı. Liand'ın ölümü için Galt'ı suçlamasalar bile Anele'yi suçlayacaklardı.

Onları engellemek isteyen Linden boğuk bir sesle, "Onu suçlayamazsın. Bunu o seçmedi."

Günler önce Anele, Güneş Taşı'nı talep ettiğinde yoldaşlarından onu vermelerini istemişti.

Branl ona bakmadan, "Dünya Gücü onun," diye cevap verdi. "Tek başına böyle bir ele geçirmeye dayanmasını sağladı. Ayrıca delilik de onun. Yozlaşmaya açıklık da onun. Bu tür kusurlar her zaman Kutsalsızlığa yol açar. O yapmazsa, yaptıklarının yükünü kim kabul edecek?"

Linden, hatırladığı çığlıkların kargaşası arasında, "Yapacağım," diye cevap verdi. "Bu benim hatam." Bunu hak etmişti. "Ben sadece Jeremiah'yı önemsedim. Anele'ye dikkat etmeyi bıraktım."

Clyme ve Branl birlikte dönüp ona sertçe baktılar.

Büyük güçlere sahipsiniz. Yine de onları sizden almamız gerektiğine karar verirsek, galip geleceğimizden gerçekten şüphe duyuyor musunuz?

Mahrtiir, Mütevazi'deki gerginliği görmezden geldi. Argent ve karanlığın arasında durarak, "*Hatadan* bahsetme Ringthane. Bu eylem Kastenessen'e aitti. Onun ve başkasının değil." Bastırılmış yas, Manethrall'ın öfkesini alevlendirdi. "Aksini iddia etmek, suçlama kisvesi altında umutsuzluğu teşvik etmektir."

"Dikkatimi vermeyi bıraktım," diye ısrar etti Linden. "Bunun olmasına izin verdim. Buradaki herhangi biri, Anele çıplak toprağa dokunursa Kastenessen'in ne yapacağını sana söyleyebilirdi-" Sesi boğazında düğümlendi. Oh, Liand! Onun adını söyleyemiyordu. "Güneş Taşı olmadan. Onu görmezden geldiğimde buna ben sebep oldum."

Galt, Liand'ı uyarmış olabilirdi. Ama Cail'in akrabaları tarafından kanlı bir şekilde dövüldüğünü görmüştü. Stave'in Üstatların cemaatinden kovuluşunu izlemişti. Hem Galt'ın hem de kendisinin iyiliği için, kendisinin suçlu olduğu konusunda ısrar etti.

Ama Mahrtiir merhamet etmedi. "Ve ben hata duymayacağım!" diye bağırdı. "*Girişimlerde bulunulmalı*. Bunu konuşmuştuk Ringthane. Hiç umut olmasa bile. Oğlunuzun kurtarılmaya ihtiyacı var. Bu yüzden Liand ona yardım etmek için çabaladı. Hata olduğunu iddia etmek Taşyürekli'nin fedakârlığını küçük düşürür."

Manethrall gözle görülür bir çabayla sesini alçalttı. "Tek başına talihsizlik Anele'yi Stormpast Galesend'in korumasından kurtardı. Bundan sonra Kastenessen'in yapacakları şüphesiz öngörülebilirdi. Yine de bu tür *tedbirlerin* -evet, böyle bir amaca hizmet eden *tedbirlerin*- saldırısı öngörülemezdi. Anele'nin serbest bırakılmasındaki talihsizliğin nedeni dikkatsizlik değildi. Stormpast Galesend'in tökezlemesi

eşi benzeri görülmemiş tehlikelerin sonucu. Eğer suçu ona yüklemek istiyorsanız, onun da adını vermelisiniz. Aslında, aramızdaki her Dev'in adını vermeli ve Taşyürekli'yi sevmeyi öğrenmiş herkese iftira atmalısınız. Sizin gibi biz de yaşlı adamın içinde bulunduğu kötü durumu ve deliliğinin bazı yönleri açıklığa kavuşmak istediğinde kendisine *orkestranın* verilmesini istediğini biliyorduk.

"Beni iyi dinle Ringthane," dedi Mahrtiir dişlerinin arasından. "Fangthane'in kötülüğü tarafından senin için hazırlanmış yollarda yürüyorsun. Hatadan bahsetmişken, kendini onun hizmetine bağlıyorsun."

Linden onun öfkesinin ağırlığı altında başını eğdi. Sanki kendi kendine, "Anlamıyorsun," diye iç geçirdi. Covenant dışında hiç kimse onu gerçekten anlamamıştı. Lord Foul onu Mahrtiir'den daha iyi tanıyordu. Adını Vermemesi Gereken Kadın onu daha iyi tanıyordu. "Yaptığım şey sahip olduğum tek şey. O olmadan ben bir hiçim. Anele'yi görmezden geldim. Solucan'ı uyandırdım. Covenant gibi davranırken Roger'ı takip ettim." Umutsuzluk anlamlıydı. Ellerindeki Dünya Gücünün yeni siyahlığı ona uyuyordu. "Eğer sorumluluk almazsam, ölmüş de olabilirim."

Alçakgönüllülerin üçü de sanki en derin güvensizliklerini haklı çıkarmış gibi onu izledi.

Bhapa'nın itiraz etme arzusunu hissetti. Stave de itiraz etmeye hazır görünüyordu. Ama önce Rime Coldspray konuştu.

"Yeter." Hoşgörü istercesine bir elini Clyme'in omzuna koydu. "Linden Giantfriend, bu kadar yeter. Eğer neşe duyan kulakladaysa, o zaman sana kahkahalarla cevap vermeliyim. Bunu yapmamın tek nedeni dehşetinizi artırmaktan korkmam."

Frostheart Grueburn mırıldanarak onayladı. Diğer Devlerden birkaçı başını salladı.

"Coldspray sözlerine şöyle devam etti: "Yaşayan ve ölen herkesin kaderi talihsizlik ve hata iken, siz kendinizden mükemmellik talep ediyorsunuz. Devleri bile korkutmaya yetecek yükler üstlendiniz. Bunu yaptığınız için sizi onurlandırıyoruz. Eğer bir gün Fırtınabaşı Galesend'in yaptığı gibi tökezlersen-

"Pekâlâ." Demir El Clyme'ı bir an için sıkıca kavradı, sonra onu serbest bıraktı. "Devler arasında senin adın belki de Blunderfoot olurdu." Kaşlarını çatarak Latebirth ve Galesend'e doğru başını salladı. "Bundan sonra şüphesiz sık sık alay konusu olacaksınız. Ama sen

suçlanmayacaksınız. *Kaamora*'da acınızı ve ağtınızı dindirirsiniz. Sonra ayağa kalkar, yüklerinizi yeniden omuzlar ve size eşlik eden herkes tarafından saygınlığınız azalmadan kabul görürsünüz.

"Ben de," diye itiraf etti, "zaman zaman kendimi suçladım. Şimdi bunu yapmakla hata ettiğimi kabul ediyorum. Lostson Longwrath'ın delirmesine neden olan darbeyi indirdiğimde kalbimde hiçbir kötülük yoktu. Yanlışlıkla Longwrath'ın kaçmasına ve Scend Wavegift'in ölümüne izin verdiğinde Latebirth'ün kalbinde hiçbir zarar yoktu. Tökezlediğinde Stormpast Galesend'in kalbinde hiçbir zarar yoktu. Ve dikkatini ve özlemini Anele yerine oğluna verdiğinde senin kalbinde de bir zarar yoktu, Linden Dev Dostu. Eğer senin için üzülyorsam, bunun tek nedeni bedeninin alevlerin iyileştirici acısına dayanamamasıdır.

"Manethrall'ın sözlerinde bilgelik var." Coldspray üzüntüyle başını salladı. "Umutsuzluğun sesiyle konuştun."

Eğer Demir El Linden'in kâbuslarını paylaşmış olsaydı, bu sesi tanırdı. Bu, leşle beslenen gürültülü şeylerin koşturmasıydı; Bane'in kurbanlarının çığlıkları. Linden Adlandırılmaması Gereken'in dehşetine teslim olduğundan beri❖❖ hayır, Darağacı Yolu'nda durduğundan beri affetmeyi unutmuştu.

Şimdi bunu hatırlamayı tercih etmedi.

Ancak zihninin yüzeyiyle Coldspray'i anladı. Mahrtiir'i anlıyordu. Yüzeysel olarak onların argümanlarını kabul edebiliyordu. Ve ilk hedefinde başarılı olmuştu: Alçakgönüllüler'in suçlamalarını hem Galt'tan hem de Anele'den uzaklaştırmıştı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı başını kaldırmadan. "Anladım. Liand öldü." Onun adını *kril* kadar tehlikeliymiş gibi söyledi. "*Croyel* hâlâ Jeremiah'a sahip. Önemli olan da bu. Şu anda benim hakkımda konuşmak sadece dikkat dağıtmak için.

"Zaman kaybediyoruz." Yüzünü ekşiterek kendini yol arkadaşlarına bakmaya zorladı. "Önemli olan şeylere konsantre olmalıyız."

Devlerin *kaamora* için odunu yoktu. Linden, Ramen ve hatta Stave gibi onlar da başka bir yol bulmak zorundaydı.

kayıplarını telafi etmek.

Görünüşe göre Pahni, Linden'in Liand'ın ölümünü kabul etmesini bekliyordu. Şimdi onu yere indirdi. Onu rahat ettirmek istercesine kol ve bacaklarını nazikçe yerleştirdi. Sonra ayağa fırladı ve kendini Linden'in üzerine attı.

Krill'in ışığı arkasındayken, Kord'un görüntüsü gölgeler tarafından maskelenmişti. Yine de ıstırapı onu aştı. Bir kusmuk kadar çığ bir acı Linden'e bir darbe gibi saplandı. Pahni ona ulaşmadan önce irkildi.

Kızdan daha hızlı olan Stave onu durdurmak için öne doğru adım attı. Ama Pahni ona dokunamadan durdu. Her ne kadar farkında değilmiş gibi görünse de yumruklarının arasında gergin bir şekilde tutuyordu. Bir an için göğsü öylesine kabardı ki kelimeleri şekillendiremedi.

"Cord," dedi Mahrtiir sertçe. "Kendini toparla." Ses tonunda öfke ve merhamet bir aradaydı. "Bu hiç yakışık almıyor."

Pahni onu görmezden geldi. "Ringthane!" diye bağırdı: yakın bir histeriyle dolu düzensiz bir çığlık. "Onu geri getirin!"

"Pahni!" Şimdi Manethrall'ın sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Kendine gel! Bu bir Kordon'un davranışı mı?"

Yine de onu görmezden geldi. Kesik kesik soluklarla, "Sen Onu *geri getirin!*"

Sarsılan Linden, "Yapamam," diye itiraz ettiğini güçlükle duydu.

"*Yapmalısın!*" diye bağırdı Pahni. "O benim aşkım! Ve onun ölümü gereksiz! O kendini senin adına feda etti ve *bu gereksiz!*"

"Pahni!" Mahrtiir ısrar etti. İki eliyle onu dizginlemek ya da kucaklamak için uzandı.

Linden'in hareketini zorlukla görebileceği kadar akıcı bir şekilde, Pahni garnitürünü Manethrall'ın bileklerine doladı ve onları birbirine geçirdi. Aynı hareketle Mahrtiir'in yanından fırladı ve kollarını başının üzerine kaldırdı; dövüş ipini kullanarak onu ayaklarından savurdu.

Branl onu yere düşmeden yakaladı. Clyme bir sonraki saldırıyı savuşturmak için kendini konumlandırdı.

Ama Pahni çoktan Linden'e dönmüştü. Linden'in boğazını kesmek için elindeki boğma demirini hazır tutuyordu.

"Bana *kulak vereceksin* Ringthane!" diye bağırdı dolu taneleri gibi. "Andelain'de kendi aşkını geri getirdin! Şimdi de benimkini bana geri *v e r e c e k s i n !* Her enstrüman mevcut. Beyaz altın. Kanun Asası. Yüce Lord Loric'in *krili*. Ve *orada*" -ellerini bırakmadı
-Liand katledildi!

"Kalpsiz misin? Öyle olmadığını biliyorum! *Bu yüzden onun hayatını yenilemelisin!*"

Mahrtiir ayağa kalkmıştı. Şimdi kendi hızını gösteriyordu. Körü körüne hareket ederek Pahnî'nin yumruklarının arasındaki boğazı yakaladı. Sonra onun arkasına geçti. İpini çekerek, kollarını kendi kollarıyla tutturana kadar bükte.

"Pahnî," diye inledi Bhapa. "Ah, Pahnî." Reddedilen ağlama sesini tıkadı. "Yapmamalısın. Yapmamalısın."

"Ringthane!" Genç Kordon, Mahrtiir'in pençesine doğru savruldu. "*Bana kulak vereceksin!*"

Her kelimesi pençe izi gibi yaralar açıyordu.

"Yapamam," dedi Linden tekrar. Aniden esasını yere bıraktı. Sanki kendine vuruyormuş gibi cebinden Covenant'ın yüzüğünü çıkardı ve yere fırlattı. Sonra kollarını Pahnî ve Mahrtiir'e dolamaya gitti.

"Elimden gelse yapardım," diye inler gibi nefes aldı Pahnî'nin kulağına. "Senin için yapardım. Onu kendim sevmesem bile." Zaten pek çok yasayı ihlal etmemiş olsaydı bile. "Ama yapamam. Yapamam işte.

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Bir an için Kordon dinlemek için durakladı. Sonra tekrar dövmüşmeye başladı. "O *orada!*" diye bağırdı, sanki dişlerini Linden'in boğazına geçirmek istiyormuş gibi. "Bedeni *orada* yatıyor!"

"Biliyorum." Bhapa gibi, Linden de ağlamayı reddetti. "Bunu biliyorum. Ama ruhunun nerede olduğunu bilmiyorum.

"Andelain'de Covenant tam önümdeydi. Bedenine ihtiyacım yoktu çünkü *ruhu* oradaydı." Kayıp bedeninin her yönünü ima ediyordu. "O hâlâ kendisiydi. Ama şimdi sahip olduğum tek şey Liand'ın bedeni. Ruhunu geri çağıramam," kafatasını onarabilse bile, "çünkü nerede olduğunu bilmiyorum.

"Belki de Andelain'deki Ölümler arasındadır. Umarım öyledir. Ama o kadar uzağa ulaşamam. Onu bulamam, tekrar yaşamasını isteyemem bile.

Ve onun zavallı bedeni için boş havadan yeni bir ruh yaratamam. *Nasıl yapacağımı* bilmiyorum." Eski Lordların ilmine dair hiçbir şey öğrenmemişti. Caerroil Wildwood'un rünlerinin anlamı bile onu şaşırtıyordu. "Her ne yaptıysam -eğer bir şey yapabildiysem- bu Liand olmazdı."

Bu kez, onun adının kendi ağzından çıkan sesi bir mızrak gibi içinden geçti. Yıkım anını tekrarlıyor gibiydi: Anele'nin ellerinin acımasız tokadı; lavın ani öfkesi; kemik, kan ve beynin tahribi. Nefes nefese dişlerini sıktı, Pahni'nin kulağına haykırmamak için acısını bastırdı.

Pahni kısa bir süre Mahrtiir'in ve Linden'in kucaklamasına karşı kıvranmaya devam etti. Sonra aniden nefes almayı bırakır gibi oldu ve Kordon gevşedi.

Pahni'nin bayıldığını düşünen Linden onu serbest bıraktı. Manethrall kelepçesini gevşetti; Kordonu kollarının arasına alabilmek için ayaklarını kaydırdı.

O anda Pahni serbest kaldı. Şiddetle Linden'in yüzüne bir yumruk attı: Stave savuşturmasaydı Linden'i sendeletecek bir darbe. Bunun yerine Pahni'nin parmak eklemleri Linden'in yanağına çarptı; onu sarstı. Gözünün önünde şimşek gibi fosfenler çaktı ve kayboldu.

"O benim aşkım!" diye feryat etti. Pahni kaçtı.

Mahrtiir onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Cabledarm onu yakalamak için hamle yaptığında Manethrall "Yapma!" diye havladı ve Cabledarm kızın geçmesine izin verdi.

Pahni gecenin içinde koşarak sırtın güneye bakan yamacına yöneldi. Neredeyse bir anda *kril* ışığının ulaşamayacağı bir yere düştü.

"Manethrall," diye itiraz etti Bhapa: boğuk bir yalvarış.

Mahrtiir, Pahni'nin kaçıyla yüzleşti. Yumruğunda onun boğma ipini tutuyordu. Bir süre sonra Bhapa'ya harekete geçmesini işaret etti.

"Takip et, Cord," diye yumuşak bir sesle emretti. "Ona zarar gelmemesi için elinden geleni yap. Ama onun üzüntüsüne ortak olma. O ilk aşkını kaybetti. Böyle bir bağlılık bazen derin ve ömür boyu sürer, ama her zaman dişler kadar parçalayıcıdır."

Linden Bhapa'nın acılarını dindirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Arkadaşlarından hiçbirini tedavi etmemişti.

Yaşlı Kordon hızla uzaklaşırken, Manethrall Linden'e üstü kapalı bir şekilde hitap etti. "O Ramen. İhtiyaç duyulduğunda tekrar kendisi olacaktır."

Sonra Linden'i bandajının üzerinden incelemek için döndü. "Ringthane," dedi sertçe, öfkesini saklayarak, "Cord'um adına senden af diliyorum. Zaman Müdiresi'nin Liand'ın sonunu ima ettiğini duymamış olsaydı bu kadar acı çekmezdi."

Keşke seni bağışlayabilseydim.

"Yine de o Ramen ve hakaret etti. Ringthane'e karşı elini kaldırması affedilemez. Yine de bunu mazur görmeliyim. Bu nedenle, talep edebileceğiniz her türlü sonuca katlanacağım."

Mahrtiir-Sesine hakim olamayan Linden, Manethrall'a gitti ve ona sarıldı: sahip olduğu tek dil.

İlk başta, *Haruchai*'lerden biri kadar boyun eğmez bir tavırla kaskatı kesildi. Ama sonra sanki onun onayını kazanmış gibi yumuşadığını hissetti.

Onun omzunda ağlamak istedi ama yapamadı. Duyguları çok aşırıydı. Liand'ın ölümü ve Jeremiah'ın içinde bulunduğu kötü durum kalbinde başka türlü bir teslimiyete yer bırakmamıştı.

Bir süre sonra geri adım attı.

"Sonuç olarak," dedi Cabledarm sanki bir tartışma bekliyormuş gibi sert bir sesle, "herkes Ramen'li Pahn'i'yi mazur görmeli."

"Ona olan saygımız kesin," diye cevap verdi Demir El, hafifçe azarlayarak. "Kederine ve öfkesine katlanmak için zorlamaya ihtiyacımız yok. Bu nedenle daha acil bir sonuç istiyorum."

"Linden Giantfriend de mazeret bildirmelidir."

Linden söyleyecek söz bulamadan Clyme konuştu.

"Alçakgönüllüler onu mazur görmez. Tüm bu yaşananlar onun ihlallerinin sonucudur. Andelain'de Kanun'u ihlal etmesini engellemeye çalıştık ama karşı çıktık. Bu başarısızlık geri alınamaz. Ve biz Alçakgönüllüler olduğumuz için, şimdi Kâfir'in dönüşünü onurlandırıyoruz. Yine de Kutsala Saygısızlığa karşı bir şeyler yapmalıyız. Biz *Haruchai*'yiz.

Bizler Efendileriz. Eski çağlarda Kan Muhafızlarıydık. Buna göz yummayız. İzin de vermeyeceğiz."

"Neye izin vereceksin uykusuz?" diye sordu Mahrtir sertçe. "Göz yummayacağın şey nedir?"

Etrafındaki Devlerden birkaçı müdahale etmeye hazır bir şekilde yaklaştı. Cirrus Kindwind, Covenant'ın zarar görmesini engellemek için hafifçe geri çekildi. Ama Stave tepki vermedi.

Alçakgönüllülerin ne düşündüğünü biliyordu.

Clyme hiç istifini bozmadan cevap verdi: "Linden Avery'nin alevinin karanlığını gördünüz. Onun lekesine tanık oldunuz. Dünya Gücünün tehlikeli olduğundan artık şüphe edemezsiniz. Bu nedenle Güneş Taşı'nı yaşlı adamdan geri alacağız. Büyülere daha fazla erişmesine izin vermeyeceğiz. Onun ellerinde, *orcrest* de Yozlaşmaya dönüşebilir."

Sanki doğrulukları apaçık ortadaymış gibi, Clyme ve Branl Stormpast Galesend ve Anele'ye doğru yola koyuldular.

"Hayır!" Linden haykırdı. Tanrım, Alçakgönüllü'yü yanlış anlamıştı. Yine yanlış anlamıştı! Galt ve Anele'nin yanı sıra kendisi için de korktuğu için yanlış sonuçlara varmıştı.

Coldspray bir koluyla, onlara dokunmasa da, iki Alçakgönüllü'nün yolunu kesti. Granit bir sesle, "Yine de Linden Giantfriend'e itirazını dinleme nezaketini göstereceksiniz. Anele'nin tek akıl sağlığını ondan almayı teklif ediyorsunuz. Yine de bize iyi hizmet etti ve çok suiistimal edildi. Ona zarar verilirken kenara çekilmeyeceğiz."

Branl ve Clyme belki Demir El'e duydukları saygıdan, belki de Linden artık direniş araçlarını elinde tutmadığı için durdular; beklediler.

Gökler kadar sessiz olan Stave, Galesend'in yanında durmak için hareket etti.

"İtirazını söyle, Linden Avery," diye emretti Branl. "Bunu dikkate alacağız."

Linden arkadaşlarının onu izlediğini hissetti. Bilinçli olarak Asasını ve Antlaşma yüzüğünü oldukları yerde bıraktı. Eğer Alçakgönüllüler, Stave'in ona söylediği gibi, *cevap* veremeyecekleri *bir çelişkiye* düşerlerse, duyarlı olabilirlerdi.

İnsan. Onun gönüllü güçsüzlüğü onları herhangi bir kelimedenden daha fazla etkileyebilir.

Umutsuzluğunu yutabildiği kadar yuttuktan sonra dikkatle cevap verdi: "Belki de Dünya Gücünü *kullanma* şeklime olan şey yozlaşmadır." Bir şey söyleyemedi. "Belki de değildir. Ama bu rünlerin bir etkisi." Caerrol Wildwood'un gücünün bir ifadesi. Gallows Howe'un mirası. "Ben Jeremiah'ın içindeyken canlanmış gibiydiler. Belki de Asamı değiştirdiler." Yeniden yorumladı. "Ya da beni değiştirdiler. Nasıl olduğunu bilmiyorum," ama nedenini tahmin edebiliyordu. "Ama Dünya Gücünü değiştirmediler. O *yaraları* nasıl kapattığımı gördün. Dünya Gücünün değişmediğini gördün.

"Güneş Taşı neyse odur. Lord Foul'a hizmet etmeyecek.

"Anele'nin buna ihtiyacı var. Bu onun tek gerçek koruması. Ve aynı zamanda bizi de koruyor." Yas tutmamaya çalışarak ısrar etti: "İstediği zaman ona vermiş olsaydık, Kastenessen ona dokunamazdı. Liand hâlâ hayatta olurdu."

Anele'nin Güneş Taşı'nı ya da bunun sonucunda ortaya çıkan berraklığı nasıl kullanmış olabileceğini hayal bile edemiyordu. Andelain'de ailesinin hayaletleriyle baş başa zaman geçirmişti. Linden'in bildiği kadarıyla, umutsuzca ihtiyaç duyduğu içgörülerini paylaşmışlardı.

Bildiği tek şey, Anele'ye miras kalsın diye Liand'ı Güneş Taşı'nın kıyametine zorlamış olan Antlaşma'ydı. Yaşlı adam *orkestrayı* kesinlikle kendisi için bulamaz ya da alamazdı. Efendiler buna asla izin vermezdi.

Alçakgönüllülerin düz yüzleri tepkilerini gizliyordu; ama Linden durmadı. "Bu haliyle Galt ve Jeremiah'ı neredeyse kaybediyorduk. Ve Kastenessen hâlâ Kastenessen. Fırsatını bulur bulmaz hepimizi katledecek.

"Eğer Anele'ye güvenemiyorsanız, Sunder ve Hollian'a güvenin. Ataların onları tanıyordu. Bunu hatırlıyorsun. Eğer Sunder ve Hollian onun Kutsala saygısızlık yapabileceğini düşünselerdi, ona 'Toprağın umudu' demezlerdi. Ve bizim felaketten kaçmamızı mümkün kıldılar. Anele'nin Güneş Taşı'na sahip olmasına izin vermek, onu Kastenessen'e açık bırakmaktan nasıl daha kötü olabilir?"

Clyme ve Branl, Linden'a baktılar. *Krill gölgeleri* yüzlerini örtmüştü: karanlık kadar tehlikeli ve öngörülemez görünüyorlardı.

Kendine hakim olamayıp sözlerini şöyle bitirdi: "Herhangi bir karar vermeden önce neden Covenant'a ne düşündüğünü sormuyorsun? Er ya da geç geri gelecektir. *Orkesteyi* bulmak onun fikriydi. Belki Liand'ın ona sahip olmasını neden istediğini hatırlar."

Swordmainnir'in Demir Eli başını salladı. "İyi dedin."

"Evet," diye homurdandı Frostheart Grueburn sanki yumruklarını sıkıyormuş gibi. "Linden Dev Dostu akıllıca düşünüyor. Dev olmama rağmen Kastenessen'in dokunuşuyla etimin haşlandığını hissettim. Onun ihtiyatını alkışlıyorum."

Alçakgönüllüler uzun bir süre konuşmadılar. Linden'in itirazını değerlendiriyor olabilirlerdi. Ya da çoktan reddetmiş olabilirler. Onları okuyamıyordu.

Ancak Clyme ve Branl, Galesend ve Anele'ye doğru hiçbir hareket yapmadılar.

Galt, Jeremiah ve *croyel*'in arkasındaki yerinden şöyle dedi: "Bu halimle, bu düşmüş yaratık için esaretten başka bir amaca hizmet etmiyorum. Eğer bir Dev görevimi üstlenmeyi kabul ederse, Kastenessen'le bir kez daha yüzleşmekten korkmuyorum."

Stave alışılmadık bir sertlikle Galt'a sordu: "Peki sen, Alçakgönüllü ve *Haruchai*, *Skurj* ile birleşmiş bir *Elohim*'in gücü karşısında herhangi bir Dev'e denk misin?"

"Tekrar ediyorum," diye karşılık verdi Galt, "korkmuyorum-"

Stave onun sözünü kesti. "Siz aynı zamanda bir Üstatsınız. Bu hizmet korkmadığınızı varsayar. Bu nedenle, başkalarının daha büyük refahı için, yoldaşlarınızın ve Ülkenin korunması için endişe duymanızı gerektirir.

"Bu konuda çoktan başarısız oldunuz. Taşyiyen'i tehlikeye karşı uyarmadın. Ne Liand'ın ne de Seçilmiş'in oğlunun iyiliği için Kastenessen'den kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadın. Bu şirketten tüm hizmetini esirgemişken korkusuzluktan bahsetme."

Galt'ın gözlerinde parlayan *kril*, yüzünün gizlediği öfkeyi ima ediyordu. Linden içgüdüsel olarak Stave'e bir saldırı olmasından korktu. Birkaç kalp atışı boyunca Devlerin huzursuz gerginliği, Mahrtiir'in sinirli solunumu ve rüzgârın narin esintisi dışında hiçbir ses duyulmadı.

Ardından, üç Alçakgönüllü hep bir ağızdan başlarını salladı.

"Bize cevap verildi," diye duyurdu Clyme. "Şimdilik ur-Lord'un tavsiyesini bekleyeceğiz. Eğer bundan sonra farklı bir yol belirlersek, bunu açıkça dile getireceğiz. Onur duyduğumuz Devlerle düşmanlık etmek istemiyoruz. Ayrıca İnançsız, Linden Avery'yi kabul etmemizi emretti."

Kişisel karanlığına rağmen, Linden bir an için rahatladığını hissetti. Rime Coldspray iç çekti: serbest bırakılmış bir basınç rüzgârı. Sonra da onayladı, "Bu da iyi söylendi." Diğer Swordmainnir sessizliklerini bozarak birbirlerine sessizce yorumlarda bulundular. Mahrtiir sanki dilini ısıtıyormuş gibi arkasını döndü.

Onyx Stonemage ile kısa bir görüş alışverişinden sonra Ironhand resmen şöyle dedi: "Biz Devleriz. Bir *caamora*'nın serbest bırakılmasını arzuluyoruz. Ancak burada kederimiz için ateşimiz yok. O halde Mithil Taşyürekli Liand'ın vefatına nasıl ağıt yakacağız?"

Ağıt mı? Bu düşünce Linden'in göğsünü daralttı. Eğer şimdi üzülmesine izin verirse, bunu kontrol altına alamayabilirdi.

Yine de Liand kendisinden bu kadar çok şey vermişken onun için üzülmeyi nasıl reddedebilirdi?

Arkadaşlarının yanıklarını ve acılarını hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı.

"Uzak bir çağda," diye önerdi Stave bir an sonra, "her Taşlı Kasaba *rhadhamaerl*'in irfanıyla beslenirken, Liand'ın ataları şehitlerini onurlandırmak için mağaralar dikmişlerdi."

Coldspray bu fikri düşündü; sertçe başını salladı. "O zaman biz de aynısını yapacağız. Belki de elimizde bol miktarda değerli taş olmaması bir tesadüftür." Sırtı işaret etti. "Bu tepelerin toprağından sert kayalar çıkarmak için kazmalı ve zorlamalıyız. Bu emekle, kederimizi dile getirmeye çalışacağız."

Yoldaşları teker teker onaylarını ifade ettiler.

Ama Linden "Hayır" dedi. Sonra kendini düzeltti. "Yani, hemen değil. Sakıncası yoksa onunla bir süre yalnız kalmak istiyorum." Taş taşıyarak kalbini rahatlatamazdı. "Veda etmek için bir şansa ihtiyacım var. Onu örtbas etmeden önce."

Devler konuşmasa da, onlardan gelen sesleri net bir şekilde okudu. Onun isteklerine saygı göstermekte isteksiz değillerdi. Onun sıkıntısına uygun hiçbir sözcük bulamadılar. Stave ve Alçakgönüllüler şöyle dedi

Hiçbir şey. *Croyel* kendi belirsiz nedenlerinden ötürü acısını ya da alayını sakladı. Ama *Mahrtiir* uzanıp *Cirrus Kindwind*'in koluna dokundu.

"Gel Dev," diye seslendi sessizce. "*Ardent*'in cömertliğinden geriye bir şey kalıp kalmadığını öğrenelim. *Ramenler* de *Liand*'ın ölümüne ağıt yakmalı. Ama bunu koşarak yapmak bizim doğamızda var, tıpkı *Cord Pahn*i'nin ve belki de *Cord Bhapa*'nın koştuğu gibi. *Sezaryenlerden* ne kadar zarar gördüğümüzü tam olarak öğrendiğimizde kendi üzüntümü harcayacağım."

Kindwind sessizce *Manethrall*'a eşlik etti ve *Covenant*'ı da yanına alarak, arkadaşlarının erzaklarını bıraktığı dereye doğru sırttan inmeye başladı.

Diğer Devler hep birlikte başlarını eğip onları izlediler. Ama şimdi sessizlik içinde değillerdi. Onun yerine, *Demir Elleri* usulca şarkı söylemeye başladı.

"Derinden hissedilmeyen hiçbir ölüm yoktur,
Eti ve kemiği ısırmayan hiçbir acı yoktur. Tüm
acılar denizlerin sonsuz dalgası gibidir,
Aşınma ve yuvarlanma hiçbir iz bırakmaz
ama granit kolaylığı yerine sadece kum
bırakır."

Frostheart Grueburn'ün sesi ikinci satırda *Coldspray*'in ve üçüncü satırda *Cabledarm*'ın sesine katıldı. Satır satır, her bir Dev şarkıya hüznünü kattı, ta ki hepsi söyleyene kadar. İkinci kıta bitmeden *Demir El*'in ilahisi ortak bir ilahiye dönüşmüştü.

"Yine de taş dayanır, dayanır, dalgalanmaya
karşı: Kuma gelir ve yine de dünya taştır.
Kıyılar kemirilirken, başka yerlerde yeni dağlar yükselir.
Ve bu yüzden denizlerin ağıtı bir ağıt değildir:
Gökyüzüne bakan kaya için bir duadır,

"Her zaman denizlerle buluşan kayanın
sakinliği, Hem şarkı hem de inilti olan bir
uyum.

Bu müzik Dünya'nın acıya cevabıdır,

Bizi dizlerimizden kaldıran yavaş salınım.

Bu sayede acımasız ölüm hem kayıp hem de kazanç haline gelir."

Fırtınabaşı Galesend hâlâ Anele'yi taşıyordu, hâlâ baygındı ve hâlâ Güneş Taşı'nı sanki kaderi ona bağlıymış gibi tutuyordu.

Son Devler tepeyi terk ederken, Clyme ve Branl ayrılarak yetersiz nöbetlerine devam etmek üzere kuzeye ve güneye doğru ilerlediler. Stave de çok uzağa gitmese de gecenin karanlığında yürüdü. Galt ise Jeremiah'ı dikkatle engeli yamaçtan aşağıya indirerek Swordmainir'in peşinden gitti. Çok geçmeden Linden Liand'ın cesediyle baş başa kaldı.

Yalnız ve ışıksız, sadece yıldızların yasıyla görülüyor.

Kısa bir süre Asasını ve Antlaşma yüzüğünü düşündü ama onları geri almadı. Bunun yerine yavaşça Liand'ın harap olmuş formuna doğru ilerledi. Düşünüyordu, Kazanç mı? Ah, Liand! Arkadaşının yanında dizlerinin üzerine çöktü ve başını çakıl taşlarına ve ezilmiş alçıtaşına doğru eğdi.

Çelişkide umut vardır.

Belki de bu doğrudu. Ama o bunu göremiyordu. Tek tesellisi Jeremiah'ın Lord Foul'a ait olmamasıydı. Despiser'in görünüşe göre inandığı gibi gerçekten sahiplenilmiş olsaydı, düşüncelerini mezarlarda saklamasına gerek kalmazdı.

Linden sonunda elinde Kanun Asası, boynundaki zincirden sarkan Ahit'in yüzüğü ve yüzüne safra kesesi gibi kazınmış acılarla kanyona döndüğünde, şafağın ilk solgunluğu tepelerin eğri ufkunu vurgulayarak doğuya dokunmuştu. Stave ilk yamaçtan aşağı inerken ona katılmıştı ama hiçbir şey söylememiş, hiçbir şey sormamıştı. O da konuşmamıştı. Stave'in daha önce duymadığı ne söyleyebilirdi ki?

Kanyonun dibindeki kalın kuma ve derenin sabırsız mırıltılarına ulaşana kadar sessizlik içinde, yamaçların kayganlığı ve şeyleri arasında ilerlediler.

Orada arkadaşlarını Joan'ın *kazalarından* birinin geride bıraktığı malzemeleri düzenlerken buldular. *Krillerin* ışığında Linden geriye birkaç bohça kaldığını gördü. Yatak takımlarının çoğu, birkaç su tulumu ve iki ya da üç çuval yiyecek gitmişti. Ama Ardent'in erzakının önemli bir kısmı yerinde duruyordu.

Bu iyi bir şanstı, hayal ettiğinden daha iyiydi. Ama bu ona dokunmadı.

Anele artık uyanıktı ve Latebirth'ün onun için hazırladığı azıcık yemeği yiyordu. Galesend'in zırhıyla korunan Anele bir eliyle yemeğini yerken diğer eliyle Liand'ın *orkestrasını* tutuyordu. Ancak Güneştaş'yla temasın deliliğini hafiflettiğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Linden onu daha yakından incelediğinde, sanki *orkestrayla* etkileşiminden korkuyormuş gibi, Toprak Gücü mirasını derinlere gömdüğünü gördü. İlk kez değil, onun akli başında olmak **i s t e m e d i ğ i n i** düşündü. Şimdi değil: henüz değil. Tutarlılığın ona dayatacağı ya da ondan talep edeceği şeylerden korkuyordu.

Mahrtiir de biraz yemek yiyordu. Jeremiah, Cabledarm ağzına ne koyduysa çiğneyip yuttu, ne verdiyse içti ve hiçbir tepki göstermedi. Ama görünüşe göre Devler erzaklarını daha büyük bir ihtiyaç için saklamaya karar vermişlerdi. Ve Covenant'ın yokluğu bir nöbet kadar açtı. Kırık dökük anılar onu Jeremiah kadar ıssız bırakmıştı.

Sanki Linden'in sessizliği bir emirmiş gibi kimse konuşmadı. Rime Coldspray ve diğer Devler, gördüklerini kendilerine saklayarak örtülü gözlerle onu izlediler. Manethrall yemeğini bitirdi, biraz su yuttu. Sonra sert bir şekilde Linden'in dikkatini çekmek için eliyle işaret etti ve onu Mutabakat'a doğru yönlendirdi.

Kadın cevap vermeyince içini çekti. Gecenin sessizliğini bozmak için çaba sarf etmiş gibi görünüyordu, "Kordonlar gibi, Ringthane, kederimi yönetmeliyim. Sadece senin sözünü bekliyorum. Thomas Covenant'ı uyandırmaya çalışayım mı? İçinde bulunduğu durumun zalimce mi yoksa teselli edici mi olduğunu anlayamıyorum. Bu yüzden seçim sizin."

Linden'in bir yanı Covenant'ı rahat bırakmak istiyordu. Aynı şeyi kendisi için de istiyordu. Ama ona olan ihtiyacı daha büyüktü.

"Pekâlâ." Sesini nasıl kullanacağını unutmuş gibi kendi kendine garip bir ses çıkardı. "Bir deneyin. Çok fazla

karar vermem gerekiyor ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. Belki bu sefer hatırlar-"

Boğazı kapandı. Son kararı Liand'ın ölümüne yol açmıştı.

Mahrtiir sertçe başını salladı. Acelesi vardı. Çelenginden solmuş bir çiçeğin ucunu koparıp avuçlarının arasında ovuşturarak Covenant'a yaklaştı. Orada çömeldi. Cirrus Kindwind'e sessizce bakarak ondan yardım istedi. En son *amanibhavam*'ı bu şekilde kullandığında, Covenant kayanın üzerinde başını incitmişti.

Kindwind, Covenant'ın yanında diz çöküp elini başının arkasına koyarak karşılık verdi. Ön kolunun kütüğünü, kendini bir tarafa ya da diğerine savurması halinde onu yakalamak için hazır tuttu.

Linden, Loric'in mücevherinden gelen argent ışığının kesik kesik ışıklarıyla Mahrtiir'in Covenant'ın ağzını kapattığını ve toz otu Covenant'ın burnuna bastırıldığını gördü. Covenant'ın nefes aldığını gördü; *amanibhavam*'ın kalıcı gücünün kan dolaşımına bir sancı gibi yayıldığını hissetti.

Mahrtiir'in geriye doğru sarsılmasına neden olacak kadar ani bir hareketle Covenant onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Sen burada değilsin," diye tersledi Covenant. "Kastenessen'in Durance'ının ona neye mal olduğunu görmüyorsun." Hiddeti bir haykırış kadar ürkütücüydü. "*Elohim* onun bunu hak ettiğini düşünüyor. Bu tür bir acıyı hak etmenin nasıl *mümkün olduğunu* bilmiyorum."

Linden'in sağlık sezgisi gerçeği kabul etti. Covenant hâlâ bir hatırlama çatlağında kaybolmuştu. *Skurj*'u kontrol altına alma gibi korkunç bir görev *Elohim*'i çılgına çevirirken Kastenessen'in yanında duruyormuş gibi konuşuyordu.

Başını sallayan Mahrtiir ayağa kalktı. "Pişmanlığımı kabul et Ringthane," dedi sertçe. "O çok uzağa düştü. *Amanibhavam* artık onu geri getiremez."

Linden içini çekti. "O zaman git." Kendince, o da Covenant kadar yerinden edilmişti. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Geri döndüğünde bir şeyler bulmaya çalışırız" -içindeki çaresizlik duygusunu ifade edecek bir dili yoktu- "bir şeyler."

Manethrall ciddi bir selamla karşılık verdi. Sonra şirketten ayrılarak kanyonun tabanı boyunca doğuya doğru ilerledi. İlerlerken,

körlemesine koşmaya başlayana kadar adımlarını yavaş yavaş hızlandırdı. Kısa süre sonra Linden'in duyularının erişemeyeceğı bir yerde kayboldu.

O da Liand'ı sevmişti.

Linden, Rime Coldspray'in bakışlarıyla karşılaşmadan mırıldandı: "Eğer hâlâ yapmak istiyorsan, Liand bir kairn'i hak ediyor."

Demir El başını salladı. "Birazdan. Önce sormam gereken bir soru var. Linden Dev Dostu, senin sezgilerin bizimkileri aşıyor. Belki sen cevap verebilirsin."

Ardent'in malzemelerini paylaştırmayı ve güvence altına almayı bitiren Devlerin birçoğı Coldspray ve Linden'in etrafında toplandı.

"Rime Coldspray, "Bize *orkestranın* dokunuşunun Anele'ye akıl sağığı aşıladığı söylendi," diye söze başladı. Oysa şimdi Güneş Taşı'nı elinde tutuyor ve dönüşmüş değıl."

"Biliyorum," dedi Linden üzüntüyle. "Ben de aynı şeyi görüyorum."

"O halde sorum iki yönlü. Eğer *Orcrest* artık akıl sağığı erdemine sahip değılse, yine de onu ele geçirilmekten koruyor mu? Eğer korumuyorsa, onu ele geçirmesi hangi amaca hizmet ediyor? Başka birinin elinde -belki de Zaman Muhafızı'nın ya da senin elinde- bize yardımcı olabilir."

Covenant'ı orada kalmaya zorlayabilir. Eğer öyleyse, o da o.

"Ve Eğer Anele Hayır daha uzun bulur kendisi içinde *orcrest*," Soğıuk Sprey

"Liand'ın ölümlü için suçsuz değıl misiniz? Zihnindeki karışıklık devam etse de, sizin gafletinizden kaynaklanan eylemler değışmeyecekti. Onun durumu, suçü üstlenmenin akılsızlığını göstermiyor mu? Size kendinizi mazur göstermeniz için bir sebep vermiyor mu?"

Linden başını salladı. "Hayır." Yine de Coldspray'in gözlerinden kaçındı. "Bu şekilde daha da savunmasız." Liand'ın bedeniyle baş başa kaldığında hiç bağışlanma bulamamıştı. "*Orcrest* şu anda onu etkilemiyor" - algılarını doğırulamak için yaşlı adamı dikkatle inceledi -Çünkü buna izin vermiyor.

"Genellikle kemiklerinde yetişen Dünya Gücünü tetikler ya da büyüşü Güneş Taşından gelen Dünya Gücünü tetikler. O zaman akli başında. Ama şimdi-" Linden sertçe omuz silkti. "Bir şekilde kendini saklıyor. Bunu yapabildiğini bilmiyordum. Ama deliliğe ihtiyacı var."

Yaşlı adam cevap verir gibi, "Anele korkuyor," diye mırıldandı.

Sesi Linden'in dikkatini çekti. Temkinli bir şekilde ona doğru ilerledi. "Anele?"

Galesend'in göğüs zırhının kıvrımına oturmuş, başını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Arada sırada parlayan arjantin rengi, gözlerinin süt rengi tonunu vurguluyordu. Bir eli, bitmek bilmeyen açlığını yatıştırmak istercesine Güneş Taşı'nı karnına dayamıştı. Diğer i se katafrakta bir ritim tutturarak parmak eklemlerini morarttı.

"Başarısız olmaktan ve başarılı olmaktan korkar." Her cümlesinde, darbeleriyle birlikte ileri geri sallanıyordu. "Korku ve utancın zincirlerini takıyor. Cinayet. Beyhudelik. Hata. Daha büyük ruhlar umuttan bahseder. Onun yaşlı ve zayıf olduğunu kavrayamazlar. Yapamaz. Yapmalı ve yapamaz. Zorunda. Yapamaz."

"Yapmalıyım" ve "Yapamam "ı bir mantra gibi tekrarlayarak, izleyicilerinden habersiz taş a vurdu.

"Anele?" Linden sanki bir çocuğa mırıldanıyormuş gibi yumuşak bir sesle tekrar sordu. "Anele?" Liand'a ne yaptığını bildiği düşüncesi göğsünü sızlattı. "Bırak olsun. Bırak olsun. Acı verdiğini biliyorum. Ama anlamamıza yardımcı olabilir. Sana daha iyi bakabiliriz."

Anele kendisinin bir yankısı gibi, "Zorundayım," diye cevap verdi. Onu duymamış olabilir. "Yapamam."

Dişlerini sıkın Linden küfürlerini yuttu. Anele'nin duygularının en azından bir kısmına yakından aşınaydı ve bunlar onu mahvediyordu.

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum," diye mutsuzca itiraf etti Coldspray'e. "Aklıma gelen tek şey ona güvenmek. Ailesi benim arkadaşım dı. Ve o Andelain'e gelmeden önce rüyalarında onunla konuşuyorlardı.

"Uzun zaman önce, deli olmaya karar verdi - kör olmaktan bahsetmiyorum bile

-Çünkü başına gelenlere, kendine bakışına ya da yapmak zorunda kalabileceğini düşündüğü şeylere katlanamıyordu. Ama o hala ailesinin oğlu. Onun kalbinin de en az onlarınki kadar iyi olduğuna inanmak zorundayım. Eninde sonunda kendini kanıtlayacaktır."

Şimdiye kadar Anele'nin şirkete ve Arazi'ye kattığı her şey ona dayatılmış ya da ondan zorla alınmıştı. Gerçekte,

Delilik, körlük ve hayatta kalmak kendisi için yaptığı tek seçimdi.

Demir El Linden'in yanına gelmişti. Şimdi Linden'in omzuna nazik bir el koydu. "Biz de senin gibi düşünüyoruz. Yaşlı adam bizim için çok değerli oldu. Ve onun durumu ile Lostson Longwrath'inki arasında hiçbir benzerlik görmüyoruz. Onun iyiliği için, sadece 'eninde sonunda' uzun süre gecikmemesi için dua ediyoruz."

Böylece Linden'in Liand'ın doğum hakkını Anele'nin ellerine bırakma arzusunu onaylamış oldu.

Sonra Coldspray uzaklaştı. Yoldaşlarına dedi ki, "Gelin, Swordmainnir. Bizi bir görev bekliyor. Çaba ve taşla yas tutmalıyız, başka *caamora*'mız yok."

Diğer Devler hemen yola çıkmaya hazırlandılar. Kendi acıları ve kayıplarıyla yüzleşmek için acımasızca istekli görünüyorlardı. Sadece Cirrus Kindwind onlara katılmadı. Yüzünü buruşturarak sakat kolunu gösterdi ve dizlerinin üzerinden kalkarak Covenant'ın yanında durdu.

Linden havada gündoğumunun kokusunu aldı. Yakında şafak kanyona doğru yol alacaktı. Elbette Devlerin yas tutması gerekiyordu. Nasıl yas tutmasınlardı ki? Yine de onları geride tutmak için ilkel bir arzu duyuyordu. Liand'ı üzüntüleriyle onurlandırdıklarında, şirketin kararlar alması gerekecekti. Ama ne yapacağı ya da seçim yapmasının istenmesiyle nasıl yüzleşeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Jeremiah'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve başarısızlığı uğruna Liand'ı feda etmişti. Arkadaşları sorularını tekrar yönelttiğinde onlara nasıl cevap verebilirdi?

Kendini zorlayarak Rime Coldspray'e başıyla selam verdi. "Ben burada bekleyeceğim. Belki Covenant iyileşir. Ya da Pahni ve Bhapa geri gelir. Onlar için yapabileceğim bir şeyler olabilir."

Devlerin ya da Stave'in yanıklarını ve yaralarını iyileştirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Alçakgönüllüler'e söylediklerine rağmen, gücünün karanlığından korkuyordu.

"Bu iyi," diye onayladı Demir El. "Memnun olduğumuzda geri döneceğiz."

Swordmainnir'in lideri başka bir şey söylemeden dereye sırtını döndü ve uzaklaştı. Yoldaşları tarafından kuşatılmıştı.

Şafağın ilk karanlığına doğru yükseldi, ta ki o ve onlar karanlığa karışana kadar, sadece sıkıntılı auralarıyla fark edilebilir hale geldiler.

Kendi kendine iç geçiren Linden bir an Loric'in *krilinin* parlaklığını düşündü; Galt'ın katı metanetine, *croyel*'in sakın kötülüğüne ve Jeremiah'nın boşluğuna baktı. Kısa bir süre Stave'in daha önce de yaptığı gibi ikilemleri hakkında bir fikir verip veremeyeceğini merak etti.

Ama onun konuşma şansı da gelecekti, tıpkı Alçakgönüllüler'inki gibi. Linden'in tüm yoldaşları dilediklerini söylemekte özgür olacaklardı, ama bunun bir anlamı yoktu.

Antlaşma Olmadan-

Sevgi dolu bir dokunuşa duyduğu ihtiyaç derin bir yara gibi zonkluyordu. Covenant onu yasaklamıştı; ama aklı gitmişti. Bir süre sonra ona doğru gitti. Asasını yere bırakarak yanına oturdu; boşluğunu onun kayasına yasladı.

Cirrus Kindwind arkasını dönmüştü. Dikkati uzaktaki yoldaşlarının üzerindeydi ve onların çabalarının ambergrisini dolaylı olarak paylaşıyordu. Stave'in tavırları, Linden ve Covenant'ı izlemekten ziyade Galt'ın ya da Clyme ve Branl'ın düşüncelerini dinlediği izlenimini veriyordu. *Kroyel* gözlerini kapatmış, muhtemelen dinleniyordu. Jeremiah'nın odaklanmamış bakışları terk edilmiş bir konutun pencerelerini andırıyordu.

Linden neredeyse Covenant ile yalnız olduğunu hissediyordu.

Bir süre onun boş profilini inceledi: çenesinin sert çizgisi, burnunun belirgin iddiası, ağzının potansiyel empatisi. *Krill*'in argent rengiyle aydınlanan gümüş saçları, şeyleşmiş vahşi bir büyü gibi görünüyordu.

Çekingen bir tavırla, elini çekmeye hazır bir halde uzandı ve parmaklarının tersiyle adamın yanağını okşadı.

Hiçbir tepki vermedi. Onun dokunuşu altında, teni şiddetli soğuğun ve mutlak yanıklığın belli belirsiz bir ipucunu yayıyordu: o kadar dağınık bir his ki zar zor hissediliyordu. Adamın kendi içinde, okşayışının hiçbir etkisinin olmadığı bir yaban diyarında kapana kısılmış bir *kaosun* jelimsi kalbinde ilerlediğini hayal edebiliyordu.

Ah, Covenant. Ona hiç Tom, hatta Thomas dememişti: sadece Covenant. Onun gözünde, anlaşmalar ve sözler onu tanımlıyordu.

Onlar olmasaydı, onu sevmeyi öğrenemezdi.

Daha yakına eğilerek, bir nefes kadar yumuşak bir sesle, "Geri dönmeni diliyorum. Sana ihtiyacım var. Bunu sensiz yapamam."

Yine de tepki vermedi. Bir an sonra, sanki gerçekten üşümüş gibi içinden otonomik bir ürperti geçti; yok edilmiş hayatın beyaz boşluğunda donuyordu.

Onu kendisine dokunmaması konusunda uyarmıştı. Ama anıları ona hükmederken bu yasağın bir anlamı yok muydu?

Elbette bedeni onun insan sıcaklığını hoş karşılayacaktır?

Linden büyük bir dikkatle ona yaklaştı. Çekingen bir şekilde, güven gibi kırılgan bir bağı ihlal etme riski varmış gibi, başını onun omzuna doğru eğdi.

Adam ürkmediğinde ya da onu geri çevirmediğinde, ona sokulmasına izin verdi; alnını boynunun çukuruna yerleştirdi. Daha sonra kolunu hafifçe onun göğsüne doğru uzattı.

Bu pozisyonda, onun yokluğu onun için bir yara kadar can yakıcıydı. Yine de geri çekilmedi. İçindeki soğukluk hissi giderek güçleniyordu: buna direnmesine yardım etmeyi umuyordu. Ve bu temasa ihtiyacı vardı. Jeremiah'yı kurtaramayacağına göre, Covenant'ın istemsiz kucaklaması, boş ve gergin, gerçek şefkat dokunuşuna en fazla yaklaşılabileceği an olabilirdi.

Bir süre sonra umutları karşılık buldu. Göğüslerinin arasındaki alyans hafif bir ısı yaymaya başladı ve onun ihtiyacına doğal bir şekilde cevap verdi. Ve çok geçmeden yüzüğün yumuşak sıcaklığı onun ürpertisini hafifletti. Kendine dönmedi; ama belki de anılarının daha az acı veren bir bölgesine giden yolu bulmuştu.

Ondan sonra metal tekrar soğudu. Görünüşe göre onu çağırmayı bırakmış ya da onun erişemeyeceği bir yere kaymıştı. Yine de yüzüğünün kısa süreli enerjisi Linden'e sanki bir işaret verilmiş gibi güven verdi. Gün ışığını, Liand'ın mağarasının tamamlanmasını ve veremediği kararları beklerken korkularının bir kısmı azaldı.

Linden kadar isteksiz görünen güneş sonunda tepelerin dar ufkunun üzerine yükseldi. Eğer batıya doğru bakmış olsaydı, Landsdrop'un kasvetli uçurumunda gün ışığını daha erken görebilirdi. Ama Covenant'a doğru bastırılmış halde kalmış, güneşin doğrudan üzerinde parladığını hissedene kadar onunla kurduğu değerli bir temas anından vazgeçmek istememişti. Düşükten sonra kendini toparladığında, onu itip uzaklaştıracaktı.

Ancak güneşin doğuşuyla birlikte utanmaya başladı. Stave, Covenant'ın ona dokunmasını yasakladığını duymuştu. Gün ışığında, eski Üstadı görmezden gelemezdi. Bir çabayla, Covenant'ın farkında olmadan verdiği destek yerine taş a yaslanana kadar kendini yer değiştirmeye zorladı.

Güneş yanağına hoş geliyordu, gecenin serinliği için bir merhemdi. Daha sonra, mevsim için çok sıcak görünene kadar sıcaklık kazanacağını biliyordu. Ama o zamana kadar sıcaklık sorunlarının en küçüğü olacaktı.

Kollarını ve sırtını gerdikten sonra Kanun Asası'nı geri aldı ve sertçe ayağa kalktı.

Stave onu başıyla selamladı. Eğer onun -ya da Galt ve Cirrus Kindwind'in- yaptığı şey hakkında bir fikirleri varsa bile, tepkilerini kendilerine sakladılar.

Kindwind hareket etmemişti. Arazinin şekli onları normal görüş alanından çıkarmış olsa da dikkati yoldaşlarına odaklanmıştı. Görünüşe göre sağlık duyusu ne yaptıklarını anlayabilecek kadar güçlüydü. Sezgileriyle, onların kederini paylaşabileceği tek şekilde paylaştı.

Linden, eğer Asa'dan yardım isteseydi, kendi duyularını Liand'ın öldüğü yere kadar uzatabilirdi. Ama Devleri çalışırken gözlemlemek ya da ağıtlarının şeklini anlamak istemedi: başka seçeneği kalmayana kadar. Kayalık tamamlandığında, Liand mühürlenecekti; tamamen yok olacaktı.

Bunun yerine Stave'e sessizce "Neredeyse bitirdiler mi?" diye sordu.

Bir an onun sorusunu düşündü, sonra da "Bence değil," diye cevap verdi. Branl ve Clyme'in arasından Devleri görebiliyordu. "Bu bölgedeki taşların çoğu gözenekli ve aşınmış, onları barındıramayacak kadar gevrek."

Kindwind başını çevirmeden, "Evet," diye iç geçirdi.

"Bu nedenle," diye devam etti Stave, "Stonedownor'a saygılarını ifade etmek ve ağıtlarını harcamak için uygun kayaları geniş çapta arıyorlar. Güneş öğleye yaklaşmadan önce saygılarını tamamlayıp tamamlamayacaklarından şüpheliyim."

"Evet," diye tekrarladı Kindwind. "Toprak'ın ve Dünya'nın ihtiyacı ölçüsünde, çok titizler. Onlar emek verirken, bize kalan zaman akıp gidiyor. Yine de biz Devleriz. Kederimizin ölçüsüne göre, onların acelesi büyük.

"Ve"-ilk kez Linden'e baktı-"düşünmemiz gereken bir şey var. Henüz yolumuzu bulamadık. Karşımıza çıkan tehlikeler çok fazla ve biz bunların arasında rotamızı belirlemedik. Kararsızlığımızın ölçüsüne göre, yoldaşlarımin çabaları gecikme getirmiyor."

Gün ortası mı? Linden düşündü. Güzel. Hazır değildi. Covenant ve Jeremiah dışında herhangi bir şeyi nasıl düşüneceğini bilmiyordu.

Covenant için dua etti ama o ortada yoktu. İçine düştüğü yarık derindi. Güneş alnından terler akıtacak kadar yüksek ve sıcaktı ama yine de sanki Toprak'ı, Ihlamur'u ve kendi bedenini unutmuş gibi boş görünüyordu. Zaman onun için çıkışı olmayan bir labirente dönüşmüştü.

Onun yerine ilk dönen Manethrall Mahrtiir oldu.

Sığ kanyon boyunca doğudan geliyordu, sağlık duyuları görme duyusu kadar kesindi sanki. Göğsü kabarmıştı ve giysilerinde koyu ter lekeleri vardı; ama Linden onun üzüntüsünden kurtulmaya başladığını görebiliyordu. Daha sakin görünüyordu, fiziksel gerginlik onu yatıştırmıştı. Bandajına rağmen her zamanki gibi mücadeleye hevesli görünüyordu. Ama öfke ve kendini suçlama havası kaybolmuştu.

Linden'e yaklaşıırken, ona tanıdık Ramen selamını sunmak için durakladı. Ama ona hitap etmedi ya da konuşmasını beklemedi. Aksine

su kenarına kadar devam etti, kendini derenin kucağına bıraktı ve kollarındaki toz ve kiri temizlerken akıntının onu sürüklemesine izin verdi.

Gözden kaybolana kadar Linden, ona Pahni'yle karşılaşp karşılaşmadığını sormak istediğini fark etmedi.

Ancak çok geçmeden genç Cord güneydeki yamaçların arasındaki bir vadiden çıktı. Yavaşça hareket ederek, bacaklarında bir titreme ve solunumunda bir ürpertiyle, Linden'e doğru temkinli bir yol seçti. Tenine toz yapışmıştı, deri ceketinin ve tozluklarının rengine benzeyen soluk bir kumraldı. Kir ve terle kaplanmış yüz hatları bir maskeye dönüşmüştü. Maskenin içinden gözleri, artık kendini tanıyamayan bir kadınınkı gibi beyaz ve kederli bakıyordu.

Kuma ulaşmadan önce tökezledi. Kaybetmenin verdiği cesaretle, hiçbir şeyi kalmayana kadar kendini zorlamıştı-

Linden içgüdüsel olarak ona doğru yürümeye başladı. Ama Stave daha hızlıydı; çok daha hızlı. Pahni bir dizinin üzerine düşüp öne doğru yayılırken ona ulaştı ve yakaladı. Ama onu kollarının arasına almadı. Pahni'nin gururuna dikkat ederek, sadece bacaklarını altına alıp dengesini yeniden sağlayana kadar ona destek oldu. Sonra onu serbest bıraktı.

Kızın yanında ifadesiz bir şekilde duran adam, kız kanyonun zeminine doğru kırılğan inişini tamamlarken ona eşlik etti.

Sonra Bhapa arkalarındaki bir tepede belirdi. Linden'in gözünde Pahni'-den daha az yorgun ve Mahrtiir'-den daha az rahatlamış görünüyordu. Genç Cord için endişelendiğinden, kederini yatıştırmaktan çok ona göz kulak olmak için koşmuştu. Sonuç olarak hem Pahni'-den daha güçlü hem de daha sıkıntılıydı.

Pahni'nin hatırı için Cirrus Kindwind yoldaşlarının emeğine sırtını döndü. Kordon kadar sözsüz olan Dev, elini Pahni'nin omzuna koydu ve onu Anele'ye doğru yönlendirdi, sonra da oturması için teşvik etti. Alışılmadık bir şekilde Anele son konuşmasından beri yemeğine dokunmamıştı. Bunun yerine Stormpast Galesend'in katafraktında çömelmiş, hiçbir şeye bakmıyor ve Güneş Taşı'nı iki eliyle hem ona ihtiyacı varmış hem de reddediyormuş gibi sıkıyordu.

Anele'nin yemeklerinden arta kalanlarla yüzleşen Pahni, onları yemeye yaşlı adamdan daha istekli görünmüyordu. Kadının bakışları da onunkiler kadar görüşsüz olabilirdi. Ama Kindwind kordonu orada bıraktı ve

bir su tulumu getirdi. Su tasını Pahni'nin dudaklarına götürdüğünde, Pahni tası aldı ve aceleyle içti.

Linden içten içe rahatladı. Görünüşe göre kız, acısına rağmen hâlâ yaşamak istiyordu.

Bhapa orada Linden, Kindwind ve Stave'e katıldı. Son yamaçları inerken nefes alış verişini bir ölçüde kontrol altına almıştı. Linden'in önünde Mahrtir'in eğildiği gibi eğildi, ciddiyetle ve sessizce. Ama Dev'e kısık sesle, "Bir Kord'un teşekkürlerini kabul et, Cirrus Kindwind. Yoldaşlarının en azına gösterdiğin ilgi ve nezaket, karşılığını ödeyemeyeceğim bir armağan. Uzun zamandır bir Kord'um ve bir Manethrall'ın metanetini sınavacak acılara şahit oldum." Sonra Pahni'ye doğru başını salladı. "Ancak şimdiye kadar, kederin hiçbir Raman'ı söndürmekle tehdit ettiğini görmedim."

Pahni yemeye başlamıştı. Acı veren bir yavaşlıkla küçük lokmaları ağzına götürüyor ve sanki hayatta kalmaktan başka bir anlamları yokmuş gibi çiğniyordu. Bhapa'yı duyuyor gibi görünmüyordu.

"Bildiğimiz hayatlarda," diye devam etti yaşlı Kordon, "Ranyhyn'e olan sevgimiz yas için bir panzehirdir. Büyük atları görkemleri içinde gördüğümüzde kalbimiz nasıl yükselmez? Ama bu durumda Pahni üç kez mahrum kaldı. Neşesi katledildi, Ringthane onu zorunlu olarak reddetti ve burada Ranyhyn yok.

"Düşünceleriniz için minnettarım-"

Bhapa şiddetle yutkundu, sesini tekrar bulamadı. Ağlayacak gibi görünüyordu ama vücudunda gözyaşı dökecek nem yoktu. Sanki duygularından utanıyormuş gibi başını eğdi.

Linden niyetinden daha sert bir şekilde, "Ona Ranyhyn demeyi düşündün mü?" diye sordu. Naharahn cevap verirdi. Pahni sınıra bu kadar yaklaşmazdı-"

Sonra Linden durdu ve kendine lanet okudu. Bhapa'ya kızgın değildi. Onu kızdıran Pahni'nin acısındaki kendi rolüydü.

O özür dilemeye fırsat bulamadan Bhapa başını kaldırdı. Onu tanıdığından beri ilk kez gözlerinde öfke görmüştü.

"Ranyhyn'ler bize hizmet etmek için yaşamıyorlar," dedi taşla kazınan kum gibi. "Onlar bizim emrimizde değil. Biz onlara hizmet etmek için yaşıyoruz. Siz aramıza gelene kadar, hiçbir Ramen onlara binmemişti. Etkinleştirmek

korkunç görevlerinizde size eşlik etmemizi istiyorlar, bizi çok onurlandırıyorlar. Bir Manethrall'dan başkası onlardan daha fazlasını isteyemez."

"Özür dilerim," diye cevap verdi Linden elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Bunu söylememeliydim. Daha iyi biliyorum. Sadece Pahnî için yapabileceğim bir şey olmadığı için üzgünüm."

Bhapa'nın bakışları yumuşamadı: onun özrünü kabul etmeye isteksiz görünüyordu. Kız onun Ramen gururunu uyandırmıştı. Ama Cirrus Kindwind kolunu Bhapa'nın omuzlarına koydu ve onu Linden'den uzaklaştırdı. "Gel Cord," dedi onu yatıştırmak için. "Eğer beni düşünceli buluyorsan, şimdi öyle olmama izin ver. Senin beslenme ihtiyacın Pahnî'ninkine benziyor. Sana yalvarıyorum, ona katıl ve gücünü besle. Yakında seninkine, onunkine ve aramızdaki her kalbe güvenmek zorundayız."

Kindwind kararlı bir şekilde onu Pahnî'ye sunduğu yemeğe yönlendirdi ve genç Kord'un yanına oturttu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Linden. Ne kadar az olsa da, yapabileceği en fazla şey buydu. Covenant'a yaslanmanın verdiği rahatlık, Liand'ın ölümünün etkileriyle erozyona uğramıştı. Pahnî'nin sıkıntısı Adlandırılmaması Gereken Kadın'ı hatırlatıyordu.

Cirrus Kindwind başını salladı; omuz silkti. Kısa bir süre Stave'e baktı, belki de bakışlarıyla ondan Kordonlara göz kulak olmasını istiyordu. Sonra dikkatini bir kez daha yoldaşlarına çevirdi.

Kroyel gözlerini kapalı tuttu. Jeremiah sanki uykuya ihtiyacı yokmuş ya da uykuyla uyanıklık arasındaki farkı anlayamıyormuş gibi boş boş bakmaya devam etti.

Ah, Tanrım, diye düşündü Linden. Dirilen örümcekler ve çıyanlar teninde geziniyordu. Covenant, lütfen. Burada parçalanıyorum.

Ama Antlaşma onun duasını duymadı ya da dikkate almadı. Hafifçe terleyerek, sanki Jeremiah gibi kapana kısılmış gibi kayasına yaslandı; sanki anıları mezarlarmış gibi.

Bir süre sonra Manethrall akıntıya karşı yüzerek geri döndü. Yaklaştığında Linden onun giysilerini, uzuvlarını ve saçlarını yıkamış olduğunu gördü. Sargısını bile fırçalamıştı. Sonra da sargıyı tekrar başına dolamış ve kayıp gözlerinin harabesini gizlemişti.

Linden'i ve onun azalmış arkadaşlarını gözden geçirdikten sonra Kordonlarına döndü. Bhapa hemen ayağa fırladı. Belki de

Kalan öfkesinden utanarak, sanki bir azarı kabul ediyormuş gibi eğildi. Ama Mahrtiir yaşlı Kord'a hitap etmedi. Bunun yerine, ayakları derenin içinde durarak, kendisine itaat edileceğinden emin, sessiz bir otorite tonuyla Pahnî'yle konuştu.

"Kordon Pahnî, Bhapa'nın yardımına ihtiyacı var. Banyo yapmalı. Bu konuda ısrarcı olmalısın. O sadece başka Manethral'lar olmadığı için Yelesinden mahrum kalmış bir Kordon. Görünüşü yakışksız."

Linden, Mahrtiir'in Pahnî'nin acısına daha doğrudan karşılık vermesini bekliyordu. Ama kızın Ramen doğasını Linden'den daha iyi biliyordu. Pahnî'nin şu anki durumunda, teselli etme girişimleri onu sadece zayıflatabilirdi. Bunun yerine onun farkındalığını dışarıya, kederinden ve yorgunluğundan uzağa yönlendirdi.

Linden Pahnî'nin yüzünü göremiyordu ama kızın irkildiğini hissetti. Ancak bir an sonra genç Cord sendeleyerek ayağa kalktı. Dengesinin yıpranmış kenarında sallanarak Manethrall'ının önünde eğildi. Sonra bir tay kadar zayıf bir halde Bhapa'ya döndü. "Gel, Bhapa." Sesi kısa bir süre için boğazında düğümlenmiş, acılarla tıkanmış gibiydi. "Ramenler bir Manethrall emrettiğinde itiraz etmezler."

Bhapa'nın elini tutarak, sanki o da kör olmuş gibi onu dereye götürdü.

Mahrtiir'in öngördüğü gibi, kendisine ihtiyaç duyulduğuna inanması için bir neden verildiğinde yanıt verdi.

Eğer Linden bir an için Covenant'ın da aynı şeyi yapacağını düşünseydi, bileklerini kesmeye kalkışabilirdi.

Sonunda Rime Coldspray ve Swordmainnir'in geri kalanı zırhlarını taşıyarak sırttan geri döndüler. Bu halleriyle Bhapa kadar yorgun ve çözümsüz görünüyorlardı. Yine de metanetleri derindi. Taşa ve denize tapıyor olsalar da, paramparça olmak yerine esneyebilen ahşaplardı. Liand'ı onurlandırmak için dayanıklılıklarının çoğunu harcamışlardı. Ama geriye çok şey kalmıştı.

Linden, Stave ve Ramen ile selamlaştıktan ve Cirrus Kindwind ile başsağlığı dileklerini paylaştıktan sonra, önce

ter ve kazma kirinden arınmak ve karınlarını doyurmak için akarsuya girdiler. Daha sonra da kendileri için yetersiz bir yemek hazırladılar. Sonra, diğer Swordmainnir'ler zırhlarına geri dönmeye başlarken, Rime Coldspray Linden'a döndü.

"Linden Dev Dostu," dedi Demir El resmen, "keder içinde çok uzun zaman geçirdik. Gün ilerliyor ve şüphesiz Ülke'nin düşmanları da aynı şeyi yapıyor. Daha fazla gecikmemeliyiz.

"Biz" -yoldaşlarını işaret etti- "el işimizi sergilemek istiyoruz. Liand'ın geçtiği yere çıkar mısınız? İyi ya da kötü, rotamızı onun kayalıklarından belirleyebiliriz."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Linden. Bunu görmek istemiyordu. "Daha iyi bir fikrim yok." Açık olmaya çalışarak ekledi, "Herhangi bir şey hakkında. Covenant'a güveniyordum. Jeremiah'yı serbest bırakabileceğime güveniyordum. Şimdi ben de en az onlar kadar kaybolmuş durumdayım. Eğer Antlaşma geri dönmezse, bizim yerimize karar vermek zorunda kalacaksın. Sen, Stave ve Mahrtiir. Seçim yapmaktan bıktım."

Yetersizliğin sonuçları her yerindeydi. Çoktan çok fazla zarar vermişti. Ve kâbusları onu değiştirmişti; sayılamayacak kadar çok hata ve zayıflık.

Demir El kaşlarını çattı. "Kendini yanlış değerlendiriyorsun. Gerçekten de affetmediğiniz çok açık. Ancak daha önce de söylediğim gibi, büyük ve korkutucu yükler üstlendiniz. Bu nedenle daha büyük bir molaya ihtiyacınız olduğunu kabul ediyorum. Stave'in ve Ramen'in rızasıyla, seçim görevini biz üstleneceğiz.

"Eğer Efendiler itiraz ederlerse, kendi arzularının adını koymalıdır." Galt kesin bir ifadeyle, "Öyle yapacağız," dedi.

Manethrall, Linden ve Coldspray'i inceledi. Bir süre sonra başını salladı. "Söylediğin gibi olacak, Swordmainnir'in Ironhand'i. Yine de Ramen'in Ringthane'in yanında olduğunu onaylamalıyım. Bir kez daha Seçilmiş Linden Avery olduğunda, olması gerektiği gibi, ne pahasına olursa olsun onun sözü bize emredecektir."

Ah, Tanrım.

Stave, Linden'a yaklaşıp kendi taahhütlerini belirtti. Tek gözü kayıtsızca Galt'ı izliyordu.

Üstat *croyel*'i sadece dizginlemekle yetinmeyeceğini zaten ima etmişti. Clyme ve Branl gibi o da yakında

diğer önceliklere göre hareket etmek zorunda kalmıştır.

Coldspray Mahrtiir'in başını sallamasına kendi başıyla cevap verdi. "Aynı fikirdeyiz Manethrall. Biz de Linden Dev Dostu'nu sonuna kadar takip etmek istiyoruz. Ben sadece onun şu anki sıkıntısını hafifletmeye çalışıyorum."

Bu kez Manethrall eğildi. "O halde şimdi Liand'ın mağarasını elimizden geldiğince onurlandırmaya gidelim. Stonedownor'un kararlılığını amaçlarımıza rehberlik edecek bir mihen taş yapacağız."

Sırayla eğilen Coldspray, zırhını almak için eğildi.

Frostheart Grueburn, Latebirth ve Halewhole Bluntfist çoktan katafraktlarını etraflarına bağlamış, uzun kılıçlarını kınlarında gevşetmişlerdi. Bluntfist şimdi Anele'nin direnmeyen bedenini Stormpast Galesend'in göğüs zırhından çıkardı.

Yaşlı adam tepki vermedi. Etrafındaki hareketlilikten habersiz görünüyordu. Düşünceleri başka hiç kimsenin göremediği bir şeye sabitlenmişti: kişisel çelişkisinin ikilemi, ardı arkası kesilmeyen *Zorunluluk ve Yapamazlık*.

Çok geçmeden Galesend Anele'yi geri almaya hazırdı. Devlerin geri kalanı zırhlarını kuşanmış ve erzak yüklerini omuzlamıştı. Galt hiç sormadan Jeremiah'ı ve *croyel*'i çevirdi ve onları alçıtaş sırtına doğru dikkatle yamaçlardan yukarı itmeye başladı. Cirrus Kindwind Covenant'ı taşımayı teklif etti ama Manethrall Mahrtiir onu durdurdu. "Diğer denemeler başarısız oldu," diye açıkladı. "Belki de yürümek için sarf edeceği efor, bedeninin zihni üzerindeki iddialarını yeniden ortaya koyacaktır."

Sonra Kordonlarına Antlaşma'nın kollarından tutmalarını, onu ayağa kaldırmalarını ve yolda ona destek olmalarını söyledi. Yorgunluklarına rağmen hemen itaat ettiler. Pahnin donuk bakışları, ne yaptığını umursamayacak kadar uyuşmuş olduğu izlenimini veriyordu.

Omuz silkerek kabul eden Kindwind, Kılıçadam arkadaşlarına katıldı. Kısa süre içinde Linden ve tüm yoldaşları harekete geçerek Liand'ın öldüğü yere doğru açılı tırmanışlarını tekrarladılar.

Arkadaşları onun yerine karar vermek niyetindeydi ama sadece yeniden Seçilmiş olana, yani inanmayı seçtikleri kadına dönüşebileceğini hissedene kadar. Liand'ın ölümünün, Jeremiah'ın zihninin durumunun ve bane'in çığlık atan gücünün

ona kendisi hakkındaki gerçeği öğretti. Kalbinde, o bir leşti. Kurtçuklar ve akbabalar için yiyecek. Seçim yapmakla işi bitmişti.

Despiser'in entrikalarına karşı başka bir savunması yoktu.

5.

Miraslar

Asasını, Ahit'in yüzüğünü ve Jeremiah'nın iyileşmiş oyuncağını sanki hiçbir önemi yokmuş gibi taşıyan Linden, Stave ve Mahrtiir'le birlikte yamaçları Gallows Howe'a tırmanan bir kadın gibi tırmandı.

Tepeler şimdi ona yüksek görünüyordu; hatırladığından daha zordu. Bir tür ahlaki zayıflık kaslarını zorluyordu. Liand'ın tepesini görmek istemiyordu ve bunu reddedemezdi. Şirketin koşulları gibi, oğlunu kurtarma çabalarının sonucu da hayal edebileceğinden daha fazla cesaret gerektiriyordu.

Sadece Thomas Covenant'ın içinde kıyametin ve ölümün meydan okumasını karşılayacak güç vardı: buna inanıyordu. Sadece onun hesaplanamaz zaferler kazanma içgüdü... Ama ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Arkasını dönüp sonsuza dek çekip gitmek istiyordu, *çünkü* ne yazık ki seçme hakkından feragat etmişti. Arkadaşları onun yerine karar vereceklerine söz vermişlerdi. Liand'ın anıtına bakmak bunlardan sadece ilkiydi. Kendi teslimiyetine itaat ederek, tepenin sırtına ulaşana kadar yamaçların şeyl ve taşlı yollarını zorladı.

Orada, çevredeki arazinin kurumuş kahverengileri, alçıtaşının beyaz omurgasını doğal olmayan bir şekilde sade, neredeyse saf; tebeşir kadar belirgin gösteriyordu. Sırt boyunca, kuvars ve mika parçaları güneşi yakalıyor ve ima edilen kehanetler gibi parlıyordu. Herhangi bir esintide Swordmainnir'in adımlarından tozların uçuşacağına şüphe yoktu; ama hava bir mezar taşı kadar durgundu. Tozdan ziyade kurak sıcaklık ve pus gökyüzüne ten rengi bir renk veriyordu.

Bölüğün hemen önünde, Devlerin el emeği doğuya hükmediyordu; uzun, oval bir höyük yamaçtan yamaca sırtın üzerinde yükseliyordu. Rime Coldspray ve yoldaşları, Liand'ın ölümünü saygıyla karşılamak için ter, güç ve sevgiyle *kresh*, Cavewight ve hatta mustang büyüklüğünde kayalar yığmışlardı. Kayalardan birkaçı kulübe büyüklüğündeydi. Linden soyut bir şekilde Devlerin kudretli olduğunu ve uzun süre çalıştıklarını anlamıştı. Yine de kayalığın büyüklüğü onu şaşırtmıştı. Liand'a bir krala yakışır bir el arabası verilmişti.

Yıkılmış cesedinden daha nihai görünüyordu.

Oh, Liand. İsteksizliği ve utancı yüzünden Linden gözlerinin ulaşılmaz yaşlarla dolduğunu hissetti. Taşyiyen'in ölümü için hiçbir şey onu teselli edemezdi. Yine de Devlerin onun hakkını verdiğini düşünüyordu.

"Sadece küçük bir jest," diye açıkladı Coldspray sanki utanmış gibi. "Devler olarak gönlümüzden geçen, sırtın bu kısmını ve ötesini de kazmak ve böylece dağın tepesi için bir alınlık oluşturmaktır. Ancak zaman bize karşı baskı yaptı ve ilk niyetimizden vazgeçtik."

"Yine de," dedi Mahrtir bir süre sonra, "yaptığınız şey iyi bir iş. İyi yapıldığından emin olun."

Stave konuşmak yerine *Haruchai* tarzında eğilerek önce Demir El'i, sonra da yüksek taş yığınını selamladı.

Yine de Covenant tepki vermedi. Yarık anılar onu tutuyordu.

Clyme kuzeyde, biraz uzaktaki bir tepenin üzerinde, sırtı şirkete dönük bir şekilde duruyordu. Güneyde Branl da yüzünü başka tarafa dönmüştü. İki Alçakgönüllü arkadaşlarını umursamıyor gibiydi; ama Linden onların uyanıklığını anlıyordu. Çok sayıdaki düşmanlarını unutmamışlardı. Joan'ın gece boyunca yaptığı saldırı, burada, daha bariz tehlikelerden onlarca ya da onlarca fersah uzakta olsalar bile, bölüğün güvende olmadığını göstermişti. Clyme ve Branl, Ülke'nin son savunucularının her yerde güvende olacağını düşünmüyorlardı.

"Eğer iyi yapılmışsa," dedi Rime Coldspray sonunda, "biz memnunuz. Kederimiz ve onurumuz tamamlandı diyorum. Şimdi rotamızı düşünelim. Solucan bildiğimiz, sevdiğimiz ve ihtiyaç duyduğumuz her şeyi yok etmekle tehdit ederken olduğumuz gibi kalamayız."

Sözleri Linden'e yönelik olabilirdi; ama Linden başı öne eğik durdu ve yanıt vermedi. Ne söylemiş olabilirdi ki?

"Düşmanlarımız kolayca sayılabilir," diye yanıtladı Mahrtiir acımasızca. "Timewarden'ın eski eşi mahvolmamız için can atıyor. Sadece onun deliliği bizi sonsuz *kazalardan* koruyor. Dahası, oğlunun hem Ringthane'in çocuğunu hem de *croye*'li almak için Mağara Şövalyeleri topladığı söylendi. Fırsat verildiğinde, Kastenessen tekrar saldırabilir, bunun bize pahalıya mal olduğunu biliyoruz. Ayrıca Kevin'in Kirini şekillendiren ve Yukarı Diyar'daki Toprak Gücünü engelleyen de onun teurjisidir. Ve bize hem Sandgorgonların hem de *skurjların* Salva Gildenbourne'a saldırdığı da söylendi. Gerçekten de Andelain'in tahribatına cesaret edebilirler, çünkü *kril* artık Diyar'ın güzelliğinin kalbini savunmuyor."

En azından bu ayrıntı Covenant'ın işiydi, Linden'in değil. Şirketin Yeremya'yı ele geçirmesini sağlayan tek şey buydu.

"Bunlar gerçekten de korkunç tehlikeler," diye gözlemledi Mahrtiir, "korkunç ve iğrenç. Bununla birlikte Esmer de ihanete mecbur kalarak dayanıyor. Ve *Melenkurion* Skyweir'in köklerini arayan Solucan'ın kendisini de unutmamalıyız."

Manethrall kısa bir süre durakladıktan sonra, "*Kresh* ve *Skest* gibi daha küçük wight'lara saygı duymuyorum. Onlar kendi içlerinde sadece birer hizmetkârdır. *Turiya* Raver'ı da öyle görmüyorum. Eğer kurbanının yanında kalmazsa, o bir hiçtir. Lostson Longwrath'ı düşünmeyi, onun durumunu daha iyi anlayabilecek olan Swordmainnir'e bırakıyorum. Sonradan gelenler bir kenara çekildi. Ve Sarangrave'in pusuda bekleyeninden bahsetmiyorum, her ne kadar onun arazisine yakın olsak da. Kadim hikâyeler onun düşünce ve arzudan yoksun, korkunç bir iştaktan başka bir şey olmadığını öne sürer.

"Ancak, *mokşa* Jehannum'dan bahsetmeliyim. Çalıştığı yerde ve kazanmak için çabaladığı şey bizden gizleniyor. İsmi Verilmemesi Gereken Kadın'ı göz ardı edemem. Uyandırılan felaket daha da yükselebilir ve büyük acılara yol açabilir. Ve en saf iğrençliği, korkunç Fangthane'nin kendisini, Toprağın ve yaşamın Despiser'ini ihmal etmemeliyim. Diğer tüm tehlikeler ve kötülükler onun iradesiyle uyandı. Fangthane'ye de cevap verilmeden Solucan'a cevap verilemez."

Mahrthir tekrar durakladı; sargılı yüzünü arkadaşlarına tek tek çevirdi. Açıkça Linden'i dikkatle incelemekten kaçınmadı. Onlara özetini anlamaları için bir an verdikten sonra sordu: "Siz ne diyorsunuz? Hikâyem tamamlandı mı?"

Devler rahatsız bir şekilde ayaklarını kaydırdılar. Bazıları doğal direnç ve cesaretlerine rağmen korkmuş görünüyordu. Pahnı şok geçirmiş bir kadın gibi duruyordu. Bhapa kaçmak istiyormuş gibi endişeliydi. Aralarında, Mutabakat Tek Orman'daki tüm ağaçların bir listesi gibi bir şeyler mırıldandı. Ama Anele Galesend'in kollarında sessizliğe gömülmüştü, görünüşe göre *orquestra* ve dehşet dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Linden konuşmak istemiyordu. Mahrthir'in dertlerini sıralamasından dolayı kendini yenik hissetti, sanki sözleri taşmış gibi neredeyse hareketsiz kalmıştı. Ancak başka kimse yanıt vermeyince, kendini şöyle demeye zorladı: "İçimizden biri en azından *Elohim*'den bahsetmeli. Muhtemelen hepsi kendilerini kurtarmak için çabalıyorlardır. Ama Infelice kesinlikle Jeremiah'ı kurtarmamızı istemedi. Şimdi o elimizde olduğuna göre, müdahale edecek kadar çaresiz olabilir."

Manethrall gibi Coldspray de topluluğu taradı. Kimsenin yorum yapmak istemediğinden emin olduktan sonra bir kez sertçe başını salladı. "O halde anlaştık. Hikâyeye tamamlandı, her ne kadar süslenmemiş kısalığı bir yarayı andırsa da. Şimdi kalplerimizdeki öğütleri açıklamalıyız."

Doğrudan Pahnı ve Bhapa'ya bakarak devam etti, "Ve burada kimse sessiz kalamaz. Her düşünce, içgörü ve kavrayış duyulmalıdır." Kordonların kendilerini ifade edemeyecek kadar çekingen ya da yorgun olabileceklerini düşünüyor gibiydi. "Herhangi bir söz rehberlik etmeye hizmet edebilir, ama söylenmezse edemez."

Coldspray gibi Mahrthir de Kordonlar'la yüzleşti. "İyi dinleyin. Demir El'in emri benim de emrimdir. Sadece karşı çıkılmak ya da reddedilmek için konuşmanın acısını anlıyorum. Ama içinde bulunduğumuz zor durum bunu gerektiriyor. İncinme riski olmadan hiçbir şey kazanılamaz."

Bhapa mide bulandırıcı bir yüz ifadesiyle başını salladı. Ama Pahnı cevap vererek Linden'i şaşırttı: "Ardent, Ringthane'in ölümüne olan ihtiyacının büyük olduğunu söyledi." Sesi belirsizdi, neredeyse sersemlemiş gibiydi.

Gözlerinde, kendi acısının farkında olduğunu gösteren hiçbir titreşim yoktu. "İhtiyacının giderildiğine dair bir umut göremiyorum."

Onu geri getirin!

Yapamam. Yapabilseydim yapardım.

Sargısına rağmen Mahrtiir'in yüzünün buruştuğu görülüyordu; ama kızı azarlamadı.

Frostheart Grueburn, Linden'i savunurcasına şöyle dedi: "Insequent'in geri çekilmesi üzüntü verici. Ardent'in vefatından duyduğumuz üzüntü, onun kehanetlerini daha fazla açıklayamamaktan kaynaklanıyor."

Bir süre sonra Oniks Taşbüyücü ekledi, "Ur-villerden ve Waynhim'den de yardım isteyemeyiz. Şüphesiz onların ilmi büyüktür. Onların garip güçlerine tanık olduğumuz kesin. Ancak Esmer yaşadığı sürece dil yeteneğimizden mahrum kalacağız. Belki Linden Giantfriend onları çağırmaya devam edebilir. Ama eğer öyleyse, onların öğütlerini anlayamayız."

Demir El daha sert bir şekilde şöyle dedi: "Cevaplanamayacak ya da cevaplanmayacak sorular üzerinde durmak faydasızdır. Pusulamız dahilinde olan eylemleri düşünmeliyiz."

"O zaman Demirel," dedi Cabledarm, "haddimiz olmayan işleri bir kenara bırakarak başlayalım." İfadesi kasvetli olmasına rağmen ses tonu sert bir şakayı andırıyordu. "Ne Sandgorgonlar ne de *Skurjlar* endişelenmeye değer. Sadece gücümüz ve kılıçlarımız bu tür yaratıkları yenemez."

Halewhole Bluntfist kabul etti. "Ve Solucan'ın kendisini, Adlandırılmaması Gereken Kadın'ı ve Fangthane Despiser'ı da bir kenara bırakalım. Şüphesiz bu tür kötülüklere cevap verilmelidir. Ancak yine de güç ve kılıçlar kayda değer bir etki yaratmayacaktır. Vahşi büyü ve Toprak Gücü kullananlar" -Galt'a baktı- "evet ve Loric'in eldritch *krilleri* yolumuzu çizmeli. Biz yapamayız."

Linden boş bir protestoyu yuttu. Belli ki Bluntfist ve diğerleri hâlâ ona güveniyorlardı ve yanılıyorlardı. Yine de gerçek bir itirazda bulunamıyordu. Devler pratik davranıyorlardı: gerekçeleri mantıklıydı.

Coldspray kısa bir süre yoldaşlarını düşündü. Sonra itiraf etti: "Esmer'e karşı da yeterli değiliz. Oraya yerleştirmeliyiz

ur-villere ve Waynhim'e güveniyoruz. *Elohim*'e gelince, onların durumu bizim bilgimizin ötesindedir. Bu nedenle müzakeremiz basitleştirilmiştir. Sadece Timewarden'ın eski eşini, oğlunu ve onun Mağara Şövalyeleri ordusunu ve deli Kastenessen'i düşünmemiz gerekiyor."

Sadece mi? Linden düşündü. *Sadece mi?* Ama o daha sesini bulamadan Mahrtiir sertçe araya girdi: "Ayrıca Ringthane'nin oğlu ve *croyel*. Liand'ın ölümü bu yükü hafifletmedi."

"Evet," diye onayladı Rime Coldspray. "Seni anlıyorum Manethrall. Yine de onun durumu bir teurji meselesi. Linden Giantfriend *croyel* tarafından engellenmeye devam ederken ve Covenant Timewarden yokken, çocuğu rahatlatmak için hiçbir şey yapamayız."

"Evet," diye homurdandı Mahrtiir, Demir El'in haklılığını kabul ederek.

Linden dudağını kemirdi ve Devler ile Ramen'in nasıl bir sonuca varacağını tahmin etmeye çalıştı.

"Böylece," dedi Coldspray tekrar. "Timewarden'ın eski arkadaşı. Onların oğlu. Kastenessen." Etrafındaki yoldaşlarına bir kez daha baktı. "Başka bir fırsatta, böyle bir özlü söz için taziyelerinizi isteyeceğim. Şimdilik-" Sonra iki *Haruchai* ile yüzleşti. "Usta. Stave. Konuşmadınız. Öğütlerimizin doğasını kabul ediyor musunuz? Devam etmeden önce e k l e m e m i z ya da çıkarmamız gereken bir şey var mı?"

Alçakgönüllü ve eski Üstat arasında bıçak gibi bir bakış geçti, her ne kadar suratları ifadesiz olsa da; ve Linden'in omurgasından aşağı bir gerilim sıçradı. Her iki adamın da yüzeyinin altını göremiyordu ama hissetti-

Galt sanki Coldspray ya da Stave'e değil de havaya konuşuyormuş gibi, "Müzakereleriniz bittiğinde konuşacağım," dedi.

"Ve sana cevap vereceğim," diye söz verdi Stave.

Açıklama yapmadan bakışlarını Demir El'e çevirdi.

"Revelstone'daki Üstatlara bazı ön uyarıların iletilmesi gerektiğini ısrarla belirtmek isterim," dedi ona. Yine de arzusun nasıl gerçekleştirilebileceğini düşünemiyorum. Eğer bir *Elohim*'in sözüne inanılacaksa, bize çok az gün kaldı ve Ranyhyn'e binmiş bir atlının bile Lord'un Kalesini kazanması için birkaç günden fazlasına ihtiyacı var."

Nazikçe omuz silktili. "Böylece akrabalarım için dileklerim boşa çıktı." Bir resmiyet havasıyla sözlerini şöyle bitirdi: "Demirel'in

Swordmainnir, tavsiyelerinizden memnunum."

Rime Coldspray bir selam kadar ciddi bir baş hareketiyle cevap verdi. Sonra herkese şöyle dedi: "Şimdi rotamızı daha da basitleştirmeliyiz. Bana kalırsa, seçim artık bir aciliyet meselesi haline geldi. Seçtiğimiz üç tehlikeden hangisi en ciddi ya da acil tehdidi oluşturuyor?"

Linden istemsizce başını salladı. Coldspray'in ya da Mahrtiir'in liderliğine müdahale etmek istemiyordu; ama düşünmeden cevap verdi.

"Sorun aciliyet değil. Hepsi acil," dedi Jeremiah her şeyden çok. "Sorun onları bulmak. Joan'ın nerede olduğunu bile tahmin edemiyorum. Ama Esmer ve Ardent bize Roger'ın Thunder Dağı'nda olduğunu söyledi." Wightwarrenlar arasında bir yerde. "Ve Kastenessen de orada olmalı, çünkü Kevin's Dirt'e güç vermek için bane'den yararlanıyor. Yerlerini tespit etmek imkânsız gibi görünüyor ama muhtemelen öyle değil. Eğer yeterince yaklaşırsak, ikisini de bulmak zorunda kalmayız. Onlar bizi bulacaktır."

Aniden durdu. İsteddiği şey bu değildi. Daha fazla sorumluluktan kaçınmak için iyi bir nedeni vardı. Ve Alçakgönüllüler'in kendi seçimleri dışında herhangi bir seçime saygı duyacaklarından şüpheliydi.

Dehşet içinde kendi kendine karşı çıktı. "En azından Jeremiah'ın nerede olduğunu biliyoruz."

Ona bir şekilde yardım etmeliyiz. Lütfen.

Demirel, yoldaşlarıyla kısa bir istişareden sonra şöyle düşündü: "Mesafe aşılamaz değil. Ardent'in cömertliğinin kalan kısmı birkaç günlük bir yürüyüşe yetebilir. Yine de bazı endişeler beni rahatsız ediyor. Covenant Timewarden'ın eski eşinin aniden saldırabilmesinden korkuyorum. Ve hakkında hikâyeler duyduğumuz Thunder Dağı'nın Wightwarrens'ında, bizim bilmediğimiz ama Mağara Şövalyeleri'nin yakından tanıdığı geçitlerden ve karışıklıklardan geçeceğiz. Kuşkusuz Zaman Müdürünün oğlu ve kuvvetleri, her koşulun bizim için elverişsiz olduğu bir zamanda ve yerde savaş teklif edecektir."

Linden hiçbir şey söylemedi.

"Ayrıca," diye devam etti Demir El, "Ardent'in niyetine sırtımı dönmek konusunda isteksizim. Evet, amacını söylemedi. Yine de

hizmetinin büyük maliyeti benim saygımı kazandı. Buradaki varlığımızın değersiz olduğu sonucuna varamam."

Mahrtiir sert bir şekilde, "O halde senin mantığına göre, Ironhand," diye bitirdi, "başlangıç noktamıza geri döndük. Pusulamızın herhangi bir noktasına doğru bir yol seçemeyiz. Kalbimde burada yaşananların" -Liand'ın mağarasını işaret etti- "bizim için bir işaret taşı görevi görmesi gerektiğine dair bir inanç var. Yine de bunun önemini kavrayamıyorum." Hayal kırıklığı içinde bir Ramen laneti mırıldandı. "Bu nedenle daha fazla tavsiyede bulunamam."

Bhapa aniden bir adım öne çıktı. "Belki de-" diye başladı, sonra durdu, sanki kendi düşünceleri onu şok etmiş gibi bakakaldı.

Manethrall hemen, "Konuş Cord," diye emretti.

Lütfen, diye tekrarladı Linden, sadece kendi kendine. Biri bir şeyler düşünsün.

Bhapa kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Daha önce." Zorlukla yutkundu. "Cord Pahni bize döndüğünde." İrkilerek Linden'e baktı, sonra Mahrtiir'in gözlerini kaçırarak bakışlarıyla karşılaşmak için kendini zorladı. "Ringthane, Pahni'nin üzüntüsünü hafifletmek için neden Ranyhyn'i çağırmadığımızı sordu. Cevap verdim" -yine yutkundu- "saygısızca, onda Ranyhyn'e karşı hiçbir saygı duymayarak. Ama şimdi-"

Bir kez daha bocaladı.

Manethrall bekledi. Rime Coldspray dikkatle sordu, "Ama şimdi-"

Kord'un yüzüne utanç gibi bir kızarıklık yayıldı. Telaşla, "Eğer Ranyhyn'i çağırır ve kendimizi onların bilgeliğine emanet edersek, belki de yolumuzu seçmemize razı olurlar.

"Onlar *Ranyhyn*," diye ısrar etti sanki yoldaşları itiraz etmiş gibi. "Her ne kadar hem Ramenlerin hem de binicilerinin yollarını seçmelerine izin vermiş olsalar da, bizi aşan içgörülere sahipler. Belki de Timewarden'ın eski eşinin nerede olduğunu anlayabilirler. Ya da Ardent'in amacını anlayabilirler. Onun tamamlayamadığı yolculuğa devam etmeyi seçebilirler.

"Ranyhyn tarafından uygun görülen herhangi bir varış noktası, şu anki şaşkınlığımıza tercih edilir."

Mahrtiir orada Bhapa'yı susturdu. "Yeter Cord," dedi Manethrall, hissedilir heyecanına rağmen beklenmedik bir şekilde yumuşak bir sesle. "Bu beklenmedik bir öğüt. Konuşmaktaki tereddütünü şimdi anlıyorum

Bu konuda. Ramenler böyle düşüncelere kapılmazlar. Bununla birlikte, Ringthane gelmeden önce, hiçbir Raman Ranyhyn'e binmeye cüret etmemişti. Yine de bu fırsat ortaya çıktığında, onayladıklarını açıkça belirttiler. Bir kez daha onaylayacaklarından şüphem yok."

Onun hevesi topluluğu heyecanlandırdı. Devler sanki umudun kokusunu almışlar gibi başlarını kaldırdılar.

Hyn! Linden düşündü. Hynyn. Naharahn ve Bhanoryl ve Mhoryn ve diğerleri. Hyn ve Hynyn az sayıdaki atlılarıyla onun seçimlerini manipüle etmeden endişelerini paylaşmanın bir yolunu bulmuşlardı. Ve Üstatların ortak öfkesine rağmen Stave'i bağlılığını değiştirmeye ikna etmekten onlar sorumluydu. Yaptığı pek çok hata ona onlara güvenmeyi öğretmişti.

Birdenbire Hyn'i tüm kalbiyle özledi: kısrağın gururlu yürüyüşünü ve çevikliğini, yumuşak gözlerindeki şefkati, her adımındaki kesinliği. Hyn bilirdi-

Mahrtiir sesini yükselterek sordu: "Sen ne diyorsun, Swordmainnir'in Demirel'i? Başka bir bilgelikten yoksun olduğumuz için şaşırılmış durumdayız. Ve Liand'ın sadakatinin, Ranyhyn'in sadakatine herhangi bir insanın olabileceği kadar yaklaştığını düşünüyorum. Eğer onların rehberliğine uymaya karar verirsek, onun açık sözlülüğü ve yiğitliği gerçekten de bizim dayanak noktamız olacaktır."

Rime Coldspray yine yoldaşlarıyla sessizce konuştu. Cevap vermeye hazır olduğunda gözleri parladı.

"Swordmainnir," diye açıkladı, "her şeyden memnun. Ranyhyn hakkında bilgimiz yetersiz. Yine de onların ihtişamına ve hizmetlerine tanık olduk. Bizim gözümüzde, Andelain'in ete kemiğe bürünmüş mucizesine ve gizemine benziyorlar. Ve onlar hakkındaki deneyimleri bizimkinden daha fazla olan herkesin onlara duyduğu saygıyı gördük. Galt Alçakgönüllüler'in iradesini açıkladığında, böyle atları çağıran çağrıyı memnuniyetle duyacağız ve memnuniyetle onlar tarafından yönetileceğiz."

O konuşurken Bhapa omuzlarını dikleştirdi. Utanç duygusu değişmiş, Linden'in daha önce onda hiç görmediği bir gurur ışıltısına dönüşmüştü. Ve Pahnin'in ifadesiz bakışları donukluğunun bir kısmını kaybetti. Ranyhyn'i tekrar görme ihtimali onun derin yorgunluğunu ve kederini hafifletmiş gibiydi.

Ama Linden'in kendi beklentisi neredeyse anında kayboldu. Galt'ın konuşma sözünü unutmuştu ve onun söyleyebileceklerinden korkuyordu.

Stave kaba bir şekilde Galt'a şöyle dedi: "Zamanı geldi. Sessizliğiniz hem adaletsiz hem de incitici. Hayatlarını sizin onurunza ve hizmetinize emanet etmiş olan yoldaşlarınızı küçük düşürüyorsunuz."

Ses tonu Ramen'in yükselen neşesini söndürdü. Coldspray'in kaşları çatılmıştı ve Halewhole Bluntfist öfkelenmek üzere olan bir kadın gibi görünüyordu. Latebirth küçük bir şaşkınlık ifadesi gösterdi.

Galt, Stave'e başıyla onay verdi. "Öyle yapacağım." Sonra başını çevirerek topluluğa hitap etti.

"İnançsız'ın yokluğunda," dedi sanki sözlerinde bir alamet yokmuş gibi, "Ranyhyn'e güvenme isteğinizi onaylıyoruz. Onları eskiden beri Kan Muhafızı anılarımızdan tanıyoruz, bize iyi rehberlik edeceklerinden şüphemiz yok."

"Geldiklerinde ve senin arzularına rıza gösterdiklerinde, *croyel*'i öldüreceğim." diye eklerken ses tonundaki hiçbir şey niyetinin doğasını ele vermiyordu.

Birdenbire, bir *keser*in dokunuşuna benzer bir sarsıntı topluluğu vurdu. Bhapa protesto edercesine haykırdı ve Mahrtiir'in boğazı kendi isteğiyle ellerine doğru sıçradı. "Taş ve Deniz!" diye kükredi Coldspray. "Delirdin mi sen *Haruchai*?" Diğer iki Dev kılıçlarına uzandılar ama çekmediler.

Dinginlik havayı tıkamış, nefes almayı zorlaştırmıştı. Linden içgüdüsel olarak Jeremiah'ya doğru atıldı ve Kanun Asası'ndan obsidyen gibi bir panik çıkardı. Alevler gökyüzüne fırladı, Asa'nın kendisi kadar keskin ve siyahtı: göklere karşı bir karanlık parıltısı. Ama o bunu görmedi. Sadece Galt'ın vurdumduymaz yüz ifadesini, *croyel*'in dişlerini gıcırdatışını ve asit gözlerindeki vahşeti gördü.

Mahrtiir ve Demir El aynı anda Linden'in adını seslendi. Şirketin geri kalanını sersemlemiş bir kargaşa kapladı. Galt'ın yumruğu *krii* üzerinde sıkılaştı. Jeremiah'nın omzunu daha sıkı kavradı; Linden'i gözünü kırpmayan bir adam gibi inceledi. Ama Stave gücünü aşarak elini Galt'la arasına bir bariyer gibi koydu.

"Çekil, Seçilmiş," dedi sertçe. "Gerekirse sana yalvaracağım. O *Haruchai*, bir Efendi, Alçakgönüllülerden biri. Eğer ölümü seçerse,

senin gücün onun elini durduramaz."

"Zorunda," diye yankılandı Anele neredeyse duyulmaz bir şekilde.
"Yapamam."

Gece yarısı ateşini sırtın üzerine şimşek gibi yayan Linden, Covenant'la yüzleşmek için döndü.

"*Durdurun* onu!" diye bağırdı alevi kadar karanlık bir sesle.
"Onlara söyledin ve söyledin! Seni geri getirdiğimden beri bana destek oldun!" Ve Esmer, Yeremya'nın buruşuk oyuncağını iyileştirmişti. Şüphesiz bu, oğlu için bir kurtuluş olasılığı anlamına geliyordu? "Bunu yapmasına izin verme!"

Covenant, Bhapa ve Pahnî'nin arasında kararsızca duruyordu. Linden'e göz ucuyla bile bakmadı. Anıların içinde kaybolmuş, rahatsız bir mezar kadar kederli görünüyordu. Çenesindeki kaslar, dilsiz kalbinin çırpınışları gibi düğümlemlenip gevşiyor, düğümlemlenip gevşiyordu.

"Linden Avery." Stave neredeyse bağıırıyordu. "Ateşini söndür. Kâfir cevap veremez. Bunu yapabilseydi, Alçakgönüllüler'i yasaklayacağından hiç şüphem yok. Ama yapamaz. Ve böylesine lekelenmiş bir Dünya Gücü, bize zarar vermek isteyen her irfan sahibi varlık için kesinlikle bir işarettir.

"Galt'a cevap vereceğimi söylemiştim. Öyle de yapacağım. Ama bu korkunç gösteriye bir son vermelisin."

Sonunda Linden'in akli hareketlerine, çaresizliğine yetişir gibi oldu. Kulaklarına çarpan öfkeye rağmen -öfke ya da çaresizlik- Stave'i anladı. Covenant cevap veremezdi: olduğu gibi değil. Ve hiçbir zaman herhangi bir *Harucha'i*ye Dünya Gücü ya da vahşi büyüyle karşı çıkmak istememişti. Stave'in halkı onun değilse bile, Ülke'nin dostlarıydı.

-Senin gücün onun elini durduramaz.

Ateşi çıkmış ya da donuyormuş gibi titreyen Linden nefes nefese, "Tamam. Pekâlâ, pekâlâ. Cevap ver ona. Şimdi yap."

Çılgınlığını ve Asasının ateşini yutmak için kendini zorlarken vücudundaki her bir kas titredi.

Devlerin ve Ramen'in arasına anlık bir rahatlama yayıldı. Sonra da kayboldu. Anele'nin kör bakışları bile Galt'la tekrar yüzleşirken onu takip ediyor gibiydi. Sadece Jeremiah tehlikenin farkında olduğuna dair hiçbir işaret göstermedi: sadece Jeremiah ve Covenant.

"Konuş Galt," dedi Stave. "Yoldaşlarının anlayabilmesi için niyetini açıkla. Sonra da cevabımı dinle."

"Öyle yapacağım," diye tekrarladı Galt. "Bazen başkaları amaçlarını gizlediler. Ama biz Alçakgönüllüler, Efendiler ve *Harucha*'yiz. Bu tür davranışları küçümseriz."

Linden'a her kelimesi bir ağıtın ritmi kadar ağır geliyordu.

"Sebeplerimiz çok," diye başladı. "Bunların arasında en önemlisi, bu canavarca varlığı Bhanoryl'in ya da herhangi bir Ranyhyn'in sırtına yüklemeyecek olmam. Tüm *Haruçaylar* Ranyhyn'i onurlandırır. *Croyel*'in kötülüğünü onlara yüklemeyeceğim."

Mahrtiir hemen karşılık verdi: "Hiçbir şey empoze etmiyorsunuz Üstat." Küçümsemesi Galt'inki kadar sertti. Garrote'sini yumruklarının arasında gergin tutuyordu. "Ranyhyn sana, çocuğa ve canavara katlanacak ya da katlanmayacak. Onların seçimini sen yapamazsın."

Galt Manethrall'ı görmezden geldi. Stave, Ramen ya da Linden'den çok Devlere hitaben, "Daha ağır bir neden de şu anki görevimin beni bağlaması. Stonedownor'u öldüren saldırıya karşı, *croyel*'in serbest kalmasını riske atmadan hareket edemedim. Tüm gücümün gerektiği bir anda, gücümün bu şekilde boşa harcanmasına bir daha katlanmayacağım."

Bir kaya kadar sağlam olan Stave şöyle cevap verdi: "Eğer sabırsızlığınız kusurlu kısıtlamanızı aşıyorsa, *krilleri* bana bırakın. Senin yerine bu yükü ben taşıyacağım."

Stave de Galt tarafından görmezden gelindi. "Daha da büyük bir argüman," diye devam etti cenaze davullarının gümbürtüsü gibi, "çocuğun kötü durumunun telafi edilemeyeceğidir. Bu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlandı. Buna fazlasıyla tanık olundu."

Hayır, diye ısrar etti Linden. *Hayır*. Ama Alçakgönüllü onun sessiz protestosuna kulak asmadı.

"Linden Avery'nin oğlunu çılgınca arayışı telafisi mümkün olmayan bir sonla karşılaştı. İyi bir sebepten yoksun olarak, onun adına birçok acı tehlikeye katlandık ve üzüntümüzü arttırmaktan başka bir şey elde edemedik. Şimdi *Croyel*'in ölümüne olan ihtiyacımız, çocuğun hayatının değerini aşıyor. İnançsız, Linden Avery'nin isteklerini yerine getirmemizi emretti. Şu anki durumda bunu yapamayız. Üstatlığımıza göre hizmet etmeliyiz."

Stave, "İşte bu noktada mantığınız bocalıyor," dedi. "Kendinize sahip olmadığınız bir öngörüü yakıştırıyorsunuz. Bir başarısızlık diğerinin habercisi değildir. Seçilmiş'in oğlunu kurtarmak için bir yol bulamamış olması, bunu yapamayacağını ya da yapmayacağını göstermez. Aksini iddia etmek, henüz gerçekleşmemiş olaylar ve eylemler hakkında kesinlik iddia etmektir."

Evet, diye düşündü Linden. Lütfen. Tekrar deneyeceğim. Bunu yapmanın bir yolunu bulur bulmaz. Sadece zamana ihtiyacım var.

Ama Galt yine de Stave'i görmezden geldi. Şimdi sanki şirketin geri kalanını şüpheli, sadakatleri yüzünden kusurlu buluyormuş gibi sadece Devlerle konuşuyor gibiydi.

"Ancak en büyük neden şudur. Düşmanlarımızla yüzleşme zamanı geldiğinde, İnançsız'ın *krile* ihtiyacı olacak. Yüce Lord Loric bu kılıcı ve bu mücevheri muazzam bir teurji ile donattı. Kendi gücüm gibi, bu teurji de şu anki kullanımında boşa harcanıyor. Tamamen boşa harcanmış olsa da, ona tamamen ihtiyaç duyulacak.

"Kâfir onu yerinden sadece çocuğu yakalayıp korumak için söküp almadı. Çok daha vahim durumları öngörmüştü, yoksa Andelain'in tamamını yıkıma ve harabeye teslim etmezdi. Linden Avery'nin telafi edilemez çocuğu uğruna Andelain'in yok olması onun niyeti olamaz."

Swordmainnir buna sessizlikle ve ters ters bakarak karşılık verdi. Linden onların öfkesinin yükseldiğini hissetti. Rime Coldspray'in çenesi her noktada Galt'ı reddediyor gibiydi.

Yüzyıllar ya da bin yıllar boyunca, Üstatlar Devleri geri çevirmişlerdi-

Ama Stave, Galt'ın tavrı karşısında herhangi bir hayal kırıklığı hissettiyse bile bunu belli etmedi. Bunun yerine cevap vermeye devam etti. Ancak şimdi o kadar yavaş konuşuyordu ki, her iddiasını vurgularcasına mırıldanıyor gibiydi.

"O halde alçakgönüllü," dedi sanki Antlaşma'nın yetkisini üstlenmiş gibi, "Kâfirin kendine dönmesini beklerken elini tutacaksın. Diğer ikna çabalarınız saman çöpü. Onlar sadece sabırsızlık ve yanlış adlandırılmış bağlılıktır. Fakat kâfirin ihtiyaç sebebi haktır. Bu tartışılmaz. Ancak onun yokluğu da tartışılmazdır. Kendisi olduğu gibi kaldığı sürece *krili* talep edemez. Ve hiçbir amaca hizmet etmediği halde çocuğu öldürmek ne dürüst ne de onurludur. Bu bir cinayettir.

"Alçakgönüllüler bu hale mi geldi? *Haruçaylar* bu tür suçları her zaman reddetmişken onlar cinayet mi işliyor?"

Galt şimdi Stave'in tek bakışıyla karşılaştı. *Krill*'in sapındaki parmaklarını kısa bir süre esnetti, Jeremiah'yı kavrayışındaki baskıyı hafifletti. Cevap verdiğinde, Linden onun ses tonunda ince bir rahatsızlık duyduğunu düşündü.

"*Krill*'in dokunuşunun İnançsız'ı kendine getirmesi bir şans olabilir."

Stave hala yavaşça, "Ya da şans eseri öyle olmayabilir. O zaman Seçilmiş Linden Avery'nin oğlu öldürülmüş olacak ve siz hiçbir şey başaramamış olacaksınız ve övündüğünüz adanmışlığınız kendisiyle alay konusu olacak."

Linden Stave'in cevabını bekledi. İçten içe Galt'ın bundan sonra ne söyleyeceğini duymak için yanıp tutuşuyordu.

Ama cevap vermedi.

Hiçbir uyarı olmadan, o ve Stave birbirlerinin boğazına sarılacakmış gibi kaskatı kesildiler. Sonra Stave onu kolundan tutup Galt ve Jeremiah'dan uzaklaştırdı.

-Clyme'in nöbet tuttuğu tepeden atladığını görmek için tam zamanında döndü.

Clyme sağ elinde uzun bir mızrağı sapından tutuyordu. Mızrağın ucunda ve sol omzunun yan tarafında kan izleri vardı. Tuniği yırtılmıştı.

"Ware ve ward!" Stave bağırdı. "Saldırıya uğradık!"

Clyme aşağıya doğru daldığında, görüş noktasının tepesi kükürt gibi bir ısı ve öfke patlamasıyla patladı.

Oh, Tanrım-!

Linden'in etrafındaki devler kılıçlarını kınlarından çıkardılar. Rime Coldspray onlara hiçbir emir vermedi: onlar Swordmainnir'di ve görevlerini biliyorlardı. Uzun adımlarla, daha küçük yoldaşlarını korumak için bir savunma yayı oluşturdular. Erzak taşıyan Devler yüklerini sırttan güneye doğru fırlattı. Demir El elindeki kılıcı sallayarak kollarını ve bileklerini gevşetti.

Devler hazırlanırken Stave seslendi: "Kâfirin oğlu Mağara Şövalyelerini bize karşı getiriyor! Bir büyüyle gizlenmişler, Clyme'in duyularından kaçmışlar. Sadece uçuş halindeki mızrak onu önceden uyardı!"

Linden protesto etmek istedi. Burada olamazlar. Thunder Dağı'ndan çok uzaktayız. Ama nefes alamıyordu ve sesi çıkmıyordu.

Roger Mutabakatı şirketi bir kez daha hazırlıksız yakalamıştı. Yaklaşan mağara şövalyelerinin bir toz bulutu kaldırması gerekirdi - tabii hava toz kaldırmayacak kadar durgun değilse ya da yaratıklar tamamen taş üzerinde koşmuyorsa. Ya da Roger'ın büyüü o kadar eksiksizdi ki, gelişine dair her işareti maskeliyordu.

Manethrall Mahrtiir suratsızca Kordonlarına Covenant'ı korumalarını emretti. "Şüphesiz Branl size yardım edecektir! Ringthane'i Stave'e ve bana emanet edin!"

Linden bir an için Clyme'in acelesinden başka bir şey göremedi. Mızrak taştandı, iri ve hantaldı; yine de onu kolaylıkla taşıyordu. Onunla sırt arasında birkaç tepe vardı, hepsi de bıraktığı tepeden daha alçaktı. Bir vadiye düştü, sonra yeniden ortaya çıktı, hâlâ biraz uzaktaydı.

Sonra sessiz bir şok hissetti. Kulaklarından ziyade sağlık duyularıyla, pençelerin kumaşı parçalaması gibi bir parçalama sesi duydu. Bir an sonra, düşmanları sanki muazzam bir büyüyle buraya çevrilmiş gibi görünür hale geldi.

Bir Mağara Şövalyesi dalgası Clyme'in durduğu tepeyi çoktan aşmıştı, onlarcası. Her iki taraftaki yamaçlardan daha fazlası akıyordu, uzun boylu ve iri yapılıydılar, orantısız uzunlukta uzuvları, sopa kafaları, erimiş kıpkırmızı gözleri ve aşırı güçleri vardı. Hepsinin elinde silahlar vardı: kil mayınları kadar kaba kılıçlar, koçbaşı gibi coplar, ağır mızraklar, çakmaktaşı bloklardan yontulmuş baltalar. İlk Woodhelven'in yıkımından sonra saldıran yaratıklar gibi, Gravin Threndor'un cahil taşından yapılmış zırhlar giiyorlardı. Ve gelmeye devam ettiler, Liand'ın kayalıklarından daha fazla Mağara Şövalyesi; Linden'in daha önce hiç görmediği kadar çok: Devleri bile bir seldeki enkaz gibi süpürmeye yetecek kadar çok.

Nasıl?

Kendi ayaklarıyla onların hızına yetişemeyen Roger, bir Cavewight'ın omuzlarına bindi. Neşe ve zafer yüz hatlarını bozmuş, babasına olan tüm benzerliklerini yok etmişti. Sağ yumruğu derin bir magma gibi alev alev yanan bir güçtü. Bir düzine insanın vahşetini taşıyor gibiydi.

Bir elinde *skurj*: Kastenessen'in temel ıstırabının ve öfkesinin bir parçası.

O ve Mağara Şövalyeleri bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar ilerlemişlerdi?

Devlerin arasında tek başına kalan Stormpast Galesend geri çekildi. Uzun kılıcını bir elinde hazır tutuyordu. Diğer koluyla da Anele'nin korkuyla irkilen bedenini kucakladı.

"Ironhand!" diye bağırdı ilerleyen yaygaranın arasından. "Ne yapmalıyım? Yaşlı adam beni engelliyor!"

Coldspray hızla bölüğün düzenini taradı. Linden'in dehşetine baktı, sonra da küfrederek arkasını döndü.

"Onu kayalığın üzerine koyun! Taşı onu koruyacaktır! Bu kadar çok kişiye karşı, mızraklardan kaçacağına güvenmeliyiz!"

Belki de Anele, Liand'ın *orkestrasından* eğilip kaçacak kadar akıl sağlığı kazanabilirdi.

Galesend itaat ederken Demir El Linden'a çıkıştı: "Bu kadar çok kişiye ya da böyle bir teolojiye karşı galip gelemeyiz! Yardıma ihtiyacımız var!"

Linden anladı. Oh, *anlıyordu*. Yine de felç olmuş gibi hissediyor, kafa karışıklığı ve dehşete kapılıyordu. Kastenessen Roger'a nerede olduğunu söylemiş olmalıydı; Galt'ın *croye*'i nerede tuttuğunu. Ama Roger ve Mağara Şövalyeleri nasıl bu kadar çabuk gelebilmişlerdi? Bildiği kadarıyla, *croye*'in yardımı olmadan kendisini ya da başka birini sihirli bir şekilde taşıyamazdı.

Anele tehlikenin farkına varmış gibiydi. Kayalıkların tepesine ulaşana kadar çılgınca tırmandı. Orada kayaların arasında bir niş ya da gizli bir yer aradı; kendini saklayabileceği bir yer.

Tepenin eteklerine doğru alçak tepeleri aşan Mağara Şövalyeleri hortlaklar gibi uluyordu. Kana duydukları şehvet çok eskiydi, özellikle de Devlerin kanına. En azından kendi gözlerinde haklıydılar. Aramanın İlki ve Pitchwife, Drool Rockworm'un dirilişini önlemek için çok şey yapmıştı.

Clyme ve Branl yaratıklardan çok önce alçıtışı tepesine ulaştılar. Bir an için Devlerin oluşumunu düşündüler, Covenant'ın kollarını tutan Bhapa ve Pahn'iye baktılar, Galt'la akıl danıştılar. Sonra Clyme da

Swordmainnir. Branl, Covenant ile yaklaşan saldırı arasında durdu. Kordonlara açıkça şöyle dedi: "Kaçmanız gerektiğinde Kâfir'le birlikte kaçın. O korunmalı."

"Nasıl-?" Linden Stave'e sormaya çalıştı. Soru boğazında düğümlendi.

Stave omzunun üzerinden Galt'a şöyle dedi: "Yine kendimi senin yerine koyuyorum. Kabullenmek cinayete tercih edilir. Eğer savaşıyorsan, *krilleri* bana bırak."

Galt tereddüt etmeden cevap verdi: "Almayacağım. Kâfir tarafından istendiğinde onu elinde tutacaksın. Ve bedeli ne olursa olsun *Kroyel*'i öldürmeyeceksin. Toprağın her savunucusunun katledildiğini görmeyi tercih edeceksin."

Stave Anele'ye doğru baktı, Linden'e yan gözle baktı. Sonra omuz silkti. Rahat ve hazır bir şekilde onu savunmaya hazırlandı.

Arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı. Ve Covenant'ı bir daha asla diriltemeyecekti: buraya düşerse olmazdı. Yakabildiği kadar Mağara Şövalyesi yakmak zorunda kalacaktı. Roger'a tüm gücüyle karşı koymalıydı.

Kevin's Dirt'ün yokluğunda, o güçlü olabilir-

Yine de en büyük korkusu Jeremiah içindi. Bu onu zincirledi. Galt'ın kolunun, *krili croyel*'in boğazından geçirirkenki akıcı hareketini çok kolay hayal edebiliyordu-

"Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildiler?" diye mırıldanmayı başardı.

"Emin değilim," dedi Stave merakını belli etmeden. "Ancak, Kastenessen'in onlara yardım etmek için garip büyülerini kullandığını tahmin ediyorum. Anele aracılığıyla yerimizden emin oldu. Ve bunun bir örneği var. Ur-Lord'un oğlu ve Mağara Şövalyeleri'nin İlk Woodhelven'deki saldırısı sıradan seyahat biçimlerine meydan okumuştı. Gravin Threndor'dan uzaklık çok fazlaydı ve Mağara Şövalyeleri teurji hakkında çok az şey biliyorlardı. Yine de ur-Lord'un oğlu, burada olduğu gibi savunmasız olduğumuz bir anda saldırmayı başardı.

"Esmer'in durumuna bakacak olursak, Kastenessen kendisini hoşnut etmeyen hizmetkârlarının sıkıntılarını hafifletmiyor. Belki de bu, ur-Lord'un oğlunun bize karşı başarısız olduğunda bir Cavewight'ın omuzlarında kaçışını açıklar."

Ulumanın kakofonisi bir tür ulumaya dönüştü, öldürmek için gırtlaktan gelen bir talep. Hevesle birkaç Mağara Şövalyesi mızraklarını fırlattı. Ama henüz tepenin eteklerine ulaşmamışlardı ve mızrakları kısa düştü. Ulaşabildiklerine ise Devler kaptı ve şaşırtıcı bir şiddetle karşılık verdi.

Şirket yükseklik avantajına sahipti. Roger ve kuvvetleri yokuş yukarı savaşmak zorunda kalacaklardı. Yine de bu kadar Mağara Şövalyesi'nin yarısı eninde sonunda tepeyi aşmak için yeterli olurdu.

Stave daha sert bir sesle, "Kendini hazırla, Seçilmiş." dedi. Ama çoktan geç kalmıştı.

Hırsıyla bağırarak Roger, ikinci bir kükürt ve lav patlaması fırlattı. Linden çılgına dönmüş bir halde asasıyla ateşi çekmeye çalıştı ve konsantrasyonunu çatışan kalbine verdi. Galt'ı sadece saldırıyı geri püskürtmeye ikna edebilirdi: Galt'ın dikkate alacağı başka bir argümanı yoktu. Ancak sıkıntı, Dünya Gücünü çağırma çabalarını yavaşlattı.

Engel tanımayan Roger'ın öfkesi kayalığın kenarına çarptı.

Anele!

Ağır taşlar dışarı doğru fırladı ve havayı yarararak paramparça oldu. Bir moloz yığını ve püsküren parçalarla birlikte kayalığın neredeyse üçte biri parçalandı. Birkaç küçük parça Devlerin ve Clyme'in üzerine yağdı; ancak enkazın çoğu şirketin ötesine taşındı.

Roger mağaraya saldırmıştı, *mağaraya*. Anele'yi öldürmeye çalışıyordu. Ya da Güneş Taşı'nı yok etmeye.

Linden bir kalp atışı kadar, hatta daha fazla bir süre boyunca yığının tepesinde yaşlı adamı, ilk yoldaşını, *Toprağın umudunu* aradı. Onu neredeyse anında fark etti, tepenin güney tarafında çömelmiş ve hiçkırığa hiçkırığa ağlıyordu.

Sonra Yeremya'nın ve arkadaşlarının hatırı için kendi içine doğru uzandı ve asanın istekli odunundan bir alev hortumu çıkardı.

Ateşi şaftın kendisi kadar siyahtı; dağların ışıksız derinlikleri gibi. Ve soluk gökyüzüne doğru süzülürken, Asa'ya yazılmış rünler en saf gümüş gibi parlıyor, Caerrol Wildwood'un öfkesini ve kederini dile getiriyordu. Gizemli semboller onay verdi.

Linden'i daha güçlü yaptılar.

Karşı saldırısı Roger'ı neredeyse yerinden oynatacak bir fırtınaydı. Kendini Kastenessen'in kirletilmiş elinden daha azıyla savunmuş olsaydı, öfkesi ve umutsuzluğu kemiklerinin iliğini yakardı. Ama magması onun darbesini yakaladı; sanki onun her yönüne eşitmiş gibi geri püskürttü.

Bhapa sanki onu dehşete düşürmüş gibi, "Ringthane, Ringthane," diye nefes nefese bağıırıyordu. Stave fuligine dönüşen Earthpower'a gözlerinde bir keder ifadesiyle bakıyordu. Görünüşe göre onun dönüşmesinin gerçek boyutunu kavrayamamışlardı. Liand'ın ölümü Jeremiah'ın zihninin mezarlığında başlayan bir değişimi tamamlamıştı; Adı Anılmaması Gereken Kadın'dan, leş olma rüyalarından ve Darağacı Howe'dan ilham alan bir değişim.

Onun altında, ilk Mağara Şövalyeleri sırtın eteklerine ulaştı. Bir ayaktakımı kadar çılgın ve bir *kresh* kadar gaddar, yükselen bir katliam *gürültüsüyle* yukarı doğru hücum ettiler.

Demirel onlara bir an verdi. Sonra, "Taş ve Deniz!" diye bağırarak o, Frostheart Grueburn ve Halewhole Bluntfist ile birlikte kudurmuş hücumu karşılamak için fırladı.

Yaratıkların kargaşasından mızraklar havaya fırladı. Birkaç tanesi Linden'in siyah alevinin yolunu kesti ve uğultuların arasında zararsız bir barut haline geldi. Stave bir tanesini yakaladı, bir diğerini saptırmak için kullandı ve sonra aynı hareketle geri fırlattı. Pahnı ve Bhapa, Covenant'ı onu ufalanan alçıtaşına çivileyecek olan bir şafttan uzaklaştırdı. Branl havadan iki tane daha yakaladı. Onları geri verdiğiğinde, biri hedefinin sert zırhına çarparak parçalara ayrıldı; ama diğeri bir Mağara Geyiği'ni boğazından yakaladı ve yarattığı geriye doğru savurdu, düşerken yarım düzine daha ayağını yerden kesti.

Coldspray, Grueburn ve Bluntfist kılıçlarını zırh için harcamadı. Linden'in ateşi kadar ölümcül darbelerle kolları ve bacakları, açıkta kalan boyunları ve kafataslarını parçaladılar. Sonra, ilk saldırganları yamacın aşağısındaki Mağara Şövalyelerine çelme takarak düşerken, üç Swordmainnir geri püskürtölmelerine izin verdi. Kasıtlı olarak daha yüksek bir yere çekildiler.

Aynı anda Latebirth, Cabledarm ve Onyx Stonemage kendilerini savaşın içine atarak yoldaşlarını kendi saldırılarıyla korudular. Stonemage bir mızrak almıştı. Şimdi iki silahla birden savaşıyor, uzun kılıcını savuruyor ve sanki yüzyıllardır bunun için eğitim almış gibi mızrağını saplıyordu.

Birbiri ardına gelen bu hızlı karşı saldırılar, üç ve ardından üç, ilk hücumu bozdu; köreltti. Giderek daha fazla Mağara Şövalyesi düştükleri yerde tökezledi. Bazıları ayaklarını kaybetti. Diğerleri sendeleyerek kenara çekildi. Coldspray, Grueburn ve Bluntfist tekrar aşığıya doğru koştuklarında düşmanlarını geri püskürttüler.

Devrilen cesetlerin ve sıçrayan kanın yarattığı karmaşada, Mağara Şövalyelerinin ilk saldırısı bir bozguna dönüştü.

Ama kana susamış olmalarına rağmen düşünen yaratıklardı. Birçoğu şirketin mevzilerine doğrudan saldırmaya çalışmıştı. Şimdi taktiklerini değiştirdiler. Ordunun arkasından çok sayıda Mağara Şövalyesi batıdaki sırta, kılıçların erişemeyeceği bir yere meydan okumaya yöneldi. Diğerleri ise doğuda yukarı doğru ilerliyordu; görünüşe göre Devlere karşı yığınak yaparken, siper olarak kayalığın kalıntıları kullanmak niyetindeydiler.

Linden ne yaptıklarını gördü ama aldırış etmedi. Tüm kalbiyle Roger'a aralıksız bir abanoz seli gönderdi. Roger'ın savunmasını çökertmek, acı ihanetlerinin bedelini ödetmek ve Galt'ın *croyel*'i öldürmeye karar vermesini engellemek için çabalarken, rünler yazılı vahşi büyü gibi parlıyordu.

Galt'ın elindeki canavar, Roger ve Mağara Şövalyeleri'ne cesaret vermek ya da talimatlar yağdırmak için uludu. Dişlerinden zehir gibi köpükler fışkırıyordu. Ancak çaresizliğine ve kötü niyetine rağmen, Jeremiah'ın boynunu çiğnemek için boğazını *krile* bastırmaya cesaret edemedi.

Tek elini kullanan Cirrus Kindwind yoldaşlarını bıraktı ve batıdaki Mağara Şövalyeleri dalgasıyla yüzleşmeye gitti. Görünüşe göre hemen altındaki kaostan memnun olan Clyme da ona katıldı. Tek başına kalan Fırtınabaşı Galesend, doğudaki tehdide doğru kayalığın etrafında savaşmaya başladı. Covenant'ı Kordonlar'a emanet eden Branl, Clyme'in diğer Swordmainnir'ler arasındaki yerini aldı.

Lanetlenmiş bir m¼cadele. Mağara şövalyeleri'nin sadece birkaç tepeye tırmanmayı denemişti ve sanki sayıları azmış gibi daha fazlası gelmişti. Ironhand'in aşağıya doğru dönüşüml¼ saldırıları bir dereceye kadar başarılı olmuştu. Altındaki yüzey çoktan kan ve irinle kayganlaşmış, çamura dönüşmüştü. Oraya tırmanan yaratıklar kayıyor, patinaj yapıyor ve zorlukla yükseliyorlardı: savunmasızdılar. Ama doğuda ve batıda, silahlar ve kırmızı gözlerden oluşın kalabalıklar zemin kazandı. Yakında Coldspray, Kindwind ve Galesend'i desteklemek için Swordmainnir'i göndermek zorunda kalacaktı. O zaman doğrudan saldırılar daha etkili hale gelecekti.

Roger bulunduğu tepeden savaşın geri kalanını görmezden geliyor gibiydi. Ancak Mağara şövalyeleri gibi o da taktik değiştirdi. Bineğinin omuzlarına oturarak, Linden'in kara ateşine, alevin gözlerini kaçırmısına neden olan açılı bir güç duvarı oluşturana kadar, skoria gibi büyü p¼sk¼rttü. Sonra, bir sarsıntının aniliğiyle, cehennem lavını tekrar kayalığa fırlattı.

K¼kreyen Cirrus Kindwind düşmanlarına saldırdı. Clyme onun yanında sert ve derin vuruşlar yaptı. Grueburn'¼n kol ve bacaklarındaki kesiklerden kan akıyordu. Latebirth de benzer yaralar taşıyordu. Mızrak uçları ve kılıçlar Coldspray'in katafraktına saplanmıştı: coplar şekil verilmiş taşı pullar halinde parçalandı.

Linden, Anele'yi koruyan tümseği korumak için neredeyse çok geç kalmıştı. Ancak son anda Roger'ın ne yaptığını fark etti. Cıvatayı kenara iterken şakaklarında çılgınlık çarpıyordu. Yığının uzak köşesini parçalandı, doğudaki Mağara şövalyelerinin üzerine küçük bir kaya ve parça yağmuru gönderdi ama Anele'nin sindiği taşlara ciddi bir zarar vermedi.

Yaşlı adam çığlık atıyor gibi görün¼yordu ama Linden yaratıkların g¼r¼lt¼lü öfkesi ve Roger'ın saldırısının acımasız cızırtısı dışında hiçbir şey duymadı.

Adım adım geri çekilen Pahnı ve Bhapa, mızraklardan, fırlatılan baltalarından ve atılan kaya parçalarından kaçınmak için Covenant'ı bir o yana bir bu yana çekiştirdiler. şu anda bile anılarından geri döneceğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Yine de Linden, Galt'ın *krili* sıkıca kavradığını hissettiğini düş¼nd¼.

Manethrall Mahrtiir, sağlık hissi dışında kendisine rehberlik edecek hiçbir şey olmadan, aniden yamaçtan aşağıya balıklama daldı; çamura çarpıp yuvarlandı; kaygan sırtın yamacında tutunmaya şalışan Mağara şövalyelerinin bacaklarıyla şarpıştı. Tek tek yaratıklara zarar vermeye şalışmak yerine, aralarında dönererek ayak bileklerine ve dizlerine tekmeler savurdu, dengelerini bozmak işin silahlarının erişemeyeceği yerlerde savaştı. Kan ve dökülen bağırsakların hainleştirdiği yamaçta inanılmaz derecede başarılıydı. Demir El ve yoldaşlarının altında, Mağara şövalyeleri'nden oluşan küçük bir grup, sanki onları ayaklarından tırpanlamış gibi yere serildi.

Eğer onu delip geçen bir silah olmasaydı, düşen cesetlerin ağırlığı altında boğularak birkaç dakika içinde ölecekti. Ancak hayatta olduğu sürece öyle bir kargaşa yarattı ki, Swordmainnir'den ikisi başka bir yerde savaşmak üzere serbest bırakıldı. Nefes nefese kalan Latebirth, Cirrus Kindwind ve Clyme'a katılmak işin koştu. Kana bulanmış olan Bluntfist, Fırtınabaşı Galesend'i kayalığın etrafında takip etti.

Yine de giderek daha fazla Mağara şövalyesi tepelerin arasındaki uzun omurgaya ulaştı. Artık yukarı doğru mücadele etmek zorunda değillerdi. Toz haline getirilmiş alşıtaşı üzerinde doğudan ve batıdan toplandılar. Sadece sırtın nispeten dar olması Devleri hemen geşmelerini engelledi.

Clyme ile Kindwind ve Latebirth çıldırmış gibi savaştı. Büyük güçleri ve sayısız yıllık eğitimleri yıkım yarattı. Ama Mağara şövalyeleri çok kalabalıktı.

Linden, Galesend ve Bluntfist'in kayalıkları aştığını göremiyordu ama çok geçmeden alt edileceklerinden kuşku duymuyordu.

Branl'ın Manethrall'ın peşinden gitmek işin ricaya ihtiyaçı yoktu. Surdan fırlayan bir kaya gibi, Mahrtiir'in etrafındaki şatışmanın işine dalarak gözden kayboldu.

Stave, Coldspray ve Stonemage, Grueburn ve Cabledarm ile birlikte Branl'ın yerini almak işin hareket ederken Galt'a göz ucuyla bile bakmadı. Çığlıklar ve feryatlar Mağara şövalyeleri'nin savaş uğultusunu noktalıyordu ve hâlâ geliyorlardı.

Jeremiah işin duyduğu korkudan ilham alan Linden, Roger'a saldırısını ayarladı. Ona tam olarak karşı koymak yerine, hedefini alçalttı. Siyah bir güç parıltısıyla, Covenant'ın oğlunu taşıyan Mağara Bekçisi'ni yaktı; yaratığı anında küle çevirdi. Ve

Roger küfürler savurarak yere yığılırken, kadın ateşini bir bela gibi etrafındaki Mağara Şövalyelerine çevirdi. Roger daha ayağa kalkamadan, onu koruyabilecek her yarattığı ateşe verdi. Kadın ona doğru yeniden çırpınmaya başladığında, tepesinde tek başına, Mağara Şövalyeleri'nin ve katliamın üzerinde mutlak bir vahşetin gözbebeği olarak duruyordu.

Cabledarm bir dizinin üzerine çöktü, balta kalçasına saplanmıştı ve uzun kılıcı saldırganın boğazına saplanmıştı. Diğer yaratıklar ona saldıramadan Stave baltayı çekip çıkardı ve aralarında dönerek her tarafa kesik uzuvlar ve parçalanmış boyunlar fırlattı. Acı içinde hırlayan Cabledarm kılıcını temizledi; omzunda Frostheart Grueburn ile Stave'i takip etmek için topallayarak ilerledi. İki Swordmainnir ve eski Üstat birlikte sırtın kanla kaplı kenarında bir alan açtılar.

Mahrtiir sırtında asılı olduğu halde Branl o boşluğa tırmandı. Alçakgönüllüler bir pelerin kadar kalın kanlar içindeydi: kesikler Manethrall'ı bir perde gibi kaplamıştı. Ama hâlâ hayattaydılar.

Coldspray bir sözle Onyx Stonemage'ı mağaranın ötesindeki savaşa katılması için gönderdi. Ironhand, Grueburn ve Cabledarm'a destek olmak için çabalarken, glaive'ini şiddetli bir bulanıklık içinde döndürerek darbelerin ve cesetlerin arasından geçiyor gibiydi.

Bir ya da iki dakika içinde hepsi öldürülmüş olacaktı. Bütün devler. Galt hariç tüm *Haruchai*'ler. Manethrall Mahrtiir. Kordonlar ve Antlaşma'yı, Galt ve Jeremiah'ı ya da Anele'yi savunacak kimse kalmayacaktı, Linden'in kendisi dışında.

Olacakları gören Bhapa ve Pahnı, Covenant'ı sırtın uzak tarafından aşağıya doğru sürüklemeye başladılar.

Fazla uzağa gidemezler.

Galt, Loric'in *krilini* savaşa taşıyabilmek için *croyel*'in boğazını kesip açmaya hazır mıydı? Buna ihtiyacı olacaktı. Linden bu kadar uzun süre beklediğine inanamıyordu.

Hayır! diye bağırdı kendi kendine, kezzap kadar sert, Gallows Howe'un kiri kadar acı. *Hayır! Hayır! Buna izin vermeyeceğim!*

Yedi Söz'ü haykırarak Covenant'ın oğluna zifiri karanlık saldırısını iki katına çıkardı. Tutulmuş bir güneşin çekirdeği kadar siyah alev, asasının her iki topuğundan ona vurdu. Demirin arasında

Caerrol Wildwood'un senaryosu sınırsız olasılıklarla alevlendi. Roger'ı durdurabilir, öldürebilirse Mağara Şövalyeleri bocalayabilirdi. Galt, Jeremiah'nın ölümüne sebep olmaktan kaçınabilirdi.

Ama bocalayan o oldu. Gafil avlanan Anele'nin kayalıktan indiğini hissettiğinde konsantrasyonu bozuldu. Tek yumruğunda tuttuğu *kehribarı* sanki ele geçirmenin çaresiymiş gibi alev alev yanıyordu. Ay taşı gözleri güneş ışığı gibi parlıyor, Dünya Gücü'nün mirasını ifade ediyordu.

Anele, *yapma!*

Şimdiden, kadının engelleyemediği her darbeye maruz kalmıştı. Silahların ve acının çınlamaları arasında, onun dürtülerinin yinelenen nakaratını duydu.

"Zorundayım."

"Yapamam."

Ancak son kayalardan aşağı inmeye çalışırken, "Yapamam "ı bir iniltiye dönüştü. "Yapmalıyım" çatlak sesli bir haykırışa dönüştü.

Mağara Şövalyeleri doğudan ve batıdan ileri atıldı; bir tuzağın çeneleri gibi kapandılar. Daha fazla yaratık, ulaşılabilir yerin hemen ötesindeki sırta ulaştı. . Rime Coldspray's

Glaive, Grueburn's ve Cabledarm'ın uzun kılıçları.

Stave ve Branl'ın güçlü desteği bile üç Dev'e yetmedi. Yaralar yüzünden zayıf düşen Mahrtiir artık ayakta duramıyor ya da mücadele edemiyordu. Batıda Kindwind, Latebirth ve Clyme istemsizce geri çekildi. Stonemage, Blunfist ve Galesend birlikte kayalığın kenarında belirdiler ve hararetle kesmeye başladılar. geri çekildiler.

Hiçbiri yeterli değildi.

Linden'in başka seçeneği yoktu: Roger Covenant'ı öldürme arzusunu bastırmak zorundaydı. O ve tüm yoldaşları ölmek üzereydi. Galt *croye*'i şimdi öldürürse çok geç kalmış olacaktı: *Krill*'in tanımlanamayan büyüleri bile bu kadar çok saldırganı durduramazdı. Ama bunu yapmazsa, kendisi de katledilecek ve canavar Jeremiah ile birlikte kaçacaktı.

Her iki durumda da Covenant, şirketin geri kalanından kısa bir süre sonra düşecektir.

Yedi Kelimeyi lanetler gibi savuran Linden, Asasının kara öfkesini en yakınındaki Mağara Şövalyelerine yöneltti. Onun gücüyle vuruldu ve

Çılgına döndüler, çıra gibi alev aldılar; can verirken acı içinde çığlıklar atarak sendelediler.

Ama saldırganların kemiklerini kavururken, Roger'ı engellemek için hiçbir şey yapamadı. Sonunda istediği şekilde saldırmakta özgürdü.

Yine de yapmadı. Bunun yerine öfkesini sakladı. Ellerini kalçalarına dayayarak tepesinde tek başına durdu ve savaşa zafer çığlıkları attı.

Daha fazla Mağara Şövalyesi yaklaştı, ateşe verildi ve öldü. Yananların sıcaklığı Linden'in gözlerini haşladı. Devleri, Stave'i ve iki Humbled'ı geri çekerek Linden, Galt, Jeremiah ve *Croyel*'in etrafında son bir kordon oluşturdular. Yine de Roger'ın ordusu ölmekte olan yaratıkların ateşleri arasından ilerlemeye devam etti. Ramen ve Mutabakat kayıplara karışmıştı.

Zorlama ya da kıyametin bir cilvesi gibi saf ve göz kamaştırıcı olan Anele, kordonun ortasına doğru ilerledi.

Linden'in alev sağanakları arasında açıkça şöyle dedi: "Bunun içindi. Babam Sunder ve annem Hollian beni buna teşvik etti ama ben her zaman kaderimin bilincindeydim. Sadece Ülke'nin son umudu olduğum için yaşıyorum."

Jeremiah ile yüzleşirken gözleri tam bir *orkestranın* tonu ve parlaklığındaydı. İki eliyle Jeremiah'ın başının iki yanına uzandı. Bir eliyle Güneş Taşı'nı aceleyle kavradı. Diğerini ise çocuğun yanağını okşamak istercesine açık tutuyordu.

Kastenessen tarafından ele geçirildiğinde Liand'a benzer bir şekilde yaklaşmıştı. Şimdi aklı başındaydı. *Orkestanın* Toprak Gücü ile kendi doğal büyüleri arasındaki etkileşim onu korudu.

Croyel'in sarı bakışlarında dehşet yanıyordu. Yine de Jeremiah mücadele etmedi. Anele'ye boş boş baktı, hiçbir şey anlamadı.

Ama yaşlı adam çocuğa dokunmadı. Sözü kesildi.

Esmer hiçbir uyarıda bulunmadan gökyüzünden düşen bir meteor gibi fırladı.

Covenant onu Kastenessen'in mirasını Cail'inkine tercih etmekle suçlamıştı. *Gerçekten de ihanete uğradınız*, diye cevap vermişti Esmer, *ama benim tarafımdan değil*.

Onun gelişi Linden'in gücünü paramparça etti. Ellerindeki sinirleri sersemletmiş ve onları Personel'in üzerinde uyuşuk bırakmış gibiydi. Mide bulantısı içinde kıvrandı

bağırsakları. Sıradan ve iltihaplı bir yara yığınıydı. İğrenç enfeksiyonlar simarının parçalarını lekeliyordu ve yüzü acı içindeydi. Acı gözlerinden köpük gibi fışkırıyordu. Yine de, kayaları tepeden fırlatan, sırtta patlamalar gibi çalkantılara neden olan sarsıntılarla geldi. Sarsıntılar Devleri sendeletti. Linden neredeyse düşüyordu. Korku içinde miyavlayan Mağara Şövalyeleri geriye doğru fırladı. Anele bir kenara savruldu. Alçıtışının üzerine bir paçavra yığını gibi yığıldı.

Çığlık atıyor, "*Havoc!*" Esmer strode sonra ve eski Adamım. Anele salladı ve Güneş Taşı Çılgınca, ama o olabilir yap Hiçbir şey. Bir kasırga gibi cevapsız kalan Esmer, gökleri yarmak istercesine kollarını kaldırdı; *Ülkenin son umudunun* üzerine kaos yağdırdı. Esmer'in gelişi kadar ani bir şekilde, bir grup ur-vil ve Waynhim sanki onun şiddetiyle beden bulmuş gibi kordonun içinde belirdi. Elleri gökyüzünü yumrukladı, yıkımı fırlatmaya hazırdı. Fakat

O saldıramadan, loremaster onun kollarına atladı.

Dünyayı yerinden oynatacakmış gibi görünen bir güç sarsıntısıyla, loremaster Esmer'in bileklerine demir kelepçeler taktı; bantları mühürledi.

O anda, Linden'in mide bulantısı kayboldu. Esmer'in tüm gücü yok oldu. Sırtı tehlikeye atan sarsıntılar durdu. Birbirine bağlı ve çaresiz elleri yere düştü. Anele'yi tehdit edebilecek hiçbir şey tutmuyorlardı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Linden'e göre çığlıkları bir rahatlama gibiydi: uzun zamandır arzulanan ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar inkâr edilen bir rahatlama.

Uzaktan Roger öfke dolu bir çığlık attı. Bir anda, Swordmainnir'in etini parçalamak ve son savunmalarının kalbine lav püskürtmek için bir patlama oluşturmaya başladı.

Mağara Şövalyeleri karşılık verdi. Roger'ın öfkesi onları toparladı. Silahlarını savurarak ileri atıldılar.

Kaç tanesinin öldürüldüğünü umursamazdı.

Ama Anele ayağa fırladı. Esmer'in yanından hızla geçerek, gözleri ve *orkestrası* küçük güneşler gibi parlayarak tekrar Jeremiah'ya doğru ilerledi.

Linden, Roger'ın gücünün bir yanardağın gücü gibi toplandığını hissetti. Anele'nin aciliyetini ve *Croyel*'in dehşetini tattı. Sanki Galt'ın eli havaya kazınmış gibi, *krilin* sapındaki gerginliği gördü.

Devler onun etrafında son bir çaba için döndüler. Aynı anda, Demondim-cinler de ucunda loremaster'ları olan bir savaş kaması oluşturmak için koşturdular. Ama onlara yardım edemedi. Her şey çok hızlı geliyordu. Esmer ve kelepçeler. Ur-viles, Waynhim, Anele. *Toprağın umudu*. Jeremiah bir kukla gibi pasif. Mağara Şövalyeleri'nin kalabalığı. Roger Covenant.

Krill'in mücevheri Joan'ın vahşi büyüyle parlamaya başladı. onu. Bir an sonra bıçak Galt'ın derisini yakacak kadar ısınacaktı. Joan -ya da *Turiya Raver*- hançeri bırakmasını, *croyel*'in serbest kalmasını istiyordu.

Linden'in her saldırıya aynı anda karşı koyabilmek için yeterli güce ihtiyacı vardı ve bunu kendinde nasıl bulacağını bilmiyordu.

Etrafındaki savaşın öfkesini duydu; ur-villerin ve Waynhim'in ilimlerini öldürücü bir kezzap fışkırtmasıyla bir araya getirdiğini hissetti; Roger'ın araya giren çok sayıda cesedin arasından saldırmak için çaresizliğini sezdi. Ama fırlatılan baltanın güneş ışığında Anele'ye doğru döndüğünü görmedi.

Galt bunu gördü. Ve o *Harucha*'ydi: Baltayı, Cavewight'ların baskısını, şirketin savunmasızlığını düşünecek zamanı vardı. Güvensiz yaşlı adama bakıp seçim yapacak zamanı vardı.

Jeremiah ve *croyel*'i iki yana çekmek yerine -ve Loric'in *kriliyle* yoldaşları için savaşabilmek adına canavarı öldürmek yerine- olduğu yerde döndü. Düşündüğü kadar hızlı bir şekilde, Jeremiah'ı Anele'nin ulaşamayacağı bir yere götürmeden baltaya sırtını döndü.

Anele neredeyse aynı hızla çocuğun önüne fırladı.

Balta çakmaktaşıdan yapılmıştı ve bir sopa kadar ağırdı. Pürüzlü bıçağı Galt'ın sırtına, omuzlarının arasına, kalbinin uzlaşmaz dikliğini kesecek kadar derin bir şekilde saplandı. Yaradan kan ve hayat fışkırdı, kararlılığın tüm nabzını da beraberinde götürdü. Ölü parmakları çözülürken, *kril* avuçlarından yuvarlanıp yere düştü. Sonra sanki tüm eklemleri kopmuş gibi yere yığıldı.

Bir an için -bir andan fazla değil- *croyel* özgürdü.

Ama kaçıışı çok geç olmuştu; ya da fırsatını yanlış değerlendirmişti. Hâlâ Jeremiah'a tutunuyordu. Kendini kenara atmak yerine.

dişlerini boynuna geçirmiş, içinde saklı olan isimsiz büyüü arıyordu.

Çok geç. Çok yavaş.

Anele ellerini ve Güneş Taşı'nı Jeremiah'nın başının iki yanına bastırmıştı bile. Şimdi doğuştan gelen hakkını çocuğun içine akıtıyor, uzun zamandır sakladığı mirasını Jeremiah'nın boşluğuna yönlendirmek için *orkestrayı* kullanıyordu.

Bunu yaparken, *orkestra* avucunun içinde toz haline geldi. Kendisinden ve içinden akan güçlere dayanamadı.

Yine de amacına hizmet etti.

Anında gelen Toprak Gücü Jeremiah'ın damarlarında bir tür ateşe dönüştü. Tamamen içine girdi, göğsünde çiçek açtı, uzuvları boyunca ilerledi, derisinden parladı.

Ve zihninin mezarlığından ve kalbinin sonsuz çarpıntısından, sağlığın ve Yasanın zengin özü *croyel*'in ağzına emildi.

Gecikmiş farkındalık, yaratığın gözlerini dehşetle doldururken, kendi kötücül ikoru alev alıp yanmaya *başladı*-

Croyel ve Roger sanki birbirlerine cevap veriyormuş gibi hep bir ağızdan ciyakladılar; birlikte acı çektiler. Sonra canavarın tamamen hazırlıksız olduğu bir yangın, kırılğan ölü odunların arasından geçen bir orman yangını gibi onu parçaladı. Jeremiah'ın sırtındaki succubus parçalandı, ne kontrol altına alabildiği ne de bastırabildiği enerjiler tarafından içten içe tüketildi. Kan ve iç organlar yamacın üzerine püskürdü ve sıcak güneş ışığında buharlaştı ama hiçbir zarar vermedi.

Yeremya hâlâ gevşek ağızlı ve donuk, bir kabuk gibi tepkisiz duruyordu. Yine de *kroyelden* ziyade o özgürdü. Onu kullanan ve ona acı çektiren yaratık yok edilmişti.

Ayaklarının dibinde nefes nefese yatan Anele tarafından. Yaşlı adamda, ruhunun parçalanmış kalıntılarını bir araya getirecek Dünya Gücünün hiçbir titreşimi ya da nabızı kalmamıştı. Yine de sonunda akli başındaydı ve gülümsüyordu.

Linden de Esmer gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak, Jeremiah'ı kollarına almak, Anele'nin ölen bedeninin başında feryat etmek istiyordu. Ama zamanı yoktu.

6.

Ayrılık Şirketi

Çatışmalar Linden ve Jeremiah'nın etrafında şiddetlendi. Stave, Clyme, Branl ve Devler tarafından sağlanan çılgınca korumanın içinde Galt ölü yatıyordu ve Anele ölüyordu. Esmer'in hıçkırıkları solmuş, kelepçeler tarafından iktidarsız hale getirilmişti. Ur-viller ve Waynhim, iki Swordmainnir'in arasına kama sokmuşlardı. Türlerinin hayatta kalan kalıntılarıyla birleşen yaratıklar, Linden'in şirketini Roger'dan korumak için sıvı karanlığı savurdular. Bu karanlık teurji içinde Mağara Şövalyeleri acı içinde düşüp öldü.

Yine de kordon başarısız oluyordu. Mağara Şövalyeleri çok kalabalıktı ve Roger'ın patlamaları tepeye sarsıntılar gibi çarpıyordu.

Yoldaşlarının ayaklarının dibinde Onyx Stonemage yatıyordu, anlamsız bir şekilde sopalanmıştı. Cabledarm tek dizinin üzerinde dövüşüyordu, hasarlı bacağıyla kendini destekleyemiyordu. Frostheart Grueburn de aynısını yaptı, bir mızrak darbesiyle sakatlanmıştı. Ancak uzun kılıçları düşmanlarının kudurmuş vahşiliği tarafından yere seriliyordu. Halewhole Bluntfist sağ kolunu kullanamaz hale gelmişti; kılıcını sol koluyla kullanmak zorunda kalmıştı. Çok fazla darbeye hırpalanmış olan Latebirth'ün kırık katafraktı omuzlarından parçalar halinde sarkıyordu. Ironhand, Cirrus Kindwind ve Stormpast Galesend kan kaybından güçsüz düşene kadar darbe almıştı; ama onlar da en az ölüme mahkûm olanlar kadar çaresiz bir şekilde mücadele etmeye devam ediyordu.

Swordmainnir gibi, kalan *Haruchai* de ağır yaralanmıştı. Yine de saldırganlarını sanki devler kadar güçlü ve granit kadar boyun eğmezlermiş gibi cezalandırdılar. Kaba kuvveti paramparça ettiler.

Yumruklar ve tekmelerle zırhını parçaladı, boyunlarını kırdı, uzuvlarını kopardı, kafataslarını çatlattı ama galip gelemeydi.

Ur-villerin ve Waynhim'in müdahalesi olmasaydı, her *Haruchai* ve Dev çoktan ölmüş, Roger'ın yakıcı magması tarafından cansız bir şekilde kavrulmuş olacaktı. Ama asit büyülerinin onun öfkesinin bir kısmını durdurdu; bir kısmını saptırdı. Ve gücünü bir deli gibi savurdu, düşünemeyecek ya da umursamayacak kadar çıldırmıştı. *Kroyel*'i ve dolayısıyla Jeremiah'ı kaybettiği için dengesiz görünüyordu. Yoluna çıkan mağara adamları telef oldu. Çığlıkları her yerde yankılanıyordu, sanki gökyüzü bir tonozmuş gibi, özelliiksiz ve mühürlüydü.

Mahrtiir savaşın kenarına kadar sürünmüştü. Artık kendini savunamazdı ve Bhapa dışında onu koruyacak kimse kalmamıştı. Yaşlı Kordon Ahit'i Pahn'iye terk etmişti. Şimdi Bhapa gözlerinde kasvetli bir kararlılık ve elinde boğma ipiyle Manethrall'ın üzerinde duruyordu.

Ancak katliamın odağında Jeremiah, ele geçirildiği sırada durduğu gibi duruyordu; gevşek ve boş, çamurlu bakışlarında farkındalığı andıran hiçbir şey yoktu; bir ceset kadar tepkisizdi. Tüm vücudu Anele'nin son armağanı olan Dünya Gücüyle dolup taşıyordu. Yine de yeni gücü hiçbir şeyi değiştirmede. Aklını geri getirmedi.

Roger herkesi öldürdükten sonra Covenant'ın peşine düşecekti: Linden bundan şüphe duymuyordu. Lord Foul onun ve Covenant'ın ölümünü bir zafer olarak görecekti, eğer Roger bunu yapmazsa.

Covenant'ın oğlunun *Croyel* ve Jeremiah'a ihtiyacı vardı. *Croyel çocuğunun yeteneğini kullanabilir. Bize bir kapı yapacak. Sonsuzluğa açılan bir kapı. Tanrı olmamıza yardım edecek.*

Roger için bu umut artık yoktu. Artık Despiser'a güvenmek zorundaydı.

Çok fazlaydı. Çok fazla. Linden buna katlanamazdı. Tüm arkadaşları. Jeremiah ve Covenant. Daha önce kendini bunalmış ve çılgına dönmüş hissetmişti. Şimdi umutsuzluğunun sınırı yoktu.

Başka bir seçim yapamadığı için Gallows Howe oldu: ete kemiğe bürünmüş bir ölüm tarlası.

Düştüğü alçı ve toprakta, Yüce Lord Loric'in *krili* hala parlıyordu. Parlaklığı Joan'ın deliliğinin ritmiyle zonkluyordu.

Ve beyaz altın sahibi olmayı hak ediyordu. Sadece onun zilleti ve *Turiya Raver*'ın ustalığı vahşi büyüye erişimini kısıtladı.

Linden'in tereddütle, felçle, zayıflıkla işi bitmişti. İnsanlıkla işi bitmişti. Kanun Asası'nı bilerek Jeremiah'nın ayaklarının dibine bıraktı. Sonra Covenant'ın yüzüğünü zinciriyle birlikte başının üzerine kaldırdı. Zinciri avucunun içinde kapatarak yüzüğü sağ elinin işaret parmağına geçirdi.

Bundan daha fazla hazırlık yapmadan, *krilin* hevesli mücevherine Covenant'ın alyansıyla dokunmak için eğildi.

Uzun zaman önce, içgüdüsel isteksizliğinin üstesinden gelmek için bir tetikleyiciye veya katalizöre; bir güç kaynağına ihtiyaç duyduğunda onun da benzer bir şey yaptığını görmüştü. O isteksiz değildi: şimdi değil. Ve Esmer'in etkisi artık onu engellemiyordu. Onu bir daha asla engellemeyecekti. Ama beyaz altına hakkı yoktu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Yüzük mücevherle temas ettiği anda, gümüş alevinden bir hortuma dönüştü.

Kontrolünden emin olabilmek için ödünç aldığı gücü sağlık duyusuyla ölçerek bir ya da iki kalp atışı geçirdikten sonra, arkadaşlarının çökmekte olan savunmasını terk etti ve sanki kasaplık ve ölüm için doğmuş gibi ortalığı kasıp kavurmaya başladı.

Kendisini dehşete düşürecek kadar hızlı bir şekilde savaş bitmişti. Arkadaşları ve Demondim-yaratıkları sersemlemiş, dehşete düşmüş ya da tepki veremeyecek kadar yaralanmış bir halde olanları izlerken, tepedeki her bir Cavewight'ı yerle bir etti; Roger'ın durduğu tepeyi paramparça etti; boş gökyüzünden ateş çağılayanları indirdi. Hayatta kalan yaratıklar kaçmak için döndüğünde, gitmelerine izin verdi. Ama eğer Roger önce kör tepelerin ardına saklanıp sonra da bir Mağaraadam'ın omuzlarında hızla uzaklaşırken kendini lavla korumaya almasaydı, kanının her damlasını vahşi büyüyle yakana kadar Roger'ı taciz edecekti.

Onun kaçıışıyla birlikte, kendi çığlığını havaya kaldırdı; Despiser'in kendisine meydan okuyormuş gibi görünen, sınırsız vahşi büyüden oluşan bir çığlık. Liand için bağırdı, Anele için uludu ve

Gücü tükenene kadar yoldaşlarının acısı için haykırdı. Sonunda dünyası karardı. Tüm yükleri yok oldu ve artık hiçbir yerde ona zarar verebilecek bir güç kalmamıştı.

Bilinci yerine geldiğinde, Liand'ın kayalığının dibindeki bir kayaya yaslanmış oturuyordu. Biri onu oraya koymuş olmalı. Mutabakat'ın yüzüğünü yine boynuna asmış, Kanun Asası'nı kucağına koymuş olmalı. Muhtemelen çıta. Şimdi onun başında durmuş, parmaklarının ucundan ve kiralık tuniğinin eteklerinden kan damlarken onu izliyordu.

Yaptığı şeyden dolayı tüm varlığı irkildi. Ama bunu geri alamazdı.

"Yokluğun kısa sürdü, Linden," diye cevapladı eski Üstat, Linden onu sorgulama isteğini bulamadan. "Yaralarımızı daha yeni sarmaya başladık." Sesi garip bir şekilde sıkıştı, tanımlayamadığı bir duyguyla doluydu. "Yine de, eğer kendinizi iyi hissetmeseydiniz, sizi uyandırırdım. Yardıma çok ihtiyacımız var. Aramızda sadece Kâfir, Kordonlar ve oğlunuzun ciddi bir yarası yok."

Sonra döndü ve sanki onu görmeye daha fazla dayanamayacakmış gibi uzaklaştı. Kan sızarak Jeremiah, Galt, Anele ve Esmer'in yanında diz çökmüş ya da sırtüstü yatan figürlerin yanına gitti.

Düşünüyor musun Anele? Kendini ayağa kaldırmaya çalıştı. Hâlâ hayatta mı? Denedi ama başaramadı. Ayağa kalkmayı başarabilseydi, cesetleri görecekti. Yüzlercesini. Binlercesini. Umutsuzluğunun sonucuyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Bir zayıflık bulanıklığının içinden bakarken, yoldaşlarının arasında hareket eden ur-villerin siyah şekillerini ve Waynhim'in gri formlarını gördü. Dökülen bağırsak ve kan kokusunun arasından belli belirsiz *vitrimin* nemli kokusunu aldı. Demondim spawn'ları hâlâ yardım etmeye çalışıyordu. Devlerin ve Mahrtiirlerin bazılarını hayatta tutan tek şey onların küflü içkisi gibi görünüyordu. Yine de söyleyebildiği kadarıyla, *vitrim* Anele için hiçbir şey yapmamıştı, her ne kadar reddetmese de. Ve

Esmer, sanki her türlü rızkın ötesine geçmiş gibi, küçümsemeden, usulca güldü.

Ur-villerin ve Waynhim'in Esmer'e nezaket göstermesi Linden'i şaşırtmıştı. Uzak bir çağda, bu günü öngörerek kelepçelerini dövmüşlerdi. Onlarla ilk karşılaştığından beri, Esmer ne zaman bir tehdit oluştursa Demondim-cinler onun yardımına koşmuştu. Ama şimdi ona merhamet mi gösteriyorlardı?

Yüzyıllar ya da bin yıllar boyunca, Despiser'ın hizmetkârları arasında en çok korkulanlar arasında yer almışlardı.

Parmaklarını asasının sıcak tahtasına kapatıp tekrar ayağa kalkmaya çalıştı.

Caerrol Wildwood'un rünlerinin parlak gümüş rengi kaybolmuştu. Yine hareketsizdiler, mühürler gibi anlaşılmazdılar. Ama mil onun ateşinin keskin siyahlığını koruyordu. Herhangi bir alevin onu yakıp temizleyebileceğini hayal bile edemiyordu. Yine de bu Kanun Asasıydı, Dünya gücünün ve sağlığının bir aracıydı. Ondandır biraz güç istediğinde, bildik armağanlarıyla karşılık verdi.

Titreyerek, ayağa kalkana kadar kendini belirsiz emirlere dayadı.

Baktığı her yer kan ve sakatatla, parçalanmış uzuvlar ve cesetlerle kirlenmişti. Silahlar ve parçalanmış zırhlar tepeyi kaplamıştı. Savaşın olduğu yerde, ufalanabilir alçıtaşı, katliamı noktalamak için sadece birkaç rastgele beyazlık kalana kadar kirlenmişti.

Onun üzerinde, sessiz gökyüzü çığlık ve katliam anıları gibi yankılar tutuyor gibiydi.

Bir iki an için tepeyi temizlemesi gerektiğini düşündü. Bir sonraki sorumluluğu bu olmalıydı. Ölüler için bir odun yığını: ihanete uğramış tepeler için bir çeşit kutsama. Ama sonra Thomas Covenant'ın sanki bir gazap ve reddetme yükü getirecekmiş gibi güneyden sert adımlarla geldiğini hissetti. Aynı anda Anele'nin hayatının son uçurumuna doğru yaklaştığını hissetti. O düştüğünde, diğerleri de onu takip edecekti ve onlar da onun dostlarıydı. Liand gibi onlar da ona, onun onlara verdiğiinden çok daha fazlasını vermişlerdi.

Ölülerin suçlamalarına karşı omuzlarını dikleştiren Linden Avery, bir kadınmış gibi davranmaya devam etmek üzere mağaradan ayrıldı.

Şifacı.

Bunu yapması gerektiği için önce Jeremiah'ya gitti. Bir eliyle onun sarkık yanağını okşadı ve kendi içinde kaybolduğunu doğruladı. Bu gerçek onu incitmişti. Yine de *kroyelden* kurtulduğu doğrudu. Serbest bırakılmıştı - en azından bu ölçüde, tamir edilmiş yarış arabasının sözü tutulmuştu. Alınan Dünya Gücü onu canlılıkla zenginleştirmişti. Yeni gücünü kullanabileceğine dair hiçbir işaret vermedi. Yine de canavarın beslenmesinden kaynaklanan korkunç yaralar iyileşmeye başlamıştı bile.

Linden kısa bir süre ona sarıldı. Ona dokunmanın basit rahatlığından çok uzun zamandır mahrum kalmıştı. Sonra, Covenant onu yargılamak için hâlâ çok uzaktayken, arkadaşlarının acılarını kabul etmek için döndü.

Devler arasında sadece Rime Coldspray ve Frostheart Grueburn, Linden'in gözlerindeki öfkeyi karşıladı. Stormpast Galesend ellerini Cabledarm'ın uyluğuna kenetlemiş diz çökmüş, kanamayı yavaşlatmaya çalışıyordu. Yaralarına ve sakatlığına rağmen Cirrus Kindwind, sanki Stonemage'ın nefesinin kesilmesinden korkuyormuş gibi Onyx Stonemage'ın göğsüne tekrar tekrar bastırdı. Taşbüyücü'nün göğüs zırhı çabalarını engelliyordu; ancak Kindwind'in onu çıkaracak gücü olmadığı açıktı. Latebirth, kaburgaları kırılmış bir kadın gibi, Grueburn'ün üst bacağındaki mızrağın üzerine bir turnike bağlamak için çabaladı. Linden'e bir bakış attıktan sonra Coldspray, Halewhole Bluntfist'in sağ kolu üzerinde çalışmaya devam etti ve yerinden çıkmış kemikleri düzeltmeye çalıştı.

Ur-viller ve Waynhim, kabul edebilen ya da kabul eden herkese *vitrim* verdi. Tuhaf ilimleriyle beslenen Manethrall Mahrtiir, Antlaşma'nın yaklaşması karşısında durabilecek kadar iyileşmişti. Bhapa da onunla birlikte duruyordu. Sırtlarını Linden'a dönmüşlerdi. Ama Linden onların omurgalarındaki sertlikten, omuzlarındaki kenetlenmeden, onun adına İnançsız'ın öfkesiyle yüzleşmeye hazırlandıklarını gördü.

Bir şeyler söyleyebilirdi, ancak nasıl söyleyeceğini bildiği her kelime yanıp kül olmuştu. Stave'in görüntüsü onu durdurdu.

Pisliğin ve pıhtılaşan kanın içinde bacaklarını açmış oturuyordu, o kadar hareketsizdi ki neredeyse nefes almıyor gibiydi. İki koluyla Galt'ı göğsüne bastırdı. Galt'ın hayatının son yavaş damlaları da

Stave'in tünüğünü damgalamıştı. Acı Galt'ın ellerini pençelere dönüştürmüştü. Ama Stave kollarındaki cesede bakmadı. Onun yerine Landsdrop'a baktı, sanki kalbinde yüksek uçurumun ve Salva Gildenbourne'un ötesine, ovalara ve Revelstone'a, Westron Dağları'na doğru bakıyordu. Gözlerinden yaşlar döküldü. Gözyaşları yanaklarından süzülerek yüzündeki kesiklere doğru aktı.

Linden'e bakmadı. Boğulacakmış gibi kısık bir sesle ona ya da *Harucha*'nin uzaktaki evine, "O benim oğlum. Sonuna kadar kendisi olarak kaldı."

Sanki bu Galt'ın mezar kitabesiymiş gibi.

-bu onların doğuştan hakkı-

Ah, Stave. Linden onunla birlikte ağlamak istedi ama yapamadı. Oğlun mu? Bilmiyordum. Ne o ne de Galt, akrabalıklarına dair herhangi bir ipucunun aralarından geçmesine izin vermemişti. Yine de Anele'nin *kroyeli* ortadan kaldırabilmesi için Jeremiah'nın hayatını kendi hayatıyla korumayı seçen Galt'tı.

Sonunda Galt babasının sözünü dinlemiş olmalı.

Üstatların geri kalanı ya da *Harucha*'nin tamamı üzüntüye karşı savunmasızlıklarını bastırmış olabilirler. Stave bastırmamıştı.

Gözyaşları akarken, Linden onunla kalmak için can atıyordu. Ona bu kadarını borçluydu. Ancak diğer yoldaşlarının yaraları onun gözünde çılgılık gibi duyuluyordu. Enfeksiyonun ve ölümün başlangıcını, acının ateşli gıcırtısını tadabiliyordu. Jeremiah'ın hayatı için minnettar olsa bile, Stave'in acısını paylaşmaya ara veremezdi.

Neyse ki Devlerin hiçbiri ölüme Anele kadar yakın değildi. Clyme ve Branl bile Demondim'den gelen yardımı reddetmelerine rağmen ölmemişlerdi. Stonemage'ın kalbi Kindwind'in sabit baskısı altında kendi kendine atıyordu. Esmer'in giysisinin parçaları, sanki içinden esen rüzgârlar onu çekiştiriyormuş gibi dalgalanıyordu ama eski yaraları onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Linden etrafı inceledikten sonra, Swordmainir'in onu biraz daha bekleyebileceğine karar verdi. Eğer Stave'den uzaklaşmak zorunda hissederse, yine de Jeremiah için kendini feda etmiş olan yaşlı adamla birkaç dakika geçirmeyi göze alabilirdi.

Anele arkadaşlarından birkaç adım ötede, çalkantılı zeminde yatıyordu. Bir şekilde o kısa mesafeyi sürünerek kat etmişti ya da

Linden'in vahşı büyü tufanı sırasında biri onu sürüklemiş ve güvende olmasını sağlamıştı. Şimdi kollarını iki yana açmış, sırtüstü uzanmış, gözlerini güneşe dikmiş, sanki bir kan gölünü içine çekmiş gibi nefes almaya çalışıyordu. *Orkestranın ışığı* gözlerinden gitmişti: gözlerinin kendisi de gitmişti. Yine de korkmuyordu.

Yanında diz çöken Linden onun adını söylemeye çalıştı. Ama boğazı ona karşı kapandı.

"Linden Avery," diye ıslak bir sesle soludu. Onun varlığını hissetmiş olmalıydı. "Seçilmiş ve Güneş Bilgesi. Minnettarlığımı ve vedamı kabul edin."

Asayı kavrayan Linden, Dünya Gücü için çabaladı. Ama Anele nefes nefese, "Yapma. İyileştirme. Ağıt yakma. Benim zamanım geçti. Ben bu toprakların umuduydum. Şimdi bu hediye başkasına verdim. Mirasına sadık kaldım." Küçük boğulma spazmları göğsünü burktu ama konuşmak için mücadele etti. "Artık babam Sunder ve annem Hollian'ın yanında durabilir ve utanç duymayabilirim. Eğer sonumu yavaşlatırsanız, ruhumu onların kucağından alıkoymuş olursunuz."

Linden üzüntü içinde kabul etti. Yaşlı adama verebileceği iyi bir veda olmaması dayanılmazdı. Bir süre sonra kendini cevap vermeye zorladı.

"Umut hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kalbi karanlıkla doluydu. "Ama eminim ki Sunder ve Hollian seninle her zaman gurur duymuşlardır. En az benim kadar." Sesi takıldı. Sözlerini bitirmek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Jeremiah'ın acı çekmesine izin verebilirdin ama yapmadın. Yapmadın."

"Böylece bir bütün oldum," diye iç geçirdi Anele. Kelimeler boğuk bir sıvı takırtısıydı. "Ben memnunum."

Sonra göz kapakları kaybettiği ya da teslim olduğu her şeyin üzerine kapandı.

Vücudu yavaşça, Dünya'ya aitmiş gibi görünene kadar yerleşti.

*Derinden hissedilmeyen hiçbir ölüm yoktur,
Eti ve kemiği ısırmayan hiçbir acı yoktur.*

Linden şimdi deliliğinin gerekliliğini anlıyordu. Bu olmasaydı -bu gizleme biçimi olmasaydı- Kastenessen ya da Lord Foul, Anele'nin Jeremiah'a yönelik niyetleri için Liand ya da *Orcres'ten* çok daha tehlikeli olduğunu fark edebilirlerdi. Linden'den daha tehlikeli

kendisi. Kastenessen yaşlı adamı ilk fırsatta, Gezintinin Eşiğinde öldürmüş olabilir.

*Tüm acılar denizlerin sonsuz dalgalanması gibidir,
Aşınma ve yuvarlanma iz bırakmaz ama
granit kolaylığı yerine sadece kum
bırakır.*

Linden, Stave'le olduğu gibi Anele'yle de bir süre kalmak istiyordu. Ona olan borcu sınırsızdı: Anele onun değersiz cümlelerinden daha fazlasını hak ediyordu. Ama onun için yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı ve başka ihtiyaçları onun ilgisini gerektiriyordu.

Kendini tepeler kadar kanlı ve çorak hissederek ayağa kalktı, Asa'yı kavradı ve Devlere döndü.

Bazıları Anele ve Galt'a katılmaya çok yakındı. Ve Liand.

Waynhim'lerden biri önünde durmuş, kokusunu almak için nemli nemli burnunu çekiyordu. Yaratık küçük demir bir *vitrim* fincanını kaldırdı. Kadın minnetle aldı ve üç kararsız yudumda içti.

Demondim spawn'ın delici toniği sinirleri boyunca ilerlerken, Asasının öz odunundan ateş çıkardı: ölüm getirmek için asla kullanılmaması gereken bir ateş. Alevi siyah olsa da hâlâ Dünya Gücüydü. Hâlâ Yasayı ifade ediyordu. Umutsuzluğunu bir kenara bırakarak Swordmainnir'le yüzleşti ve terk edilmiş iyileştirme görevine yeniden başladı.

Bunu yaparken Covenant'ın sırtın yamacına tırmanışını duydu ya da hissetti. Daha önce, uzun zaman önce gördüğü bir vahşet havasına bürünmüş bir şekilde gelmişti -ama onunki gibi kan döküldüğünü hiç görmemişti. Pahni onun arkasında uyuşuk bir şekilde ilerliyordu, hâlâ Liand'ın geçişi ve kendi kederiyle meşguldü.

Linden onu görmezden geldi; Mahrtiir ve Bhapa'yı onu karşılamaları ya da engellemeleri için bıraktı. Devleri zaten çok uzun süre bekletmişti.

Sağlık algısını hızlı bir şekilde tarayarak, bazıları diğerlerinden daha acımasız, hepsi de potansiyel olarak ölümcül olan yaraların acil yaygarasını değerlendirdi. Ardından Dev'in kalp atışlarını dengelemek için Onyx Stonemage'ın etrafına Toprak Gücü ve Hukuk'tan oluşan bir koza sararken, ağıt kadar dokunaklı alevler kesiklere, derin yaralara, kopmuş kollara ve acı çürüklere şifa masajı yaptı.

Ama Linden Taşbüyücü'yle tam olarak ilgilenemezdi: henüz değil. Çok fazla başka yarası vardı. Taşbüyücü'nün en tehlikeli yarasını hafifletir hafifletmez, Cirrus Kindwind'e hızlı bir şefkat patlaması yaşattı, ardından Cabledarm'ın ezilmiş bacağının etrafında ateş döndürmek için döndü.

Covenant sırtın yarısına gelmeden Esmer usulca seslendi: "Yabanıl dereli. Yakında geçmeliyim. Bunun için senden izin istiyorum. Sonunda haklı olduğumu kabul etmek için duraklamayacak mısın? İyilik, kötü yollarla başarıldı."

Linden ona bakmadı. Cabledarm'ın yarasının en kötü etkilerini yakıp yok ettikten sonra, Latebirth'ün göğsünün etrafına siyah alevler sardı, böylece Swordmain'in parçalanmış kaburgalarından hiçbirisi ciğerlerini ya da kalbini delmek için kaymayacaktı. Dünya Gücü hâlâ Dünya Gücü'ydü. Linden'in sağlık duyusu, özündeki acılığa rağmen iyileşmesini ve temizlenmesini sağlıyordu.

Dişlerinin arasından Esmer'e, "Sonunda bir taraf seçtin. İhaneti seçtin." Eğer ur-viller ve Waynhim gelmeseydi - "Bu seni nasıl haklı çıkarır?"

Kirlenmiş haliyle, her yeni iyileştirme çabası daha çok bir şiddet eylemi gibi geliyordu.

Latebirth daha rahat nefes almaya başladığında, Linden Frostheart Grueburn'e doğru ilerledi. Rime Coldspray'in çok fazla kan kaybı olmadan mızrağı çıkarabilmesi için dikkatlice damarları ve bağları mühürledi.

"Burayı ben seçmedim," diye cevap verdi Esmer, sadece ona dokunan rüzgârların uğultusu gibi. "Kastenessen'in emriyle *croye*'i korumaya çalıştım. Senin iyiliğin için oğlunu da korumaya çalıştım. Çocuğun hediyelerini hapsederek sana ihanet etmiş olurum. Onu senin gözetiminde hayatta bırakarak Kastenessen'i engellemiş olurdum. Böylece ıstırabımı mükemmelleştirmeye çalıştım."

Ve Yeremya'nın *Kroye*'in elindeki işkencesi devam etti. Linden acı içinde Rime Coldspray'in ve Halewhole Bluntfist'in acılarına saldırmaya başladı, sanki onları cezalandırmak istiyormuş gibi.

Devler onun şiddetine sessizce katlandılar. Onun sert yardımına bir *caamora* gibi katlandılar.

"Yine de bir kez seçim yaptım," diye devam etti Esmer. "Ur-villeri ve onların kelepçelerini bu zamana getirdiğimde, torunumu reddettim. Yaptıklarım yüzünden acı çektiğimi inkâr mı edeceksin?"

Linden'dan af diliyor olabilirdi. Çaresiz, gözlerinde yağmur gibi yalvarışlarla diz çöktü. Bileklerindeki prangalar gücünün her ifadesini bağlıyordu.

Öfkelendi ve sarsıldı, kendini tutmaya çalıştı. Swordmainnir onun için hayatlarını tehlikeye atmıştı. Jeremiah için. Covenant için. Onların şifa ile okşanmaya ihtiyaçları vardı, kırbaçlanmaya değil. Kalbini görevine bağlamak için mücadele ederken, Stormpast Galesend'i hızlı alevlerle yıkadı. Sonra Onyx Stonemage ile başlangıç yerine döndü ve daha titiz bir şekilde çalışmaya başladı, şimdi bütünlük için çabalıyordu.

Acı çektiğimi inkar mı edeceksin?

Mahrtiir ve Bhapa birlikte Covenant'ı karşılamak üzere tepeden ayrıldılar, onları Clyme ve Branl izledi. İki Alçakgönüllü topallamadan yürüyemeyecek kadar ağır yaralıydı. Büyük güçlerine rağmen, yüzüstü düşecekmiş gibi görünüyorlardı. Yine de Manethrall -kendisi de çok kötü yaralanmıştı ve sadece vitrimle ayakta durabiliyordu- onların arkadaşlığını reddetmedi.

Tepenin bir düzine adım aşağısında Covenant'a yaklaştılar; ama Linden ne dediklerini duyamadı. Her ne söyledilerse, durup dinlemesine neden oldu.

Taşbüyücü'ye odaklanmış olmasına rağmen Esmer'e sormak istiyordu: Ur-viller olacakları nasıl biliyorlardı? Sen nasıl biliyordun? Ama aklına başka bir soru geldi.

"Lord Foul neden Jeremiah'ı önemsiyor? *Kroyel* olsun ya da olmasın, o sadece bir çocuk," ensepulchered ve ulaşılmaz. "Despiser için ne fark eder ki?"

Esmer ölmekte olan bir meltem gibi nefes aldı: "A-Jeroth'un planları benden saklı. Bildiğim tek şey, çocuğun armağanlarına duyduğu açlığın içini kemirdiği. Belki de belirsiz bir tehlike seziyordur. Ya da belki de bu yetenekler onun amacı için gereklidir. Her iki durumda da, oğlunuza sahip olmak için can atıyor.

"Kastenessen için bu tür endişelerin hiçbir önemi yoktur. Her ne *kadar mokşa* Raver onları ima ediyor, Kastenessen ona kulak asmıyor."

Roger *sonsuzluğa açılan bir kapı* istiyordu. Ama Linden bu fikrin peşinden gidemeyecek kadar yorgundu. Bir sonraki ve bir sonraki yaralanma onun dikkatini çok fazla gerektiriyordu. Taşbüyücü'nün iyileşmesinin belli bir kısmı doğal dayanıklılığına emanet edilebilirdi. Ancak geri kalanı-

Aniden Covenant'ın sesi yamaçtan yukarı taşındı: bir öfke ya da dehşet havlaması. "Lanet olsun! Neden biriniz bana *vurmadı*? Kolumu kırmadı? *Bir şey* yapmadınız? Yardım edebilirdim!"

"Nasıl?" diye karşılık verdi Mahrtiir. Linden onu net bir şekilde duydu. "Sen savaşçı değilsin. Elinde hiçbir güç aleti yok."

"Bunu biliyorum," diye neredeyse bağıırıyordu Covenant. "Ama çok iyi bir dikkat dağıtıcı olabilirdim." Daha sakın bir sesle ekledi: "Hiç değilse Galt için *krilleri* tutabilirdim. Hâlâ hayatta olabilirdi."

Dişlerini gıcırdatan Linden, Taşbüyücü ile işini bitirdi. Bir an için gözlerini kapattı, kendini kontrol etmek için mücadele etti. Sonra Toprak Gücü ve Kanun'u Cirrus Kindwind'e çevirdi.

Kindwind yoldaşlarından daha fazla tehlikede değildi. Sadece Linden'a daha yakındı.

"Wildwielder." Esmer'in itirazları umudunu kaybetmiş gibi azaldı. Yine de ısrarını sürdürdü. "Bu halime katlanamam. Bunu yapmak da istemiyorum. Eğer izin verirsiniz, bir sonum olmalı. Yine de haklı olduğumu kabul etmeniz için yalvarıyorum. Eğer başka bir eylemimde Cail'in sesini duyamıyorsan, bu kez urvillerin varlığına değer vermeyecek misin? Onların elleriyle, ben çözüldüm. Ve oğlunuzun serbest bırakılması hem Kastenessen'e hem de a- Jeroth'a ihanettir."

Ezilmiş sinirler. Parçalanmış damarlar ve arterler. Kaslar, tendonlar ve bağlar yırtılmış ya da kopmuş. Her yerde enfeksiyon. Çürükler. Bıçak darbeleri kadar acımasız çürükler. Kan, pislik ve çok fazla öldürme kokusu.

Linden daha fazla *vitrim* istiyordu. O olmadan Devlerin ihtiyaçlarının kendisinden daha uzun süre dayanacağından korkuyordu. Ve henüz Stave ya da Mahrtiir için bir şey yapmamıştı. Ya da Alçakgönüllüler için.

Sahip olmam gereken bir son-

Branl yorgunluktan bitap düşmüş bir halde Covenant'a cevap verdi: "Hayatınızın korunmasının her şeyden önemli olduğunu düşündük Lordum. Bu konuda, sizinle aynı fikirdeyiz."

Linden Avery. Sana ihtiyacımız var. Savaşta hayatını tehlikeye atmak için bir neden görmedik."

"O zaman neden," diye sordu Covenant, "en azından Jeremiah'ı güvenli bir yere götürmediniz?" Ama Üstatlar cevap veremeden, "Hayır, bana söyleme. Ben zaten biliyorum. *Croyel*'i öldürmek için bir bahane bekliyordunuz. Böylece sen, Linden ya da *bir başkası krili* kullanabilecekti."

Solucan'ı uyandırmasını sağlayan bir silah.

Branl, kendi kendini kırbaçlar gibi, "Yine de Galt, Linden Avery tarafından olduğu gibi Stave tarafından da etkilendi," dedi.

Covenant merhamet etmedi. "Bunların bir kısmı hâlâ senin suçun." Savaşı, Galt'ın ölümünü ya da bölüğün aldığı çok sayıda yarayı kastetmiş olabilir. "Hayatlarınızda bir kez olsun, sonuçlarını kabul etmenizi istiyorum."

Şimdi Clyme konuştu. Sesi Branl'inkinden daha zayıftı; secdeye daha yakındı. Halkının asla unutamadığı bir aşağılanmanın sonucu olan kan kaybı ve eski öfkesiyle acı çekerek sordu: "*Haruchai* ne zaman yaptıklarının bedelini ödemeyi reddetti?"

"Ben senin lanet olası *eylemlerinden* bahsetmiyorum," diye hırladı Mutabakat. "*Ölümlü* olmaktan bahsediyorum. Her şeyle eşit olmamaktan bahsediyorum. Başınıza gelen bu. İkiniz de çok kötü yaralandınız. Şimdi Linden'in sizi iyileştirmesine izin vereceksiniz. Kabul etmen gereken sonuç *bu*. Eğer kabul etmezseniz, Tanrı şahidim olsun ki *sizi geride bırakacağım*."

Alçakgönüllü ya da Manethrall tepeye ulaşamayacak kadar yumuşak bir itirazda bulunmuş olabilir. Covenant sert bir hırıltıyla cevap verdi: "Düşündüğün kadar zor olmayacak. Ranyhyn'e senin binmene izin vermemelerini söyleyeceğim. Bunu yapmayacaklarına inanıyor olamazsın. Beni *yetiştirdiler*, Tanrı aşkına!"

Linden onun yersiz öfkesinden güç alıyordu. Başka bir zamanda ve yerde, onun öfkesini sevmeyi öğrenmişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Suçlama kılığına bürünmüş bir tanıma ve şefkatti bu. Kendisi ve Jeremiah için olmasa da Toprak için geri gelmişti. Tekrar düşerse, geri dönmenin bir yolunu bulacaktı.

Hayatını *Haruchai*'ye borçluydu. Covenant ısrar ettiği için Clyme ve Branl gururlarını bir kenara bırakıp

uzun borcunun bir kısmını geri ödeyecek.

Kindwind'in kanamasını durdurduktan ve son enfeksiyon lekesini de söndürdükten sonra, Demondim-yaratıklarından yiyecek aramak için zaman ayırmadı. Cabledarm'ın ve Latebirth'ün yaralarına döndüğünde, Esmer'e cevap verebileceğini gördü.

"Pekâlâ." Bakımına ara vermeden konuştu. "Bunu kabul ediyorum. Ur-villeri buraya getirmek sadece teraziyi dengelemenin bir yolu değildi. Onlar bir hediye idi. Kendin yapmamış olsan bile Jeremiah'yı kurtardın. Bunu sen mümkün kıldın."

Tek başına korkunç bir başarısızlığa uğramıştı. Ve Esmer'in tek doğru seçimi için ödediği bedeli görmüştü.

Elena'yı reddettiğini hatırlayarak ekledi: "Bana kalırsa başardığın şey neredeyse bir mucize. Belki de diğer her şeyi telafi etmek için yeterlidir."

Esmer'in yüzü buruştu: gülümsüyor olabilirdi. "O zaman bana bir son ver, Yabanıl derili."

İyileşmeye devam etme konusundaki kararlılığına rağmen Linden neredeyse donup kalıyordu. "Nasıl?" Esmer tek bir cümleyle onun umutsuzluğunu giderdi. "Yapamazsın-" Liand ve Anele ölmüştü. Stave'in oğlu ölmüştü. O öldürmüştü-"Bekleyemezsin-"

"Yüce Lord'un *krili* orada yatıyor." Esmer başını Jeremiah'ya doğru eğdi. "Beni öldürmek için yeterli olacaktır. Sadece kalbimi delmen yeterli, o zaman huzur bulacağım."

Joan'ın yoğunluğu artık mücevherde titreşmiyordu. Yine de mücevher hâlâ parlıyor, yüzüğünün uzaktan gelen tılsımına karşılık veriyordu.

"*Lanet* olsun Esmer!" Linden feryat etmemek için küfretti. Toprak gücü avuçlarından kaydı. Neredeyse esasını düşürüyordu. "Benden seni *öldürmemi* isteyemezsin!"

Böyle bir katliam yaptıktan sonra olmaz.

Ur-viller ve Waynhim kendi aralarında anlaşılmaz bir şekilde konuştular.

Esmer'in gözleri yaraları gibi sızladı. "O zaman Solucan beni yiyip bitirene kadar olduğum gibi, bir yaşam kabuğu olarak kalmalıyım."

Bu, diye itiraz etmek istedi Linden, benim sorunum değil! İlğilenmesi gereken çok fazla yaralı vardı. Tüm yoldaşları... Cail'in oğluna sırtını dönmeliydi.

Ama yapamadı. Binlerce canlı yarattığı katletmişti. Ölüme gerçekten ihtiyacı olan tek kişi oydu.

"Linden Giantfriend-" diye inler gibi başladı Demir El. Sonra kelimeleri bulamayarak durdu.

Stave aniden Galt'ın bedenini kenara kaldırdı. Oğlunu nazikçe lekeli zemine bıraktıktan sonra ayağa kalktı ve Loric'in *krilini* aldı. Sonra Esmer'e doğru yürüdü.

En ufak bir tereddüt ya da şüphe duymadan hançeri Esmer'in sırtına sapladı.

Stave!

Esmer'in acı çeken yüzünde bir an için sevinç belirdi. Minnettarlıkla gözlerini gökyüzüne kaldıracak zamanı oldu. Bir kalp atışı sonra, dağılan bir duman gibi yok oldu ve geriye kelepçeler dışında var olduğuna dair hiçbir iz bırakmadı: zorlanan doğasının sembolü ve kararlılığı. Havada onun ruhuna dair bir iz kaldıysa bile Linden bunu hissedemedi.

Ur-viller ve Waynhim hep bir ağızdan havlamaya başladılar. Yine hep birlikte sessizliğe gömüldüler.

Stave küçümseyen ya da iğrenen bir havayla bıçağı bıraktı. Bakışları Linden'in şaşkınlığıyla tam olarak buluştu.

"Bu cinayet değil," dedi, akrabalarından herhangi biri kadar sert bir sesle. "Bu merhamettir."

Ona, her ne olursa olsun, tepkisini kabul etmeye hazır olduğunu gösterdikten sonra arkasını döndü.

Bir an için kelepçeler düştükleri yerde, kuruyan kan ve alçıtaşı bataklığında durdu. Sonra aşınmaya başladılar. Dövülme amaçları gerçekleşmişti. Şimdi binlerce yılın etkileri siyah demiri eritiyor gibiydi. Linden izlerken, ur-villerin son parçaları da pasa dönüşüp ufalandı. Kısa süre sonra tepenin harap olmuş beyazlığı üzerinde sadece bir leke olarak kaldılar.

Kendisinin de pas pullarına dönüşmesini diledi. İşinin bitmesini arzuluyordu ama bir şifacı olması gerekiyordu ve Liand'ın ölümüne çoktan izin vermişti. Oğlunu hayal kırıklığına uğratmıştı. Andelain'de, Covenant'ın kederli kızına basit bir nezaketi reddetmişti. Bu sırtta, bir Cavewight'tan daha fazla Cavewight'ı parçalamıştı.

nasıl sayılacağını biliyordu. Anne ve babasının mirası, ruhunu bir serpantin gibi sarmıştı.

İşi bitmiş gibi davranamazdı.

Ve Stave onu bir yükten kurtarmıştı. Merhameti Esmer için olduğu kadar onun için de vardı.

Onun tiksintisini anlıyordu.

Kendinden nefret eden ve kederli olan Linden Avery, Asasından siyah alevleri geri çağırırdı ve görevine devam etti.

Stave'in yakında ona ihtiyacı olacaktı. Az da olsa Mahrtiir'in de öyle. Ama Swordmainnir daha yakın oldukları için ilk sırada geliyordu.

Frostheart Grueburn'ün en yüzeysel yaraları hariç hepsini tedavi etmişti ve Covenant bir kortej gibi arkasında Humbled ve Ramen'i takip ederek sırtın tepesine vardığında, Halewhole Bluntfist'in parçalanmış gövdesinin derinliklerinde çalışıyordu.

Görünüşünün gücü onu sarsarak durdurdu. Ağzı aniden kurudu: hava nefes alamayacak kadar yoğun bir katliam havası gibiydi. Bir zamanlar doktor olduğunu hatırlamaya çalışırken, onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve reddedilmesinden ne kadar korktuğunu unutmuştu.

Kordonlar dışında, yaptıklarının lekelerini üzerinde taşımayan tek şirket üyesi oydu. Jeremiah bile Galt'ın ve Liand'ın kanına bulanmış durumdaydı. Covenant ona midesi bulanmadan nasıl bakabilirdi?

Yine de onun zarar görmemiş olmasından duyduğu rahatlama bu endişeyi bir kenara itti. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, öfkesinin geçtiğini gördü. Öfkesini Alçakgönüllüler için harcamıştı. Şimdi utanmış görünüyordu, sanki onu ve onunla birlikte herkesi hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Gözlerinde bir tür ahlaki bulantı vardı ama bu ona yönelik değildi. Saçlarının saf gümüş rengiyle vurgulanan alnındaki yara izi, zamanla solgunlaşan ama asla tamamen iyileşmeyen bir kendini suçlama içgüdüsüne işaret ediyordu.

Bu yönüyle ona benziyordu. Aralarındaki fark Gallows Howe'du. Adlandırılmaması Gereken Kadın ve sınırsız öldürmeydi. Dünya tehlikedeyken Thomas Covenant onun yaptığını yapmazdı. Başka bir cevap bulurdu.

"Özür dilerim," dedi kalın bir sesle, sanki Linden'in değil de kendisinin suçlanmayı bekleyecek bir nedeni varmış gibi. "Kemer'de çok uzun zaman geçirdim. Vahşi büyüye karşı hiçbir savunmam yok." Bir eliyle *krili* işaret etti. "Sanki Joan beni bir ipin ucunda tutuyor. Bu sefer beni geri getirdi. Beni incinebileceğim bir yerde istiyor. Ama ondan önce-" Yüzünü buruşturdu. "Belki de beni aşağıda tutuyordu. Ya da belki de hatırladığım şeyden nasıl çıkacağımı bilmiyordum."

Swordmainnir onu ciddiyetle inceledi. Mahrtiir kurumakta olan bir kan kabuğunun ardından Mutabakat'a baktı. Bhapa ölüm alanını kederle inceledi. Pahnı sanki çorak bir araziye dönüşmüş, gözlerindeki hayat katledilmiş gibi etrafına baktı. Bir an için kimse konuşmadı. Demondim dölü hareketsiz, bir selam gibi dikkatle duruyordu.

Sonra Rime Coldspray sesini buldu. "Yine de yaşıyorsun, Timewarden." Sesi acılarına rağmen keskindi, sanki bir kadın bilek taşı kılıcının kenarları boyunca okşuyormuş gibiydi. "Daha fazlasına gerek yoktu. Linden Giantfriend yeterliydi."

Covenant şirketi taradı. Huysuzca cevap verdi, "Bunu görebiliyorum. Bütün bunların" -başını sallayarak savaş alanını gösterdi- "imkânsız olduğunu düşünürdüm. Kastenessen, Roger, zavallı Joan ve hatta Lord Foul bile şu anda saçlarını yoluyor olmalı."

Bu basit ifadeyle, Linden'i dehşete düşüren bir zaferi onurlandırıyor gibiydi.

Sonra kendini silkeledi, parmak uçlarını saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çattı. "Ne yazık ki başka bir saldırı için burada bekleyemeyiz." Loremaster'a, "Umarım en azından bir süre daha burada kalırsınız. Zaten her şeyi kurtardınız" -ellerini iki yana açtı- "neredeyse her şeyi. Kurtarılabildiği kadarını. Ama Linden'in daha fazla *vitrim* ihtiyacı var. Hepimizin ihtiyacı var. Ve en azından cevaplamaya çalışabileceğin sorularımız var."

Loxmaster sadece başını salladı. Bir süre sonra Waynhim demir fincanlarını sunarak tekrar topluluğun arasında dolaşmaya başladı.

Bir gün en azından temiz bir nefes alabilmeyi umarak Linden bir fincanı kabul etti. Ancak içmek yerine Covenant'ın her hareketini izlemeye, her kelimesini kavramaya devam etti. Covenant haklıydı: beslenmeye ihtiyacı vardı. Kendini o kadar güçsüz hissediyordu ki ayakta zor duruyordu. Ama ondan daha fazlasına da ihtiyacı vardı. Katliam suçunu kabul etme isteğinden daha kişisel bir şeye.

Bir süre sonra ona doğrudan şöyle dedi: "Çalışmaya devam etmelisin Linden. Bunu yapabilecek tek kişi hâlâ sensin. Devlerle işin bittiğinde Stave'in sana ihtiyacı olacak. Mahrtir'in sana ihtiyacı var. Ve Alçakgönüllüler onları tedavi etmene izin verecekler." Sesi keskinleşti. "İzin vermezlerse olacaklardan hoşlanmayacaklar."

İç çekerek ekledi, "Biz sonuncuyuz. Başka kimseyi kaybetmeyi göze alamayız."

Şimdi Linden'in bakışlarından kaçınıyordu. Kaşlarını çatarak *krilin* üzerinde durmak için hareket etti. "Ben de bunu bekliyordum."

Hançeri almak için eğildi, sonra durdu. Mücevher artık titremiyordu. Bunun yerine güneş ışığının solgunlaştırdığı sabit bir ışıltıyla parlıyordu. Joan'ın konsantrasyonu bozulmuştu: herhangi bir niyeti sürdüremeyecek kadar zayıftı. Ancak belli ki o -ya da *turiya* Herem- Loric'in silahına dokunduğunu hissedebiliyordu. Tekrar saldırabilirdi.

Zaten ağır hasar almıştı.

Tereddüt ederek bir çeşit koruma aradı. Ama Mağara Şövalyelerinin cesetlerinden herhangi bir kumaş ya da deri parçası almaya isteksiz görünüyordu. Sonunda kendini Anele'nin cesedine yaklaşmaya zorladı.

Kendi zorlaması ve yetersiz parmaklarıyla beceriksizce Anele'nin eskimiş tuniğinden şeritler kopardı. Kumaş yırtık pırtık ve kirliydi, onlarca yıllık yoksunluk ve bakımsızlık yüzünden kirlenmişti; ama Mağara Şövalyeleri'nin giydiği her şeyden daha temizdi. Covenant, sanki yaşlı adamın kurbanını çiğniyormuş gibi, *krili* örtecek kadar kumaş yırttı; ellerini korudu: Anele'nin son hediyesi, onun iradesi dışında alınmıştı. Sonra Covenant Loric Vilesilencer'in en büyük başarısını geri almaya gitti.

Sarsılan Linden aniden *vitrimi* dudaklarına götürdü ve içti. Çok fazla ihtiyacı vardı. Covenant'ın hareketleri onu şok etmişti. Alışılmadık derecede duygusuz görünüyorlardı. Yine de başka ne yapmış olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ona dokunmamasını söylediğinde duygusuz olabileceğini göstermişti.

Tükenmiş bedeni toz kokulu sıvıdan canlılık emmeye başlar başlamaz, kadehi Waynhim'e geri verdi ve Asasından taze ateş çağırdı.

Linden, Bluntfist'in bakımını bitirirken, Rime Coldspray yoldaşlarıyla konuştu. Demir El son derece yorgundu; ama sesi berraktı ve granit üzerine kuruluydu.

"Erzaklarımızı toplayın," dedi uyabilecek durumda olan Swordmainnir'lere. "Akıntıya geri dönün. Mutabakat Zaman Yöneticisi acele etmemiz gerektiğini söylüyor. Yine de biraz yiyecek ve temizlik yapmalıyız. Dere kenarında toplanıp içeceğiz, yıkanacağız ve rotamızı yeniden gözden geçireceğiz. Ve eğer bu yiğit ur-viller ve Waynhim bize eşlik ederse, belki bize cevap vermeye veya tavsiyede bulunmaya razı olurlar."

"Evet," diye onayladı Frostheart Grueburn ve Onyx Stonemage birlikte. Yorgunluktan kaskatı kesilmiş ve dokuları yeni onarılmış halde, şirketin bohçalarını toplamak için sırttan aşağıya doğru topallayarak indiler.

Tek bir yaradan çok kanama yüzünden zayıf düşmüş olan Manethrall Mahrtiir güçlükle ayakta durabiliyordu. Yine de otoritesini korudu. Bhapa'ya yaslanarak Pahnı'ye Yeremya'yı alıp Devleri takip etmesini söyledi. "Onlar için yiyecek hazırla," diye ekledi, "ve onlar içip yıkanıp dinlenirken bizim için de."

Kız hiç tereddüt etmeden, hiçbir duygu belirtisi göstermeden itaat etti. Jeremiah'ın elini kendi eliyle kavrayarak, pasif ve habersiz bir şekilde onu uzaklaştırdı. Covenant da hemen ona katıldı ve sarılmış *krili* kot pantolonunun beline soktu.

Branl ve Clyme onun peşinden gitmeye başladılar; ama o, "Sizi *uyarmıştım*.

Sen," dedi ve durdular.

Linden Manethrall'ın talimatlarını ve Pahnı'nin itaatini onayladı. Oğlunun böyle bir katliama şahit olmak zorunda kalmamasını diledi. Yaptığı şeyin pis kokusunu solumak zorunda kalmadığı zaman kendisi de daha rahat nefes alacaktı.

Ama aynı zamanda Covenant'ın tavrından dolayı bir sızı hissetti. Hâlâ ondan uzak duruyordu-

Titizlik için çabalayarak çalışmaya devam etti.

Neyse ki Mağara Şövalyeleri Rime Coldspray'in ya da Stormpast Galesend'in hayati organlarından ya da atardamarlarından hiçbirine zarar vermemişti. Roger'ın vahşi patlamalarının gücüne kapılmamışlardı. En büyük tehlikeleri enfeksiyondan ve acılarının çokluğundan kaynaklanıyordu. Linden onlarla diğer Devlerle geçirdiğinden daha az zaman geçirebilirdi.

Onların durumu onu tatmin eder etmez Mahrtiir'e döndü. Stave, Branl ve Clyme'ı sırf *Haruchai* oldukları ve doğaları gereği herhangi bir Raman'dan daha dayanıklı oldukları için erteledi.

Linden Mahrtiir'in birçok kesiğine ve kirli silahların yaralarında bıraktığı zehirlere bakarken, Coldspray'in yoldaşları sadece Ironhand kalana kadar dereye doğru ilerledi. Kısa bir süreliğine glaive'ini temizleyebileceği bir şey bulmak için etrafı taradı. Sonra nefesinin altında devlere özgü küfürler homurdanarak taş kılıcı ayaklarının dibine bıraktı.

Uzun süren çabalarına ve dayatılan iyileşme sürecine rağmen, Liand'ın ininden kopan kayaların yanına gitti ve onları kaydırmaya başladı.

Rime Coldspray tek başına Anele için daha küçük bir mezar tümseği yükseltmeye çalıştı.

Bunun içindi. Mirasıma sadık kaldım. Anele deliliğinde, Linden'in hayal edebileceğinden çok daha fazlasına katlanmıştı.

Keder ve başarısızlık arasındaki farkı ayırt etme yeteneğini kaybediyordu. "Bu kadar yeter, Ringthane." Mahrtiir'in ses tonu sözleriyle çelişiyordu.

Bazı kesiklerinden hâlâ kan sızıyordu. Yine de geriye doğru bir adım attı ve açıkça ondan kendisini olduğu gibi bırakmasını istedi. "Stave, seninki yaşayabilsin diye bir oğlunu kaybetti. Ve Alçakgönüllüler için duyduğum korku, güvensizliğimden daha büyük. Gözlerim görseydi ve bir bütün olsaydım, onlarınkine denk bir hizmette bulunamazdım." Kenarlarda sesi hüzne dönüştü. "Kendimi alçaltarak, başka bir şekilde de olsa, onlar için yardımınızı rica ediyorum."

Linden ateşinin sönmesine izin verdi. Onun ricasını geri çeviremezdi. Sadece bir anlığına onu sıkıca kucakladı; ona sarıldı

Covenant ile paylaşamayacağı; giysilerindeki ve tenindeki kanın sorumluluğunu kabul etti. Sonra Stave'in daha mahrem yaralarıyla yüzleşmeye gitti.

Ur-viller ve Waynhim oldukları yerde kaldılar. Fincanlarını bir kenara bıraktıktan sonra, sanki Linden'i bekliyorlarmış gibi kokusundan ve sesinden onu inceliyorlardı.

Mahrtiir sessizce ama kararlı bir şekilde Bhapa'yı Pahnı ve diğerlerinin peşinden gönderdi. Ama Manethrall'ın kendisi ayrılmadı.

Linden bunun için yeterince cesur değildi. Anele ve Liand gibi Stave de onun adına çok şey feda etmişti. Babalık tutkularının onun içinde güçlü bir şekilde aktığını tahmin edebilirdi - *içimizde bir ateş ve derin*. Ama *Harucha*'yle ilgili hiçbir deneyimi onu onun gözlerinde yaş görmeye hazırlamamıştı.

Esmer'i tereddüt etmeden öldürmüştü.

Yine de doğaüstü dayanıklılığına rağmen hayatı elinden kayıp gidiyordu. Eğer kadın müdahale etmezse, sonunda ölecekti.

Linden, esasını toprağın kan yüküne dayayarak adamın önünde durdu. Sağlık sezgileriyle adamın parçalanmış yüzünü ve bıçakla ısırılmış omuzlarını, vahşice kesilmiş kollarını ve gövdesini inceledi. Ama adam onun bakışlarıyla karşılaşınca başını eğdi.

"Üzgün olduğumu söylememin bir faydası olur mu?" diye sordu küçük bir sesle. Stave, çok üzgünüm. O baltanın geldiğini görmedim. Eğer görseydim-" Çaba sarf ederek kendini tuttu. Neredeyse "Durdurmaya çalışırdım" diyecekti. Ama o daha iyi bir dürüstlüğü hak ediyordu. Yüzünü buruşturarak itiraf etti: "Galt'ın yaptığı şeyi yapması için dua ederdim. Ama yine de üzgünüm. Onun ölmesini istemedim. Başına gelen her şey için pişmanım."

Onun uğruna, Efendiler tarafından reddedilmişti.

"Hiçbir şeyi değiştirmezdim," diye ısrar etti yaralarının dile getirilmeyen protestosuna. "Roger onu aldığından beri ilk kez Jeremiah işkence görmüyor. Kendinden çıkmak için bir şansı bile olabilir." Ve artık onun sevgisini istemese de Covenant hayattaydı. "Ama keşke-"

Stave onun sözünü kesti. "Yapma, Linden." Sesi bir iç çekişten biraz daha fazlasıydı; yine de onu susturdu. "Hiçbir şey dileme. Hiçbir şeyden pişmanlık duyma.

Harucha'yle olan uzun tanışıklığınız size oğlumla duyduğum gururun yasım kadar büyük olduğunu öğretmedi mi?"

Linden'in Asa'nın gücünden başka bir cevabı yoktu. Gallows Howe'da durmuştu; çorak ve acı olan o cehennem höyüğünün bir cisimleşmesi haline gelmişti. Andelain'de Elena'yı reddetmiş ve Adlandırılmaması Gereken'in telafi edilemez vahşetine ve acısına yenik düşmüştü. Onun tek cevabı ateşti.

Yaralarıyla ilgilenirken nasıl kapandıklarını inceledi, gizli bir hasarı ya da enfeksiyon bölgesini gözden kaçırmadığından emin olmaya çalıştı. Bir yandan da derisindeki kanı ve kiri yakarak temizliyor ve bunu yeterince yaptığına inanmaya çalışıyordu.

İşi bittiğinde ağlar gibi arkasını döndü, ancak gözleri kurumuştu, manzara kadar yaşsızdı.

Şimdi Mahrtiir'in neden gitmediğini anlıyordu. Zayıf durumuna rağmen Demir El'e yardım etmeye çalışıyordu. Ondaki güç kalıntısı onunkinin yanında bir bebeğinki kadardı. Yine de onun yolunu açmak için daha küçük taşları hareket ettirdi; o kayaları kaldırırken onları sabitledi; Anele'nin uzuvlarını derme çatma mezarının ağırlığını taşıyacak şekilde yerleştirdi.

Rime Coldspray artık yalnız değildi.

Linden müdahale etmekten aciz bir halde izlerken, Stave Galt'ı kollarının arasında kaldırdı. Hiçbir şey söylemeden Coldspray ve Mahrtiir'e doğru ilerledi; oğlunun cesedini Anele'ninkinin yanına koydu. Sonra o da Demir El'in çabalarına katıldı. Halkından herhangi biri kadar inatçı olan o da yeni kayalığa kendi saygısını sundu.

Lanet olsun, diye düşündü Linden. Lanet olsun onlara. Daha iyisini hak ediyorlardı. Dünyanın Sonu Solucanı geliyordu. Hepsini yok edecekti. Yine de kendi doğalarına sadık kalmakta ısrar ettiler.

Arkadaşları için yanıp tutuşan Linden Avery, kendini Alçakgönüllüler'in meydan okumasıyla yüzleşmeye zorladı.

Hem Clyde hem de Branl yıkılmakta olan anıtlar gibi duruyordu. Onlarla yüzleştiğinde, Clyde yaralarının sesi gibi, "Yardıma ihtiyacımız yok," dedi. Yıkılmaya, ölüme ve dünyanın mahvolmasına çok yakındı ama ne onun ne de Branl'ın gözlerinde korku vardı.

Onların karşılıksız acısı Linden'in öfkesini geri getirdi. "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Sadece ölmeyi tercih edersin. Bu şekilde, ölmek zorunda kalmayacaksın."

Daha fazla çelişkiyi çözmek için. Ama Covenant'ın sana ihtiyacı var, o yüzden bu konuda çeneni kapa. Ya beni durdur ya da çalışmama izin ver."

Sanki Dünya Gücü ve Kanun, umutsuzluğunun temel bileşenleri olan öfke ve utanç için tek çıkış noktasıymış gibi onları alevle doldururken hiçbiri ona el kaldırmadı.

Linden nihayet dereye indiğinde, ur-viller ve Waynhim onu takip etti; dört ayak üzerinde koşmaya, dik yürümekten daha uygun, düzensiz bir alaydı bu. Kayıp Derinlik'te neredeyse üçte biri ölmüştü. Ancak hayatta kalanlar arasında yaralarının çoğu çoktan iyileşmiş, esrarengiz ilimleri tarafından onarılmıştı.

Linden'in önünde Clyme ve Branl sanki hiç yaralanmamış, kendilerini hiç sorgulamamış gibi yürüyorlardı. Tuniklerinin parçalanmışlığı ve yeni yara izlerinin kafes örgüsü kendilerine olan güvenlerini yalanlıyordu; yine de başlarını dik tuttular ve yılmayan adamlar gibi etraflarına baktılar. Mutabakat'ın bakışlarında fırtınalar koparak ileri geri volta attığı kum yığınının yaklaştıklarında, Alçakgönüllüler *Harucha*'nin dürüstlikle ilgili tahminlerini lekelememiş gibi onun önünde eğildiler. Ardından, bir kez daha topluluğu gözlemek üzere yakındaki tepelere tırmanmak üzere ayrıldılar.

Linden bir bakışta Swordmainnir'in yıkandığını ve yemek yediğini gördü. Yıkanmış zırhları güneşte kurumaya bırakılmıştı ve gözle görülür şekilde güçlenmişlerdi. Aralarında Jeremiah refleks olarak bir parça yiyecek çiğniyordu. Annesinin yokluğunda ona Pahnı ya da Bhapa bakmıştı. Yine de bakışlarındaki çamur, dünyanın acılarına karşı bir duvar gibi tepkisiz, boş kalmıştı.

"Linden-" diye başladı Covenant, sonra durdu. Birbiriyle çelişen duygular boğazını sıkıyor gibiydi. Hissettikleriyle savaşırken çenesinin kasları gerildi ama onun adından başka bir şey söylemedi.

Onun sıkışık bakışlarından kaçınan Linden, Devlerin endişeli yüzlerine, Bhapa'nın daha sıkıntılı ifadesine, Pahnı'nın uyuşmuş haline başını salladı. Yorgunluktan ve çok fazla ihtiyaçtan sesi kısılmıştı.

"Coldspray, Anele ve Galt için bir mağara inşa ediyor. Mahrtiir ve Stave de ona yardım ediyor. Yakında burada olurlar."

Güçleri ve kararlılıkları bile daha fazla dayanamayacaktı. Sonra arkadaşlarının yanından geçti. Suyun kenarında, Sanki taşıyabileceğinden fazla sorumluluk yüklüymüş gibi esasını bıraktı. Eli boş bir şekilde, botlarını doldurana, dizlerine ulaşana ve beline kadar yükselene kadar dereye doğru yürüdü. Yeterince derin olduğunda, yüzeyin altına daldı.

Küçük bir çocuk gibi, mantıksız bir şekilde, suyun Glimmermere kadar temiz ve arındırıcı hissettirmesi için dua etti.

Ama gördüklerini, yaptıklarını ve hissettiklerini temizleyemiyordu. İçindeki karanlık karışmazdı. Hiçbir akarsu onu sulandıramazdı. Arkadaşlarına verdiği şifa gibi, akarsuyun da günahlarını yok etme gücü yoktu.

Andelain'de, Berek'in hayaleti Lord Foul için şöyle demişti: *"Onu ancak öfkeyle zorlanan ve sonuçlarını küçümseyen biri serbest bırakabilir.* O zamandan beri, uygun bir enstrüman olduğunu kanıtlamıştı. Eğer Jeremiah croyel'den kurtarılmamış *olsaydı-*

Ama oğlu serbest bırakılmıştı. Akıntının nazik ısrarları kalbini rahatlatmadıysa, başka cevapları vardı. Yıllarca umutsuzluk üzerine çalışmıştı: Bir hekim olarak bunu çok iyi biliyordu. Ayrıca, kendisine zaman tanınırsa Yeremya'nın mezarından çıkacağını hâlâ umut edebiliyordu. Ve Covenant'ın kurtuluş içgüdüsünün akıl almaz sonuçları, Gallows Howe'dan aldığı dersleri; She Who Must Be Named'da paylaştığı dehşeti bir şekilde dengeleyebilirdi.

Suyun altında saçlarını ovaladı, kollarındaki ve yüzündeki iğrenme ve ağrı duygularını temizlemeye çalıştı. Yavaş yavaş sakinleşmeye başladı. Yüzeye çıktığında ve gözlerindeki suyu sildiğinde, arkadaşlarının endişeli bakışlarını irkilmeden karşılayabildi.

Sırılsıklam ve bundan memnun bir halde, esasını ve diğer yüklerini geri almak için dereden ayrıldı.

Yaklaştığında Bhapa ona yiyecek uzattı: bayatlamaya vakti olmamış ekmek, üzüm ve biraz peynir, biraz da kurutulmuş

Sığır eti. Ona şişkin bir su tulumu sundu. Kadın onun ilgisini kabul etti ve ona teşekkür etti. Sonra yemeye başladı.

Düşünebileceğinden çok daha fazla acıkmıştı. Onu hasta eden ya da dehşete düşüren her şeye rağmen, vücudu kendi ihtiyaçlarını unutmamıştı.

Covenant onu izlemek için adımlarını durdurdu. Linden onun içinde bir ateş gibi yükselen baskıyı hissetti ama bunu nasıl yorumlayacağını bilmiyordu. Bir süre sonra tekrar başladı: "Linden, zamanımız tükeniyor. Cehennemi yaşadığını biliyorum. Çok şey kaybettiniz. Hepinizin var. Ama biz-"

Ondan olabildiğince uzaklaşmaya hevesli görünüyordu.

Çığnerken, Linden sözünü kesmek için elini kaldırdı. Yutkunduğunda sordu: "Fark yaratacak bir şey hatırladın mı? Anlayabileceğimiz bir şey?"

Başını iki yana salladı. Gök gürültüsü gibi gölgeler bakışlarını karmaşıklaştırdı.

"O zaman Stave, Mahrtir ve Coldspray'i beklemeliyiz." Onu tersledi çünkü kendisi de terslenmiş hissediyordu. "Yemeğe ve yıkanmak için bir şansa ihtiyaçları var. Ve senin söylemek istediğin her şeyi duymaya hakları var."

Ondan kendisini geçersiz kılmasını bekliyordu. Bu yetkiye sahipti: O Thomas Covenant'tı. Ama yapmadı. Sanki onun kalbini okuyabilmeyi diliyormuş gibi kısa bir süre kaşlarını çatı. Sonra volta atmaya devam etti.

Ur-viller ve Waynhim Devlerin etrafına yayılmış, Linden ve arkadaşlarını yarım bir çember içine almışlardı. Şimdi kendilerine kulak verilmesini isteyen yaratıklar gibi hırlamaya başladılar.

Frostheart Grueburn başını kaldırdı. Şaşkınlık Devlerin yüz hatlarını aydınlattı: şaşkınlık ve ani bir sevinç. Onyx Stonemage ve yoldaşları birbirlerine heyecanla fısıldarken, Grueburn loremaster'a döndü ve çok değerli müttefikler arasında bir hükümdara yakışan resmiyetle eğildi.

"Kulaklarımız açıldı," dedi hevesi ve rahatlamaının izin verdiği kadar ciddiyetle. "Sizi duyuyoruz ve büyük cesaretinizi ve hizmetinizi onurlandırarak katılıyoruz."

Loemaster, Linden'e ya da Covenant ve Kordlara hiçbir şey ifade etmeyen gırtlaktan gelen bir hırıltıyla cevap verdi. Ama Grueburn tekrar eğildi,

Sanki içindeki bir şey serbest kalmış gibi sırtıyordu. Latebirth ve Stormpast Galesend zevkle, usulca güldüler. Diğer Devler tüm vücutlarıyla gülümseyerek ışıldadılar.

"Linden Giantfriend," dedi Grueburn, "sevincimizi yanlış anlama. Bu cesur yaratıkların sözleri değil, dil yeteneğimizin yeniden kazanılması yüreklerimizi ferahlatıyor. Yine de bu sözlerde incinme ya da zarar yok. Loremaster sadece ur-villerin ve Waynhim'in gitmesi gerektiğini anlamamızı istiyor. Şimdilik, Tuhafıklarının emirlerini yerine getirdiler." KılıçAna sözünü kesti. Bir kenara çekilerek, "Aralarında 'Tuhaf'ın birkaç anlamı var, hiçbirisi benim için açık değil," diye açıkladı. Sonra devam etti. "Şimdi daha derin bir anlayış aramak istiyorlar, çünkü buradaki eylemleri onları tatmin etmiyor.

"Ancak ayrılmadan önce, sormak isteyebileceğiniz her türlü soruyu cevaplayacaklar, eğer cevaplar onların bilgisi dahilindeyse."

Linden bakakaldı. Şimdi mi? Kendisi ve yoldaşları Roger'ın saldırısından zar zor kurtulmuşken mi? Bilmek istediği şeylerin listesi sonsuz görünüyordu. Ama yorgunluktan bitmek üzereydi: hepsini hatırlayacak kadar net düşünemiyordu.

Yine de loremaster'ın teklifi değerli bir fırsattı. Bir daha gelmeyebilir.

Covenant'ın gözleri güneş ışığında alev almış gibiydi. Aniden döndü; sanki bir dizi soru soracakmış gibi loremaster'a doğru yürüdü. Ancak siyah yaratık ona doğru koklayıp garip bir insan selamı taklidi yaptığında konuşmadı. Bunun yerine o da selam verdi ve sonra Linden'e baktı.

İlk kez, onun huzurunda komutayı ele alma konusunda isteksiz görünmüyordu.

Tüm Demondim spawn'ları sessizliğe gömülmüştü. Devler Linden, Covenant ve loremaster'ın etrafında daha sıkı toplandılar. Çekingenlik ve anlama arzusu arasında kalan Bhapa da onlara katıldı. Ama Pahnı Jeremiah'ın yanında kaldı. Sanki kendisine verilen görevleri yerine getirmek dışında hayatta hiçbir ilgisi ya da amacı yokmuş gibi, çiğnemeye ve yutmaya istekli olduğu sürece çocuğu beslemekle meşguldü.

Covenant'ın bakışlarından etkilenen Linden aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Nereden biliyorlardı?"

Grueburn şaşkınlıkla başını eğdi. "Olabilir, Linden Dev Dostu, yaratıklar seni anlıyor olabilir. Ne yazık ki ben anlamıyorum."

Linden bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Kendini tokatlamak, düşüncelerine bir nebze olsun keskinlik katmak istedi.

"Esmer, kelepçelerini Kayıp Derinlik'te dövdüklerini söyledi. Bunu binlerce yıl önce yapmış olmalılar. Sonuncusunu kurtardı ama onun için hazırıldılar. O kelepçelere ihtiyaç duyacaklarını nereden biliyorlardı? Onun var olacağını bile nereden biliyorlardı?" Esmer'in ona anlattıklarını anladıysa, kendi doğumundan önce yaratıkları ona eşlik etmeye çağırmıştı. "Onun neye benzeyeceğini, ne yapacağını ya da nasıl durdurulabileceğini nereden biliyorlardı?"

Bir anda, loremaster uzun bir cevap vermeye başladı. Ayak uydurmaya çalışan Grueburn eşzamanlı çeviri yapmaya çalıştı.

"Bunlar ilim meseleleri. Senin konuşmanla kontrol altına alınamazlar. Kayıp Derinlik'te, Tuzağa Düşürülmüş Olan'ın bizi keşfedemeyeceği bir yerde çalıştık, çünkü varlığımız isimsiz felaketin açlığı ve uyuşukluğu tarafından maskelenmişti. Böylece türümüzün diğer tüm üyelerini yok eden tasfiyeden nasibimizi almadık. Kendi tarzımızda, Tuzağa Düşürülmüş Olan'ın yenilgisine, *Harucha*'nin sizin *merewives* dediğiniz varlıklarla birleşmesine ve deli *Elohim*'in Durance'ından kaçmak için verdiği mücadelenin ilk kıpırtılarına tanık olduk. Bu gebe alametlerden, bizi neyin takip edeceği sonucunu çıkardık. Bundan emin olamazdık, tıpkı Tuzak Kurmuş Olan'a karşı hizmet etmesi için Vain'i yarattığımızda emin olamadığımız gibi. Ama gördük ki-"

Grueburn aniden hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu. "Loremaster, affınıza sığınıyorum. Kavrayışımın ötesinde kavramlarla konuşuyorsunuz."

Waynhim sanki önerilerde bulunuyormuş gibi alçak hırıltılar ve hırıltılarla cevap verdi. Ancak Devler şaşkınlıkla başlarını salladı ve gri Demondim-cinler sessizliğe gömüldü.

Birebir çeviriyi terk eden Frostheart Grueburn, bunun yerine yorumlamaya çalıştı.

"Linden Giantfriend, ur-viller *olasılıkları* gördü. Daha iyi bir dilim yok. Olasılıkları gördüler ve kendilerini hazırladılar.

"Bununla birlikte, loremaster, Esmer'in onları bin yıl boyunca taşımaya geleceğini önceden bilmediklerini açıkça belirtiyor. Ama onlar bizim gibi yaşlanıp ölmüyorlar ve Kayıp Derinlik'te kendilerini güvende hissediyorlardı. Niyetleri, olasılıklar kesinleşene ya da kimera oldukları kanıtlanana kadar yüzyıllar boyunca beklemektir. Gravin Threndor'un altındaki unutulmuş mağaralarda ve irfan eserlerinde onları meşgul edecek çok şey vardı.

"Yine de Esmer ortaya çıktığında onu *tanıdılar*. Yine bu sözcük onların anlamı için yeterli değildir. Olasılıkların ete kemiğe bürünmüş halini gördüler. Bu nedenle, doğasının bir gün kelepçelerinin kısıtlanmasını gerektirebileceğini algılayarak ona eşlik etmeye razı oldular."

Tanıdık olmayan gerekçeler karşısında giderek daha da zor durumda kalan Grueburn'de bir telaş dalgası belirdi. "Burada da," diye devam etti aceleyle, "loremaster açıkça ur-villerin olayları önceden bilmediğini belirtiyor. Onlar sadece-"

Kısa bir süre durdu. Sanki kendi kendine itiraz eder gibi, "Taş ve Deniz! Ben bir Devim, değil mi? Nasıl oluyor da yeterince konuşamıyorum?"

"Endişelenme," diye mırıldandı Covenant huysuzca. "İyi gidiyorsun." Ve Halewhole Bluntfist ekledi, "Biz *Elohim* değiliz, Grueburn. Devlerden daha fazla olmamamız, daha az olduğumuz anlamına gelmez."

Yumruklarını sıkarak Grueburn öfkesini yuttu. Rahatsız bir şekilde sözlerini bitirdi: "Onlar sadece olasılıkların yolunu izlediler ve sonuca ulaşmayı beklediler."

Loremaster tatmin olmuş olabilir. Daha fazla açıklama yapmak için çaba sarf etmedi.

Olasılıklar mı? Linden düşündü. *Hepsi* bu kadar mı? Kendi zihni ve deneyimleri ur-villerin ve Waynhim'inkilere yabancıydı; çok yabancıydı. Onların düşünceleri Caerrol Wildwood'un rünleri gibiydi: onları yorumlama yeteneğini aşıyorlardı.

Covenant gözlerinde karmaşık bir yoğunlukla onu izledi; ama kendi sorularını araya sokmadı.

Tamam, dedi kendi kendine. Her şey yolunda. Olan oldu. Her seferinde bir adım.

Loxmaster'ın simsiyah ve gözsüz yüzünü inceleyerek sordu: "Peki ne değışti? Uzun bir süre Lord Foul'a hizmet ettiler. Sonra hizmet etmediler. Onun yerine ona karşı çalışmaya başladılar." Bir şey onlara Garipliklerini yeniden tanımlamaları için ilham vermişti. "Bunu neden yaptılar?"

Loxmaster sert bir boğulma gibi bir dizi sesle karşılık verdi. Ama bu sefer Grueburn yaratığın cevabıyla daha rahat görünüyordu.

"İki şey -içgörüler mi? Farkındalıklar mı?- Garipliklerinin önemini yeniden gözden geçirmelerine neden oldu. İlki şuydu.

"Onlar, yerine getirme vaatleriyle Tuzağa Düşürülmüş Olan'ın hizmetine çekildiler. Tasarımları tamamlandığında, onlara her arzularına ulaşacaklarını ve Gariplerinin sıkıntılarının yatışacağını garanti etti. Onun gibi, kendilerini tanrı olarak algılayacaklar, biçim ve öz bakımından, ilim ve değer bakımından yaratıcıları olan Demondim'den çok daha üstün olacaklardı. Bunun için onun adına çabaladılar."

Waynhim ve birkaç ur-vilden gelen havlama ve hırlama sesleri arasında Frostheart Grueburn'ün sesi daha güçlü bir şekilde duyuluyordu. Yaratıklar onu cesaretlendiriyor olabilirdi.

"Bununla birlikte, aşama aşama, onun kendisi dışındaki tüm varlıklara karşı doymak bilmez horgörüsüyle tanıştılar -nasıl tanışmasınlar ki? Kendilerini onun hizmetkârlarının en önde geleni, Kuzgunlardan bile daha güçlü ve daha gerekli görüyorlardı, çünkü Kuzgunlar çalıntı formlara ihtiyaç duyuyor ve Demondim'in engin ilmine saygı göstermiyorlardı. Yine de Kuzgunlar, doğuran Viles'in yayılan bilgisine ve teurjilerine daha az saygı duyuyorlardı. Ayrıca Kuzgunların köleleştirilmesi öyle bir hal almıştı ki kendilerini kaybetmişlerdi. Efendileri tarafından emredilmeyen herhangi bir açık istekten aciz hale gelmişlerdi. Ve ur-viller çok, Kuzgunlar azdı. Bu nedenle ur-viller, Tuzağa Düşürülmüş Olan'ın taraftarları arasında en değerli olanlarıydı.

"Ama öyle olmadılar. Aksine hor görülüyorlardı. Gerçekten de, onları hor görmesi, Dünya'nın en derin sırları kadar anlaşılmaz görünüyordu. Ve hiçbir söz tutulmadı. Sonunda, onun hor görmesinin kendilerinden nefret etmelerinin ötesine geçtiğini gördüler. Böylece hizmetlerinden yüz çevirme eğilimine girdiler."

Yumuşak sesler ve hırıltılarla teşvik edilen Grueburn, "Yine de kenara dönmek aynı zamanda yönelmektir ve yönelebilecekleri yeni bir amaçtan, Gariplerine dair yeni bir vizyondan yoksundular," diye ekledi.

Orada durakladı, görünüşe göre loremaster'ın karmaşık konuşmasının tellerini takip etmeye çalışıyordu.

Covenant sanki onu uyarmak istercesine, "İşte Waynhim burada devreye girdi. Bu onların Toprak'a gerçek armağanlarıydı. Farklı bir yorum."

"Evet," diye onayladı Grueburn, loremaster havlarken. "Ur-villeri şimdiki rotalarına yönlendiren ikinci içgörü ya da farkındalıktan bahsediyorsun.

"Kendilerinden daha küçük, daha zayıf ve daha az sayıdaki soydaşlarının boyun eğmeyen karşı koyuşlarında, öykünmelerinin ötesinde bir tür güç sezdiler. Bu ne ilim ne de kudretti. Ama bilgelik olabilirdi ve onları aşıyordu."

Grueburn üzülerek itiraf etti: "Salt *bilgelik*, loremaster'ın anlamının ölçeğini ortaya koymak için çok küçük. Yaratık, varoluşun altında yatan doğaya dair bir kavrayışı ima eder. Bununla birlikte, meselenin özü şudur. Waynhim artık kendi formlarından nefret etmiyordu. Kendilerinden duydukları tiksintiden vazgeçmişler ya da onu aşmışlardı. Toprak'ın hizmetine -daha uygun bir kelime bulamıyorum- sevgiyle itilmişlerdi. Nefretle değil, onaylamayla hareket ediyorlardı."

Kılıç ustası yine durakladı, sonuçlarla boğuşuyordu. Yoldaşlarından birkaçı ona yardım etmek istiyor gibiydi ama fikirlerini kendilerine sakladılar.

Bir an sonra Grueburn yenilgiyi kabul edercesine iç çekti. "Bunu," diye devam etti, "ur-viller anlayamadılar. Anlayamadılar. Yine de Waynhim'in muhalefesinde öfke olmadığını gördüler. Yine gerekli dilden yoksunum. Waynhim savaştı, bozguna uğradı, yok oldu ve ne öfke ne de protesto hissetti. Aksine, hizmetlerinin tek başına Garipleri hakkındaki yorumlarını haklı çıkarmaya yeteceğini düşünerek kendilerini toparladılar. Hem doğrulamak hem de başarmak için.

"Ur-viller anlamamış olsalar da, Tuzaklı Olan'a verdikleri hizmetin böyle bir ödül getirmediğini fark ettiler. Onlar

vaatler verildi ve kurban edildiler ama Waynhim'in sakin kesinliğinden mahrum bırakıldılar. Böylece gizemli olasılıklar çalışmasına yönlendirildiler. Ve bu olasılıklar Vain'de -Linden Giantfriend'in Kanun Asası'nda ve Covenant Timewarden'ın transubstantiation'ında- doğrulandığında, şimdi aramızda olan bu ur-viller çalışmalarını daha da ileri götürdüler."

Loxmaster'ın cevabı sona erdiğinde, Linden Covenant'ın onu yan gözle izlediğini gördü. Sanki onun eninde sonunda farklı bir soru soracağını umuyormuş gibi, zamanını bekliyor gibi görünüyordu.

Belki de onun rehberlik etmesini istiyordu. Eğer öyleyse, hayal kırıklığına uğrayacaktı. O anda tavsiye istemiyordu. Esmer'i durdurdukları için ur-villere teşekkür etmenin etkili bir yolunu arıyordu.

"O zaman bana Garipliklerinin ne *olduğunu* söyle," dedi. "Ne *anlama geliyor?*" Ancak bir an sonra başını salladı. "Hayır, sormaya çalıştığım şey bu değil."

Tuhaf, Wyrd, Würd, Word, Worm: çok fazla açıklama duymuştu. Daha fazlası kavrayışını geliştirmeyecekti.

"Revelstone'dan ayrılmadan önce bir söz verdim. Onlara, benden ne istediklerini bana nasıl söyleyeceklerini bulurlarsa, bunu yapacağımı söyledim. Bu sözü tutmak istiyorum." Verdiği sözlerden en azından birini tutmayı arzuluyordu ve Anele'yi çoktan hayal kırıklığına uğratmıştı. Gerçekte, ona güvenen herkesi mahvetmişti. Loxmaster'a dönerek sözlerini şöyle tamamladı: "Benim için çok şey yaptınız. Hepimiz için. Size borcumu nasıl ödeyebileceğimi söyleyin."

Düzinelerce ses aynı anda cevap verdi, avlarının kokusunu alan tazıların yaygarası kadar ısrarcıydılar.

Frostheart Grueburn hepsini takip etmeye çalıştı. Sonra yumruklarını birbirine vurdu: bir protesto hareketi. "Size yalvarıyorum," diye inledi. "Bu kadar çok şeyi kuşatamam. Bana gücümün yettiğinden fazlası verildiğinde, hiçbirini kabul etmem."

Bir anda yaratıkların gürültüsü kesildi. Geniş burun delikleriyle havayı test eden Loxmaster sessizliğe gömüldü.

Grueburn utanarak Linden'e döndü. "Bu görev için yetersizim. Özellikle Waynhim'ler Garipliklerini açıklamak için çabalıyorlar ama aktarabileceğim çok az şey duyuyorum. Bazıları *değer* ve *ötekilikten* bahsediyor.

Bazıları *başkalaşım* ya da *yeniden doğuşa* gönderme yapıyor. Ancak bunların gerçek anlamları beni yanıltıyor."

Etrafındaki Swordmainnir'lere baktı ve sessizce yardım istedi. Ama onlar başlarını sallayarak kendi kafa karışıklıklarını itiraf ettiler.

Glumly Grueburn Linden'a şunları söyledi: "Kavramları benim için şaşırtıcı bir şekilde birbirine karıştırıyor gibi görünüyorlar. Kendi değerlerini Dünya'nınkiyle bir mi tutuyorlar, yoksa belirsiz bir ayırım mı yapmaya çalışıyorlar? Dünyada saygın olabilmek için kendilerinde bir değişiklik mi istiyorlar, yoksa dünyanın kendi suretlerinde dönüşmesini mi arzuluyorlar? Rotalarını pek çok başlık altında belirliyor gibi görünüyorlar. Onları takip edemiyorum."

Şimdi loremaster tekrar konuştu. Konuşması bittiğinde Grueburn omuzlarını dikleştirdi ve Linden'e daha sert baktı. "Ancak sorunuzun bir yönüne verecekleri yanıt çok açık. Kendilerini korumak için sınırlı bir erdeme sahip olsalar da, Kanun Asası'nın doğası onlara zarar veriyor. Bu durumda, Linden Dev Dostu, senin sağlayabileceğin hiçbir şeye ihtiyaçları yok."

Linden kendi kendine inledi. Farklı bir cevaba ihtiyacı vardı. Somut, ulaşılabilir bir şey: uzun borcunun terazisini dengelemek için gerçekten yapabileceği bir şey.

Büyüyen karanlığının ağırlığını hafifletecek bir şey.

Ancak üzüntüsünü dile getirecek kelimeler bulamadan, Covenant loremaster'a yaklaştı. "O halde," dedi yaratığa, "bir sorum var."

Ses tonu potansiyel bir öfkenin katı bir şekilde bastırıldığını gösteriyordu.

"Esmer, Kayıp Derinlik'te bize ihanet edenin o olmadığını söyledi. Ama cehennem ateşi! *Orada* bir tek o vardı. Harrow çoktan ölmüştü, Roger gitmişti, Kastenessen *skurj*'u göndermişti ve bane de neyse oydu.

"Peki Esmer neden bahsediyordu? Nasıl ihanete uğradık?"

Soruya ya da Covenant'ın tavrına kaşlarını çatan Grueburn, loremaster'a geri döndü.

Uzun bir süre boyunca tüm ur-viller ve Waynhim sessizlikle karşılık verdi. Sonra loremaster hızlı, gürültülü bir patlama yaptı.

Grueburn, kelimesi kelimesine tercüme ederek, "*Merewives*'in oğlu ve *Haruchai* bizden bahsetti."

Covenant bekledi, sert ve talepkâr.

Kafese kapatılmış bir köpeğin havlamasına benzeyen bir başka ses patlaması.

"Amacımızın farkındaydı. Bundan nefret ediyor ve arzuluyordu. O zaman kelepçelerimizi takmadığımız için sizi ihanete uğramış saydı. Bunu yapmış olsaydık, daha fazla tehlike ya da çaba göstermeden kaçmak için özgür olacaktınız."

Covenant nefesinin altında, "İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," diye mırıldandı. Sonra sertçe sordu: "Peki neden yapmadın? Bizi neredeyse her türlü acıdan kurtarabilirdin. Elena'ya ne yaptığımdan bahsetmeyeceğim bile." Bir an için kendini kontrol edemedi. "*O benim kızım!*" Ancak hemen ardından kendine hakim oldu. "Ama Linden'i tamamen kaybetmeye çok yaklaştık. Cehennem ve kan! Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun. Neden böyle bir risk aldın?"

Linden itiraz etmek istedi. Yaratıklar bunu hak etmiyor muydu? Ama Covenant'ın tutkusu ve sorusu onu tuttu.

İçinde bir fırtına kopuyordu. Onun kavrayış ufkunun ötesinde bir yerde toplanıyordu. Koptuğunda insanlar, varlıklar ya da yaratıklar ölecekti.

Dolaylı olarak ur-viller Elena'yı mahkum etmişti. Kayıp Derinlik'teki fedakârlığı onu dehşete düşürmüştü olmalıydı.

Bu sefer sessizlik daha uzundu. Sonunda loremaster cevap verdiğinde, uzun uzun, ateşli ve ısrarlı bir şekilde konuştu. Ama Grueburn yaratık sözlerini bitirene kadar çeviri yapmaya kalkışmadı.

"Affedersiniz," dedi sonunda. "Loremaster'ı anladığımı teyit etmek istedim." Şaşkınlık ve spekülasyon bakışlarında belirgindi. "Şu şekilde cevap veriyor.

"Felaketi önleme çabalarınız başarısız olsaydı, Timewarden, müdahale etmemiz gerektiğini bilerek müdahale etmeye çalışırdık. Ancak daha önce, diğer olasılıklar bizi kısıtladı.

"Biçimleri ve özleri bizim anladığımız şekliyle sizin konuşmanızla ifade edilemez. Dev bir girişimde bulundu. Onu suçlamıyoruz. Yine de dilimiz onun erişemeyeceği çağrışımlara ve anlamlara sahip. Açıklayamayız.

"Yine de bir konuyu düşünün. Bu adamın oğlunun *merewives* olur değil karşı Biz. O biliyordu ve niyet bizim

kelepçeler. Onu engellemek için harekete geçmediğimiz için size ihanet etti dedi. Oysa onun doğasında çelişki vardı. Yaptıklarının her birini hem arzuluyor hem de nefret ediyordu. Kelepçelerimizin çözülmesini isterken, yine de bizi engelleyebilirdi. Bu yüzden bizden habersizken onu tuzağa düşürmeyi gerekli gördük.

"Bir de şu var. Aksi şekilde hareket etmiş olsaydık, Vilesilencer'ın aletinin ölçülemez gücü sizin kullanımınız için nasıl serbest bırakılabilirdi? *Croyel*'i dizginlemek için bu alet gerekliydi. Esmer adını verdiğiniz kişi, Dünya Gücü'nün mirasçısı olan yaşlı adama karşı amacını henüz açıklamamıştı. Yaşlı adamın kendi amacı da ortaya çıkmamıştı. Ve *Harucha*'nin ona karşı çıkacağından korkmak için nedenlerimiz vardı. Belki de istemeden de olsa, *Croyel*'in ölümünü engelleyebilirlerdi.

"Biz olasılıkları görürüz, Timewarden. Olayları önceden bilemeyiz. Yine de alametler çoktur. Onların rehberliğinde, Esmer'in yenilgisine ve *Harucha*'nin rızasına dayanmayan mevcut sonuca giden hiçbir yol görmedik. Bu nedenlerle, olayların sizin için ve Garip'imizin meyvesi için ölümcül olabileceğini bilerek, bane'in ve iktidarsız hale getirilen beyaz altının tehlikesini kabul ettik."

Grueburn işini bitirdiğinde, duruşu -tüm vücudu- Covenant'ın ya da Linden'in anlayışını rica eder gibiydi.

Linden cevap veremedi. Yaratıkların düşüncelerinin karmaşıklığı onu hayrete düşürmüştü. Onun için anlaşılmasız olan alametleri okuyorlardı; fiilen görünmez. Esmer'in saldırısının Galt'ı etkileyebileceğini nasıl tahmin edebilmişlerdi?

Covenant da bir an için afallamış gibiydi. Ama sonra Linden'a ve şirketin geri kalanına iştahlı bir sırıtışla baktı.

"İşte!" dedi bir ilahi gibi. "*İşte bu* yüzden lanetlenmedik. Lord Foul ne planlamış olursa olsun. *İleriyi düşünmeyi* bilen tek kişi o değil. Hâlâ gafil avlanabilir."

Bir kez daha loremaster'la yüzleşirken onaylaması havada asılı kalmış gibiydi. "Umarım minnettarlığımı kabul edersiniz. Bana kalırsa, isteyebileceğin her şeye layık olduğunu çoktan gösterdin." Sertçe yutkundu ve ekledi: "Elena'nın başına gelenler benim suçumdu, sizin değil."

Yaratık cevap verdiğinde, Frostheart Grueburn kaba bir şekilde tercüme etti. "Ur-viller ve Waynhim sizden hiçbir şey istemiyor, Timewarden. Görevleriniz onları ilgilendirmiyor. Sadece Linden Giantfriend'in ayrılmak için izin vermesini istiyorlar."

Linden her Waynhim ve ur-vile'ın onu izlediği izlenimine kapıldı. Anladığını ima edebilecek bir şey söylemesini bekliyordum. Onu haklı çıkarabilecek bir şey-

Ama o Antlaşmacı değildi. Demondim spawn gibi, onun göremediği umut nedenlerini görüyordu. Jeremiah gibi, tamamen farklı bir şekilde de olsa, kendi içine hapsolmuştu.

Yine de kendi minnettarlığı da Covenant'ınki kadar gerçektir. Ve bu yaratıkların, Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın ona yaşattığı sıkıntıyı bir nebze olsun hafifletebileceğine inanmıyordu.

Demondim spawn'ına borcunu ödeyemediği için duyduğu üzüntüyü kasıtlı olarak bir kenara bıraktı; Covenant'ın tepkisi karşısındaki şaşkınlığını yuttu. Bir kez daha elini karışık saçlarının arasından geçirdi.

"Oh, devam et," dedi iç çeker gibi, "eğer yapman gereken buyusa. Ve benim hayır duamı da yanınıza alın." Onlara başka ne önerebilirdi ki? "Covenant'a katılıyorum. Siz her şeye layıksınız." Sonra ekledi, "Sözümün arkasındayım. Size yardım edebileceğim bir yol aklınıza gelirse, bana söylemeniz yeterli."

Onun yanıtı yaratıkları serbest bırakmış gibi görünüyordu. Covenant'ın önünde eğildiği gibi, loremaster da hemen onun önünde eğildi. Her Waynhim ve ur-vile eğildi. Sonra dört ayaklarının üzerine düştüler ve alçak vadinin zemininde vahşi bir hayvan sürüsü gibi ilerleyerek koşmaya başladılar.

Çok geçmeden gitmişlerdi. Yine de ayrılışları Linden'e onları hayal kırıklığına uğrattığı hissini verdi. Onlardan Caerroil Wildwood'un rünlerini tercüme etmelerini isteyebileceğini çok geç fark etti. Bir kez daha başarısız olmuştu-

Jeremiah, arkadaşları ve Ülke'nin, ur-villerin Waynhim'de bulunduğu türden sakın bir kesinliğe ihtiyacı vardı; ama onda bu yoktu.

Çok geçmeden Covenant volta atmaya devam etti. Swordmainnir bir süre Demondim-yaratığı hakkında tartıştı. Sonra silahlarıyla ilgilenmek ya da dinlenmek için kumların üzerine yerleştiler. Jeremiah artık çiğneyip yutmadığında, Pahnı ağzına yemek koymayı bıraktı. Bhapa'nın yardımıyla Rime Coldspray, Manethrall ve Stave için yemek hazırladı. Bundan sonra Kordonlar şirketin erzaklarını yeniden paketlediler. Bhapa bu basit işle meşgul olurken, belli ki endişelenerek, olmayan yoldaşlarının görünebileceği ufku izledi.

Ama Linden arkasını döndü ve derenin kenarında tek başına oturmaya gitti. Orada boş gözlerle akıntının çözülmemiş karmaşasına ve çelişkilerine baktı ve Covenant'ın yüzüğünü kullanmasının iğrenç bir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı.

İyilik, kötü araçlarla gerçekleştirilemez.

Bu kadar çok Mağara Şövalyesi öldürmemiş olsaydı, o ve yanındaki herkes katledilmiş olacaktı. Ve Roger onunla, Devlerle, Alçaltılmışlarla ve Ramenlerle işini bitirdiğinde, zaferini tamamlamak için Mutabakat'ın peşine düşecekti.

Başka ne yapabiliirdi ki?

Ama ikna olmamıştı. Kendisi için olmasa da bir başkası için başka cevaplar mümkün olabilir miydi? Olması gerekenden çok daha azdı: düşmanlarını katletmeden arkadaşlarını savunamayacak kadar ilim, Kanun ve kendi güçleri konusunda cahildi.

Arkasında, kumda ve yamaçlarda biriken ısı: karışık bir nimet. Ağrıyan sinirlerini ve kaslarını rahatlatıyor, giysilerini kurutuyordu.

-Ve onu tekrar susattı. Derenin sesleri onu çağırıyordu, ama o onları duymazdan geldi.

Nasıl kaçacağını bilemediği bir duygular ve kusurlar döngüsü içinde sıkışıp kalmış, sular kadar huzursuz, Bhapa kadar endişeli hale gelmişti. Covenant kadar sabırsız. Ironhand, Mahrtiir ve Stave nihayet duyularının menziline girdiğinde, serbest kalmış bir yay gibi ayağa fırladı ve yalnız olmadıklarını fark etmeden önce onlara doğru adım atmaya başladı.

Ardent, sanki daha fazla dik duramayacak kadar güçsüzmüş gibi tökezleyerek arkalarından geldi.

Coldspray, Mahrtiir ve Stave, Stave'in metaneti yorgunluğunun çoğunu gizlese de, bariz nedenlerden ötürü umutsuzca yorgundu. Ironhand ve Manethrall yürürken titriyorlardı, bacaklarının üzerinde dengesiz duruyorlardı; ciddi şekilde susuz kalmışlardı. Buna karşılık Stave sadece donuk, uyuşmuş, odaklanamaz görünüyordu. Bhapa'nın selamına ya da Devlerin çağrılarına tepki vermedi.

Yine de Insequent'in durumu daha kötüydü. Kurdeleleri vücudundan uzun et parçaları gibi sarkıyordu; acı ve kaybın kirli flamaları. Giysilerinin içinde, eski şişmanlığı eriyip gitmiş, zayıflamaktan da öte bir görünüme bürünmüştü: Zayıflama hastalığının son evrelerindeki bir adamı andırıyordu. Zayıflık ya da kadüklük yanaklarını, gözlerini, hatta ağzını bile çukurlaştırmıştı. Çenesinden gevşek kıllar sarkıyordu. İlerlerken, bakışları sanki artık ne gördüğünü ya da ne düşündüğünü seçecek gücü kalmamış gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Kendi dengesiz kıkırdamasından habersiz görünüyordu. Ses, kırık melodi parçaları gibi etrafına dağılmıştı; parçalara ayrılmış akıl sağlığı.

Ironhand ve Manethrall onu görmezden geldi. Yoldaşlarına başlarını sallamaktan başka bir şey yapmadan, yüzüstü dereye düşecek kadar ilerleyene kadar sürünerek ilerlediler. Ama Stave topluluğun arasında durmayı başardı. Linden'in önünde eğildi, Covenant'a belli belirsiz bir baş selamı verdi. Tepeler kadar kurumuş, kabuk gibi bir sesle, "Tamamdır," dedi. Anele ve Galt için bir kairn yükselttik. Görevimiz tamamlandığında Ardent ortaya çıktı."

Linden ona baktı, adını söylemeye çalıştı. Ama sadece ağzı açık kalmıştı.

Stave cevap beklemeden Coldspray ve Mahrtiir'i takip etti. Akıntıda, su yüzeyin altına batmasına izin verecek kadar derin olana kadar durmadı.

"Cehennem ateşi," dedi Covenant kimseye belli etmeden. "Cehennem ve kan."

Linden içgüdüsel olarak اساسını hazırlayarak Ardent'e doğru ilerledi. Ama ona yakından bakar bakmaz, yardımın ötesinde olduğunu gördü. Onu çözen güçler amansızdı, bir o kadar da acımasız

çok fazla zaman. Stave'in Esmer'e gösterdiği türden bir merhamete ihtiyacı vardı. Başka bir merhamet imkansızdı.

Grueburn ve diğer iki Dev, Ardent'in harap olmuş halini incelemek için yaklaştı. Sonra başlarını salladılar. Gözlerinde acıma duygusuyla geri çekildiler ve Insequent'ı Linden ve Covenant'a bıraktılar.

"Yanlışı anladılar." Covenant'ın sesi acıma duygusuyla boğulmuştu. "Sana bir istisna yapmalarını istediğimi söylediğimde *bunu* kastetmemiştim." Merhameti öfkeye benzeyene kadar arttı. "Tanrı tarafından *dinlemediler*."

"Söyledim," diye kıkırdadı Ardent. "Dinle. Anlat." Sesi yükseldi; alçaldı. "Insequent'lara *söylenmez*. Herkes için tek bir kısıtlama. Bir ödenek her şeyi değiştirir. Her hayat. Dinliyorlar. Oh, dinliyorlar! Bazıları üzülüyor. Ama siz, Sonradan Gelen'e her hayatı sona erdirmesini *söyleyemezsiniz*."

"Ne?" Linden kendini durduramayarak itiraz etti. "*Her* hayat mı? Senin yaşamana izin verirlerse *her* Insequent'ın öleceğini, tüm ırkın *öleceğini* mi söylüyorsun?"

"Dinle," diye tekrarladı. "Ardent anlatıyor. Sen dinlemiyorsun." Kaburga bantları etrafından ürktü. "Herkes için tek bir yasak. *Herkes* için tek bir yasak."

Onun durumu, Linden'in oğlunu kurtarma ihtiyacının bir başka sonucuydu.

Covenant üzüntü içinde bocalarken, Onyx Stonemage kalın bir sesle mırıldandı, "Bu bir *geas*, değil mi? Böyle şeylerden bahsetti. Hayatının en uç noktasında durmasına rağmen, Öz'ün iradesi onu hâlâ yönetiyor."

Ardent sanki ona cevap veriyormuş gibi, "Ne katliam ama," dedi. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Büyük ölüm, evet. Büyük ve gerekli. Tuhaf." Bakışları sanki ince toz zerreciklerinin dolaşımını izliyormuş gibi oradan oraya savruldu. "Bu yeterli değil."

Kendi kendine inleyen Linden, onun ne demek istediğini hayal etmemeye çalıştı.

"Eğer bu gerçekten bir *geas* ise," diye önerdi Cirrus Kindwind, "kesinlikle eksiktir. Insequent'ın onun burada bulunmasını sadece zorunlu bir azap çektiğini göstermek için dayattığını düşünmek istemiyorum. Yürekten yoksun olamazlar."

Yoldaşlarından hiçbirisi karşılık vermedi. Covenant dişlerini sıktı, çenesinin köşelerindeki kaslar boğum boğum olana kadar kendini dizginledi.

Ardent, Linden'in ondan isteyebileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı. Bu onun ödülüydü.

Onun arkasında, Stave dereden çıktı. Bir an sonra Rime Coldspray ve Manethrall Mahrtiir de aynısını yaptı. Stave sırlıslıkla bir halde Linden ve Covenant'a yaklaşıırken, Coldspray de sert adımlarla Swordmainnir'e katıldı. Aynı anda Bhapa da Manethrall için yiyecek taşıyarak yamaçtan aşağı koştu.

Linden, Mahrtiir'in kırgın gururunun Bhapa'yı görmezden gelmesini gerektireceğinden korkuyordu. Ama anlaşılan Manethrall kendisinin de aşağılandığını kabul etmeye kararlıydı. Bir kolunu Bhapa'nın omuzlarına yaslayarak, biraz yiyecek alarak Kord'un ilgisini kabul etti. Bununla birlikte, Linden'in yanında durana kadar hareket etmeyi bırakmadı.

Halkı arasında Demirel, diğer Devleri ikili ya da üçlü kümeler halinde kucaklayarak toplu kucaklaşmaları paylaştı. Latebirth'ten iki avuç dolusu meyve ve et aldı ve hemen yemeye başladı. Sonra dikkatini Linden, Covenant ve Ardent'e çevirdi.

Linden'in hissettikleri ve korktukları için söyleyecek sözü yoktu; ama Covenant kendini tutamıyor gibiydi. "Kindwind haklı," diye hırladı Ardent'e. "Halkın seni sadece seni kurtaramayacaklarına bizi ikna etmek için geri göndermedi.

"Söylemeye geldiğin bir şey var. Hâlâ yapman gereken bir şey."

Ardent aniden sanki galvanik bir şokla çarpılmış gibi kasıldı. Başını kaldırdı, tüm vücudu irkildi. Bambaşka bir sesle, zorlanarak ve zorlanarak, "Siz ayrı kalırken, başka yerlerdeki olaylar Toprak'ı savunmanızı engellemek için komplo kuruyor," dedi.

Başka birinden alıntı yapıyor, başka birinin konuşmasını taklit ediyor gibiydi. "Kadim Gravin Threndor'un kuzeyinde, Sandgorgonlar ve *Skurjlar* bir araya geldi. Umudumuz, vahşetlerini karşılıklı imhaya harcayacaklarıydı. Ama umudumuz bizi yanılttı.

Bizi. Kastenessen'in *skurj* üzerindeki hakimiyetinin derecesini, *mokşa* Raver'in öğütlerinin kurnazlığını ve Sandgorgonlar arasında varlığını sürdüren *samadhi* Sheol parçalarının gücünü yanlış ölçmüştük. Tüm beklentilere rağmen, bu canavar varlıklar güçlerini birleştirdiler. Şimdi birlikte Salva Gildenbourne'a saldırıyor, ağaçları ve yeşillikleri öyle bir harabeye çeviriyorlar ki, görseniz ağlarsınız."

Bir an için, Insequent'ın gazı kaymış gibi göründü. Ardent yığıldı; ayakta durmakta zorlanan bir adam gibi sendeledi. Sanki kendi kederi onu eğlendiriyormuş gibi usulca kıkırdadı.

Onun bu açıklaması Linden'i tekrarlayan dehşetinden şoka uğrattı. Sesinde canlı bir gerçek vardı.

-o canavar varlıklar-

"Taş ve Deniz!" diye homurdandı Rime Coldspray: dehşet içinde bir küfür. Diğer Devlerden birkaçı da lanet okudu. Birkaçı zırhlarını giymek için harekete geçti.

-güçlerini birleştirmişlerdir.

Ancak hemen ardından Ardent'i yeni bir sarsıntı sardı. "Yıkım geniş ve acı," diye devam etti, "ardında pis toprak kokusundan başka bir şey bırakmıyor. Ama amaçsız değil. Kastenessen gerçekten de önsezi ya da taktikle kaybedilebilir. Ama *Mokşa* öyle değildir. Ve *samadhi* kardeşini kavrar. *Skurj* ve Sandgorgonlar sadece yağma peşinde değildir. Vahşilikleri kutsal Andelain'e karşı da değildir. Aksine Gravin Threndor'a doğru çabalarlar.

"Bunu anlıyor musunuz? Gravin Threndor'a doğru çabalıyorlar çünkü Kevin'in Pisliliğinin iğrenç ayinleri hanımefendiyi engellerken Dünyanın Sonu Solucanı'yla karşılaşamazsınız. Ama Kevin'in Kirini söndürmek istiyorsa, önce Kastenessen'e hakim olmalısın ve o da Wightwarrens'in içine gizlendi ve orada Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın sınırsız şiddetinden yararlanıyor. Bu yüzden-"

Covenant sert bir şekilde, "Anladım," diye mırıldandı.

Ama uzaktaki Insequent ona kulak asmadı. "-Dağa çıkmaya kalkıştığında, Kumgörenleri ve *Skurjları* sana karşı dizilmiş bulacaksın. Ve şüphesiz bir sürü Mağara Şövalyesi de onlara katılacak. Düşmanlarınız çok ve korkunç olacak."

"Dedim ya," diye tersledi Covenant, "*anladım*." Her ne kadar farkında değilmış gibi görünse de, elleri *krilin* sarılı olduğu bohçayı kavradı. "Cehennem ateşi! Kafama vurmana gerek yok. Ve buraya sadece bizi uyarmaya gelmedin. Aklında bir şey var."

Linden refleks olarak nefesini tuttu. Swordmainnir savaşçı yoğunluğuyla Ardent'i izledi. Mahrtiir sanki savaşa hazırmış gibi Linden'in omzunda duruyordu.

Şimdi Ardent'in adamları onu tutmaya devam ediyordu. Görünüşe göre hayatının son kırıntılarını da harcayarak, "Hanımefendinin kaderi suda yazılı. Tüm kehanetler bir kenara bırakıldı. Yine de ölüme olan ihtiyacı devam ediyor. Müttefikleriniz olması gerektiği sonucuna vardık."

Linden nefes vermek için kendini zorladı; ama kalbinin çarpıntısını durduramadı.

"Dünya'da güçler bol olsa da, onları çağırmak için hiçbir aracımız yok. *Elohim* size yardım etmeyecektir. Ve bu amaçla, Insequent'in kendisi de hizmet edemez. Adlandırılmaması Gereken Kadın'a karşı olduğu gibi, Yağmacılara karşı da büyük ölçüde savunmasız. Size karşı dönme tehlikemiz çok büyük."

Covenant'ın fırtınalı havası arttı. "Sadede gel. Orada başka kim var?"

Bu kez Ardent onu duyuyor gibi görünüyordu. "*Harucha*'den başka bir alternatif göremiyoruz. Yine de bize kulak asmayacaklar. Hiçbir Insequent onları etkilemeyecek. Onlara seslenirsek, kulaklarını tıkayacak ve oldukları gibi kalacaklar."

"Bu bir intihar," diye düşünmeden nefes aldı Linden. "Elbette reddedecekler. Kumgorgonlarla ve *Skurjlarla* savaşamazlar."

Ama Mahrtiir'in sesi onunkinin önüne geçti. "Uykusuzlar kime katılacak?"

Covenant aynı zamanda şöyle karşı çıktı: "Ne anlamı var ki? Ranyhyn'le bile hiçbirimiz Revelstone'a yeterince hızlı gidemeyiz. Solucan, Efendiler daha onlara ihtiyacımız olduğunu anlamadan burada olacak. Ondan sonra ne yaparlarsa yapsınlar boşa gidecek."

Ölümün son çırpınışları kadar sert olan Ardent sessizliği bekledi.

Covenant ona ters ters bakarak mırıldandı, "Oh, kahretsın. İstedığın gibi yap. Ben çenemi kapatırım."

Insequent, zorlanmış gemileri aracılığıyla şu cevabı verdi: "Bu, Ardent'ten son isteğimiz. *Haruchai* çok şey yapabilir. Aranızdan en kolay kabul görecektir olanları seçin. Onları Revelstone'a götürecektir ve orada Ülke adına yalvarabilecekler. Sonra hayattan ve acıdan ayrılacak. Belki bir nebze umut kalır."

Başka kimse cevap veremedi Mahrtiir, boynuzların çağrısı gibi net bir sesle, "Eğer sözün buysa, Insequent, Kordonlarım sana eşlik edecek," diye duyurdu.

Pahni hemen başını kaldırdı ve Jeremiah'dan uzaklaştı. Bhapa'nın ani solgunluğu onu baygın gösterdi; dehşete düşmüştü.

Manethrall'ın iddiası Ardent'i -ya da halkını- tatmin etmiş görünüyordu. "Bu iyi," diye gözlemledi o ya da onlar. "*Haruchai* Zaman Yöneticisi'ni reddetmeyecektir. Yine de başka bir amacı var. Bundan vazgeçmemeli."

Sonra *büyük* zayıf adamı terk etti. Sanki buruşuyormuş gibi kumun üzerine yığıldı. Elleri ve dizleri üzerinde, artık giysilerinden destek alamadan, kırık kahkahalar atarak soluk soluğa kaldı.

Kordonlar mı? Linden düşündü. *Kordonlar* mı? Oh, Tanrım! Covenant bunu öngörmüştü-

Sanki daha fazlasını duymak istiyormuş gibi ölmekte olan adama kaşlarını çatı.

-başka bir amaç. Ama Devler dönüp Manethrall Mahrtiir'e baktılar. Sargılı yüzünü inceleyen Rime Coldspray kararsız bir ifadeyle, "Çok şey istiyorum. Elbette Stave ya da Alçakgönüllülerden biri -?"

Stave hiç tereddüt etmeden şöyle dedi: "Akrabalarım beni dinlemeyecek. Ve alçakgönüllüler inançsızlardan ayrılmayacaktır. Onlara sormak boşunadır."

"Öyleyse bir Dev mi?" diye sordu Demir El. "Efendiler yüzyıllardır hoş karşılanmadıklarını açıkça belirttiler. Yine de, önce Mahvolmamışlar'a, sonra da Arayış'ın yoldaşlarına duydukları eski saygıyı unutmadıklarına inanacağım."

"Hayır." Manethrall sanki sözü kanunmuş gibi konuştu. "Kordonlarım bu yükü taşıyacak. Bu onlar için önceden bildirilmişti. Bunu reddetmeyecekler."

-Siz ikinizin işi çok zor. Hayatta kalmak zorundasınız. Ve onların sizi dinlemesini sağlamalısınız.

Aynı sebepten dolayı Mahrtiir onlara eşlik edemedi. Covenant ona farklı bir yol izlemesini tavsiye etmişti.

Kalbinizin arzusunu bulmak için uzun bir yol kat etmeniz gerekecek. Sadece geri döndüğünüzden emin olun.

Sarsılan Bhapa usulca bağırdı, "Manethrall, hayır. Sana yalvarıyorum!"

Linden içgüdüsel olarak sesini Cord'unkine eklemek istedi. Covenant'ın kehanetlerinden korkuyordu. Hepsi ölüm anlamına geliyor gibiydi.

Zaten onlara kendilerinden utanmaları için çok fazla neden verdi.

Ama Pahni sanki saldıracakmış gibi ileri atıldı. "Evet!" Yumuşak gözlerinde bir şahinin hevesi parlıyordu. "Liand'ın ölümünü Efendilerin ayaklarına sereceğim ve bir cevap vermeye zorlayacağım. Kendilerini Kan Muhafızları'nın torunları olarak görüyorlar. Onlardan benzer bir hizmet talep edeceğim.

"Gel, Bhapa," diye emretti. Tutkulu ve sert bir şekilde elini yaşlı Kord'a uzattı. "Manethrall konuştuğunda ve Ülke'nin ihtiyacı açık olduğunda hiçbir Kordon reddedemez."

Ardent boğazının arkasından amaçsız sesler çıkardı. Kıkırdayamayacak kadar güçsüzdü.

Mahrtiir sesinde sempatiye benzer bir şeyle sordu, "Bana karşı mı geleceksin Bhapa? Ringthane'nin çektiği onca çileye eşlik etmek üzere seçilmenin nedeni, daha küçük görevler için uygun olmadığı düşünülmesi miydi? O güne kadar hiçbir Raman Ranyhyn'e binmemişken, Whrany seni taşımaya razı olmadı mı? Ve Whrany öldürüldüğünde Rohnhyn kendini özgürce sunmadı mı? Zaman Yöneticisi güvenden bahsetti. Ramen'in Kord Bhapa'sının kendine güvenme zamanı geldi."

Bhapa'nın yüzünü panik kaplamıştı: gözlerinde endişe parlıyordu. Yüzünün derisi güneşte dövülmüş toz rengindeydi.

Ama O zaman, Titriyor, o eğildi için onun Manethrall. Onun Pahni'nin tokalaşmasını kabul ederken eli düşmek üzere olan bir kavak yaprağı gibi titriyordu. Covenant gözle görülür bir çabayla parmaklarını *krilden* ayırdı. "Özür dilerim," diye mırıldandı kimseye belli etmeden. "Eğer bu benim fikrimdi-"

Yüzünü buruşturdu. "Ne düşündüğümü hayal bile edemiyorum. Bir açıklamayı hak ediyorsun ama benim bir açıklamam yok."

Linden acı acı kendi kendine yemin etti. Başka koşullar altında itiraz edebilirdi. Liand'ın, Anele'nin ve hatta Galt'ın ölümüne nasıl dayanacağını bilmiyordu. Bhapa ve Pahni'yi de kaybetmek istemiyordu.

Nefes nefese kalan Ardent kısıp sesle, "Timewarden" dedi. Covenant yaklaştı. "Evet?"

Güçlkle gerinen Ardent, elinden geldiğince açık bir şekilde, "Mishio Massima'yı hatırla," diye seslendi.

Covenant bakakaldı. "Bu senin gerçek adın mı?"

Çağrılabilir miydi? Yıkılmaya bu kadar yakınken bile mi?

Ölmek üzere olan adam çatlak bir kahkaha attı. "O benim atım."

Bir an sonra, Insequent'in *geası* onu son kez yakaladı. Sanki çığlık atması gerekiyormuş gibi başını geriye atarak onu ayağa kaldırdı. Kaburga kemikleri spazmodik bir şekilde etrafına dolandı; yere düştü; tekrar yukarı doğru büküldü. Elleri pençe gibi havayı kavradı.

"Bu kadar yeter," dedi, sanki kelimeler boğazından kopmuş gibi. "Biz memnunuz. İşte Ardent'in sonu. Eğer Dünya varlığını sürdürebilirse, Insequent'ların en büyüğü olarak onurlandırılacak."

Bir an sonra, giysisi Pahni ve Bhapa'yı kucaklamak için uzandı. O kadar hızlıydı ki, Kordonlar veda etmeye fırsat bulamadan onları yanına topladı ve gözden kayboldu.

Linden sanki onları takip etmek istiyormuş gibi istemsizce sendeledi. Onların gidişi havada doldurması gereken bir boşluk bırakmış gibiydi. Ama Stave onu hemen yakaladı; ve elbette gidecek hiçbir yeri yoktu.

Mahrtiir onun yanında, beklenmedik bir şekilde yoksun kalmış bir adam gibi çökmüştü. Artık Kordonları gittiğine göre, aurasında sanki onları aşağılanmaları için göndermiş gibi bir belirsizlik vardı. Handir ve diğer Efendilerin Revelstone'da yaptıkları hiçbir şey Manethrall'a Bhapa ve Pahni'nin başarılı olacağına inanması için bir neden vermemişti.

Linden Devlerden birinin Mahrtiir'i rahatlatacak bir şeyler söylemesini umuyordu. Ama söyleyemedi. Ama Covenant çoktan harekete geçmiş, volta atmaya devam etmişti. "Cehennem ateşi," diye homurdandı

kendisi. "*Küheylanı* mı?" Kanyonun bir yamacı ile diğer yamacı arasında bu kelimeleri kaç kez tekrarlayabileceğini sayar gibiydi. Sonra şirketle yüzleşmek için döndü.

Pahni ve Bhapa'nın -ve de Ardent'in- ani kaybına rağmen tavırları dikkatlerini çekmişti.

"Lanet olası atının adını bilmeme gerek yok," diye homurdandı. "Gitmek zorundayım." Sonra tekrar küfretti, o kadar tanıdık bir küfür dizisiydi ki yalvarır gibiydi. Linden'in dehşetle irkilmesine, Stave'in kaşlarını hafifçe kaldırmasına ve Swordmainnir'in açık şaşkınlığına rağmen, "*Gitmem* gerek," diye tekrarladı.

Kendini zorlayarak ekledi, "Bunun ani olduğunu biliyorum. Genelde işe yaramaz biri olduğumu boş ver. Hâlâ bana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun. En başta beni geri getirmek için çok şey yaşadın. Muhtemelen şu anda isteyeceğin son şey benim gidişimi izlemektir. Yerinde olsam ben de öyle hissederdim. Ama gitmek zorundayım.

"Ve benimle gelemezsin. Başka bir şey için endişelenmeden önce, tek başıma yapmam gereken bir şey var."

-Onun başka bir amacı var.

Linden kendi içinde dönüp dururken, o garip bir şekilde omuz silktili. "Şey, tam olarak yalnız değilim. Clyme ve Branl'ı da yanımda götürüyorum. Ben dönene kadar onlarsız idare etmeniz gerekecek."

İki eliyle, sanki hayatı buna bağlıymış gibi paketlenmiş *krili* tutuyordu.

Bir kenara çekilmemelidir.

Şaşkına dönen Devler bir yanıt vermekte zorlandılar. Mahrtiir belli belirsiz bir kederle Mutabakat'a baktı. Stave'in düz suratında bile onaylamadığına dair ipuçları vardı.

"Bu yeni bir hatırlama mı?" diye sordu Demir El sonunda. "Daha önce açıklamadığın bir bilgiye ya da anlayışa mı sahiptin şimdi?"

Ama Linden yol arkadaşlarından hiçbirini fark etmedi; bir zamanlar onu seven ve şimdi ona dokunmasına izin vermeyen adam dışında

hiç kimseyi. "Covenant," o Nefes nefese,
bilinçsizce savaşmak için Nefes al.

"Antlaşma." Onu reddediyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Tanrım, onu *reddediyordu*. "İhtiyacım var- İhtiyacımız var-"

Günahları

onun için çok fazla oldu. "Lanet olsun Covenant! Eğer başka hiçbir şey umurunda değilse, *Toprak'ın* sana ihtiyacı var."

Solucan'ı onun iyiliği için uyandırmıştı. Çaresizliğinin ya da aptallığının sonuçlarına onsuz katlanamazdı.

"Linden, beni *dinle*." Bakışları, adını bilmediği duygularla doluydu. Gözleri kaybın, acımanın ya da saf öfkenin bulanık ateşleriydi. "Joan'dan bahsediyorum."

Bir an için *krili* Linden'in göğsüne saplamak istercesine kaldırdı. Sonra yüz hatları değişti. Örtülü silahı kabaca pantolonunun içine geri itti. Eli boş, sanki savunmasızmış gibi açıklamaya çalıştı.

"O sadece yeterince uzun yaşarsa yaratılmış tüm dünyayı çorak bir araziye dönüştürebilecek bir beyaz altın sahibi değil. Ve o sadece lanetlenmişlerin işkencelerinden geçmiyor çünkü lanet *turiya* ve lanet *skest* onun ölmesine izin vermiyor. O benim *karımdı*. O Roger'ın *annesı*. Bunun için ona borçluyum." Tazminat ya da intikam demek istemiş olabilir. "O benim sorunum. Onunla anlaşana kadar başka bir şey yapamam."

Linden nefes almak için çırpırırken, Rime Coldspray öne çıktı.

Covenant'ın yoğunluğuna karşı koymak için taştan bir kararlılıkla konuştu. "Covenant Timewarden. Bunu beklediğini şimdi anlıyorum"

Linden Giantfriend'in oğlunu korumak için *krile* artık ihtiyaç kalmadığında. İtidaliniz için sizi onurlandırıyorum.

"Ancak Ardent, Sandgorgonlar ve *skurjlardan* ve Kastenessen'in Kanun Asası'nı ve tüm Dünya Gücünü zincire vurma şekline bir yanıt verilmesi gerektiğinden bahsetti. Bu yalnız bir deli kadının durumundan daha acil değil mi?"

"Cehennem ve kan!" Covenant işe yaramaz bir şekilde sakatlanmış yumruklarını salladı. "Ardent'i duydum. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Ama ben zaten kendi kızımı feda ettim. Joan'la yüzleşmeden devam edemem. Bazen dünyayı kurtarmaktan daha önemli şeyler yapmamız gerekir. Bazen kendi hayatlarımızı temizlemeden başka bir şeyi kurtaramayız."

"O zaman neden," diye itiraz etti Demir El, "yardımımızı reddetmek zorundasınız?" Ses tonu hiç değişmedi. "Burada sekiz Dev, bir Manethrall

Ramen, *Harucha*'li Stave ve Linden Giantfriend. Eminim ki birleşik güçlerimiz hizmet etmek için çok önemsiz değildir."

Ama onun mantığı ya da sakinliği Covenant'ı çileden çıkarmışa benziyordu. "Tanrı aşkına!" diye karşılık verdi. "Hiçbiriniz dikkatinizi vermiyor musunuz? Benimle gelemezsiniz çünkü bu *çok tehlikeli*. Joan *kaza* yapar. O şeylerden biri yanlış zamanda yanlış yerde olursa, Toprakları savunmaya *çalışacak* kimse kalmaz.

"Ayrıca-" Gözle görülür bir çabayla kendini tuttu; aşırılığını yuttu. Omuzlarını dikleştirerek Linden'le yüzleşti. "Yapacak başka işlerin var."

"Ne gibi?" Baş dönmesi Linden'in kulaklarında bir uğultuya dönüşmüştü. Görüşünde ters dönmüş Wraithler gibi siyah noktalar dans ediyordu. Kendi zayıflığı dışında hiçbir argümanı yoktu. "Sensiz ne yapmamızı bekliyorsun? Roger ve Cavewight'lardan zar zor kurtulduk." Ve Esmer. "Jeremiah'ya nasıl yardım edeceğimizi bile bilmiyoruz. Kastenessen, *Skurj*, Sandgorgon ve *Mokşa* Jehannum'a karşı ne yapabileceğimizi sanıyorsun? Lord Foul ve lanet olası Dünyanın Sonu Solucanı'na karşı?"

Neden benden uzaklaşmayı bu kadar çok istiyorsun?

"Linden, dur," diye ısrar etti Covenant. Sessiz kısıtlaması bir tür kırbaçlamayı andırıyordu. "Sadece kendi gözünü korkutuyorsun. Her şey senin söylediğinden daha basit. Senden her zaman yaptığın şeyi yapmanı bekliyorum. *Beklenmedik* bir şey. Tanrı'nın izniyle bu konuda iyisin. Beni sayamayacağım kadar çok şaşırttın. Senin gibi başka kimse yok.

"Sadece kendine güven. Hepsi bu. *Hepsi* bu kadar. Geri kalan her şey kendi başının çaresine bakar.

"Olmazsa-" İç çekerek tekrar omuz silkti. "Zaten yapabileceğin bir şey yoktu."

Linden derin bir nefes aldı ve bir nefes daha. Stave hâlâ onu tutuyordu. "O kadar kolay değil." Gözlerindeki lekeler yavaş yavaş kayboldu. "Joan'ı nerede arayacağını biliyor musun?"

Covenant başka tarafa bakmadı. "Tahmin edebiliyorum. Ardent'in bizi buraya kadar getirmesinin bir sebebi var. Şimdi tek yapmam gerekenin daha uzağa gitmek olduğunu anladım. Eğer ben onu bulamazsam, o beni bulur."

Linden başka bir itirazda bulunamadan, Manethrall Mahrtiir söze girmeden, "Yayan mı gideceksiniz?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Covenant şimdi dikkatini Linden'den başka yöne çevirmişti. Görünüşe göre zihninde çoktan arkasını dönmüştü. "Zamanımız yok. Clyme ya da Branl Ranyhyn'i çağırabilir."

Manethrall bir öfke patlamasıyla sordu: "O zaman ata binmeyeceğine dair ettiğin yemine ne olacak? Seni yeminini bozan biri olarak mı adlandırmalıyım? Bir keresinde şaha kalkan büyük atlara sizi taşımalarını istemeyeceğinizi söylememiş miydiniz?"

"Evet," diye itiraf etti Covenant. Şirketin dehşetini ve belirsizliğini görmezden gelerek -Linden'i görmezden gelerek- kumda sert adımlarla yürüdü ve vadinin zeminine doğru ilerledi. "Güven hakkında ne kadar sık konuşmak zorundayım? Tanrı aşkına, onlar *Ranyhyn*. Bir şeyler düşünürler."

Linden sanki onu terk ediyormuş gibi gidişini izledi.

Birkaç gergin adımdan sonra tepelere doğru bağırdı, "Vakit geldi! Ranyhyn'i çağırın!"

Ama Branl ya da Clyme'dan bir yanıt almak için duraklamadı. Adımlarını hızlandırarak, Joan'la yüzleşmeye hevesliymiş gibi her iki taraftaki kayaların ve düzensiz yamaçların arasından geçti.

Hayatla işimi bitirmeye hevesliyim.

Alçakgönüllü onu duymuş olmalı. Yalnız bir ıslık Linden'ın kalbini parçaladı. Çorak tepelerin arasında, ıssız bir mağaradaki bir feryat kadar kimsesiz geliyordu.

Clyme ya da Branl ikinci kez ıslık çaldı. Üçüncü kez.

Covenant'ın ötesinde, üç at sıg kanyondan aşağıya doğru tırısla geliyordu.

Bunlardan ikisi Ranyhyn, Naybahn ve Mhorneym'di. Alınlarındaki yıldızlar yoğun güneş ışığında parlıyordu.

Üçüncüsü Harrow'un destrieriydi. Başını kızgınlık ya da telaşla sallayan uzun kahverengi aygır, sanki Ranyhyn onu kendi iradesi dışında zorlamış gibi gözlerinde kızgın bir parıltıyla Naybahn ve Mhorneym arasında tırıs gidiyordu.

Atlar Covenant'a yaklaşırken, Clyme ve Branl ortaya çıktılar, sanki hiçbir şey olmamış gibi ona katılmak için tehlikeli yamaçlardan aşağı koştular

adımlarını zayıflatabilirdi. Ranyhyn ve at arabası durmadan birkaç dakika önce ona ulaşmışlardı.

Alçakgönüllüler bir tören havasıyla bineklerini selamladılar. Covenant'ın Diyar'ı ilk ziyaret ettiği zamanlardan kalma karşılama törenleri ya da ritüellerden bahsediyor olababilirlerdi; ama Linden bunları duymayı reddetti.

Covenant'ın kendini Harrow'un eyerine attığını görene kadar, şirketin hiçbir malzemesini almadığını fark etmemişti. Ne yiyeceği, ne suyu, ne de battaniyesi vardı.

Geri geleceğini söylemişti; ama geri dönmeyi beklemeyen bir adam gibi davranıyordu.

Bunu yine yapıyordu; en çok değer verdiği insanları kurtarmak için kendini feda ediyordu.

Onun gibi biri yok muydu? Gerçekten mi? Buna inanmıyordu. Ama kuşkusuz onun gibi biri yoktu.

Belki de bu yüzden ondan yüz çevirmişti. Hiçbir zaman onun dengi olmamıştı.

7.

Güvenin Etkileri

Linden Avery, üzerinde yükselen sekiz Dev'in, hiç tereddüt etmeyen Stave ve Mahrtiir'in ve bir metruk gibi terk edilmiş Jeremiah'nın arasında tek başına durmuş, Thomas Covenant, Branl ve Clyme'in gözden kaybolduğu vadinin kıvrımlarına umutsuzca bakıyordu.

Kendine bakabilseydi, yıpranmış ve dağınık, perişan bir figür görecekti. Saçlarına sayamayacağı kadar çok gün boyunca sabun ya da fırça değmemişti. Yıkama girişimlerinden sonra, keçeleşmiş, imkânsız düğümler halinde kurumuştur. Yüz hatları bakım ve kayıplar yüzünden aşınmış, Covenant'ın donuk çehresine benzemeye başlamıştı, ama Covenant'ın boyun eğmez tavırları yoktu. Gömleğinin kırmızısı da canlılığını ve berraklığını büyük ölçüde yitirmişti. Fanila, kopmuş ipliklerden ve kalbinin üzerindeki kurşun deliğinin hakim olduğu küçük yırtıklardan oluşan bir karmaşaydı. Mahdoubt için etek ucundan kopardığı kumaş parçasının artık bir önemi yok gibiydi: sadece onu daha iyi bir hayattan kaçmış bir mülteci gibi gösteriyordu. Kot pantolonunun dizlerinin altındaki çimen lekeleri Caerrol Wildwood'un rünleri kadar anlaşılmazdı.

Ve gövdesi Tek Ağaç'ın kalp odunu kadar temiz olması gerekirken fuliginle lekelenmiş Kanun Asası - onun *önemi benim kavrayışımın ötesinde*. Alevini kullanması bile karanlığa dönüşmüştü, ruhunun durumunu yansıtıyordu: sade ve onarılamaz.

Covenant'ın ayrılışı açık bir yaraydı. Yüzüğü olmadan, *kazalara* ve kaosa karşı hiçbir savunması yoktu. Kırık anılarının baştan çıkarıcılığını bile kontrol edemiyordu. Ve Joan onu *tanıyordu*:

O -ya da *Turiya* Raver- Loric'in *kriline* dokunduğunu hissedebiliyordu. Linden ısrarla onun ölüme gitmediğine inanmak istiyordu; ama bu umudu elinden kaçırmıştı.

Terk edilişi onu koruyacak hiçbir şey bırakmamıştı. Zaaflarına rağmen, kadın ona dille ifade edilemeyecek kadar derin bir şekilde güvenmişti. Yine de eski karısının daha önemli ya da daha acil olduğunu düşünüyordu. *Sanki Joan beni bir ipin ucuna bağlamış gibi. Onunla anlaşana kadar başka bir şey yapamam.*

Linden'e "*Yapacak başka işlerin de var*" demişti ama Linden bunların neler olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Hayatını şekillendiren aşklardan geriye kalan tek şey Jeremiah olduğu için, Asa'yı bıraktı ve ona gitti. İki koluyla ona sıkıca sarıldı, yıllarca besleyip büyüttüğü bu forma tutunmaya çalıştı. Olması gereken genç adamın sadece bir kabuğuydu; boş bir gövde. Ama o hep böyleydi: boşluğu onun üzerindeki etkisini azaltmıyordu. Ve şimdi onun kendini nasıl gizlediğini biliyordu. Onun zihninin mezarlığında durmuştu. Bir anlamda, onun *Croyel*'in ve *Despiser*'in işkencelerine nasıl direndiğini anlamıştı.

Ama Anele'nin Dünya Gücü armağanının oğlunu neden uyandıramadığını anlamıyordu. Bu gizem onu aşırıyordu. Yeni teorjilerinin gücü sağlık duyusunun her boyutunda açıktı. Bu yeterli olmalıydı ama yeterli değildi.

Linden oğluna sarılırken, Rime Coldspray boğazını temizledi. "Linden Giantfriend." Sesi yorgunluktan boğuk çıkıyordu. Biraz yemek ve yeterli miktarda su, tükenen gücünü yerine getiremezdi. Yine de sesi acımasızca kararlı çıkıyordu. "Gün bizden kaçıyor. Yakında güneş Landsdrop'un kenarına yaklaşacak ve biz hâlâ bu zarar dolu bölgede duruyoruz. Daha fazla gecikmemeliyiz. Dünyanın Sonu'nun Solucanı onunla karşılaşmaya hazır olmamızı beklemeyecek."

Linden bir an için Jeremiah'ı sıkıca kavradı. Sonra onu bıraktı. Demir El haklıydı. Güneş ışığı batıdan eğilmiş, Ahit'in ardından kehanetler gibi gölgeler düşürüyordu. Solucan'ın bir soyutlama gibi görünmesi, yakın bir tehditten ziyade sadece bir kelime olması önemini azaltmıyordu. Oğlundan uzaklaşan Linden, *Swordmainnir*'in lideriyle yüzleşti.

Sanki ilk kez, yorgunluğun Coldspray'in yüzünü ne kadar derinden yonttuğunu gördü. Demir El, alnında, gözlerinin çevresinde ve ağzının kenarlarında zorlanmanın ve akıl almaz bir çabanın izlerini safra kesesi gibi taşıyordu. Ne zaman hareket etse kaslarında hafif titremeler oluyordu.

Sargısı dışında Manethrall Mahrtiir'in yüz hatları Coldspray'inkini yansıtıyordu. Duruşu alışılmadık bir şekilde çökmüştü: Kordonlarını göndererek ellerini kesmiş bir adam gibi taşıyordu kendini. Anele ve Galt'ı onurlandırmak için çalışan üç kişiden sadece Stave bir bedel ödediğine dair hiçbir işaret göstermiyordu. Acıları içseldi, *Haruchai* tavırları ve metaneti tarafından maskelenmişti.

Neyse ki diğer Devler daha iyi iyileşmişti. Onlar da en az Rime Coldspray kadar savaşmış, yaralarından çok çekmişlerdi. Ve Linden'in onlar için sağladığı iyileşme zalimlik kadar hızlı olmuştu: kendi bedeli vardı. Latebirth hâlâ kaburgalarını koruyarak ağır ağır hareket ediyordu. Hem Cabledarm hem de Frostheart Grueburn topallıyordu ve Onyx Stonemage dengесinden emin görünmüyordu. Yine de Ironhand'lerinden daha uzun süre dinlenmiş ve daha fazla yemek yemişlerdi. En azından bir süreliğine zırhlarını giymeye, erzak taşımaya ve seyahat etmeye hazır görünüyorlardı.

Bunun için Linden minnettar olabilirdi.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Coldspray'e. "Zaten buradan bıktım. Ama hâlâ nereye gittiğimiz ya da oraya vardığımızda ne yapabileceğimiz sorusu var." Acıyla ekledi, "Yolda kimsenin bize saldırmayacağını varsayarsak.

"Covenant-" Saffra ve kederini yuttu. "Bizi bu şekilde terk etmek. Bu her şeyi değiştirir." Her şeyi değiştirdi. "Belki de tüm bu durumu yeniden düşünmeliyiz."

Rime Coldspray cevap vermek için ağzını açtı; ama önce Mahrtiir konuştu. "Ringthane." Yorgunluk sesini kalınlaştırmış, sanki inliyor gibiydi. "Bu tür meseleleri düşünmeden önce, oğlunu iyileştirmek için yeni bir girişimde bulunmayacak mısınız?" Kordonları olmadan farklı bir adamdı: bir şekilde daha küçüktü; belki de daha kırılıgandı. Körlüğünü telafi etmek için defalarca Bhapa ve Pahnî'ye bel bağlamıştı. "Bu haliyle çaresiz durumda. Ve çok şey oldu

En son aklını başına getirmeye çalıştığınızdan beri değişti. Şimdi onu kendine getirmenin bir yolunu bulamaz mısınız?"

Linden başını salladı; ama hemen cevap vermedi. Kendisi için açık hale gelen algıları tanımlamak için kelimeler aramak zorunda kaldı. *Güven hakkında ne kadar sık konuşmam gerekiyor?* Çok fazla hata yapmıştı. Daha da kötüsü, aynı hataları çok sık yapmıştı. Daha iyi çözümlerin var olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı; ama nasıl olacağını bilmiyordu.

İradesini zorlayarak, "Orada çaresiz değil. Gerçekten değil. O da Anele gibi. Bunu seçti. Bu onun tek savunması. Ya da öyleydi. Bu biraz saygıyı hak ediyor. Kendini koruyabileceği başka bir yol düşünemiyorum.

"Belki de şimdi orada sıkışıp kalmıştır," diye kabul etti itirazları önlemek için. "Uzun zamandır böyle. Belki de dışarı çıkmak istiyor ama yolunu bulamıyor. Ama daha önce yaptığımdan daha derine inmezsem ona yardım edemem." Çok daha derine: onu mezarından çıkaracak kadar derine. "Ona *sahip* olmam gerekecek. Ve bu çok yanlış. Ranyhyn beni uyarmıştı. Kendi kararlarını verme hakkına sahip insanları ihlal etmekte ısrar edersem işlerin ne kadar kötüye gidebileceğini gösterdiler."

Anele birden fazla kez, farklı şekillerde, onu iyileştirme dürtüsüne karşı çıkmıştı. Atlıdan önce Stave de Esmer'den aldığı yaralara rağmen aynı şeyi yapmıştı.

"Eskiden doktordum. Kırık zihinleri olan insanlar için bir şifacı. Ve öğrendiğim tek şey onları iyileştiremeyeceğim oldu." Tanrım, bunu itiraf etmek çok zordu! Hastaları söz konusu olduğunda gerçeği kabul etmeyi öğrenmişti. Ama aynı şeyi kendi oğlu için söylemek

-"Kendilerini iyileştirmeleri gerekiyordu. Benim tek gerçek işim kendilerini güvende hissetmelerine yardımcı olmaktı, böylece belki kendilerini iyileştirme riskini alabileceklerine inanabilirlerdi.

"Artık pek şifacı sayılmam." Böyle bir katliam yapmıştı-"Ama *sahiplenme* hala yanlış. Biliyorum çünkü bana da yapıldı." *Moksha* Jehannum tarafından. "Ve bunu ben de yaptım." Covenant'a. "Covenant bana kendime güvenmemi söyleyip duruyor ama bu pek mantıklı değil." Bunun imkansız olduğunu kastetti. "Değil

Ŗu ana kadar bařardıklarımđan sonra. Bana mantıklı gelen şey Ranyhyn'e gúvenmek.

"Beni uyarmak için çok zahmete girdiler." Dúřuncelerini doldurdukları gúrúntúleri hatırlamak istemiyordu. "Sanırım onları gúrmezden gelmeyi bırakmamın zamanı geldi."

Mahrtiir ona gúnlér ónce, *hiç umut olmasa bile girişimde bulunulması gerektiğini* söylemişti. Ama aynı zamanda řóyle de demişti: *Ve bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır.*

İtirazları bekliyordu. Arkadaşları onun ne söylemeye çalıştığını nasıl anlayabilirdi? Hiçbiri Kuzgunlar tarafından ele geçirilmemiş, Joan'ın korkunç ıstırabına katılmamış ya da leş olmamıştı. Ama Coldspray'in tek cevabı kaşlarını çatarak dúřünmek oldu. Diğer Devlerin hiçbiri bir argúman sunmadı. Stave Linden'e kayıtsızca baktı; onu kabul etti. Ve Mahrtiir-

Manethrall gözle gúrúlr bir şekilde rahatladı. Kadın onun için dile getirilmemiş bir řúpheyi ya da yükú hafifletmişti. Omuzlarını kaldırarak řóyle dedi: "O halde niyetimizi değiştirmek için bir neden gúremiyorum. Daha ónce rotamızı Ranyhyn'in iradesine emanet etmeye karar vermiştik. Bu seçimi onaylamıştım. Yine óyle yapıyorum. Ne kadar az olursak olalım, daha iyi bir yol seçemeyiz. *Harucha*'nın Stave'i büyük atları çağırsın. Onların rehberliğine uyma niyetimizi yenileyelim."

Onun danışmanlığı bir hediyeydi. Linden daha fazla karar vermek istemiyordu. Bir açıdan o da Ramen gibiydi. Ranyhyn'le karşılaşma ihtimali onu rahatlatmıştı. Hyn'in gözlerindeki şefkatte, kısrağın güçlü adımlarındaki gúvende bir tür teselli, bir okşama kadar igúdüsel bir rahatlık bulabiliyordu.

Demirel kısa bir süre Mahrtiir'in tavsiyesini dúřündü. Bir an için yoldaşlarının tepkilerini taradı. Dikkatini Manethrall'a ve Linden'a geri verdiğinde yüzünde geniş bir sırıtış belirdi.

"Manethrall, sözlerin aptalca. Bir bakıma delilik. Bu nedenle bizim için bir zevk. Biz dev değil miyiz? Hepimiz aptal değil miyiz? Ve gücümüzü Dünya'nın mutlak yıkımına karşı kullanmayı arzulamıyor muyuz? O halde bizim için, her tutkumuzu ve her hayatımızı, amaçlarını açığa vuramayan canavarların iradesine teslim etmekten daha acımasız bir kader olabilir mi? Daha ónce biz

Başka bir yol görmediğimiz için bu yolu kabul ettik. Şimdi bunu yapıyoruz çünkü bu bizi memnun ediyor.

"Eğer şans eseri Dünya ve Zaman varlığını sürdürebilirse, bir gün her şeyi sadece atların emriyle -kusura bakma Manethrall-yok etmeye cüret eden Devlerin hikâyeleri anlatılacak."

Mahrtiir de sırtıyordu. Ancak Coldspray'inkinden ve diğer Devler'inkinden farklı olarak, onun yüz ifadesinde bir intikam vaadi gibi sert ve hevesli bir ifade vardı.

Roger ya da Kastenessen, diye düşündü Linden, hatta Lord Foul bile o anda Manethrall'ı görmüş olsalardı, içlerinde bir endişenin kıvranıp durduğunu hissedebilirlerdi.

"Pekâlâ," dedi tekrar. Daha güçlü görünmeye çalıştı ve belki de başarılı oldu. "Bakalım başımız belaya girmeden ne kadar yol alabileceğiz." Başka bir saldırıyla karşılaşmadan demek istiyordu. Ama aynı zamanda Devlerden çok fazla şey istemeden demek istiyordu. "Asla bundan daha hazır olamayacağım."

Sırasıyla Linden, Mahrtiir ve Swordmainnir'e başını sallayan Stave elini ağzına götürdü ve atalarının Kan Muhafızları ve Lordlar Konseyi zamanında kullandığı çağırma ritüeline başladı.

Her biri yarım düzine kalp atışıyla birbirinden ayrılan, çığlık kadar keskin üç düdük sesi. Linden, Ra'nın atlarının ne zaman ve nereye çağrılacaklarını saatler, günler ya da mevsimler öncesinden bilmelerini ve ihtiyaç duyulduklarında gelmelerini sağlayan açıklanamaz sihir karşısında hayretle başını sallayacak zamanı ancak bulabilmişti. Sonra toynakların kum üzerinde çıkardığı sessiz sesi duydu.

O kadar uzaktan duyamaması gerekirdi. Belki de atlar Ranyhyn, görkemli ve tarifsiz, Diyar'ın Toprak Gücü'nün nabızı kadar hayati ve Andelain Tepeleri kadar saygın olduğu için sesler taşınıyordu. Ancak çok geçmeden onları gördü. Kaya yığınları ve yamaçların kıvrımlarıyla kısıtlanmış bir halde, tek sıra halinde geliyorlardı: önce gururlu Hynyn, alaca ve heybetli, sonra alında hanedan arması gibi bir yıldızı olan benekli gri Hyn, sonra da Narunal, palomino ve hevesli - Mahrtiir kadar hevesli, aynı sertlikte bir havası vardı. Linden bir an için orada

artık olmayacaktı. Ama Narunal'ın arkasından başka bir Ranyhyn geliyordu; Hynyn'e oğlu kadar benzeyen, ama daha az kaslı, göğsü daha az geniş ve biraz daha küçük olan bir başka kır.

Hynyn, Hyn ve Narunal: Stave, Linden ve Mahrtiir. Revelstone'dan Efendilerin zoraki izniyle yola çıkan on kişinin sonuncusu.

Ve Jeremiah için bir dağ.

Daha önce hiç ata binmemiş olan Jeremiah için dengesini bozmayacak ve bu nedenle Ranyhyn'ine sanki hayvan taştan yapılmış gibi güvenle oturabilecek bir binek.

Linden, Naybahn ve Mhorney'nin Branl ve Clyme'ı götürüşünü izlemişti. Rhohm, Hrama ve Bhanoryl'i bir daha asla göremeyeceğine inanıyordu: binicileri ölmüştü. Rohnhyn ve Naharah'n'a, Bhapa ve Pahn'i'ye gelince, ne düşüneceğini bilemiyordu. Onların Efendileri etkileyebileceklerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Ama Jeremiah'nın bir bineği vardı! Bir Ranyhyn'in sırtında, onun kollarında olduğundan daha iyi bakılabilirdi. Ve belki, belki! Binicilik deneyimi ona rehberlik edebilir ya da onu ayırışmasından kurtarabilirdi.

Berenford Memorial'da geçirdiği yıllar boyunca tuhaf şeyler görmüştü. Bazen basit bir dokunuş yeterliydi, eğer doğru anda, doğru kişi tarafından yapılan doğru bir dokunuşsa.

Sarılmaları Jeremiah'ın ihtiyacı olan güvence değildi; ya da değildi. Bu bilgi ıstırap vericiydi. Yine de kendi kendine, onun aklını başına getirecek her türlü teselliyle yetinebileceğini söyledi.

Stave ve Mahrtiir farklı tarzlarıyla Ranyhyn'in yaklaşmasını selamladılar. Devler aynı anda hem şaşkın hem de büyülenmiş bir halde onları izlerken, eski Üstat resmî *bir şekilde Kara binicilerinden ve gururlu taşıyıcılardan, güneş-etinden ve gök-insanından* bahsetti. Aynı anda Manethrall secdeye kapandı ve hem kendini beğenmiş hem de coşkulu bir tavırla alnını kuma bastırdı.

Belli ki atların hiçbiri zorlu koşulara katılmamış ya da sınavlardan geçmemişti: Andelain'de çağrıldıkları zamanki durumlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyorlardı. Tepeler'den zamanında ayrılmış olmalı ve Yukarı Diyar'dan nispeten doğrudan bir iniş olduğunu biliyorlardı.

Hynyn boynunu buyurgan bir şekilde dikleştirerek Stave'in önünde durdu ve bir meydan okuma çığlığı gibi kişnedi. Hyn sıçrayarak Devlerin arasından Linden'e doğru ilerledi. Kısrağın sevgisi Linden'in omzuna sokulup okşanmak istemesinden belliydi. Linden istekle itaat etti; ama Hyn'in arkadaşlarından gözlerini ayırmadı.

Narunal, Mahrtiir'in uzattığı kollarının yanında durdu ve yumuşak bir talepte bulundu. Görünüşe göre aygır Mahrtiir'in hürmeti karşısında sabırsızlanıyor ve ayağa kalkmasını istiyordu. Dördüncü at diğerlerinin birkaç adım gerisinde durakladı. Genç kır atın gözleri Jeremiah'ya sabitlenmişti ama Linden yüz ifadesini yorumlayamadı. Bu gurur muydu? Beklenti mi? Korku mu?

Hynyn tekrar kişnediğinde Mahrtiir ayağa kalktı. Bir an için Narunal'ın burnunu ve boynunu okşadı, bineğiyle sezgisel bir şekilde iletişim kurdu. Sonra Linden'e döndü.

"Ringthane," dedi açıkça, "işte Khelen, sürünün aygırları arasında genç. Gençten gence, senin oğlunu doğurmaya geldi - eğer razı olursan. Ama senin rızana ihtiyacı var. Henüz babasının gururunu miras almadı ve tüm büyük atlar gibi o da hem tehlikeli hem de yüce bir görev üstlendiğinin farkında. Oğlunuza bakması için ona izin verecek misiniz? Bunu hayatı pahasına yapacaktır."

Linden Manethrall'ın böyle şeyleri nasıl bildiğine akıl erdiremiyordu. Yine de ona inandı. Dikkatli bir nezaketle, "Lütfen Khelen'e benim adıma teşekkür edin. Benim onayımı aldı."

Mahrtiir ona Ramen selamıyla karşılık verdi; ama hiçbir şey söylemedi. şüphesiz Ranyhyn'in onu anladığına güvenmek için bir nedeni vardı. Onun sözlerini aktarmak yerine hızla uzaklaştı ve Narunal'ın sırtına atladı. Gerçekten de, sanki tüm hayatını ata binerek geçirmiş gibi, sanki o ve Kordonları Ranyhyn'in sırtına binen ilk Ramenler değilmiş gibi, oturduğu yere akıp gidiyordu.

Khelen çekingen bir tavırla Jeremiah'ya birkaç adım daha yaklaştı.

"Yine senin rızanla, Linden Dev Dostu," dedi Stormpast Galesend hızlıca. Ama Linden'in cevabını beklemedi. Jeremiah'ı kaldıran Swordmain, onu Khelen'in sırtına bıraktı.

Linden umutla nefesini tuttu.

Khelen uzun bir süre boyunca tamamen hareketsiz durdu. Jeremiah'nın pijamalarının pis kokusu onu rahatsız ettiyse de genç aygır bunu belli etmedi. Bunun yerine Jeremiah'dan bir tepki bekliyor gibiydi: bir korku irkilmesi ya da rahatlama belirtisi. Ama Jeremiah hiçbir bilinç belirtisi göstermedi. Zihni çok derinlere gömülmüştü. Birkaç kalp atışı önce nasıl durduysa aynen öyle oturdu, ağzının kenarlarında biriken tükürükten habersiz, dudakları büzülmüş ve gözleri donuktu.

Linden kendi kendine iç geçirdi. Belki Khelen yürümeye -ya da koşmaya- başladığında

Sonunda Khelen başını savurdu ve sorgular gibi bir ses çıkardı. Hynyn bir homurtuyla cevap verdi ve genç tavşan Jeremiah'ı bir hazineymiş gibi taşıyarak dereden uzaklaşmaya başladı.

Sonunda Linden başını çevirdi. Stave'e baktığında, onu Hyn'in sırtına çıkarmak için geldi.

Mevsimler kadar uzun gelen günler boyunca ata binmemiş olmasına rağmen, Hyn'in aşına olduğu rahatlık ve istikrar iletişim yeteneği Linden'in kaslarına neredeyse bir anda yerleşti. Stave Hynyn'e binerken Linden, Pitchwife'inki kadar geniş bir sırtıyla cevap veren Rime Coldspray'e başıyla işaret etti.

"Böylece yeni bir yöne dönüyoruz," diye ilan etti Demir El, "aptalca ve bundan memnun. Yolculuğumuz çok çetrefilli ve çok zorlu geçti. Her yeni rota Ruhbitici kadar öngörülemmez ve bazen de geçişe izin vermekte isteksiz oldu. Yine de hiçbir zaman, şimdi önümüze serilenler kadar kararsız denizlere açılmadığımızı düşünüyorum.

"Coşku için gücümüz olsaydı, Dünya'nın kaderinin Sargasso'sunda bu Ranyhyn'in yüce gizemi tarafından yönlendirileceğimizden duyduğumuz memnuniyeti şarkılarla duyururduk."

"Evet," diye onayladı Frostheart Grueburn huysuzca. "Ve eğer nefesimizi hırıltıya ayırırsak, neşenin şarkı söylemeyen ağızda değil, duyan kulaklarda olduğuna güveneceğiz."

Cabledarm kıkırdayarak bir çuval erzakı omuzladı. Dengesizliğine rağmen Onyx Stonemage bir tane daha aldı: Ardent'in son yiyecek maddeleri ve su tulumları. Cirrus Kindwind, Ardent'in tek

yatak arşafı. Sonra usulca gülerek Stave'e fırlattı: kendisi için çok ağır olduğunu kabul eder gibi yaptı. *Haruchai* onu sanki ağırlıksızmış gibi yakaladı ve uyluklarının üzerine koydu.

"Ringthane mi?" Mahrtiir, sesinde Hynyn'in küstah güvencesine benzer bir şeyle sordu.

"Elbette," diye mırıldandı Linden. Sanki dikkati Jeremiah'ı uyandırmaya yarayacakmış gibi onu tekrar izliyordu. "Ranyhyn'e ne istediğimizi söyleyebileceğini varsayıyorum." Bir şekilde. "Eğer reddederlerse, yakında öğreniriz."

Manethrall ur-villerden biri gibi havladı. Sonra Narunal'ın boynuna eğildi, aygırı okşarken kulağa ıngırak sesi gibi gelen bir dilde bir şeyler fısıldadı. Linden, *Kelenbhrabana*'ın adını duyduğunu düşündü ama gerisini hatırlayamadı.

Devler anladıysa bile sadece sırttılar, silahlarını kontrol ettiler ve dereden ayrılmak için hazırlandılar.

Narunal en az Hynyn'inki kadar gür bir kişnemeye karşılık verdi. Mahrtiir'in bineği hemen dönüp vadinin zeminindeki yolunu takip etmeye başladı. Stave'den Linden'in fark edebileceği herhangi bir işaret gelmeden Hynyn onu takip etti. Ve Khelen de Jeremiah'nın hiçbir şekilde itilip kakılmaması ya da rahatsız edilmemesi için adımlarını dikkatle atarak onu takip etti.

Hyn yumuşak güvenceler homurdanarak Khelen'in arkasında yerini aldı. Onların ardından da Rime Coldspray önderliğindeki sekiz Swordmainnir ve arkalarında Bluntfist geliyordu.

Belli ki Ranyhyn, şirketin Arazi'nin kaderindeki rolü için en azından bu kadar sorumluluğu kabul etmeyi seçmişti.

Vadi batıya doğru kıvrılırken ve zemini nispeten açık bir yol oluştururken, Ranyhyn onu takip etti. Ama bölük savaş bölgesinin ötesine, dağ inişlerinin ötesine geçtikçe, her iki taraftaki tepeler çökmeye başladı. Linden artık aralıklarla kuzeyde ve güneyde daha uzak manzaralar görüyordu: orak yamaçlar, uzun kurak vadiler gibi toprak ve çakıl yığınlarıyla serpiştirilmişti.

Narunal ve diğer Ranyhyn sonunda kumdan oluşan soluk patikadan çakmaktaşı parçalarının tehlikeli hale getirdiği geniş bir kum ve ince toz tarlasına döndüklerinde, güneydoğuya doğru ilerleyerek Linden'i şaşırttılar.

Eminim kuzeybatıya gidiyor olmalılar? Salva Gildenbourne'a doğru değilse bile Fırtına Dağı'na doğru mu? O yönde, *Skurj* ve Sandgorgonlar Kastenessen'i savunmak için ilerlerken ormanı yerle bir ediyorlardı. Yine de atlar güneydoğuyu seçmiş, çakmaktaşı kıymıkları ve bıçaklar arasında temkinli bir şekilde ilerliyorlardı.

Covenant'ı mı takip ediyorlardı? Linden'in kalbi bu düşünceyle kıvrandı. Joan'u Ardent'in Kayıp Derinlik'ten aldığı aynı yoldan, yani *bu* yoldan aramak niyetinde olduğunu söylemişti. Ranyhyn, Covenant'ın sonunda eski karısıyla karşılaştığında Linden'in yardımına ihtiyaç duyacağına inanıyor muydu?

Eğer öyleyse, acele etmek istedi. Onu *sezaryenle* kaybetmekten korkuyordu.

reddetmesinden çok daha fazlasıydı; onu kurtarmak için gösterdiği çabalar.

Ama bölük acele edemezdi: henüz değil. Atlar toynaklarını nereye koyduklarına dikkat etmek zorundaydı. Ve Devler, sanki sivri taşlardan etkilenmiyorlarmış gibi inatla ilerliyorlar, her ağır adımda küçük toz pufları kaldırıyorlardı; ama yorgunluk adımlarını tıkıyordu. Sırtlarında kaya taşıyan kadınlar gibi hareket ediyorlardı.

"Stave?" Linden sesini yükseltmemeye ya da endişeli görünmemeye çalıştı. "Covenant bu tarafa mı gitti? Söyleyebilir misin?"

Stave hiçbir şey söylemedi. Onun yerine Mahrtiir cevap verdi, "Ranyhynler bize doğru yollarından saptılar. Yine de önümüzde biri nallı üç atın izleri var. Naybahn, Mhorney ve Harrow'un bineğinin peşinde olduğumuzu düşünüyorum.

"Sıradan bir görüşten yoksun olarak," diye itiraf etti, sınırlamalarından rahatsız olarak, "artık gerçek Ramen izciliği yapamıyorum. Yine de Timewarden'ın Alçakgönüllüler ile geçişi burada açık. Şimdilik onun yolu bizim yolumuz."

"Söyleyebilir misin-?" Linden başladı. Mahrtiir'in Narunal ve diğer atlarla olan iletişiminin boyutunu bilmiyordu. "Onu takip etmeye devam edip etmeyeceğimizi söyleyebilir misin?"

"Ringthane, yapamam." İddiasının Manethrall'ı rahatsız etmediği açıktı. "Ranyhyn ile Ramenleri arasındaki bağ" -doğru kelimeyi arıyor gibiydi- "bu şekilde açık değildir. Bizler büyük atların hizmetkârlarıyız, daha fazlası değil. Ve hizmetimizin özü *hizmettir*. Bize verilenden daha fazlasını kavramaya çalışarak kendimizle övünmeyiz."

"Yani akıllarında ne olduğunu bilmiyorsun?"

Mahrthir sakince, "Bilmiyorum," dedi.

Linden onun arkasından kaşlarını çatı. "O zaman onlardan ne yapmalarını istediğimizi anladıklarını nereden biliyorsun?"

"Ringthane." Şimdi Manethrall'ın ses tonunda bir sertlik vardı. "Ranyhyn'in düşüncelerini kavramaya çalışmamamız, onların bizimkileri kavrayamayacağı anlamına gelmez. Bizi anlayamazlarsa onlara başka türlü nasıl hizmet edebiliriz?"

"Zaman Yöneticisi güvenden bahsetti. Ve siz de onay verdiniz. Şimdi vazgeçmek istiyorsan, yap. Hyn'den ne istersen iste. Kalbinin emirlerine göre ona *emret*. Sonucu ilgiyle bekleyeceğim."

Linden bir an için bu cesareti göstermeyi düşündü. Covenant'la birlikte olmak için bir şans daha istiyordu. Yapabilirse onu korumak için. Ona neden sırtını döndüğünü anlamak için.

Ama sonra başını salladı; kendine tokat atma dürtüsüne direndi. Karanlığa doğru hızla inişini kontrol etmek için bir yola ihtiyacı vardı; ve uzun deneyimlerinden biliyordu ki, güven duyamaz hale gelirse umutsuzluğun mantığını reddedemezdi. Sonunda yenik düşecekti-

Günler önce arkadaşlarını kendisinden şüphe etmeye teşvik etmişti. Her şey iyi ve güzeldi, gittiği yere kadar. Kendisinden şüphe etmişti: bu nedenle arkadaşlarının kendi seçimlerini özgürce yaptıklarına inanması gerekiyordu. Ama o zamanki ısrarının nihai anlamı, *onlardan* şüphe etmesiydi.

Kevin Landwaster bu yüzden Kutsala Saygısızlık Ayini'ni yapmamış mıydı? Toprak'ın içinde bulunduğu kötü durumdan kendisini sorumlu tutmuş ve kendisinin başaramadığını başaracak başka bir güce güvenmemişti.

Şimdi Mahrthir onu şüpheleriyle ilgili gerçeği itiraf etmeye zorluyordu ve o bunu y a p a m ı y o r d u . Zaten çoktan yapmıştı

çok zarar verdi. Artık arkadaşlarına ve Ranyhyn'e tutunmaktan başka gerçek bir seçeneği yoktu.

Sonunda, diğer tüm alternatifler onu Adlandırılmaması Gereken Kadın'a geri götürecekti.

Onun sessizliği Mahrtiir'i tatmin etmiş görünüyordu. Başını dik ve sırtını dik tutarak Narunal'ın önünde konsantre bir şekilde ilerledi ve grubu çakmaktaşlarının arasından buzul kalıntıları gibi yığılmış şeyler ve kumtaşlarından oluşan bir bölgeye götürdü.

Ranyhyn orada güvenli bir şekilde hızlarını artırabilirdi. Ama yapmadılar. Covenant ve Alçakgönüllüler dörtnala giderken bile onlardan fersah fersah önde olabiliyorlardı. Yine de Narunal, sanki Ranyhyn'in Devlerin dayanıklılığını korumaktan başka bir amacı yokmuş gibi hareket etmeye devam etti. Sanki Linden ve yoldaşları inançlarını bir illüzyona bağlamayı seçmişlerdi.

Sanki Ranyhyn onun daha da derin bir umutsuzluğa sürüklenmesine izin vermeye niyetliymiş gibi.

Güneş Landsdrop'un kenarından batarak Aşağı Diyar'ın aşınmış arazisini gölgede bıraktığında, *kesikler* ortaya çıkmaya başladı. İlk başlarda tek tük ve geçiciydiler; Yukarı Topraklar'daki oluşumlarına kıyasla daha sık görülüyorlardı. Eski savaşlar ve tecavüzler, teoloji fırtınaları, acı yağmalarla harabeye dönmüş topraklarda aralıklarla dans ettiler: dans ettiler, titrediler ve söndüler, hiçbir tehdit oluşturmadılar. Ancak gece, höyüklerden oluşan geniş alanın üzerinde toplandıkça, Şelaleler daha sık gelmeye ve daha uzun sürmeye başladı. Bir sarsıntı gücüyle çarptılar, zamanı, taşı ve havayı kargaşaya sürüklediler. Ortadan kaybolduklarında, yokluklarının yarattığı ani boşluk Linden'in ciğerlerindeki nefesi çekti.

Bir yerlerde Joan'ın histerisi bir krize yaklaşıyor gibi görünüyordu. Ufukları endişeyle izleyen Linden, sadece Covenant'ın doğru yöne gittiğini ve Joan'ın onun geleceğini bildiğini tahmin edebiliyordu.

Joan ya da *Turiya* Herem: Joan'ın Raver'den daha zayıf olması dışında işe yarar bir ayrım yoktu.

Linden'in görebildiği kadarıyla Joan'ın zayıflığı Mutabakat'ın tek umuduydu. *Krill* ve Alçakgönüllüler onu kasırgalardan daha yıkıcı kaos girdaplarından koruyamadı. Ranyhyn bile onu -Ve sadece Harrow'un at arabasına binmişti.

Ancak Narunal, Hynyn, Hyn ve Khelen, düzensiz teklemelerine ve *kesik kesik seslerine* rağmen yiyecek ve su bulma yeteneklerini korudular. Her nasılsa kayaların arasındaki çatlaklarda küçük dereler, bitki örtüsünün yaşayamayacağı kadar kuru görünen oyuklarda inatçı ot kümeleri keşfettiler. Covenant'ın izinden ayrılmadan, ara sıra *alianta* kümeleri buldular.

Despiser'in savaşlarının ve çalışmalarının ardından, hazine meyveleri Devlerin ihtiyaçlarını karşılayamayacak kadar seyrek büyüdü. Yine de biraz viridya meyvesi, Ardent'in erzaklarının idareli kullanımı ve su tulumlarını yeniden doldurmak için birkaç fırsat Swordmainnir'i ayakta tuttu.

Yalnızca yıldızlar, ay ışığının ilk soluk belirtisi ve gece ile gündüzün sayısız yüzyıllarının bir araya gelmesiyle *oluşan kesiklerin* vahşi parıltısı tarafından aydınlatılan topluluk ilerlemeye devam etti. Görünüşe göre Ranyhyn dinlenemeyeceklerine karar vermişti.

Şelalelerin öngörülemeyen patlamasından rahatsız olan Linden, çevresinden giderek daha az emin olmaya başladı. Taş ve arazi detayları bulanıklaşarak belirsizleşti. Buna ek olarak, bir fırtınanın yaklaştığını hissetti. *Cildindeki* sınırlar havadaki karışıklığı, aşınmış rüzgârların yükselişini, ortam basıncının patlamaların şiddetine tepki olarak değiştiğini hissetti. Ama fırtınanın şiddetini tahmin etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Joan'ın deliliğinin etkileri onun dikkatini çekiyordu. Eğer bir Sonbahar çok yaklaşırsa, hazır olmalıydı.

Tehlikelere odaklanmışken atların durması onu şaşırttı. Bazalt çıkıntıları arasındaki alçak bir vadiye girmişlerdi, o kadar pürüzsüz ve kaygandı ki yıldızların uzakta terk edildiğini ima ediyorlardı. Vadinin dibinden doğuya doğru akan belli belirsiz bir su damlası akıyordu ve sert otlar, şirketin başka yerlerde bulduklarından daha fazla *alianta* ile serpiştirilmiş olarak orada hayata tutunmuştu.

Orada Manethrall ve ardından Stave atlarından indiler. Narunal ve Hynyn koşar adım uzaklaşırken Mahrtiir sessizce, "Biraz dinlenmeliyiz.

var. Ranyhyn bize göz kulak olacak."

Devler yumuşak inilti ve iç çekişlerden oluşan bir koro halinde Linden, Hyn, Jeremiah ve Khelen'in etrafında toplandılar. Bazıları katafraktlarını gevşetti, şekilli taşları çimlere bıraktı. Stormpast Galesend Jeremiah'ı bineğinden indirirken, Cabledarm ve Onyx Stonemage yemek paketlerini açmaya başladı. Tüm Swordmainnir'ler huzursuzdu, olası bir *kesiğin* büyümesinden ve kötü havanın yaklaşmasından tedirgindiler. Ama yemek ve uyku fırsatını geri çeviremezlerdi.

Khelen, Narunal ve Hynyn'in ardından hızla uzaklaşırken, Linden Hyn'in sırtından inip kısırağın gitmesine izin verdi. Stave onun için yatağını hazırlamıştı ama o bunu görmezden geldi. Mahrtiir'e "Mutabakat burada mı durdu?" diye sordu.

Manethrall ve Devler gibi o da alçak sesle konuşuyordu. Aşağı Diyar'ı bilmiyordu; gecenin içinde nelerin beklediğini bilmiyordu. Yüksek sesler dikkat çekebilirdi-

Mahrtiir neredeyse fısıldayarak, "Öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye cevap verdi. "Toynaklar önümüzden geçti. Hazine meyveleri toplandı. Ama duraklaması kısa sürdü. Burada oyalansaydı, bineğinden daha fazla iz olurdu."

"Ne kadar ileride?"

"Belki beş fersah." Şimdi Manethrall'ın sesi daha az emin geliyordu. "Kesinlikle on fersahtan fazla değil. Daha yüksek hızda, geçişinin izleri daha belirgin, adımları daha uzun olacaktır."

Linden, Covenant'ın ilerleyişinin sonuçlarını düşünmeye çalıştı. Ama bunları hayal bile edemiyordu: Aşağı Topraklar'la ilgili az sayıdaki deneyimi bu kadar güneye uzanmıyordu.

Sesini alçaltarak Stave'e nerede olduğunu sordu.

Etrafındaki Devler onu dinlediklerine dair hiçbir işaret vermediler. Bunun yerine yemek hazırlıyor, *alianta* topluyor ya da zırhlarını çıkarıp birbirlerinin ağrıyan kaslarına masaj yapıyorlardı. Yine de Linden onların eğik ilgisinin ağırlığını hissetti.

Sadece Yeremya hiçbir şey duymuyor ve anlamıyor gibi görünüyordu.

Stave'in halkının ortak anıları kesindi. "Şu anda," dedi hiç tereddüt etmeden, "Landsdrop'un eteklerini Sarangrave'in sulak alanlarından ayıran kurak marjda seyahat ediyoruz."

Düz. Bu arazi geniş değildir. Darlığı, yolumuzun Kâfir'inkini takip ettiği gerçeğini açıklayabilir.

"Şimdi dinlendiğimiz yerde, Landsdrop güneydoğuya doğru devam ediyor. Eğer Ranyhynler hızlarını artırmazlarsa, belki bir gün daha olduğumuz yerde kalacağız. Ancak o zaman hem Landsdrop'un en doğu uçurumlarına hem de Sarangrave'nin güney sınırlarına ulaşacağız. Orada, Colossus'un kırık kaidesi tepemizde dururken, onun ötesinde Landrider Nehri Ra Ovaları'ndan Ruinwash'a dönüşecek."

"Evet," diye ekledi Mahrtiir, boğuk bir hırıltıyla. "Ve Ra Ovaları'nı belirleyen Toprak Damlası fersahları boyunca pek çok yükselti vardır. Uzun zaman önce Fangthane orduları Yukarı Topraklar'a girmiş, vahşetlerini ilk olarak Ranyhyn'e ve Ramen'lerine getirmişlerdi."

Stave başıyla onayladı. "Sarangrave'nin ötesinde, Şımarık Ovalar Aşağı Diyar'ı hem doğuya, Güneşin Doğuşu Denizi'ne hem de güneye, *Haruchaï*'nin ötesine kadar doldurur. Orada Ranyhyn'in amacı ur-Lord'unkinden sapabilir, eğer önce Landsdrop'u denemeye yönelmezlerse. Bizim ve onun yolu artık Düzlük'ün ve pusuda bekleyenlerin tehlikeleriyle kısıtlanmayacaktır.

"Colossus'tan," diye devam etti, "Foul's Creche'in parçalanmış bölgesi, Güneşin Doğuşu Denizi'ne bakan kayalıklardan oluşan bir burundan kopmuş, doğunun biraz güneyinde yer alır. Colossus ile bu kiralık yerleşim yeri arasında, Yozlaşma'nın kötülüğünün etkileriyle hâlâ dolu olan Bozulmuş Düzlükler, sonra dikkatsizler için bir labirent ve tuzak olan Paramparça Tepeler ve son olarak da bir zamanlar Hotash Slay olan uzun süre soğumuş lav kütleleri sıralanır. İnancsızların Yozlaşmaya karşı ilk zaferini kazandığı dönemde Hotash Slay, Foul's Creche'nin, kadim Ridjeck Thome'un son savunmasını oluşturuyordu. Ancak Ur Lord'un zaferinin yarattığı yıkımdan sonra lavlar, kaynakları tükenene kadar Deniz'e döküldü.

"Üstatlar, Yozlaşmanın en acımasız kötülüklerinin hatıralarının kaldığı yerleri ziyaret etmenin bir anlamı olmadığını düşünerek oraya nadiren giderler. Ancak zaman zaman eski meskeninin cansızlığını teyit etmişlerdir."

Linden bir an için Stave'in ne dediğini duymadı. Kulaklarını tıkayan bir anıyı tetiklemişti; neredeyse duruyordu

Kalbini.

Joan.

Parçalanmış taşlardan oluşan çorak bir arazi, yarılmış bir uçurumun molozları.

Kayalara sonsuza dek çarpan sörfün eşsiz takla ve akışı.

Ve *Turiya* Herem.

Oh, Covenant! Gidiyordu, *oraya* gidiyordu.

Sonra aniden parlayan *gözleri* ve sezeryan ateşi onu yakaladı.

İçgüdüsel olarak kalbi sıkıştı: Dünya Gücü için çabaladı.

Ancak bir an sonra duyuları odaklandı ve Sonbahar'ın şirkete zarar veremeyecek kadar uzakta olduğunu fark etti. Eğer yaklaşırsa-

Öyle olmadı. Birkaç kalp atışı boyunca doğuya doğru kıvranarak mesafeyi artırdı. Sonra bir gök gürültüsü gibi aniden ortadan kayboldu.

Linden derin bir nefes aldı, Asa'yı tutuşunu gevşetti; çarpan nabzını sakinleştirmeye çalıştı.

Tanrı Cennette! Antlaşma-

Bu kadar çok zamansal kesintinin yarattığı fırtına giderek güçleniyordu. Ama bu tehdidi görmezden gelmek daha kolaydı.

Kalbinin tokmak darbeleri arasında kelimeleri zorlamak zorunda kaldı. "Covenant oraya gidiyor."

Stave onu anlıyor gibiydi. "Belki de," dedi omuz silkerek. "Ya da belki hedefi daha güneydedir. Ya da-"

Linden onun sözünü kesti. "Foul's Creche'e gidiyor."

"Emin misin Ringthane?" Mahrtiir gergin bir şekilde sordu. Ve Rime Coldspray ekledi: "Bu bilgiyi nereden edindin?"

"O *Joan*," diye yanıtladı Linden, sanki bu yeterli bir cevapmış gibi. "Başka nerede olabilir ki?" Ama sonra kendini açıklama yapmaya zorladı. Denize doğru uzanan bir burun. Mutabakat Illearth Taşı'nı yok ettiğinde parçalanmış. "Onu gördüm. Oradaydım."

"Değildin," dedi Mahrtiir'e. Revelstone'da bu konuyu konuştuklarında Mahrtiir de öyle demişti. "Ben o ilk *seanstan* bahsediyorum. Bizi Asa'ya götürenden. Ranyhyn ve ur-viller seni korudu." Stave'e döndü. "Ve sen de içine çekilmene izin vermedin. Raver'ı tanıdın. Uzak duracak kadar güçlüydün."

"Ama bunu yapamadım. Joan'ın zihnine kapılmıştım. Onun gördüğünü gördüm, duyduğunu duydum. Her şeyi bu kadar korkunç yapan şeylerden biri de buydu." Kalp atışları arasındaki boşluklarda, bu anı onun için diğer arkadaşlarından daha canlıydı, yaklaşan fırtınadan ya da gecenin akıl almaz sonuçlarından daha yakındı. "Kırık bir uçurumun kalıntılarını gördüm. Dalgaları duydum.

"Covenant Foul's Creche'e gidiyor."

Devler onu yakından inceledi. Ama hiçbir şey söylemediler: Falls'ta yaşadıklarını paylaşmamışlardı.

Stave Linden'in iddiasını düşündü, sonra başını salladı. "Sana karşı çıkamam. Eğer İnançsız'ın Ridjeck Thome'da sonuyla yüzleşmesi gerekiyorsa, bunu yapması uygun olur. Yine de bu içgörü bizim yolumuzu aydınlatmıyor.

"Seçilmiş" -sesini yükseltmemesine rağmen tavrı aniden sertleşti- "Ardent ölümün gerekliliğinden bahsetti. Onun sözlerini hatırlayarak, Diyar'ın hiçbir bölgesinin Bozulmuş Ovalar'dan daha fazla katliama maruz kalmadığını gözlemlemeliyim. Yukarı Diyar'a yapılan tahribat, Bozulmuş Ovalar'ın maruz kaldığı çok sayıda felaketin ve dökülen kanın yanında sönük kalır. Onların durumu Yozlaşma'nın kötülüğünün telafi edilmemiş sonucudur.

"Bu nedenle sözde ihtiyacınızın cevabının orada yatıyor olması akla yatkın değil mi?"

Linden onu görmezden geldi. Batıda bir başka *kesi* parladı ve çatırdadı. Bir fersah uzakta mı? Daha az mı? Çabucak söndü; ama yine de irkilmesine neden oldu. Tanrım, Joan kendini delirtiyordu-

Covenant'ın geleceğini biliyordu.

Linden'de kendi başına bir fırtına koptu. "*Kahretsin!*" diye bağırdı. "Onu durdurmak zorundayız." Onun gitmesine izin vererek korkunç bir hata daha yapmıştı. "Onu yakalamalı ve durdurmalıyız!"

Demir El ona baktı. "Gücümüz bu haldeyken ve Ranyhyn yürümekten memnunken mi? Böyle bir başarıyı nasıl elde edeceğiz? Ve Zaman Yöneticisi varlığımızı yasaklamadı mı?"

"Bunun çok tehlikeli olduğunu söyledi," diye karşılık verdi Linden. Onu terk etmek için bir bahane. "Ama yanlış anlamış. Bu *onun için* çok tehlikeli. Joan'ın ona zarar verme ihtiyacının, onu yok etmeden önce onu kıracağına dair kumar oynuyor." Başka ne yapabilirdi ki? Loric'in *krilleri*

onu vahŖi büyüden koru. "Ama o sadece kendi hayatıyla kumar oynamıyor. *Her Ŗeyiyle* kumar oynuyor." Bağırdığının farkında bile değildi. "Ve *bunu bemsiz yapıyor!* Onu koruyabilecek tek kiŖi benim ve o kaçmak için sabırsızlanıyor!"

"Delilik," diye onayladı Coldspray eŖit bir Ŗekilde. Linden'in öfkesi onu rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi. "Tam ve Ŗ phesiz bir aptallık." Kıkırdıyor olabilirdi. "Gerçekten de, kendim de bir Dev olduğum acı gerçeği yüzünden dengesiz olmasaydım, onun davranıŖının neredeyse bizimki kadar çılgınca olduğunu öne sürmeye cüret edebilirdim. O sadece kiminle, nasıl ve neden bahse girdiğini biliyor. Aynı Ŗey bizim için söylenemez. Daha da ileri gittik, çünkü ne d Ŗmanımızın ne de niyetimizin adını koyabiliyoruz."

Linden cevap veremedi, Frostheart Grueburn sevimli bir homurdanmayla, "Ona kulak asma, Linden Giantfriend. Demir El, tek ayağı yarılmıŖ bir Kılıayak gibi, acemice Ŗaka yapıyor. Sadece bizimki gibi zor durumlarda bir kumarın diğerine çok benzediğini ima etmek istiyor.

"Thomas Covenant her Ŗeyi kendi gücüne ve kaynaklarına ve beyaz altın sahibi bir zenginin gevrek savurganlığına bağlıyor. Biz kaderimizi, Toprak'ın ve Dünya'nın kaderini Ranyhyn'e emanet etmeyi seçtik. Zaman -eğer dayanırsa- kimin daha akıllı olduğunu ortaya çıkaracaktır."

"Ayrıca," dedi Mahrtir, "*kazalar* ve diğer kötülükler yüzünden Zaman Muhafızı'ndan daha büyük bir tehlike altında olduğumuz da doğru değil mi? Kıyaslandığında biz okuz ve orantılı olarak savunmasızız. O ve Alçakgönüllüler ise azınlıkta. Ŗ phesiz onların korunma ihtiyacı bizimkinden fazla değil."

"Buna ek olarak," dedi Stave kesin bir ifadeyle, "İnançsız'ın sözüne göre sizin yerine getirmeniz gereken ayrı bir göreviniz var. Eğer onu korumaya alıŖırsanız, henüz anlayamadığımız daha büyük bir amacı engelleyebilirsiniz."

Linden'de protestolar baŖladı. Anlamıyorsunuz. Kalbini dolduran karanlığı savuŖturmanın yolları tükeniyordu. *Mantıklı* bir Ŗey yapmak istiyorum. Joan'ın onu öldürmesine izin veremem.

Ama ondan istediği bu değildi. *Her zaman yaptığın Ŗeyi yapmanı bekliyorum.* Beklenmedik *bir Ŗey*. Ve o zaten

Ona yardım etme şansını kaçırmıştı: bunu biliyordu. Atını sürüp gitmesine izin verdiğinde, onun kaderini paylaşma ya da ondan kendi kaderini paylaşmasını isteme hakkından vazgeçmişti. Fikrini değiştirmek için artık çok geçti. Hatalarının hiçbirini geri alınamazdı. Joan Covenant'ı öldürürse, Linden'in kendinden başka suçlayacağı kimse olmayacaktı.

Güven acı bir şakaydı ve nasıl gülüneceğini unutmuştu.

Arkadaşlarının endişeli bakışlarından kaçınarak, duygusal dengesini geri kazanmış gibi davranmaya çalıştı. "Pekâlâ. Anlıyorum." Onların yanlış yönlendirilmiş güvencelerini istemiyordu. "Keşke onunla birlikte olabilseydim.

"Benim için endişelenmeyin. Hepiniz biraz dinlenmelisiniz. Uyuyabilerseniz uyuyun. Ben daha uzağı görebileceğim bir yer bulacağım. Bir Düşüş çok yaklaşırsa Ranyhyn bizi kurtaramaz."

Sonra tartışmaları önlemek umuduyla arkasını döndü. Bu karanlıkta bazaltı tırmanabileceğinden emin olmadığı için atların peşinden vadi boyunca yürümeye başladı.

Devlerin birbirlerine endişeyle mırıldandıklarını duydu, Mahrtiir'in sıkıntılı bakışlarını ve Stave'in kör bakışlarını hissetti. Jeremiah'nın boşluğu ona ihtiyacı olmadığını açıkça gösteriyordu. Asayı daha sıkı kavrayarak kendini daha hızlı yürümeye zorladı.

Ailesi ona umutsuzlukla nasıl başa çıkacağını öğretmişti; ama başka cevaplar da vardı. Berenford Memorial'daki hastalarından birkaç tane öğrenmişti.

Kısa süre sonra bazaltın ötesinde güneye doğru bir yamaç buldu. Ancak tepenin zirvesine tırmandığında, karanlık ufukları herhangi bir yönde bir taş atımından daha fazla tarayabilecek kadar yüksekte değildi; bu yüzden en yakın engele doğru ilerledi ve tekrar yukarı doğru ilerledi.

Bu yükselti ona her yönden belki de bir fersahın üçte biri kadar açık bir görüş alanı sağlıyordu. Yeterli miydi? Bilmiyordu. Ama bu görüş açısı ona uygundu. Burada artık arkadaşlarının yaydıklarını hissedemiyordu. Ve zemin, bazıları onun amacı için yeterince keskin olan gevşek taşlarla doluydu.

O da en az diğer Swordmainnir'ler kadar yorgundu ama yine de uyanık kalmaya ihtiyacı vardı. Açlık ve susuzluk onu bir süreliğine uyuklamaktan alıkoymaya yetebilirdi. Soğuk da yardımcı olabilirdi. Ama daha fazlasına ihtiyacı vardı ve başka planları vardı.

Gecenin bir yerinde, Ranyhyn'lerden biri bir soru sordu. Bu kesinlikle Hyn miydi? Ama Linden nasıl cevap vereceğini bilemedi; ve yumuşak çağrı tekrarlanmadı.

Yalnız bırakılmaya ihtiyacı vardı. Havada biriken türbülansa maruz kalan rahatsız kayaların üzerine oturduğunda, sinirleri Stave'in yaklaştığını fark etti. Elinde bir su tulumu ve bir avuç hazine meyvesi vardı. Bir omzunun üzerinde de yatak örtüsünü taşıyordu.

İç çekerek, en azından bir süreliğine onun arkadaşlığına katlanmak için kendini toparladı.

Neyse ki hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine ona su tulumunu verdi ve yatak örtüsünü yanına bıraktı. Sonra onun yanında hareketsiz durdu, meyveyi kendi hızında *alabilmesi için aliantha*'yı avuçlarının içinde tuttu.

Onun oğlu kurtulabilsin diye kendi oğlunu kaybetmişti. Onun duygularını, düşünmek istediğinden daha iyi anlamış olabilirdi.

Onun hatırı için yavaş yavaş yemeye ve içmeye gayret etti; meyvelerin canlılığının tadını çıkararak minnettarlığını ifade etmeye çalıştı. Ama onun varlığının gerginliği ona fazla gelmişti. Çok geçmeden su tulumundan yudumlamaya başladı. Bir an sonra da meyveleri adamın elinden kaptı ki adamın onunla kalmak için bir bahanesi kalmasın.

Gitmedi. O Stave'di: aşırı bedeline rağmen bağlılığını ilan etmişti.

Bir süre sonra ona gitmesi için yalvardı. "Bunu tek başıma yapmama izin ver. Lütfen." Sesi bir vıraklamadan biraz daha fazlasıydı. "Ben kayboldum. Birçoğumuz öldü ve ben çok fazla öldürdüm. Ben de Jeremiah gibiyim. Kendi çıkış yolumu bulmalıyım."

Onun konuşmaması için dua etti. İlk başta konuşmadı. Sonra sert bir şekilde öğüt verdi, "Ranyhyn'e kulak ver, Seçilmiş. Onların yetenekleri çoktur. Belki de Zaman'ın yaklaşmakta olan karışıklıklarını sezebiliyor ya da yaratıldıkları anda Düşüşleri algılayabiliyorlar. Eğer öyleyse, sizi önceden uyacaklardır."

Ondan sonra gitmişti. Linden sağlık duyularıyla, Devler'e ve Mahrtiir'e döndüğünden emin olana kadar onu izledi. Sonra küçük yemeğini bitirdi, biraz daha su içti ve dikkatini başka şeylere verdi.

Umutsuzluğa kendi ölümünü gerektirmeyen bir yanıt vermesi gerekiyordu ve Yeremya'ya yardım etmenin bir yolunu bulamıyordu.

El yordamıyla etrafında kullanabileceği bir taş aradı: ham kenarlı ya da sivri uçlu bir taş.

Gökyüzü, bol ve terk edilmiş yıldızlardan oluşan ışıltılı bir güzelliğe bürünmüştü. Covenant Joan'la yüzleşmeye onsuz gitmişti. Ranyhyn'in ondan ya da onun için ne istediğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Dünyanın Sonu Solucanı Toprak'a geliyordu. Eğer yıldızlar herhangi bir anlamda bilinçliyse, yasları kavranamayacak kadar büyük ve indirgenemezdi.

Sonunda parmakları ona uygun bir taş buldu. Yeterince keskin görünüyordu. İyi bir noktası vardı.

Sol kolunu sıvadı, teninin solgunluğunu inceledi. Ama babası bileklerini keserek kendini öldürmüştü. Bunca yıldan sonra hâlâ onun mirasını reddetmeye niyetliydi. Kot pantolonunun kumaşını çekiştirerek bir bacağını dizine kadar çekti.

Karanlığa bir cevap. Daha derine batmamak için umutsuzluğunu kontrol etmenin bir yolu.

Kendini kamburlaştırarak taşı kavradı ve kaval kemiğinin hassas etine kesikler atmaya başladı.

Bu *acıttı*. Tabii ki acıttı. Ama acı aynı zamanda ona yardımcı olacaktı. Berenford Memorial'ın doktoru olarak çok sayıda kesici ve kendini öldüren hastayla çalışmıştı. Kesmek yaygın bir semptomdu çünkü çok etkiliydi. Gönüllü fiziksel acılar, çaresiz duygusal ıstırapı bastırıyordu. Kesiciler kendilerine zarar veriyor, böylece acı onları sakinleştiriyordu. Bu onların kalan az sayıdaki güçlerini harekete geçiriyordu. Bazıları için sevinç kadar enfes bir rahatlama sağlıyordu.

Onun için de aynı şeyi yapabilir.

Bir testerenin dişleri kadar ham bir kenar ve uç kullanarak, kot pantolonundaki çimen lekelerinin istemeden oluşturduğu deseni, incik ve baldırının insan derisine hafızasından kesmeye çalıştı.

Belki de başarabilirdi. Belki de hastalarında tanık olduğu huzuru yakalayabilirdi. Zamanla, *kederin bedelini ödediğinin* işareti olan *bereket ve uzun ot izini* çoğaltmayı bile başarabilirdi. Ama bir yandan da

Her nazik, acımasız oyuk ve yırtıkta nefesi kesildi, aniden Hyn'in onun üzerinde durduğunu fark etti.

Kısrak, karanlık ufuklarda bir siluetten biraz daha fazlasıydı. Alnındaki yıldızın zayıf parıltısı zar zor görülebiliyordu: gözleri sadece sönük bir imaydı. Yine de varlığı Linden'ı utandırıyordu.

Hiçbir kesici izlenmek istemiyordu. İzlenmek, acının arzulanan etkilerini tersine çevirdi.

Linden'in bu etkilere ihtiyacı vardı. Yine de Hyn onları reddetti.

Linden inleyerek elindeki taşı attı. Kot pantolonunun paçalarını aşığı çekti. Ayağı kalkmaya çalıştı. Hyn'e küfretmek istedi ama hiç küfrü kalmamıştı: hiçbir hayati kadar acı değildi.

Şimdi sadece son yol arkadaşlarının ona ihtiyacı olduğu sürece uyanık kalabilecek kadar kendine zarar verdiğini umabilirdi.

Joan yaşadığı sürece ve

Sonunda güneş doğduğunda, sanki ufuk toz ya da küle örtölmüş gibi kısa bir kızılık içinde geldi; alametler. Sonra fırtınalar bölgenin üzerinde yuvarlanmaya başladı ve ışık kayboldu.

Her yönden rastgele yükseliyor, öyle bir güçle çarpışıyorlardı ki gök güröltüsü yeri titretiyordu. Rüzgâr ve yağmur Linden'e bir o taraftan, bir bu taraftan tokat gibi çarpıyor, onun ölçebileceğinden çok daha hızlı değişen bir sağıanak ve gök güröltüsü kargaşası yaratıyordu. Bu doğal bir yağmur ve bora kaynaması değildi. Kasıtlı, kötü niyetle de yapılmamıştı. Bunun yerine, fırtına ve sağıanakların çatışması, çok fazla düşmenin dolaylı bir sonucuydu.

Kargaşa bir öngörü gibiydi.

Şimdi her zamankinden daha fazla Ranyhyn'in duyularına güvenmek zorundaydı. Şiddetin vahşi modöstasyonları onun sezgilerini karıştıırıyordu. Hyn ya da diğer atlar uyarıda bulunmazsa, neredeyse tepesine gelene kadar bir *kazayı* fark edemeyecekti.

Bölük tekrar yola çıktığında Linden, Ardent'in son yatak takımlarını örten yer bezine sarınarak ata bindi. Bu

ona bir ölçüde koruma sağladı, soğğun kemiklerine sızmasını yavaşlattı. Ama açıkta kalan yanaklarını, açık gözlerini ısırın yağmurun düzensiz fiske ve kesiklerine engel olamadı.

Onun isteğı üzerine Fırtınabaşı Galesend battaniyeleri Jeremiah'ın etrafına sardı. Ama çocuk onları tutmak için hiçbir çaba göstermedi. Yağmur damlalarının kalın fışkırmalar ve ince sıçramalar halinde çarpmasına, kesen rüzgârların kırbacına tepki vermedi. Galesend, Khelen'in yanında yürümek zorunda kaldı, böylece Jeremiah'ın omuzlarından kaydıklarında örtülerini değıştirebilecekti.

Belki de onlara ihtiyacı yoktu. Belki de bahşedilmiş gücü onu soğuktan, ıslaktan ve rüzgârdan koruyordu. Anele için de öyle olmuştu. Yine de Linden, Galesend'in çocuğı korumak için elinden geleni yapmasından memnundu.

Bu şartlar altında Linden, Mahrtiir'in Covenant'ın izini kaybettiğini duyunca şaşırmadı. Manethrall'ın sesi kendine kızgın geliyordu; ama Ramenlerin en kurnaz ve en iyi göreninin bile bu havada, bu çamurlu zeminde toynak izlerini nasıl tespit edebileceğini merak ediyordu. Her halükârda Covenant'ın nereye gittiğini biliyordu. Clyme ve Branl da onunla birlikteydi: yolunu kaybetmeyecekti.

Yine de Ranyhyn Devlerin yürüyebileceğinden daha hızlı gitmeyi reddetti. Fırtınalar Linden'in etrafını sararak algısını daralttıkça, bir tür klostrofobiye neden oluyorlardı; ve Hyn'den acele etmesini istemekten kendini alamadı. Ama Hyn onu görmezden geldi. Atlar birlikte, ağır aksak gibi gelen bir tırıs yürüyüşü sürdürdüler.

Yine de yorgun değillerdi. Linden, Hyn'in kaslarının hazır gücünü hissedebiliyordu. Ve Ranyhyn yiyecek sıkıntısı çekmiyordu. Düzensiz aralıklarla, kendileri için yeterli ot parçaları, binicileri için *de aliantha* kümeleri bulmaya devam ettiler. Bunu başardıklarında, hem kendileri hem de binicileri yemek yiyene kadar hırpalanmış yürüyüşlerine devam etmediler. İnatla Covenant ve Alçakgönüllü'nün daha da ileriye koşmasına izin verdiler.

Şirketin bir *davaya* yakalanma olasılığını azaltmaya mı çalışıyorlardı? Linden bunu bilmiyordu. Arada sırada Narunal ya da Hynyn bir uyarı borusu çalıyordu. Ancak o zamanlarda, yağmurun iniltisi ve sağanağı dışında hiçbir şey hissetmiyordu.

rüzgar. Görünüşe göre şelaleler bu bölgeden kaybolmuştu. Joan çılgınlığını başka bir yerde yoğunlaştırıyordu, ya da öfkesi tükenmişti, ya da ölmüştü -ya da Linden yanılıyordu. Eğer binekler başka bir tehlikeye karşı tetikteyse, Linden bunu tespit edemiyordu. Duyularını genişletmek için Asa'yı kullandığında bile, hava durumu ve kendi zayıflığı dışında hiçbir tehdit algılayamadı.

Bu koşullar altında büyük *atların* korkusu ne olabilirdi ki?

Arazi yavaş yavaş değişti. Bir süre höyükler, aşınmış dişler gibi aşınmış kaya çıkıntıları ve sırlı sırtlar vardı. Sonra zemin, yeni lavlar kadar pürüzsüz, koyu renkli taştan dökülmüş tabakalara dönüştü. Daha sonra bu taşlar yerlerini öyle özelliksiz bir düzlüğe bıraktı ki, sanki düz bir şekilde dövülmüş gibiydi. Daha sonra, arazinin etindeki çatlaklar gibi erozyon olukları şirketin yolunu zorlaştırdı. Ardından, kuzeybatıdan ilerleyenleri doğuya dönmeye zorlamak için yükseltilmiş barikatlar gibi sıra sıra dizilmiş daha fazla tepe geldi.

Kuşkusuz atlar ve devler rotalarını koruyabilirlerdi. Uzun bin yıllar tepelerin hatlarını yumuşatmıştı. Ancak Ranyhynler başlarını sallayarak ve belirgin bir tiksintiyle homurdanarak yönlerinin saptırılmasına izin verdiler. İlk kez güneydoğudan çok doğuya doğru yol almaya başladılar.

Foul's Creche'e doğru mu? Linden'in hiçbir fikri yoktu.

Öğleden sonra geç saatlerde fırtınalar nihayet çekişmelerini çözdü. Rüzgârlar batıdan sert bir şekilde esmeye başladı: yağmurlar azaldı. Kısa süre sonra bulutlar şirketin arkasında yarıldı ve şafaktan bu yana ilk kez güneş ışığının onlara dokunmasına izin verdi. Gök gürültülü sağanak yağışlar başladı. Bir anda gökyüzü açıldı.

Ama Linden bulutların hızla uzaklaşmasını izlerken, ortaya çıkan gökyüzünün mavi olmadığını ürpererek gördü. Bunun yerine, sanki muazzam bir toz fırtınasının fırtınaları Yukarı Diyar'da bir yerlerde kontrolsüz alevler bulmuş ve onları orman yangınlarına dönüştürmüş gibi duman gibi gri ile renklendirilmiş bir dun rengi almıştı.

Fırtınalar gibi, havayı boyayan tonlar da *yanlış* ya da kötü niyetli hissettirmiyordu. Yine de bariz bir şekilde doğal değillerdi. Yukarı Topraklar bir çöl ya da çorak değildi.

çok fazla toz vardı. Ve mevsim hâlâ bahardı. Yağmurlar bu ölçekte bir yangına izin vermeyecek kadar bereketliydi.

"Stave!" Linden haykırdı. Rüzgâr onun adını ağzından yırttı. "*Bu da ne?*" Titreyerek gökyüzünü işaret etti.

Stave'in bir sözüyle Hynyn Hyn'in yanına geldi. Eski Üstat Linden'e doğru eğildi.

"Seçilmiş, bilmiyorum. *Harucha*'nin böyle bir hava deneyimi yok. Uzak bir çağda, Kan Muhafızları doğudan gelen ve Yozlaşmanın eseri olan kötülükleri görmüşlerdi. Ama bu o fırtınalara hiç benzemiyor."

"Ancak göreceksiniz ki," diye seslendi Rime Coldspray, "bu tuhaf lekeler rüzgâra binmiyor! Doğudan yayılıyorlar. *Bhrathairealm*'de böyle gökler zaman zaman hüküm sürer. Büyük Çöl'ün isimsiz ayinleri arasında ortaya çıkarlar. Başka bir yerde benzerlerine tanık olmadık!"

Solucan, diye düşündü Linden. Oh, Tanrım. *Sezaryenler* gökyüzünü toz ve külle doldurmamıştı. Farklı türden ölümcül güçler yayılmaya başlamıştı-

Ranyhyn'in acele etmeyi reddetmesi onu tamamen şaşırtmıştı.

Yine de atlar sıırılsıklam olmuş binicilerinin ve arkadaşlarının durumuna karşı duyarlıydı. Narunal hiçbir uyarıda bulunmadan en yakın tepeler arasındaki bir yarığa, Bargas Yarığı ya da bir sabanın eğri büğrü kesimi gibi bir boşluğa saptı. Hyn diğerlerini takip ettiğinde, Linden kısa süre sonra kendini yarığın bir tarafındaki bir tarakta buldu; tepenin altındaki kayadan daha yumuşak toprağın aşınmasıyla oluşan nispeten korunaklı bir oyuk. Minyatür bir scaur'u andırıyordu; Linden, Jeremiah, Stave, Mahrtiir ve sekiz devi içine alacak kadar geniş ve derin değildi. Yine de patlamanın savurduğu darbelere karşı bir dereceye kadar koruma sağlıyordu.

Manethrall atından indi ve Narunal hemen uzaklaştı. Galesend Jeremiah'ı yere indirdikten sonra Khelen de aynısını yaptı. Linden yorgun bir şekilde Hyn'in sırtından kaydı. Bacakları onun ağırlığını taşıırken, ihmal edilmiş bir acı kaval kemiğine saplandı. Tepkisini gizleyemeyerek irkildi.

Hâlâ çok fazla rüzgâr, çok fazla soğuk vardı. Yine de personelinden ateş etmelerini istemekte isteksizdi. O olmak istemedi

odun kadar siyah ve acıklı alevleri hatırlatıyordu. Ve gücünü fark edebilecek herhangi bir varlığa şirketin yerini duyurmak istemiyordu. Ama yoldaşları -ve belki de Jeremiah- istemese bile onun ve Mahrtiir'in ısıya ihtiyacı vardı.

Dişlerini gıcırdatmamak için sıkkan Linden alevleri çağırdı.

Korktuğu kadar karanlıktılar: gün ışığını hiç görmemiş obsidyen gibi aşılmaz bir abanoz. Görünüşe göre ondaki değişim kalıcıydı. Hiçbir şeyi temizleyemezdi.

Yine de ateşi *sıcaktı*. Etkileri iyi huylu kaldı: somut bir rahatlama. Üşümesi geri çekilen bir gelgit gibi dalgalar halinde azaldı. Etrafındaki devler kollarını onun karanlığına açıp gülümsediler. Bir süre sonra Mahrtiir'in tavrı tanıdık keskinliğini, mücadele arzusunu yeniden keşfetti. Yalnızca Stave ve Jeremiah onun nazik çabalarından hiçbir teselli bulamamış gibiydi.

İçindeki tiksintiyi görmezden gelen Linden, yoldaşlarının fırtınada acı çektiğini gösteren tüm belirtiler hafifleyene kadar Dünya Gücü harcamaya devam etti. Sonunda alevlerini söndürdüğünde, kendisinin de biraz rahatlamış hissettiğini fark etti. Onların yardımseverliği acıyan kalbine merhem olmuştu. Karanlık, tıpkı ormanda olduğu gibi onun da içindeydi, Asasının kullandığı büyülerde değil. Günahlarına ve umutsuzluğuna rağmen, Dünya Gücü'nün ve Yasa'nın temel canlılığını lekelememişti.

Henüz değil-

Her halükarda, Devlerin zırhı şaşırtıcı miktarda sıcaklık emmişti. Kovuğun içinde, sırtışlar ve şakalar kadar sevecen bir şekilde yayılıyordu. Cabledarm ve Onyx Stonemage, kesik rüzgarları, çamurlu zemini ve soğuk bir gece vaadini göz ardı ederek yiyecek ve su tulumlarını açmaya başladılar. Fırtınabaşı Galesend, Jeremiah'nın dumanı tüten battaniyelerini aldı, sıkabildiği kadar su sıktı ve sonra tekrar üzerine örttü.

Stave, Linden'in ve diğer birkaç kişinin oturacak kuru bir yeri olması için yer bezini sererken ona sordu, "Peki neredeyiz? Ne kadar yol kat ettik?"

Anı deposuna danışıyor gibiydi. "Bu tepeler bizi Landsdrop'tan Sarangrave Düzlüğü'ne doğru itti. Bunu ölçüyorum

Colossus burnunun üç fersah kuzeyinde dinleniyoruz."

"Sarangrave'e ne kadar yakınız? Tehlikede miyiz?"

Narunal ve Hynyn neden gündüz vakti, *herhangi bir kesik* yokken bu kadar ısrarla kişnemişlerdi?

Stave tereddüt etmeden cevap verdi: "Mesafenin bir fersahtan az olduğunu tahmin ediyorum. Ancak Düzlük'ün yakınlığı pek tehlike arz etmiyor. Bu bölgede sulak alan geniş ama sığdır, ara sıra bataklıklarla kapana kısılmış bir bataklıktan biraz daha fazlasıdır. Pusuda bekleyen, Sarangrave'in kalbindeki ve Lifeswallower'daki daha derin bataklıkları tercih eder. Büyük cüssesi ve vahşiliği daha gürültülü sular gerektirir.

"Ardent'in Horrim Carabal adını verdiği canavarın varlığımızdan haberdar olduğu düşünülebilir," diye kayıtsızca itiraf etti. *Harucha'nin* kesin bilgisine göre, pusuda bekleyen kişi tüm Dünya gücünü yutmaya hevesli" - Mahrtiir'e bakmak için durakladı

- "Ranyhyn'in sahip oldukları da dahil. Her türlü ayini arzulayabilir. Ama açlıkları hemen karşılık bulmaz. Pusuda bekleyen korkutucu ve ölümcüldür ama önce yavaş hareket eder, bu da dikkatinin Dünya Gücüne önemli bir uzaklıktan ya da derinlikten çekilmesi gerektiğini gösterir. "Belki de pusuda bekleyen kişi oğlunuzun geçişini fark etmiştir. Belki de

Ranyhyn'i ayırt edebiliyor. Belki de Asa'yı kullandığınızı hissetmiştir. Yine de erişiminin Sarangrave'nin sınırlarının ötesine uzandığı bilinmiyor."

Linden tekrar konuşmayınca Manethrall, "Ben memnunum," diye açıkladı. "Pusuda bekleyenlerin Ranyhyn'e olan iştahı bize tanıdık geliyor. Büyük atlar arasında diğer tehlikelerin yaratmadığı bir sıkıntı yaratır. Belli ki gün boyunca bazı endişeler onları rahatsız etmiş. Yine de *bir kaza* görünmedi. Bu nedenle, pusuda yatanın kokusundan rahatsız olduklarına inanma eğilimindeyim.

"Ancak burada ruhları teslim olmuş durumda. Bu nedenle ben de mevcut bir tehlike olmadığını düşünüyorum."

"O zaman yemek yiyelim ve dinlenelim," dedi Demir El. "Linden Dev Dostu'nun iyilikleri kalplerimizi tazeledi. Ve hiçbir Dev doğumlu yiyecekleri ve rahatlığı reddedecek kadar aptal değildir. Uykuyu da küçümsemiyoruz. Denizde ve başka yerlerde uyuduğumuz fırtınalar çoktur. Gerçekten de, Frostheart Grueburn

Latebirth, Halewhole Blunfist ve Cirrus Kindwind kıkırdarken yoldaşını dürttü-"Dire'in Gemisi'ndeki diğerleri korkulara karşı tetikte ve temkinli kalsa da. Ranyhyn'in cesareti ve uyanıklığı sayesinde hiçbir şeyden korkmuyoruz."

İç geçiren Coldspray, ısınmış katafraktında küçük alanın duvarına yaslanarak oturdu. Diğer Swordmainnir de aynısını yaptı. Ancak Linden pusuda bekleyenle ilgili olmayan endişeler yüzünden kaygılıydı. Ranyhyn'in şirketi savaşların, katliamların ve kötülüğün hüküm sürdüğü bu bölgeye götürme konusundaki ısrarı, Stave'in atların onun *ölüm ihtiyacını* karşılamaya niyetli olduğu yönündeki tahminini doğrular gibiydi. Onun ya da Jeremiah'nın.

Oğlunun iyiliği için, ihtiyacın kendisine ait olması için dua etti. Yine de bundan korkuyordu. Öldürmekten bıkmıştı, ahlaken midesi bulanıyordu ve tedavisi yoktu. Bacağı yeterince acı mıyordu.

Tanrım, Hyn'in kesmesini bölmemiş olmasını diledi. Utanç yanlışı bir acı türüydü.

Alacakaranlık ve ardından karanlık Aşağı Diyar'ın üzerine bir sis gibi çökerken, Linden ve arkadaşları azalan erzaklarından ayırabildikleri kadarını yediler. Dudağını çiğneyen Linden, Asasından daha fazla ebon ateşi çekti ve onu yetersiz barınağın taşını ısıtmak için kullandı. Sonra Devler ellerinden geldiğince uzandılar. Yavaş yavaş uykuya daldılar.

Mahrtiir Linden'le birlikte yer bezinin üzerine oturdu, görünüşe göre Linden dinlenene kadar onunla birlikte beklemeye kararlıydı. Ama Linden kot pantolonunun nemli kumaşıyla kesiklerine masaj yapıyormuş gibi yaparak kendini uyanık tuttu; ve bir süre sonra Manethrall uyumaya başladı. O zaman onun dikkatini ve korkularını paylaşacak sadece Stave kalmıştı.

Çok geçmeden gece o kadar derinleşti ki gediğin uzak duvarını göremez oldu. Isınan taşın etkisiyle dikkatinin dağıldığını hissetti. Önceki gece uyumamıştı ve kesik kaval kemiği onu ayakta tutacak kadar acı mıyordu. Fırtına Bayramı'ndan önce Galesend

Jeremiah'ı battaniyesine sarmış -yine- ve Linden ile Mahrtiir'in arasındaki yer bezinin üzerine dikkatle yatırmıştı. Eğer çocuğun gözleri kapansaydı, Linden'inkiler de kapanabilirdi. Ama Jeremiah yukarı bakıyor, sanki dinlenme ya da hayal kurma ihtiyacı kalmamış gibi hiçbir şeye bakmıyordu.

Linden onu hasta bir çocuğa bakan bir anne gibi izliyordu. Gözlerinin lekeli tonu giderek Anele'nin körlüğünün sütlü tonuna benziyordu. Jeremiah'ın yeni Dünya Gücü, ayrışmasını hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı. Bunun yerine, sanki Anele'nin armağanının sonuçları onu mezarının derinliklerine sürüklemiş gibi, görüşünü tanımlayan çamuru vurgulamış gibi görünüyordu.

Bir süre için, endişe Linden'ı yorgunluğuna rağmen uyanık tuttu.

Ancak sonunda konsantrasyonu azaldı. Bunu durdurmak için çaresizdi. Giderek düşünceleri o kadar belirsizleşti ki, Stave'in sessizce kovuktan çıktığını hissedene kadar Hynyn'in stentorian çağrısını fark etmedi.

Belli belirsiz bir telaşla başını kaldırıp yanaklarına vurdu. Bir anlık tereddütten sonra sopayı eline aldı ve demir topuklarından birini kaval kemiğindeki ve baldırındaki kesiklere bastırarak onları açtı; taze kan akıttı.

Birkaç dakika sonra Stave geri döndü. Mahrtiir'in omzuna dokunarak usulca "Manethrall" dedi. Sonra bir ayağıyla Demir El'in zırhını dürttü ve adını daha yüksek sesle söyledi.

Linden ayağa kalkmak için mücadele etti. "Ne oldu?"

Aynı anda Mahrtiir anında uyandı; ayağa kalktı. Coldspray sanki rüyaları dağıtıyormuş gibi başını salladı, onları dağıtmak için yüzünü şiddetle ovuşturdu.

Stave hiç söze girmeden, sessizce duyurdu: "Yaklaştık. Ranyhyn ayrıldı."

Aynı anda Linden "Yaklaştı mı?" diye sordu, Manethrall "Ayrıldı mı?" diye sordu ve Coldspray "Ne geliyor?" diye sordu.

Linden cevap vermekte ısrar edemeden Mahrtiir sert bir sesle, "Ranyhynler tehlikeden kaçmaz," dedi.

"Hiçbir tehlikeden kaçmıyorlar," diye karşı çıktı Stave, "pusuda bekleyenler hariç."

Pusuda bekleyen mi? Linden anlamaya çalışarak düşündü. Burada mı? Ama dedin ki-

Manethrall'ın tüm vücudu öfkeyle alev alev yanıyor gibiydi ama Stave'e karşı çıkmadı.

"Swordmainnir!" Coldspray yoldaşlarına havladı. "Bize ihtiyaç var!" Sonra Stave ile yüzleşti. "Açıklamanı bekliyorum, *Haruchai*'li Stave."

Diğer Devler irkilerek uyanıp ayağa kalkmaya başladığında Stave omuz silkti. "Tehdit edilip edilmediğimiz benim anlayışımın ötesinde. Pusuda bekleyenlerin varlığını hissetmiyorum. Sadece Ranyhyn'in artık bizi izlemediğinden ve Sarangrave yönünden küçük bir wight sürüsünün yaklaştığından eminim.

"Ancak," diye ekledi, "bu yaratıklar tamamen bilinmeyen yaratıklar değil. Daha yakın yüzyıllarda, Sarangrave Düzlüğü'nün sınırlarında keşif yapan Üstatlar tarafından bu tür wightlar gözlemlenmiştir.

"Tek başlarına ya da seyrek gruplar halinde fens ve quaglar arasında serbestçe dolaşıyor gibi görünüyorlar. İnsan şeklinde, kısa boylu ve tüysüzdürler, karanlıkta görebilmek için iyi biçimlendirilmiş büyük gözleri vardır. Efendilerin gözleri önünde, şimdiye kadar Düzlük'ün sularının ötesine geçmemişlerdir. Gözlemlendiklerinde, gözlemcilerinin farkında olmadıklarını belli etmişlerdir.

"Bir de şu var-" Stave durakladı; neredeyse tereddüt edecek gibiydi. "Üstatlara göre, hiçbir teurji ya da başka bir güç göstermediler. Aslında, tamamen zararsız göründüler. Yine de şimdi yaklaşanlar ellerinde *skest*'in zümrüt rengine benzer yeşil bir alev tutuyorlar. Bir şekilde, bu ateş onların eski yerlerinden çıkmalarını sağlıyor."

Linden çabaladı ama yetişemedi. Uykusuzluktan kendini aptal gibi hissediyordu. Stave ne diyordu? Pusuda bekleyenle ilgili hiçbir belirti görmemişti. Ama Ranyhyn ondan korkuyordu: Mahrtiir bunu inkâr etmemişti. Ve atlar gitmişti.

"Tanrım," diye nefes aldı, yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi. "Bu şeyler *köleler* mi? Pusuda bekleyenlerin hizmetkârları mı?"

Binlerce yıl önce, *Skest* kadim canavara hizmet etmişti. Horrim Carabal mı? Bu canlı asit yaratıkları Covenant ve Linden'ı, Sunder ve Hollian'ı ve küçük bir *Haruchai* grubunu pusuda bekleyenlerin tuzağına düşürmeye çalışmıştı. Tek Ağaç arayışları sona erecekti.

Covenant, Loric'in *krili* ve vahşi büyüyle pusuda yatani yaralamak için hayatını riske atmasaydı. Ve eğer o, Linden ve yoldaşları Devlerle karşılaşmasaydı: Arayışın Devleri. Ve *skest'e sur-jheherrin* denen yaratıklar karşı koymasaydı.

Artık Joan'a *Skest* bakıyordu. Jeremiah'a da onlar bakmıştı. Kaç kişilerdi?

Stave'in tarifine uymuyorlardı.

Eski Üstat yine omuz silktili. "Seçilmişler, bilmiyorum. İyi ya da kötü niyetlerini anlayamıyorum. Sadece varlığımızın işaretlendiğinden eminim. Şimdi aranıyoruz."

Ranyhyn atlılarını terk etmişti.

Oh, kahretsin! Hyn'in hareket alanı olmadan Devler, *Skest'e* benzeyen herhangi bir güçten kurtulabilirdi. Ama Hyn ve Hynyn olmadan, Narunal ve Khelen-

Tanrım, lütfen. Daha fazla öldürme.

Ironhand'in yoldaşları uyanıklığı yanaklarına sürüp katafraktlarını giyerken, Coldspray emretti, "Derhal, Swordmainnir. Durduğumuz yerde çok kolay zaptediliyoruz. İyi ya da kötü, onunla açık arazide karşılaşmalıyız."

"Evet," dedi Stormpast Galesend. "Seni duyuyoruz." Jeremiah'ı kucaklayıp bir koluna aldı; diğer kolunu kılıcını kullanmak için serbest bıraktı.

Frostheart Grueburn sırtarak, "Gerçekten de duydum," diye homurdandı. "Demir El böyle tatlı ses tonuyla konuştuğunda, Aşağı Diyar'ın tamamı tarafından duyulur."

Sanki Coldspray ona tokat atmış gibi, Grueburn başını eğdi. Sonra uzun kılıcını çekip kovuktan koşarak çıktı ve bölüğün tepelerin arasına ilk girdiği yere doğru ilerledi.

Halewhole Bluntfist ve Cabledarm hemen onları takip etti. Diğer Swordmainnir'ler küçük arkadaşlarının etrafında bir eskort gibi dizildiler. Ironhand önden giderken, Linden ve arkadaşları Cabledarm'ın peşinden gitti.

Gedik tarafından korunan Linden rüzgârın tüm şiddetini unutmuştu. Ancak bu tepeler ve bir sonraki tepeler arasındaki ovada, buz gibi hava onu bir sel gibi çarptı. Bir selin içine düşmüş gibi savrulduğunu hissetti. Karanlıkta bile

Rüzgâr onu koparıp atmasaydı, buharlaşan ve buza dönüşen nefesini görebilir ya da hissedebilirdi.

Devlerin arasında yürürken topuklarının altındaki toprak çıkırdıyordu. Toprak donuyordu-

Yüce Lord Elena'nın Emir Gücü'nü felaket bir şekilde kullanmasının ardından, ruhu Lord Foul'a hizmet etmeye zorlandığında, Berek'in Kanun Asası'nı kullanarak Toprak'a doğal olmayan bir kış yaşatmıştı. Colossus'un başında durarak Despiser'in düşmanlarını kar ve buzla kırbaçlamıştı.

Andelain'de Linden daha kötü bir şeyi serbest bırakmıştı. Bu günkü dengesiz hava, çok daha vahşi bir fırtınanın sadece ön kenarıydı.

Berek'in hayaleti Lord Foul için şöyle demişti: "*Onu ancak öfkeye kapılan ve sonuçlarını hiçe sayan biri serbest bırakabilir.*"

Bunu yapmış mıydı? Gerçekten mi? Despiser'in serbest bırakılmasını çoktan başarmış mıydı?

Eğer öyleyse, umutsuzluğa kapılmaya hakkı vardı.

Soğuk, sanki kesikler kemiklerine işlemiş gibi bacağının ağrmasına neden oldu.

Patlama gözlerinden yaşlar akıttı: göremiyordu. Coldspray rüzgârla birlikte kaybolan talepler ya da uyarılar haykırdı. Cirrus Kindwind, Latebirth ve Onyx Stonemage kısmi bir kordon oluşturmak için Grueburn, Blunfist ve Cabledarm'a katıldı. Ironhand ve Galesend ise Linden, Stave ve Mahrtiir ile birlikte kaldı.

Jeremiah hâlâ gözlerini kapatmamıştı. Göz kırıyor gibi görünmüyordu. Belki de hiç göz kırpmıyordu. Eğer öyleyse, sonunda kör olacaktı. Anele kadar kör olacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Stave Linden'in kolunu kavradı. "Katıl,

Seçilmiş." Şimdiden titremeye başlamıştı.

Gözlerini sıkarak kapattı, gözyaşlarını sildi ve tekrar açtı.

İlk başta sadece uzakta Wraithler gibi sallanan küçük yeşil alevler gördü. Temel *yanlışıkları* aşikârdı; ama çok küçüklerdi - fazla güç kullanamayacak kadar küçük.

Sonra yangınların rüzgârdan etkilenmediğini fark etti.

Patlamadan habersiz dans edip kayıtsızca hareket ettiler.

Bu imkansız olmalıydı.

Gözlerini hararetle kırıştıtararak yaratıkların biçimlerini seçti. Stave'in de söylediği gibi, belli belirsiz insana benziyorlardı. Çıplaktılar, postları ya da giysileri yoktu. Omuzlarından daha uzun değillerdi. Her birinin elinde, Illearth Taşı'nın hatıraları gibi zümrütten hızlı kusurlar taşıyorlardı. İri yuvarlak gözlerindeki yeşil parıltılar kehanetleri ya da vaatleri yansıtıyordu. Küçük olmalarına rağmen, kötülük kokan eidolonları andırıyorlardı.

Düzenli bir şekilde ilerliyorlardı ama grup halinde değil. Bunun yerine alçak araziye ve yamaçların bir kısmına yayılmışlardı: en az bir kaç kişi; belki de otuz. Linden duyularını zorlayarak aralarında hiçbir teurji bağı, hiçbir güçlendirilmiş güç görmedi. Yine de ortak bir niyetle geldiklerinden emindi.

En yakın yaratıklar hâlâ bir düzine dev adımı uzaktayken, Rime Coldspray taş glaive'ini savurdu. "Durun!" diye bağırdı ateşlerin, yeşil yansımaların şamatasına. "Dost ya da düşman, görüşmeye ihtiyacımız var! Amacınızı söyleyin. İsteklerinizi açıklayın. Gerekirse kendimizi savunacağız!"

Rüzgâr sanki hiç duyulmayacakmış gibi sesini uzaklara taşıdı.

Yine de hemen önündeki sekiz, on yaratık durdu. Birkaç adım boyunca diğerleri durmadı. Sonra, ovoidan başlayıp her iki taraftaki yamaçlara doğru giderek yayılan bu yaratıklar da durdu.

Şimdi şirket, rüzgâra meydan okuyan el ateşlerinin oluşturduğu sığ bir kavisin içinde yarı kapalı bir şekilde duruyordu.

Bir yaratık konuştu, Linden hangisi olduğunu anlayamadı. Belki de hepsi tek bir sesle konuşuyordu. Görünürde bir çaba ya da herhangi bir duygu belirtisi olmadan, "Biz Feroce'uz," dedi.

Sesi garip bir şekilde yumuşak, nemli ve tanımsızdı, ayak parmakları arasına sıkıştırılmış çamur gibiydi.

"Biz Devlerin Swordmainnir'iyiz," diye cevapladı Coldspray. Kılıcı hiç sallanmadı. "Neden geldiniz?"

Linden'in bacağındaki acı yakmaya başlamıştı. Asasının desteği olmadan ayakta duramayabilirdi.

"Aranızda," diye yanıtladı yaratık ya da yaratıklar, "güçlü bir sopa var." Hepsi aynı şeyin farklı örnekleri olabilir

varlık. "Zalim metale dokunmayacağız. İğrenç bir şey. Ama sopaya talibiz. Yüce Tanrımız onu arzuluyor."

Linden'in nefesi kesildi; nefesinin ciğerlerinden çekildiğini hissetti. Tanrım, *bacağı*-!

Tüm Devler kılıçlarını çekti. Stave Linden'a yaklaştı. Manethrall, elindeki garrote ile Stormpast Galesend ve Jeremiah'ın yakınında konumlandı.

Patlama bir fırtınaya dönüşüyordu, bir *kesitin* içindeki çorak topraklar kadar jelimsi ve kalpsizdi.

Feroce kimdi? Neydiler?

Demir El yüksek sesle, "Kanun Asası'na sahip olamazsın!" diye cevap verdi. Sesi sertti ama tehditkâr değildi. "Yine de bizimle Yüce Tanrı'nızın açlığı hakkında konuşursanız, belki de size nasıl hizmet edebileceğimizi keşfedebiliriz. Biz çekişmeden ne korkarız ne de bunu arzularız. Aksine bizim tercihimiz her konuda dostluktan yanadır. Öyleyse konuşun. İhtiyacınızın niteliğini birlikte değerlendirelim."

Yaratık cevap verirken Linden bir su sıçraması, bir balçık sızıntısı duydu: "Biz Feroce'uz. İhtiyacımız yok."

Çok sayıda yemyeşil ateşin sıçrayıp parladığını, hastalık gibi göklere yükseldiğini mi gördü? Hayır: bu sadece hayaldi. Halüsinasyon. Büyü değil.

Karanlıktan başka bir şey yoktu.

Havada ince bir değişim. Gerçekler bir kenara süpürüldü; değiştirildi.

Sanki dengesini kaybetmiş gibi anlık bir düşme, baş dönmesi hissi.

Ama kendini tuttu. Bacağı tuttu. Acımadı.

Hiç acımamıştı. Böyle bir acı yoktu. Onu çoktan unutmuştu. Sadece araba anahtarıyla oyduğu avucu acıyordu.

Çiftlik evindeydi, Covenant'ın evinde. Etrafı sallanıyor, öfkeli rüzgârlar tarafından hırpalanıyordu. Dışarıda şimşekler parlıyordu, açık gökyüzünden düzensiz bir öfke silsilesi. Gök gürültüsü binanın ahşaplarında inledi. Kirişler kuru fırtınanın gücüyle gıcırdadı.

Covenant'ın eski hayatının kalıntıları mutfak zeminini kirletiyordu. Kan, pıhtılaşan su birikintilerinde soğumuştu. Ama burada durmadı. Dönüp kaçmadı. Bunun yerine kısa bir geçide girip

Üç kapıya. Covenant'ın yatak odası. Banyo. Joan'a baktığı son oda.

Kan sıçramalarını ve el fenerinin yayılan aydınlığını takip eden Linden, koridordan aşağıya, son odaya doğru ilerledi. Başka nereye gidebilirdi ki? Jeremiah Roger'ın elindeydi.

Sol elindeki sağlık çantasının ağırlığı ona destek oluyordu. Fırtınanın çılgınlığına karşı onun ve Roger'ın dayanağıydı. Tek silahıydı. El fenerini tutuşu avucundaki küçük yarayı aşındırıyordu ama bu ışın onu koruyamayacak kadar zayıftı. **Paltosunu** evde bırakmıştı. Bilinçli olarak temiz bir kırmızı flanel gömlek, temiz bir kot pantolon ve sağlam botlar giymişti. Arabayla buraya, Haven Çiftliği'ne gelmişti ve burada ne bulacağını biliyordu.

Kapı açıldı: son oda. Ozon ve kan kokusu alıyordu. Ev titriyordu. Roger burada kasaplık yapmıştı. Ama zavallı bir hayvanı öldürmemişti. Kesinlikle hayır: Covenant'ın kalpsiz oğlu değil. Rehinelerinden birinin canına kıymıştı.

Linden kendini Covenant'ın terk edilmiş evi gibi savrulmuş hissetti. Garip bir yönelim bozukluğu onu engelledi. Nedense gömleğinin üzerinde kabuk bağlamış kir olmasını bekliyordu. Lekeler, kirler, paçavralar: sonuçlar. Kalbinin üzerinde düzgün bir delik olmasını bekliyordu. Ama fanila hâlâ temizdi. Neredeyse yeniydi. Kot pantolonunda Roger'ın yaptığı katliamdan eser yoktu.

Yakınlarda bir şimşek çaktı, yıldırım ve gök gürültüsü, uzun bir ağacın parçalanması gibi bir gürültü. Roger Jeremiah'ı almıştı. Jeremiah kızın elinin ortasına çivi gibi bir kıymık saplamıştı. Son oda bir harabeydi, yıkık dökük ve zehirliydi. Orada el fenerinin zayıf ışığıyla Sara Clint'in hayatının karanlık kalıntıları içinde kimsesiz bir yatakta yattığı görüldü. Düzinelerce kez kesilmişti, *düzinelerce kez*. Roger bileklerini ve ayak bileklerini koli bandıyla yatağın iskeletine bağlamıştı. Sonra defalarca üniformasının beyaz kumaşını keserek damarlarından kan çekmişti. Bir ritüel için hazırlık.

Statik, Linden'in saçlarını galvanik bir nimbus, bir çaresizlik halesi haline getirdi. Jeremiah! Roger, Sara'yı o bıçakla kesmişti; büyük satır, onun kirletilmiş başının yanındaki yastıktan çıkmıştı. Tatmin olduğunda, bıçağı Sara'nın kalbine saplamıştı.

Bıçağı yastığa bırakmadan önce: Linden'in yararına, ciddiyetini gösteren bir sunum.

Artık gitmişti. Jeremiah, Joan ve Sandy Eastwall'ı götürmüştü. Jeremiah'ı kurban etmek istediği yere. Ve muhtemelen Sandy'yi de. Yolu açmak için onun kanına ihtiyacı olabilirdi. Kendi annesinin hayatına bile ihtiyacı olabilirdi.

Linden bir süre Sara'nın cesedinin başında yas tutmalıydı. Kesinlikle öyle yapmalıydı. Hiç kimse Sara Clint'in en azından bu kadar takdiri hak etmediğini söyleyemezdi. O iyi bir kadındı ve öldürülmüştü.

Ama Linden'in zamanı yoktu. Roger'ın nereye gittiğini, tutsaklarını nereye götürdüğünü biliyordu. Nedenini biliyordu. Ona daha önce yetişmeliydi-

Jeremiah!

Hatırlaması gereken bir şey vardı.

-Thomas Covenant'ın öldürüldüğü ormandaki kaya parçasına ulaşmadan önce. Lord Foul'un şenlik ateşinin Jeremiah'ın elinin yarısını ve daha fazlasını aldığı yer.

Hayır, hatırlayacak bir şey yoktu.

Evet, vardı. Vardı.

Bir yüz.

Kimin yüzüydü o? Jeremiah'ın mı? Hayır. Onun kayıp yüzünü unutmamıştı. Bu onun için beyninin yolları kadar önemliydi. Bu yüzden buradaydı.

Liand'ın o zaman? Anele'nin mi? Stave'in mi?

Liand, Anele ve Stave de kimdi?

Peki neden devleri düşünmek istiyordu? Onları on yıldır görmemişti ve eski aşkıyla dikkatinin dağılmasını göze alamazdı. Şimdi olmazdı.

Acelesine rağmen Sara'yı kısa bir süreliğine onurlandırmaya çalıştı. Birkaç kalp atışı hüznün. Ama artık kan kokusu alamıyordu. Ya da ozonun. Bu kokular yapışacak kadar ağırdı. Yine de rüzgâr onları evden, kırık pencerelerden ve boşluklu duvarlardan söküp almıştı.

Onun yerine duman kokusu aldı: o kadar yoğun ve korkunç bir duman ki, Despiser'in alevlerinin sıçrayan dumanı bile olabilirdi. Zerrecikler gördü

el fenerinin ışığında. Göğsündeki basınç arttı. Boğulma tehlikesi ciğerlerini doldurdu.

Gitmesi gerekiyordu. Çok fazla zaman kaybetmişti. Bekle! Gömleği-kot pantolonu-

Hiçbir şey yok. Yeni de olabilirlerdi. Liand'ı, Anele'yi ya da Stave'i tanımiyordu, elbette tanımiyordu, bu isimleri daha önce hiç duymamıştı.

Roger, Jeremiah, Joan ve Sandy'yi ormana götürmüştü. Linden nereye gittiğini biliyordu.

Liand'ın adı nereden geliyordu -ya da Anele'nin ve Stave'in- ya da Mahrtiir'in- eğer onlarla hiç tanışmadıysa?

Eve yıldırım düşmüştü, öyle olmalıydı. Tüm bu kuru odunlar bir ateş gibi yanacaktı.

Tanrım, halüsinasyon görüyordu! Oğlunun ona ihtiyacı vardı ve o aklını kaçıırıyordu. Stave, Efendiler tarafından reddedildi. Covenant'ın elleri yanıyordu, Joan ve vahşi büyü tarafından harap edilmişti. Covenant ölmüştü. On yıl önce öldürülmüştü. Bu andan sonra hiçbir şey olmamıştı. Hepsini hayal etmişti. Her mücadeleyi, her kabusu, her kaybı. Liand ve Anele: Stave ve Mahrtiir: Pahnı ve Bhapa: Devler. Onlar hayaldi, onun dikkatini dağıtmak için gönderilmiş kimera. Onu felç etmek için. Alevler onu ele geçirene kadar. Böylece Roger'ı takip etmeyecekti.

Böylece oğlunu kurtaramayacaktı.

Sara'dan ve cinayetden uzaklaşıp yatak odasından koridora doğru koşarken duyamadığı öfke ya da dehşet çığlıkları boğazını parçaladı.

Covenant'ın yüzüğü temiz gömleğinin altındaki zincirinde asılıydı; ama beyaz altının burada onu kurtaracak gücü yoktu.

Roger istemişti. Öyle demişti. *Bu bana ait.* Aksi takdirde geçidini burada, bu evde yaratabilirdi; onu durduğu yerde mahkum edebilirdi. Ama babasının yüzüğünden yoksundu.

Lurid alevler tahtaların kenarlarını, geçidin duvarlarını kemiriyordu. Bütün ev tutuşmuştu. Bir kasırganın etkisine benzer bir sarsıntı tüm yapıyı sarstı. Linden çantasını sallayarak alevlere vurdu; dengesini yeniden sağladı.

Onlar onu yakalamadan önce yanlarından hızla geçmesi gerekiyordu. Mutfağa, oturma odasına, ön kapıya ulaşmalıydı. Gecenin içine kaçmalıydı.

Özgür Jeremiah.

Ama çoktan geç kalmıştı. Önünde, Covenant'ın odasının kapısı dışa doğru patladı, menteşelerinden bir alev gürültüsüyle fırladı. Yangın koridora doğru uludu. Gece yarısı kadar siyah dumanlar, sıcaklığın çılgın yumrukları olarak ona çarptı. Onu geriye doğru sürüklediler. Çok geçmeden ateşin kendisi de kapkara olacaktı.

Evin içinden kaçamadı.

Tıbbi çantası dışında sığağa karşı koyacak hiçbir şeyi yoktu. Onu bir kalkan gibi tutarak sendeleyerek Sara'nın yattığı odaya döndü. Sara'nın zalim ateşi.

Linden kapıyı arkasından tokatlayarak kapattı ama bunun onu korumayacağını biliyordu. Çantası onun tek savunmasıydı. Aceleyle, Mağara Şövalyeleri tarafından taciz edilerek ve öldürülerek pencereye ulaştı.

Cam kırık ve sivriydi: onu parçalara ayırabilirdi. Galt'ı öldürebilirdi.

Galt kimdi?

Yüce Tanrım! Buna bir son vermeliydi. *Hayal kurmayı* bırakmalıydı. Roger'ın Jeremiah'ı vardı. Joan ve Sandy vardı. Eğer Linden burada ölürse -eğer hayallerinin onu tuzağa düşürmesine izin verirse- oğlunu hiçbir şey kurtaramazdı.

Çantasıyla, çerçevelerindeki cam hançerlerini süpürdü. El fenerini dışarı fırlattı. Çantasını da atmak istiyordu; ama önce sağ elini pencere çerçevesine dayadı.

Bir cam parçası avucuna saplandı. Kesikten kan akıyordu. Çantasını bırakamıyordu. Ona *ihtiyacı* vardı-

-Alevlerle savaşmak için gerekliydi.

Fırtına, alev ve felaket gibi çığlıklar atarak çantayı sağ eline aldı ve kanla mühürledi. Bir sakat kadar beceriksizce, pencereden geriye doğru sürünmeye başladı.

Stave ona yardım edebilirdi ama öyle biri yoktu. Arkadaşlarının hiçbirisi var olmamıştı. Covenant bir keresinde ona *rüya* gördüğünü söylemişti. *Bir rüyayı paylaşıyoruz*. Eğer insanları, olayları ve kâbusları hayal etmeyi bırakmazsa, Roger oğlunu doğrayacaktı.

Ancak pencereden geriye doğru gitmek, kaval kemiklerini pencere çerçevesine dayamasını gerektiriyordu. Bir bacağında yarım düzine kesik hissetti, bir düzine, cam parçalarından daha fazla kesik vardı.

Evin dışında yere düştüğünde hâlâ koridordaydı. Duman ve alev ona doğru kaynıyordu, her şeyin sonu için hevesli bir kargaşa. Ama şimdi son oda, Sara'nın ölüm odası, bir cehenneme dönüşmüştü. Çiftlik evinin geri kalanı gibi harabeyle kükrüyordu.

El feneriyle birlikte sağlık çantasını da pencereden atmalıydı. Bu şekilde kaçma şansını kaybetmişti.

Ateşin uzun kolları ona doğru uzandı. Acı portakal rengi ve dayanılmaz bir sıcaklıkla kaplı siyah duman ona doğru yuvarlanıyordu.

Çılgılık atarak döndü ve kaçtı; sanki salon Adlandırılmaması Gereken'in boğazıymış gibi çılgınca koştu. Felaketin ağzı kapanmadan, sonsuza dek dehşet ve eziyete dönüşmeden önce sonunu bulmalıydı.

Roger Jeremiah'a zarar vermeden önce.

Hâlâ oğlunu kurtarmaya çalıştığı için ateşi ve dumanı çantasıyla tokatlayarak uzaklaştırdı. Çırpınarak ve çırpınarak, tüm gücüyle koştu-

-ve sona, son duvara ulaşamadı-

Bacağında sanki kaval kemiği ve baldırından kan fışkırıyormuş gibi bir ağır zonkluyordu.

-Çünkü sonu yoktu. Rüyaları tarafından ihanete uğramıştı. Salon önünde bitmek bilmez bir şekilde uzanıyordu ve alevler duvarları yutuyor, onları bastırabileceğinden daha hızlı büyüyordu ve arkasındaki fırın bir volkanın kalbine dönüşmüştü: Bane'in ihtiyacının vahşi çekirdeği ya da Roger'ın verdiği elin kükürtlü vahşeti.

Roger lav ve ıstırap püskürten bir eli nereden bulmuştu? Böyle bir güçle silaha, Sara Clint'e ya da Sandy Eastwall'a ihtiyacı olmazdı. Joan ve Jeremiah'a sahip olabilir, Covenant'ın yüzüğünü elde etmek için ne isterse yapabilirdi. Bu dünyadaki hiçbir güç onu durduramazdı.

Onun böyle bir gücü yoktu.

Baş belası yaptı. Adı Verilmemesi Gereken, Linden'in kalbini görmüş ve onu yargılamıştı. Bane'in haklı avıydı, henüz onu yutmamış bir boğazda sıkışıp kalmıştı çünkü sayısız yutulmuş kadın çılgılık atıyordu.

Bela diye bir şey yoktu. Kadınlar yoktu. Linden, Elena hakkında masallar dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Alevlerin onu tüketmesini sadece alet ve şişelerden oluşan çantası engelledi. Sadece avucunun kanaması çantaya anlam kattı; onu hayatta tuttu.

Alt bacağı açık bir yara gibi zonkluyordu. Pencere çerçevesini delmişti. Daha fazla koşamaz ya da mücadele edemezdi; ama salonun, alevlerin, dumanın ve korkunç sıcaklığın sonu yoktu.

Bu ölümdü. Cehennemdi. Her şeyin sona ermesinin acısıydı, telafi edilemez bir felaketti. Ve bunu kendi başına getirmişti. Bunu öfke ve aptallıkla kazanmıştı.

Rüzgâr alevleri savurdu. Kivılcımlarla yoğun duman, nereden geldiği belli olmayan ve hiç durmayan şimşeklerin arasında yukarı doğru süzüldü.

Bir acı spazmı bacağını koparıp aldı. Yanan döşeme tahtalarının üzerine yayıldı.

Çılgınca bir hareketle sırt üstü döndü. Çılgınca çantasını alevlere doğru savurdu.

Lanet olsun. Bu imkansızdı. Koridorun bir sonu vardı. Sara'nın öldüğü odanın duvarında sona eriyordu. Linden pencere çerçevesinin içinde ona bu kadar zarar verecek kadar cam bırakmamıştı.

Ama Jeremiah'ı kurtarma şansını kaybetmişti. Yaşama sebebini.

Kendinize güvenin.

Covenant deliydi. Ölü ve deli. İçinde güvenebileceği hiçbir şey yoktu. Önemli olan tek şey güçtü; ve savunması başarısız oluyordu. Şimdiye kadar çantasındaki tüm gerekli kaynaklar parçalanmıştı.

Kendinize güvenin.

Neye güveneyim, seni piç?

Eğer onunla konuşmuş olsaydı, onu diriltmeyebilir ve Solucan'ı uyandırmayabilirdi. Andelain'de. Ondan gelecek herhangi bir kelime oğlu kadar değerli olacakken.

Bunu yapabilir. Hayır, yapamaz. Kimse yapamazdı. Onu reddeden Covenant dışında kimse.

Saçları cızırdadı ve koktu. Kirpikleri yandı, gözleri kavruldu. Alev ve duman ağzını, boğazını ve ciğerlerini yakıp kavurdu.

Hak edilmiş işkenceler gibi kömürleşmiş lekeler gömleğini işaretledi.

Artık ölmesi gerekiyordu. Her şey, sonsuza dek Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın kâbusunda sıkışıp kalmaktan daha iyiydi.

Dünya onun gibisini bir daha görmeyecek.

Ama bacağında, kot pantolonunda da izler vardı: dizinin altında kan lekelerinden oluşan bir iz. Bir desen oluşturunuyorlardı.

Desenin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Yine de onu tanıdı.

Pencerenin dışı çerçevesinin üzerinden sürünerek geçmeye çalışmasından kaynaklanmış olamazdı. Koyu kan izlerinin altında yeşilin ipuçlarını gördü. Gözleri haşlanmıştı; neredeyse kör olacaktı. Yine de yeşil, çimen kadar esaslı görünüyordu.

Desen -eğer varsa- bir haritaydı.

Ve *orada*, gömleğinin üzerinde, alevler ve siyahlıkla çevrili: bir kurşunun geçişi kadar kesin küçük yuvarlak bir delik.

-Yine aynı şekilde.

Alevlerin ötesinde bir yerden onun adını haykıran sesler geliyordu. Uzun zamandır bağıryıyorlardı. Çok uzun zamandır. Var olmadıkları için hiç tanışmadığı arkadaşları, hayali arkadaşları, çiftlik evinin yanması ve yıkılması kadar yüksek sesle ona yalvarıyorlardı.

Kendine güvenemiyorsa bile onlara güvenebilirdi. Ya da haritaya.

Çıkış yolunu gösterdi.

Neyin dışında? Neyin içinden? Hiçbir fikri yoktu. Haritayı okuyamıyordu. Sadece takip edebiliyordu.

Nasıl yapılacağını biliyordu. *Beklemedikleri bir şey yap. Geri kalan her şey kendi kendine hallolur.*

Tek bir gerçek silahı, tek bir savunması olduğu ve kendini kurtarmayı başaramadığı için, tıbbi çantasını doğrudan ateşin dışlarının arasına fırlattı.

Her şey senin söylediğinden daha basit.

Daha basit, kahretsın!

O anda, alev alev yanan evin içinden göğsüne bir şimşek çaktı. Sarsıntı onu dümdüz etti, ciğerlerindeki acıyı dışarı attı, tüm kaslarını sersemletti. Ama çok kısa sürdü. Gece alevleri yuttu, ateşi dünyadan sildi. Önce

Kalbi öldüğünü biliyordu, yeniden atmaya başladı. Nemli çimlerin üzerinde yatarken, gerçekler etrafında anlaşılamayacak kadar hızlı dönüyordu. Nefes almak için soluklandığında, hava serin bir mutluluğa dönüşmüştü.

Bir anda bağırışlar değişti. "Linden Giantfriend!" diye haykırıyordu. Frostheart Grueburn Linden'i kollarının arasına aldı. Swordmain'in kasları aciliyetle gerildi.

"Zarar gördü mü?" diye sordu Stormpast Galesend. Sesi o kadar yüksekti ki Mahrtiir'in gergin sorgusunu bastırdı.

Rime Coldspray kükreyen bir boru gibi, "*Hayır!* Buna izin vermeyeceğim!"

"Stave! Asa!"

Hayal meyal Linden artık elinde Kanun Asası olmadığını fark etti. Sinirleri onu fırlattığını hatırlıyordu - tıbbi çantası: her ilaç, her alet. Karanlıkta yeşilimsi bir renk vardı, solgun ve zayıftı, o kadar silikti ki, göz ardı edilen yıldızları zar zor karartıyordu.

Bir Dev'in adımlarının boğuk gümbürtüsü azaldı. Sıçramaya, suya doğru koşmaya başladılar: her adımda daha da derinleşen sığ su.

Diğer ayaklar peşinden koştu. Daha küçük sıçramalar: daha küçük bir beden. Stave mi? Linden'in kalbi tekrar sıkıştı ve bir su şamatası yükseldi. Bir devden daha büyük bir şey şaha kalktı ve çırpındı.

Uzakta, şaşkın çocuklar çamur gibi çıkan küçük sesleriyle feryat ediyorlardı.

"*Linden!*" Grueburn ısrar etti. Linden'i zırhına karşı sertçe tuttu. "Konuşmalısın! Başına bir felaket geldi! *Asanı neden fırlatıp attın?*"

Manethrall bir şekilde devlerin gürültüsü, suların çalkantısı, mücadelenin soluk soluğa vuruşları arasında sesini duyurdu. "Kendine dönüyor! Ringthane, duy bizi! Neden yardımımıza engel oldun? Hangi çılgınlık seni ele geçirdi?"

Linden cevap vermedi. Veremezdi. Başını kaldıracak, gözlerini odaklayacak gücü bile yoktu. Ama çaresizlik, mücadele ve korku duydu. Ölmesi gerekirdi. Onun yerine görmeye çalıştı.

İlk başta her şey karanlıktan ibaretti. Zümrüt alevler hiç ışık saçmıyordu: sıradan görüş işe yaramıyordu. Sağlık duyusuyla,

Ancak topraktan gelen görüşüyle, nemli kumlu toprakta seyrek otları ve çalkantılı bir su sınırını fark etti. Bunun ötesinde, ayrıntılar birbirine karışıyordu. Şekiller karmaşaya dönüşene kadar birbirine karışıyor, suyu her yöne savuran bir kıvranma telaşı yaşanıyordu. Su çürük kokuyordu, çamur ve küfle doluydu, akmayan bir bataklık gibiydi.

Asasını neden atmıştı? Şimdi ona ihtiyacı vardı.

Bu onundu. *Kendisinin*. Gücünü çağırmak için onu tutması gerekmiyordu. Onun varlığını hissedebildiği sürece-

Yapamadı. Gitmişti. Ya da maskelenmişti-
Tanrım!

-Ağaçlar kadar kalın, bir koru kadar yoğun bir kötülük tarafından.

Çimenlerin kenarından, algısının erişebileceğinden daha uzağa yayılan bir çimenlik: küf, çamur ve bataklık bitkileriyle pıhtılaşmış bir sulak alan. Kökler ve çamurdan oluşan küçük gözelerin arasında su yoğun ve durgun bir şekilde uzanıyordu ve uzaklara doğru uzandıkça daha da derinleşiyordu. Bir asırdır bozulmamıştı: şimdi öyle değildi. Kadim çürümesi kaos içindeydi, kırbaçlanıyor ve kıvranıyordu, köpük ve püskürme kaynıyordu. Ve içinden ceset kokusu geliyordu, binlerce ceset o kadar uzun süre batmıştı ki çürümüşlükleri havayı tıkamıştı.

Sarangrave, diye düşündü Linden uyuşukça. Sarangrave Flat. *Burada* ne işi vardı? Arkadaşları onu neden getirmişti? Tehlikeyi biliyorlardı-

Grueburn'un göğsü her nefes alışında titriyordu. Yakınlarda bir yerden Mahrtiir öğürme sesleri çıkarıyordu. Galesend elini Jeremiah'ın ağzının ve burnunun üzerine koydu, sanki kokuyu parmaklarıyla süzmeyi umuyordu.

Çaresizce öğüren Linden, algılarını daha da zorladı.

Latebirth, Cirrus Kindwind ve Onyx Stonemage bataklığın kenarında bileklerine kadar durmuş, kendilerini bir çatışmanın içine atmaya hazırlanıyordu. Yine de düşmanlarından ya da düşmanlarından emin olamadıkları için tereddüt ediyor gibiydiler. Latebirth çimenlere baktı, kılıcını suya vuran mücadeleye doğrulttu; saldırmak için bir fırsat aradı. Ama Kindwind ve Stonemage sırtlarını Düzlüğe döndüler. Bir düzine ya da daha fazla adımlık bir boşlukta, küçük, tüysüz yaratıklar olan Feroce'un iki kümesiyle karşılaştılar; biri solda, diğeri

Diğerleri Grueburn ve Galesend'in sağında, Linden, Jeremiah ve Mahrtiir.

Yeşil alevler yaratıkların ellerinde gıcırdadı. Çamurlu feryatları, sulak araziden gelen pis koku ve çatışma arasından yükseldi ve sessizliğe gömüldü.

Kindwind ve Stonemage, Feroce'un bir saldırı girişiminde bulunmasını bekliyor gibiydi.

Sıradan nem havayı tıkamıştı. Linden'in ciğerlerini durgun bir çamur gibi doldurdu. Yaratıkların panikle çıkardığı seslere karşılık bacağı zonkluyordu. Ama ona hiç aldırmış etmediler.

Asasını çoktan fırlatıp atmıştı. Artık onunla ilgilenmiyorlardı.

Bataklıkta Coldspray, Cabledarm, Halewhole Bluntfist ve Stave, Sarangrave'in pusuda bekleyeniyle savaştı.

Oh, Tanrım. Linden o kötülüğü, o şiddetli açlığı *biliyordu*. Hatırlıyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. Yıllar ya da binlerce yıl önce, onu ve onunla birlikte herkesi öldürmeye çok yaklaştı. Güç, vahşet ve büyüklük bakımından devleri bile gölgede bırakıyordu. Antlaşma, *kril* ve vahşi büyü olmadan-

Sudan yükselen üç dokunaç saydı, hayır, dört, her biri bir Swordmainnir kadar kalındı. Her biri herhangi bir devin boyunun üç katına kadar uzayabilirdi. Ona göre bu dokunaçların tadı Illeearth Taşı'na ve çığlık atan bane'e benziyordu; Viles ve Demondim'in lorework'lerindeki en karanlık eylemlerinin atıkları gibiydiler. Bunlar şeyleşmiş yozlaşmaydı: uzun yıllar boyunca sızan zehirler, keskin ve kötücül, özlemle şişmiş bir ete dönüşene kadar birikmişti.

Pusuda bekleyen bir zamanlar *Skes'te* komuta etmiş olsa da, Linden'in algılayabildiği hiçbir büyü kullanmıyordu. Fiziksel cüssesi ve kasları onu beslemeye yetiyordu. Suyun altındaki kendi enginliğine dayanarak, rakiplerine graniti parçalamaya yetecek bir güçle saldırdı.

Cabledarm ve Bluntfist dokunaçlara karşı durdular, kılıçlarıyla kesip darbeleri savuşturdular; pusuda yatanın uzuvlarından başka türlü kaçamadıklarında uyluklarına ulaşan suyun içinde debelendiler. Linden ilk başta Stave'i ya da Ironhand'i görmedi. Suyun altına sürüklenmişlerdi, aşağıda tutuluyorlardı-

Hayır, değillerdi. Stave'in aurasının sert uzlaşmazlığı
Orada. Rime Coldspray'in cesareti karanlığa karşı haykırdı.

Linden eski Üstat ve Demir El'e odaklandığında, Asa'sına dair bir ipucu yakaladı.

Bacağı, kesikleri aside dönüşmüş gibi acıyordu. Sanki kot pantolonundaki izler kemiklerine kazınıyormuş gibi.

Asitle kazınmış, kötücül bir renk tonu.

Su ve şiddet patlamaları duyularını şaşırttı; olanları yorumlama çabalarını engelledi. Ama haritası hâlâ elindeydi. Hâlâ onu takip edebilirdi.

Çimen lekelerinin ve acının kuralsız mantığı, havanın çalkantılı engelleri arasından onu Soğuk Sprey'e, Stave'e ve Kanun Asası'na götürdü.

Hızlı darbe telaşında, dokunaçların ve kılıçların çılgınca savruluşunda onları ıskalamıştı çünkü Cabledarm ve Bluntfist'in yanında değillerdi. Suyun içinde bile değillerdi.

Yılan gibi esnek olan pusuda yatanın kıvrılan kolları onları yakalamıştı.

Bir tanesi Ironhand'in göğsüne dolanmış, onu havaya kaldırmıştı. Şimdi onu orada tutuyor, acımasızca sallıyor ve *sıkıyordu*. Cesetlerin kokuşmuş kokusu, bataklığın ıslak böğürtüsü arasında, Linden gizlenenin muazzam gücünü hissetti. Eğer canavar Coldspray'in omurgasını ya da boynunu kıramadıysa, vücudundaki yaşamı ezmek istiyordu.

Coldspray elindeki glaive'i savurdu; ama dokunaçların çırpınışları bıçağını hedefinden uzak tuttu.

Pusuda bekleyen onu öldürecek kadar güçlüydü. Sıkışı göğsünü çoktan çökertmiş, kaburgalarını kalbine ve ciğerlerine saplamış, ağzından ve burnundan kan fışkırtmasına neden olmuş olmalıydı. Yine de ezilmemişti. Hâlâ yaşıyor ve savaşıyordu.

En azından şimdilik, zırhı canavarın kolunun korkunç baskısına dayanmıştı.

Başka bir dokunaç Asa'yı ele geçirmişti. Şaftın etrafına birkaç kez sarılan kol, yarışmadan geri çekildi. Kolun iç yüzeyi küçük parmaklarla kalındı: *kavrayabiliyordu*. Ve

Cabledarm ve Bluntfist ona saldıracak kadar yakın değildi. Diğer dokunaçlar Swordmainnir'i uzakta tutuyordu.

Ama Stave asaya yapıştı. Pusuda bekleyen adamın onu uzaklaştırma çabalarına rağmen, iki eliyle tahtaya tutundu. Ayaklarını ağır sarmallara dayayarak Asa'yı gevşetmeye çalıştı.

Dokunaçtan daha güçlü olamazdı: doğrudan değil. Pusuda bekleyen için onun gücü bir çocuğunkinden farksızdı. Ve kolun çok fazla parmağı vardı. Ama Asa canavarın pençesinde küçüktü, dokunacın kalınlığıyla kıyaslandığında sadece bir daldı. Stave savaştı, pusuda yatanın tutuşunu tamamen kırmak için değil, Asa'yı bir ucundan çekip kurtarmak için.

Başarıyordu. Linden'in zar zor fark edebileceği kadar küçük adımlarla odunları bobinlerin arasından çekip çıkardı.

Canavar kavrayışını değiştirmeye çalışırsa, Asa'yı tamamen kaybedecekti.

Yine de Stave kazanamadı. Linden bunu gördü. Pusuda bekleyen taktiklerini değiştirecekti. *Harucha*'yı kenara fırlatmak için başka bir dokunaç ortaya çıkacaktı. Ya da suya ve çamura batırılacak, boğulana kadar altında kalmaya zorlanacaktı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Swordmainnir tehlikeyi en az Linden kadar net bir şekilde anlamıştı. Devlere özgü bir savaş çılgılığıyla Latebirth bataklığa hücum etti. Üçe karşı iki dokunaç, o, Bluntfist ve Cabledarm, içlerinden birinin Stave'e ulaşabilmesi için bir açıklık yaratmak üzere savaştı. Bir an sonra, Onyx Stonemage Feroce'a karşı nöbet tutmayı bıraktı ve Coldspray'in yardımına koştu.

Buna karşılık olarak beşinci bir dokunaç mücadeleye katıldı.

Linden buna dayanamadı. Covenant ona defalarca kendine güvenmesini söylemişti. *Bunu yapabilirdi*. Bacağındaki acı, adı olmayan eylemler talep ediyordu.

Bağıramayacak kadar güçsüzdü. Ciğerleri çok fazla su tutuyordu. Stonemage, Latebirth ve diğerleri onu duyamayacak kadar güçsüzdü. Kendine güvenmek, arkadaşlarına güvenmek demekti. Frostheart Grueburn'e güvenmek demekti.

"Söyle onlara," diye nefes nefese kaldı. Boğazı çiğ gibiydi, alevden kavrulmuş, dumandan sıyrılmıştı. "Coldspray'i kurtarın. Ben Stave'e yardım edeceğim."

Grueburn onu duymuş olmalı. Ona inanmış olmalı. Bir şimşek gibi gürleyen Dev, kargaşanın üzerine kükredi: "*Demir El'e!* Linden Giantfriend Stave'e yardım ediyor!"

Hepsi Linden'a inanmış olmalıydı. Bir çılgına dönüşen Latebirth, Stonemage ile Rime Coldspray'e doğru yöneldi. Bir an sonra, Halewhole Bluntfist de aynısını yaptı ve Cabledarm'ı üç dokunaçla tek başına mücadele etmek zorunda bıraktı.

Cabledarm tereddüt etmeden kirlenmiş yüzeyin, kırbaçlanmış spreynin altına daldı. Sonra kollardan birinin yanında ayağa kalktı. Pislik ve yapraklarla, çürümüş et parçacıklarıyla dolup taşan kılıcını iki eliyle savurdu; dokunaçların kalın kas ve sinirlerine sapladı.

Darbesi çok derindi. Feroce sanki delinmiş gibi feryat etti. Linden'ın bacağına asit zonkladı.

Başka bir dokunaç Cabledarm'ı yere serdi. Ancak yaraladığı kol, bir çığlık gibi gürültülü bir şekilde çimenliğe geri devrildi.

Tekrar yükselmedi. Bunun yerine suyun içinde kıvrımlı bir karık açarak kaçtı.

Aynı anda Stonemage, Coldspray'i ezmeye çalışan ağır kütleye doğru bir hamle yaptı?? ve Latebirth tüm vücudunu yatay bir hamleyle fırlattı.

-Ve Linden, Hukuk Asası'na sezgi ve çaresizlikle uzandı.

Bu onundu. *Onundu*, lanet olsun! Onu Vain ve Findail'den olduğu kadar kendi aşkından ve yasından da vahşi bir büyüyle şekillendirmişti. Sadece demir topukları bir zamanlar Berek'e aitti. Ve ölmekte olan bir Waynhim'i iyileştirmek için Dünya Gücüne ihtiyaç duyduğunda onun çağrısına cevap vermişti. Şimdi de ona cevap verecekti.

Bir dokunaç Cabledarm'ı suyun altında tutarken ve bir diğeri de Bluntfist'i kenara iterek Swordmain'i sanki ağırlıksızmış gibi savururken, Linden Asasından ateş çağırırdı.

Yedi Söz'ü soluyarak Stave'i kurtarmak için elinden geleni yaptı. Ama onun güvenliğine odaklanmayı göze alamazdı. Pusuda bekleyen canavara zarar vermek için en şiddetli alevine ihtiyacı vardı. Anlamaya çalışmadığı nedenlerden ötürü canavar Asa'yı istiyordu. Onu ürkütmediği sürece gitmesine izin vermeyecekti.

Asa'dan küçük bir ateş dili çağırdı, alevler karanlığın tonlarından daha siyahtı. Sonra bir tane daha. Bir tane daha.

Dünya Gücü ve Kanun'un her işareti Linden'i daha da güçlendirdi. Yedi Sözcük ağzını doldurdu. Teurjisinin kaybolan temizliğini geri kazanamazdı; ama onu incitici hale getirebilirdi. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, küçük alevleri ebon akkoruna dönüştü: yoğunlaştırılmış gece yarısının alevlenmesi.

Feroce'un feryatları, obsidyen bir güneşin parçası gibi bir güç Pusuda Bekleyen'in etini yakarken, yoksun çığlıklara dönüştü.

Bocalarken dokunaç tutuşunu bıraktı. Canavar onu ve asayı bataklığa düşürürken Stave asaya yapıştı.

Su anında Linden'in ateşini söndürdü. Stave için duyduğu endişe onu söndürdü. Karanlık bir rüzgâr, Sarangrave'den gücünün tüm kalıntılarını süpürüp atmış gibiydi.

Ama yeterince şey yapmıştı. Bir acı sarsıntısı pusuda yatanı yakaladı. İstirap içinde kıvranan dokunaçlar geceyi kavradı. Bıçakla ısırılmış bir kol Rime Coldspray'i serbest bıraktı. Ironhand, Latebirth ve Stonemage'ın arasına ağır bir şekilde düşerken, Cabledarm ayağa kalktı; yüzeyi kırdı ve havaya yükseldi. Linden'in yaktığı dokunaç, çırpınan suyun altında kıvrılarak uzaklaştı.

Canavar acı içinde çırpınarak geri çekildi. Uzaklaşan devasa şekillerin emişi bir püskürme gibi çimenlere çarptı. Devlerin göğüslerine ulaşacak kadar yüksek dalgalar her yöne çarptı: su ve çürümeden oluşan bir gök gürültüsü. Linden'in göğsündeki nem basıncı, sanki bir fırtına geçmiş gibi hafifledi.

Aynı anda Feroce da gizlenen adamın peşinden koştu. Hep birlikte feryat ederek Sarangrave'in sığınağına doğru koştular. Ve Düzlük'e sıçradıklarında ateşleri söndü. Suyun içinde büyüye ihtiyaç duymuyor ya da kullanmıyor gibi görünüyordardı.

Ancak son alev de yok olmadan önce Linden, Stave'in çamurdan ayağa kalktığını gördü. Çamur pıhtıları ve ceset parçaları derisine yapışmıştı. Kokuşmuş yapraklar ve saplar omuzlarından cüppe gibi sarkıyordu. Ama elinde tuttuğu Kanun Asası sanki ona zarar veremezmiş gibi; sanki Linden'in pusuda yatanı yaraladığı kara vahşet bile ona dokunamazmış gibi.

Onu gördüğünde -Soğukpüskürtme'nin Geçdoğuş ve Taşbüyücü'yle birlikte dimdik ayakta durduğunu, Cabledarm'ın görünüşe göre yara almadığını ve Bluntfist'in bataklıkta şiddetle ilerlediğini fark ettiğinde- Ihlamur, içinde bir rahatlama dalgası gibi yükseldiğini hissetti.

Sonunda Grueburn'ün kollarında rahatlarken, kesik kaval kemiğinin ve baldırının acısının geçtiğini fark etmedi bile.

8.

Ranyhyn'in Tadilatı

Sert bir rüzgârın dişleri arasında ilerleyen yol arkadaşları, geceyi geçirmeyi planladıkları karşılaştırmalı barınağa doğru ilerlediler.

Stave Asa'yı Linden'e verir vermez, yaşadığı ürkütücü çilenin etkilerine karşı koymak için tahtadan kara ateşi okşadı. Ardından etrafındaki herkesi yatıştırmak için Dünya Gücü'nü uzattı.

Onunla aynı ölçüde ihtiyaç duymuyorlardı. Rime Coldspray bile iyileşmeye ihtiyaç duymuyordu: katafraktı ve kas kütlesi onu korumuştı. Stave ise *Haruchaî*'ydi. Linden'in akkor patlamasıyla haşlanmıştı: çamur kaplamalarının altında avuç içleri ve ön kolları su toplamıştı. Yine de acısı geçene kadar onu su gibi akıtıyor gibiydi.

Cirrus Kindwind, Stormpast Galesend ve Grueburn gibi Manethrall Mahrtiir ve Jeremiah da mücadelede hiçbir rol oynamamıştı. Belirgin bir acıları yoktu.

Yine de Linden hepsiyle ilgilendi. Onları tehlikeye atmıştı. Farkında olmadan, Feroce'un büyülerine yenik düşmüştü. Yaratıkların ne yaptığını ya da nasıl yaptığını anlamamıştı; ama zihnini Haven Çiftliği'ne geri gönderdiklerinden emindi. Bir şekilde, yeşil alevleri onun gerçekliğinde bu kırılmaya neden olmuştu. Şimdiki zamanıyla bağlantısını koparmışlardı. Ve o da inanmıştı-

Bir şekilde önceki gece kendini kesmiş olması onu savunmasız bırakmıştı. Anılar tarafından yönlendirilmiş, ya da zorlanmıştı.

Sarangrave'e doğru yoldaşları. Pusuda bekleyen kişinin onlara ve Asa'sına ulaşabileceği yere.

Şimdi telafi etmeye çalışıyordu. En azından bir süreliğine, gücünün tonundan utanmadı. Zayıflığının ani sonuçlarından daha çok üzüntü duyuyordu.

Ve diğer konular daha önemliydi.

Feroce kim ya da neydi? Ne tür bir büyü kullanıyorlardı? Neden Pusuda Bekleyen'e hizmet ediyorlardı? Lurker neden onun esasını arzuluyordu?

Peki Ranyhyn neden atlılarını terk etmişti?

Grueburn'ün kollarında taşınan Linden, Mahrtir'in varlığını yakınında hissetti. Devlerin uzun adımları onu tırıs gitmeye zorluyordu ama bu çaba sıkıştırılmış öfkesine, kendi işe yaramazlığına duyduğu sessiz öfkeye uyuyordu. Ya Ranyhyn'in yaptıklarına? Linden bunu bilemiyordu.

Atılmış bir kukla gibi gevşek olan Jeremiah, Galesend'in pençesinin beşiğinde sallanıyordu. Sanki gökyüzünde yıldızlar yokmuş gibi hiçbir şeye bakmıyordu. Linden onun hiç göz kırpıp kırpmadığını hâlâ bilmiyordu. Yine de damarlarında Dünya Gücü dolaşıyordu. Onun bir parçası haline gelmişti, kan kadar gerekli ve canlıydı ve mühürlenmiş düşünceleri kadar amaçtan yoksundu.

Stave acısını dindirmişti ama hâlâ pislik içindeydi; tepeden tırnağa çamurla, yağmalanmış etle ve çürümekten beslenen bitkilerin parçalanmış kalıntılarıyla boyanmıştı. Coldspray, Cabledarm ve Bluntfist de daha temiz değildi. Tepelerden oluşan barikatlar arasında ilerlerken zırhlarının sınırlarından pis sular akıyordu. Latebirth ve Onyx Stonemage düşmemişti: sadece bacakları çamurla, saplarla ve sarmaşıklar gibi çürümüş deriyle dolanmış ve sıırıslam olmuştu. Yine de adımları yoldaşlarınıninki kadar kurşuni, eski ölümle tıkanmış, sanki Düz'ün pisliğinin dokunuşu onları duygusal olarak yaralamış gibiydi.

Ya da sanki-

Linden kendi kendine inledi.

-Kendisi çiftlik evindeki yangından kaçmak için çırpınırken, onlar da ruhani bir hastalığa yakalanmışlardı.

Neden yardımımızı engellediniz?

Tanrım, ne yapmıştı?

Alevlerin ve dehşetin karmaşasında, tıbbi çantasını fırlatmıştı. Çünkü Covenant ona "*Beklemedikleri bir şey yap*" demişti. Ve kot pantolonundaki izler ona yolu göstermişti. Asayı da aynı anda fırlatmış olmalı; Asanın onun çantası *olduğuna* inanmış olmalı.

Adını Vermemesi Gereken'in boğazı boyunca harabeden harabeye kaçarken alevleri püskürtmek için çantasını defalarca kullanmıştı. Pusuda bekleyen yaratıklar onun zihninde böyle şeyler bulmuştu. Dayanma gücü kalmadığı için çantasını yakılmaya karşı bir silah gibi kullanmıştı. Bir güç aracı-

Başına bir felaket gelmiş!

Oh, lanet olsun. Sarangrave Flat'e doğru halüsinasyon ya da anılarla dolu koridorda koşarken arkadaşlarını uzaklaştırmak için asa ateşi kullanmış olmalıydı.

Neyse ki Devler alevlere dayanabiliyordu. Stave onun çaresizliğinden kaçmış olmalı. Manethrall güçsüz olduğunu bildiği için mesafesini korumuş olmalı.

Yine de tüm yoldaşları için bir tehlikeydi.

Ama Antlaşma aynı zamanda "*Sadece kendine güven*" demişti. Bunu yapmalıydı; korkularına olduğu kadar içgüdülerine de itaat etmeliydi. Rastgele kan ve ot lekeleri arasında bir harita görmüştü. Ve Asasını dehşetin kalbine fırlatmıştı. Eğer bunu yapmasaydı, pusuda bekleyen kişi onu da alacaktı. Feroce'un açtığı yarık çok geç kapanacaktı. Kimse onu kurtaramazdı.

Başına gelenleri arkadaşlarına nasıl anlatacağını düşünürken, onu daha önce sığındıkları tepelerdeki yarığa getirdiler. Grueburn onu oyukta ayağa kaldırdığında, Linden bir anlığına Stave'in yanıklarının septik olmadığını; Rime Coldspray'in göğsünün, boynunun ve eklemlerinin gerçekten de bütün olduğunu; Cabledarm, Latebirth, Bluntfist ve Stonemage'in ciddi bir yarası olmadığını doğruladı. Sonra Asasının enerjilerini etrafındaki taşla çevirdi, Toprak Gücünü ve Yasayı ısı derecesine ayarladı. Eğer Stave ve Swordmainnir rüzgârdan zarar görmediyse, en azından o, Jeremiah ve Mahrtiir sıcak olacaktı. Ve ısı

ıslak giysileri kuruturdu. Daha sonra pisliğin bir kısmı fırçalanabilirdi.

Feroce ona nasıl bu kadar kolay hükmedebilmişti? Cevabı biliyordu. Bacağının alt kısmında açtığı kesikler onun gerçek zayıflığını ortaya çıkarmıştı. Umutsuzluğa doğru inişinin eğimi artıyordu. *Fangthane'nin kötülüğü tarafından sizin için hazırlanmış yollarda yürüyorsunuz.* Yaptığı ve hissettiği her şey Despiser'in tasarımlarına olan bağlılığını daha da arttırıyordu.

Ama kesikleri de onu kurtarmıştı. *Çelişkide umut vardır. Bereketin ve uzun otların işaretine* anlam vermişlerdi. Kendi kanı, Gezintinin Eşiği'ni ziyaret ettiğinden beri taşıdığı bir yazıyı yorumlamıştı.

Bu zengin vadi Ramen ve Ranyhyn için bir yerleşim ya da dinlenme yeri idi.

Olanları düşündükçe, Linden Ranyhyn'in davranışlarından daha da rahatsız olmaya başladı. Büyük atlar onun adına başka dehşetlerle de karşılaşmıştı. Neden şimdi şirketi terk etmişlerdi? Zayıflamaya başladığında mı?

İç geçiren Rime Coldspray zırhını çözdü ve yere bıraktı. Sonra da ısınmış taşa yaslanarak oturdu. Cabledarm ve Halewhole Bluntfist onu takip etti: diğer Swordmainnir takip etmedi. Görünüşe göre nöbet tutmaya devam etmek niyetindeydiler. Kaşlarını tiksintiyle çatan Latebirth ve Stonemage bacaklarındaki kiri temizledi. Cirrus Kindwind kılıcını çekti ve yarığın uzunluğunu izlemek için oyuktan ayrıldı. Stormpast Galesend, Jeremiah'ı rahatsız etmek istemiyormuş gibi onu tutmaya devam etti. Ama Grueburn, Linden'in yakınında kaldı. Belki de Kılıç Ustası, Ferroce geri dönerse müdahale etmeyi planlıyordu.

Linden Mahrtiir'i sorgulamak istedi. O ya da hiç kimse Ranyhyn'i açıklayamazdı. Ama daha ilk sorusunu soramadan, uzaklardan gelen bir kışneme rüzgârı delip geçti.

Hynyn'in sesine benziyordu.

Kızgın gibiydi.

Bir başka kışneme yarığa doğru ilerledi, yaklaşıyordu. Kindwind hızla her iki yöne baktı; arkadaşlarına şöyle cevap verdi

başını sallıyordu. Yine de Mahrtiir kovuğun sıcaklığını terk ederek sakat Dev'in yanında durdu.

Linden toynaklarının sert zeminde çıkardığı hafif gümbürtüyü hissedene kadar nefesini tuttu. Sonra hafifçe gevşedi. Atlardan biri yaklaşıyordu. Birden fazlası geri dönmüştü.

Bir an sonra Manethrall güneye baktı. Kindwind o yöne doğru başını salladı. Saygısını göstermek için kılıcını kınına soktu. Linden rüzgârın arasından toynak seslerini daha net duydu. Sonunda Hynyn'in mağrur başını barınağın kenarından gördü; aygırın gözlerindeki öfke parıltısını gördü.

Mahrtiir hiç tereddüt etmeden secdeye kapandı. Ama Hynyn Manethrall'a bakmadı. Aygır çok kızgındı ya da Linden aniden çok utandığını düşündü. Hynyn onun yerine dikkatini Stave'e v e r d i . Gecenin karanlığında alnındaki yıldız yine de bir talebi andırıyordu.

Stave anlamış gibi görünüyordu. Belki de Hynyn'e güveniyordu. Ya da belki de zihninde bir arzu oluşturmuştu ve aygırın ona kulak vereceğinden emindi. Kendisi, Linden ve yoldaşları Revelstone'a doğru at *sürerken* de benzer bir şey yapmıştı. Hiçbir şey söylemeden hemen Hynyn'in yanına gitti; atın sırtına atladı.

Mahrtiir'i görmezden gelmeye devam eden Hynyn, yarığın içinde dönüp tırıs la uzaklaştı.

Linden ve Devler izlerken, Manethrall ayağa kalktı. Sargısı, öfkesinin yatışmadığı gerçeğini gizlemiyordu. Ancak Linden onu Hynyn'e kızgın olmadığından emin olacak kadar iyi tanıyordu. Aksine, aygırın kırgın gururunu paylaşıyor gibiydi.

"Ramen'in Manethrall'ı," diye sordu Coldspray sessizce, "burada neler olduğunu anlıyor musun?"

Mahrtiir'in elleri kıvrıldı ve sanki boğazını sıkmak için can atıyormuş gibi gerildi. Dişlerinin arasından mırıldandı: "Hynyn özür diliyor. Ranyhyn'in yaptıkları yüzünden tehlikeye girdik. Ama somut zarara uğrayanlardan sadece Stave at sürüyor. Bu yüzden sadece Stave onların ilk pişmanlıklarını kabul etmeye uygundur." Manethrall acı bir şekilde omuz silkti. "Bundan daha fazlasını bilmeme izin verilmedi."

Duygularına dikkat etmeye çalışan Linden, atların neden Sarangrave'e bu kadar yaklaşma riskine girdiklerini sormadı. Onun yerine, "Anlamadığım çok şey var. Eğer Ranyhyn'ler Pusuda Bekleyen'den korkuyorlarsa, bir nedenleri olmalı." İyi bir sebep. Aksi takdirde binicilerini asla terk etmezlerdi. "Bize ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Yapamam," diye tersledi Mahrtiir. "Bana sorma" demek istemiş olabilir. "Hiçbir Raman atlı ayinine katılmadı. Onların düşüncelerini ve bilgilerini bu şekilde paylaşmayız."

Linden dudağını ısırđı; bir cevap peşinde koşmadı. Bunun yerine sadece Manethrall'a baktı ve onun kendine hakimiyetinin yüzeyinin altında kıvranan tutkuları izledi.

Devler onu sessizce incelediler. Sağlık duyuları dışında yüzlerini seçemiyordu. Yine de onların endişelerini, meraklarını, anlama arzularını ve sessizliğine saygı duyma isteklerini hissetmiş olmalıydı. Birkaç dakika boyunca kendi kendisiyle boğuşur gibi göründü. Sonra yavaş yavaş omuzları çöktü.

"Yine de spekülasyon yapıyoruz." Sesini alçak tuttu. "Nasıl yapmayalım? Onlar Ranyhyn. Sarangrave'in iğrençliğinden korktukları Kan Muhafızları ve Lordlar tarafından bile bilinirdi; onlar diğer tüm korkuların efendisidir. O halde nasıl olur da onların tek zayıflıklarının doğasını kavramaya çalışmayız?"

Yanaklarını ovuşturdu; bandajının güvenliğini kontrol etti. Sanki acı veren bir yükü üstleniyormuş gibi açıklamaya başladı.

"Atların Babası büyük *Kelenbhrabanal*'ın hikayesi geniş çapta paylaşılmıştır. Uzak bir çağda, *kresh* ve diğer kötülüklerin saldırısı Ranyhyn'i yok olmakla tehdit ettiğinde, *Kelenbhrabanal*'ın Fangthane ile tedavi etmeye çalıştığı bir sır değildir. Zayıflayan sürüsünü kurtarmak isteyen *Kelenbhrabanal*, onlarınkine karşılık kendi hayatını teklif etti. Bu karanlık değiş tokuşa Fangthane ihanet niyetiyle hemen razı oldu. Böylece *Kelenbhrabanal* boğazını düşmanına teslim etti ve *kanı* son damlasına kadar döküldü - ve *kresh* hala geldi, Ranyhyn kaçmak dışında hayatta kalamayana kadar yakıp yıktı. Kalplerinin evini terk ettiler. Ramenleri hizmetlerine alıp onlar için savaşına kadar da geri dönmediler.

"Bu masalı bir zamanlar tüm Ülke halkı bilirdi. Şimdi ise unutuldu."

Linden bu hikâyeyi daha önce duymuştu ama Devler duymamıştı. Gözlerinde masallara duydukları sevgiyle merakla dinlediler.

"Ama Ramenler arasında," diye devam etti Mahrtiir, "*Kelenbhrabanal*'ın gizemi sayısız nesiller boyunca düşünülmüştür." Sesine yavaş yavaş bir hüzün karıştı. "Yüzyıllar boyunca, hikâyelerimizi anlatırken ve yeniden anlatırken, merak ettik ve tekrar merak ettik. Ve her zaman aynı soruya geri döndük. *Kelenbhrabanal nasıl* öldürüldü?"

"Lordların her çağında, Fangthane'nin bedensiz bir şeytan olduğu konusunda teminat aldık. Evet, istediği zaman fiziksel maddeye hükmedebilir ya da onu yok edebilir. Ve şüphesiz onun ayinleri somut bir tezahür yeteneğine sahiptir. Yine de özü cisimsizdir. Bu yönüyle, bir konukçuya sahip olmadıklarında doğrudan güç kullanamayan Yağmacılara benziyor.

"Peki *Kelenbhrabanal*'ın öldürülmesi nasıl gerçekleşti?" Manethrall hüzünlü bir hayal alemine dalmıştı. Konuşurken sanki bir şeyler anlamaya çalışıyormuş gibi başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdi. "Eğer Fangthane Atların Babası'nı öldürmek için bedene bürünürse, *Kelenbhrabanal*'ın toynakları altında fiziksel ölüm riskini göze almış olur. Ve *Kelenbhrabanal*, Fangthane'nin dolaylı olarak kullandığı büyülerle üstesinden gelinemeyecek kadar büyük bir efendiydi.

"Yine de *Kelenbhrabanal* gerçekten öldürüldü. Kanı döküldü. Nesilden nesile Ramenler kendilerine sordular, Nasıl? *Kelenbhrabanal*'ın hayatı hangi yolla ondan koparıldı?"

"Ranyhynler ihanet dışında hangi suçun yasını tutarlar?"

Orada Mahrtiir öfkesini geri kazandı. Sesi daha keskinleşti; daha ısrarcı. Tavrı değiştikçe Linden'in dikkati de keskinleşti. Sorularını hiç düşünmemişti ama nereye varacaklarını tahmin edebiliyordu.

Atlı ayinde Ranyhyn'in utanç duyduğunu öğrenmişti. O zamanlar, Elena'nın kaderi için kendilerini nasıl ve neden suçladıklarını anlamıştı. Ama şimdi Mahrtiir'in daha derin bir açıklama getireceğinden şüpheleniyordu. Dolaylı olarak, neden bu kadar canavarların

Büyük atlar Ramen'den aldıkları özverili hizmetin aynısını başkalarına da verirken bunu biliyor ve yeterli buluyorlardı.

"Biz sadece kendi aramızda spekülasyon yapıyoruz," dedi Manethrall. Hâlâ alçak sesle konuşuyordu ama altında yatan öfke açıkça ortadaydı. "Bu tür konularda hiçbir bilgimiz yok. Yine de Ranyhyn'in Sarangrave'nin pusuda bekleyenine karşı duyduğu korku -bu kötülüğe karşı ve başka hiçbir şeye karşı- kesindir. Böylece zihnimizde *Kelenbhrabana*'ın gizemi, bir başka gizem olan Ranyhyn korkusuyla iç içe geçmiş oldu. Ve doğruluğundan emin olmamakla birlikte, Fangthane'nin Atların Babası'nı öldürdüğü aracın pusuda bekleyen kişi olduğunu tahmin ediyoruz.

"Belki de yanılıyoruz. Fangthane'nin emrini yerine getirecek hizmetkârları hiç eksik olmamıştır. Yine de spekülasyonumuzun özü kalıyor. Ramenlerin karşılaştığı kötülükler arasında Ranyhyn'i pusuda bekleyenlerden başkası korkutamaz. Ve büyük atların *Kelenbhrabana*'ın ölümünü unutmadığından eminiz. Her kısarak ve aygır hainliği ve dehşeti öğrenene kadar, nesiller boyunca her atlıda hatıraları yenilenir. Bu nedenle, tahminimizce, kederleniyorlar, korkularına hakim olamıyorlar ve utanıyorlar."

Manethrall'ı duyan Linden onun öfkesini anladı - ve belki Hynyn'inkini de. Covenant'ın çiftlik evi hâlâ zihninin arka planında yanıyordu: utanç duymak için kendi nedenleri vardı. Ama Mahrtiir'in tahminleri onun sormadığı bir soruyu gündeme getirmişti.

Ranyhyn şirketin yolunu seçmişti. Neden Sarangrave Düzlüğü'ne doğru sürüklenmeyi tercih etmişlerdi? Tepelerden oluşan barikatlar arasından başka bir yol bulabilirler miydi? Bölüğü -Linden ve Kanun Asası'nı- Feroce'a ve pusuda bekleyenlerin açlığına maruz bırakarak hangi amaca hizmet etmişlerdi?

Kadın sorusunu suçlama gibi görünmeyecek bir şekilde sormanın yolunu ararken, Manethrall'ın tavrı yine değişti. Sanki bir ret cevabı bekliyormuş ve bunu kabul etmek istemiyormuş gibi, "Elimden geldiğince cevap verdim. Şimdi, Ringthane, benim de bir cevaba ihtiyacım var. Feroce'un sana bir *büyü* uyguladığı çok açık. Yine de Asa'ninkine denk bir güce sahip değillerdi. Tüm yoldaşların seni kurtarmak için müdahale edebilirdi ama sen yardımımıza izin vermedin. Ateşle ve görünüşte korkuyla, gizlenenin kucağına koşarken bizi reddettin.

"Sizi yöneten zorlama hakkında biraz açıklama istiyorum."

Linden istemeden de olsa yüzünü buruşturdu. Arkadaşlarına bir açıklama borçluydu: bunu biliyordu. Ama kırılmalığını kendini kesmekle başlanmamıştı. Adını Vermemesi Gereken Kadın'la karşılaşmasından ya da Roger'ın ihanetinden ve *Melenkurion* Skyweir yönetimindeki *Croyel*'den de kaynaklanmamıştı. Bunu önceki hayatından beraberinde getirmişti. Nihayetinde kökleri Sara Clint'in ve Covenant'ın evinin yıkıntılarının ötesine, Linden'in oğluna olan aşkının beyhudeliğine, Covenant'ın öldürölmesini engelleyememesine ve oradan da affedilmemiş ebeveynlerinin kızı olma durumuna uzanıyordu. Umutsuzluğunun gerçek kaynaklarını tarif etmek istemedi.

Yine de Mahrtir'e cevap vermeyi reddedemezdi. Onun ihtiyacı ve Devlerin gözlerindeki acı onu zorluyordu.

Boğazındaki ani kalınlaşmaya karşı yutkunarak Linden kararsız bir şekilde, "Feroce-her ne iseler. Daha önce hiç hissetmediğim bir tür güçleri var. Bir tür cazibe." Sağlık duyularıyla bile Roger'ın kendini gizleyebildiği ya da kılık değiştirebildiği teurjiyi asla delememişti. "Ama hepsi zihnimdeydi. Her şeyi ele geçirdi" -tekrar yutkundu-"kafamın içinin tamamını.

"Ele geçirme değildi. Beni kendi düşüncelerini düşünmeye zorlamadılar. Hissettiklerimi kontrol etmediler. Bunun yerine zaten kim olduğumu bana karşı kullandılar. Beni inandırmak için kendi anılarımı kullandılar-"

Orada durmak istedi. Arkadaşları gerisini hayal edebilir miydi? Ama hayır: Mahrtir'in duruşu daha fazlasını talep ediyordu. Devlerin beklenti dolu dikkati yalvarmayı andırıyordu.

Onlara ne zaman güvenmeye başlayacaktı?

Özel bir iniltiyle, büyüünün içinde serbest bıraktığı şey hakkında dayanabildiği kadarını onlara anlattı.

Roger ve Jeremiah. Covenant'ın çiftlik evi. Sara Clint. Yangın. Alevlerle mücadele. İsmi Verilmemesi Gereken Kadın. Yinelenen acı ve dehşet. Çaresiz kaçış.

Linden konuşurken Rime Coldspray'in gözleri büyüdü. Frostheart Grueburn nefesinin altında dev yeminleri mırıldandı. Ama Linden duraksamaya izin vermedi.

Bu insanlar onun arkadaşlarıydı-

Olabildiğince çok ayrıntıyı atladı. Bunları tekrar yaşamak istemiyordu. Ancak dayatılan halüsinasyonların etkilerini kendine açıkladığı gibi yorumladı.

"Alevleri yendiğimi düşündüğümde, seninle savaşıyor olmalıyım. Ben kaçmaya çalışırken seni uzak tutuyordum. Ama Asa'yı fırlattığımda Feroce büyüsünü kaybetti. İstedikleri ben değildim." *Yüce Tanrımız buna aç. Güç çubuğu.* "Bir anda kapana kısıldığıma inanmayı bıraktım. Ev ve yangın yok oldu ve ben yine buradaydım."

Sonunda Linden başını eğdi. Daha fazla ne söyleyebilirdi ki?

Manethrall Mahrtir bir süre sessizce ona baktı. Sonra, ciddiyle başını salladı. "Ringthane, ben memnunum." Kendisinden taşınması istenen yük kadar incitici bir yükü kabul ettiğini kastetmiş olabilirdi.

Hayretler içinde kalan Rime Coldspray, "Bizden gizlediğin çok şey var Linden Giantfriend, hem de açığa çıkan çok şey. Timewarden'ın oğlunun yaptıklarının nedenleri hakkında hiçbir şey söylemiyorsun. Yine de oğlunu uzun zamandır, büyük bedeller ödeyerek aradığını açıkça belirtiyorsun. Ve eski dünyanızdan çok az bahsetseniz de, onun tehlikelerle dolu olduğunu anlamamıza izin verdiniz. Kendi özünü içermeyecek kadar az olan bu az sayıda kelimeyle, denemelerinizin önemini ima ediyorsunuz.

"Bu yüzden seni selamlıyorum, Seçilmiş Ringthane." Otururken iki avucunu göğsüne bastırdı, sonra kollarını kalbini açıyormuş gibi genişçe açtı. "Bir kez daha yaşamı ölümün dışları arasından çekip aldın, tıpkı en başından beri kendi hesabına yaptığın gibi. Eğer Asanı bir kenara atmasaydın-"

Demirel şaşkınlıkla başını salladı. "Sekiz Swordmainnir'in Sarangrave'in pusuda bekleyeniyile boy ölçüşemeyeceğini kabul etmekten utanmıyorum. Son gücümüzü harcayabilir ve çok fazla acıya sebep olabilirdik. Ama sonunda canavar Kanun Asası'yla birlikte senin de canını alırdı ve artık tüm umutlar kaybolurdu. Andelain'de oğlunuzu kurtarmak için Asanızı teslim ettiniz. Bunu tekrar yaparak hem kendinizi hem de bizi kurtardınız.

"Bu nedenle," diye devam etti daha sessiz bir şekilde, "sizden bir konuda onay istiyorum. Daha fazla teslim olma zorunluluğunun önüne geçmek istiyorum. İzninizle, Frostheart Grueburn, Feroce'un başka bir yaklaşım denemesi durumunda Asanızın koruyuculuğunu üstlenecek. Onun zihninin de sizinki gibi büyüye kapılmayacağından emin olamayız. Ancak-"

Oniks Taşbüyücü, "Öyle olmayacak," diye ekledi. "Grueburn'den bahsediyorsun, onun doğal şaşkınlığı diğer karışıklıkları dışlar."

Devlerden birkaçı kıkırdadı; ve Grueburn karşılık verdi, "Tüh ve aptal, Taşbüyücü. Yeryüzünde şaşkınlıkla seninki kadar içli dışlı olan bir Dev var mı?"

Ama Coldspray'in tavrı ciddiyetini koruyordu. "Ancak," diye ısrar etti, "Asa ona ait değil. Onu kullanma konusunda ne becerisi ne de yeteneği var. Eğer Pusuda Bekleyen'in köleleri onu rahatsız ederse, biz müdahale edebiliriz.

"İzninizle, Linden Giantfriend," diye tekrarladı.

İçgüdüsel bir isteksizliği bastıran Linden başını salladı. Liand'a Asası konusunda birden fazla kez güvenmişti. Frostheart Grueburn'e de güvenebilir miydi?

Feroce geri dönerse vereceği tepki, aklına tekrar girmeden önce onları parçalara ayırmak olabilirdi. Ama bu daha fazla öldürme ve daha fazla umutsuzluk anlamına gelirdi. Sonunda o da annesi gibi olacak, bedelini hak etmeyen birine onu acılarından kurtarması için yalvaracaktı.

Jeremiah'yı kurtarmadaki ilk başarısızlığının bedelini çoktan çok fazla insan ödemişti.

Önceki gece uyumamıştı. Şimdi uyudu. Sığınağın kısmi toprak gücüyle ısınarak yer bezinin üzerine uzandı, sonra da onu etrafına sardı. Rüzgârın düzensiz iniltisi ve törpüsüne, mevsimsiz soğuğun kesiciliğine rağmen Linden Avery sanki kaçıyormuş gibi uykuya daldı.

Gecenin geri kalanında rüyasında şenlik ateşleri ve alevler içindeki evleri; Kayıp Derinlik'te ağzı açık bir mengene gibi duran kaba bir tahtı; kırkayakları ve samimi vebayı gördü. Uykunun derinliklerinde, bir elini kot pantolonunun cebine soktu ve Jeremiah'nın oyuncak yarış arabasını sanki kâbusları ve kötülükleri savuşturan egemen bir tılsımmış gibi kavradı.

Frostheart Grueburn onu başka bir cevapsız günün şafağını karşılamak için dürterek uyandırdığında hâlâ arabaya tutunuyordu.

Güneşin uzaktan yükselmesiyle birlikte, kül kadar gri bir ışık tepelerin arasındaki boşluğa sürüklenmişti. Linden gözlerindeki hayal bulanıklığını kırıştırıp sersemlemiş gibi bakarak doğrulduğunda Stave'in geri döndüğünü gördü.

Temizdi. Gerçekten de temizlenmiş görünüyordu. Bataklık kirinin tüm izleri cildinden ve savaşın gölgelediği tuniğinden silinmişti. Hynyn onu temiz bir su kaynağına götürmüş olmalıydı. Orada, eski kan lekeleri bile yok olana kadar parşömen giysisini bir kayaya vurmuş olmalıydı.

Şimdi Manethrall Mahrtiir ile Grueburn arasında durmuş, tek gözüyle Linden'e bakıyor ve sanki hayatında hiç sabırsızlanmamış gibi bekliyordu.

Onun temizliği Linden'in kendi durumunu düşünmesine neden oldu. Sarangrave'de kirlenmemişti. Ama hâlâ yağmur ve sert rüzgâr altında at sürmenin kirini taşıyordu. Onun da banyoya ihtiyacı vardı; saçlarını yıkaması gerekiyordu. Giysilerine gelince-

Hiçbir şey değişmemişti. Gömleğinin aşırı yıpranmış fanilas dikenler tarafından koparılmış gibi görünüyordu. Kalbinin atmayı bırakması gereken yerde küçük bir delik vardı. Mahdoubt'a duyduğu minnettarlıktan geriye kalan tek şey, etek ucundan bir yama kopardığı yıpranmış ipliklerdi.

Kot pantolonunun dizlerinin altındaki her iki bacağında da yeşil çizgiler, okuyamadığı bir yazıyla durumunu açıklıyordu. Kendini kestiği yerde, küçük kan lekeleri çim lekelerini karmaşıklaştırıyor, içeriğini gizlemek veya dönüştürmek için onları değiştiriyordu.

Rüyaları savaşa dönüşmüş gibi her uzvu ağrıyan Linden ayağa kalktı. Latebirth'ten bir su tulumu ve biraz yiyecek alırken, Stave ona, "Ranyhyn bizi bir

Ruinwash'ın bir kolu. Orada tatlı su bulacağız ve *alianta*."

Cabledarm ekşi bir sesle, "Bu iyi," diye mırıldandı. "Sarangrave'in pisliği" -yüzünü buruşturdu- "yapışıp kaldı. Hâlâ burun deliklerime saldırıyor. Ovalayarak çıkaramıyorum."

Ironhand ve Stonemage başlarını sallayarak onun hoşnutsuzluğunu paylaştılar.

"Ama gecikmemenizi tavsiye etmeliyim," diye ekledi Stave. "Seçilmiş, Manethrall'ın büyük atlarla olan iletişiminden yoksunum. Yine de Hynyn'de yeni bir aciliyet hissediyorum. Ranyhyn acele etmek istiyor gibi görünüyor."

"Bırakalım hayvanlar ne isterlerse istesinler," diye yanıtladı Coldspray. "Biz yıkanmalıyız. Çürüme ve kötülük artık ciğerlerimizi tıkamadığında adımlarımızı daha hızlı atabileceğiz."

Acele mi? Linden sormak istedi. Neden şimdi? İki gün yürüdükten sonra mı? Ama yol arkadaşlarının hiçbirinin cevaplayamayacağı soruları soramayacak kadar sersemlemişti. Şaşkın bir halde içti, çiğnedi, yuttu ve hazır olduğuna inanmaya çalıştı.

Olabileceği kadar hazırды.

Latebirth şirketin azalan erzaklarını yeniden paketledi, battaniyeleri sıkı bir rulo halinde bağladı. Görünüşe göre Devler ve Mahrtiir, Linden uyurken yemek yemişlerdi; ya da yemekten vazgeçmeyi tercih etmişlerdi. Fırtınabaşı Galesend, Linden'a Jeremiah'ı beslediğini söyledi ama Jeremiah hiçbir işaret vermedi. Linden Stave'e, Mahrtiir'e ve Rime Coldspray'e başıyla selam verdikten sonra, Cirrus Kindwind'in önderliğinde tepelerden güneye doğru yola koyuldular.

Güneşin doğuşuyla birlikte rüzgâr da kesilmişti. Şimdi hava tutulan bir nefes kadar durgundu: gittikçe ısınıyordu. Yine de gri kalmıştı, hiç meydana gelmemiş yangınlar ve toz fırtınalarıyla lekelenmişti. Gökyüzü kurşuni bir renge bürünmüştü, sanki Ülkenin doğusunda bir pişmanlık bulutu çökmüştü. Pusun içinden, bıkkın güneş cılız bir şekilde parlıyordu.

Bölük donuk ışıktaki Hyn, Hynyn, Narunal ve Khelen'i açık arazide beklerken buldu. Dar bir ovanın ötesinde eğri büğrü bir bariyer daha yükseliyordu, sonra bir başkası. Ama Linden önündeki engellere aldırış etmedi. Sadece Hyn'i tekrar gördüğü için mutluydu.

Kısrağın geri döneceğini bilmeliydi. Ranyhyn'ler Sarangrave Düzlüğü'nün yakınlarında ne aramış olurlarsa olsunlar

kendilerini binicilerinden kurtarmak.

Linden'e yaklaşırken Hyn'in gözlerinde mahcup bir ifade belirdi; bir utanç ifadesi. Son anda, benekli gri tereddüt etti. Linden'in ulaşamayacağı bir yerde durdu ve cılız bir soru sordu. Ancak Hynyn'in sert homurtusuna karşılık olarak Hyn bir adım daha yaklaştı, sonra bir bacağını büktü ve başını eğerek eğildi.

Oh, dur, diye düşündü Linden. Seni suçlamıyorum. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Ama eminim kendine göre sebeplerin vardır. Ne olduklarını bilseydim, onaylayabilirdim bile.

Onlar Ranyhyn, Tanrı aşkına. Bir şeyler düşünürler.

Linden kısırağı rahatlatmak için yanına gitti ve kollarını Hyn'in boynuna doladı.

Manethrall Mahrtiir Narunal'ın önünde kısa bir süre secde ettikten sonra bineğinin sırtına atladı. Galesend Jeremiah'ı Khelen'in üzerine bindirdiğinde, çocuk sanki Swordmain'in ilgisiyle genç aygırınki arasında hissedilir bir fark yokmuş gibi pasif ve kıpırtısız bir şekilde oraya yerleşti. Linden hâlâ Hyn'i tutarken, Stave Hynyn'e bindi; ve Devler Ranyhyn'in etrafına dizildiler.

Linden uzun bir süre boyunca Hyn'in gözlerindeki yumuşaklığa baktı, ta ki kısırağın ezikliğinin geçtiğinden emin olana kadar. Sonra başını kaldırıp Frostheart Grueburn'e baktı.

"Pekâlâ," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde. "Hadi gidelim. Ben de en az senin kadar banyo yapmak istiyorum."

Grueburn sevecen bir sırıtışla kocaman ellerini Linden'in beline koydu ve Linden'i hafifçe Hyn'in sırtına kaldırdı.

Ranyhyn hemen harekete geçti ve Devlerin koşmadan yetişebileceğı bir hızda tırıs kalktı.

Atlar bir sonraki tepe duvarına batıya doğru, Sarangrave'den uzakta, Landsdrop'a daha yakın bir açıyla yaklaşmayı seçmişti. Linden'in bakış açısından barikat, Devler için olmasa da atlılar için geçilmez görünüyordu. Ama yarım fersah sonra, Ranyhyn daha kademeli bir eğime geldi ve bu da yasaklayıcı sırttan koparılmış bir ısıruk gibi bir çentiğ'e ulaşmalarını sağladı. Liken ve yaşla boğumlanmış kayalık tepelerin arasından geçerken, güneye bakan yamaçların kolay bir iniş sağladığını gördü.

İlerideki tepeler, Bozulmuş Ovaları savunmak için sürülmüş son engel gibi görünüyordu.

Sırtların arasındaki karıkta, Stave Hynyn'i Hyn'in yanına, Frostheart Grueburn'ün karşısına yönlendirdi. Linden onun önceki gece yaptıkları hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordu. Ama o yerini aldığı anda sessiz kaldı. Görünüşe göre onun koruyucusu olarak alıştığı rolüne devam etmekten başka bir şey istemiyordu.

Topluluğu taradı; Khelen'in Jeremiah'yı kolayca taşıdığını ve Swordmainnir'in atlara ayak uydurabilecek gibi göründüğünü doğruladı. Sonra Stave'e yan gözle şöyle dedi: "Mahrtiir *Kelenbhrabana*'dan bahsederken sen bizimle değildin. Ranyhyn'in Pusuda Bekleyen'den neden korktuğunu açıklamak için elinden geleni yaptı. Ama Ranyhyn'in bizi neden Sarangrave'nin bu kadar yakınına götürdüğü hakkında hiçbir şey söylemedi."

Şirketin şu anda izlediği yol, atların farklı bir rota seçebileceğini göstermiştir.

Eski Üstat ona sabit bir şekilde baktı. "Seçilmiş mi?"

"Muhtemelen bu konuda benden daha fazla şey bilmiyorsunuz. Ama *Kelenbhrabana*'ı duyunca aklıma Kevin geldi." İkisi de farklı nedenlerle de olsa kendilerini feda etmişlerdi. "Bana onun hakkında bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyordum."

Stave tekrar sordu, "Seçilmiş mi?"

Sorusu çok muğlaktı. Ama bunu açıklığa kavuşturması en derin korkularından birini açığa vurmasını gerektirecekti. İçgüdüsel olarak duygusal durumunun özünü gizli tutmak istiyordu. Yine de Feroce'un yol açtığı kriz onu arkadaşlarına daha fazla güvenmesi gerektiğine ikna etmişti. Eğer bunu yapmazsa, Lord Foul'un niyetlerini engellemenin bir yolunu asla bulamayabilirdi.

Bir sonraki yükselti hâlâ aşılamaz görünüyordu. Şeyl, kumtaşı ve çakıldan oluşan dik yamaçlar arasında, granit ve şistten oluşan devasa tırtıllar birbirlerini atların sıkamayacağı kadar sıkılmış ve bükülmüş yumruklar gibi kavriyordu. Bazı yamaçlar yakın bir çöküş izlenimi veriyordu: en ufak bir sarsıntı onları çözebilirdi. Yer yer kumtaşı levhaları uğursuz bir şekilde dışa doğru eğilmiş, devrilmeye hazır bekliyordu. Yine de Ranyhyn adımlarını yavaşlatmadan engele yaklaştı,

sanki tepelerin onlar için ayrılmasını bekliyorlarmış gibi güneybatıya doğru ilerliyorlardı.

Linden, sonu ve kaçıışı olmayan bir koridorda -bir boğazda- alevlerden kaçmıştı. Hayatta kalmıştı çünkü yüzünü alevlere dönmüştü; kot pantolonundaki haritayı okumuş ve tek savunmasını bir kenara atmıştı.

Birine güvenmek-

"Kevin hakkında anlamak istediğim bir şey var," dedi Stave'e beceriksizce, "ama bunu nasıl kelimelere döneceğimi bilmiyorum." Grueburn'ün varlığı onu rahatsız etmişti. Swordmain ile olan arkadaşlığı, Stave ile olan bağının kazanılmış kesinliğinden yoksundu. Yine de Stave'le yalnızmış gibi devam etmek için kendini zorladı. "Kutsallıktan Arındırma Ayini'nden bu yana ona Kara Büyücüsü deniyor. Sanırım bu beni Toprak yıkıcı yapıyor. Solucan'ı uyandırmakla kıyaslandığında, onun Ayini önemsiz bir suç gibi görünüyor. Onunla ortak noktamızın ne olduğunu bilmek istiyorum."

Lord Foul'un zaferini onun için çoktan kazanmadığına inanmak için bir nedene ihtiyacı vardı.

"*Kelenbhrabana*"ın yaptığıının ne kadar farklı olduğunu görebiliyorum. O sadece kendini feda etti. Ve bunu Ranyhyn'i kurtardığını düşündüğü için yaptı. Bir Kutsala Saygısızlık yapmaya çalışmıyordu. Ama Kevin hakkında duyduklarım benim hissettiklerime benziyor.

"Yani şu anda hissettiğim gibi. Andelain'deyken böyle hissetmiyordum. Elbette, sonuçları düşünemeyecek kadar öfkeliydim. Ama umudum da vardı." Ve ihtiyaç. "Covenant'ı canlı istedim çünkü onu seviyorum. Ama aynı zamanda Diyar'ı kurtarabilecek tek kişinin o olduğuna da inanıyordum. Onu geri getirirsem, Jeremiah'yı kurtarmaya konsantre olabilirdim. Geri kalan her şeyle o ilgilenirdi."

Sözleşme onun umutsuzluğa karşı savunması olmalıydı. Buna güvenmişti. Onu geride bırakmak isteyeceğini hiç düşünmemişti-

"Şimdi," diye bitirdi iç çeker gibi, "Kevin'le benim ortak noktalarımızı bilmek istiyorum." Grueburn'ün incelemesinin gücünü yanında hissetti; ama bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Hemen hemen her şeyi yok etti. Ben her şeyi kurtardığımı sanıyordum."

Neyse ki Grueburn konuşmadı. Soruları varsa bile, bunları dile getirmeyecek kadar düşünceliydi.

Ranyhyn tepelere sanki dünyevi şüphelere karşı bir kanıtmış gibi bakıyordu. Linden'in dikkati dağılmış bakışlarına göre, yakın yamaçlar kaymaya hazır görünüyordu. Kumtaşı sütunlar sinirlerine gevrek olduklarını, kendi kütlelerini taşıyamayacak kadar ağır olduklarını fısıldıyordu. Ve sütunların ötesinde, herhangi bir gedik ya da boşluk olmaksızın parlayan payandalar duruyordu. Yine de Narunal ve Khelen sanki güvende olduklarından eminmiş gibi açılı bir tırmanışa başladılar. Hyn ve Hynyn de hiç tereddüt etmeden onları takip etti, etrafları taştan devlerle çevriliydi.

Atlar ve Swordmainnir yukarı doğru itildikçe yüzey bir şekilde tutundu.

Stave tırmanışın potansiyel tehlikelerini görmezden geliyor gibiydi. Uzun bir süre sessiz kaldı, belki de Kan Muhafızları'nın kadim anılarını araştırıyordu. Sonra, "*Eğer*, Seçilmiş." diye cevap verdi.

Grueburn onun ne demek istediğini anlamış gibi başını salladı. Ama Linden ona bakakaldı. "Anlamıyorum."

Stave, bir muammayı çözmüş bir adam gibi, "*Bunu*, artık ataları tarafından affedilmiş olan Yüce Lord Kevin Landwaster ile paylaşıyorsunuz. *Eğer*."

"Demondim'le ya da Demondim'le ilgili bir görüşmeye çağrılıysaydı, *eğer* onun yerine dostlarını ve diğer Lordları göndermeseydi. Anele'nin Güneş Taşı arzusuna kulak vermiş olsaydın, oğlun için endişelenir ve yas tutardın. Başka türlü davranmış olabileceğinize ve bunu yapmadığınız için suçlu olduğunuza inanıyorsunuz. Böylece Yüce Lord Kevin'in de yaptığı gibi kalbinizi umutsuzluğa açıyorsunuz."

Frostheart Grueburn yine başını salladı ve hiçbir şey söylemedi.

"Seçilmişler," diye devam etti Stave, "haklı olarak Üstatları kibirle suçladınız. Onlar kendilerini yeterince bilge ve değerli gördüler, Ülke halkının bilgilerini nasıl kullanacakları **konusunda** önyargılı davrandılar. Kendi tarzına göre, Kevin Landwaster da benzer şekilde kibirliydi. Kendisini lanetlerken, dostlarının ve diğer Lordların kendi yollarını seçtiklerini göz önünde bulundurmaya ihmal etti. Hiçbirine kendi yerini almasını emretmemiştir. Gerçekten de, kendi engin bilgisini ve Kanun Asası'nı tehlikeli bir kıyafetle tehlikeye atmayı reddettiğinde Konsey'deki pek çok kişi onun bilgeliğine değer verdi. Yine de bu sesler onun

duydum. Düşenlerin kaderinin sorumluluğunu kendine yükleyerek onları küçük düşürdü ve Yozlaşmayı net bir şekilde algılayamadı. İhanet için Yozlaşmadan ziyade hata için kendini suçlayarak, Kutsala Saygısızlık Ritüeline kendini kaptırdı ve geri dö n e m e d i .

"Seninle de öyle."

Linden sanki şoktaymış gibi dinledi; sanki adamın sözlerinin etkisi o kadar büyüktü ki sınırları bunu absorbe etmeyi reddediyordu. Hayır, diye düşündü başını sallayarak. Hayır. Kahretsin, bu dersi aldım.

Öğrendiğimi sanıyordum-

Bölüğe önderlik eden Narunal ve ardından Khelen ilk kaidenin tabanını yuvarladılar; bir sonraki sütunun üzerinden geçmek için adımlarının yönünü değiştirdiler. Güneşin örtülü ışığına rağmen gün gittikçe ısınıyordu. Daha şimdiden gözenekli kaya kuleleri sıcaktan paramparça olacakmış gibi parıldıyordu.

Cehennem ve kan! Covenant'ın lakaplarından birini yankılayan Linden, soruyu kendisinin sorduğunu hatırladı. En azından cevabı anlamaya çalışmalıydı.

"Seçilmiş," dedi Stave ona itiraz etme şansı verdikten sonra, "Ben Kâfir'in dirilişine Kutsala Saygısızlık demem. Alçakgönüllüler bunu yapar. Ben demiyorum. Yine de orada kendin kibirliydin. Yoldaşlarının sana karşı çıkacağından korktuğun için tüm amacını onlardan gizledin. Bu şekilde onların kendi yollarında özgür olmalarını engelledin. Yine de affetmediğinizi kabul edecek kadar dürüsttünüz. Ve şüphe duymakta ısrar ettiniz. Böylece, yoldaşlarınızın niyetinizin aşırılığını tahmin etmelerine izin verdiniz. Ayrıca, söylediğiniz gibi, kalbiniz suçlamadan ziyade öfke ve sevgiyle doluydu. Bu nedenle Andelain'deki eylemlerinizi özünde Yüce Lord Kevin'inkinden farklıdır.

"Ancak şimdi" -eski Üstat omuz silkti- "durum farklı. Şimdi Liand'ın kendi arzularına göre hareket ettiğini ya da Anele'nin *orkestrayı* açıkça, yüksek sesle ya da şiddetle talep etmediğini ya da o anda yaşlı adama daha iyi kulak verebilecek yoldaşlarınız olduğunu düşünmüyorsunuz. Liand'ın ölümünün Kastenessen'in işi olduğunu da düşünmüyorsunuz. Aksine, Liand'ın ölümünde Kastenessen'in parmağı olabileceğine inanarak yanınızda duran herkesi aşağılıyorsunuz.

Sizin hatanızdan başka bir hata yok ve sizin hiçbir hatanız affedilemez. Böyle yaparak, Manethrall Mahrtiir'in dediği gibi, 'Fangthane'nin kötülüğü tarafından sizin için hazırlanmış yollarda yürüyorsunuz'. Böylece Yüce Lord Kevin'e öykünüyorsunuz.

"Şu anki durumunuzda, Seçilmiş, Kutsalsızlık önünüzde uzanıyor. Arkanızda kalabalık oluşturmuyor."

Linden oturduğu yerde sarsıldı. Bineği bir Ranyhyn'den başka bir şey olsaydı, yere düşebilirdi. Stave, "Kutsala saygısızlık önünüzde uzanıyor" dedi, sanki *"Sadece onun ölüme olan ihtiyacının büyük olduğunu anlıyorum"* demek istemiş gibi.

Tanrı cennette! Ne kadar *kötüydü*? Kişisel başarısızlıkları ne kadar ölümcül hale gelmişti? Liand'ın, Anele'nin ya da Galt'ın ölümünden ya da Adını Vermemesi Gereken Kadın'dan hiçbir şey öğrenememiş miydi? Dünyanın Sonundaki Solucan'ın uyandırılmasından?

Sunder ve Hollian'la birlikte Sunbane'in altında kaldınız ve yıkım hakkında hiçbir şey öğrenmediniz mi?

Yine de dünya sarsılmadı. Ranyhyn sendelemedi ya da baygınlık hissetmedi. Bu zayıflıklar sadece ona aitti. Narunal ve Khelen bir sur gibi yüksek bir duvarın dibinde ilerliyorlardı, eklemli ve inatçı; görünürde aşılmaz. Ancak birkaç adım sonra yukarı doğru döndüler ve sanki taş onları yutmuş gibi gözden kayboldular. Arkalarında, Rime Coldspray grubun geri kalanına işaret etti. Sonra o da kayboldu.

Hynyn ve Hyn o noktaya vardıklarında, Linden arkadaşlarının kayalıktaki bir yarık gibi dar bir girintiye girdiklerini gördü. Orada taş sanki devasa bir balta tarafından parçalanmış gibi kesilmişti. Yarık, Stave ya da Grueburn'ün yanında kalmasına izin vermeyecek kadar dardı: grup tek başına yukarı doğru ilerlemek zorunda kaldı. Ama yüzeyin sarplığı Ranyhyn'i engellemiyordu; ve Devler taşı kemiklerinin özüymüş gibi tanıyorlardı.

Hynyn ve Stave bu rotayı gece keşfetmiş olmalılar.

Önünüzde saygısızlık yatıyor.

Taviz vermeyen duvarlarla çevrili olduğundan, düşen kayalardan, fırlatılan mızraklardan ya da büyülerden kendini kurtarmak için yana dönemezdi. Jeremiah karanlığın içinde ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kaba kaya fırçaladı

dizlerine karşı. Aralıklarla, bir çıkıntıdan kaçınmak için sağa ya da sola eğilmek zorunda kalıyordu. Grueburn'ün gergin nefes alışları yankılarla büyüyerek yarıktan yukarı taşındı.

Bu, Linden'in hayatını sembolize ediyordu. Hiçbir zaman yardım ve destekten yoksun kalmamıştı: gerçekten. Sonunda Şerif Lytton bile onu kurtarmaya çalışmıştı. Yine de hiçbir zaman bir kenara çekilememişti. Roger annesini almaya geldiğinden beri Linden imkânsız seçenekler arasında sıkışıp kalmıştı.

Ve zorlanan her adım onu Lord Foul'un nihai zaferine daha da yaklaştırıyordu.

Yine de çukur sadece granitte bir yarıktı: nispeten kısa bir geçit. Bir sonu vardı. Linden şimdiden geçidin genişlediğini görebiliyordu. Önünde Narunal, Khelen ve şimdi de Ironhand'in daha açık bir yamaca çıktıklarını hissediyordu.

Hyn sonunda yarıktan çıktığında, Linden zor nefes alıyordu, efordan değil, içinde bulunduğu durumun sıkıntısından.

Önünüzde saygısızlık yatıyor.

Stave'in gerekçesine itiraz edemezdi.

Tepede kirli bir gökyüzü, felaketin habercisi gibi Aşağı Ülke'yi kaplıyordu. Sağlık duyularına göre hava duman ya da yıkım kokmuyordu. Daha ziyade bölgenin doğal atmosferi gibi görünüyordu, karakteristik olarak kuraktı ve eski savaşları anımsatıyordu. Oysa en fazla iki gün önce gökyüzü maviydi, Kevin'in Kir'i ya da kehanetler tarafından lekelenmemişti. Önceki günkü fırtınalar gibi, bu kül rengi gökyüzü de onun ayırt edemeyeceği kadar uzak güçlerin ya da hareketlerin bir sonucuydu.

Linden, Stave ve Frostheart Grueburn ile birkaç dakika yalnız kalmak istedi. Onun isteği üzerine Hyn, Grueburn'ün ona katılmasını bekledi. Sonra kısarak Mahrtiir, Jeremiah, Coldspray ve gelen Devlerin yanından uzaklaştı. Sorulmadan Hynyn ve Stave de ona eşlik etti.

Duyulmayacağından emin olduğunda, Linden Grueburn'e garip bir şekilde, "Diğerlerine ne söyleyeceksin?" diye sordu.

Onu dehşete düşüren gerçekleri ortaya çıkarmış ve duymuştu. Bunları paylaşmaya hazır değildi.

Grueburn başını iki yana eğdi. Bir sırtışı bastırıyor gibi görünüyordu. "Seni şok etmek gibi bir niyetim yok, Linden Dev Dostu. Yine de seni temin ederim ki Devler sağduyuya aşınadır. Sözleriniz Stave'in kulakları içindi, benim için değil. Onlara dikkat etmediğimi ya da unutacağımı söyleyemem. Ama devler özgürce anlatılmamış hikâyeleri anlatmazlar."

Bir an için rahatlama Linden'in boğazını sıktı. Gücünü Stave'e saklayarak Kılıç Ustası'na "Teşekkür ederim" diye seslendi. Sonra eski Üstada döndü.

Sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi sert bir ifadeyle ona baktı.

O sadece onun arkadaşı değildi: en iyi danışmanı olmuştu. Korkularını kimseye anlatamadığını hissettiğinde ona güvenmişti. Ve Hediyeler Salonu'nda ona Jeremiah için umutlanmasını sağlayacak bir neden vermişti.

Tozu ve korkuyu yutarak, "Acımasız bir yargıcın tekisin," dedi. Onun kıyametinin adını koymuştu.

Gözleri onunkileri tuttu. "Gerçekten de öyle. Ben *Harucha'i*'yim." Sonra omuz silkti. "Yine de keder artık benim için biliniyor. Bu yüzden merhamet de biliniyor. Ve sizin yanınızda alçakgönüllülük göstermem gerektiğini öğrendim."

Sadece bir anlığına, ağzının çizgileri bir gülümsemeyi ima etti.

Önünüzde saygısızlık yatıyor. Ama devler masal anlatmaz... Hem Stave hem de Grueburn, Anele'nin Revelstone'daki aşağılayıcı berraklığına dair anıları tetikledi. Onu arzularının sonuçlarından koruyacağına söz vermişti ve o da bunu reddetmişti.

Yaşayan herkes Toprak'ın kötü durumunu paylaşır. Bunun bedeli yaşayan herkes tarafından karşılanacaktır. Bunu değiştiremezsiniz. Buna kalkışırsanız, sadece mahvolursunuz.

Şimdi yaşlı adamı anlıyordu. *Yaptıklarının sonu geldiğinde, olması gerektiği gibi* - Stave'i anlıyordu. Yıllarını Jeremiah'ya bakarak, kendi yaşamlarını sürdüremeyecek kadar hasar görmüş hastalarla ilgilenerek o kadar uzun yıllar geçirmişti ki, başka tür ilişkilere nasıl güvенеceğini unutmuştu. Kendini sadece Antlaşma'ya inanmaya bırakmıştı ve şimdi ondan bile şüphe ediyordu. Yaptıklarının ne anlama geldiğini bilmediğinden, tüm arkadaşlarına bir anlamda çocuk ya da sakat muamelesi yapmıştı.

Hatta Liand. Stave bile.

Yoksa neden onu yenen meydan okumalara karşı koyduklarında kendini küçülmüş hissetmişti?

Ranyhyn'in onu neden Sarangrave'in pusuda bekleyenine yaklaştırma riskini aldığını hâlâ anlamamıştı ama bu deneyimin ne anlama geldiğini biliyordu. Bu onu kibrinin simgesi olan Asasını bir kenara bırakmaya zorlamıştı. Belki de istemeden de olsa, atlar ona kendisini, Jeremiah'ı ve Toprak'ı kurtarmak için arkadaşlarına güvenebileceğini göstermişti.

Hyn ve diğerleri hâlâ ona yolunu nasıl bulacağını göstermeye çalışıyorlardı. Yol arkadaşlarının gücüne inanarak zayıflıklarını nasıl affedeceğini.

Şirketin yukarıya doğru izlediği yol sırtın tepesine kadar dolambaçlı bir şekilde devam etti. Ancak o yükseklikten Linden güneye doğru inişin daha kademeli olduğunu görebiliyordu. Ve Landsdrop'u gördü. Derinliksiz güneş ışığında gri renkte olan bu dağ, kendi yüksekliğinden iki bin fit ve daha fazla yükseklikte görünüyordu: neredeyse boş görüne kadar çağlar tarafından yumuşatılmış küt bir sur; tırmanılamayacak kadar dik. Ama hem eski deneyimlerinden hem de masallardan Landsdrop'un görüldüğünden daha erişilebilir olduğunu biliyordu. Bu mesafeden göremese de, uçuşunun aşağısında ve yukarısında her türden patika vardı.

Ranyhyn'in sabırsızlığını görmezden gelen Linden manzarayı inceledi. Neredeyse tam batıya doğru, ince bir su dizisi sanki dikkatsiz bir el tarafından kenardan aşağı atılmış gibi düşüyordu. Loş taşın karşı donuk, kararmış gümüş bir iplikçik gibi, aşama aşama düşüyor, daldığı yerde engellerle karşılaştıkça bir o yana bir bu yana kayıyor ve etileşmiş güneş ışığına ince serpintiler bırakıyordu.

Bu, Ruinwash'a dönüşmek için yuvarlanan River Landrider miydi? Hayır, diye karar verdi. Akarsu çok küçüktü. Stave'in sözünü ettiği kol olmalıydı. Dibinde, uçuşunun buruşuk etekleri arasında kayboluyordu. Kıvrımlı uzunluğu onu tekrar görünür hale getirdiğinde, bir fersahtan daha az uzaktaydı ve hala genel olarak doğruya doğru yöneliyordu. Orada bir havuzun içinde toplanıyordu.

Arazinin dış hatlarını takip ederek güneye doğru dönmeden önce çorak arazideki adacık.

Stave gece boyunca o havuzda yıkanmış olmalı.

Bölük, sabahın üçte biri geçmeden oraya ulaştı. Sırttan aşağıya doğru inen yamaçların bazıları kaygan ve tehlikeliydi; ama uzun mesafeler boyunca zemin güvenliydi. Hevesli oldukları her hallerinden belli olan Ranyhynler adımlarını hızlandırdı; Devler de bol miktarda tatlı su bulma ihtimalinin verdiği neşeyle tırıs gitmeye başladı. Yol boyunca Linden, Jeremiah'yı Khelen'in sırtından düşebileceğine dair işaretler için izledi. Ama genç küheylan binicisinin dengesini bozacak hiçbir şey olmamasına dikkat ediyordu. Jeremiah Ranyhyn'i sanki Khelen hareketsizmiş gibi oturttu.

Linden'in atlara sormadığı bir sürü soru vardı. Neden Sarangrave'e yaklaşma riskini almışlardı? Onu nereye götürüyorlardı? Ve iki gün boyunca ağır ağır ilerlemekte ısrar ettikleri halde neden şimdi acele ediyorlardı? Yine de minnettar olmak için sebepleri vardı. Khelen'in Jeremiah'ın pasifliğine gösterdiği dikkat bunlardan sadece biriydi.

Mahrtiir'in teşvikiyle, o ve Devler çabucak yıkandılar, kana kana içtiler ve giysilerindeki lekelerin bir kısmını yıkadılar. Devler iyileştirilmiş koyun eti, bayat ekmek ve *alianta*'dan oluşan hızlı bir öğünü mideye indirirken, Linden Jeremiah'ı dereye götürdü ve kan ve kana bulanmış pijamalarını kısa bir süre ovdu. Ama bu işle fazla oyalanmadı.

İşi bittiğinde Manethrall, "Narunal bana Ranyhyn'in daha fazla hıza ihtiyacı olduğunu açıkça belirtti," dedi. Ses tonunda hayal kırıklığı vardı. "Zaman aciliyet kazanıyor. Olaylar ya da tehlikeler aniden geliyor. Bunun neden ya da nasıl böyle olduğunu benim insan zihnime aktaramazlar. Yine de kaçmak zorundalar.

"Hızları yorgun devler için fazla hızlı olacak. Yine de Swordmainnir'i terk etmek istemiyorlar. Bu yüzden Ironhand ve yoldaşlarına rehberlik etmek için Narunal ile kalmalıyım. Stave, Ringthane ve oğlu ile Hynyn, Hyn ve Khelen bu görevin isimsiz amacını gerçekleştirmek için çabalayacaklar. Devlerin sürdürebildiği kadar büyük bir şevkle takip edeceğiz."

Linden ya da diğerkleri itiraz edemededen Mahrtiir şiddetle ekledi: "Ringthane, senden kendi seşimimle ayrılmıyorum. Dahası, bu acil durumda senden ayrı kaldığım için utanıyorum. Masalınızdaki yerimi isteyerek teslim etmiyorum. Yine de Ranyhyn'e olan hizmetim beni zorluyor. Onların iradesine karşı gelip Ramen olarak kalamam."

Kendi tarzlarında, Ramen de *Haruchai* kadar sertti.

"Lanet olsun Mahrtiir," diye mırıldandı Linden. "Ben de seni kaybetmek istemiyorum. İki gündür yürüyoruz ve *şimdi* de acelemiz mi var? Ama-

"Ama," diye sertçe araya girdi Rime Coldspray, "kaderimizi Ranyhyn'e emanet etmeyi kabul ettik. Bu yöne gitmeye zorlanmadık. Daha açık bir rota seçmemiz de mümkün değildi. Ve Manethrall yorgun olduğumuzu gözlemlerken apaçık bir gerçeği dile getiriyor.

"Linden Avery, biz devleriz, dost bildiğimiz herkesin yardımını esirgemeyiz. Ama aynı zamanda denizciyiz. Dünyanın rüzgârlarını biz seçmeyiz. Kendi arzularımızı gerçekleştirmek için elimizden geleni yaparız ama yelkenlerimize sunulanlara hükmetme iddiasında bulunmayız. Sakin ya da fırtınalı olsun, aradığımız limana - onu elde ettiğimizde - hakimiyetten ziyade tahammülle ulaşırız.

"Kendi payımıza, bu atların iradesini kabul edeceğiz. Eğer Manethrall Mahrtiir ve Ramen'in kendilerine verdiği onura layık iseler, bizi yanıltmayacaklardır."

"*Ama*," diye tekrarladı Linden, "başkaları adına çok fazla karar verdiğimi söylemek üzereydim. Ve Ranyhyn'in hiç yanıldığını sanmıyorum." Onu Feroce ve Pusuda Bekleyen'e maruz bıraktıklarında hata yapmış olabilirlerdi; ama artık umurunda değildi. Hyn, Hynyn ve Khelen gibi o da hız için yanıp tutuşuyordu. *Önünde saygısızlık yatıyor*. Korku ya da umutsuzluk onu felç etmeden önce, hâlâ seçim yapabiliyorken onunla tanışmak istiyordu. "*Bir şeyler* değişti. Ne olduğunu tahmin edemiyorum ama bildiklerine inanıyorum.

"Belki de haklıdırlar. Belki de daha fazla yemelisin. Daha çok dinlenmelisin. Gücünü toplamaya çalış. Narunal sana ihtiyaç duyulduğunda seni geride tutmayacaktır."

Sonra Manethrall'la yüzleşti. "Mahrtiir, özür dilerim. Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum." Covenant'ın onsuz uzaklaşmasını izlemişti.

"Ama bana kalırsa artık hiçbir şey mantıklı değil. Ve buraya kadar geldik. Ranyhyn olmadan hepimiz kaybolduk. Hâlâ ne istediklerini bildikleri için mutluyum."

Mahrtiir irkilmiş gibi görünüyordu. Ama duyguları Linden'in net bir şekilde okuyamayacağı kadar karmaşıktı. Hayal kırıklığı, öfke, gurur, kızgınlık, hepsi bir kargaşa içindeydi.

Stave'in cevabı Hynyn'in üzerine atlamak oldu. Aygırı oturtarak önce Manethrall Mahrtiir'i, sonra da Rime Coldspray'i ciddiyetle selamladı.

Grueburn belki de son kez Linden'ı bineğinin sırtına çıkardı. Stormpast Galesend aynısını Jeremiah için yaparken, çocuk sanki her mezarın anlamı boşaltılmış gibi düşüncelerinin mezarlığına bakıyor gibiydi.

Hynyn, Hyn ve Khelen hemen havuzdan uzaklaşmaya başladılar. Jeremiah'ın hatırı için, görünüşe göre, ilk başta yavaş hareket ettiler. Ama her kalp atışında adımlarını uzattılar. Kısa süre sonra dörtnala koşmaya başladılar.

Devler tek kelime etmeden atlıların gitmesine izin verdi. Linden, yoldaşlarını bir daha asla göremeyeceklerini kabul etmek istemediklerinden şüpheleniyordu. Ama Narunal bir veda kişnedi. Kül rengi gökyüzünün altındaki engebeli zeminde ilerlerken, çığlığı bir tantana gibi resmi geliyordu: bir savaş çağrısı ya da bir saygı ilanı.

Hyn'in boynuna doğru eğilen ve Kanun Asası'nı bacaklarının arasında tutan Linden ölümcül bir hata yapmamak için dua etti.

9.

Büyük İhtiyaç

Ranyhynler havuzun güneyindeki çukur araziden, örs yüzeyi kadar sert, pişmiş bir düzlüğe doğru ilerlediler. Önceki gün yağan yağmura rağmen toynakları kül kadar ince, ağarmış bir toz kaldırıyordu. Linden arkasına baktığında, solgun bir tüyün bir flama gibi peşinden geldiğini gördü.

Atların hızı yüzüne vuruyor, sabah ilerledikçe daha da ısınıyordu. Hava boğazını kavuruyor, gözlerini kurutuyordu. Dilinde ölümü tattığını düşündü; ama tattıysa bile, kokusu hesaplanamayacak kadar eskiydi. Yüzyıllar önce sayılamayacak kadar çok sayıda ya da yüz binlerce canlı kan dökülerek yok olmuştu: insan ve insanlık dışı, bilinçli ve hayvani, artık *Haruchai* tarafından bile şekilleri hatırlanmayan canavarlar. Bir zamanlar burada yeşermiş her tür bitki gibi onlar da Lord Foul'un savaşlarının unutulmuş kalıntılarıydı. O kadar uzun zaman önce ölmüşlerdi ki tüm varlıklarını kaybetmişlerdi ve sessizce yas tutuyorlardı. Ranyhyn'in adımlarının demir topraktan çıkardığı belli belirsiz bir tını dışında arzularını ve yaralarını, korkularını ve öfkelerini ifade eden hiçbir şey kalmamıştı.

Sağlık sezgisi olmasaydı, Linden Ranyhyn'in elinden gelenin en iyisini yaptığını düşünebilirdi. Ama Hyn'in bacaklarının altındaki kaslarının yumuşak akışı, kısırağın yedekte gücü ve dayanıklılığı olduğuna dair onu temin etti. Gerektiğinde atlar daha fazlasını yapabilirdi.

Stave akıcı ve rahat görünüyordu, bir yükten çok Hynyn'in hızının bir ifadesi gibiydi. Buna karşılık Jeremiah karakteristik olarak gevşek, çökmüş, Khelen'in filosundaki bir tahıl çuvalı kadar hareketsiz at sürüyordu.

Hız. Linden onun kurtarıldığından beri gözünü kırptığını görmemişti. Yine de gözleri zarar görmemişti, Anele'den aldığı Dünya Gücü'nün etkisiyle korunmuştu.

Sabahın bir bölümünde Ranyhyn, dövülmüş düzlük boyunca güneyden biraz doğuya yöneldi. Ancak öğleden önce Stave uzak batıdaki Colossus burnunu işaret etti. Toynak sesleri arasında Linden'e burnun ötesinde Landsdrop'un güneye doğru kıvrıldığını söyledi. Orada Landrider Nehri ağır bir çağlayan halinde akarak Ruinwash'a dönüşüyordu.

Düşünen Linden, Ranyhyn'in Ruinwash'ın yolunu kesmeye niyetli olup olmadığını merak etti. Ama Stave'e göre, Ruinwash, Foul's Creche'in fersahlarca ötesinde denize ulaşmak için Spoiled Plains'in yanı sıra Shattered Hills'in de etrafından dolanıyordu. Atlar burnu geçtikten sonra güneye dönmüş olsalar da, hedeflerinin Ruinwash ile Parçalanmış Tepeler arasında bir yerde olduğu anlaşıyordu.

Dairenin ısıısı arttıkça, gökyüzü Aşağı Diyar'ın üzerine kapanan bir kapağı andırmaya başladı: kalıplanmış bir kurşun levha kadar gri ve kaldırılması imkânsız. Ranyhyn daha ne kadar böyle dörtnala gidebilirdi? Onlar ölümlüydü. Elbette bir sınırları vardı? Linden'in sinirlerine göre Hyn'in dayanıklılığı güneş kadar kesin görünüyordu. Yine de kısırağın burun deliklerinde köpükler vardı. Ter onun benekli yanlarını karartıyor, Linden'in kot pantolonuna yavaşça sızıyor; Linden'in bacaklarını sürtüyordu. Aralıklarla, Hyn'in solunumunda düzensiz bir takılma ve duraksama duyduğunu düşündü.

Eğer Ranyhyn'in hâlâ gidecek çok yolu varsa, yardıma ihtiyaçları olacaktı. Varacakları yer bir düzine fersah uzakta da olabilirdi, bir kaç fersah uzakta da. Gözlerini hızla kırpan Linden, Asa'yı daha sıkı kavradı; kara ateşi çağırmak için kendini hazırladı.

Ama sonra, pusla dolu bir ufukta, düzlüğün sonunu gördü. Doğuda, arazi daha alçak bir yere doğru eğiliyordu. Batıya doğru, art düşünceler gibi kısa tepeler düzlüğü kesintiye uğratiyordu. Üzerlerinde bir dilenci mantosu gibi yırtık pırtık ve yırtık pırtık bir ot örtüsü vardı.

Otları varsa, suları da vardı-

Hynyn'in otoritesine karşılık veren Hyn ve Khelen tepelere doğru kır aygırı takip ettiler.

Kısa süre sonra tepeciklerden biraz daha fazlası olan yükseltiiler arasından geçiyorlardı; kısmen otlarla kaplı alçak toprak tepecikleri. Atlar bölgenin derinliklerine doğru koştukça otlar daha da sıklaştı.

Sonra Hynyn yavaşlayarak dörtnala koşmaya başladı. Linden önünde bir erozyon oluğu gördü. Su kokusu aldı.

Hemen Hyn'in sırtından indi, böylece Hyn'in dereye yaklaşmasını engellemeyecekti. Ve kendisi de su içmek için acele ediyordu; boğazındaki tozu ve ölümü temizlemek için. Bir an sonra Stave de atından indi. Jeremiah'yı nazikçe ama kabaca yere çekti. Çocuğu da yanına alarak Linden ve Ranyhyn'i su yoluna kadar takip etti.

Ona, şirketin daha önce Ruinwash ile birleşmesinin ardından yıkandığı aynı dere olduğunu söyledi. Ama Linden ona atların nereye gittiğine dair bir fikri olup olmadığını sorduğunda sadece omuz silkti. Foul's Creche doğuda uzanıyordu. Ranyhyn güneye gidiyordu. Bundan daha fazlasını bilmiyordu.

Atlar derin derin içtiler. Linden ve Stave susuzluklarını giderirken, onlar da derenin kenarındaki otları kopardılar. Linden birkaç dakika boyunca Jeremiah'in ağzına su verdi. Elleri ve sağlık duyularıyla onun fiziksel olarak iyi olduğundan emin oldu. Sonra Stave onu Hyn'in üzerine kaldırdı; Jeremiah'ı Khelen'in üzerine oturttu; Hynyn'e bindi.

Birkaç adım içinde Ranyhyn yeniden koşmaya başladı.

Kısa süre sonra tümsekli tepeleri geride bırakıp güneye doğru ilerlemeye devam ettiler. Bir süre hasarlı düzlüklerden geçtiler. Ancak daha sonra kırık obsidyen, bazalt ve çakmaktaşıdan oluşan geniş bir alana, cüruflu bir arazinin kirlenmiş kalıntılarına rastladılar. Bıçak gibi kesici parçalar toprağı her açıdan oyuyordu: kadim şiddetin bir başka sonucu.

Linden, Ranyhyn'in b i r yolunu bulması gerektiğini düşündü. Aksi takdirde parçalanmış kenarlar toynaklarının kurbağalarını paramparça edecekti. Ama büyük atları hafife almıştı. Dağ keçileri kadar çeviktiler, kayaların arasına daldılar; sanki özenle hazırlanmış bir oyuna katılmışlar gibi ileri doğru savruldular ve döndüler.

ve kibar gavotte. Bir şekilde Linden'in göremediği güvenli bir zemin buldular ve zarar görmeden geçtiler.

Kırıntıların ötesinde, bir zamanlar tarıma elverişli olan toprağın içinden yanan magmatik dere ve çayların dallanıp budaklandığı, delta ya da malpa gibi engebeli bir bölgeyle karşılaştılar. Uzak bir çağdaki şiddetli bir teurji, bölgenin taşının erimesine ve spilth gibi akmasına neden olmuştu. Ranyhyn, buz gibi kaygan yüzeylere, molozları maskeleyen bükülmüş toprak yığınlarına, ölü şelaleler gibi çukurları gizleyen gevrek zemine aldırış etmeden tekrar oraya koştu.

Arazideki sıcaklık bahardan çok yaza benziyordu. Güneş kurşuni yüzünü Aşağı Topraklar'a yaklaştırmış gibiydi. Neredeyse hiç gölge bırakmıyordu ama baskısı bineklerin koşarken ter damlatmasına ve karmaşık zemine sıçramasına neden oluyordu. Linden'in gömleği sırtına yapıştı; bacakları Hyn'in nemli yanlarına yara gibi sürtündü. Jeremiah'nın yanaklarından süzülen ter damlaları pijamasının toprağına, lekeli şaha kalkmış atlarına akıyordu.

Öğleden sonra erken saatlerde atlılar deltayı arkalarında bırakıp dörtnala, bozkır gibi yavaşça yuvarlanan bir düzlüğe çıktılar. Linden'in sezgilerinden daha kesin olan içgüdülerinin rehberliğinde Ranyhyn, yaralı topraktan kan gibi sızan küçük bir kaynağın etrafında kümelenmiş *bir aliantha* çalılığına geldi. Stave hazine meyveleri toplamak için atından inerken orada durakladılar. Linden meyveleri tutmak için gömleğinin kuyruğundan bir çanak yaptı. İki eli de dolu olan Stave, Jeremiah'nın arkasından Khelen'in sırtına atladı. Atlar hızla uzaklaşırken, Stave çocuğun ağzına birer birer meyveleri yerleştirdi. Jeremiah onları çiğnemedi ya da çekirdeklerini tükürmedi; ama hepsini yuttu.

Stave işini bitirdiğinde Khelen'in sırtından Hynyn'in sırtına atladı; ve Ranyhyn güneye doğru aceleyle dörtnala koşmaya devam etti.

Linden daha yavaş yedi, *aliantha*'nın ferahlığının tadını çıkardı; tohumları bir kenara attı. Ranyhyn'in aceleciliği onu etkilemişti. Günün her ilerleyişinde, kendisinin ve yol arkadaşlarının tüm güçlerine ihtiyaç duyacaklarından daha da emin oluyordu. Önlerinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hazır olmak zorundaydılar.

Sonunda Hyn'in kulaklarına olabildiğince yaklaştı ve mırıldandı: "Yardım etmek istiyorum ama senden nasıl izin isteyeceğimi bilmiyorum. Eğer hatalıysam, umarım beni affedersiniz."

Önce tereddütlü, sonra daha güvenle, Linden Asa'dan Dünya Gücü çekmeye başladı. Yoğunlaştırılmış alevler Ardent'in kurdeleleri gibi korkunç dallar gibi açılarak Hyn, Hynyn ve Khelen'in etrafını sarmak için uzandı.

Hynyn bir kişneme sesi çıkardı; başını savurdu. Khelen gösteriş yapar gibi iki üç adım zıpladı. Hyn'in kişnemesi sevgi dolu bir ses gibiydi. Bir anda hızlarını artırdılar, neredeyse uçacakmış gibi görünene kadar arkalarındaki zemini ittiler.

Görünüşe göre Ra'nın atları onaylamış.

Öğleden sonra, arazi hem güneye hem de doğuya doğru hafifçe eğildi. Bir süre için koşmak daha kolaydı. Ama sonra toprak tekrar kumtaşı ve şeyle dönüştü, çıkıntılar ve gevşek kaya tabakalarıyla tehlikeli hale gelen cezalandırıcı bir yüzey. Gözlerindeki hız bulanıklığıyla savaştan Linden, bakışlarını ileriye doğru zorladı. Uzakta, arazinin yükselmeye başladığını gördü. Aşamalar ve raflarla, erozyon katmanlarıyla, zemin kırık dişlerden oluşan bir duvar gibi düzensiz bir ufka tırmandı. Yükseliş ne yüksek ne de dikti ama ötesindeki her şeyi engellemeye yetiyordu.

Yukarı doğru bakarken, dünyanın sınırına yaklaştığı izlenimine kapıldı.

Ranyhyn son inişten aşağı hızla indi, çoktan unutulmuş bir selin geride bıraktığı alüvyonlu bir ovaya benzeyen düz bir açıklıktan geçti, sonra hızla yukarı doğru gürlledi. Tepeye yaklaştıklarında Linden ufuktaki dişlerin kaya olmadığını fark etti. Bunlar, mamut kürek kemikleri gibi, yükselişin altındaki iskeletten çatlamış ve yıpranmış bir şekilde çıkan kusurlu kumtaşı tabakalarıydı.

Sonunda Hynyn, Hyn ve Khelen hızlarını azalttılar. Yorgunluklarına rağmen, yoruldukları için değil, hedeflerine yaklaştıkları için yavaşladıkları izlenimini verdiler. Koşar adım, sonra tırıs, en sonunda da yürüyerek, sanki tırmanışın ağzı bir uçuşumun kenarıymış gibi yükseldiler; sanki kumtaşı levhalar mutlak bir düşüşle aralarındaki son engeldi. Yine de

endişeli görünmüyorlardı. Bunun yerine adımları neredeyse görkemliydi ve terleri ve yorgunlukları arasında parlayan ruh, sanki bir mucize kaynağına, gerçeklikleri dönüştürme gücüne sahip bir yere yaklaşıyorlarmış gibi gurur ya da huşu uyandırıyordu.

"Stave-?" Linden boğuk bir sesle sordu. "Ne-?"

Nerede olduklarını biliyor muydu? Halkı kırık dişlerin ardında ne olduğunu görmüş müydü?

Haruchai cevap vermedi. Tavırlarından hiçbir şey tanıdığını ya da anladığını ima etmiyordu.

Yükselen yapraklar Hynyn'in sırtındaki Stave'den daha uzundu; herhangi bir Dev'den daha uzun. Sanki bir zamanlar gökleri zapt edecek kadar yüksekte durmuşlar; sanki çağlar önce aşılmaz bir bariyer oluşturmuşlar gibi kapalı gökyüzüne uzanıyorlardı. Şimdi Ranyhyn engelsiz bir şekilde aralarına girdi ve durakladı.

Atlılar krater ya da kalderaya benzeyen yuvarlak bir çukurun sırtına ulaşmışlardı ama Linden ne tür bir volkanizmanın böyle bir oluşum yaratmış olabileceğini hayal bile edemiyordu. Kenarın etrafında yorgun nöbetçiler gibi aşınmış levhalar yükseliyordu, hazırolda duramayacak kadar yorgun bir muhafız birliği. Kalderanın kendisi o kadar geniş ki, Swordmainnir'lerden biri onun üzerinden bir taş bile atamayabilirdi. Yine de etrafındaki oyuk ya da krater derin değildi. Aslında, sığ kenarları ve düz tabanı ile bir çukurdan ziyade bir havzayı andırıyordu.

Görünüşe göre Ranyhyn'in günü sıradan atların kalbini patlatacak kadar sert koşarak geçirmesinin nedeni buydu. Söyleyecek söz bulamayacak kadar şaşkın olan Linden, aklını yitirmiş bir kadın gibi aşağıya doğru baktı.

Kalderanın dibi üst üste yığılmış kemiklerle doluydu.

Eskiydiler - Tanrım, çok *eskiydiler*! Binlercesi, on binlercesi, sanki bir kenara atılmış gibi orada yatıyordu; sanki krater, diğer her türlü atığın toza dönüştüğü bir çöplüktü. Belki de Lord Foul'un orduları ölülerini yakma ya da gömme zahmetine hiç girmemişti. Sayılamayacak kadar çok güneş ve hava mevsimi kemikleri bembeyaz bir hale getirmişti. Daha parlak bir gökyüzü altında göz kamaştırıcı olabilirlerdi.

Anlamaya çalışan Linden onları inceledi. İlk düşüncesi onların insan olduğuydu; ama değillerdi. Onların benzerlerini daha önce hiç görmemişti. Bazılarının doğal görünmeyen kıvrımları ya da kondilleri vardı. Bazıları devlere ait olamayacak kadar uzun ya da genişti. Bazıları Ranyhyn'den çok daha büyük hayvanların kaburgalarına benziyordu. Aralarında çok fazla kıvrım ve bükülme, alevi andıran çok fazla kemik, tepelerin omuz kanatları ya da tromlechlerin kenarları olabilecek çok fazla geniş yaprak vardı.

Ranyhyn'in bu kadar aceleyle aradığı şey olamazlardı. *Olamazlardı*. Sadece hayal edilemeyecek kadar eski değillerdi: anlamsızdılar da. Belki de burası nesli tükenirken rahatlamak için bir araya gelmiş bir türün mezarlığıydı. Ya da belki de Lord Foul, anlaşılmaz bir nedenle, başarısız olmuş ya da öldürülmüş yaratıklarını buraya atmıştı. Her iki durumda da, bu kemiklerin artık akla yatkın bir amacı yoktu. Bir zamanlar her ne idiyseler, uçsuz bucaksız zamanın kalıntılarından başka bir şeye dönüşmemişlerdi. Kayıp Derinlik'in bağırsak kayası kadar eski olabilirlerdi ama onlar sadece kemiklerdi; parçalanmış iskeletler. Sadece ölümü hatırlıyorlardı.

Covenant'ın ayrılışından bu yana kendisinin ve arkadaşlarının yaptıklarının *boşa* gitmesi, Linden'i hayal kırıklığıyla gökyüzünü doldurmaya itti.

Yine de Ranyhyn başka türlü hissediyordu: bu çok açıktı. Kalderayı tararken uzun bir duraksamadan sonra ve üzüntüsü zapt edilemeyecek kadar büyük görünene kadar şiştikten sonra, atların üçü de yüksek sesle kişnedi: güçlü bir ordu savaşa yürürken kılıçların kalkanlar üzerinde çarpışmasına benzer bir ses. Sonra tekrar hareket etmeye başladılar. Sanki görkemli bir makama yaklaşıyorlarmış gibi ağır adımlarla çukurun içine doğru ilerlediler.

"Stave," diye mırıldandı Linden. Kalbi, reddedilen ihtiyaçlarının krizine doğru ilerliyordu. "Allah kahretsin. Bu da *ne* böyle?"

"Cevap veremem," dedi açıkça. "Efendiler burayı gördüler ama burası hakkında hiçbir bilgiye sahip değiller. Ve Kan Muhafızları'nın hüküm sürdüğü yüzyıllar boyunca hiçbir Lord Aşağı Diyar'ın bu bölgesini tehlikeye atmadı. Lordlar Konseyi zaman zaman, Yüce Lord Loric'in Sarangrave Düzlüğü'ne ve Bozulmuş Ovalar'a doğru riskli akınlar düzenlediği, Kan Muhafızları'nın gelişinden önceki zamanlardan bahsederdi. Fakat Lordlar Meclisi'nin

Bloodguard, o Lordlar Loric Vilesilencer'in çabalarının ne amacını ne de sonucunu açıkladılar. Ve bu çöpe atılmış kemiklerden hiç bahsedilmedi."

Haruchai araştıran bakışlarını Linden'e çevirdi. "Bununla birlikte, Manethrall Mahrtiir'in burada bile güven tavsiye edeceğini hatırlatırım. Ranyhyn'in yolları Diyar'da bir gizemdir ve onların sezgileri bizimkileri aşar. Tahminimce burada onların gerekli gördüğü bir olaya şahit olacağız ya da bir dost veya düşmanla karşılaşacağız. İyi ya da kötü, nimet ya da felaket, büyük atlara olan inancımıza sıkı sıkıya sarılmalıyız."

Bir *karşılaşma mı*? Linden titreyen bir nefes aldı, nabzının hızlı atışını sakinleştirmeye çalıştı. Bir *olay mı*? *Burada* ne olabilirdi ki? Açık arazide fersahlarca at sürmüştü ama hayatı hâlâ dönüşe, seçime izin vermeyen taş duvarlarla sınırlıydı: akla gelebilecek hiçbir kaçış yoktu. Oğluna yardım edemezdi. Stave yanılıyordu: Kutsala saygısızlık onun önünde uzanmıyordu. Burada, bu yıkık kemik yığınının içindeydi. Ya da Ranyhyn, *Kelenbhrabana*'nın örneğini takip ederek, değiştirmekte çaresiz olduğu bir fedakârlık biçimini seçmişti.

Yine de eski Efendi de haklıydı: -İnancımıza sımsıkı sarılalım- Başka ne yapabilirdi ki? Şimdi buradaydı, aç ve susuzdu, Yeremya için umudu yoktu; Ülke adına son bir çaba gösterme şansı da yoktu. Kendisinin ve arkadaşlarının kaderlerini Ranyhyn'e teslim ederek korkunç bir hata yapmamış olmaları için dua etmekten başka ne kalmıştı?

Atlar kalderanın dibine ulaştığında, Linden kemik yığınının kafasından fazla yükselmediğini gördü. Etraflarında belki de bir düzine adım genişliğinde bir boşluk vardı ve bu da kemiklerin buraya atılmaktan ziyade yerleştirildiğini gösteriyordu. Kayıp geçmişin bir noktasında, birileri iskeletlerin dağınıklığını bir mağara gibi bir yığın halinde düzenlemişti. Ama neden birinin bunu yapma zahmetine girdiğini bir türlü anlayamıyordu.

Temizlenmiş düzlükte atlar kemiklere bakarak durdular. Kasları yorgunluktan titriyordu. Böğründen hâlâ ter akıyordu. Ancak toynaklarını kaydırmadılar ya da yığının etrafında yürümediler. Bunun yerine

sanki tarifsiz bir şeyin dağınıklığının içinde kendini göstermesini bekliyorlarmış gibi hareketsiz durup bekliyorlardı.

Her zaman böyledir. Alternatifi umutsuzluktur.

Linden elini gömleğinin içinden Covenant'ın yüzüğünün etrafına doladı. Umutsuzluğun daha iyi bir seçim olmadığına inanmakta gittikçe zorlanıyordu. Burada yaptıklarının *sonu gelmeliydi*, çünkü bunların sonuçlarından kaçamazdı.

Thomas Covenant'ı geri getirmek için Yaşam ve Ölüm Yasalarını ihlal etmişti; ama onu bütün olarak geri getirmeyi başaramamıştı. O andan itibaren onu terk etmesi muhtemelen kaçınılmazdı. Sadece başkalarının hatalarına olan ölümcül sadakati onu daha önce sırtını dönmekten alıkoymuştu.

Dinlemeliydi-

Jeremiah hiçbir uyarıda bulunmadan Khelen'in sırtından aşağı kaydı ve kalderanın kenarındaki dişlerin arasından fokur fokur kaynayan bir *kese* belirdi.

Tanrım!

Panik içinde çırpınan Linden yüzüğü bıraktı ve asasını iki eliyle kavrayıp başının etrafında döndürdü. *Melenkurion abatha!* Mide bulantısı bağırsaklarını pençeledi. Eşek arıları ona doğru üşüştü. *Duroc minas mill!* Daha önce hiç böyle bir *durumla* karşılaşmamıştı: karanlığa doğru kişisel inişi başladığından beri. Ruhundaki leke onu zayıflatabilirdi. Bir yanı Kanun'un ihlal edilmesini arzulamayı öğrenmişti.

Ama denemek zorundaydı.

Harad khabaal!

Yüksek sesle söylenmedikleri sürece Yedi Söz'ün dışı vuran bir gücü olmasa da, yine de çaresizliğine odaklanmasına hizmet ediyorlardı. Çılgınca arzularına cevap veren fuligin ateşi tahtadan fışkırdı. Siyahlık yukarı doğru tırmandı, Adlandırılmaması Gereken'den miras aldığı bir çılgılık gibi, korkunç ve istismar edilmişti.

Bir kasırga kadar vahşi olan Sonbahar, sanki Joan ya da *Turiya* Raver onu doğrudan kemiklere yöneltmiş gibi kraterin içine daldı. Öfke ya da deliliğin bir etkisi -ya da belki de mesafenin azalması- Joan'ın patlamaları üzerindeki kontrolünü artırmıştı.

Kendinden geçmiş ve boşluğa düşmüş olan Yeremya *kazayı* görmezden geldi. Bunun farkında olmayabilirdi. Kendinden emin, karmakarışık iskeletlere doğru yürüdü.

Yıkılmış zamanın yoluna.

Ranyhyn tepki vermedi. Stave hareket etmedi. Linden onun Hynyn'den aşağı atlamasını, oğlunu yakalamasını, koşmasını istiyordu ama o hiçbir tehlike yokmuş gibi bineğinin üzerinde oturuyordu.

Sanki şiddetli fırtınadan korkmuyormuş gibi. Sanki Seçilmiş Linden Avery'ye güveniyormuş gibi.

Asasını savurarak geceyarısını *Caesure*'un vahşi çekirdeğine doğru fırlattı.

Oğlumu alamazsın!

Sadece bir anlığına, kesik kesik bir kalp atışıyla, kendisinin başarısız olduğunu gördü. Güç fışkırması Düşüş'ü daha da kötüleştiriyor gibiydi -*Kesure* onun kirlenmiş gücünden besleniyordu.

Ama onun günahları Asa'nın doğasını ya da Caerrol Wildwood'un senaryosunun *i ç e r i ğ i n i* değiştirmemişti. Neredeyse anında, Dünya Gücü ve Yasası'nın temel kuralları kendini gösterdi. Yaşamın organik bütünlüğünü onaylamak için varlardı: Linden'in karanlığı onları bozamazdı. *Kesure* aşağı doğru kıvranırken, içten dışa doğru alev aldı. Yokuşun yarısında, açlık içinde kıvranan bir alev topuna dönüştü. Bir an sonra, kendi içine çökmeye başladı.

Alevin gücü Linden'i neredeyse Hyn'in sırtından çekip alıyordu. Ama Düşüş'ü alevle kırbaçlamaktan ya da zihnindeki Yedi Söz'ü haykırmaktan vazgeçmedi, ta ki onun şiddetinin her bir kesik anı söndürülene kadar.

Sonra içten içe sendeledi; gücünün azalmasına izin verdi. Tanrım, bu çok yakındı, çok yakındı.

"Stave," diye nefes nefese kaldı. "Kahretsin, Stave. Ne yapıyorsun sen? Neden yapmadın-?"

Ona hiç bakmadı. Kadının yorumlayabileceği herhangi bir ifade kullanmadan, "Oğlunla ilgilen, Seçilmiş. Böyle şeylerden bahsetmiştin."

Hâlâ sendeleyerek dikkatini Jeremiah'ya yöneltti.

Yığının kenarında durmuş, hiçbir şey olmamış gibi etrafına bakıyordu. Sırtı annesine dönüktü: yüzünü göremiyordu. Ama omuzlarından ve kollarından Toprak Gücü kokusu alıyordu; Toprak Gücü ve yokluk, on yıl önce Lord Foul'un şenlik ateşinden yarım elini çektiğinden beri bildiği aynı boşluk.

Kemikleri teker teker yığından çıkarmaya başladı; onları inceledi; yanına, yere koydu.

Bu manzara karşısında Linden'in aklı başından gitti.

Düşünemiyor ya da hissedemiyordu; tepki veremiyordu. Felç onun özel dünyasını durdurmuştu. Kelimeler yıldızlar gibi içinde dönüyor ve sanki dilin her biçimi anlaşılmaz hale gelmiş gibi göz kırpmıyordu. Gördüklerinin hiçbir adı yoktu.

Zaten beş kemik seçmişti, hayır, altı. İki dünyevi olmayan şekillerde bükülmüştü ama sağlam görünüyordular. Bir tanesi bir devi cüceleştirecek kadar büyük bir yaratığın ayak tarak kemiğine benziyordu. Diğerleri ise çeşitli boyutlardaki parmak kemikleri gibi görünüyordu. Şimdi ellerini bir mamut uyluk kemiği olabilecek bir kemiğin üzerine koydu.

Bir ucu ya da belki de ortası parçalanmıştı, belli ki kırılmıştı. Yine de onun kaldıramayacağı kadar ağır olmalıydı. Ama asırlardır güneşin ısısı kemiğin özünün çoğunu pişirmişti ya da bir kuşunki kadar içi boştu ya da o olağanüstü güçlenmişti. Gözle görülür bir zorlanma olmadan kemiği yığından aldı, avucunun içinde test etti, sonra sanki konumu hassasiyet gerektiriyormuş gibi dikkatlice yere koydu.

Jeremiah-

Linden ancak bu kadar ileri gidebildi.

Bir adım yana çekilip yığını inceledi. Bir süre sonra, merkezlerinde ısıtılmış, işe yaramaz kıvrımlara dönüşmüş uzun mumlara benzeyen iki kemik daha buldu. Birkaç falanks kemiği, bir metatars, talus gibi büyük bir yumru daha topladı. Bol miktardaki dağınıklıktan, ilkinin eş ikinci bir uyluk kemiği çıkardı. Bunu, aralarında uzun bir adımlık boşluk kalacak şekilde ilkinin tam olarak paralel yerleştirdi.

Jeremiah-

Önceki hayatında Legolarla ya da Tinkertoys'la çalışırken sergilediği sabırsızlık ya da şüphe yoksunluğunun aynısını sergileyerek daha fazla kemik topladı. Bazılarını yakınlarda buldu. Diğerlerini yığının içinde saklı buldu. Düzinelerce parmak kemiği. Hareket ettirecek kadar güçlü olmaması gereken beş uyluk kemiği daha, bunlardan biri bütündü. Birkaç metatarsal. Seçtiklerine yenilerini ekledikçe, seçenekleri daha da çeşitlendi: küboid şekiller ve tarsal topaklar; bir titana ait olduğu anlaşılan çeşitli skapulalar; Linden'in ya da Stave'in kafasını kaplayacak kadar geniş kondil yuvalarına sahip eklem kemikleri. Tüm bunları, malzemelerini hazırlayan bir zanaatkâr gibi açık bir alana dizmişti.

Tatmin olduğunda, paralel parçalanmış uyluk kemiklerine doğru eğildi ve sanki temel görevi görmelerini istiyormuş gibi diğer kemikleri onların üzerinde dengelemeye başladı. Sanki duvar inşa ediyormuş gibi.

Jeremiah inşa ediyordu.

Bu doğal bir yetenek. Roger'ın ses tonu söylediği her şeyi yalanlıyordu; ama Jeremiah hakkında doğruyu söylemişti. *Doğru şekiller dünyaları değiştirebilir. Kelimeler gibidirler.*

Linden, kalbi patlayacakmış gibi hissedene kadar boşluğa karşı mücadele etti. Nefes almak için savaşmak zorundaydı. Dua olmayan tüm kelimeleri unutmuştu. Aman Tanrım. Aman Tanrım. OhmyGod.

Bunun içindi. Ranyhyn onları buraya *bunun* için getirmişti. Jeremiah inşa edebilsin diye.

Çocuğunuz kapı yapıyor. Her türlü kapıyı. Bir yerden başka bir yere açılan kapılar. Zaman içinde kapılar. Gerçeklikler arasında kapılar.

Her şey imkânsızdı: atların şaşmaz içgüdüleri; Jeremiah'nın boş kesinliği; garip gücü. Yaptığı şeyi gözlerini odaklamadan ya da ellerinin farkında olduğuna dair herhangi bir işaret vermeden yapabilmesi imkânsızdı. Ve bu kemiklerin onun koyduğu yerde kalması, akıl almaz bir şekilde birbirlerinin üzerinde durması, yerçekimine ve kendi çizgilerine meydan okuması kesinlikle imkânsız olmalıydı. Pozisyonları o kadar istikrarsız, kütle ve uyum kurallarından o kadar habersizdi ki, parmakları onları bırakır bırakmaz hepsinin çökmesi gerekirdi. Yine de onun koyduğu yerde kaldılar: kürek kemikleri, parmak kemiği sıralarının üzerinde uçları üzerinde duruyor ya da

Garip kemik topuzları boyunca merkezden uzak; hiçbir doğal canlıya ait olmayan raşitik uzunlukları destekleyen tarsal bloklar; her an devrilecekmiş gibi görünen uzun ince parmaklar arasında sonradan düşünülmüş gibi sıkışmış metatarsaller.

Öncelikle, yapmak istediği kapı için doğru malzemelere sahip olması gerekir. Tam olarak doğru ahşap veya taş veya metal veya kemik veya kumaş veya yarış pistleri. Ve bunların tam olarak doğru şekillerde olması gerekir.

Oğlunu izleyen Linden hareket edemiyordu. Şaşkınlık onu taştan bir kiskacın içinde tutuyordu. Oğlu inşa ediyordu. İnşa ediyordu! Ama daha önce onun böyle bir yapı inşa ettiğini hiç görmemişti. Legolar, Tinkertoys ve yarış pistleri birbirine kenetlenmişti. *Melenkurion* Skyweir'a açılan geçidini yaptığı dallar ve budaklar gözle görülür bir şekilde birbirlerine desteklenmişti. Kendi ağırlıkları onları yerlerinde tutmuştu. Ama bu-

Şok içinde kaybolan kadın, adamın kemikleri birbirinin üzerine yerleştirirken ellerinin Dünya Gücü ile dolu olduğunu ya da devam etmeden önce her bir parçayı okşuyor gibi göründüğünü fark etmekte gecikti. Ya da her yeni parçanın daha sonra dokunduğu parçalarla kaynaştığını: her bir kemiğin sanki onları birbirine kaynaklamış gibi diğerleriyle bir bütün haline geldiğini.

Yapısını sağlam tutmak için Anele'nin yeteneğini kullanıyordu. Ve kesinlikle duvarlar yapıyordu.

Onun güç kullanımıyla ilgili bir şeyler tanıdık geliyordu. Bir yerlerde, Jeremiah'nın pijamasının kirli mavisi üzerinde şahlanan atlar gibi şaha kalkan bir Ranyhyn şeklinde kaynaşmış kemik görmüştü.

"Seçilmiş," dedi Stave ve daha sert bir sesle, "Linden!"

Tüm duyuları oğluna odaklanmıştı; onun yeteneğinin aşkın olasılıklarına; ellerindeki büyüye. Uzak bir parçası Stave'in sesini tanımaya çalışırken dakikalar geçiyor gibiydi.

Taze mide bulantısı onu duymaya itti. Bir kayıtsızlık eylemi gibi, kendini Jeremiah'dan uzağa bakmaya zorladı-

-Ve kalderanın kenarında bir cehennem gibi kükreyen bir *kaos* daha gördü.

Kumtaşı dişlerinden birkaçını çoktan parçalamış, onları deliliğe sürüklemişti. Şimdi aşağıya doğru koşuyordu, yoluna çıkan her şeyi mahveden acı bir kıyım. Yan taraftan geliyordu.

Yeremya'nın karşısındaki krater. Bir an sonra kemikleri yutmaya başlayacak ve onları sonsuz bir yıkım geleceğine doğru savuracaktı.

Artık Linden'in paniğe ayıracak zamanı yoktu: ne zamanı ne de sabrı. Oğlunu izlemek istiyordu. *Oğlunu izlemek istiyordu*. Öfke ve hayal kırıklığıyla yücelerek Asasından ikinci bir Dünya Gücü savuruşu çağırdı.

Yedi Kelime yerine, sanki kendine bağıırıyormuş gibi bağırdı: *Lanet olsun* sana Joan! Bizi rahat bırak!

Covenant neredeydi? Şimdiye kadar eski karısını durdurmalıydı. Ya onu durdururdu ya da ölürdü.

Yeremya'ya duyduğu öfke gücünü katladı. Asası bir teurji ulumasıydı. Düşüş'e karşı kapkara bir karanlığı savururken ellerinde titriyordu. Ne yaptığığın pek de farkında olmadan, *Caesure'u* geri püskürttü. Sonra da onu yaktı.

Başardığını fark edene kadar da gitmişti. Öfkeli ya da mest olmuş bir halde, Stave kolunu yakalayıp onu Hyn'in sırtından indirene kadar Dünya Gücüyle havaya saldırmaya devam etti.

Onu durduracak kadar ürküttü.

Onun attan indiğini görmemişti. Jeremiah'dan başka bir şey görmemişti ve sonra *da sezaryen*. Belki de onu kolundan tuttuğu gibi aşağı atlamıştı. Şimdi o n u Jeremiah'dan uzaklaştırmış, kendisine bakmaya zorluyordu.

"Seçilmiş!" dedi bir tokat gibi. "Oğlunla olduğu kadar bizim tehlikemizle de ilgilenmelisin. Onun çabalarının bir giriş olduğunu kabul ediyorum. Yine de tuzağa düşmemeliyiz." Sonunda onun bakışlarına karşılık verdiğinde ekledi, "Ve Ranyhyn'i kendi güvenliklerini sağlamaları için serbest bırakmalıyız. Atlara binerek onlara engel oluruz."

"Bu *senin* işin," diye karşılık verdi sanki hayati bir görevi bölmüş gibi. "Senin duyuların benimkilerden daha iyi zaten. Bunu *görmem* gerek."

Kabaca ondan uzaklaştı. Binicilerinden kurtulan Ranyhyn onun arkasında, asası ya da ateşiyle kazara onlara çarpmayacağı kadar uzakta kaldı.

İki adım onu Jeremiah'ın yapısına yaklaştırdı. Kendi çabaları dışında her şeye kör ve sağır olan Jeremiah çalışmaya devam etmişti. Ayırışmış alüvyonlar bakışlarını doldurmuş, Anele kadar görüşsüz görünmeye başlamıştı;

Ama çoktan kırık bir uyluk kemiğini omuz bıçağı gibi bir plakanın tabanına dik bir şekilde oturtmuş ve yerine oturtmuştu. Parmak kemikleri ve acı içindeki yılanları andıran kemiklerle desteklenen bu kemik, Linden'in kafasından daha yüksekti. şimdi onun gibi bir ucu parçalanmış başka bir kemik seçti ve ilkinin yanına bir kol açıklığında yerleştirdi. İki uyluk kemiği birlikte kapı direği ya da bir duvar parçası gibi görünüyordu.

Kalp atışları arasında Linden'in öfkesi heyecana dönüştü. Bir zamanlar onu seyretmeye bayılırdı. Tinkertoys ve Legolar, tahta bloklar, yarış pistleri ile bir bycyd; sonsuz derecede büyüleyici. Ama şimdi daha fazlasıydı, çok daha fazlası. Ve uzun günler önce, onun yeteneğinin gücünü deneyimlemişti. Burada her ne yapıyorsa, harikulade bir şey başaracaktı.

"Stave?" diye nefes aldı sanki kalbindeki öfkeyi silmiş gibi. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını biliyor musun?"

Onun yanında duran eski stat, alışılagelmiş metanetiyle cevap verdi: "Hediyeler Salonu'nda bulunanlar dışında hiçbir *Haruçay* bunun benzerini görmedi. Yine de bunun *anundivian yajña*, ilik eritme, Ramen kemik *yontma* sanatı olduğunu düşünüyorum. Gereklili ilim kaybolduğu için bu konudaki hatıraları üzüntüyle karardı. Oğlunuzun böyle bir beceriyi nasıl kazandığı benim aklımı aşıyor."

Evet, diye düşündü Linden. Hediyeler Salonu'nda. Yapının ilk aşamalarında biriken gücü şimdiden hissedebildiğine inanmak istedi; onun görkeminin Stave tarafından fark edilebileceğine. Ama kemikler her Dünya Gücü patlamasından sonra inatla hareketsiz kalıyordu. Tasarımındaki yerleri hâlâ nihai şekillerini ve amaçlarını ima etmek için çok paralıydı.

Ancak Stave onun adını tekrar söylediğinde hemen tepki verdi. Asasını hazırlayarak Jeremiah'dan uzaklaştı. Onunla yapmak zorunda kalabileceği herhangi bir şey arasına en azından birkaç adım koymayı umuyordu.

İlk başta Stave'in onu neden çağırdığını anlamadı. Gökyüzünün kurşuni örtüsünün altında sadece kemiklerin savunulamaz beyazlığını, temizlenmiş toprağın çemberini, havzanın sığ kenarlarını, kraterin kenarındaki kırılabilir kumtaşı çıkıntısını buldu. Fakat

Ranyhyn telaş içinde sıçrayarak uzaklaşmıştı. Hynyn, Hyn ve Khelen yığının uzak tarafına geçip orada durdular ve endişelendiler.

Ne oldu? Linden *Harucha*'ye sormuş olabilir. Ne hissediyorsun?

Sonra anladı. Çınlama sesi duydu-

Acil bir çan sesiyle *Elohim*'in Infelice'i cansız topraktan yükselen bir kasırga gibi geldi.

İmparatorluk ve gururla Linden'in karşısına çıktı. Mücevherler ve zengin bir müzikle süslenmiş, rüyalarındaki gibi ışıltılı ve dokunmuş sendalinlere bürünmüş olan kadın, gazap ve hükümle donanmış bir dünya hükümdarı gibi ilerliyordu. Saçlarının parlaklığı azalan güneş ışığına rağmen zorlamalarla parlıyordu ve esnek güzelliğini sanki bir suçlamaymış gibi taşıyordu. Gözlerinin ima ettiği fırtına, Linden'e Esmer'in deniz fırtınası bakışlarını hatırlattı.

"Şimdi sen üç kez Kirletici oldun, Vahşi Yelekli!" Sesi acı bir hırıltı olabilirdi, ama güzelliğin ve mücevherlerin perdesine ayarlanmıştı ve her kelime mükemmel bir uyum içinde çanlar eşliğinde yükseldi. "Solucanı uyandırarak, Zaman'ın sınırları içinde değerli olan her şeyi mahkûm ettin. Harrow'a boyun eğerek, kavrayışın ötesinde dehşetlere hevesli, uyuyan tahribatı kışkırttın. Yine de burada kendini aşıyorsun."

Linden karşılık olarak ters ters baktı. Hiç şüphesiz korkması gerekirdi; ama korkmamıştı. Jeremiah inşa ediyordu, neler başaracağını görmek için sabırsızlanıyordu: korkmak ya da bocalamak için fazla sabırsızlanıyordu.

"Senin değersiz kalbinin kutsal saydığı her şey adına, Wildwielder!" Infelice bir hiddet çılgılığı gibiydi. Linden'a şarkı ve heybetle saldırıyor gibiydi. Ve kendini Linden ile Jeremiah arasına yerleştirmişti. "Çocuğu *croye*'in sıkıntılarından kurtarmak -*bu* gerçekten de iyi bir şeydi ve senin bir eylemin değildi. Aynı şekilde Harrow'un ölümü de iyi bir şeydi ve senin suçun değildi. Ama şimdi yıkımın vücut bulmasını sağlıyorsun. Ranyhyn'e kulak asmamalıydın. Onlar seni bu ölüm yerine korkunç bir zulüm niyetiyle getirdiler."

Linden'in gözleri büyüdü ama dehşetten değil. *Elohim*'in aleni öfkesi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ölüm! diye düşündü, ani bir aydınlanma gibi. *Kemikler*. Onun ihtiyacı -hayır, *Jeremiah'nın* ihtiyacı- büyüktü.

Bir şekilde Insequent bunu öngörmüştü. Kendi yöntemleriyle, Ranyhyn bunu öngörmüştü. Ve bu içgörü Linden'in kalbini serbest bıraktı.

Umutsuzluğun sert mantığıyla çelişiyordu.

Infelice müzik ve şaşkınlıkla, "Eğer bu aşağılık çocuğu korursanız, sonsuza dek kederlenmenize neden olacaksınız," diye haykırdı.

Alçak çocuk mu? Vahiyden ilham alan Linden, *Elohim*'e savaşa hazır olduğunu göstermek için Asasını Infelice'e doğrulttu. Ölüm ihtiyacı Jeremiah'ındı, onun değil ve o zaten mezarlarda yaşıyordu. Eğer ona ait hiçbir şey onu geri getiremezse, belki de kemiklerle kendini diriltebilirdi.

"Beni dinleyin." Linden her kelimeyi sanki aşkının anlamını ifade ediyormuş gibi telaffuz etti. "Seni sadece bir kez uyaracağım. Eğer oğluma karşı parmağını bile oynatırsan, seni durdurmak için ne gerekiyorsa yaparım."

Tüm kalbiyle Infelice'in ona inanmasını diledi.

"O kadar çok Toprak Gücü çağıracağım ki, başka bir Toprak Damlası oluşturacak." *Elohim* bir anlamda Dünya Gücünün vücut bulmuş haliydi. Infelice'e kendi yaşam formu zarar verebilir miydi? "Ve eğer bu işe yaramazsa, Covenant'ın yüzüğünü kullanacağım."

"Ben onun gerçek sahibi değilim. Bana Kemerini gerçekten yok edemeyeceğim söylendi. Ama yine de *sana* zarar verebilirim. Vahşi büyüden bu kadar korkmanın bir sebebi var. Sanırım savunman olmadığı için. Beni denersen, hiçbir şeyin kalmayana kadar seni yakarım."

Infelice yumruklarını sıktı. Çanlar, Jeremiah'ın birleştirdiği kemikler hariç hepsi titreyene kadar kalderada öfke çığlıkları attı.

"Tehdidini dikkate aldığımı mı sanıyorsun? Wildwielder, sen anlamak istemiyorsun. *Elohim*'in kalpleri üzerindeki gölgeyi sordun, ama sana cevap verildiğinde dinlemiyorsun. *İşte bu.*" Jeremiah'a bir el hareketi yaptı. "Onun bizim için amacı bir iğrençlik, Solucan'ın midesindeki sonumuzdan bile daha iğrenç. Ama en büyük kötülük bu değil."

"Pekâlâ." Linden tereddüt etmedi. Asa ellerinde sabit duruyordu. "Her seferinde bir adım atalım." Jeremiah hâlâ çalışıyordu, Infelice'ten olduğu kadar sezaryenlerden de rahatsız değildi.

Görünüşe göre yapısının bir duvarını tamamlamıştı. Şimdi benzer bir yapıyı, temelinin ikincisi olan kemiklerin üzerinde birleştirmeye başladı. Tek istediği yalnız bırakılmaktı. "Anlamamı istediğin bir şey varsa, bana yardım et."

Infelice sözünü kesmeden önce, "Jeremiah her ne yapıyorsa, kemiğe ihtiyacı var. Ama neden *bu* kemikler? Nedir bunlar? Nereden gelmişler? Buraya nasıl geldiler?"

Elohim'in kıyafetinde mücevherler ve öfke vardı. "Wildwielder, buna katlanmayacağım. Tüm Dünya'nın tarihini soruyorsun. Sadece onların *quellvisklerin* kalıntıları olduğunu söyleyeceğim." Çanları donuk gökyüzünün altında hoşnutsuz bir ses çıkarıyordu. "Bir zamanlar *Elohim*'e savaş açmış olmaları sizi ilgilendirmez. Uzak bir çağda yok edildiler. Kemiklerini, bu tür hakaretleri küçümsediğimiz bir simgesi olarak buraya, tiksintinin dinlenme yeri anlamına gelen Muirwin Delenoth'a bıraktık."

-Yok edildi. Infelice ve halkı tarafından.

Linden sanki anlamak istiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Bu yardımcı olmuyor." Soyu tükenmiş canavarlarla hiç ilgilenmiyordu. "Onları ne kadar zaman önce öldürdüğün önemli değil. Onlar hâlâ sadece kemik. Başka bir soru deneyeceğim.

"Ranyhyn'ler neden birdenbire bu kadar acele ettiler? Tanrı aşkına, iki gün boyunca sadece *yürüdüler*. Sonra koşmaya karar verdiler.

"Belki neyin değiştiğini açıklarsanız, anlayabilirim."

Infelice yumruklarını salladı. Bir an için çınlaması kakofoniye dönüştü. Sonra kendine hakim oldu.

Yine melodik bir sesle cevap verdi: "Akıl almaz bir tehdit Timewarden'ın yaralı eşine yaklaşıyor. Uzun zamandır zayıf sınırlarının içinde onunla yüzleşmeye hazırlanıyordu, kendisi ve *Turiya* Herem de onunla birlikte. Ama şimdi Horrim Carabal'ın gürültülü köleleri ona karşı ilerliyor. Ona zarar veremezler. Ancak onu koruyan ve ayakta tutan *skest'i* tehlikeye atıyorlar. Böylece onu zayıflatmayı umuyorlar.

"Bunu ne *Turiya* Herem ne de Ranyhyn öngördü. Öngöremediler. Horrim Carabal ile karşılaşmanızın beklenmedik bir sonucu. Bu yüzden Timewarden'ın eşi ondan korkar. O uyandırıldı

Çıldırılmış durumda ve bu *durum* burada seyahat eden herkesi tehlikeye atıyor. Bu nedenle Ranyhynler iğrenç amaçlarını gerçekleştirmek için acele ettiler."

Linden bu kez başını salladı. Infelice'in açıklaması cevapladığı kadar soru da doğurmuştu. Feroce, Kanun Asası'nı gizlenen kişiye teslim etmeyi neredeyse başarmıştı ve şimdi de *Skest'e* karşı mı harekete geçmişlerdi? Ama Linden dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Covenant hâlâ hayattaydı: Infelice öyle söylemişti. Diğer meseleler daha önemliydi.

Jeremiah daha önemliydi. İkinci duvarının ilk katmanlarını dengeliyor, onları Dünya Gücüyle kaynaştırıyordu ve daha işi bitmemişti. Daha saatlere ihtiyacı olabilirdi.

Burada koca bir kaleye yetecek kadar kemik vardı.

"Pekâlâ," diye tekrarladı, yavaş konuşuyordu; zaman kazanmaya çalışıyordu. "Bu bir başlangıç. Devam edelim. Buraya gelmenin vahşeti mümkün kıldığını söyledin. Jeremiah'nın amacı bir iğrençlik. Amacının ne *olduğunu* düşünüyorsun? Sence ne yapıyor?"

Tahmin edebiliyordu. Roger *Elohim* hakkında *bazı yapılara karşı* savunmasız *olduklarını* söylemişti. Vain gibi. *Belirli yapılar onları çekiyor. Tam olarak doğru malzemeler, tam olarak doğru şekilde. Diğer yapılar onları itiyor. Ya da onları kör eder.* Bu sayede Croyel kendini Kayıp Derinlik'te gizledi.

Jeremiah'nın kemik yapısı bir tür tuzak olabilirdi. Ama Linden gerçeği Infelice'ten duymak istiyordu.

"Yarım El bundan bahsetmedi mi?" *Elohim*'in sesi acıydı; ama müziğinin öfkeli ahengini bir hüznün notası yumuşattı. "Çocuk bizi tuzağa düşürecek. Bizi hayattan, anlamdan ve umuttan mahrum bırakacak."

Çocuğunuz kapı yapıyor. Zaman içinde kapılar. Gerçeklikler arasında kapılar. Ve hiçbir yere gitmeyen kapılar. Hapishaneler. İçine girdiğinizde asla çıkamazsınız.

Linden, Infelice ile Jeremiah arasında durmak için hareket etmek istiyordu; ama kendini olduğu yerde kalmaya zorladı. Infelice'in dikkatini Jeremiah'dan uzakta, kendi üzerinde tutmayı başardığı sürece-

Steve, sanki ona meydan okuyacak gücü varmış gibi kollarını kavuşturarak *Elohim*'i izledi.

"Bunun bir anlamı varmış gibi davranacağım," dedi Linden, "Jeremiah sana ne olacağını neden umursasın ki? Söyle bana neden-"

"Seçilmiş," dedi Stave aniden: bir uyarı.

Bir an sonra, üç Ranyhyn yana dönerek birbirlerinden uzaklaştı ve Khelen'in kemiklerin uzak tarafında durduğu yerde bir *kesik* patladı.

Skurjlardan biri kadar açgözlüydü; bir Sandgorgon kadar karşı konulmazdı. Ve çok *yakındı*! Yakınlığı boğazını kustumukla doldurdu. Üç kalp atışı sonra Jeremiah'ı yutacak kadar yaklaşacaktı.

Infelice gözden kaybolurken havayı düşen çan ya da kılıç şakırtıları gibi gürültüler doldurdu.

Hayır. "Melenkurion abatha!" Linden'in Asası'ndan volkanik bir patlama kadar şiddetli, siyah bir ateş fışkırdı. "*Duroc minas mill!*" Tüm varlığı alevdi: Hayatının tüm tutkusuyla Düşüş'e saldırdı. "*Harad* Tanrının cezası *khabaal!*"

Oğlumu alamayacaksın!

Aşırılığın yücelttiği bir usta haline geliyordu. Bir an için Joan'ın fırtınanın ortasında çığlık attığını duyar gibi oldu. *Ben iyiydim!* Linden'in saldırısına karşı, *sezaryen* sendeledi; titredi. *Durdurun şunu!* Sonra geriye doğru yalpaladı. *Dayanamıyorum!*

Çekirdeğine çarpan zaman fırtınası kendi içine doğru kıvrıldı ve patladı.

Ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra yok oldu.

Çok uzun sürmeyecek. Roger annesine söz vermişti. *Bunu birlikte durduracağız.*

Covenant! Covenant, dikkat et. Gittikçe güçleniyor.

Jeremiah hiçbir şey olmamış gibi hâlâ işinin başındaydı. Yapısına odaklanmak dışında her türlü bilinçten arınmış bir halde parmak kemiklerini yerlerine mühürledi, aralarına eğri büğrü kemikler yerleştirdi, bir kürek kemiğini merkezin dışına yerleştirdi ve düşünölemeyecek kadar güvenli bir şekilde bıraktı. Linden'in aceleci bakışlarına göre, yapısının bu tarafı diğerinin tam bir aynası gibi görünüyordu. Eğer daha yakından bakmış olsaydı, adamın düzinelerce ayrıntıyı kasıtlı olarak yamulttuğunu fark edebilirdi. Ama buna vakti yoktu.

Zil sesiyle anons edilen Infelice, sanki hiç yokmuş gibi Linden ve Jeremiah'in arasına girdi. Sendalini, Linden'in hissedemediği bir esintiyle hareket ederken küçümseme ve yakarış mırıldanıyordu.

"Oh, güzel," diye nefes nefese kaldı Linden, kendi çabaları ve *caesure*'un hücumu. "Vazgeçmedin. Hâlâ sorularım var."

Elohim küçümseyerek karşılık verdi, "Ve ben de cevap vermeye devam ediyor, muhalefetinizi bir kenara bırakmanız için yalvarıyorum. Eğer çocuğu bu vahşetin yolundan saptırmama izin vermeyecekseniz, *Elohim*'i hiç umursamadığınız için, Toprak ve Dünya'nın iyiliği için onu kendinizin engellemesi için dua ediyorum. Onu görevinden al. Yaptığı şeyi düzeltin. Onu hayvanına bindir ve yola koyul. Bunu yaparsan, onlar yaşarken *Elohim* onun ikinci kez Despiser'in egemenliği altına girmemesini sağlayacaktır. Böylece tüm kötülüklerin en kötüsü önlenebilir."

"Bir dakika bekle," diye seslendi Linden. Asasını artık Infelice'e doğru tutmuyordu ama hazırды. "Benim için çok hızlı gidiyorsun."

"Jeremiah'nın muhtemelen seni benden daha fazla umursamadığını boş ver. Ben de sana onun kapılarından birine yakalanmanın neden Solucan tarafından yenmekten daha kötü olduğunu soracaktım. Bana ikisi de aynı gibi geldi. Her iki durumda da, işin bitti. Hapishane neden ölmekten daha kötü?"

Infelice'in etrafındaki müzik, dişlerin hüsrarla gıcırdaması gibiydi. "Wildwielder, Solucan sadece bir yok oluş. Çocuğun tasarlayacağı hapishane ebedi çaresizliktir, tamamen bilinçli ve sonsuza dek nafîle. Güneşlerin ve yıldızların sonundan daha uzun ömürlü olacaktır. Hangi kıyameti tercih ederdiniz? Oğlunuz için hangisini seçerdiniz?"

Stave hâlâ hareketsiz duruyordu, dünyanın yıkımında hiçbir rolü olmayan bir adam gibi. Infelice'in arkasında Jeremiah, ikinci duvarının iskeletini tamamlamak için ikiye ayrılmış kocaman uyluk kemikleri gibi iki ağır kemik daha kullanmıştı: bir girişin kenarı ya da bir koridorun başlangıcı. Şimdi dikmelerin arasındaki boşluğu parmaklar, uzuvlar, yumrular ve boğumlu kemik dallarıyla doldurmakla meşguldü. Ve o çalışırken, acele etmeden ya da tereddüt etmeden, Dünya Gücü ellerinden su gibi akıyor, yapısının birçok parçasını birbirine bağlıyordu.

Yavaş yavaş, teurji kemiklerinde kabardı. Hâlâ yeni oluşuyordu, hâlâ zayıf ve belirsizdi ama Linden yakında filizlenmeye başlayacağını hissediyordu. Yarattığı şey *Melenkurion* Skyweir'in derinliklerine ulaşmak için kullandığı numinous kutusuna benzemeye başlamıştı: canlanıyordu.

"Pekâlâ," dedi Linden üçüncü kez; belki de son kez. "Bunu sana vereceğim. Mantıklı.

"Öyleyse söyle bana. Şimdi duymaya hazırım. 'En kötü kötülük' nedir? Seni hapsetmek Dünyanın Sonu Solucanı'ndan daha kötüyse, 'tüm kötülüklerin en kötüsü' ne olabilir?"

Infelice katıksız bir öfkeye, görmezden gelinemeyecek kadar çınlayan bir tintinnabulation'a dönüşmüştü. "Despiser," diye bağırdı, "a-Jeroth, Lord Foul ve daha birçok isimle anılan kişi, çocuğun üzerine işaretini koydu. Çocuğun oğlun olduğunu iddia ediyorsun ama onu tanımıyorsun. Uygun yardım verildiğinde başarabileceklerinin sınırı olmadığını kavrayamadınız.

"Despiser'ın Zamanın Kemer'i'nden kaçmak istediği kesin.

-Ve bu amaca ulaşmak için çocuğa ihtiyacı yoktur. Ancak gizli kalbinde daha karanlık bir niyet beslemektedir. Yaratıcı için bir hapisane tasarlamaya çalışmakta, Kemer düştüğünde çocuğun yeteneklerini kullanmaktadır. Bunu, her şey değişebilir hale geldiğinde, çöküş anında gerçekleştirmeyi amaçlamaktadır. Despiser'ın acı çektiği gibi, o da tüm olası Yaratılışın sonsuz bir boşluk ve ağıt içinde acı çekmesini istemektedir.

"Bunu anlayamazsınız. Ölümlü zihniniz böylesine mutlak bir kaybı kavrayamaz. Yine de beni dinlemeniz için size yalvarıyorum. *Elohim*'in kalplerindeki gölgeyi sordunuz. Yaratılışın ebedi sonu, herhangi bir varlığın kalbini karartmaya yetecek bir gölgedir."

Linden oğluna olan bağlılığına rağmen şok olmuş bir halde bakakaldı. Bu mümkün müydü? *Mümkün mü?* Lord Foul bunu *yapabilir* miydi? Yeremya'nın yardımıyla mı? Ebedi son-

-*Ama daha derin amacım hakkında konuşmayacağım.*

Infelice'in arkasında daha fazla güç zonkluyordu. Yeremya ikinci duvarını, bir kapının ya da geçidin diğer tarafını bitiriyor gibi görünüyordu. İçinde

Bir ya da iki dakika sonra, her ne olursa olsun, kurgusunun bir sonraki aşamasına geçecekti.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Ama Linden düşünemeyecek kadar sersemlemişti. Sonsuz son mu? Infelice bir konuda haklıydı: Linden bu kavramı kavrayamıyordu. Lord Foul *bunu* mu amaçlamıştı? Soruları ve argümanları da tükenmişti. Yakında Dünya Gücü ya da vahşi büyü dışında düşmanını geciktirecek hiçbir aracı kalmayacaktı.

"Yine de, *Elohim*," dedi Stave beklenmedik bir şekilde, "kendi kavrayışınız kusurlu." Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Jeremiah kadar vurdumduymaz ve kıpırtısız bir şekilde ayakta durmaya devam etti. "Ölümsüz düşüncelerinizin benimkileri, Seçilmişler'inkileri ya da Ranyhyn'inkileri aştığını kabul ediyorum. Yine de kalbinin üzerindeki gölgeden bahsederken çelişkiler içinde konuşuyorsun.

"Andelain'de ruhlarınızın 'Zamanın ötesinden gelen varlıkların tehdidi' yüzünden karardığını söylemişsiniz. Seçilmişler'den ve ayrıca İnançsızlar'dan bahsettiniz ve bu çocuğu da karanlık hikayenize dahil ettiğinizden şüphe etmiyorum. Onları 'hem küçük hem de ölümlü olan ama yine de mutlak yıkım yapabilen varlıklar' olarak tanımladınız."

Linden hatırladı. Infelice, *Despiser'ın Zaman Kemerini yok edemeyeceğini* söylemişti. *Senin ve bir zamanlar Kâfir olan adamın yardımına ihtiyacı var, Wildwielder.*

"Sizi memnun etmek için," diye devam etti Stave, "Ülkedeki 'Zamanın ötesinden gelen varlıkların' varlığına, kendi eliyle olmasa da hizmetkârlarının çabalarıyla, esas olarak Yozlaşma'nın neden olduğunu da kabul edeceğim."

Infelice zarif bir kaşını kaldırdı. Çınlamasındaki öfke yerini daha temkinli bir moda bıraktı. Görünüşe göre *Haruchai* onun dikkatini çekmişti.

Jeremiah onun arkasında, yapısının duvarlarından ya da yanlarından uzaklaştı. Linden'i hayrete düşüren bir güçle, sahip olması gerekenden çok daha fazla bir güçle, topladığı kemiklerin en büyüğünü, tek sağlam uyluk kemiğini aldı ve başının üzerine kaldırdı. Devasa kemiği yapısına taşırken ve uzunluğunu duvarların üst kısımlarına bir lento gibi yerleştirirken çamurlu bakışları hiçbir şeyi görmüyordu.

Uyluk kemiğini yerine mühürlediğinde, yarattığı büyü'nün titreşimi daha yüksek bir perdeye çıktı. Linden onun uğultusunu kendi kemiklerinde hissetti. Güç dalgaları sanki her santimi yeni iyileşmiş bir yaraymış gibi derisini kaşındırdı.

Ancak Stave duraksamadı; Yeremya'dan ya da teolojiden haberdar olduğuna dair hiçbir işaret vermedi.

"Yine de kendi itirafınıza göre," dedi, "çocuğun *kroyelden* kurtulmasını Seçilmişler sağlamadı. Ur-Lord Covenant'ın müdahalesiyle de serbest bırakılmadı. Ve çocuğun Kayıp Derinlik'teki gizini keşfedenler de ne Seçilmişler ne de İnançsızlardı. Dahası, şu anda bu yere ne Seçilmiş ne de İnançsız tarafından getirilmedik; ne onun oğlu ne de onun oğlu ya da eşi tarafından. Biz buraya sadece Ranyhyn'in isteğiyle geldik.

"İşte hatan burada yatıyor, *Elohim*. Çocuğun amacına giden yoldaki her önemli adım Dünya'nın doğal sakinleri tarafından atılmıştır. Seçilmişler, İnançsızlar ve hatta belki de İnançsız'ın oğlu bu adımların atılmasını sağladılar ama onları belirlemediler. Bu nedenle bizim buradaki varlığımız ve çocuğun şu anki irfan gösterisi, sizin *Elohim*'in kalpleri üzerindeki gölge tanımınıza uymuyor. Eğer şu anda 'tüm kötülüklerin en kötüsü' tarafından tehdit ediliyorsak, bu Seçilmiş'in oğlunun hiçbir hatası, amacı ya da gücü yüzünden değildir.

Haruchai, mantığı tartışılmazmış gibi, "Böylece," dedi, "İtirazlarınızın sahte olduğu ölümlü zihinler için bile açık. Bu çocuğun başka varlıklar tarafından kullanılan bir araçtan başka bir şey olmadığına inanıyor gibisiniz. Ama alet, kendisinden yararlanılmasından sorumlu tutulamaz. Ve burada onu kullanan eller Ranyhyn ve Harrow'un, ilk yeni Stonedownor'un ve Sunder ile Hollian'ın kayıp oğlunun elleridir. Onlar Zaman'ın uygun sınırları içinde yaşayan ve yok olabilecek varlıkların elleridir.

"Dolayısıyla çocuğa karşı çıkmak için bir nedeniniz yok. Onun şu anki çabaları Yozlaşma'nın planlarını gerçekleştiremez."

Evet, diye düşündü Linden. *Evet, evet*. Jeremiah'nın Lord Foul'a ait olmadığına nasıl inanacağını ona ilk gösteren Stave olmuştu. Şimdi eski Efendi, inancını gölgeleyen tüm şüpheleri ortadan kaldırmıştı.

Boştaki oğlunuzu sahiplenmeniz dışında- O yıllardır Foul'a aitti.

Roger ona yalan söylemişti. Despiser onu yanıltmaya çalışmıştı. İlk andan itibaren, biri ya da her ikisi de ona umutsuzluğu öğretmeye çalışmıştı. Ve başardılar da.

Yine de Stave onun yerine onlara cevap verdi. Ranyhyn ve Anele onlara cevap vermişti. Yeremya'nın kendisi de şimdi onlara cevap veriyordu.

Güven.

Linden yönetebildiği kadar incelikle, zihninde Dünya Gücünü toplamaya başladı.

Oğlu lentosuna destek gibi falanks ve tarsal bloklar ekledikçe, yapısında saklı olan kuvvet daha da yükseldi. Çok geçmeden, yerinden oynamış gerçekliklerin gıcırdaması, dünyalar arasında bir kapı gibi hissettirdi. Buna karşılık, *Elohim*'in müziği sönük ve parıltısız görünüyordu; kül rengi gökyüzü kadar donuk.

Infelice omzunun üzerinden çocuğa mücevher parıltısı gibi bir bakış attı. Sonra ilk kez Stave'le yüzleşti.

"Sen *Harucha*'sin," dedi kraliyete özgü bir küçümseme tonuyla. "Gücünün *Elohim* için su kadar zayıf ve önemsiz olduğunu unuttun mu? Yine de seni dinledim, sen laf kalabalığı yaparken Vahşi Savaşçı'nın aptallığını tekrar gözden geçireceğini umuyordum. Artık yeterince konuştun. Daha fazla dinlemeyeceğim.

"Eğer bir araç kullanımından sorumlu tutulamazsa, aynı şekilde var olmadığı sürece kullanılamaz. Eğer arzunuz buysa, kendinizi suçsuz tutun. Suçlamanın ötesine geçen tehlikelerden söz ettim. Ne pahasına olursa olsun önlenmelidirler."

Infelice, sanki Stave'i gözünün önünden kovuyormuş gibi bir hareketle arkasını döndü.

Yeremya'ya doğru.

Stave sert bir şekilde "Seçilmiş!" diye bağırdığında Linden Asasından ateşi çağırmaya başlamıştı bile.

Başka bir *kesi*. Stave ona seslenir seslenmez, etine battığını, bağırsaklarında kabuk bağladığını hissetti.

Jeremiah'ın yapısının gücü gri göklere doğru dallanıp budaklandı. Sanki işi bitmiş gibi geri çekildi. Her zerresini tüketmiş bir sanatçı gibi boş gözlerle yapısına, ilgili heykeline bakarken, onay istercesine yarım elini Linden'e doğru uzattı. Ama o dönmedi

başını, ayaklarını oynattı ya da annesinden bir şey istediğine dair başka bir işaret verdi.

Infelice onu yok etmek üzereydi. Öyle ya da böyle, *Elohim* her olasılığa, her umuda son verecekti.

Yine de Düşüş daha yakındı. Ve Infelice bundan korkuyordu. En az Linden kadar korkuyordu. Tehlikedeyken tereddüt edebilirdi.

Linden çılgınca bir hareketle uzaklaştı ve kara öfkesini arıların ve anların migren fırtınasına savurdu.

Ama yanılıyordu. *Kesiği* görür görmez yanıldığını anladı. Joan hedefini ıskalamıştı. Konsantrasyonu ya da *Turiya*'nıki bozuluyordu. Bir kasırga kadar şiddetli olan Sonbahar, kalderanın uzak kenarında kaynıyordu. Linden durduğu yerden ona isabet edecek bir kemik parçası bile fırlatamazdı. Ve uzaklaşıyordu. Bir sakat kadar beceriksizce, kraterin dış yamacına doğru tökezledi ve rehberi tarafından terk edilmiş kör bir şey gibi alçalmaya başladı. Eğer aniden yön değiştirmezse, gözden kaybolacak ve hiçbir zarar veremeyecekti.

Yanlış, yanlış, *yanlış*. Linden, Infelice'e bir şans vermişti-

Ve Stave, *Elohim*'e karşı güçsüzdü. Uzun zaman önce Linden, Infelice'in halkının Brinn ve Cail'i, Hergrom ve Ceer'i topraklarından nasıl kayıtsızca çıkardıklarına tanık olmuştu.

Asa'nın Dünya Gücü ulumasını savurarak Jeremiah'a doğru döndü-

-Ve anında dondu; durduğu yerde durdu, sanki akla gelebilecek tüm hareketleri elinden alınmış gibiydi. Kolları ve bacakları felç olmuştu: kalbi durmuş gibiydi. Damarlarında kan toplanmıştı. Sanki Dünya Gücü hakkında hiçbir şey bilmiyormuş ve Yasa'yı hiç anlamamış gibi ateşi söndü.

Kalderanın havası yıldızlarla doluydu. Önünde, etrafında, oğluyla arasında göz kırıyor ve parlıyorlardı, güneş ışıkları kadar uçucu ve reddedilemezlerdi. Onlar Infelice'in giysisinin mücevherleri, çınlamasının ilahi mücevherleriydi ve havzaya hükmeden, kemiklere hükmeden bir hareketsizlik şarkısı söylüyorlardı. Jeremiah hâlâ sağ kolunu Linden'e doğru uzatmış, yapısının karşısında duruyordu: onun için değişen bir şey yoktu. Ama Stave, Linden'in

Adımlarının ortasında. Bir ayağı üzerinde inanılmaz bir şekilde dengede dururken diğer ayağı adım atmak için uzanıyor, taştan oyulmuş bir heykel gibi kalıyordu.

Linden hareket etmeye çalıştı ama yapamadı. Nasıl nefes alacağını unutmuştu.

Sadece Infelice hareket etti. Bir esinti kadar zarif olan Infelice, Jeremiah'ya doğru nazik bir kaçınılmazlıkla süzülüyordu, sanki onun sonu çağlar önce yapısının malzemelerine yazılmıştı.

Ranyhyn kimsenin dikkate almadığı uyarılar yaptı.

Infelice Jeremiah'ya yaklaştığında kollarını açarak onu harap bir şekilde kucakladı.

Linden dehşet içinde, çaresizlik hayatının nihai gerçeğiymiş gibi izledi. Buna verecek bir cevabı yoktu. Belki de hiçbir zaman bir cevabı olmamıştı. Umutsuzluğunun gerçek kaynağı bu olabilirdi.

Ama Stave-

Ah,

Tanrım.

Bir şekilde konuşma isteği buldu.

"Kendini kandırıyorsun, *Elohim*." Sesi gerginlikten boğuklaşmış bir fısıltıydı. Emirler gibi yıldızlar ona karşı koydu. Yine de kendini duyurmayı başardı. "Beni çaresiz mi görüyorsun? Ben *Harucha*'yim. Yapmam gerekeni yaparım. Linden Avery'nin oğluna karşı arzularınızı gerçekleştirmeye çalıştığınızda, güç anlayışınızı değiştirecek bir darbe vuracağım."

Etrafında parlak değerli taşlar dönüyordu, hükümdarlık baskısının patlamaları. Hareket edemiyordu: elbette edemezdi. Vahşi büyü dışında hiçbir şey *Elohim*'in gücüne karşı koyamazdı.

Ve yine de-

-Hareket etti. Yavaşça, zorlanarak, amansızca sağ elinin parmaklarını yumruk yaptı.

Gözle görülür bir şekilde irkilen Infelice dönüp ona baktı. Müziği, söyleyemediği sözcükleri şekillendirdi. Hayır. Söylemeyeceksin.

Sen. Olacak. Yapmayacaksın.

Kadının inkârını görmezden gelen Stave yumruğunu sıktı. Kaldırırken kolu titredi.

Aynı zamanda, Linden'i kendi içinde bağlayan baskı da hafifçe azaldı.

Tekrar nefes alabiliyordu. Kalbi atıyordu.

Stave ona güçten ya da şandan daha büyük bir hediye vermişti.

Kısa sürecekti. Bir an sonra Infelice, *Harucha'i*'yi ezmeye yetecek kadar büyü toplayacaktı.

Linden hemen harekete geçmeliydi.

Stave'le boy ölçüşemezdi. Ona denk olmaya çalışmadı. Jeremiah'ın tehlikesine rağmen Asasını görmezden geldi, Antlaşma'nın yüzüğüne ulaşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Infelice herhangi bir teurji çabasına, herhangi bir açık meydan okumaya tepki gösterecekti. Bunun yerine, Infelice'in yıldızlarının öfkesi Stave'i kolunu indirmeye zorlarken, Linden elini kot pantolonunun cebine soktu.

Jeremiah'ın kırmızı yarış arabasını taşıdığı cep.

Yardım ve ihanet. Esmer'in buruşuk oyuncağı iyileştirmesinin bir sebebi vardı. Linden'in onun başka bir ihanet niyetinde olmadığına inanması gerekiyordu.

Çaresiz kalmayı reddetmesi Stave'inkinin soluk bir taklidiydi; ama yeterliydi.

Infelice, Stave'in doğuştan gelen son uzlaşmazlığını bastırmaya odaklanırken, Linden cebinden yarış arabasını çıkardı ve Jeremiah'ya doğru fırlattı.

Yıldızlar reddederek parladı. Çanlar kaldera boyunca inkâr çıgıllıkları attı. Ama oyuncağın geçişi üzerinde hiçbir etkileri olmadı.

Yarış arabası Stave'in şiddetli inatçılığına benziyordu. Bu Jeremiah'ın doğuştan hakkıydı; onun mirasıydı.

Hâlâ yapısıyla karşı karşıyaydı, hareketsiz ve kaybolmuştu. Annesine bakmak için başını bir kez bile çevirmemişti. Oyuncağını bir an bile görememişti.

Yine de onu ele geçirdi. Bir sihirbazlık ustalığıyla, yarım eliyle yarış arabasını havadan aldı.

O anda, Anele'nin armağanının tüm potansiyelini almış gibi göründü. Tüm vücudu, *Elohim*'in çınlamaları kadar zengin ve bir o kadar da derin, coşkulu bir Dünya Gücü ilahisine dönüştü. Yarış arabasını kavrarken, bir Forestal kadar güçlü görünüyordu.

Yapısının derin tınısı yıldızları, çanları ve zorlamaları geri püskürttü.

Görüyor musunuz? Linden, kelimeleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar güçsüz olan Infelice'e sordu.

Onu *görüyor* musun? O benim *oğlum*.

Jeremiah'nın dönüşümü ve portalının yüksek sesli talebi Infelice'i Stave'den uzaklaştırdı. "*Hayır!*" diye bağırdı, bağırdı, bağırdı. "*Yapmayacaksın!*"

Bir kasırga kadar hızlı olan yıldızlar ve mücevherler Jeremiah'nın etrafını sardı. Infelice havada sadece Stave ve Linden'i oldukları yerde tutmaya yetecek kadar güç bıraktı; sadece Linden'in Asasını veya Antlaşma yüzüğünü kullanmasını engelleyecek kadar. Müziğinin geri kalanı ve tarifsiz heybeti Jeremiah'nın etrafında dönüyor; onu bir koza gibi sarıyordu.

Yeni gücüne rağmen hiçbir şey yapmadı. Infelice onun için çok güçlüydü.

Amacını tamamlamak için Jeremiah'ya doğru ilerlerken sendalini etrafına savruldu.

Ama ikinci adımı onu doğrudan hücum eden Ranyhyn'in yoluna götürdü.

Onları unutmuştu ya da hafife almıştı. Sadece hayvanların onun dürtülerine karşı koyamayacağına inanmış olabilir. Hatta karşı koyamayacaklarına, onun üstünlüğünü fark edip korkacaklarına bile inanmış olabilir.

Daha iyi bilmeliydi.

Şüphesiz Infelice'in sihirleri onu koruyacaktı. Hynyn, Hyn ve Khelen Ranyhyn'di; ama onlar *sadece* Ranyhyn'di. O *Elohim*'di. Onların doğuştan gelen Toprak Gücü onun emrindeki güçlerin üstesinden gelemezdi.

Yine de onları çok geç fark etmişti.

Khelen önde gidiyordu. Ona çarptı, yere düşürdü ve Hynyn ile Hyn tarafından çiğnenmesi için bırakarak uzaklaştı.

Toynakları ona değmedi. Bir anda ortadan kayboldu ve neredeyse anında arkalarında yeniden belirdi.

Ancak kısa süreli yokluğu sırasında tüm yıldızları da onunla birlikte yok oldu.

Bu küçük serbest bırakma Jeremiah için yeterliydi. Üç hızlı adım onu yapısının kenarına götürdü. İki adım daha atınca portalının merkezine ulaştı.

Infelice bir kasırga gibi geri döndü. Vahşi rüzgârlar Linden'i yere serdi; Stave'i havzanın yamacının yarısına kadar fırlattı;

Ranyhyn dizlerinin üzerine çöktü. Öfke ve dehşet dalgaları kapıya, Yeremya'ya çarpıyordu. *Elohim*'in katıksız çaresizliği onu sersemletti.

Yine de yapısının sihirleri onu korudu. Sonsuz duvarlarının içinde dengesini sağladı, sırtını dikleştirdi. Fırtınalar yırtık pırtık pijamalarını parçaladı ama onu sarsmadı.

Kapısının lentosuna uzanırken, kırıışmış yüzü ve kirlenmiş gözleri tamamen boş, terk edilmiş bir çiftlik evi kadar bilinçsiz görünüyordu.

Infelice bir *kaos* kadar kaotik bir kargaşa içinde ona bağırdı ama güçleri onu durduramadı.

Yarış arabasını uyluk kemiği lentosunu destekleyen iki kemik arasına sıkıştırırken Anele'nin kör özünün cisimleşmiş halini andırıyordu, yırtık pırtık ve dayanıklı. Dünya gücüyle oyuncağı yerine mühürledi.

Linden onun ne yaptığını anlayamadan Infelice bir ölüm perisi gibi çığlık atmaya başladı ve tüm ilik kaynağı heykeli o kadar saf, beyaz bir ışıltıya büründü ki Linden ona bakamadı. Bir elini gözlerinin üzerine kapatıp sıkarak kapattı; ama ışık elini ve göz kapaklarını delip geçti, beynine saplanıyor gibiydi. Avucunun ve parmaklarının her bir kemiğinin akkor halinde parladığını gördü. Her bir parmak kemiği ve el tarağı, kapitat, skafoid, hamat: hepsi sanki güneş tarafından aydınlatılmış gibi parlıyordu.

Bir an için, bir daha asla başka bir şey göremeyeceğine, Anele ve Mahrtiir gibi görme yetisini kaybedeceğine inandı. Dünyasından geriye kalan tek şey elinin tanımlanmış çerçevesi olacaktı.

Sonra Infelice'in hâlâ çığlık atarak tekrar kaybolduğunu hissetti. *Elohim* geri dönmedi.

Saniyeler ya da saatler sonra geçidin alevleri söndü. Güneş ışığının tozu ve dumanı dışında hiçbir ışık yoktu. Her türlü güç hissi kalderayı terk etmişti. Linden'in kayıp görüşünü ya da Infelice'in yenilgisini anımsatacak hiçbir şey kalmamıştı; Jeremiah'ın zaferi kadar beyaz olması gereken geniş bir kemik yığını dışında.

Ama Stave hâlâ buradaydı. Linden onun kendisine seslendiğini duydu. Sesi yaralı gibi gelmiyordu. Ve Ranyhyn hayatta kalmıştı. Stave'in sert gümbürtüsü

Toynaklarını gururla şakırdatarak yığının etrafında bir o yana bir bu yana koşturmaları, amaçlarına ulaştıklarının habercisi gibiydi.

Linden korkuyla elini indirdi, gözlerini kırpıştırarak açtı ve zarar görmediğini fark etti. Görüşünde küçük güneşler gibi kamaşmalar dönüyor, her şeyi karıştırıyordu; ama görebiliyordu. Tecrübe ve sağlık sezgisi ona yakında normal bir şekilde görebileceğini söylüyordu.

Gözlerini kısarak oğlunu aradı.

Jeremiah külden yapılmış kaba bir meydanın ortasında duruyordu. Tüm binası ayaklarının etrafında toz haline gelmişti. Yarış arabası bile -eğer kırmızı metalden geriye bir parça kaldıysa- eski kemik kalıntılarının arasına gömülmüştü.

Dünya Gücü mirası arka plana çekilmişti. Ama Linden'a bakıyordu. Linden'da.

Gözleri lekesiz gökyüzü kadar berraktı. Kız onun bakışlarıyla karşılaştığında, yüzünde heyecan ve şefkat dolu geniş bir sırıtış belirdi.

"Başardım anne." Sesi ötmek ister gibiydi. "*Başardım*. Zihnim için bir kapı yaptım ve *açıldı*."

"Anele olmadan bunu yapamazdım." Yavaş yavaş sırıtışı kayboldu, hatırladığı acılar tarafından yaratılmamıştı. "Ya da Galt olmadan. Ve Liand. Ve Ranyhyn. Stave inanılmazdı." Yine de gözleri minnettarlıkla ıslıl ıslıl parlayarak Linden'e baktı. "Ve sen olmadan hiçbir şey yapamazdım."

"Ama ben *yaptım*."

Sonra aceleyle öne atılarak sevgisini ona doğru savurdu.

O anda, Linden Avery kiralık kalbinin iyileşebileceğine inanmaya başladı.

Lord Foul her zaman doğruyu söylemiştir. *Zamanla çabalarımın meyvesini göreceksiniz. Oğlunuz bana hizmet ederse, bunu sizin huzurunuzda yapacak. Eğer onu katledersem, bunu senin önünde yapacağım. Onu keşfedersen, sadece sonunu hızlandırmış olursun.* Ama Despiser'ın düşmanlarının kendilerini aşağılamasına duyduğu arzu o kadar büyüktü ki, hiçbir zaman *tüm* gerçeği söylemedi.

Belki de bilmiyordu. Onu *görüyor* musun? O benim *oğlum*.

Jeremiah'ya sıkıca sarılan Linden, belki de bu kez Lord Foul'un entrikalarının yanlış gittiğini düşündü. Belki de Infelice gibi Despiser da kendini kandırmıştı.

10.

Saf Olan ve Yüce Tanrı

Thomas Covenant, Linden ve arkadaşlarını bıraktığı vadiden Harrow'un atını güneye ve doğuya, çakıl ve topraktan oluşan sığ vadilerin arasına serpiştirilmiş çukur tepelerden oluşan bir bölgeye sürdü.

Clyme ve Branl onu korudu, Mhornym solunda, Naybahn sağında. Ve Ranyhyn, Covenant'ın bineğinin sınırlarını göz ardı ederek sıkı bir tempo tutturdu. Destrier ağır bir savaş atıydı ama güç ve öfkenin yanı sıra dayanıklılık için de yetiştirilmişti. Covenant, onun kalbi patlayana kadar Dünya gücündeki yoldaşlarına benzemeye çalışacağını hissetti. Ve bir şekilde Mhornym ve Naybahn iradelerini hayvana kabul ettirmiş gibi görünüyorlardı, tanımadığı bir biniciye karşı içgüdüsel nefretini bastırdılar; eğitilmiş savaş çılgınlığını hıza dönüştürdüler. Yapabildiği sürece, at Ranyhyn'in akıcı dörtnala koşuşuna ayak uydurdu.

Ranyhyn ve Alçakgönüllüler tarafından korunan Covenant, sanki kendinde değilmiş gibi, sanki sadece başka insanların, başka yerlerin, başka zamanların bilincindeymiş gibi geleceğine doğru yol alıyordu. Ama anılarını delik deşik eden kusurlardan birinin içine düşmemişti. Ne de Joan, *Turiya* Raver ve *Skesh*'le yüzleşmenin düşünülemez olasılığı dikkatini dağıtmıştı. Bunun yerine tepelerin arasında terk edilmiş bir ikon gibi dolaşıyordu çünkü manzaraya, yoldaşlarına ya da kendi amacına bakamayacak kadar keder ve dehşetle doluydu.

Uzak bir yanı Harrow'un eyeri ve üzengileri, Harrow'un dizginleri için minnettarlık duyuyordu. Onu dengeliyorlardı: O kötü bir biniciydi.

Ayrıca Kevin'in Kirinin Aşağı Diyar'ı kaplamamasından da belli belirsiz memnundu. Zaten çok uyuşuk, çok dikkatsizdi; Kastenessen'in korkunç dumanı cüzzamını daha da ağırlaştıracaktı. Ama bu tür ayrıntılar üzüntüsünü azaltmıyordu.

Linden'i terk ediş şekli, onu reddediş tarzı onu dehşete düşürmüştü.

Clyme ve Bran'ın onun hakkında ne hissettiğini biliyordu. Ona neden güvenmediklerini anlıyordu. Ama onun da neden onlara güvenmediğini anlıyordu. Ve Üstatları yanlış değerlendirdiğine, aldığı risklerin ve gizlediği şeylerin hata olduğuna ya da onu diriltme kararlılığının yanlış yönlendirilmiş olduğuna ikna olmamıştı. Hem ölümden hem de hayatta, onun affetmeyi reddedişinin umutsuzluğa doğru sertleşmesini izlemişti ve yine de ona inanıyordu. Her şeye rağmen onu olduğu gibi seviyordu. Her acısını, her savurganlığını, güzelliğinden ödün vermiş her çizgisini: hepsini seviyordu. Onlar olmadan, kendinden daha az olurdu. Jeremiah'ın ihtiyacı olan anneden daha az. Covenant'ın istediği kadından daha az. Toprakların ihtiyaç duyduğu kurtarıcıdan daha az.

Yine de onu kendinden uzaklaştırdığında ona tam olarak gerçeği söylemişti. Kendinden çok şey kaybetmişti. Neye dönüştüğünden ya da neye dönüşmek zorunda kalabileceğinden korkuyordu.

Bu yüzden ondan uzaklaşmış, bu yüzden kendini onun açık özleminden uzak tutmuş, bu yüzden nazik bir veda bile etmeden çekip gitmişti. Bir söz gibi görünmeden aşkını itiraf edemezdi -ya da onunkini kabul edemezdi; ve bu sözü tutabileceğine inanmak için hiçbir nedeni yoktu. Joan onu öldürmeyi başaramazsa, onunla yüzleşmekten hiç beklemediği ve Linden'in artık tanıyamayacağı bir durumda dönebilirdi. Joan'ın ya da kendisinin ondan tiksindiğini fark edebilirdi.

Gerçekten de içinde bir fırtına kopuyordu ve bu fırtına dehşet vericiydi. Yeniden dirildiğinde, içinde bulunduğu ikilem Ülke'nin ve tüm Dünya'nın ikilemini temsil ediyordu; Linden'in ve değer verdiği herkesin içinde bulunduğu kötü durumu. Korkuyordu çünkü kaybedecek çok şeyi vardı.

Uzun zaman önce Linden'e şöyle demişti: *"Her şeyini kaybetmiş bir adamı incitmenin tek bir yolu vardır. Ona kırık bir şeyi geri ver. İçinde*

Andelain, bunu ona o yapmıştı. Ama şimdi daha derin bir gerçeği biliyordu. Kırık dökük şeyler bile değerliydi. Jeremiah gibi, hayattan daha değerli olabilirlerdi. Ve yine de ellerinden alınabilirlerdi.

Linden'e tutamayacağı bir söz vermekten Joan'dan daha çok korkuyordu.

Ve Linden'e sert davranmak için başka bir nedeni daha vardı. Herhangi bir söz -hatta ima edilen bir söz bile- onu kendisine eşlik etmekte ısrar etmeye teşvik edebilirdi. Oğlu yerine onu seçmesi için.

Joan'la yüzleşmesine yardım etme arzusunun neden Jeremiah'nın sonunu getireceğini açıklayabilseydi belki her şey farklı olurdu. Ama hiçbir açıklaması yoktu. Ona, "*Yapman gereken başka şeyler var,*" demişti ama bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece çok önemli olduklarını biliyordu. Joan'la yüzleşme ihtiyacından daha önemli olabilirlerdi.

Hiç bilmediği için onları hatırlayamadığı düşünülebilirdi. Kemer'in içindeki bakış açısından bile gelecek tanımsız olabilirdi; zamanla olan akışkan ilişkisi doğrusal ayrımları karıştıran *Elohim* için olduğundan daha az kesindi. Ölümlü olması, Toprak'ın ihtiyaçlarına dair hiçbir zaman öngörü sahibi olmadığına inanmasını kolaylaştırıyordu.

O halde neden Linden'in Joan'a karşı verdiği desteğin Jeremiah ve dolayısıyla Ülke için de ölümcül olacağından emindi? Buna verecek bir cevabı yoktu. Yine de bundan emindi. Kulağa çelişkili gelse de tek gerekçesi ona *güvenmesiydi*. Ona, kendisine güvendiğinden daha çok güveniyordu.

Onun oğluna olan bağlılığının sonuçlarına güveniyordu.

Yine de onu kimsesiz bırakmanın acısı kalbini tüketiyor gibiydi. Zamanın Kemer'i'ne katıldığı süre boyunca o kadar çok kayba ve yanlışa tanık olmuştu ki, sonunda sıradan acılara alıştığını düşünmüştü. Ama şimdi, ölümsüzlükten aldığı payın, bireysel insan ıstırabına dair algılarını körelttiğini kabul ediyordu. Çağlar boyunca, ölçek duygusu daha büyük olasılıklara uyum sağlayacak şekilde değişmişti.

Linden'in önce Kanun Asası'nı almak, sonra Roger ve *Croye*'den kurtulmak, sonra da Andelain'e ulaşmak için verdiği mücadeleyi izlerken, onun acısını anlamıştı. Ama bunun ötesini de görmüştü. Biliyordu ki

Neyin tehlikede olduğu ve eylemlerinin Dünya'yı nasıl etkileyebileceği konusunda ondan çok daha fazla şey biliyordu. Şimdi yeniden insandı: artık kendi sınırlarının ötesini göremiyordu. Zamanı dolduğunda ölen her yaratık gibi, o da sadece kendi sınırlandırılmış şimdisinde yaşayabilirdi.

Bu ölümlü olmanın gerçeğiydi, bu sıralamanın sınırlarına hapsolmuşluk. Bir tür mezar gibi hissettiriyordu.

Daha önceki durumunda, bu hapishanenin aynı zamanda özgürlüğün tek yararlı biçimi olduğunu fark etmişti. Bir başka çelişki: kısıtlamalar inkar ettikleri kadar olanak da sağlıyordu. *Elohim* tam da çok az kısıtlamaya sahip oldukları için etkisizdi. Linden çok şey yapabiliyordu çünkü yetersizlikleri onu dört bir yandan kuşatmıştı.

Ancak şimdi, bu algıyı inançla kabul etmek zorundaydı.

Ama başka gerçekler de vardı, ya da aynı gerçeğin başka yönleri. Hapsedilmesinin kendi talepleri vardı: bunlar üzerinde ısrar ediyordu. Bunlardan biri de bedeniydi. Ruhunu şeyleştiren bedeni hem muhtaç hem de zorlayıcıydı. Acemi biniciliğinin sarsıntısı öncelik talep etmeden önce keder içinde sadece belli bir süre geçirebilirdi. Ranyhyn'in yürüyüşü su kadar yumuşaktı: Destrier'inki öyle değildi. Şimdiden eklemleri ağrımaya başlamıştı. Ve sonunda uzun bir yolculuğa dayanamayacak kadar kaskatı oturduğunu fark ettiğinde, susadığının da farkına vardı. Susuzluğun ilk belirtileri şakaklarında zonkluyor, dili o kadar kuru ve kalın geliyordu ki güçlükle yutkunabiliyordu.

Saatler süren ihmalini telafi etmek için gözlerini kırıştıran Covenant etrafına bakındı; nerede olduğunu belirlemeye çalıştı.

Bu bölgeyi biliyor olmalıydı. Hatta muhtemelen bir adı bile vardı. Ama bu unuttuğu sayısız -hayır, lanet olsun, sayısız *sayısız- şeyden* sadece biriydi.

Tepeler gitmişti: onları bir yerlerde kaybetmişti. Mhonym ve Naybahn arasında, bineği kıymıklar ve çakmaktaşı bıçaklarla dolu çıplak toprakta ağır ağır ilerliyordu. Hayvanın toynakları demir nallıydı: bu da bir nebze koruma sağlıyordu. Ama Ranyhyn'ler kendilerine zarar vermekten nasıl da kaçınıyorlardı; görünüşe göre arazinin tehlikelerinden etkilenmeden, arkalarındaki toprağı süpürerek ilerliyorlardı.

Uyuşmuş sağlık hissiyle söyleyebildiği kadarıyla, bineğinin tüm şiddeti dayanıklılığa odaklanmıştı. Ama çok zorlanıyordu. Sonunda, kaçınılmaz olarak, canavar kurmaya başlayacaktı. O zaman

-

Sonra ne olacaktı? Hiçbir fikri yoktu. Yanında su getirmemişti; yiyecek yoktu; atlar için hiçbir şey yoktu. Hiçbir plan yapmamıştı. Aslında, cesareti tükenmeden önce Linden'den uzaklaşıp Joan'a doğru gitmek dışında hiçbir şey düşünmemişti.

Tanrı aşkına, onlar Ranyhyn. Bunu o söylemişti. *Bir şeyler düşüneceklerdir.*

Kendisine, Naybahn ve Mhonym'in bu tedbirsizliğini telafi edeceğini varsaymaktan başka seçenek bırakmamıştı.

Alnını ovuşturdu. Nedense kaşınmaya başlamıştı: düşmeyi hatırlatıyordu.

"Cehennem ateşi," diye düşündü kendi kendine. "Bu lanet olası ölümlülük, bir taş yığınının alçaltmaya yetiyor."

Ama Branl nal sesleri arasında "Ur Lordu?" diye sorana kadar kelimeleri yüksek sesle mırıldandığını fark etmemişti.

Covenant başını sallayarak Üstat'a göz kırptı. "Ha?"

Branl sanki Naybahn'la bir bütünmüş gibi at sürüyordu; sanki farklı güçleri birleşmişti. Düz bakışları Covenant'a sabitlenmişti. "Ölümlülükten ve alçakgönüllü olmaktan bahsettin."

"Ah, şu." Covenant konuyu kapattı. Koltuğunda acımasızca sıkıştığından konuşmakta zorlanıyordu. "Sadece düşünüyordum."

Branl'a suya ihtiyacı olduğunu söylemek istedi. Ama o daha bir istekte bulunamadan, *Haruchai* şöyle dedi: "Yine de her sözün ve eyleminle, ne Efendileri ne de Alçakgönüllüleri anladığını gösteriyorsun."

Oh, güzel, Covenant iç çekti. Tam da ihtiyacımız olan şey. Belli ki Branl ve Clyme'in kafasını kurcalayan bir şey v a r d ı ; kızdıkları bir şey.

Dilinin kalınlığını geçerek mırıldandı, "Söyleme. Dur tahmin edeyim. Linden'in seni iyileştirmesine izin vermen için seni zorlamamdan hoşlanmadın. Onaylamıyorsun."

Branl başını salladı. "Linden Avery'nin tüm eylemleri yıkıma yol açarken ona karşı hoşgörülü olmanızı da onaylamıyoruz. Yapmıyorsun

bizden alçakgönüllülük istiyorsunuz. Sen aşağılıyorsun.

"Biz *Harucha*'yız. Bu ayrım bize açıkça gösterildi. Daha önceki enkarnasyonlarınızda bizi küçültmeye çalışmadınız. Hayata döndüğünüzden beri bunu defalarca yaptınız."

Sence de, diye karşılık vermek istedi Covenant, bu şekilde davranmamın birden fazla nedeni olabilir mi? Belki senin de benim kadar değişmiş olabileceğini hiç düşündün mü? Ama bir tartışmayı kaldıramayacak kadar susamıştı. Yakında çok acıkacaktı.

Alaycılığını bastırarak, "O zaman bana açıkla. Eğer anlamadığımı düşünüyorsanız, bana biraz yardım edin."

Belki de Ranyhyn su bulana kadar Alçakgönüllüler'in gerekçeleri dikkatini dağıtırdı.

Branl başını salladı. "Sadece empoze edilen iyileşmeden bahsedeceğim," diye söze başladı. "Hatırlanmasının üzerinden çok uzun zaman geçmiş hakaretlerin üzerinde durmak yersiz.

"Ur-Lord, biz Alçakgönüllüleriz. Becerimiz ve uzun süren mücadelemiz sayesinde, halkımızın aşağılanmayı reddetme onurunu kazandık. Yaşıyor ve ölüyor olmamız bizi alçaltmaz. Ne alçakgönüllülük ne de aşağılanma talep eder çünkü başarısızlıkla uzlaşmayız. Elimizden geleni yapar ve sonucu kabulleniriz. Gücümüz ve becerimiz yeterli olmazsa, acı ve ölümün bedelini ödemeye razı oluruz. Aslında, çabalarımızın bedeli yaşamlarımızın özünü oluşturur ve hoşnutluğumuzla değerimizi teyit ederiz.

"Linden Avery'nin iyileşmesine katlanmamızı talep ettiğinizde, bizim kabulümüzü reddediyorsunuz. Bizi hayatlarımıza layık olmadığımızı ilan ediyorsunuz."

"Cehennem ve kan," diye homurdandı Covenant nefesinin altından. Her şeyin seninle ilgili olmadığını hâlâ anlamadın mı? Ama dişlerini sıktı, öfkesini kendine saklamaya çalıştı.

Branl kayıtsızca devam etti, "Eğer alçakgönüllülüğün, *Elohim*'in kendilerini tanımladığı gibi, her şeye eşit olmadığımızı kabul etmeyi gerektirdiğini iddia ediyorsanız, kabulümüzde gerçekten alçakgönüllü olduğumuzu söylüyorum. Clyme ve kayıp Galt ile birlikte, ben alçakgönüllülüğümüzün ete kemiğe bürünmüş haliyim. Ancak alçakgönüllülüğün her şeye eşit olmaktan daha az olmanın sonucundan kurtulmayı gerektirdiğini iddia ediyorsanız, alçakgönüllülükten değil aşağılanmadan söz ettiğinizi söylerim. Yaptıklarımızın sonucunu ortadan kaldıran her şey bizi küçültür.

"Eğer arzu ederseniz, Efendimiz, Cail'in Toprak'a dönüşünün altında yatan kendini inkâr etme duygusunu anlatacağım. Atalarımızın onu yargıladığı başarısızlık buydu. *Merewives* tarafından baştan çıkarılmasını değil, teslim olmasının bedelinden kurtulmayı kabul etmesini ve onun yerinde akrabalarının onun gibi davranacağı konusundaki ısrarını kınadılar.

"Ya da eğer isterseniz, Stave'den bahsedebilirim-"

"Hayır," diye sertçe sözünü kesti Covenant. Çok ileri gitmişti. "Lütfen yapmayın." Cail'in bu şekilde reddedilmesinden nefret ediyordu. Stave'e karşı herhangi bir suçlama duymak istemiyordu. "Bazen siz insanlar beni deli ediyorsunuz." Stave gibi Covenant'ın da bir oğlu vardı. "*Hediyeler* kabul ettin, değil mi? Başkasından olmasa da Yüce Lord Kevin'dan. Linden'dan hediye kabul etmenin nesi yanlış?"

"İlk olarak," diye yanıtladı Branl tereddüt etmeden, "atalarımız, *Haruchai*'nin Kan Muhafızı olduğu Yemin ile cömertliğini nasıl geri ödeyeceklerini belirleyene kadar Toprak Sahibinden hiçbir hediye kabul etmediler. Böylece hayatlarının önemini korudular. İkinci olarak, onun hediyeleri dayatılmadı. Reddetme özgürlüğü bize olduğu gibi atalarımızdan da esirgenmedi."

"O zaman Linden'i suçlama," diye karşılık verdi Covenant. "Şikâyetiniz benimle, onunla değil. Ve ben seni hiçbir şeyden mahrum etmedim. Sadece eğer reddedersen ne yapacağımı söyledim. *Bu* bedeli kabul edebilirdin.

"Joan bizi öldürmezse," diye söz verdi, "Linden'e borcunu ödeme şansın olacak. Ya da bana, eğer beni de onu yargıladığın gibi yargılasan."

Gözlerini kısarak ilerlediğinde arazinin değiştiğini gördü. Çakmaktaşının ötesinde, kumtaşı ve şeyl, höyükler ya da buzul morenleri gibi tepecikler halinde toplanmıştı. Orada devasa yaratıkların gömülü olduğu izlenimine kapıldı: gömülmüşler ya da savaşlar tarafından sürülmüşlerdi. Ama bu manzarayı şekillendiren güçleri hatırlamaya çalışmadı. Tekrar geçmişe dönmek istemiyordu.

Atlar höyüklerle doğru ilerlerken, Alçakgönüllüler ona dikkatle baktı. "Hâlâ bizi anlamıyorsun, ur-Lord," diye gözlemledi Branl. "Sana Kâfir denmesi sebepsiz değil."

Görünüşe göre meselenin peşini bırakmak istemeyerek farklı bir yaklaşım benimsedi. "Ardent bize Bhapa ve Pahni Kordonlarının Revelstone'a gönderildiğini ve orada Üstatları etkilemeye çalışacaklarını söyledi. Ama Efendiler onlara kulak asmayacak. Kordon Pahni'nin Stonedownor'un dirilmesini istemesi bizim için iğrenç bir şey. Linden Avery'ye, hayatının sonucunu değiştirerek onun ölümünü alçaltması için yalvardı. Böylece her sözü, Taşkafa'nın aşağılanmasıyla duyduğu özlemle lekelenecek ve buna da aşk adını verecektir. Hiçbir Efendi onu bu kadar küçük görmez. O hayatta cesaretliydi. Öyleyse neden ölümündeki cesareten mahrum bırakılsın? Bu sahte bir onur değil mi?"

Covenant alnını tekrar ovuşturdu. Lanet olsun! Branl'ın açıklamaları eski yaranın kaşıntısını artırıyor gibiydi. Alçakgönüllüler Pahni'yi yanlış değerlendirmişti: bu çok açıktı. Branl, Clyme ve tüm Üstatlar yas tutmayı reddettikleri için kayıpları ve başarısızlıkları affetmiyor olabilirler miydi? Kederi aşağılanmayla bir tuttukları için mi? Eğer öyleyse, o zaman elbette yas tutmaya verecekleri tek tepki reddetmek olurdu.

Ancak Covenant'ın Pahni'yi Branl ve Clyme ile tartışmaya hiç niyeti yoktu. Bunun yerine suratını ekşiterek, "Kanun böyle." dedi. Ölüm Yasası. Yaşam Yasası. Bu standarda göre, Covenant'ın kendisi de özünde yanlıştı. Dünyanın bedeninde bir hastalıktı. "Yaşam ölüme bağlıdır. Ama düşünülmesi gereken başka şeyler de var."

Alçakgönüllülerin ciddiyeti, Toprağın harikalarını; mucizelerin olasılığını görmezden geldi.

Branl tekrar sordu, "Ur-Lord?"

Covenant cevap vermedi. Çakmaktaşı ve kumtaşı arasındaki sınırda, Ranyhyn beklenmedik bir şekilde batıya doğru saptı ve destrier'i aralarında yönlendirdi. Covenant eyerde rahatlamaya çalışırken, atlar tırıs giderek yerdeki bir kıvrımın gizlediği berrak bir kaynağın yanında durdu. Kaynağın havuzu bir kol açıklığından biraz daha genişti. Oradan su, topraktaki bir çizik gibi küçük bir oluk boyunca akıp gidiyordu. Ancak yavaş akan derenin kenarlarında otlar büyümüş, birkaç *alianta* kümesi ile noktalanmıştı.

Lanet olsun, diye kendi kendine söylendi Covenant. Mucizelerden bahsetmişken-

Bir anda ağrıyan bedenini bineğinden aşağı fırlattı, çizmeleri yere değdiğinde sendeledi ve dengesini sağladı. Destrier'in hırslı ağzının yanında, havuzun kenarında diz çöktü ve içmek için tüm yüzünü suya soktu.

Branl ve Clyme da atlarından indiler. Naybahn ve Mhonym içerken, Alçakgönüllüler ağızlarına biraz su aldılar, sonra da birkaç hazine meyvesi toplayıp yediler. Ama Ranyhyn otları küçümsüyor gibiydi. Kenara çekilerek, Harrow'un atını ihtiyaç duyduğu kadar ekin toplaması için bıraktılar.

Covenant tatmin olduğunda, havuzda yüzünü ovdu, ensesine su sıçrattı. Ardından, kesik parmaklarının beceriksizliğine küfrederek kendisine yetecek kadar meyve topladı ve yedi. Yine de hiçbir şey söylemedi. Clyme ve Branl tekrar atlarına bindiklerinde, titreyen kaslarını destiyerin eyerine doğru çekti.

Konsantre ol, diye talimat verdi kendine. Onunla savaşıma. Uzun zaman önce Lord Mhoram, Saltheart Foamfollower ve Berek'in Kanun Asası'nın peşinde Diyar'ın dört bir yanına at sürmüştü. Koltuğunda nasıl rahatlayacağını hatırlaması gerekiyordu. Bunu yapmazsa, bineğinin dörtnala koşuşu onu parçalanmış hissedene kadar hırpalayacaktı.

Atlar, genellikle güneydoğuya doğru ilerleyerek şarampoller ya da morenler arasında takırdamaya başladığında, arkadaşlarıyla tartışmaya geri döndü.

Başlamak için zarif bir yol bulamayınca kaba bir şekilde, "İkiniz de sakat kaldınız. Yarım elli olmak için uzun ve zorlu bir mücadele verdiniz. Hatırladığım kadarıyla bunu benim gibi olmak istediğiniz için yaptınız." Yoksa neden Alçakgönüllüler Linden ve Jeremiah hakkındaki yargılarını sineye çekmişlerdi? Yoksa neden ona eşlik edebilmek için iyileşmeyi kabul etmişlerdi? "Bu sizin için ne anlama geliyor? Üstatların neden yarım ellere ihtiyacı var?"

Şimdi cevap veren Clyme oldu. "İnançsız, sende kendimizin en yüksek örneğini bulduk. Dahası, aşağılanmanın karşıtını bulduk. İki kez Yozlaşmayla yüzleştin ve iki kez galip geldin. Bunlar hiçbir *Harucha*'nin eşit olmadığı eylemlerdir. Girişimde bulunan diğerleri kendi kaderlerine ihanet ettiler.

"Bu nedenle, güçlü olan bizlerin başarısız olduğu yerde zayıf olan sizlerin nasıl başarılı olduğunu düşündük. Ve zaferlerinizin bir zamanlar *Harucha*'yi aşan bir kabullenme derecesine veya niteliğine dayandığı sonucuna vardık. Yaygın güç ve kudret anlayışlarına meydan okuyarak sadece kendi zayıflığınızı kabul etmiyorsunuz. Zayıflığınızın en uç sonuçlarını da kabul ediyor, Yozlaşmaya karşı çıkma kararlılığınızla Dünya'nın tamamen mahvolmasını bile göze alıyorsunuz. Yenilginiz kesinleştiğinde niyetinize sımsıkı sarılıyorsunuz.

"Sende," dedi Clyme, "hem amacının hem de zayıflığının böylesine mutlak kabulünün tüm kötülöklere karşı güçlü olduğunu gördük. Toprakların iki kez kurtarıldığını gördük. Ve biz de aynı istekliliğı, aynı zaferi arzuluyoruz. Üstün gelemeyeceklerini bilen *Haruçaylar*, Toprağın Efendileri oldular. Aynı nedenle, halkımızın yüksek misyonunu somutlaştırmak için Alçakgönüllüler rolünü kazandık. Böylece Yozlaşmaya ve bizi aşağılayan herkese cevap veriyoruz."

Mhornym'in sırtında rahatlayan Branl, başını sallayarak Clyme'i onayladı. Covenant içten içe irkildi. Birden fazla yanlışlık görmüştü. Clyme'in argümanı. Belli ki Clyme ona hak ettiğinden daha fazla kredi vermiş; ama başka bir şey daha var.

Efendiler ve Alçakgönüllüler hâlâ kendilerini *kanıtlamaya* çalışıyorlardı ve bu asla işe yaramayacaktı. Lord Foul'a karşı değil. Bu Korik, Sill ve Doar'ın yaptığı hatanın aynısıydı: farklı bir dile bürünmüş aynı hata. *Harucha*'nin Kan Muhafızları'na dönüşmesine neden olan aynı hata. Aşağılanma konusundaki saplantıları gerçeğı ortaya çıkarmıştı.

Yani tüm dünya ölecek. Boş ver. Eylemlerimizin sonuçlarını kabul ettiğimizi bilmek bizim için yeterince iyi. Kendimizi nasıl hissettiğimiz dışında hiçbir şeyin önemi yoktur.

Lord Foul muhtemelen bu tür düşünceleri kahvaltıda yemiş ve kahkahalarla gülmüştür. Linden'a Üstatların zaten kendisine hizmet ettiğini söylemesine şaşmamalı.

Ama Covenant böyle şeyleri Clyme ve Branl'a söyleyemezdi. Stave onu anlayabilirdi ama Alçakgönüllüler anlamazdı.

Bu yanılgının geçmesine izin verdi. Birkaç dakika boyunca kaslarını gevşetmeye konsantre oldu, böylece vücudu destrier'in hareketleriyle esneyecekti. Ancak bunu yaparken, sarılmış *kril* karnına saplandı. Bıkkın bir sesle hançeri belinin yan tarafına götürdü. Sonra da Alçakgönüllü'yü yalanlamaya koyuldu.

"Bir şeyi unutuyorsun. Her zaman yardım aldım. Foul's Creche'e asla tek başıma ulaşamazdım. Foamfollower beni taşımak zorunda kaldı." Eğer *jheherrin* onu kurtarmasaydı - eğer Foamfollower ve Bannor Elena'nın dikkatini dağıtmasaydı - eğer Morinmoss'taki isimsiz bir kadın onu iyileştirmeseydi - "Ve eğer Foamfollower bana tam olarak ihtiyacım olan şeyi vermeseydi yine de başarısız olurdu," eğer Mahvolmamışların sonuncusu umutsuzluk karşısında gülecek cesareti, katıksız ruh yüceliğini göstermeseydi.

"Linden, Birinci ve Pitchwife olmasaydı Kiril Threndor'a asla ulaşamazdım. Linden olmasaydı, yüzüğümü teslim etmek için kendimi zorlayamazdım. Vain ve Findail olmasaydı, yeni bir Asa yaratamazdı. İlk ve Pitchwife olmasaydı, Asası kaybolurdu.

"Elbette," diye homurdandı Covenant, "Lord Foul yenildi. Hem de iki kez. Ama bunu *ben* yapmadım. *Biz* yaptık. Foamfollower ve ben. Linden ve ben. İlk ve Pitchwife ve Sunder ve Hollian.

"Tekrar söyle bakalım," diye sordu. "Hak etmediğin hediyeleri kabul etmenin nesi *yanlış*?"

Ama bir cevap beklemedi. "Ne olursa olsun," diye mırıldandı, "ölmek kolay. Bunu herkes yapabilir. Yaşamak zordur."

Ve affedilmeden yaşamak savunulamazdı.

Clyme ve Branl sessizlik içinde birbirlerine danıştıkları izlenimini verdiler. Covenant kısa bir süre için kendisini duyduklarını, onun iyiliği için savunmalarını indirdiklerini umdu. Ama sonra Branl bakışlarında belirgin bir onaylamama parıltısıyla ona döndü.

"Aşağılanmayı kabul etmemiz gerektiğine mi inanıyorsunuz Lordum? Kendimizi bilmediğimiz güçlere ve onaylamadığımız seçimlere boyun eğdirmemiz gerektiğine mi?"

Cehennem ateşi, diye düşündü Covenant. Cehennem ateşi ve lanet.

"Boş ver." Kızgınlığını yutarak omuz silktilti. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Başka bir şekilde düşün.

"En altta, Linden'e yönelttiğiniz suçlama şu: 'İyilik kötü araçlarla gerçekleştirilemez.?? Yasaları çiğnemek kötü bir yöntemdir. Niyetini gizlemek kötü bir yöntemdir. Bu yüzden elbette durdurulması gerekiyor. Revelstone'a ulaşmak için kullandığı Düşüş'ü engelleyemezsiniz. Andelain'de ne istediği hakkında gerçeği söylemesini sağlayamadın. Aklında ne olduğunu anladığında Stave'i, Mahrtiir'i ve Ranyhyn'i geçemedin. Ama beni ilk dirilttiğinde onu durdurmana izin vermeliydim.

"Elbette," diye devam etti Alçakgönüllü yanıt vermeden önce. "Bu mantıklı. Yalnızca bir sorun var. *Her zaman* kötü araçlar vardır. Hiç kimse olmasını istediğiniz kadar saf değildir. Sen değilsin. Ben de değilim. Hepimizin içinde bir çeşit karanlık var. Bu yüzden kötü yollardan kaçınmanın tek yolu hiçbir şey yapmamaktır. Ve hiçbir şey yapmamanın -masum olmanın- tek yolu da güçsüz olmaktır." Aslında Üstatların Toprak için seçtikleri de buydu. "Eğer gücünüz varsa, herhangi bir tür güç, her zaman kendini ifade etmenin bir yolunu bulur. Bir şekilde.

"Ama güçsüz değilsin." Ses tonunda tutku yükseliyordu. Onu dizginlemeye çalışmadı. "Neredeyse yaptığın her şey bunu kanıtlıyor. İnsanların Dünya gücünü nasıl kullandığına güvenmiyorsun ve bunun için iyi bir sebebin var. Bu yüzden diğer herkesi güçsüz kılarak Toprak'ı masum tutmaya çalışıyorsun. Ve başardınız da. Liand mükemmel bir örnekti.

"Tek bildiğim, ona bir hediye verdiğinizizi düşündüğünüz.

"En azından bu kadarını anlıyorum." Covenant bakışlarını ufukta tutarak yıkımın hatırlattıklarını inceledi. "Kara'ya ilk geldiğimde, masum olmaya çalışırken neredeyse içim dışıma çıkıyordu." Lena'ya yaptıklarından sonra -hatırası hâlâ içini sızlatıyordu. "Sonunda kabul ettiğim şey zayıf olmak değildi ve kesinlikle eylemlerimin sonuçları da değildi. Kabul ettiğim şey şeytani yollardı. Suçluluk duygusu. Güç suçu.

"Ama tüm bunların anlamadığınız bir kısmı var." Bağırmanın eşiğine gelmişti. "Dünya Gücünü korkunç yapan şey, onu harika yapan şeyle aynıdır. Masumiyet iyi bir şey olsa bile, ki bundan şüpheliyim, siz onu cehaletle karıştırıyorsunuz.

"Ülkenin Efendileri olmanın yanlış tarafı da bu. Korkunç bir şeyi durdurmak istediniz, bu yüzden her şeyi durdurdunuz. Harika olabilecek her şey dahil. Kendinizi bile dünyayı değiştirebilecek bir güç olmaktan alıkoydunuz. Ve başka kimsenin değiştirmemesini sağladınız. *Herkesi* kendi yapmadıkları seçimlere boyun eğdirdiniz.

"Eğer masum olmak istiyorsanız, bu sizin hakkınız. Ancak bir başka Kevin Landwaster'ı engellemeye o kadar kararlısınız ki, bir başka Berek Halfhand'e, bir başka Damelon Giantfriend'e ya da bir başka Loric Vilesilencer'a kapıyı kapattınız.

"Cehennem ateşi." Covenant'ın öfkesi yavaş yavaş azaldı. Alçakgönüllüler'in vurdumduymazlığı, kelimelerin faydasız olduğunu ima ediyor gibiydi. "Sunder ve Hollian yeni bir Lordlar Konseyi kurabilirdi. Ülke daha fazla Mhoram'a, daha fazla Prothall'a, daha fazla Callindrill'e, daha fazla Hyrim'e sahip olabilirdi. Tek yapmanız gereken her şeyi gizli tutmak yerine insanlara bildiklerinizi anlatmaktı."

Şimdi Clyme ve Branl doğrudan Covenant'a bakıyorlardı ve onların öfkesini tanımak için sağlık duyusuna ihtiyacı yoktu. *Haruçayların* kalpleri çıra gibiydi. Çalışılmış soğukkanlılıklarının altında öfke bir şenlik ateşi gibi yanıyordu.

Branl, Covenant'ın ne demek istediğinden eminmiş gibi, "Bizi kınıyorsun," dedi. "Arkadaşlığımızı reddetmek mi istiyorsun? Düşmanlığımızı mı arzuluyorsunuz?"

"Kahretsin, hayır!" Covenant basit bir hayal kırıklığı içinde gökyüzüne öfkelenmek istedi. "Sana *ihtiyacım var*. Ve sana saygı duyuyorum." İçini acıtan bir çabayla kendini dizginledi. Alçakgönüllülerin uzlaşmazlığı içini yalnızlıkla dolduruyordu. "Öyle görünmediğimi biliyorum ama sana büyük saygı duyuyorum. Senin yerinde olsaydım, uzun zaman önce farklı kararlar vermiş olabilirdim, ama bu senin gibi olmayı dilememe engel değil.

"Öyle olsaydım, eski karımdan bu kadar korkmazdım."

Ve belki de Linden'e onu sevdiğini söyleyecek kadar cesur olabilirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, verdiği cevap arkadaşlarını memnun etmiş gibi görünüyordu. Bakışlarını kaçırdıklarında öfkeleri azaldı. Birkaç dakika boyunca sessizce onun yanında at sürdüler. Sonra Clyme sanki bilmiyormuş gibi sordu

Konuyu değiştirerek, "Lordum, eski eşinize nasıl karşı çıkacağınızı düşündünüz m? *Turiya* Herem tarafından yönetiliyor, vahşi büyü ve şelaleler kullanıyor. Ve *Skest* tarafından korunduğuna inanmak için sebeplerimiz var. Ayrıca Yozlaşma'nın onu savunmak için başka güçleri de ağırabileceğinden endişe ediyoruz.

"Ranyhyn'in yardımıyla -eğer arazi izin verirse- belki *Skest*'e karşı yeterli olabiliriz. Ama şelaleler'e karşı sizi koruyamayız. Ve *krillerin* kullanım alanlarını ölçecek bir ilmimiz de yok.

"Hakkın olan yüzüğü teslim ettin. O zaman ona nasıl karşı koyacaksın?"

"Bunun için endişelenmeyin." Covenant Joan üzerinde durmak istemiyordu. Henüz hazır değildi. Alçakgönüllü'nn ısrar etmesini önlemek için ekledi: "Sende bende olmayan bir şey var. Her şeyi hatırlıyorsun ve hepsini aynı anda aklında tutabiliyorsun. Aslında, bunu kolaymış gibi gösteriyorsun. Belki bu bizi kurtarır."

Branl cevap vermeden önce statlar Covenant'ın sözlerini özel olarak tartışıyor gibiydiler: "Ur-lord, anılarımızı kontrol altında tutabiliyoruz çünkü bunu tek başımıza yapmıyoruz. *Harucha*'nin nesilleri boyunca, sürekli genişleyen bir hatırlamaya uyum sağlamayı birlikte ğrendik. Ancak birlikteliğimizi başkalarına hediye edemeyiz. Bu güçten ya da beceriden yoksunuz. Sandgorgonların sessiz konuşmalarını duymamız ve cevaplamamız, kendi zihinlerimizin herhangi bir uzanımından değil, içlerindeki *samadhi* Sheol kalıntılarından kaynaklanmaktadır.

"İçinde bulunduğunuz sıkıntının farkındayız. Zaman'ın enginliği sizi aşıyor. Ama size nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz."

Covenant dişlerini gıcırdatarak kendine rahatlaması gerektiğini tekrar hatırlattı. "Bu konuda endişelenme," diye daha sert bir şekilde tekrarladı. "İçimizden biri bir şeyler düşünecektir. Ve eğer bulamazsak-" İçini ekti. "Ranyhynler hâlâ ne yaptıklarını biliyorlar."

Buna inanmak zorundaydı. Joan'ı nerede bulacağını bildiğini düşünüyordu; ama ona ulaştığında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sadece Joan'ın kendi sorumluluğunda olduğundan emindi ve eğer Joan'ın çektiği acıya bir cevap bulamazsa Linden'a sahip çıkmak için asla geri dnemeyecekti.

Barrowlar ve şeyller Covenant'ın geleceğine ve Ülke'nin geçmişine doğru sonsuza dek uzanıyor gibiydi: sayılamayacak kadar çok ordunun yüzyıllar boyunca birbirini katlettiği bir savaş alanı gibi harap olmuş bir çorak arazi. Yine de sonunda bu bölge yerini geniş bir eski lav tabakasına bıraktı. Atlılar bunun ötesinde, çukurlarla örülü bir düzlük buldular. Yine de Naybahn ve Mhonym su ve yem bulmaya devam ettiler; ara sıra *alianta*. Aralarında, Covenant'ın beslenmesini ve bineğinin koşmasını sağladılar.

Daha sonra, güneyde surlar gibi uzanan ve Ranyhyn'in akışını engelleyen uzun bir dizi sırta geldiler. Ancak Naybahn ve Mhonym, Landsdrop'tan uzaklaşarak doğudaki daha kademeli yamaçlara doğru aç yaparak her bir tepe hattını aştı.

Covenant'ın hesabına göre, her sırt bölüğünü Sarangrave sınırlarına daha da yaklaşıyordu.

Ranyhyn giderek daha doğrudan Gündoğumu Denizi'ne doğru döndü. Clyme'a göre, Sarangrave'in sınırının güneyinden geçiyorlardı. Mhonym ve Naybahn bu istikameti korurlarsa, yolları Parçalanmış Tepeler'in kuzey kenarından geçecekti.

Her fersahta Covenant, Ranyhyn'in onu nereye götürdüğünü bildiğinden daha da emin oluyordu. Foul's Creche'in kırık taşları ve harap olmuş kayalıkları arasında bir yerde Joan'ı bulacaktı. Yoksa Ardent neden herkesi bu yöne doğru götürebildiği kadar uzağa götürmeye çalışmıştı? Ve eğer hedefleri gerçekten de Ridjeck Thome ise, atlar en güvenli ve muhtemelen en hızlı yolu seçmişlerdi. Başka türlü bir yaklaşım onları Parçalanmış Tepeler'in karmakarışık labirentine sürükleyecekti: tehlikelerle dolu, pusuya düşürülmeye müsait bir bölge.

Ne kadar uzağa? Covenant merak etti. Bu hızla mı? Sahildeki kayalıkların geçilebilir olduğunu varsayarsak? Ama Clyme ya da Branl'a sormadı. Daha acil endişeleri vardı. Bineğinin yürüyüşü yorucu, düzensiz bir sarsıntıya dönüşmüştü. Ve güneş uzaktaki Landsdrop'a doğru batarken, Bozulmuş Ovalar'ın dört bir yanında kesekler filizlenmeye başlamıştı.

Çok fazlaydılar: Joan'ın kendi kalbinin patlamasına neden olmadan serbest bırakabileceğine inandığından çok daha fazlası. İçgüdüsel olarak onun -ya da *Turiya* Raver'ın- kendisini avlamaya çalıştığını düşündü.

Yine de Şelaleler nispeten kısaydı. Gece ve gündüzün girdaplı bir tekerlemesi olarak parladılar, manzara boyunca hırsıyla kıvrandılar ve sonra kendilerini söndürdüler. Gerçekten de, sanki avlarının kokusunu kaybetmişler gibi bir şekilde kararsız görünüyorlardı. Ve hiçbirisi Covenant'ın küçük bölüğünü tehlikeye atacak kadar yaklaşmadı. Bunun yerine Ranyhyn'in doğrudan Foul's Creche'e doğru koşmuş olsalardı geçecekleri bölgeyi araştırdılar.

Öğleden sonra akşama dönerken, Covenant daha rahat nefes almaya başladı. Joan'ın nerede olduğunu bilmediğine kendini ikna edebilmişti. O ve *Turiya* sadece tahmin yürütüyorlardı. Teni Loric'in kriline değmediği *sürece*-

Elbette Joan'ın hedefinin o olmaması da mümkündü. Bu ihlal gösterisi Linden ve Jeremiah'yı hedef almış olabilirdi. Despiser -ve dolayısıyla onun Ravers'ı- Linden ve oğlunun kendisi için en az Thomas Covenant kadar tehlikeli olduğunu anlamıştı. Ama Covenant onları koruması için Ranyhyn'e güveniyordu. Linden'in de Asası vardı: Kendisini ve arkadaşlarını koruyabilirdi.

Karanlık Bozulmuş Düzlükler'in üzerine çöktüğünde, Naybahn ve Mhornym eğri büğrü bir vadiye sığındılar. Orada hafif acı bir dere belli belirsiz kuzeye doğru akıyor, belki de sularını Sarangrave'ye katıyordu; ve kenarları boyunca destrier için yeterli sert testere kenarlı otların yanı sıra scrog gibi bodur *alianta* kümeleri büyüdü. Ve bunların arasında Ranyhyn'e yetecek kadar az miktarda *amanibhavam* yetişiyordu. Belli ki Ranyhyn geceyi burada geçirmeyi planlıyordu.

Hazine meyvelerinden oluşan az miktardaki yemekten sonra Branl nöbet tutmak için vadiden ayrıldı; Covenant da gevşek toprakta oyuklar açıp derme çatma bir yatak oluşturarak uyumaya çalıştı. İzleyen Clyme, Şelaleler'in yayılım ateşinin Aşağı Diyar'daki havayı bozacağını belirtti. Alçakgönüllüler fırtınaların yaklaştığını, yağmurun ve rüzgârların kargaşa içinde olduğunu hissetmişlerdi. Ama Covenant sadece omuz silkti. Anılarına güçlkle karşı koyabiliyordu: Şelaleler üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolü yoktu.

Hava. Cüzzamı ve *krillerin* sıcaklığı onu ayakta tutmazsa, başına ne gelirse gelsin katlanmak zorunda kalacaktı.

İçine kapanmış, defalarca uyuyup uyanmış, gecenin geçmesi için toplayabildiği kadar sabırla beklemişti.

Şafakta Clyme'in haklı olduğunu öğrendi. Güneş önce toza, küle ya da dumana benzeyen bir lekenin dehşete düşürdüğü bir gökyüzüne doğdu; ama çok geçmeden kara bulutlar ovaların üzerinde kaynaşmaya başladı ve görünüşe göre her yönden aynı anda esen rüzgârların etkisiyle yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Covenant susuzluğunu gidermeyi ve daha fazla *alianta* yemeyi bitirmeden önce tişörtü ve kot pantolonu sıırıslıklam olmuştu. Atına bindiğinde, hayvanın dayanıklılığının acımasız bir sefaletе dönüştüğünü gördü. Ruhunu geri kazanacak kadar dinlenmemişti. Yine de Harrow'un atı dörtmala koşmaya devam etmek için çabaladı.

Covenant ve Humbled yağmur ve sert rüzgâr altında doğuya doğru ilerlemeye devam etti.

Gece boyunca bir ara *kesik kesik sesler* kesilmişti. Muhtemelen Joan kendini tüketmişti. Ya da *Turiya* Raver'a yeni talimatlar verilmiş olabilir. Ama Covenant bunları düşünmeyi reddetti. Linden hakkında düşünmemeye çalıştı. Kollarını göğsünde kavuşturarak, zihnini *krilin* sıcaklığı dışında her şeyden boşaltarak yağmuru görmezden **gelmeye** çalıştı: sıcaklık, evet, ama yayıldığı mücevher ya da vahşi büyü'nün sonuçları değil. Loric'in eldritch hançerinden gelen sıradan sıcaklıktan daha fazlasını arzulamasına izin verirse Joan ya da *Turiya* dikkatini çekebilirdi. Hatta yerini bile tespit edebilirlerdi.

Yeremya'nın boşluğunu taklit eden Covenant ata bindi ve sürdü; susadığında ağzını yağmura açtı; meyve ona verildiğinde *alianta* yedi ve Linden ne zaman düşüncelerine girse pişmanlığını kabul etti.

Sonunda havadaki bir değişiklik onu iradeli uykusundan uyandırdı. Gün öğleden sonraya ulaşmıştı ve yağmur

durdu. Belki de rüzgârlar batıdan sert bir şekilde estiği için fırtına bulutları dağılmış, geride uzak bir felaketin pisliği gibi kül ve ince kirle kaplı bir gökyüzü bırakmıştı.

Yine de havadaki bulanıklık doğudan geliyor gibiydi. Rüzgâra karşı-

Şimdi sağındaki ufukta Covenant, Parçalanmış Tepeler'in ilk sivri çıkıntılarını seçebiliyordu. Ve belki de atların bir ya da iki fersah ilerisinde, arazi sanki dünyanın kenarından aşağıya dalmak için kendini topluyormuş gibi uzun ve yavaş bir taramayla yükseliyordu.

Bu Güneşin Doğuşu Denizi'nin önündeki uçurum muydu? Covenant bu kadar yol kat etmiş olmayı çok istiyordu; ama kendisinin ve Alçakgönüllü'nün ne kadar yol kat ettiğini tahmin etmesine imkân yoktu. Ve bineğinin tepeye ulaşacak kadar uzun süre dayanabileceğinden de şüpheliydi. Kendini bitkin, fiziksel olarak hırpalanmış hissediyordu. Destrier'in yanlarını kavramaya çalışırken bacakları titriyordu. Ama hayvanın durumu daha kötüydü; çok daha kötüydü. Gün boyunca gücünü aşmıştı. Şimdi kalbi zorlukla atıyor gibi görünüyordu. Görebildiği kadarıyla, sadece Ranyhyn'in ısrarı at arabasının son nefesini vermesini engelliyordu.

Atların nal sesleri rüzgârın çığ uğultusundan zar zor duyuluyordu. Çim kadar kalın otların üzerinde koşuyorlardı. Görünüşe göre Aşağı Diyar'ın bu kısmı batıya doğru uzanan bölgelerden daha fazla yağmur alıyordu. Covenant ve yoldaşları gerçekten de doğal fırtınaların kayalıklarda kopup yuvarlandığı ve nispeten bol yağış bıraktığı kıyıya yaklaşıyor olmalıydı. Burada destrier, dayanıklılığını bir nebze olsun tazeleyecek kadar ot toplayabilirdi; ama durup beslenmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Hayvanın ruhu kırılmıştı. Daha fazla acı çekmeden yok olmak gibi ilkel bir arzudan başka bir şeyi kalmamıştı.

Antlaşma, rüzgârın acı iniltisi arasında Alçakgönüllülere seslendi: "Neredeyiz?"

Branl ona baktı. "Gündoğumu Denizi'nin üzerindeki uçuruma yaklaşıyoruz. Orada gece olmadan sığınacak bir yer arayacağız, sizi bu rüzgârın soğuşundan koruyacak bir sığınak bulmayı umuyoruz."

Covenant başını salladı; ama rahatlamadığını hissetti. "Atım öldüğünde ne yapacağız? Bu zavallı şey daha fazla dayanamaz. Hareket etmeyi bıraktığı anda işi biter."

Bir bineğe ihtiyacı vardı. Çok kuzeydeydi; Foul's Creche'den çok uzakta. O mesafeyi yürümek için zaman ayıramazdı.

Branl omuz silkti. "Canavar cesurca çalıştı. Son huzurunu bulmasına izin verilmeli." Bir an sonra ekledi, "Mhornym iki biniciyi taşıyabilir, Naybahn da öyle."

"Bana hakaret etme," diye homurdandı Covenant, her ne kadar Alçakgönüllü'nün hakaret etmek istemediğini bilse de. "Sen verdiğin sözleri tutarsın. Benim de aynısını yapmayacağımı nereden çıkardın?"

Uzun zaman önce Ranyhyn ile bir anlaşma yapmıştı. Buna uymaya niyetliydi. Yoksa onlardan da aynı şeyi yapmalarını nasıl isteyebilirdi?

Branl kısa bir süre Clyme'a sessizce danıştı. Sonra sordu: "Geriye hangi alternatif kalıyor? Artık *amanibhavam* görmüyoruz."

Covenant kendi kendine yemin etti. "Peki ya *Aliantha*?"

Branl bir kaşını kaldırdı: ince bir şaşkınlık gösterisi. "Atlar için doğal bir besin değildir. Ne atlar ne de Ranyhyn böyle bir meyve tüketir."

"Ne olmuş yani?" Covenant karşı çıktı. "Denemeye değer." Bir süre sonra Branl başını salladı. "Kesinlikle, Lordum."

Clyme ve Mhornym hemen kenara çekilip hazine meyvelerini aramaya koyuldular.

Neyse ki çok geçmeden aradıklarını buldular. Destrier yokuşta tökezliyordu. Hayvan kendini her yakaladığında, dizlerini kilitlediğinde ve ileri doğru sarsıldığında, düşmeye daha da yaklaşıyordu. Her adımda kasları bir nöbetin başlangıcı gibi titriyordu. Covenant koltuğunu korumak için eyerin boynuzuna tutunmak zorunda kaldı.

Clyme'in atından inip hazine meyvelerini toplamasını, sonra da Mhornym'in sırtına atlayıp geri dönmesini izlerken şakaklarında gerginlik zonkluyordu. Ranyhyn, Covenant ve Branl'a doğru hızla ilerlerken, Clyme meyveleri parmaklarıyla ustalıkla ayıklayıp çekirdeklerini dağıttı.

Lütfen, dedi Covenant Naybahn ve Mhornym'e, düşüncelerini ya da kalbini anladıklarını umarak. Bu hayvanı canlı tutun. Yemek

yemesini sağlayın. Yeterince acı çektiğini biliyorum ama ona ihtiyacım var. Başka ne deneyebilirim bilmiyorum.

Naybahn sanki karşılık verir gibi yavaşlayarak durdu. Yıkılmanın eşiğinde sendeleyerek destrier de aynısını yaptı. Göğsü kırık bir şekilde inip kalkıyor, ciğerlerinin alabileceğinden daha fazla hava için ölüyordu.

Covenant boş yere Ranyhyn'in neden daha önce bineğine daha iyi bakmadığını merak etti. Ama büyük atları nasıl sorgulayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de acele etmeleri gerektiğini düşünüyorlardı ve bu da daha küçük düşüncelerden daha ağır basıyordu. Diğer zamanlarda, dünyadaki olaylar hakkında anlatabileceklerinden daha fazlasını bildiklerini göstermişlerdi. Ya da belki de Mutabakat'ın sözlerini tutma konusundaki kararlılığını test ediyorlardı-

Clyme destrier'in başındaki çimenlere düştü. Dizginleri sıkıca çözdü, dizginleri Covenant'ın ellerinden çekip aldı, hayvanın ağzındaki zıpkını kaydırıldı. Atı yelesinden tutarak meyve dolu bir elini ağzına götürdü.

İlk başta, destrier meyvelere sadece soluk verdi, köpük üfleyemeyecek kadar tükendi; herhangi bir şeyin kokusunu alamayacak, herhangi bir şey isteyemeyecek kadar hayattan yoksundu. Ama hem Naybahn hem de Mhonym sert gözlerindeki talimatlarla Covenant'ın bineğine baktılar; ve bir an sonra, sanki tahrik edilmiş gibi hayvanın kaslarında küçük bir kasılma oldu. At zayıf bir şekilde Clyme'in elindeki birkaç hazine meyvesini yaladı.

Covenant atından inmeliydi ama hareket etmeyi düşünmedi. Toplayabildiği kadar konsantrasyonla duyularını Destrier'in durumuna odakladı: kalbinin topallama çabasına, ciğerlerinin parçalanmış gerginliğine.

At daha fazla *alianta* aldığı anda rahatlama onu kısa süreliğine sersemletti. Sağlık algısı kesin bir ayırım yapamayacak kadar kördü ama hayvanın damarlarına belli belirsiz bir canlılık aktığını hissediyor gibiydi.

Sonra at arabasından inmeyi hatırladı. At sırtında geçirdiği iki günün alışık olmadığı etkisiyle bacakları zonkluyordu; kendini çok yüksekte düşmüş gibi hırpalanmış hissediyordu. Ayakta durmak ona iyi gelecekti: yürümek daha iyi olacaktı.

Clyme destrierin boynunu okşayıp onu cesaretlendirirken Branl atını sürerek uzaklaştı. Geri döndüğünde bir avuç dolusu böğürtlen daha getirdi. At bunları daha istekli yedi.

Alçakgönüllülerin ikisi de memnuniyetle başlarını salladı. "Ur-

Lord," diye duyurdu Clyme, "izninizle uçuruma doğru yürüyeceğiz.
Nazikçe

hareket *Aliantha*'nın benisonunu hızlandıracak. Belki de canavarın açlık bilinci uyanır. O zaman suyu keşfedersek-" Omuz silktili; düşüncesini bitirmedi.

Covenant onun ne demek istediğini biliyordu. Belki de at yaşayacaktı.

Belki bir gece dinlendikten sonra onu taşıyacak kadar güçlü olabilirdi.

Eğer.

"Elbette," diye yanıtladı. "En azından umut edebiliriz."

Clyme ve Mhonym'i destiyerle birlikte bırakan Covenant, Naybahn'daki Branl'ın eşliğinde uzun yokuşu tırmanmaya başladı. İlk başta, kaslarının protestosuna rağmen her adımını zorlayarak sert bir şekilde yürüdü. Ama yavaş yavaş uzuvları gevşedi. Ve çimenler adımlarını yumuşattı. Kısa süre sonra daha hızlı hareket etmeye başladı ve alacakaranlıktan önce yamacın kenarına ulaşmayı hedefledi.

Zeminin alçaldığı ufuk çizgisinden yarım fersah uzakta, Naybahn rotasını hafifçe güneye doğru ayarladı.

Covenant yaklaştıkça uçurumun çatlaklarla dolu olduğunu gördü. Bazıları erozyonun sonuçları, hava koşullarının ve eski zamanların pençe izleri gibi görünüyordu. Diğerleri ise uçurumun temelindeki daha derin faylar gibi görünüyordu. Ama yine de tuz kokusu almıyor ya da dalgaların sesini duymuyordu. Batıdan esen sert rüzgâr denize yaklaştığına dair tüm işaretleri yok ediyordu.

Naybahn daha güneye yöneldi. Covenant içgüdüsel olarak adımlarını hızlandırdı. Nemli giysileri içinde savunmasızdı, zaten üşüyordu: Naybahn ya da Branl'ın onu rüzgârdan korunabileceği bir yere götüreceğine inanmak istiyordu.

Başını sallayan Ranyhyn, kulağa küçümseyici gelen bir homurtu çıkardı. Aygır, Branl'ın için olmasa da kendi sebeplerinden ötürü Covenant'ı omzuyla dürttü. Benim kim olduğumu unuttun mu? Bizden şüphe edecek kadar aptal mısınız? *Güvenden* bahsedersen? Bu nazik darbe Covenant'ı belki de yüz adım içeriye uzanan bir çatlak ya da yarığa doğru yönlendirdi.

Çatlağın ucunda, bir atın girebileceği kadar sığ, atlı bir sürücünün geçebileceği kadar geniş olduğunu gördü. Uçuruma doğru alçalan zemini tehlikeli derecede dik değildi. Ve uçurum bir dalma ile değil, bir yol kadar geniş bir çıkıntıyla son buluyordu.

Orada Covenant Güneşin Doğuşu Denizi'ni gördü.

Akşamın başlangıcında kurşuni bir gökyüzünün altında, yanlıştır adlandırılmış gibi görünüyordu. Devlerden daha uzun ve gök gürültüsü başları kadar karanlık dalgalar, uçuruma ve görüş alanının dışına doğru ağır bir şekilde kaynıyordu. Çalkantılı rüzgârlar dalgaların tepelerini parçalayarak her yöne savuruyordu. Yine de denizler çığların ya da buzulların devasa kaçınılmazlığıyla yaklaşıyordu. Covenant uyuşukluğuna rağmen, her bir kırıcı granit kıyıya çarptığında hafif bir sarsıntı hissediyor gibiydi. Algılama alanının çok ötesinde bir yerlerde, daha önce doğuya doğru kaçan fırtınalar okyanusu dövüyordu; ya da yeni bir atmosferik şiddet Kara'ya karşı toplanıyordu.

Naybahn tereddüt etmeden yarığa girdi ve Branl'ı aşağıya doğru çekti. Covenant temkinli bir şekilde onu takip etti.

Çıkıntıya doğru ilerledikçe denizi daha fazla görür oldu. Atavistik baş dönmesi içinde kıpırdanmaya başladı: Dalgalar çok aşağıdaydı - bu çıkıntıdan düşen bir adamın ölmeden önce hayatındaki her yanlıştan pişmanlık duyacak zamanı olacaktı. Refleks olarak yarık duvarının taşına sarıldı; ama duvarın kadim dayanıklılığı onu sabitlemeyi reddetti.

Yapma, diye emretti kendine. Bakma. Ama dalma çoktan onu çağırıyordu. Beyninin yolları arasına sızmış, onu sendelemeye, yalpalamaya ve düşmeye; varlığının hastalığını uçurumdan aşağı atmaya teşvik ediyordu. Bir yarığın içindeydi ve zihni çatlaklardan oluşan bir labirent gibiydi. Anılar onu her yönden çağırıyordu. Yakında bir girdap, bir *geas* olacaktı ve uçurum ya da geçmiş onu alacaktı.

Başka bir hayatta olsaydı, Lena yardımına koşardı. Foamfollower ve Triock ona yardım ederdi. Ya da Linden'in varlığı ona bu dönüşü bastırma isteği verebilirdi. Ama *bu* hayatta-

Branl kolunu kelepçe gibi sıkıca kavradı. Usta'nın ötesinde Naybahn, düşüşü umursamadan çıkıntıda bekliyordu. Ama Branl Antlaşma için geri gelmişti.

Haruchai hiçbir şeyi unutmadı. Covenant'ın sahip olmadığı bir güce, yüce bir armağana sahiptiler: kendi içlerinde yalnız değillerdi. Branl elinden geldiğince Covenant'ın izolasyon ve baş dönmesi dürtüsüne karşı çıktı.

Alçakgönüllü'nün kavrayışıyla demir alan Covenant, yolunu kaybetmeden Naybahn'a doğru ilerledi.

Çıkıntıda, Ranyhyn onunla uçurum arasında duruyordu. Branl onun kolunu tuttu. Bu şekilde korunan Covenant, temkinli bir şekilde güneye doğru ilerledi.

Şimdi dalgaları duyabiliyordu: çok altındaki kayaların arasında yinelenen bir çarpışma ve kükreme. Her yerde granit kenarları kesen rüzgârların kargaşası, dalgaların telaşını ve çarpışmasını karmaşıktırıyor, zamansız açıklarını vurguluyordu. Birkaç dakikalığına sörfün bir sesi var gibiydi, ölümlülüğün şarkısını söylüyordu-

*Tüm acılar denizlerin sonsuz dalgalanması gibidir,
Aşınma ve yuvarlanma hiçbir iz bırakmaz
ama granit kolaylığı yerine sadece kum*

-Ta ki neredeyse parçalanmış geçmişine doğru tökezleyene kadar. Ama sonra çıkıntı bir çıkıntıyı yuvarladı ve hırpalanmış uçurumdaki başka bir yarığın zemini haline geldi.

Güneş artık hızla batıyordu: zar zor görebiliyordu. Bu çatlak, görünür bir sınırı ya da sonu olmadan aşağıya, kayalığın kalbine doğru iniyordu. Ancak bir düzine adım sonra Naybahn ve Branl onu yarığın sol tarafındaki duvarda Ranyhyn'in girebileceği kadar geniş bir aralığa getirdi. Yarıktan tamamen karanlığa çekilen Covenant, taşın içinde bir oda gibi açık bir alana girdiğini hissetti. Bir an için odanın kapalı bir oyuk olduğunu düşündü. Ama neredeyse aynı anda, deniz yönündeki karanlıkta bir yarık fark etti; suyun belli belirsiz şırıltısını ve susurrusunu duydu.

Tuz kokusu alamıyordu. Mağaranın içine ve dışına doğru akan hava akımları okyanusun kokusunu alıp götürüyordu.

"İşte sığınak, ur-Lord," dedi Branl kesin bir ifadeyle. "Bu şekilde korunduğunuz için rüzgârın soğuğundan çok az etkileneceksiniz, gerçi taş soğuktur kuşkusuz.

Ve ötemizde, ayaklarımızın altından akarak uçurumdan süzülen güzel bir pınar yükseliyor."

Covenant başını salladı, kendisinin göremediğini görebileceği konusunda Alçakgönüllü'ye güveniyordu. "Peki ya Harrow'un atı?"

"Clyme ve Mhornym canavarı burada suya yönlendirecek." Branl karanlık gibi konuştu. "Daha sonra Ranyhyn ve bineğin uçurumun yukarısında beslenmek için yola çıkacaklar. Ancak karınlarını doyurduklarında, sıcaklığı paylaşmak ve dinlenmek için bu gizliliğe geri döneceklerini tahmin ediyorum. Bu durumda, Alçakgönüllüler uçurumun kenarında nöbet tutacak."

Covenant tekrar başını salladı. Eğer üç at odayı ısıtmaya yetmezse donarak ölebileceğini hissediyordu. Yine de sığınağından memnundu. Bulmayı umduğu herhangi bir gizli yerden daha iyiydi. "Bana oturabileceğim bir yer gösterirseniz -tercihen kuru bir yer- bize biraz ışık getiririm."

Ve biraz sıcaklık? Öyle umuyordu.

Covenant'ın kolunu tutan Branl, onu akıntının üzerinden geçebileceği düz bir yüzeye yönlendirdi. Suyun döküldüğü yerin ötesinde, odanın zemini basamaklar halinde uzak duvara doğru yükseliyordu. Orada Covenant oturdu ve belindeki *kril* bohçasını dikkatlice çıkardı.

Loric'in hançerinin her şeyi kesebileceğine inanmak için sebepleri vardı. Uzun zaman önce hançeri taş bir masanın tepesine saplamıştı. Körelmiş ve kısalmış parmaklarının yettiği kadar dikkatle, metale dokunmadan kumaşı hançerden çözdü. Sap ve mücevheri kapalı tuttu. Bir anlık tereddütten sonra kollarını kaldırdı ve *krilin* ucunu botlarının arasındaki kayaya sapladı.

Sert bir sarsıntı bekliyordu, bıçak taş üzerinde kayarken bir metal şakırtısı. Ama bıçak kayayı sanki etmiş gibi deldi; derinden ısırды ve zeminde bir ikon gibi durarak sıkıca tutundu.

"Kahretsin," diye kararsızca nefes aldı. "En azından *bu* işe yaradı."

Parmaklarının uçlarıyla kumaşın geri kalanını açtı; mücevherin parlak gümüşünün parlamasına izin verdi.

Bir feneri andırıyordu ama ona dokunmazsa Joan'ın dikkatini çekmeyeceğine inanmayı seçti.

Işığın ani parıltısı mağarayı doldurdu: gölgelerin olasılığını bile yok ediyor gibiydi. Branl, ışıltıyı yakalayan ve uçurumun tahkimatındaki bir mazgal gibi dar bir yarığa doğru akarken argent renginde parıldayan canlı bir derenin yanında havada durdu. Naybahn dereden su içerken, aygırın postu aşkın bir dokunuşla dokunulmuş gibi parladı ve alınındaki yıldız ışıldadı.

Bir tarafta dış dünyaya açılan pencere ve onun karşısında pınarın çıktığı sivrilmiş oyuk dışında, oda bir kubbe şeklindeydi. En yüksek noktasında bile tavan bir Dev'in tamamen dik durmasına izin vermeyecek kadar alçaktı; ama kubbe birkaç atı alacak kadar yüksek ve fazlasıyla genişti. Duvarları ve tavanı tuhaf bir şekilde pürüzsüzdü: eldritch mücevherinin vahşi büyü yankısı onları sanki uzak geçmişte bir noktada ilkel bir fane oluşturmuşlar gibi parlatılmış, neredeyse kutsal gösteriyordu. Buna karşılık zemin pürüzlü ve taraklıydı, ışıktan ziyade karanlık için yapılmış gibi görünen farklı bir taştan oluşuyordu.

Branl'ın tahmin ettiği gibi, kaya soğuktu. Covenant şimdiden nemli kot pantolonundan içine sızan soğuğu hissetti. Neyse ki Loric'in hançerinden yayılan sabit ısıyı da hissetti. Hakiki sahibinin elindeki beyaz altın, bıçağın tamamını korunmasız bedeni için çok sıcak hale getirmişti. Bu işaretten Joan'ın hâlâ hayatta olduğunu anladı. İstemeden de olsa onun yansıttığı çaresizlik tüm odayı ısıtabilirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Naybahn'a. Ranyhyn onu anlasa da anlamasa da minnettarlığını ifade etmesi gerekiyordu. "Burayı unutmuştum - eğer var olduğunu biliyorsam tabii. Toprak'a doğru zamanda geri döndün. Sen olmasaydın hiçbirimiz bu kadar ilerleyemezdik." Özellikle de Linden. "Ve daha fazla ilerleyemeyeceğimizden de eminiz."

Naybahn usulca viyakladı, başını savurdu. Gözlerinde parlayan gümüş, gurur gibi görünüyordu.

Covenant Branl'a Clyme ve Mhorney'in Harrow'un bineğiyle nasıl başa çıktıklarını sormak istedi. Ama bu soruya verilecek bir cevap ne varışlarını hızlandıracak, ne destiyerin dayanıklılığını geri getirecek ne de Covenant'ın altta yatan korkularını dindirecekti. Bunun yerine aniden sordu: "Foul's Creche'den ne kadar uzaktayız?"

Branl hafızasındaki bir haritaya bakar gibi oldu. "Doğrudan bir çizgide, Yolsuzluk'un eski meskeninin kalıntıları on beş fersahtan daha uzakta değil, ur-Lord. Ancak bu kayalıklar engebeli ve açık bir geçişi yasaklıyor. Tahminimce bir kaç fersah yol kat etmemiz gerekiyor - eğer," diye ekledi, "Ridjeck Thome'un yarılmış burnu gerçekten de varış noktamızsa." Sonra omuz silkti. "Eğer hedefimiz başka bir yerdeyse, Ranyhyn bunu biliyor. Alçakgönüllüler bilmiyor."

Covenant bir el hareketiyle Branl'ın şartını reddetti. "Foul's Creche'e gittiğimizi varsayalım. Joan başka nerede olabilir ki? Orası çok *uygun bir yer*." Güneşin Doğuşu Denizi ile Parçalanmış Tepeler arasında kırık granitten bir çöl: düzinelerce bin yılı sembolize etmeye yetecek kadar moloz. Joan'ın Zaman'a saldırıları fiziksel bir tezahür gerektiriyordu. Taşları yok ederek anları kaosa sürüklüyordu. Dünya, yaşamasını sağlayan Yasaların vücut bulmuş haliydi: Joan birine zarar vererek diğerine saldırıyordu. Ve Covenant, Despiser'in kötülüğünün hâlâ Foul's Creche'in enkazına nüfuz ettiğinden şüphe duymuyordu. Illeearth Taşı'nın kötülüğü de orada kalmıştı. Bu tür şeyler *Turiya* Herem'in sahipliğini artıracaktı. "Peki oraya varmamız ne kadar sürer?"

Branl düz bir şekilde Mutabakat'ı inceledi. "Varsayımlara güvenmeyi tercih ettiğinize göre, ur-Lord, ben de aynısını yapacağım. Eğer bineğiniz sizi taşıyacak kadar güç kazanırsa, yarın akşam karanlığında Ridjeck Thome'un kalıntılarını göreceğimizi tahmin ediyorum."

Başka bir gün - Cehennem ve kan, diye yemin etti Covenant kendi kendine. Çok fazla zaman geçmişti ve Solucan geliyordu. Dünya'nın fazla ömrü kalmamıştı. Yine de şimdiye kadar o ve Toprak'ın son savunucuları, Jeremiah'nın Kayıp Derinlik'ten ve *croye*'den kurtarılması dışında hiçbir şey başaramamıştı. Doğru, Esmer dinlenmeye çekilmişti. Ama onun serbest bırakılması ur-villerin, Waynhim'in ve Stave'in hediyesiydi. Covenant'ın kendisi hayata dönmesini haklı çıkaracak çok az şey yapmıştı.

Joan'la yüzleşmesi gerekiyordu.
Hazır olması gerekiyordu. Başarısız olmayı göze alamazdı. Ama yine de onun ıstırabına nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sonunda Clyme, Mhonym ve destrier ile mağaraya girdi. Atlar uzun süren susuzluklarını giderirken Branl uçurumun üstündeki yamaçlarda daha fazla *alianta* aramak için ayrıldı. Mhonym ve Naybahn, Harrow'un bineğini beslenmesi için odadan dışarı çıkardıklarında Branl hâlâ ortalıkta yoktu ve Covenant'ı Clyme ve *kril* ile baş başa bıraktı. Bir süreliğine, mağaradaki havanın sürekli çekişi hançerin sunduğundan daha fazla ısı çekmiş gibi görünüyordu, uçurumun yüzündeki çatlaktan her türlü rahatlık olasılığını sifonla çekiyordu. Ama sonra Branl iki avuç dolusu hazine böğürtleniyle geri döndü; Covenant yemeğini yedikten sonra meyvenin zengin besinleri onu soğuktan bir nebze olsun korudu.

Tohumları daha sonra verimli topraklara saçabilmek için ceplerinden birine soktu.

Daha sonra üç at da geri döndü ve Clyme gizlendiği yerde nöbet tutmaya başladı. Destrier hâlâ yaşayan bir terk edilmiş benziyordu, donuk gözlü ve karmakarışık. Kaslarında küçük kasılmalar vardı ve sanki aynı anda dört bacağıyla birden topallamaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. Yine de Covenant yeni yeni iyileşmeye başladığının ipuçlarını gördü. İki ya da üç günlük dinlenme ve bol yem, atlı arabanın mücadelecisi ruhunu geri getirebilirdi.

Ah, kahretsin, diye iç geçirdi. Başka seçeneği yoktu: bineği dayandığı sürece at sürecekti. Ondan sonra yürümek ya da koşmak zorunda kalacaktı, tabii o kadar acele edebilirse.

Ne olursa olsun, Ranyhyn'e binmeyecekti. Tutulmayan sözler Ülkeyi kurtarmayacaktı. Her zaman *kötü yollar vardır*. Bunu Alçakgönüllüler'e de söylemişti. *Kötü yollardan kaçınmanın tek yolu hiçbir şey yapmamaktır*. Yine de daha fazla söz vermekten vazgeçmeye niyeti yoktu. Lord Foul'un beklentilerini haklı çıkarmak için zaten yeterince zarar vermişti. Sadece birkaç gün önce

Elena'dan Adını Vermemesi Gereken Kadın'a. Eğer başka çaresi yoksa Joan'ı öldürmek istiyordu: *şeytani bir yöntemdi* bu. Ve Linden'i incitmişti-

Verdiği sözleri tutmamaya başlarsa, kendi insanlığı ona karşı dönecektir.

Neyse ki Mhornym, Naybahn ve destrier dar alanda şaşırtıcı miktarda sıcaklık yayıyordu. Onlar ve *kriller* birlikte odanın soğuğunu yumuşattılar. Yavaş adımlarla hava bir nebze olsun rahatladı ve taş soğuğunun bir kısmından vazgeçti. Bir süre sonra Covenant uyumayı düşünmeye başladı.

Krillerin yanındaki bir basamağa uzanarak gözlerini kapadı ve kendini uykuya bırakmaya çalıştı. Ama uyku ve rüyalar yerine, yasak anılara daldı.

Adını koyamadığı bir nedenden ötürü, *quellviskleri* hatırladı.

Devler kadar uzun canavarlar. Altı pençeli uzuvları vardı, her biri kas ve teçhizatla boğumlanmıştı. Kaba kafataslarının etrafında gözler. Zehirli büyüler damlatan dişler. İlim ve acı bir hırsla dolu zihinler. Bir zamanlar çok farklı varlıklardı, bilinçli otçulların bir türüydüler. Bu tür yaratıklardan *quellviskler* yaratan dönüşüm, Lord Foul'un Vidik Amar'ın Demimajları arasında geçirdiği yüzyıllar boyunca elde ettiği tek tehlikeli başarıydı. Hem çok zeki hem de hükmedilemeyecek kadar vahşi canavarlarla elinden geleni yapan Despiser, onlara amacına hizmet edebilecek bir istek vermişti. *Quellviskler* Demimage'ların soyunu tükettiğinde, Lord Foul onları önce *Elohim*'i öldürürlerse tüm Dünya'ya hükmedebileceklerine ikna etmişti.

Bu sayede Despiser, Solucan'ı uyandırmayı ummuştu.

O uzak çağda bile, *Elohim* tehdidi dikkate alamayacak kadar bencildi. Savaşa gitmediler çünkü buna gerek görmediler: *quellvisklerin* birbirlerine karşı dönüp kendilerini yok edeceklerine inanıyorlardı. Bu nedenle Despiser, *Elohim*'in yıkım için olgunlaştığını düşündü. Ama *quellviskler* *Elemesnedene*'e doğru yol aldıklarında, dalmış oldukları dalgınlıktan kurtuldular.

Elohim nihayet Dünya tarihinde ilk ve son kez savaştığında, bunu kısıtlama ya da acıma olmadan yaptılar. Onlar vardı

ve düşmanlarından geriye kemiklerinden başka bir şey bırakmadılar. Dünyanın Sonu Solucanı rahatsız edilmeden uykusuna devam etti. "Ur-Lord."

Covenant istemeden de olsa *Elohim*'in o kemiklere ne yaptığını hatırladı. Muirwin Delenoth, iğrençliğin dinlenme yeri. Parçalanmış Tepeler'in batısındaki Aşağı Topraklar'da bir yerde. Sanki Toprak, *Elohim*'in hor gördüğü her şey için bir çöplükmüş gibi.

"İnançsız," dedi Branl daha ısrarla. "Uyanmalısın." Covenant'ın omzunu sıktı. "Tehlike var."

Covenant irkilerek gözlerini açtı.

Bir an için, bulanık bakışlarında bir tocsin kadar parlak olan *krilin* alevinden başka bir şey göremedi. Ancak gözlerini kırptığında, gizlendiği yer mücevherin ışığının etrafında şekillendi. Akarsu, mağarayı boydan boya geçerek dış uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu. Branl kıpırtısız bir şekilde onun üzerinde durmuş, rüyalarından arta kalanları dökmesini bekliyordu.

Dışarıda, geçen günün fırtınası hâlâ esiyordu. Mağaranın içinde debelenirken inliyordu.

Destrier, derenin diğer tarafında uyumak için bacaklarını altına katlamıştı. Canavar derin derin dinleniyor gibi görünüyordu. Ama eksik olan bir şey vardı-

Covenant garip bir hamleyle kendini **o t u r m a y a** zorladı. Uykusunu yutarak kısık sesle sordu: "Ranyhyn nerede?" "Yaratıklar yaklaşıyor, Lordum," diye yanıtladı Branl, "bir sürü küçük varlıklar. Clyme onların ilerleyişini fark ettiğinde, Naybahn ve Mhorney de fark etmiş gibi göründü. Ayrıldılar. Benim düşünceme göre Clyme'in yerine bize göz kulak olacaklar ve onu sizin savunmanıza katılması için serbest bırakacaklar."

Yaratıklar mı? Covenant başını salladı; kafa karışıklığını gidermeye çalıştı. Savunma mı? Korkuları önceki günkü fırtınalar kadar karışık. Branl'ın sözlerini mantıklı bir sıraya koymaya çabalarken, "Saat kaç?" diye sordu.

Branl ona ifadesiz bir şekilde baktı. "Şafak yaratıkların gerisinde kalıyor. Onlarla karanlıkta karşılaşmak zorundayız. Ve biz

onları burada beklememeli. Burada ilerlemeleri kısıtlanacaktır. Bu bizim yararımıza. Ama ihtiyaç halinde kaçamayız. Bu nedenle açık arazide durmalıyız."

Covenant ayağa kalkmaya başladı. Sonra tekrar oturdu. "Bir dakika bekleyin. Bunu bir düşünelim." *Krill* onun tek silahıydı ama onu sarılmamış halde taşıyamazdı. Ve metale dokunmadan onu kullanamayabilirdi. "Bu yaratıklar. Nedir bunlar? Ne istiyorlar? Tehlikeli olduklarını nereden biliyorsun?"

Alçakgönüllü sabırsızlandıysa da bunu belli etmedi. "Biçimleri insana benzer, ama küçüktürler, omuz hizasından biraz daha uzun, karanlıkta görmeye çok uygun büyük gözleri vardır. Çocuklara benzeseler de, doğa koşullarına karşı çıplaktırlar, ne giysiler ne de postlar giyerler. Birkaç olayda Üstatlar bu tür yaratıkları görmüşlerdir, her zaman oldukça uzakta ve her zaman Sarangrave Düzlüğü içinde. Gerçekten de, Sarangrave'nin suları onların yaşam alanı gibi görünmektedir. Ve biz onları fark etmiş olsak da, onlar bizi fark etmediklerini belli ettiler.

"Ancak şimdi-" Branl sanki Clyme ile zihin zihineymiş gibi durakladı. "Alışkın oldukları bataklıklardan çok uzaklaştılar. Yaklaşmaları da hiç şaşmıyor. Seni aramak için geldiklerinden şüphe edilemez.

"Şunu da göz önünde bulundurmak gerekir. Her ellerinde, rüzgârın emirlerine boyun eğmeyen yeşil bir alev taşırlar. Bu ayın onların kendi sularından ayrılmalarını sağlıyor gibi görünüyor." Branl'ın sesi daha da keskinleşti. "Bu Illearth Taşı'nın ve *Skest*'in tam zümrüdü.

"Hatırlayacaksınız ki, *Skest* bir zamanlar Sarangrave. Artık Yozlaşma'nın köleleri oldular. Bu yaratıklar, belki de Gravin Threndor'un uğursuz sızıntıları tarafından değiştirilmiş yeni bir kılıkta *skest* olabilirler. Kökenleri ne olursa olsun, büyülerinin doğası yanıltıcı olamaz. Yeşil ve kötücüdür, kalplerini zalim açlıklara bağlar.

"Amaçları zarar vermekten başka bir şey olamaz. Bu nedenle savaşmaya ve kaçmaya hazır olmalıyız."

Covenant başını kaldırıp Alçakgönüllü'ye baktı. Branl'ın uyuyan bineğini kurtarmayı nasıl teklif ettiğini sormak istedi. Ve hatırlatmak istedi

Sur-jheherrin'den Branl, bir zamanlar onu ve yoldaşlarını -birkaç *Haruchai* de dahil olmak üzere- Pusuda Bekleyen'den kurtarmış olan yaratıklar. *Sur-jheherrin*, Covenant ve Saltheart Foamfollower'ı Parçalanmış Tepeler'e ve Foul's Creche'e yaklaşırken kurtarmış olan *jheherrin*, yani Yumuşak Olanlar'ın soyundan geliyordu. Sarangrave'de yetiştirilen her şey kötü değildi.

Ama onun yerine farklı bir soru yöneltti. "Clyme onlarla konuşmayı denedi mi?"

Haruchai, Devler'in dil yeteneğinden yoksundu. Ama *Jheherrin* insan gibi konuşma yeteneğine sahipti.

Branl bir kaşını kaldırdı: bu onun için dramatik bir şaşkınlık gösterisiydi. "Yapmadı."

"Belki de bunu yapmalı. İstemediğimiz bir kavgaya girmeden önce."

Alçakgönüllü, Covenant'ın Clyme'in yönü olduğunu varsaydığı yöne doğru başını eğdi. Bir süre sonra Branl cevap verdi, "Clyme girişimde bulunacak. Onun **hisl**erine göre, yaratıklar teurjilerini birleştirmiş gibi görünmüyorlar. Her biri sadece kendi gücünü kullanıyor. Onu alt edebileceklerini ya da öldürebileceklerini pek olası görmüyor."

Covenant nefesini tutma dürtüsüne direndi. Bu ne kadar sürerdi? Yaratıkların Clyme'in konumundan ne kadar uzakta olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Covenant ve Branl'ın mağaradan kaçmak için hâlâ zamanları var mıydı? Şarj cihazıyla mı?

Dakikalar, akıntının hızıyla alay edercesine uzuyor gibiydi. Ranyhyn'in yokluğunda Covenant kendini daha soğuk, daha savunmasız hissediyordu. Branl hareketsiz bir şekilde bekledi. Clyme'dan duyduklarına tepki vermedi.

Üstat aniden konuştu. "Yaratıklar kendilerine Feroce diyorlar. Yüce Tanrılarının emriyle, Saf Olan'la görüşmek istiyorlar."

Covenant irkildi. Feroce mu? Onlara dair tüm anılarını kaybetmişti. Ama "Saf Olan"-

Ah, Foamfollower! Cehennem ateşi. Saf Olan hakkında çok şey hatırlıyordu.

Hiç düşünmeden Branl'a, "Yanlış adamı yakalamışlar," dedi. Sonra kendini tuttu. "Hayır, öyle söyleme." Efsanelerde

jheherrin, Saf Olan onlara vaat edilen kurtarıcı olmuştu. Eğer Feroce, Saltheart Köpük Takipçisi'nin değil de Antlaşma'nın *jheherrin*'i Yaratıcı'dan, yani Alçaltıcı'dan kurtardığına inanıyorsa, yanılıyordu. Ama bu hata bir çatışmadan kaçınmasına yardımcı olabilirdi. "Onlara konuşmayı kesmeleri için bir bahane vermeyin.

"Onlara neden dinleyici istediklerini sorun. Ne hakkında konuşmak istiyorlar?"

Branl, Covenant'ın arzularını Clyme'a ilettiğine dair hiçbir işaret vermedi ama Covenant ondan şüphe etmedi. O *Harucha*'ydi.

Birkaç kalp atışı sonra, Alçakgönüllü açıkladı, "Feroce hiçbir hile yapmak niyetinde olmadığını açıkladı. Düşmanlıklarını kabul ediyorlar. Zarar vermeye çalıştıklarını kabul ediyorlar. İlk amaçlarının başarısız olduğunu kabul ediyorlar. Acı ve çaresizlik içinde, Yüce Tanrıları şimdi Saf Olan ile ittifak arıyor."

Covenant'ın zihni sanki bir uçurumun üzerinde duruyormuş gibi dönüyordu. Zarar verme girişimi mi? Ne zararı? Eğer Feroce Linden'a saldırmış olsaydı-! Öfke ve olasılıklar hızla dönüyordu; çok hızlı. Yaratıklar *Jheherrin* efsanelerini çağırıyordu. Binlerce yıl önce, *jheherrinler* Covenant'ı yanlış değerlendirmişti. Ama Feroce bu efsaneleri biliyorsa, *sur-jheherrin*'in torunları olabilirlerdi: *jheherrin*'in inandıklarına inanıyor olabilirlerdi.

Zarar vermeye teşebbüs mü?

Görünüşe göre dürüst davranıyorlardı.

O zaman onların "Yüce Tanrı "sı kimdi? *Pusuda* bekleyen mi? Eğer Sarangrave'de yaşıyorlarsa-

Pusuda bekleyenle ittifak imkansızdı. Bu fikir çılgıncaydı. Ancak potansiyel faydaları hayal etmekte zorlanmadı.

Kendini çok aşıyordu. Yüzünü buruşturarak mırıldandı: "Burada neler olduğunu bilmiyorum. Ama tahmin edeceğim.

"Eğer Feroce konuşmak istiyorsa, buraya gelmelerini söyle. Sadece üç kişi. Geri kalanlar güvenli bir mesafede durmalı. Bunun ne anlama geldiğine Clyme karar verebilir. Ve onlara Yüce Lord Loric'in *krilinin* bende olduğunu söyle. Uzun zaman önce onunla *Pusuda* Bekleyen'e zarar vermiştim. Tehdit edildiğimi düşünürsem onu tekrar kullanmaktan çekinmem."

Eğer yaratıklar iyi niyetle gelmemiş olsalardı.

Covenant'ı inceleyen Branl tereddüt etti. "Ur-Lord, bu akıllıca mı? Gizlendiğimiz yerin başka çıkışı yok. Eğer Feroce bizi öldürmeye çalışmazsa, yine de etkili bir hapsetme uygulayabilirler. Burada kapana kısılırsanız, eski eşinizi aramanız engellenir."

"Bunu biliyorum," diye iç geçirdi Mutabakat. "Elbette haklısın. Ama *sur-jheherrin*'i unutamam." Ya da *jheherrin*'i. "Sarangrave'de hayat görüldüğü kadar basit değil. Eğer Feroce Saf Olan'la konuşmak isterse, onları görmezden gelemem." *Jheherrin* olmasaydı, Parçalanmış Tepeler arasında ölebilirdi. "Clyme'a ne dediğimi söyle. Eğer üç kişiden fazlasını göndermeye kalkarlarsa -eğer hoşuna gitmeyecek bir şey yaparlarsa- seni uyarabilir."

Branl hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı. Sonra odanın girişinin yanındaki uzak duvarda nöbet tutmaya başladı.

Destrier uyumaya devam etti. Bir şey duyamayacak ya da umursamayacak kadar yorgun görünüyordu.

Bir düzine kalp atışı sonra, Alçakgönüllü rapor verdi, "Feroce itaat ediyor. Üç tanesi yaklaşıyor. Tavırları korkutucu. Diğerleri Clyme'in talimatlarına göre geri çekiliyor." Sonra ekledi, "Ranyhyn geceleyin gizlendiğimiz yerin üzerinde hazır bekliyor. Şüphesiz ihtiyaç duyduğumuzda yardımımıza geleceklerdir."

"Güzel," diye nefes aldı Covenant. Illearth Taşı'nın balyasına benzeyen ateşler kullanan yaratıklar ona saldırmak isterse, Mhorney ve Naybahn'ın etkili bir savunma sağlayabileceğinden şüpheliydi. Yine de tetikte olmaları ona güven veriyordu.

Hatıralar dikkatini çekmek için haykırırken kendini toparlamaya çalıştı. *Jheherrinler* kendilerine *yumuşak olanlar* diyorlardı. *Yapıcıların işi*, Despiser'in ordular üretme çabalarının ara sıra başarısızlığa uğrayanları; sadece Lord Foul onların aşağılanmasından zevk aldığı için yaşamak zorunda kalmışlardı. Etleri çamura benziyordu: kilden kalıplanmış gibiydiler. Ama şekilleri vardı: Çocuk şekilleri. Yılanlar. Mağara Şövalyelerinin grotesk taklitleri. Diğerleri. Ve efsaneleri vardı, Yapıcı-olmayan'ın hikâyeleri: Lord Foul'un canavarları ve *jheherrin*'i yarattığı stok.

Hikayelere göre, bu atalar da Yapıcılar'dı. Ancak Despiser'in aksine, tohumusuz değillerdi. *Bedenlerinden yavrular çıktı, onlar da büyüdü ve yavrular doğurdu.* Ve bazıları

Lord Foul'un tecavüzünden kurtuldular ya da kaçtılar. Onun etkisinin ötesinde, *Yaratıcı'dan bağımsız* olarak *hayatta* kaldılar. Hâlâ çocuk sahibi olabiliyorlardı.

Bu anılar Covenant için çok acıydı. O kadar acı çekmiş ve hastalanmıştı ki... *Jheherrin* ona ve Foamfollower'a efsanelerini anlatmıştı. *Zamanı geldiğinde, kusursuz bir yavrunun doğacağı söylenir; Yaratıcı'dan ve onun yarattıklarından etkilenmeyen, korkusuz, saf bir yavru. Bu saf yavrunun, Yaradan'ın evine güç simgeleri taşıyarak geleceği söylenir.* Unutmak istedi ama unutamadı. *Eğer kanıtlarlarsa -eğer onları buna layık bulursa- jheherrin'i kurtaracağı, Yaradan'dan onların korkudan ve çamurdan kurtulmalarını sağlayacağı söylenir... Ama o jheherrin'i kurtarmak için hiçbir şey yapmamıştı: yüzüğünün yükünü taşımak dışında hiçbir şey. O bir cüzamlıydı. Her zaman bir cüzzamlı olarak kalacaktı. Kusursuz mu doğmuştu? Onda saf olan hiçbir şey yoktu.*

Hayır, Yaratıcı'nın yenilgisini sağlayan kişi Saltheart Foamfollower'dı. Hotash Slay'in vahşi *caamora*'sında temizlenmiş, Lord Foul'un yüzüne gülmüş ve Covenant'a Illeearth Taşı'nı yok etme gücü vererek ölmüştü. Covenant yerine o Saf Olan olmuştu.

Sur-jheherrin'in binlerce yıl sonra hâlâ Antlaşma'yı Saf Olan'ları olarak görmesi, Köpük Takipçisi için duyduğu kederi ve kendi değersizlik hissini daha da artırıyordu.

Yine de burada sürgündeki bir hükümdar gibi oturmuş, Saf Olan'la görüşmek isteyen yaratıkları bekliyordu. Ülke'nin ve Linden'in -hatta Joan'ın- iyiliği için Feroce'un yanlışıyla kendisine teklif edebileceği her türlü ittifakı değerlendirmeye hazırdı.

Kasıtlı olarak, *kril* ile mağaranın girişi arasında kalacak şekilde bağdaş kurarak oturdu. Birkaç dakika boyunca belindeki ağrıyan kaslara masaj yaptı. Sonra kendini bir hükümdar gibi dik oturmaya zorladı. Bırakın Feroce korksun. Bırakın alçakgönüllülükle yaklaşsınlar. Bu odada kapana kısılmışken, duruşunun ya da kesinliğinin olası her avantajına ihtiyacı vardı.

Loric'in hançerine dokunmaktan korktuğunu gizlemesi gerekiyordu.

"Ur-Lord," diye uyardı Branl sessizce. "Üç Feroce dış çıkıntıyı ele geçirdi. Yakında buraya girecekler."

Covenant derin bir nefes aldı; tuttu. *Krill*, odaya giriş sağlayan yarıktan bir parıltı saçtı. Gümüş ışık, dış yarığın uzak duvarında bir tür saflık gibi parlıyordu. Bakışlarını oraya sabitledi, kalbinin güm güm atışlarını saydı; zümrüt kötülüğünün ipuçlarını izledi.

Önce argentin kenarında hafif bir leke olarak ortaya çıktı, başka bir kaynaktan ilkbahar gibi görünebilecek bir renk. Sonra asit ve açlığın hastalıklı yeşili güçlendi. Bu renk *krili* gölgede bırakmadı. Belki de yapamazdı. Yine de gümüşü, ötesindeki karanlık tehditle dolu görününe kadar lekeledi.

Her seferinde bir tane olmak üzere üç yaratık ışığı yararak odaya girdi.

Branl'ın onları tarif ettiği gibiydiler: omuzlarından daha uzun değillerdi, tüysüz ve çıplaklardı, yansıyan gümüş ve zümrüt havuzları gibi iri gözleri vardı. Her biri *krili* ilk gördüğünde irkildi: her biri Branl'a dokunmadan mücevherin alevinden olabildiğince uzağa kaçtı. Covenant'a ışığın ötesinden baktıklarında, sinmiş oldukları izlenimini veriyorlardı.

Ellerindeki bardaklarda, hastalık vaat eder gibi alevler taşıyorlardı. Telaşlarına rağmen, bastırılmış ya da inkâr edilmiş bir kötülük havası vardı. Cesaret edebilselerdi belki de kendilerini Covenant'ın üzerine atacaklardı. İçgüdüsel olarak onların Thunder Dağı'nın kadim zehirleri tarafından yaratıldığına inanıyordu.

Gözleriyle *krilden* kaçındılar ve sessiz kaldılar. Covenant'ın konuşmasını bekliyor olabilirler.

Sanki yargılama hakkına sahipmiş gibi kaşlarını çatarak hiçbir şey söylemedi.

Sonunda içlerinden biri sesini yükseltti. "Biz Feroce'uz." Ama hangisinin konuştuğunu anlayamadı: kelimeler hepsinden ya da hiçbirinden geliyor gibiydi. Ve sesin kendine özgü bir tınısı vardı, nemli ve tanımsız, sanki ıslak çamurun bir engelden geçmeye zorlanması gibi. Ağızları ve boğazları dil için yaratılmamış olabilir. Konuşmaları fiziksel ifadeden ziyade ayının bir etkisi olabilirdi.

Covenant kendi endişesini sahte bir kibirle maskeleyerek, "Seni duydum. Seyirci istiyorsunuz. Bir ittifak istiyorsun

Yüce Tanrınız. O konuya geleceğiz. Önce bana bir şey söyle. Sana güvenmem için beni ikna et.

"Zarar vermeye çalıştığınızı söylüyorsunuz. İlk amacınız buydu. Ne yaptın sen?"

Üç Feroce alevleriyle, yatıştırma çabası gibi ürkek hareketler yaptı. "Yüce Tanrımız bizi ayakta tutuyor," diye cevap verdiler tek bir sesle. "Acı çekerken bizimle konuşuyor. Bizim aracılığımızla konuşuyor. Biz de onun emirlerine itaat ediyoruz. O olmadan biz toprak oluruz. Sarangrave'nin sularından ayrılamayız.

"Havoc giderek yaklaşıyor." Giderek daha fazla sinmiş gibi görünüyordlardı. "Tüm yaşamın yıkımı. Bunun farkındasınız. Farkında olmamanız mümkün değil. Yüce Tanrımız bunu hissetti.

"O yaşamı arzuluyor. Güç istiyor. Yok olmaması için kudrete, daha büyük kudrete ve daha da büyük kudrete sahip olmalıdır. Diğer tüm düşmanlıklar bir kenara bırakılmalıdır.

"Sizin türünüzden bir dişi, muazzam bir güce sahip bir sopa kullanır. Sen de bunun farkındasın. Farkında olmamanız mümkün değil. Yüce Tanrımız onu arzuluyordu. Onun emriyle, onu ondan almaya çalıştık. Başaramadık. Yaralandı. Bu şekilde yaşam elde edemez."

Covenant kaşlarının arkasından küfretti. Linden-! Hiddetle sordu, "Ona zarar verdin mi? *Ona zarar verdin mi?*"

Feroce tehdit altındaki çocuklar gibi irkildi. Zümrüt rengi alevler ellerinden fışkırdı ve tükürdü. "Girişimde bulunduk. Başarısız olduk. Şimdi buradayız."

"Ne, *sen* mi?" diye karşılık verdi rahatladığını gizlemek için. Başarısız olduk. "Yani, *şahsen* sen mi?" Linden ve arkadaşlarının nerede olduğunu bilmiyordu ama Linden'in onun fersah fersah gerisinde olduğuna inanıyordu. Feroce bu kadar yolu nasıl bu kadar çabuk kat etmişti?

Yaratıkların Linden'i nasıl tuzağa düşürmeye çalıştıklarını ya da direnişinin ona neye mal olduğunu merak etmeyi göze alamazdı.

"Anlayamıyoruz." Yaratıkların geniş gözlerinde gümüş ve yeşil parlıyordu. Arkalarında Branl bir heykel gibi kıpırtısız ve hareketsiz duruyordu. "Biz Feroce'uz. Yüce Tanrımıza itaat ederiz. 'Şahsen' nedir? Biz tek değiliz. Çok kişiyiz.

"Önünüzde duran Feroce'dan mı bahsediyorsunuz? Cevabımız yok. Yüce Tanrımızın emriyle, sizi en uzaklardan takip ettik.

Sarangrave'nin deniz kıyısında. Türünüzün dışına batıya doğru yaklaştık. "Şahsen" diye bir şey yok. Biz sadece Feroce'uz. Yüce Tanrımıza birçok yerde hizmet ediyoruz."

"Pekâlâ." Covenant kızgınlığını bastırmak için hiçbir çaba göstermedi. Sırtını dik tutması gerekiyordu; öfkeli ve tehlikeli görünmesi gerekiyordu. "Sizin kadına saldıran yaratıklarla aynı kişiler olmadığınızı varsayıyorum." Eğer öyleyse, daha iyi bir açıklama istiyordu; ama bunu nasıl elde edeceğini bilmiyordu. "Devam edin. Yüce Tanrınız haklı. Düşman edinerek kendini kurtaramaz."

Feroce tereddüt ediyor gibiydi. Belki de talimatlarının ipini kaçırmışlardı. Ama sonra alevleri daha parlak yandı, zorlamayla katılaştı. Dalkavuklar gibi ürkek, tek bir sesle devam ettiler.

"Sen Saf Olan'sın, *jheherrin*'in kurtarıcısı, *sur- jheherrin*'in müttefikisin. Ama aynı zamanda iğrenç metalin kullanıcısısın. İstirabın kurtarıcısı. Yüce Tanrımızın hiç bilmediği bir ıstırap. Sana karşı çıkmaya cesaret edemeyiz. Etmemeliyiz. Bizler tozuz.

"Yüce Tanrımızı bir felaket bekliyor. Ona yardım edilmeli. Onun adına, şimdi ittifak arıyoruz."

Orada yaratıklar sanki hemen reddedilmekten korkuyormuş gibi sessizliğe büründüler.

Covenant bir an durakladı, öfkeyle düşünüyordu. Söyleyebildiği kadarıyla Feroce samimiydi. Ve Saf Olan'ın adını çağırmışlardı: bunu görmezden gelemezdi. Ama onlar hakkında yeterince bilgisi yoktu.

Kendi kafasına vurmak, ihtiyacı olan anıları serbest bırakmak istedi; ama buna direndi. "O konuya geleceğiz," diye tekrarladı. "Hâlâ sorularım var.

"Yüce Tanrınız kim ya da ne? Adını hiç duymadım."

Feroce'lar tamamen şaşırmış gibi bakakaldılar; sanki sorusu onların bildiği hiçbir dilde bir anlam ifade etmiyordu.

"O Yüce Tanrı'dır," diye geçici bir teklifte bulundular. "O bizim Yüce Tanrımız.

Diğerleri ona tapmıyor. Biz-"

Sanki zihinleri yabancı bir düşünce tarafından ele geçirilmiş gibi aniden donup kaldılar. Bir an için şaşkınlıkları o kadar açıldı ki

Covenant neredeyse onlara acıyacaktı. Ama zümrüdün mide bulandırıcı tonu ellerinde kıvrandı ve o an geçti.

"Başkaları," dediler daha güçlü bir şekilde. "Başkalarından istiyorsunuz. Biz anlamıyoruz. Ama onun hakkında yanlış isimler ve hakaretlerle konuşuyorlar. Birini söylememiz emredildi." Garip bir dehşet içinde gözlerini deviriyorlardı. "Bu Horrim Carabal."

Küfür ettikleri için vurulmayı bekliyorlarmış gibi hemen başlarını eğdiler.

Ah, cehennem! Covenant düşündü. Pusuda bekleyen - Feroce bunu yeterince açık bir şekilde ima etmiş olsa da bu fikir onu şaşırtmıştı. *Pusuda* bekleyen bu yaratıklar için bir ilah mı olmuştu? Bu hatırlayabilmesi gereken bir şeydi-

"Nasıl-?" diye başladı şaşkınlıkla. "*Buna* mı *tapıyorsun*-?" Sonra kendini tuttu; üzüntüsünü bastırmak için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Boş ver. Bilmeme gerek yok. Bilmem gereken şey, *sen* kimsin? Nereden geliyorsun? Ve neden Sarangrave'de yaşıyorsun? Orada mı *yaratıldın*? Başka bir yerden mi geldin oraya?"

Neden Toprak'ın tarihi hakkında *jheherrin*, *sur-jheherrin* ve Saf Olan'dan bahsedecek kadar bilgi sahibiydiler?

"Biz Feroce'uz," diye ısrar etti yaratıklar endişeyle. "Bunun farkındasınız. Farkında olmamanız mümkün değil. Siz Saf Olan'sınız. *Jheherrin*'e önceden bildirilen güç işaretlerini taşıdınız. Yaratıcı'nın ve Yaratıcı-mekân'ın çöküşüne neden o l d u n . Uzak atalarımızı kölelikten ve terörden kurtardın."

Birlikte başlarını sallayarak bir tür emre itaat ettiklerini gösterdiler. "Sen Saf Olan'sın," dediler tekrar. "*Jheherrin* ile konuştun. Onlar tarafından yardım gördün. Sorunuzu anlayamıyoruz. Atalarımızın sayısının sayılamayacak kadar çok olduğunu bilmiyor muydunuz? Yaratıcı'nın yeri düştüğünde onların tehlikeli tünellerinde kalmak istemediklerinin farkında değil miydiniz? Onlar yumuşak olanlardı. Bir çağ boyunca, ayrılmaktan korktular. Ama eski dehşet bölgeleri giderek toza ve ölüme dönüştükçe ve Yaratıcı'nın süregelen kötülüğü azaldıkça, daha nazik bir yuvanın suyunu ve çamurunu aramaya karar verdiler."

Konuştukça sesleri daha karmaşık ritimler alıyordu. Zihinlerinde, görünüşe göre, hikâyeleri farklı bir ritim gerektiriyordu. "Birçoğu ve birçoğu, *aussat Befylam, fael Befylam, roge Befylam*, gözünüze katlanamayacak kadar korkak diğerleri, **y a ş a m** armağanına yaşamla karşılık vermeye çalışan herkes - hepsi kuzeye doğru uzun, acı ve iğrenç bir emeğe katlandı, yeni bir yerleşim yeri aramak için her zaman su ve çamurdan su ve çamura arayış içindeydi. Bunun farkında değil miydiniz?"

Covenant isteksizce, "*Sur-jheherrin* bana birkaç şey söyledi," diye itiraf etti. "Birkaçını tahmin ettim. Ama bu benim sorunun cevabı değil."

Jheherrin'ler nasıl olup da *Skest* ve Feroce gibi yaratıklara dönüşmüşlerdi?

Feroce neden gizlenen kişiyi tanrı olarak görüyordu?

Sarangrave'in pusuda bekleyen adamı gibi müttefiklere ihtiyacı olduğu fikri içini lanetlerle doldurdu.

"Sen Saf Olan'sın," diye tekrarladı yaratıklar, sanki bu isim bir ayın gücüne sahipmiş gibi, "metalin ve acının koruyucusu. Sarangrave'de gelişen görkemden habersiz olamazsın. Bataklık, çimen ve bataklık üzerindeki ihtişamından, yüzen, sürünen, sürünen, yuva yapan ve sürünen her şey arasındaki ihtişamından habersiz olamazsınız. Bu heybetin dönüştürdüğünden nasıl habersiz olabildiğinizi anlayamıyoruz. Güçleri harikuladedir. Yumuşak olanlar üzerinde harikalar yarattı. *Jheherrin*'in çeşitli *Befylam*'ları üzerinde farklı etkiler yarattı, ama hepsi dönüştü.

"*Befylam*'ın arasından akılsız ve köle olan *Skest* ortaya çıktı, Yüce Tanrımıza gereken saygıyı gösteremeyecek kadar kolay kandırıldılar. Sarangrave'nin bir çağı boyunca, başka hiçbir şey duymadan onun emirlerine uydular. Sonra yeni bir hizmete çağırıldılar. Feroce onları hor görüyor.

"*Jheherrin*'in diğerleri *sur-jheherrin*'i doğurdu, gerçek efendilerini onurlandıramayacak kadar korkak ve onun dikkatini çekemeyecek kadar kurnaz. Feroce onları da hor görür.

"Daha bilge, her *Befylam*'dan başkaları Yüce Tanrımızla birlik aradı. Saf Olan gitmişti. Onun yokluğunda, kurtuluşa teslimiyetle karşılık vermeyi arzuladılar. Dilekleri kabul edildi. Yüce Tanrımız onları yuttu. Onun görkeminin artmasını beslediler. Feroce onlara saygı duyuyor.

"Ama *jheherrin* arasında bazıları amacı başka bir biçimde arzuluyordu. Alçakgönüllüydüler, birliğe talip değillerdi. Kurtuluş için minnettar olsalar da teslim olmak yerine zilleti arzuladılar. Yüce Tanrımız onların dileğini de kabul etti. Yumuşak olanların çeşitli formlarından, emirlerini yerine getirmesi için Feroce'u ortaya çıkardı. Nesilden nesile, saygıda çoğalıyoruz. Böylece *Jheherrin*'in kurtuluşunu tamamlıyoruz."

Covenant içten içe kıvrandı. Protesto etmek istedi; *kriller* kadar cevaplanamaz inkârlarda bulunmak istedi. Doğrudan ya da dolaylı olarak Feroce, pusuda bekleyen kişiye olan bağılıklarından onu sorumlu tutuyordu. Saf Olan'a duydukları minnettarlığın mantığı, onları Diyar'ın en kalıcı kötülüklerinden birine tapmaya ve hizmet etmeye yöneltmişti.

Ama Covenant Saf Olan değildi. O *değildi*. *Jheherrin* ve onların soyundan gelenler ilk andan itibaren onu Saltheart Köpük Takipçisi sanmışlardı. Yine de bunun burada bir önemi yoktu. Feroce *inanıyordu*. Yanlış anlamaları onu hem lanetlemiş hem de kutsamıştı.

Onların hizmetinde istemeden de olsa bir rol oynamış olması lanetlenecek bir şeydi. Ama bu aynı zamanda bir lütuftu. Kafa karışıklıkları yüzünden, ona karşı çıkamayacak kadar ondan korkuyorlardı. Pusuda bekleyen de ondan ittifak teklif edecek kadar korkuyordu.

Horrim Carabal, Dünyanın Sonu Solucanı'ndan daha çok korkuyordu.

Bunun Linden'in işi olduğundan şüpheleniyordu. Bir şekilde onun Feroce'u yenmesi, pusuda yatması, onun kötü niyetinin nihayetinde intihara meyilli olduğunu anlamaya zorlamıştı.

Acı ve ölüm bu etkiye sahip olabilir.

Utanç, öfke ve reddedilme duygularını bastırmaya çalışan Covenant, Linden'in onu kurtardığı fikrine sarıldı. Bu çok uygundu. Joan'ın Foul's Creche'in yıkıntıları arasında durduğundan emin olması kadar uygundu. Her zaman *şeytani araçlar vardır*. Sarangrave'in pusuda bekleyen adamı gibi bir dehşet bile sonunda iyi bir şey başarabilir.

İç çatışmalarla dolu olan Covenant dışlerinin arasından, "Anlıyorum. Sanırım doğruyu söylüyorsun. Şimdi bir ittifak hakkında konuşmaya hazırım."

"Ur-Lord," diye araya girdi Branl, onu uyararak. "Sarangrave'in

pusuda bekleyeninden bahsediyorsun. Ranyhyn bile böyle bir kötülükten korkar."

Covenant Alçakgönüllü'yü görmezden geldi. "Ne teklif ediyorsunuz?"

Feroce da Branl'ı görmezden geldi. Covenant ya da Loric'in *krilinin* önünde eğilerek cevap verdiler, "Yüce Tanrımız, yaşamın sonuna direnen herkes için büyük Sarangrave boyunca güvenli bir geçiş sunar. Şimdiden, ülkesinde kaybolmuş bir şekilde dolaşan ve yıkıma karşı hiçbir değeri olmayan bir güç simgesi taşıyan birinin varlığından acı çekiyor. Daha çok acı çekecek. Size yardım eden herkese Sarangrave Düzlüğü'nde özgürlük ve sığınma izni verilecektir."

Dolaşan biri-? Covenant bunun kim olabileceğini tahmin edemedi ve denemedi. "Devam et."

"Ayrıca," dedi Feroce, çamur gibi yumuşak bir sesle, "senin adına *skestlerle* savaşıcağız. Feroce onları hor görüyor. Yüce Tanrımız felaketin yaklaştığını hissediyor. O da daha az bir güç hissediyor. Zalim metalden daha az acı çıkarır. Başka acılar yarattı. Ve ona *Skest* hizmet ediyor. Yüce Tanrımız, daha küçük tahribatların sona ermesini emrediyor. Onun hayatını korumaktan saptırıyorlar.

"Saf Olan kurtuluş yollarında bilgedir. Daha az acıya son vereceksin. Eğer başarısız olmazsan, daha fazlasını yapacaksın. Yüce Tanrımız Feroce'un yardımını sunuyor. Yolunuzu temizleyeceğiz."

Covenant refleks olarak alnındaki yara izini ovuşturdu. Yolunu temizle-Bu kabul etmeye değer bir hediye idi. Ne Alçakgönüllüleri ne de Ranyhyn'lerini *Skest'e* kaptırmak istemiyordu.

Araştırarak, "Daha fazlası var mı?" diye sordu.

Birdenbire Feroce'un alevleri daha da parlaklaştı. Boyutları ve şiddetleri iki katına çıkmış gibiydi, Covenant'ın tanımlayamadığı niyetlerle doluydular.

Yaratıklar, "Yenilmiş canavarınızla ilgili bir mesele var," diye yanıtladılar. "Yüce Tanrımızın görkemi tarafından gerçekleştirilen bir dönüşüme tanık olun."

Hareket etmediler. Hiçbiri kollarını sallamadı, ellerindeki lambaları sallamadı ya da Covenant'tan başka bir yere bakmadı. Yine de büyüleri Loric'in hançerinin argentinde güç biriktiriyor gibiydi.

Branl öne doğru bir adım attı. Yumruklarını sıkı. Ama saldıracak kimsesi yoktu. Covenant gibi o da bir tehdit algılayamamıştı.

Destrier başını kaldırdı. Bir an için, kendisine ne olduğunu merak ediyormuş gibi bir şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Sonra gözlerinde öfke ve inatçılık yanmaya başladı.

Öfkeyle homurdanan canavar ayağa fırladı. Bir anda dönerek uzaklaştı. Yeniden doğmuş bir hayvan gibi, odanın çıkışına doğru yöneldi. Feroce'u umursamadan, çıkıntıya ve yüksek uçuşuma doğru atılarak gözden kayboldu.

Feroce'un alevleri küçüldükçe tehlikeli yeşil yavaş yavaş azaldı. "Ona güç vermedik," dedi yaratıklar sanki sınırlarını kabul etmek onları korkutmuş gibi. "Veremeyiz. Ama ne olduğunu hatırlamasına neden olduk. Yaşadığı sürece unutmayacak."

"Bu kadar yeter," diye nefes aldı Covenant. "Beni oraya götürecek." Daha fazlasını isteyemezdi: hayatları yanlış inançlarla çarpıtılmış olan *jheherrin* torunlarından değil. Eğer dürüst olsaydı, gerçeği söylerdi. Saf Olan, Foul's Creche'in yok edilmesinde ölmüştü. Ama Covenant'ın bu ittifaka *ihtiyacı vardı*. Buna ihtiyacı olduğuna ikna olmuştu.

Hâlâ kendisiyle boğuşan adam kararsızca sordu: "Benden ne istiyorsun? Yüce Tanrınız karşılığında ne bekliyor?"

Feroce kısa bir süre tereddüt ettikten sonra, "Saf Olan ne sunuyor?" diye sordu.

Bana öyle demeyi kes. "Düşünmeme izin ver. Açık olmam lazım."

Aslında Covenant'ın pusuda bekleyen adama verebileceği hiçbir şey yoktu; pazarlık edebileceği hiçbir şey; sağlayabileceği hiçbir yardım. Feroce'u buraya kadar sadece *kril* ve otorite havası getirmişti: bunlar ve belki de Linden'in esasını kurtarma şekli. Pusuda bekleyen adamın isteyebileceği başka neyi vardı ki? Canavarın savunmasına koşacağına dair bir söz mü? Hayır. Zaten çok fazla yanlış anlamaya göz yummuştu. Hatalarını yalanlarla birleştirmek istemiyordu.

Ustalar kadar inatçı bir tavırla oturarak Feroce'a cevap verdi.

"Beni anlayın. Hayat sözü vermiyorum. Yüce Tanrınızı hayatta tutacağıma dair size yemin edemem. Yeterli güce sahip olmayabilirim. Yeterli güç *olmayabilir*." Solucan geliyordu, Dünya'nın son tanrılaşması. Onu durdurmayı hayal bile edemiyordu. "Karşılaşacağım 'daha az güç' benim tek sorunum değil. Kastenessen var. Kevin's Dirt. Kumgorgonları, Mağara Şövalyeleri ve *Skurjlar*." Umurunda değildi

Yaratıklar ya da pusuda bekleyenler bu isimleri tanısa da tanımasa da. Kendi iyiliği için düşmanlarını ve engellerini sıraladı. "İsimlendirilmemesi Gereken Kadın. Ravers. Kendi oğlum. Ve *Skest*'i alan Despiser. Aslında korktuğunuz 'yıkımla' yüzleşmeden önce hepsiyle başa çıkmam gerekiyor.

"Sadece iki şey için söz verebilirim. İttifaka saygı duyacağım. Benimle birlikte olan herkes buna saygı duyacak. Hiçbirimiz Yüce Tanrınıza karşı gelmeyeceğiz. Ve Toprakları kurtarmak için elimizden geleni yapacağız. Hepsini. Eğer bu *kril*, vahşi büyü ve Kanun Asası ile yapılabiliyorsa," Devler, *Haruchai* ve Ranyhyn tarafından; ölümlü inadı kadar basit ve kalıcı herhangi bir şeyle, "bunu yapacağız.

"Eğer Yüce Tanrınız ölürse," diye bitirdi sözlerini yemin etmiş gibi, "muhtemelen ben de çok geride kalmayacağım. Tabii önce kendimi öldürtmezsem."

Onu duyan Feroce korkup kaçmaktan fazlasını yaptı. Mağaranın girişinde durana kadar titreyerek geri çekildiler. Sesleri ya da sesleri, bir dizi inilti gibi anlamsız bir gürültüye dönüştü. Küçük bir çember oluşturarak birbirlerine baktılar ve el ele tutuştular; aralarındaki havadan argent sürgün edilinceye kadar ateşlerini birbirine kenetlediler, geriye sadece kayıp Zaman'ın dipsiz kuyusundan dirilen eski bir bela gibi kokan ve zonklayan zümrüt ateşi kaldı. Covenant'ın yanaklarının zayıflayan sinirlerine bile, yaratıkların ayininin acılığı bir tokat gibi battı.

Ama aynı zamanda dehşet kokuyordu. Yalvarma gibi hissettirdi.

Feroce'lar bir araya toplanırken Branl etraflarından dolaşarak Covenant'la aralarındaki *krillerin* üzerinde durdu ve hançeri kapmak için hazırlandı. Ama onu ya da Covenant'ı tehdit etmek için hareket etmediler. Alevleri çemberlerinin içinde kaldı.

Açık bir tehdit olmadığı için Branl bıçağa dokunmadı. Sonunda Feroce tekrar konuştu. "Yüce Tanrımız çaresizliği bilir.

Acıya aşınadır." Hiçbiri Covenant'a, Branl'a ya da *krillere* bakmadı. "Teklifiniz kabul edildi. Yüce Tanrımız yaşadığı sürece, o ve ona hizmet eden herkes bu ittifaka saygı gösterecektir."

Sonra odadan kaçtılar. Bir anda, yeşilin ve alevin tüm izleri kayboldu, karanlık tarafından yutuldu. Bir süre için

kötülük, felaket ve kederin habercisi olarak kaldı. Ama çok geçmeden denizden ve uçurumdan esen rüzgarlar kokuyu alıp götürdü.

Sonunda Covenant omuzlarının çökmesine izin verdi. Belli belirsiz midesi bulanıyor, kalbi hastalanıyor, sanki pusuda bekleyen hizmetkârların tuhaf masumiyetine karşı bir suç işlemiş gibi hissediyordu. Ama başka ne yapabileceğini de bilmiyordu.

Skest'e karşı yardım. Linden'ı daha fazla saldırıdan korumak. Böyle şeyler gerekliydi. Ama o bunları olmadığı bir şeymiş gibi davranarak elde etmişti.

Uzun zaman önce, farklı bir hayattayken, bir keresinde suçluluk ve gücün eşanlımlı olduğunu yazmıştı. Etkili insanlar suçluydu çünkü güç kullanımı suçluluktur. Bu nedenle sadece suçlu insanlar etkili olabilirdi. İyi ya da kötü, nimet ya da felaket için etkili. Sadece lanetliler kurtulabilirdi.

Bu mantığa göre, yaşamın kendisi bir suçluluk biçimiydi.

O sırada yazdıklarına inanıyordu. Şimdi haklı olduğunu ummak zorundaydı.

11.

Kurash Qwellinir

Thomas Covenant için hazine meyveleri taşıyan Clyme içeri girdiğinde şafak, odanın yarığında belli belirsiz bir gri lekeden biraz daha fazlasıydı.

Covenant yemeğini yerken, tohumları daha sonra saçmak üzere saklayan Üstat, elçileri mağaradan çıkar çıkmaz tüm Feroce'ların civardan kaçtığını bildirdi. Şimdi Mhonym, Naybahn ve Covenant'ın bineğinin binilmeye hazır olduğunu duyurdu. Sonra Covenant bir ziyafet kadar lezzetli meyveler yerken Branl'la birlikte durdu.

Covenant çiğnerken, bunun son yemeği olduğuna inanmamaya çalıştı; bugün yenilenmiş hayatının sonunu görecekti. Linden'in en büyük hediyesinin sonu-

Ah, kahretsin. Çok kısa bir süredir hayattaydı ve yapmak istediği, yapmak *zorunda olduğu* o kadar çok şey vardı *ki*. Linden'a bir özürden daha fazlasını borçluydu: ona tüm dünyasını borçluydu. Ve bu dünyayı o kadar şiddetli seviyordu ki, üzerindeki baskıyı nasıl kontrol altına alacağını bilemiyordu. İki kez Toprak'ı kurtardığı için takdir edilmişti; ama gerçek şu ki Toprak ve insanları *onu* sayamayacağı kadar çok vesileyle ve şekilde kurtarmıştı. Tek gerçek erdemi, *alianta* ve hurtloam'a layık olduğunu kanıtlamak için çabalamasıydı. Glimmermere, Revelstone ve Andelain'e. Yüce Lord Mhoram ve Kan Muhafızları'ndan Bannor, Triock ve Saltheart Foamfollower. Brinn ve Cail ve Arayışın Devleri. Atiaran. Memla. Sunder ve

Hollian. Yıkılmış Lena ve onun Ölümlerle birlikte kurban ettiği lanetli kızı Elena.

Linden Avery.

Linden'in pek çok şey için kendini suçladığını biliyordu. Ama yanılıyordu. Bunu ona söyleme şansını kazanmak istiyordu.

Yemeğini bitirdiğinde sertçe ayağa kalktı. At sırtında geçen iki günün ve soğuk taş üzerinde geçirdiği bir gecenin ardından bacakları ve sırtı düğüm düğüm ağrıyordu. Ama bu tür bir acı için minnettardı. Sıradan ve fizikseldi, hissizliğiyle çelişiyordu. Cüzzamı gerçeğin tamamı değildi. Hissedebildiği, önemseyebildiği ve direnebildiği sürece, acılarının toplamından daha fazlası olacaktı.

Bir anlık tereddüitten sonra, Loric'in *krilini* sarmak için kullandığı Anele'nin tünığının şeritlerini almak için eğildi. Bezi sapın üzerine örterek yarım eliyle kavradı.

Andelain'de yardım almadan bıçağı çekmeyi başaramazdı; üstelik orada bıçağı taş yerine tahta tutuyordu. Burada Humbled'ın yardımına ihtiyacı olabilirdi. Ama önce ne yapabileceğini ve ne yapamayacağını öğrenmek i s t i y o r d u .

Bu da uygundu; merhametliydi.

Ancak bıçağı doğrudan yerden çekmeye çalışmadı. Şimdi daha akıllıca davranarak, hançeri serbest kalana kadar ileri geri hareket ettirmeye çalıştı.

Krill taşı cadı kolaylığıyla kesti. Bir süre sonra silahı çekip çıkarmayı başardı.

"Vay canına," diye mırıldandı. "*Bunu* beklemiyordum."

Sanki içinden Joan'ı görmek, onun özel işkencesini fark etmek istermiş gibi ışıltılı mücevheri kısaca inceledi. Ama sadece nadir bulunan mücevherin ışığını ve ısını, vahşi büyüye katılımını fark edebildi. Omuz silkerek, hançerin tamamı örtülene, kalkanlanana ve ışığı gizlenene kadar *krilin* etrafındaki kumaşı çevirdi. Sonra bohçayı kot pantolonunun beline soktu.

Sadece güneşin uzaktan yaklaşmasıyla yumuşayan karanlıkta, Branl ve Clyme'in onu gizlendiği yerden çıkarmasına izin verdi.

Taş kadar kesin olan Alçakgönüllü, ona yarıktan yukarıya kadar rehberlik etti, çıkıntı boyunca onu baş dönmesinden korudu ve uçurumun üzerindeki otlağa tırmanırken onu izledi.

Atlar orada bekliyordu. Mhonym ve Naybahn binicilerini çingiraklı bir heves ve korkuyla karşıladı. Destrier gözlerini devirdi ve sanki sadece Ranyhyn'in otoritesi onu Covenant'a saldırmaktan ve onu çimlere çarpmaktan alıkoyuyormuş gibi dişlerini sıktı.

Kör duyularıyla bile Covenant, Feroce'un doğruyu söylediğini görebiliyordu. Bineği hâlâ zayıftı, aşırı yorgunluktan bitkin düşmüştü: Pusuda bekleyen yaratıklar ona güç vermemişti. Yine de huysuz ruhunu geri kazanmıştı.

-*Ne olduğunu hatırlamasına* neden oldu. *Yaşadığı sürece* - Covenant canavarın yeterince uzun yaşaması için dua etti.

At öfkeyle Covenant'ın binmesine izin verdi. Kendi kendine inleyerek, ağrıyan kaslarını eyere yerleştirdi ve dizginleri sakat parmaklarının arasına aldı. Bir eliyle *krili* daha rahat bir pozisyona soktu. Sonra Mütevazı'ya başıyla işaret etti.

"Hadi gidelim. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum. Ama ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi."

Solucan geliyordu. Sezgisel bir düzeyde, yaklaştığını hissediyordu. Belki de hissettiği şey düpedüz korkuydu. *Dünyaların yaratılması bir anda gerçekleşmez. Anında geri alınamaz.* Elbette, diye düşündü ekşiyerek. Güzel. Ama bu ne *anlama geliyordu*? Solucan daha kaç gün *Elohim*'le beslenecek, Dünya Kanı arayışını beslemek için onları yiyip bitirecekti?

Acilen hatırlayabilmeyi diledi-

Branl ve Clyme Ranyhyn'lerini döndürüp uçurumun kenarındaki yumuşak yamaç boyunca güneye doğru ilerlerken, Covenant atını dörtnala koşturma dürtüsüne direndi. Öyle ya da böyle, yedi bin yıl gibi bir süre yaşamıştı ve artık *zamanı* yoktu.

Ama Mhonym ve Naybahn, Destrier'in kendisini çabucak tüketmeden yetiştirebileceği bir tempo tutturdular. Covenant sabırsızlığına rağmen kendine yirmi fersahın Ranyhyn için önemsiz, bineği içinse mümkün olduğunu söylemeye çalıştı. Yine de şüpheleri ona ağır geliyordu ve atların yürüyüşü kurşun gibi ağır geliyordu.

Şafak yavaş yavaş doğudan yayılıyordu, fırtınaların habercisi gibi sessiz ve kızıldı. Gökyüzü aydınlandıkça kül rengi bir renk aldı, uzaktaki orman yangınlarından çıkan dumanın uğursuz grisi. Güneş ufukta yükselirken bir süreliğine, daha hoş bir mavinin soluk çizgileri

göründü. Ama çok geçmeden bu ışıklar da kayboldu ve gökkubbenin tamamı, dövülmüş demir renginde, düzensiz ve derinliksiz, mühürlü bir kapak haline geldi.

"Bu kötüye işaret, Lordum," dedi Clyme gereksiz yere. "Gökyüzünün, rüzgârın ve havanın doğal akıntıları bozuldu. Bunlar büyük bir ihlalin başlangıcını haber veriyor."

Covenant karşılık vermek yerine ceplerinden hazine olan dut tohumlarını çıkardı. O ve yoldaşları at sürerken, her seferinde ikişer üçer tohum saçarak, bir meydan okuma hareketi gibi otlakları *alianta* ile ekti. Ve her savuruşta Despiser'a mırıldandı: Hadi. Dene beni. Ne olursa olsun, bundan hoşlanmayacaksın.

Parçalanmış Tepeler ile Güneşin Doğuşu Denizi arasındaki bu bölgede, çimenler güneyi birkaç fersah boyunca kaplıyordu, sadece ara sıra uçurumdaki çatlaklar, erozyonun çiğnenmiş tarakları, taş tabakalarının istilayı reddettiği çorak uzanışlarla kesintiye uğruyordu. Atlar için yiyecek boldu. Ama su yoktu.

Ancak güneş kuşluk vaktini geçerken, tepelerin pürüzlü karmakarışık görüntüsü daha da yakınlaştı. Verimli toprakların genişliği azaldıkça otlar daha seyrek büyüdü. Arazinin şekli atlıları uçurumun kenarına doğru gittikçe daha fazla itiyordu.

Ancak orojenezin tesadüfi bir cilvesiyle tatlı su kaynaklarını bulmak daha kolay hale geldi. Parçalanmış Tepeler'in kıvrımlarını ve sırtlarını yükselten aynı sert güçler, altta yatan kayayı da kusurlarla örmüştü. Orada dallanan yarıklar ve boşluklar *jheherrin*'in eski yaşam alanlarını oluşturmuştu. Aynı yarıklar Despiser'ın ordularına Tepelerin altından yürüyüş hatları sağlamıştı. Ve dünya kadar eski su kaynaklarına ulaşmışlardı. Çökmüş vadiler gibi oyuklarda, zar zor görülebilecek kadar ince çatlaklarda ya da yazı tipleri kadar beklenmedik ham havzalarda pınarlar fışkırıyordu. Ranyhyn, destrier ve binicileri en azından susuzluklarını giderebiliyorlardı. Sonra atlar, artık güneyden çok güneydoğuya doğru ilerleyerek ve giderek daha da engebeli hale gelen arazide bir yol arayarak yollarına devam ettiler.

Covenant, bir zamanlar Foul's Creche'in bulunduğu uzun burna doğru kıvrılmaya başladıklarından şüpheleniyordu ve Joan'ı bulduğunda ne yapacağına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Öğleye doğru atlar daha yavaş hareket etmek zorunda kaldı. Artık açık bir zemin yoktu. Tepeler uçuruma daha da yaklaşmıştı; aralarındaki daralan boşluk molozlarla doluydu ya da kayalarla tıkanmıştı ya da Aşağı Ülke'nin Deniz'e karşı son payandasının kalbinin daha da derinlerine doğru nabız gibi atan erozyon damarları gibi çatlaklarla doluydu. Ranyhyn oraya koşacak kadar emin ayaklı olabilirdi: Covenant'ın bineği öyle değildi.

Ve şarj aleti arızalanıyordu. Gece boyunca yeniden kazandığı enerjiyi tüketmişti. Artık sadece kavgacılığı onu ayakta tutuyordu. Öldüğünde, kendi kalbini parçaladığı için yok olacaktı.

Feroce'un hediyesi buydu: karışık bir nimet, Covenant için faydalı ama zavallı at için ölümcül. Masumlar, diye düşündü acı bir şekilde, her zaman ilk ölenlerdir. Despite'e karşı verilen her mücadelenin ilk kayıpları onlardı.

Yine de hiç acıması yokmuş gibi atını sürdü. Joan'ın acısının aşırılığından başka bir şeyi kalmamıştı. Onunla yüzleşmeyi ve yaşamayı umuyorsa, aynı derecede aşırı şeyler yapmak zorunda kalacaktı.

Sonra granit itişler atlıları son uçurumun bir taş atımı yakınına itti ve Covenant tuzlu suyun kokusunu aldı; Güneşin Doğuşu Denizi'ni gördü.

Okyanus da gökyüzü kadar griydi; kirli bir deniz, Aşağı Ülke'nin surlarını yıkmak istercesine uçurumun dibine doğru aceleyle kabarıyordu. Dalgaları hiçbir rüzgâr dövmüyordu: hava sanki gökyüzü nefesini tutmuş gibi olağanüstü bir şekilde durgun görünüyordu. Yine de denizlerin yuvarlanması karışıktı, acımasız kayalar ve korkulu resifler üzerindeki dalgalanmasıyla bir o yana bir bu yana savruluyordu. Birbirine çarpan dalga tepeleri, tuzlu ifadeler gibi çalkantılı köpüklere ve spreylere dönüştü.

Ve Covenant nereye baksa, deniz sanki dolu vuruyormuş gibi patlamalar ve sıçramalarla lekeleniyordu. Ama dolu yoktu. Bunun yerine neredeyse bilinçaltı bir titreşim hissetti, deniz tabanının dalmış kalbinin yavaş atışı gibi sessiz, büyük bir gümbürtü; ya da kıyametin ağır adımları gibi.

Baş dönmesi önsezileri Covenant'ın düşüncelerini ve midesini zorluyordu. Ama uçurumun düğümlenmiş kütlesi hâlâ düşmesiyle arasında duruyordu ve dengesini korudu.

Zaman zor nefes almak gibi sürüklendi. Atlar bir süre sarsıntılı bir tırıs sürdüler. Sonra engebeli arazi onları yürümeye zorladı. Kayalar yollarını zorlaştırıyordu. Ve her adımda uçuşuma biraz daha yaklaşıyorlardı.

Covenant bineğinin daha uzun süre dayanacağından şüpheliydi. Kendisinin de dayanacağından şüpheliydi. Uzun zaman önce Foul's Creche'e yaptığı yolculuk ona Tepelerin tehlikeli bir bariyer olduğunu öğretmişti. Ve muhtemelen uçuşumun kenarına kadar uzanıyorlardı. Onların ötesinde yol elbette daha kolaydı. Ridjeck Thome'un burnunun dibinde, Parçalanmış Tepeler, Hotash Slay'in bir zamanlar kaynayıp döküldüğü soğumuş lavlarla kesiliyordu. Orada yürüyebilecekti. Bunu daha önce de yapmıştı. Ama burada-

Gökyüzüne bir bakış ona ikinci vaktinin geçtiğini söyledi. Tepelerin örtüsü altında gece erken çökecekti.

Kendisinin ve arkadaşlarının iyi bir ilerleme kaydettiğinden emin olmaya çalıştı. Kuşkusuz atlı beklediğinden daha fazla dayanmıştı. Ancak Alçakgönüllülere sorduğunda, Hotash Slay'in magmatik sınırının hâlâ iki fersah uzakta olduğunu söylediler.

Bu sırada bineği tökezliyor, toynaklarını engebeli zeminden kurtaramıyordu. Ve tepelerin ani yükselişi ile uçuşumun dik düşüşü arasındaki boşluk bir alaydan biraz daha fazlası haline gelmişti. Covenant yaya olarak bunu dört adımda geçebilirdi. Güvenlik için Branl bir tarafta onun önünde, Clyme da diğer tarafta arkasında at sürmek zorundaydı.

Sahilin bu kısmı hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Yaşıyordu, buraya daha önce hiç gelmemişti. *Jheherrin* ona Köpük Takipçisi'yle birlikte Parçalanmış Tepeler'in altında farklı bir yönden rehberlik etmişti. O ve o zamanki son arkadaşı, Mahvedilmemişlerin sonuncusu, acı labirentin çoğunu atlamıştı; yumuşak olanların geçitlerinden Hotash Slay'den sadece kısa bir mesafede çıkmıştı. Ama unutamadığı başka şeyler de vardı-

Köpük takipçisi büyük bir acı içinde onu lav kaynağının üzerine taşıyor. Köpük Takipçisi erimiş taşın altında korkunç bir şekilde batıyor. Foamfollower, Covenant'ın Foul's Creche'e giden yolunu temizlemek için tam zamanında *caamora*'sından yeniden ortaya çıkıyor.

Köpük takipçisi Lord Foul'un kötülüğüne sınırsız bir sevinçle gülüyor.

Ah, Tanrım. Devler. Hepsi birer mucizeydi, Covenant'ın tanıdığı her biri: Pitchwife ve First of the Search, Grimmand Honninscrave ve Cable Seadreamer, Ironhand ve yoldaşları: hepsi de Toprağı ve Dünyayı değerli kılan üstün cesaretin örnekleriydi. Teslim edilemeyecek kadar değerli. *Neşe duyan* kulaklarda-Böyle varlıkları besleyen her dünya yaşamayı hak eder. Berek Heartthrew ve Yüce Lord Mhoram, Sunder ve Hollian gibi insanları doğuran herhangi bir dünya. Harikalar bakımından bu kadar zengin olan herhangi bir dünya, ur-villerin karanlık Garip'i n i dönüştürebilirdi.

Bu dünya *yaşamayı hak ediyordu*.

Hatıralara ve faydasız serzenişlere dalmış olan Covenant, atlar durduğunda şaşırdı.

Bir çıkmaza girmişlerdi. Tam önlerinde, bir devin diğerinin omzunda durmasından daha uzun, kayrak taşına benzeyen bir taş çıkıntısı yolu kapatıyordu. En yakın tepenin alçalan kütlesinden Covenant'ın solunda, ancak iki adım ötedeki uçuruma kadar uzanıyordu. Batan güneşten gölgelenen o ve Alçakgönüllüler gölgeler ve kasvetle örtülmüştü. Ancak bariyerin ötesinde, sıkılmış eklemler gibi uçurumlar ve kayalıklar güneydoğudan öğleden sonranın solgun güneş ışığına doğru eğri büğrü kıvrılıyordu. Hatırladığından daha yüksektir. Uzak uçlarında, Foul's Creche'in çöküşünün burnun ucunu parçaladığı ve sayısız binlerce ton granit, obsidyen ve malakiti Güneş Doğuşu'nun doymak bilmez açlığına gönderdiği sivri kenarı gördü. Ve onun çok altında-

İçinden yıldırım çarpmış gibi bir şok geçti. Lanet olsun! Çok aşağısında, basit bir dönüş ve uçurumun üzerinden devrilme, denizler artık uçurumun tabanına karşı gürlemiyordu. Eyerine hararetle tutunarak aşağıya ilk baktığında hiç dalgacık görmemişti.

Okyanusun tamamı yok olmuş gibiydi; geriye kaygan kayalar, parçalanmış menhirler ve heyelan kalıntıları gibi bıçak gibi keskin kayalar kalmıştı. Aralarında, sakatların dikenleri gibi resifler

retiküle ve Genişlik. Gri su yatmak içinde havuzlar kalp atışlarının yavaş gümbürtüsüyle sanki titriyordu.

Tuz ve denizin en küçük yaratıkları bile korkuyu anlıyordu. Kloakal çamur parçaları, kadim ölüm ve çürüme kokusuyla beklenti içinde titriyor gibiydi. Taşların ve resiflerin oluşturduğu kaosun üzerine ve etrafına sarılmış yosun iplikleri sanki çoktan ölmüş gibi yayılıyordu.

Ancak Covenant gözlerini kaldırıp bakışlarını daha uzaklara çevirdiğinde, Sunbirth'ün geri çekilmekte olduğunu gördü. Uçurumdan belki yarım fersah ötede, dalgalar hâlâ okyanus tabanına vuruyordu. Ama azalıyorlardı. Dramatik bir şekilde çekiliyorlardı. Her düşüş ve dönüşte, sanki emiliyormuş gibi geri **çekiliyorlardı**. Sanki dünyanın derinlikleri tarafından yutuluyorlarmış gibi.

Mesafeden dolayı zayıf olan sesleri, bir ağıt kadar savunmasız ve kimsesizdi.

Covenant içgüdüsel olarak anladı. Zihni allak bullak olmuştu ve baş dönmesi keskin bir öğretmendi.

Denizin onlarca ya da yüzlerce fersah açığında bir yerde, yerkabuğundaki yarılmaya benzer bir şok tsunami oluşturmaya başlamıştı.

Atlılar, geçit vermeyen tepe ile ölümcül uçurum arasındaki küçük bir açıklık gibi düz bir taşın üzerinde durmuştu. Destrier orada bacaklarını açmış, soluk soluğa duruyordu. Hayvanın önünde ve arkasında, Mhonym ve Naybahn başlarını savurarak ve toynaklarını yere vurarak telaşlandılar.

Hedeflerine giden yolu yanlış mı değerlendirmişlerdi? Bu mümkün müydü?

Sesini sabit tutabilmek için dişlerini sıkkan Covenant, "Kayıp mı olduk? Kaybolmuş olamayız. Ranyhynler kaybolmaz."

"Ur-Lord, biz değiliz," diye yanıtladı Branl inatla. "Geçidimiz orada yatıyor." Covenant'ın arkasındaki kaya yüzeyini işaret etti.

Covenant koltuğunda iki büklüm oldu ve Branl'ın işaret ettiği yere baktı.

Efendi haklıydı. Clyme ve Mhonym'in bir düzine kadar adım gerisinde, taş duvarda bir çatlak açıldı: Parçalanmış Tepeler'in labirentine giden bir yol. Ranyhyn orada olduğunu biliyordu. Ve labirenti aşabilirlerdi: Covenant bundan emindi. Zamanı *sezgiler* içinde yönlendirebiliyorlardı. Yine de yanından geçip gitmişlerdi.

Bunu kasıtlı olarak yapmış olmalılar.

Cevaptan korkarak sordu, "Anlamıyorum. Neden hareket etmiyoruz?"

Atının işi bitmişti. Ama hala yürüyebiliyordu.

"Ur-Lord," diye cevap verdi Clyme ifadesiz bir şekilde, "Mhornym ve Naybahn burada durmayı tercih etti. Biz Ramen değiliz. Ranyhyn'in düşüncelerini ayırt edemiyoruz. Ama tahmin yürütüyoruz.

"Hedefimize yaklaşmış olabiliriz. Belki de ulaşamadık. Ne tanımadığımız eski eşinizi ne de yakından tanıdığımız aşağılık *turiya* Herem'i algılayabiliyoruz. Onlar duyularımızın ulaşamayacağı yerlerde. Ancak, Raver'ın farkındalığı için bir ölçümüz yok. Belki de Yozlaşma'nın hizmetkârı yaklaştığımızı fark etmiştir. Belki eski eşiniz de aynı şeyi yapıyordur.

"Ayrıca" -Clyme bir an tereddüt eder gibi oldu- "vahşi bir büyüünün etkisini hissettiğimize inanıyoruz. Bu konuda emin değiliz. Hissettiğimiz şey netlikten çok uzak. Yine de eski eşinize yaklaştığımızı düşündürüyor. Bu nedenle, *Turiya* Herem ve kurbanının gerçekten de bizden haberdar olduğu sonucuna varıyoruz"- Alçakgönüllü başını Covenant'a doğru eğdi-"ya da Yüce Lord Loric'in *krilinden*.

"Bu nedenle, ur-Lord, Ranyhyn'in bir pusudan korktuğunu tahmin ediyoruz. Parçalanmış Tepeler arasında, her an bir *skest* başlangıcına maruz kalacağız."

"Ama burada kapana kısıldık," diye itiraz etti Covenant. Eğer *Skest* o yarıktan Tepeler'e doğru akmaya başlarsa, o, Humbled ve atlar kayrak taşından barikata sıkışıp kalacaklardı. Kaçacak hiçbir yerleri ve kendilerini savunacak hiçbir alanları olmayacaktı.

"Ur-Lord," dedi Clyme, "spekülasyon yaptığımızı tekrar ediyorum. Biz Ramen değiliz. Yine de Ranyhyn'in Feroce'u, yani ittifakınızın gerçekleşmesini beklediğini düşünüyoruz."

Ses tonunu değiştirmemesi, pusuda bekleyen yaratıkların sözlerini değersiz bulduğunu ima ediyor gibiydi.

"Cehennem ateşi!" Covenant hayal kırıklığını gizlemek için hiç çaba sarf etmedi. "Bu arada ne yapmamız gerekiyor? Burada öylece duracak mıyız? Atım çökecek. Çoktan ölmediğine şaşırdım.

"*Skest*'e karşı işe yaramazım."

Loric'in hançeriyle bile aynı anda sadece bir yaratıkla yüzleşebiliyordu. Ve eğer herhangi bir damla ya da asit sıçraması ona dokunursa-

"Feroce'u dürüst bulmuştunuz, Lordum," dedi Branl. "Onların ittifakına mecbur kalmadınız. Pusuda yatanın süregelen kötü niyetini göz ardı ederek güveninizi vermeyi seçtiniz."

Bunu biliyorum, diye düşündü Covenant. Bunun bir risk olduğunu biliyordum.

Ama o bir yanıt veremedi Branl kaskatı kesildi: belli belirsiz bir şiddetlenme.

"Bize doğru ilerleyin," diye duyurdu Üstat. "Çok yakındalar." Bir an sonra ekledi, "Görünüşe göre doğrudan bir yolları yok. Labirentin emirlerini takip ediyorlar. Labirentin karmaşıklığı onları geciktiriyor. Yine de geliyorlar."

Lanet olsun! Koltuğunda iki büklüm olan Covenant, Clyme'in arkasından Feroce'a dair bir işaret aradı. Ama elbette Alçakgönüllü'nün duyuları pusuda bekleyen yaratıkları Covenant onları fark etmeden önce tanıyacaktı. Yanındaki tepe duvarını kısaca inceledi; ama orada hiç umut göremedi. Dış yüzü çok dik ve pürüzsüzdü. Zaman verilirse Branl ve Clyme onu tırmanmayı başarabilirdi. Covenant yapamazdı.

Yüzünü buruşturarak uçuşunun üzerinden baktı; bir iniş hayal etmeye çalıştı. Ranyhyn'i terk ederse, kaçmak için zamanları olabilirdi.

Sonra baş dönmesi karnına bir darbe gibi çarptı. Gözlerini kaçırdı.

"Bir şeyler söyleyin," diye soluk soluğa arkadaşlarına seslendi. "Bana ne yapacağımı söyleyin. Ne yapacağımızı söyleyin."

Onlar *Harucha*'ydi. Ona göre, hiçbir *Haruchai* onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bannor ona Foul's Creche'de eşlik etmeyi reddettiğinde bile.

Kaya gibi sert olan Clyme, "Güveneceğiz-" diye başladı.

Ranyhyn'i, Feroce'u ya da Covenant'ın kendisini kastetmiş olabilirdi; ama Covenant artık hiçbir şey duymuyordu. *Krill*'in üzerini örten kumaşın arasından ani bir ısı çarpması hissetti.

Joan! İçgüdüsel olarak irkildi. Tüm vücudu hançerden uzaklaşmaya çalıştı.

Bir an sonra sıcaklığın beklediği kadar şiddetli olmadığını fark etti. Buna dayanabilirdi.

Ah, lanet olsun. Sadece hedefinden emin değil miydi? *Kril* üzerindeki dokunuşunu hissedemediğinde gücüne odaklanamayacak kadar kötü mü kırılmıştı? Yoksa giderek zayıflıyor muydu?

Kendi soruları dikkatini dağıttı. Derisinin hassas kısımlarında sürünme hissetmeden önce bir an geçti; kovan böcekleri; zina. Isırabilecek ve sokabilecek şeyler kafa derisinde, giysilerinin altında, botlarının içindeydi.

Bundan daha fazla bir uyarı olmadan, kayrak bariyerin üzerinde ve ötesinde bir patlak patlak verdi.

Düşüş nispeten küçüktü, sadece vahşi büyü ve kaosun beş adımdan daha geniş olmayan bir fiske. Covenant ve arkadaşlarını ıskalamıştı. Bir anda yalpalayarak uzaklaşmaya başladı, taş ve zamanın içinden batıya, Parçalanmış Tepeler'in karmaşasına doğru ilerledi. Yine de dünyanın özünde bir kasırga kadar yıkıcıydı. Yüzyıllar ya da bin yıllar üst üste bindi ve kaya patlayana kadar parçalandı, kendi yavaş yaşamının anlık migreni tarafından parçalandı. Parçalar ve kıymıklar şarapnel gibi her yöne savruldu, bıçak gibi kesici, mermi gibi öldürücüydü.

Covenant'a vurmuş, onu delmiş, parçalamış olabilirler. Humbled'ı, Ranyhyn'i ve Destrier'i öldürmüş olabilirler. Ama onları hissetmedi. *Caesure*'ün vahşi kaleydoskopuna bakar bakmaz, içsel ayağını kaybetti ve kaydı-

Oh, Tanrım! Şimdi olmaz! *Şimdi olmaz!*

-Anılarının kırık dökük kalıntılarına.

Bundan sonra, Ridjeck Thome'un bir zamanlar burnun tepesini tuttuğu yerde durdu ve zamanın geriye doğru akarak yedi bin yıllık yıkımı adım adım ortadan kaldırmasını izledi.

Çağlar anlık olarak silinirdi. Anlar çağlardı. İlk başta, bir moloz dağının denizin aralıksız baskısı altında kendi erozyonunu geri alması gibi sadece hantal birikimi gördü. Kumlar taşlara dönüştü. Taşlar pürüzsüzlüğünü kaybetti, kenarları sivrildi. Resifler etraflarında eriyip gitti. Ama anılar da hızlıydı, düşünce kadar hızlıydı: onları kavrama yeteneğinden daha hızlı hale gelebilirlerdi. Enkaz giderek **b ü y ü y o r d u**. En sonunda

Aynı zamanda, evler, konaklar, tapınaklar kadar büyük kayalar üst üste yığıldıkça alanı daraldı. Deniz suyunun muazzam ağırlığı tersine bir patlama gibi çökerken, yarılmış taşlar başlarını ve omuzlarını dalgaların yüzeyinin üzerine doğru itti.

Taşlar önce teker teker, sonra da büyük bir hızla yukarı doğru fırlayarak burundaki eski yerlerini aldılar.

Covenant artık yaşamadığı bir gerçeklikte, bineğinin paniğini gözlemledi. Dehşet son güç kalıntılarını da topladı. Uçurumun kenarına doğru hamle yaptığını ve onu da beraberinde sürüklediğini hissetti. Ama tepki veremedi. Umurunda bile değildi. Ruhu başka bir yerde yaşıyordu.

Hayatı için endişelenmek, destiyerin dizginlerini çekmek ya da yardım için bağışlamak yerine, burnun yırtılmış ucunun ve ardından Foul's Creche'in etrafını yeniden inşa etmesini izledi.

Birkaç dakika içinde Despiser'in oyulmuş konutu tamamlandı; Lord Foul'un tahtını oluşturan sivri çeneler dışında her ayrıntısıyla kusursuz ve işe yaramaz, muazzam, tertemiz ve boştu.

Covenant, Ridjeck Thome'un taht salonunda duruyordu. Despiser oradaydı. Önünde Illearth Taşı'nın korkunç kütlesi çömelmişti. Taşın yanında, Covenant'ın katledilmiş bedeni dizlerinin üzerine çökmüş, aciz ve güçsüzdü. Yakındaki Foamfollower kendi çaresizliğine, son ıstırabına katlanıyordu.

Lord Foul havadaki acı bir şekilden, attar kokan bir gölgeden başka bir şey değildi. Ama gözleri dişleri kadar hevesli, çürük ve sarıydı. Diz çökmüş Mutabakat'ın ruhunu kavırıyor gibiydiler, çaresizlik için yanıp tutuşuyorlardı.

Defol, hortlak, dedi Despiser Covenant'ın zihninde. Burada yerin yok. Sen var değilsin. Senin zamanın asla gelmeyecek.

Bu ses zamanı ve hafızayı ihlal ediyordu. Varoluşun farklı bir versiyonundan geliyordu, *sezaryenin* mümkün kıldığı kısa bir kesintiden. *O zamanlar* Lord Foul, Covenant'ın ruhunun *şimdi* Zaman Kemer'i'ndeki hatırladığı yerden izlediğini bilmiyordu. Despiser kendini muzaffer sanıyordu.

Yine de, davetsiz gelen komuta Covenant'ı sürgün etti. Taht salonu ve Ridjeck Thome ortadan kayboldu. Onun yerine kendini Kayıp Derinlik'te, Dünya'nın geçmişinde çok uzaklarda, üzgün bir şekilde

Kandırıldığını, tuzağa düşürüldüğünü anladığında, felaketin dehşetinin ve yasının ilk spazmları.

Sonunda bu dehşet ve yas, Yukarı Diyar'ı Aşağı Diyar'dan ayıran tektonik altüst oluşu yaratacaktı. Gravin Threndor'da Ruh Hastalığının dağın bağırsaklarına akmasına izin veren faylara neden olacaktı. Ama henüz değil. Şu anda Covenant, Adlandırılmaması Gereken Kadın'ın ihanetçisine öfkeyle ulumasını sadece izleyebilir ve kederlenebilirdi.

Acı ve önbilgiyle dolu, her yönüyle incitici bir anıydı. Ama aynı zamanda bir rahatlamaydı. Lord Foul bu hatıra parçasının bütünlüğünü bozmamıştı. Belki de bozamazdı.

Destrier uçurumdan aşağı yuvarlanırken, Covenant altındaki düşüşün her zalim aralığını gördü; baş döndürücü baştan çıkarıcılığıyla ezici ölümü hissetti. Gözlerini kapatmak istedi; ama bedeninin kendi iradesi yoktu ve aklı da yerinde değildi.

Yine de bir parçası, Branl'ın at arabasının kalçalarına inişindeki etkiyi fark etti. Branl'ın elleri Covenant'ın omuzlarını pranga, kelepçe gibi kavradı. Aynı hareketle Üstat kendini geriye doğru itti ve Covenant'ı da beraberinde sürükledi.

Covenant bir süre için parçalanmış sahneler, unutulmuş olaylar arasında bir chiaroscuro gibi titreşti. Brinn'in Tek Ağacın Muhafızına savaş açtığını gördü. Gyre'lı Kasreyn'in, Sandgorgon Doom'u mükemmelleştirecek ilmi edinene ve malzemeleri bulana kadar Sandgorgonlara karşı kullanmak üzere eldritch bir kılıç dövmesini izledi. İktidarsız ve gururlu Covenant, *Melenkurion* Skyweir'in altında Linden'in hayatı ve Jeremiah'inki için verdiği mücadeleyi inceledi.

Bineğinin dalışı bir dibe vuruşa dönüşmüştü. Çok uzağa düşmüşlerdi. Branl'ın üstün gücü bile uçurumun kenarına yeniden ulaşmaya yetmemişti.

Ama Clyde hazırды. Taşın üzerine uzandı, aşağı uzandı ve Branl'ın tuniğinin arkasından bir tutamak yakaladı.

Parşömen yırtılmalıydı. Yırılmadı.

Bir an sonra Branl, Clyde'in ön kolunu yakalamak için bir elini Covenant'tan kurtardı. Humbled'lar birlikte Covenant'ı uçurumun kenarına kadar çekip güvenli bir yere götürdüler. Orada hiçbir şey olmamış gibi düz bir taşın üzerine yayıldı.

Çok fazla şey oluyordu. Kusurlar ve yarıklar boyunca ilerleyerek, kendisini kurtaracak bir hafıza parçası bulmaya çalıştı. *Skest* yarıktan çıktı, örtülü kasvetin içinde iğrenç bir şekilde parlıyordu. Theomach'ın Roger'ın Linden'ı ve *croye*'i alma çabalarını Damelon Giantfriend'in Rivenrock'a geliş zamanına yönlendirdiğini gördü. *Elohim'in olaya* karışmadıkları için kendileriyle gurur duyduklarını duydu. En azından bir kaç *skest* labirentten dışarı çıkmıştı. Daha fazlası da geliyordu. Joan'ın Foul's Creche'in burnunda yıldırımdan yanmış bir halde belirlediğini gördü. *Turiya* Raver'ın ona saldırmasını, içine girmesini izledi; Raver'ın onu Roger, Jeremiah ve Linden'ı çağırmaya zorlamasını izledi. Önceki yaşamlarında ölü oldukları için bu gerçeklikten asla kaçamayacaklardı.

Clyme tereddüt etmeden Branl ve Covenant'ı terk etti. Kendini arduvaz barikatın dik tepeyle birleştiği köşeye attı. Bir şekilde yukarı doğru tırmandı ya da tırmandı. Kayrak taşının tepesine ulaştığında, üzerine çıktı.

Branl Covenant'ı kaldırdı; yukarı doğru fırlattı. Clyme, Covenant'ın gevşek kollarından birini yakaladı, neredeyse yuvasından çıkarıyordu. Clyme Covenant'ı yanına yerleştirirken, Branl da onlara katılmak için tırmandı.

Savunmasız kalan Mhonym ve Naybahn, aşındırıcı *skest* ile karşı karşıya kaldı.

Covenant'ın alnındaki bir kesikten kan akıyordu. Başını bir masanın kenarına çarptığını hatırlıyordu. Gözlerinin etrafında kan izleri oluşmuş, yanaklarından aşağı akmış, çenesinden damlamıştı. Kaburgaları boyunca uzanan bir kesik zonkluyordu. Branl'ın boynunun yan tarafı yırtılmıştı: sıg bir kesik. Clyme'in birkaç küçük yarası vardı. Barikat onları *kazanın* en büyük şiddetinden korumuş olmalıydı.

Kendi içinde yalnız kalan Covenant, içinde bulunduğu durumu etkileyebilecek bir hatıra bulmaya çalıştı.

Onun yerine Joan'ın yakın geçmişine, belki de dirilişinden birkaç dakika öncesine rastladı. Onu hayattayken hiç görmediği kadar kötü görünüyordu: dağınık ve yırtık pırtık, yetersiz beslenmeden dolayı dişleri dökülmüş, artık gözlerini odaklayamayan deli bir kadın; o kadar zayıftı ki onu hayatta tutmak için bir asit-yaratık kalabalığına ve *Turiya*'nın vahşetinin çoğuna ihtiyacı vardı. Bir sebepten ötürü, bir zamanlar Foul's Creche'in durduğu granit enkazdan cam gibi kırılğan bir şekilde tırmanıyordu. Görmesi acı veren zayıf adımlarla aşağı

iniyordu.

Gündoğumu Denizi'ne doğru. Korkuyor muydu? Kendi geleceğinden kaçmaya mı çalışıyordu? *Turiya* Herem'in dalgalar arasında boğulmasına izin vereceğini mi düşünüyordu? Yoksa daha büyük *felaketleri* serbest bırakmak için yok edebileceği daha eski taşları, daha temel kayaları ve kayaları mı arıyordu?

Skestler labirentin girişinde toplandılar. Ama Ranyhyn'e saldırmak için hareket etmediler. Belki de kaçıışı önlemekle yetiniyorlardı. Belki de efendileri Raver, Joan'ın yakında tekrar saldıracağına dair onlara güvence vermişti.

Onu hatırlayan Covenant seslenmeye çalıştı. Durdurun şunu! Lütfen durun! Zaten çok fazla acı çektin! Ama elbette onu duyamıyordu. O bir hortlaktı, bir hafıza hayaliydi, artık Kemer'in bir katılımcısı değildi: onun dengesizliğine ve *Turiya*'nın sahipliğine müdahale edemeyecek kadar önemsizdi.

Dehşet içinde yüzünü buruşturarak yana döndü, sendeleyerek başka bir yarığa girdi ve kendini Andelain'de buldu.

Andelain'in kendisinde değil: somut Tepeler arasında değil. Bunun yerine *krillerin* yanında, Caer-Caverall'ın solmuş kütüğünün yanında, Andelain'in bir görüntüsünün, hatırlama ve sembolizmden oluşan bir görünüşün içinde duruyordu. Ve yalnız değildi.

Berek Halfhand, Heartthrew ve Lord-Fatherer onunla birlikteydi. Loric Vilesilencer, *krillerin* yaratıcısı. Gülmüş olan Saltheart Foamfollower ve gülememiş olan Cable Seadreamer. Mhoram Variol-son, sonraki nesil Lordları temsil eder. *Harucha*'den Cail. Gölgelere bürünmüş Vidik Amar'dan Jerrick, büyülerini a-Jeroth'la paylaşmış ve a-Jeroth'un *quellviskleri* ortaya çıkarışını sarsıcı bir şaşkınlıkla izlemişti. Brinn tarafından yenilgiye uğratıldıktan sonra seramiğe bürünen Insequent'ten tek başına Theomach.

Covenant bunu hatırladı. O ve bu ruhlar bir kurtuluş biçimi hayal etmek ya da tasarlamak için bir araya gelmişlerdi.

Hepsi ona boyun eğdi. Onun ruhu, Zaman'ın katı kurallarıyla kısıtlanmamış tek ruhtu.

Ancak öğütlerinin sadece bir kısmını hatırlayabiliyordu.

Skest'in neden beklediğini bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Branl onu sarstı. "Ur Lordu. Geri dönmelisin. Başka bir Düşüş olacak. Seni koruyamayız. Ve Ranyhyn'i terk etmemeliyiz.

bu ölüm."

Alçakgönüllülerin yaraları önemsizdi. İyileşeceklerdi. Covenant'ın zihnindeki yara iyileşmeyecekti.

Tehlikeli olduğunu söyledi Berek. Ölçülemeyecek kadar tehlikeli. Kanunların çiğnenmesi söz konusu. Solucan var.

Biliyorum, Covenant söyledi. Ve Kevin's Dirt. Ve Kastenessen. Ve Cail'in oğlu.

Herhangi bir *skestten* daha iğrenç bir ayin.

Halkımın sadakati, diye ekledi Cail. Onlar inatçı ve hatalı. Ayrıca *Skurj* var. Sandgorgonlar var. Birini Kastenessen yönetir. *Samadhi* Sheol diğerini baştan çıkarır.

Covenant gözlerini kırpmadan, Parçalanmış Tepeler'in yarattığı alacakaranlıkta küçük ateşlerin yeşil yeşil parladığını gördü. Feroce sonunda gelmişti. Ellerinde zümrüt ışıklarıyla kuzeybatıdan, *kayalığın* ötesinden yaklaşıyorlardı.

Skest onları bekliyor gibiydi. Şu ya da bu türden bir ittifakın ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Ama Antlaşma ile Sarangrave'in pusuda bekleyenleri arasında verilen sözlerin tutulacağına inanıyorlar mıydı? Yoksa *jheherrin*'in parçalanmış torunlarının Feroce ile yeniden bir araya gelmesini mi bekliyorlardı? Lurker'ın Covenant'a ihanet edeceğine inanıyorlar mıydı?

Foamfollower, Lostson ve Longwrath adlı devleri de dahil ediyorum, dedi. Korkunç bir pazarlıktan doğan bir *geas* tarafından yönetiliyor ve kendini özgürleştiremiyor.

Loric, Gravin Threndor'un kemikleri arasında korkunç yasaklar olduğunu söyledi. Illeearth Taşı bile dikkate alınmalı.

Branl ya da Clyme *krili* almalıydı. Onu kullanabilirlerdi. Ama belki de Loric'in hançerini kavrayan herhangi bir elin Joan'ın dikkatini çekebileceğinden ve başka bir *saldırıya* neden olabileceğinden şüphelenmişlerdi.

Theomach, bir beyaz altın kullanıcısının bir Raver tarafından ele geçirildiğini söyledi.

Bu bile tek başına bir dünya kederi çözmeye yeter.

Biliyorum, Covenant tekrar söyledi.

Tüm bu tartışma yıllar önce yaşanmıştı. Sadece bir anıdan ibaretti. Ama onun üzerinde, şu anki fiziksel durumunun herhangi bir yönünden daha fazla güce sahipti. Hatırlaması gerekiyordu. Bazı kısımları onu kurtarabilirdi.

Bazı parçalar zaten kurtarılamaz durumdaydı.

Eski dostum, dedi Mhoram. Kendi oğlunuz hakkında konuşmak bana düşer. Esmer'in akıl almaz güçlerinden yoksun, ama aynı zamanda Esmer'in kendine eziyetinden de. Onunki, terk edilmişlikten doğan ve Rağmen tarafından beslenen, hafifletilmemiş bir karanlık. Esmer'in yapamayacağı çok şey yapacak.

Ayrıca, Theomach'ın dediği gibi, senden dönen bir kadın var, oğlunun annesi. Ona hiçbir şey vermemiş olmasına rağmen ona güveniyor. O beyaz altının haklı bir sahibi, evet ve *Turiya* Herem tarafından ele geçirilmiş, evet. Sana karşı çıkacaktır. Yine de acı çekmenin ötesinde kırılmış durumda. Merhamete mutlak ihtiyacı var.

Bir de Linden Avery var. Onun özgürce seçtiği çocuğu var. Burada hiç kimse hangisinin daha büyük bir acı yükü taşıdığını söyleyemez. Burada hiç kimse onun kaybının sonucunu ya da iyileşmesinin değerini tahmin edecek bilgeliğe sahip değil. Sadece Despiser'in onu acilen istediğinden emin olabiliriz.

Ayrılan denizin dalgası gibi, Feroce da *skest*'in üzerine geldi. Illearth Taşı'nı hatırlatan el ateşleri, Taş'ın kötülüğünün bir başka yankısı olan canlı yeşil kezzapla buluştu.

Sesler ya da savaş çığlıkları olmadan, herhangi bir çatışma belirtisi göstermeden birbirlerini yok etmeye başladılar. Feroce alevlendi ve tükendi. *Skest*, taşı enfeksiyonlar gibi kemiren su birikintilerine yığıldı. Gutlar ve alevler erken alacakaranlığı kesti.

Köpük takipçisi Seadreamer'a baktı. Seadreamer başını salladığında, Köpük Takipçisi şöyle dedi: "Seçilmiş Linden Avery'ye güvenmemizi istiyorsun. Biz bunu yapmaktan memnunuz. Bizler Deviz. Başka türlü yapamayız.

Onunla tanışma hediyesini aldım, dedi Mide. Ben de memnunum.

Loric, oğlu için tüm Dünya'yı feda edeceğini söyledi. Ve senin için, Timewarden. Ben memnun değilim. Başka bir yol aramalıyız.

Biliyorum, dedi Covenant üçüncü kez. Jeremiah için her şeyi yapar. Benim için her şeyi yapar. Almamız gereken risk bu. Sen hiç onun durumunda olmadın. Şansın olsaydı Kevin için aynı şeyi yapmayacağına emin misin?

Bundan sonra Loric sessiz kaldı.

Jheherrin'in torunları arasında ürkütücü bir savaş alev alev yanıyor ve tükürüyordu. Bir maskaralık kadar sessizdi. Yine de *Lurker*'in yaratıkları ve *Turiya Raver* her karşılaşmada öldü.

Pusuda bekleyen sözünü tutuyordu. Tapanlarını kurban ediyordu. Antlaşma için.

Kaç tane *Feroce*'un geldiğini bilmiyordu. Labirentin geçitlerinde kaç *Skest*'in beklediğini bilmiyordu. Ama *Turiya Herem*'in hizmetkârlarının asidini biliyordu. Çok geçmeden, tünediği yer ile ilerleyen *Feroce* arasındaki tüm taş alan parçalanmaya başlayacaktı. Uçurumun kenarı bir an önce düşmezse, herhangi bir ağırlık altında çökecekti.

Ranyhynler tek kaçış yollarını çoktan kaybetmiş olabilirler. Clyme ve Branl, Parçalanmış Tepeler'deki yarığa asla ulaşamayabilir.

Öyleyse benim öğüdüm budur, dedi Cail. Ben de bir oğlu olan ve onun hatalarından üzüntü duyan biri olarak konuşuyorum. Ranyhyn'in kararına uymalıyız. Onlar Toprak'ın vücut bulmuş halidir. Biz değiliz. Ve onlar Zaman Yasası'na uyum sağlamışlardır. Biz uyum içindeyken, onların sezgileri bize iyi rehberlik edecektir.

Kesik, arduvaz levhanın arkasında bir oyuk bırakmıştı. Branl geriye uzanarak Sonbahar'ın şiddetinden yeni çıkmış taş parçaları buldu. Hızlı ve emin bir şekilde onları *kayaya* fırlattı.

Hepsi bu kadar da değil, dedi Covenant. Bazılarınızın görmediği şeyler gördüm. Elbette, *Haruchai* Lord Foul'a hizmet ediyor. Ama sizi şaşırtabilirler. *Onu* şaşırtabilirler. Onları etkileyebilecek bir şey varsa, o da Ranyhyn'dir. Ya da Ramen.

Branl'ın hedefi şaşmazdı. Her atışında, bir ya da daha fazla *skest*'i parçaladı. Hayatının derisi yırtıldı, hastalık yere döküldü. Sıradan kezzap taşın üzerinde buharlaştı; onu aşındırdı; çukurlaştırdı ve kırılğan hale getirdi.

Ranyhyn onun örneğine kulak verdi. *Feroce*'un *skest*'e karşı verdiği mücadele ile aralarındaki boşluğu parçalar ve kayalar doldurdu. Dönen Naybahn ve Mhonym arka ayaklarını kullanarak *skestlere* taş attılar. Füze gibi ölümcül olan kaya parçaları yaratıkların arasına savruldu; birkaçını öldürdü.

Sonra Branl uçurumun yıkımını hızlandırdığını fark eder gibi oldu. Ranyhyn tuzağa düşecekti. Sıkışıp kalacaklardı.

Ölene kadar durdukları yerde.

Gözleri kamaşan Branl saldırılarını durdurdu. Mhorney ve Naybahr durmadı.

Clyme Covenant'ı tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde salladı. "Ur-Lord!" Ciddiyeti Covenant'ın hissedemediği bir tokat gibiydi. "Kıyamet altımızda toplanıyor. Harekete geçmeliyiz. Hemen harekete geçmeliyiz!"

Benim öğüdüm başka türden, dedi Mide. Zaman yaşamın kilit taşıdır, tıpkı vahşi büyüünün Zaman'ın kilit taşı olması gibi. Tehlike altında olan Zaman'dır. Onu korumanın yolu Zaman'dan geçer.

Ve Berek dedi ki: "Mide benim rehberim ve öğretmenim oldu. Onun tavsiyesi benim de tavsiyemdir.

İşte, diye düşündü Covenant. Cevap buydu.

Hemen kendini kaybetti. Anlamaya hevesli bir şekilde başka bir yarığa takıldı. Andelain'de durmak yerine, Tek Orman'ın gölgesi altındaki zengin alacakaranlıkta faydasızca dolaştı. Böceklerin tembel uğultusunu, kuşların melodik evensongunu; balçık, yosun ve eğrelti otlarının bereketli kokularını, doğal çürümeyi, olgun büyümeyi hatırladı.

Ama her şeyini kaybetmedi.

Joan'ın evlilik yüzüğü vardı. Kara'ya karşı vahşi büyü kullanıyordu. Ona karşı da kullanılabilirdi.

Clyme hiçbir uyarıda bulunmadan Covenant'a vurdu, kafasını yana doğru kıran ve omurgasında şok etkisi yaratan açık elli bir darbe.

Etrafındaki Tek Orman, sanki her ağaç, yaprak ve esinti suya dönüşmüş gibi dalgalanıyordu. Yüzlerce yıldır yerlerini koruyan hükümdarlar serap gibi parılıyordu.

Feroce kazanıyor olabilir. *Skes'*ten sayıca üstün görünüyorlardı.

Turiya daha fazlasını gönderebilirdi. Hiç şüphe yok ki bunu çoktan yapmıştı.

Covenant baş dönmesi gibi bir çabayla, "Yine," diye inledi.

Clyme tereddüt etmedi. İkinci bir sarsıntı Covenant'ın başını karşı taraftan yakaladı. Sarsıntılar omurlarını sarstı.

Artık çok geçti. Covenant *Skes'*le savaşılamazdı. *Krill'e* dokunamazdı. Henüz dokunamazdı.

Başka bir şey denemek zorundaydı.

"Bana tekrar vur."

Clyme bu kez Covenant'ın alnının ortasındaki kesiği yumrukladı.
Cehennem ateşi! Bu *acıttı!*

Covenant'ın gözlerinden yeni kan akarken, o da kendine gelmenin yolunu buldu.

İki eliyle yüzünü ovalayarak nefes nefese, "Bu kadar yeter.
Daha fazla dayanamayacağım. Bir dahaki
sefere *krili* dene." Bu onu geçmişten
koparabilir.

Ama Alçakgönüllü'ye teşekkür etmek için duraklamadı. Görebildiği
anda Feroce'a bağırdı, "Bir yol! Bize bir *yol* lazım!"

Eğer uçurumun tepesi hala küçük yaratıkların kargaşasından daha
ağır bir şey taşıyabilseydi-

Pusuda bekleyen hizmetkârları onu duymuş olmalı.
Adanmışlıklarının zirvesinde şehitler gibi sessiz kalarak
yaklaşımlarını ayarladılar. Kendilerini sıkıştırmak ve tüm *skestlere*
karşı aynı anda ölmek yerine, bir kama oluşturmak için yer
değiştirdiler.

Ur-viller ya da Waynhim gibi dizilerek, asit-yaratıklardan oluşan
kitleyi öldürmeye ve yok etmeye başladılar.

"Şimdi!" Covenant Clyme ve Branl'a söyledi. "Bir fikrim var!"

Haruchaï'nin duyularına kapalıydı. Düşüncelerini duyamıyor,
duygularını fark edemiyorlardı. Yine de Branl anlamış gibi cevap
verdi. Sezgileri kadar hızlı bir şekilde arduvazdan düştü; Naybahn ile
Mhornym arasına, taşın hâlâ sağlam olduğu yere indi. Bir kalp atışı
sonra, Clyme Covenant'ı kaldırdı ve Branl'ın kollarına attı. Branl
Covenant'ı ayağa kaldırırken, Clyme da aşağı atlayıp onlara katıldı.

Feroce'ların çoğu çoktan gitmiş, ateş ve kezzap içinde tükenmişti.
Skestlerin çoğu düşmüştü, harcadıkları hayatları taşları eritip
uçurumun tepesinden parçalar kopardıkça kokuşmuşlardı. Öldükleri
her yerde derin çukurlar ve oyuklar bırakmışlardı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı Covenant sanki Linden'miş gibi. "Bakalım
işe yarayacak mı?"

Krill'i belinden çıkardı. Hançerin hiçbir yerine dokunmamaya
dikkat ederek, mücevheri ortaya çıkarana kadar kaplamasını kenara
çevirdi.

Bir parıltı gözlerini kamaştırdı. Karanlığı geri süpürdü. Mücevher, argence'in bir sinosuydu. O daracık yerde, yakın geceyi yok etti.

Gözleri hâlâ kan doluymuş gibi kırıştırtarak, *Skest*'in kalan birkaç Feroce'dan uzaklaştığını gördü. *Turiya*'nın yaratıkları *krili* tanıyordu; ya da hatırlıyorlardı. Kendileri ya da uzak ataları onunla Sarangrave'de karşılaşmıştı. Şimdi korkmuş yavrular gibi miyavlıyorlardı. İrkildiler ve korktular. Sonra geri çekilmeye başladılar.

Sanki tek bir zihni paylaşıyorlarmış gibi, bir düzine *skest* aynı anda yarığa ve labirente doğru kalabalıklaştı.

Evet.

Feroce gitmelerine izin verdi. Lurker'a tapanlardan sadece beşi hâlâ hayattaydı. Ellerindeki yeşil ateşlere umutsuzca sarıldılar ve atavistik bir korkuyla sarsılarak titrediler.

Skestler gittiğinde, Feroce bir iki adım daha yaklaştı. İçi boşaltılmış granitin üzerinde durdular. Küçük bedenleri yorgunluk ve yenilgiyle ağrıyor gibiydi.

"Biz zayıfız," dediler, sanki cezayı hak etmişler gibi ürkek bir sesle. "Sularımızdan çok uzağa geldik. Mesafe Yüce Tanrımızın heybetini kırıyor. *Skestler* çok kalabalık. Onları bastıramayız."

Branl kayıtsızca, "*Skest* bizi Parçalanmış Tepeler'in geçitlerinde bekleyecek," dedi. İki eliyle Naybahn'ın boynunu okşadı. Özür diliyor olabilirdi.

Ya da yas tutmak.

Covenant'ın çenesi düğümlendi. "Ve yine de korkacaklar." Alçakgönüllüler ve Ranyhyn tarafından kuşatılmış bir halde boğazlarını inceledi. "Asıl sorun onlar değil." Joan'a nasıl ulaşacağını biliyordu. "Önce *oraya gitmeliyiz*." Serbest eliyle, labirentin mevcut tek girişi olan yarıkla arasındaki yenmiş taş gösterdi. Taş hâlâ buharlaşıyor ve kokuyordu, zira kalıcı asit onun özünü derinlemesine ısıırıyordu. "Ve Ranyhyn'i kurtarmanın bir yolunu bulmalıyız."

Uçurumun tepesi onu taşıyamayacak kadar kötü kemirilmiş görünüyordu. Naybahn ya da Mhornym'i asla taşıyamazdı.

Yine de Branl hemen Covenant'ın yanından ayrıldı. Kendini uçurumun karşısındaki tepe duvarına dayayarak dikkatlice yan adımlarla ilerledi.

yarığa doğru.

Şimdi Covenant tepenin dibindeki dar bir taş aralığın zarar görmeden bırakıldığını gördü. Ranyhyn için çok inceydi ama Branl'ı barındırıyordu.

Üstat yarığa ulaştığında içeriye baktı ve *kayalığın* geri çekilmesinden duyduğu memnuniyeti başıyla onayladı. Sonra Covenant'a, "Yolumuz güvende," dedi. Kaşlarını çatarak ekledi, "Bu Ranyhyn'e hizmet etmeyecek."

Krill'in canlılığıyla solgunlaşan Feroce'un alevleri ürkek ve endişeli bir şekilde iç geçirdi. Bir süre sonra iç çektiler, "Taş yaşar. Hayatı yavaş. Acısı yavaş. Ama yaşar. Hatırlıyor.

"Yüce Tanrımızı hayal kırıklığına uğrattık. Telafi etmeye çalışmalıyız. Taştan gücünü hatırlamasını isteyeceğiz. Harap oldu. Tahribatı hissetti. Ama yaşamı yavaşsa, zararın farkındalığı da yavaştır. Gücünü hatırlamaya devam eder."

Covenant yaratıklara baktı. Ne, gücünü *hatırlıyor* musun? Kırıldıktan *sonra* mı? Taştaki hasar çok ağırdı. Ve Feroce'dan taş onarabilecek hiçbir güç göremiyordu; alevlerinin çılgınca dansı dışında herhangi bir güç.

Ama yaratıklar bir yanıt beklemediler. Titreyerek birbirlerine yaklaştılar, sıkı bir daire oluşturdular. Daha önce bir kez yaptıkları gibi, ellerini birleştirdiler, ateşlerini birbirine kenetlediler. Dua ediyor olabilirler-

Yavaş yavaş garip enerjileri yeni bir güç buldu. Illearth Taşı'nın mide bulandırıcı tonu daha da parlaklaştı. *Krill*'in sıcak gümüşüne karşı kendini kazınıyordu.

Bir şekilde, Covenant'ın kayıp bineğinin daha önce kendi doğasını hatırlamasına neden olmuşlardı. Destrier'in çekişmecî ruhunu geri getirmişlerdi.

Belki-

Covenant hiçbir şeyin değişmediğini gördü. Duyuları, Feroce'un yarattığı etkiyi -eğer herhangi bir etki yaratmışlarsa- tanımlayamayacak kadar körelmişti. Clyme ve Branl sessizce izlediler.

Ama Ranyhyn sanki Feroce'u anlamış gibi tepki verdi. Başlarını yukarı kaldırdılar, yelelerini salladılar, şiddetle homurdandılar. Gözlerinin geniş parıltısında zümrüt ve argent birbiriyle çelişiyordu.

Meydan okuyarak kendilerini ileri attılar; dörtnala koşmaya başladılar.

Hasar görmemiş taşın üzerinde uzun bir adım atmayı başardılar - ve bir tane daha, kısaltılmış. Sonra enkaz halindeki kayanın üzerinden uzanabildikleri kadar uzağı fırladılar.

İkisi de, biri çok ağır olacakken.

Covenant nefes almayı unuttu; alnından sızmaya devam eden kana göz kırpmayı unuttu.

Sıçramalarının sınırında, ön ayakları yüzeye çarptı. Anında parçalandı. Tabii ki parçalandı. Büyük bir kısmı çürümüş tahta kıvamına gelene kadar aşınmıştı. Geri kalanı ise temellerini kaybetmişti. Yine de Naybahn ve Mhonym arka ayaklarını altlarına aldılar ve tekrar sıçramaya çalıştılar.

Neredeyse

başarıyorlardı.

Neredeyse.

Ama taş çok kötü çiğnenmişti. Uçurumun bir bölümü atların altına çöktü. Kaya parçaları, Dünya'nın etinden kopan pürüzlü parçalar gibi düştü.

Naybahn ve Mhonym düşmekte olan yamaçta çılgınca çabaladılar. Toynakları bir şekilde tutunacak bir yer buldu. Zorlanarak, parçaladıkları kaya kadar harap ve yıkık olan taşa doğru ilerlediler.

Onların ötesinde, Feroce'un alevleri çığlıklar gibi havaya yükseldi.

Yüzeyin daha fazlası kırıldı. Daha fazlası düştü. Yine de Ranyhyn daha hızlıydı ya da Feroce'un çağrısı etkisini göstermişti. Naybahn ve Mhonym birlikte çöküşü atlattılar.

Granit enkaz dibe çöktü. Pusuda bekleyen yaratıklara yaklaştıklarında aç bir dalgıç topuklarına yapıştı. Ama orada, imkânsız bir şekilde, yüzey daha da güçlendi. Feroce, en çok sayıda *skestin* öldüğü yerde duruyordu, yine de uçurumun tepesi eski dayanıklılığına tutunmuştu. Ranyhyn yaratıkların yanından geçerken gerçekten dörtnala koşabiliyorlardı.

"Lanet olsun!" Covenant'ın nefesi kesildi. "Cehennem ve kan! İnanmazdım-"

Bir an sonra atlar sert zemine ulaştı. Hemen, zafer kişnemeleri ile durdular.

Feroce'lar ellerini açtılar; kendilerine özgü sihirlerinin azalmasına izin verdiler. Küçük formları sanki bitkin düşmüş gibi yığıldı.

Covenant nefesini tutarken kendi kendine, "Lanet olsun!" diye tekrarladı. Buna inanmazdım. Ama şaşkınlık için duraklamadı. Rahatlama sadece kırılğanlığını artırdı. Uçurumun tepesinin büyük bir kısmı yok olmuştu. Parçalanmış Tepeler'in eteklerinde, açık bir çene kadar davetkâr ve öldürücü bir boşluk uzanıyordu. Ve düşüş onu çağırıyordu.

Baş dönmesi içinde kıpırdandı. Kendine lanetler yağdırarak Feroce'a bağırdı: "Yüce Tanrınıza söyleyin! Eğer yapılabilecekse, onu kurtaracağım. Ülkeyi kurtaracağım. Ve benim için ona *teşekkür* et. O sözünü tutar!"

Feroce cevap veremeyecek kadar yorgun görünüyordu; ve onları beklemedi. Sesini yaratıkların ötesine yönelterek Ranyhyn'e emretti, "Bizi takip etmeye çalışmayın! Başka bir yol bulun. Size güveniyorum! Size ihtiyacımız olacak."

Nefesinin altında ekledi, "Tabii önce bizi öldürtmezsem."

Aceleyle Clyme'a döndü. "Branl'a ulaşmak zorundayız ve ben bunu yapamam. Hayatta olmaz." Sesi ateşi varmış gibi titriyordu. "Lanet olası dengemi koruyamıyorum." Bir zamanlar, olasılık ve imkânsızlığın fırıl fırıl döndüğü bir ortamda sükûnet bulmuştu: burada bunu yapamazdı. "Ama durum bundan daha kötü. İçimde düşmek *isteyen* bir şey var." İçindeki Despiser mı? Yüklerini teslim etme arzusu mu? "Eğer ikiniz beni tutamayacaksanız, atlasak da olur."

Loric'in hançerinin ışığında Clyme'ın yüz ifadesi belli belirsiz küçümseyici görünüyordu. "*Krill*'i emniyete alın, ur-Lord," dedi sanki Covenant'ın telaşı güvenceyi hak etmiyormuş gibi. "İki kolunuza da ihtiyacımız olacak."

"Doğru." Covenant kendini daha sıkı kavradı. "*Elbette* beni tutabilirsin. Ne düşünüyordum ki?"

Aceleyle hançeri savurdu, böylece Anele'nin kumaşı metalin etrafını sararak parlak mücevheri maskeleydi.

Bir anda karanlık onu kuşattı. Aniden ortaya çıkan bu karanlık, onu uçsuz bucaksız körfez dışında her şeyden uzaklaştırdı. Clyme'ı bile göremiyordu.

Efendi'nin yanında sadece bir sertlik hissi vardı. Yine de Covenant *krili* kot pantolonunun içine soktu.

Sonra gözleri alışmaya başladı. Uçurum daha da genişledi, daha da karardı; daha da zorunlu hale geldi. Feroce'un zayıf alevleri onu koruyacak kadar ışık vermiyordu. Clyme gecenin daha önemli bir avatarına dönüştü.

Covenant'ın başı dönerken, Clyme sol kolunu kavradı ve onu tepenin sert duvarına doğru sıkıca itti.

İçgüdüsel olarak direnmek istedi. Vertigo ona şarkı söylüyordu, *deniz kadınlarının* müziği kadar siren ve çekici. Baştan çıkarmalar kafasında, midesinde, kaslarında dönüyordu. *Harucha*'ye güveniyor muydu? Her zaman güvendiğini söylerdi. Ya ortaya çık ya da sus.

Omzu taşa değdiğinde, yüzünü ve göğsünü taşa yapıştırdı; ona tutundu. *Bu* sefer olmaz, diye yemin etti dönen zihnine; ya da Despiser'a. Beni şimdi alamazsın. Lanet sıranı bekle.

Karanlığın içinden Branl, "Kolunuzu uzatın Lordum. Seni destekleyeceğiz. Düşmeyeceksin."

Covenant'ın alarminin dehşete düşmüş sesi alay etti: "Elbette. Kolumu uzat. Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Ama o çoktan Branl'a uzanmaya başlamıştı. Çok uzaklardan gelmiş ve çok şey öğrenmişti: korkuları onu yönetmiyordu.

Granit kadar güvenilir bir el bileğini kavradı, aşınmaya meydan okuyan bir kaya. Aralarında Branl ve Clyme onu tepenin eteklerine doğru ittiler.

Yarık binlerce yıl uzaktaydı. Paniğin eşiğinde sürünen Mutabakat'ın mesafeyi aşması için Dünya'nın bir çağına ihtiyacı olacaktı. Ancak Alçakgönüllüler görevlerinin imkânsızlığından habersizdi. Covenant'ın kalbinin çılgınca teklemesine aldırmadan, onu tepedeki çatlağa doğru ittiler; labirentin girişine.

Sonunda çizmelerinin altında kaya parçaları olan sağlam duvarların arasında durduğunda, rahatlayarak sendeledi; neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti. Arkadaşları hâlâ onu destekliyordu.

Burada hiç ışık yoktu. Feroce'un sönmüş alevleri yarığın içine ulaşmıyordu.

Covenant dengesini sağlamak için nefes nefese, "Ranyhyn'e hatırlat. Gerekirse ısrar edin. Bizi takip edemezler. Onlara ihtiyacımız var." Sonra da

"Teşekkür ederim." diye eklemeyi başardı.

"Bizler Alçakgönüllüleriz," diye cevap verdi Branl kayıtsızca, "Efendiler ve

Haruchai. Minnettarlığa ihtiyacımız yok.

"Ra Ovaları'nda, Ranyhyn senin için büyüdü. İsteklerine kulak verecekler."

"Bu durumda-" Covenant'ın kafasındaki girdap yavaş yavaş hafıfledi. Sinirleri yavaş yavaş dehşet ve özlemlerini serbest bıraktı. *Haruchai* kederden korkardı. Bu onların tek sakatlayıcı zayıflığıydı. Doğal olarak minnettarlık istemiyorlardı. "Yola devam etmeliyiz. Bir tür açıklığa ihtiyacım var. Biraz açık bir alan. Belki *skestler* tekrar üzerimize gelmeden önce bulabiliriz."

Düşüncelerinin arka planında sabırsızlık ve korku fırtınaları esiyordu. Ama Clyme ve Branl hareketsiz kaldıklarında itiraz etmedi. Henüz yürüyecek kadar sağlam değildi.

Onların desteği olmadan ayakta durabilecek hale gelene kadar beklediler; ta ki yarığa doğru birkaç adım atıp yüzünü onlara dönene kadar. Sonra Clyme sordu, "Ur-Lord, niyetiniz nedir? *Skest* bizi bekliyor. Bir Düşüş her an saldıracaktır. Eski eşin bizim kavrayışımızın ötesinde kalıyor. Amacınızı anlarsak size daha iyi hizmet edebiliriz."

Covenant kendi kendine lanet okudu. Dayanabildiği kadar dürüstlük göstererek itiraf etti: "Bunu yüksek sesle söylemekten korkuyorum. Bana *Turiya*'nın duyularının ne kadar uzağa ulaştığını bilmediğini söylemiştin. Eğer beni duyarsa -hatta *tahmin* bile *ederse*-" Covenant istemsizce ürperdi. Bu kadar kolay engellenebilirdi. "Neredeyse Joan kadar çılgınca bir şey yapacağım. Ve sana yanımda ihtiyacım var. Az önce hayatımı kurtardın ama işin daha bitmedi." Karanlıkta ellerini açarak Alçakgönüllü'ye çaresiz olduğunu gösterdi. "Eğer bunu yapmak istemiyorsan, bu senin hakkın. Seni suçlamayacağım. Ama yanımda olmana ihtiyacım var."

Her zaman yoldaşlara ihtiyacı vardı. Arkadaşlara. Onu önemseyen ve Toprak'ı seven insanlara.

Alçakgönüllüler uzun bir süre kımıldamadılar. Birbirleriyle tartışıyor olabilirlerdi; seçtikleri rolün zorunluluklarını tartışıyorlardı. Sonra başlarını salları gibi oldular: ışık olmadığı için Covenant emin olamadı.

Clyme öne çıktı. "Branl arkanızı kollarken ben önden gideceğim. *Harucha*'nın bu tuzak hakkında bilgisi yok. Korik, Sill ve Doar dışında buraya gelen Kan Muhafızları geri dönmedi, onlar da hiçbir şey söylemedi. Ama algılarımız sizinkileri aşılıyor. Arzularınıza göre bir açıklık ya da açık bir yer arayacağız."

Covenant, Alçakgönüllü'ye tekrar teşekkür etmek yerine, yarım elini Clyme'in omzuna koyarak onu onayladı. Ondan sonra sadece takip etti.

Joan onu öldürmeye çalışacaktı. Başka seçeneği yoktu. Uzun zaman önce sırtını dönerek hem kendisine hem de ona ihanet etmişti. Aynı gelecek ikisini de taşıyamazdı.

Yarık sanki yolunu kaybetmiş gibi amaçsızca dolaşıyor gibiydi. Parçalanmış Tepeler'in üzerine gece çökmüştü. Covenant karanlıkta önündeki Clyme'in şeklini zar zor seçebiliyordu. Engebeli zeminde tökezledi, botlarının parmakları gevşek kayalara takıldı. Ama her iki yanında ona rehberlik edecek acımasız yüzeyler, ona çobanlık edecek Alçakgönüllüler vardı. Ve tepesinde, gökyüzünün dar bir yarığında bir yol gibi göz kırpan yıldızların ilk soluk ipucu vardı. Ayağı kaydığı zaman dengesini toparladı ve devam etti.

Aralıklarla duvarların diplerindeki kara deliklerin, tünellere açılan küçük mağaralar olabilecek boşlukların yanından geçti. Her açıklık gerginliğini artırıyordu: *Skest*'i bekliyordu. Ama yaratıklara dair hiçbir ipucu hissetmedi; yaşlılık ve boşluktan başka bir şey koklamadı, göçüp gitmişliğin durgun misk kokusu. Her nedense, *Turiya* Herem kendini tutuyordu. Raver'in aklında başka bir pusu vardı.

Covenant'ın önündeki Clyme, yarığı keskin bir açıyla ikiye bölen bir çatlağa geldi. Covenant sol tarafta belli belirsiz bir *skest* izi tespit etti; bir fetor kalıntısı. Clyme yarık boyunca devam etmek yerine sağa döndü ve rotasını neredeyse iki katına çıkardı. Önce Covenant, sonra da Branl tarafından takip edilen Clyme, emin adımlarla karanlığa doğru ilerledi.

Burada yol engellerle doluydu: Tepelerin yamuk kenarlarından düşmüş kaya yığınları; ara sıra kayalar; içten gelen moloz yığınları. Covenant engelleri araştırarak daha yavaş ilerlemek zorundaydı. Ateş gibi nemli kan, göğüs kafesinde kesildiği yeri işaretliyordu. Alnı yanıyor gibiydi. Neyse ki

Clyme kısa süre sonra, koridor gibi daha geniş bir yarığın her iki yöne de uzandığı başka bir kavşak buldu. Üstat tekrar sağa dönmeyi düşünüyor gibiydi. Sonra başını hafifçe salladı ve sola döndü.

Karanlık ve duvarların yüksekliği Covenant'ın zayıf yön duygusunu karıştırdı. Yıldızlar arasındaki desenleri hatırlayamıyordu; ve soğuk taş gittikçe daha da soğuyor, onun yetersiz sağlık hissini dolduruyordu. Joan'ı hatırladığı ya da hayal ettiği burna doğru mu yoksa ondan uzaklaşarak mı ilerlediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Sabırsızlık, farkındalığının arka planında biriken bir gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Clyme'in seçimlerini ya da içgüdülerini sorgulamıyordu; ama zamanının tükenmekte olduğundan emindi. Raver bir sonraki saldırısını daha ne kadar erteleyecekti? Öğleden sonra boyunca, Alçakgönüllü *kesilmeler* hissetmişti. Joan kendini tüketmiş miydi? Covenant'ı bekleyecek kadar yorgun muydu?

Eğer şimdi saldırırsa, ya da *Skest* saldırırsa, tek şansını kayırabilirdi.

ona ve Turiya'ya sürpriz yapmak için-

Hadi, diye düşündü Clyme. İhtiyacım olanı bul. Hâlâ hayattayken. Ama o sessizlikte ısrar etti. Alçakgönüllüler'in rehberliği olmadan, kazara ya da takdiri ilahi dışında, ihtiyacı olan alanı asla keşfedemeyecekti.

Başka bir kavşak. Bu kez Clyme sağa dönerek o kadar dar bir aralığa girdi ki, yanlamasına sıkışmak zorunda kaldı. Covenant inleyerek kendini duvarların arasına sıkıştırdı.

Yanağını morarttı; kollarını sıyırdı. Beklenmedik bir kaya parçasının üzerinde, alnındaki pıhtılaşmış yarayı yeniden açtı. Uzattığı parmaklarını hissedemiyordu. Clyme ya da Branl konuşurlarsa bunu birbirleriyle yapıyorlardı, onunla değil.

Sessiz bir hayal kırıklığı içinde nefes nefese, çatlaktan daha geniş bir dikişe çıktı. Orada Clyme sol tarafı seçti. Sanki şimdi acele etmesi gerekiyormuş gibi daha hızlı adımlarla ilerledi. Uyuşmuş ayakları üzerinde beceriksizce yürüyen Covenant, Usta'ya ayak uydurmak için çabaladı.

Sonunda dikiş, birkaç geçit ve yarığın birbirini kestiği bir kavşağa saptı. Birlikte altı ya da yedi adım eninde, belki de on adım genişliğinde açık bir alan oluşturuyorlardı. Yüzeyi döküntülerle doluydu: eski molozlar, kırılğan silah parçaları,

Bir zamanlar kemik olabilecek parçalanmış hurdalar. Covenant her adımında bir taşla takılıyor, metalik bir şeye tekme atıyor ya da kurumuş bir şekli ezerek toz haline getiriyordu.

Tepelerin yüksek bir yamacında uçurum kadar siyah bir çukur vardı: belli ki bir mağara. Birbiriyle kesişen geçitlerden ikisi yol kadar geniş görünüyor ya da hissediliyordu. Doğal oluşumlar olamayacak kadar nettiler. Uzun zaman önce Lord Foul'un orduları için koridor görevi görmüş olabilirler. Ya da yem olabilirler-

Clyme durdu; çukuru gösterdi. "*En* kalabalık yer orası. Şu anda beklemedeler. Şüphesiz yakında akın edecekler." Sonra başıyla geniş geçitlerden birini işaret etti. "Bu yol kör bir taşla bitiyor. Orada kendimizi çaresiz bırakacağız. Diğer açık yolda daha çok şey var.

"Ur-Lord, bu kavşak ihtiyacınızı karşılayacak mı? Önümüzde başka seçenekler de var, ancak bu seçenekler bizi kolayca geçebilir."

Covenant'ın boğazında korkular düğümlendi. Sertçe yutkundu. "Daha fazla yer istedim." Tehlikede olan çok şey vardı. "Ama sanırım bununla idare etmek zorundayız."

"O zaman tekrar soruyorum," dedi Clyme karanlığın sesi gibi. "Niyetiniz nedir?"

"Benimle kal." Covenant'ın elleri belindeki bohçayı çekerken titredi. "Benimle kalma." Cehennem ve kan! Bunun için cesaretim yok-"Bu sana bağlı." Her seçim şu ya da bu türden bir kıyamete yol açıyordu. Zaten bir kez öldürülmüştü: tekrar ölmek istemiyordu. "Şimdi duramam. Daha iyi bir fikrim olsaydı, burada olmazdık.

"Bazen sadece şansımızı denemeliyiz-"

Linden'e kaç kez kendine güvenmesini söylemişti?

Kendini zorlayarak bohçayı sol yumruğuyla kavradı ve *krili* açmaya başladı. Ama hançere dokunmamaya dikkat ediyordu. Korkularına lanet okuyarak bıçağın sapını açtı; mücevheri ortaya çıkardı.

Hırslı bir parlaklık geceye yayıldı. Her kayanın, her parçanın, her yıkıntı izinin üzerinde parlıyordu. Kalabalıklaşan tepeleri, gökyüzünün körleşmiş siyahına karşı keskin bir şekilde ona yaklaşıyor gibi görünene kadar kireçledi.

"En azından bu şekilde," diye soludu dişlerinin arasından, "lanet olası

Bundan sonra ne olacağını görene kadar bize saldırmayacaklar."

Clyme ya da Branl itiraz edemedi, Loric'in irfanla kesilmiş mücevherini yarım elinin uyuşmuş parmaklarıyla okşadı.

Tehlikeye rağmen, yanan etin kokusunu alıncaya kadar mücevheri ovuşturdu.

Hadi ama, lanet olsun. Ben olduğumu biliyorsun. Beni Kayıp Derinlik'te bile tanıyabiliyorsan, bu kadar yakinken hissedebileceğine emin olabilirsin. Ve bana çok yorgun olduğunu söyleme. Bunu istiyorsun. Yaşadıklarını sona erdirmenin tek yolu bu.

Branl onun üst kollarını tutup yanlarına sıkıştırdı. Clyme *krili* kapmak için hamle yaptı.

"Hayır!" Covenant bağırdı; öfkeleni. "Kesinlikle hayır! Eğer beni şimdi durdurursan

Kazandı! Lord Foul kazandı!"

Clyme bir an için tereddüt etti.

Sonra Covenant'ın hemen önünde, Clyme'in üç ya da dört adım gerisinde bir *keser* patlayarak canlandı. Üstat, sanki Covenant'ı parçalanmış zamanın şiddetinden koruyabileceğine inanıyormuş gibi geri döndü.

Branl, Covenant'ın sağ kolunu bıraktı. İçgüdüsel olarak mı? Kasten mi?

Covenant umursamadı. Sol elini serbest bıraktı.

Düşüş büyüktü, bir kaos kasırgasıydı. Çoğu tepenin özünde ortaya çıkmıştı. Solucan kadar yıkıcı olan parçalanmış anlar, taşın son bin yılının her anını birleştirdi. Çılgınlıklarının gücü kayalığı kum ve çakıl taşlarına çevirmiş, taşları gökyüzüne bir yayılım ateşi gibi fırlatmıştı.

Caesure'un propinquity'si Covenant'ın derisinin hâlâ acıyı hissedebilen her santimini acıttı. Mide bulantısı ve *yanlışıklık* bağırsaklarını düğümledi. Eğer midesindeki kasları açabilseydi, kusabilirdi.

Ama buna hazırı. Olmak zorundaydı. Yoksa neden Linden'den ayrılmak için kendini zorlasın ki?

Etrafındaki alan yeterince açıktı. Hareket edecek yeri vardı. Bu senin hatan, Joan. Benim değil. Senin için geliyorum.

Anele'nin tuniğinin parçalarını bırakarak *krili* iki eliyle kavradı. Sıcaklığı Joan'ı öfkeliendiriyordu; ama buna nasıl dayanacağını biliyordu.

Mide bulantısı, iğneler ve yakıcı bir acıyla sevdiği her şeye demir atarak, doğruca Sonbahar'ın çekirdeğine koştu.

Clyme ya da Branl arkasından bağırmış olabilirdi ama o onları duymadı. Girdap onu yakalar yakalamaz varoluşundan sildi süpürdü.

12.

Satılmış Ruhlar

Covenant geçiş yapmadan, sonsuz derecede rahatlamamış ve damarlarındaki kanı donduracak kadar soğuk, özellihsiz bir düzlükte sendeleyerek ilerledi. Eğer burada zaman mümkün olsaydı, kalbinin tek bir atma çabası onu paramparça ederdi. Tüm vücudu buz kristallerine dönüşür ve toz gibi sürüklenerek hiçbir yerden hiçbir yere düşerdi. Ama tabii ki kalbi atmadı ya da paramparça olmadı, çünkü bu jelimsi an başka bir ana geçmedi. Herhangi bir zamana işaret etmiyordu. Sendeleyebilir ve dengesini yakalayabilirdi - başını ya da tüm bedenini çevirip ufukların hiçbir şeyini tarayabilirdi - isterse herhangi bir yöne doğru yürüyebilirdi - çünkü nedensellik ve sıralamanın bu minicik parçası evren haline gelmişti. Zaman Kemerî'nin içerdığı her şey buydu.

İsterse nefesini soğuk tüyler ve yakıcı solumalar olarak hayal edebilirdi ama bu tür şeylerin hiçbir önemi yoktu. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Asla da bir anlam ifade etmeyecekti.

Başka bir algı düzleminde, düzlük ve soğukla eşzamanlı bir boyutta, sayısız ya da milyonlarca eşek arısı etine yuvalandı. Her biri, derisi yüzölmek gibi bir ıstırap örneğiydi. Cüzzamlı hissizliği onu korumuyordu. Bir tanesi bile onu yok edebilirdi; ama mutlak acısı sonsuza dek kendi içinde askıya alınmış, sonsuza dek neden ve sonuç arasında sıkışmıştı. Burada dayanılmaz bir ıstırapla bin ıstırap arasında hiçbir fark yoktu. Binlerce acı ve yüz binlerce acı aynıydı. Hepsine aynı şey için katlanıyordu.

Birine katlanmasının nedeni: bedeni gibi zihnine de parçalanma şansı verilmemişti.

Asla böyle bir şansı olmayacaktı. Bu yerde hiç şans yoktu.

Ancak başka bir algı düzleminde, üst üste binen başka bir boyutta Joan'ı buldu. O Joan'dı. Onun durduğu yerde, kısa bir süre önce Gündoğumu Denizi'nin tabanını oluşturan ıslak kayaların ve resiflerin arasında duruyordu. Acımasız geceye karşı onun dehşetini ve öfkesini haykırdı. İşe yaramaz yumruklarıyla onun örselenmiş bedenine vurdu. Onu kurtarmak için yeterince acıtmayan saçlarını tutam tutam kopardı.

Ve hatırladı.

Onun hayatını hatırlıyordu. Anıları onunkilerdi. Kırılmış ve bilenmişlerdi, bir bıçak gibi keskindiler ve akıl sağlığının her zerresi kesilip atılana kadar onu doğradılar.

Onu çılgına çevirmişlerdi. Ona da aynısını yaptılar.

Ve algının bir başka boyutunda, *Turiya* Raver'ı, Herem'i, Kinslaughterer'ı tanıdı. Raver, Joan'ı ve kendisini sanki istediği zaman giydiği giysilermiş gibi taşıyordu. *Turiya*'nın elinde anılar ve gerçeklikler oyuncak gibi oynuyordu. Hoşuna gitmeyen birini ya da bir başkasını bulduğunda onu eziyor, bir kenara atıyordu. Geriye kalanları ise havada tutuyordu, böylece her bir olasılık ve hatıra havanın biley taşında kazınıyor ve daha keskin hale geliyordu.

Ama Raver'ın Covenant üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bu ebedi hastalık ona zarar veremezdi. Bunu çok sık hissetmişti; çok iyi anlıyordu. Lord Foul'un hizmetkârları için kötülük sadece bir başka hastalık biçimiydi. Katlanılabilirdi. Görmezden gelinebilirdi. Ve *Turiya* sadece bir hokkabazdı. O sadece vahşi bir zaferle gülen kötülüktü. Onun zarar verme hırsı hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Boşluğu sonsuza dek dondurmuyordu. Sakatlanmış zamanın kaynayan eşek arıları değildi. O delilik ya da hatırlama değildi.

O Joan değildi.

Ve asla Linden Avery olamayacaktı.

Bir an ya da sonsuzluk önce, Covenant ne yaptığını biliyordu. Bu durumu o seçmişti. *Sezaryenleri* yakından tanırdı. O

Zaman Kemerini savunmak için bir çağ harcamıştı; her ihlalden sonra iyileşmesine yardım etmişti. Kendisine ne olacağını anlamıştı.

Elbette kaybolacaktı: bu çok açıktı. Düşüş'ün zamansal cehennemine karşı hiçbir savunması yoktu: ne bilgece ur-viller, ne tarifsiz Ranyhyn, ne de haklı bir evlilik bağı. Dünya gücünde yoldaşları da yoktu. Ve zihni çoktan kusurlarla örülmüştü; Parçalanmış Tepeler kadar iz bırakmayan ve denizin üstündeki uçurum kadar baş dönmesiyle dolu, aşılamaz yarıklardan oluşan çatlak bir yaban diyarı. Elbette kaybolacaktı.

Ama Joan'u da bulacaktı. Onu bulmuştu. Bir an ya da bir asır önce, onun kendi yolu olacağına inanmıştı. Kurtuluşu. Hayata dönüş yolu. Deli ya da akıllı başında, Sonbahar'ın kargaşasının merkezinde duruyordu. Anların girdabı onun etrafında dönüyordu; beyaz altın ve vahşi büyü'nün etrafında. Diyar'ın geçmişinden dayanılmaz bir geleceğe uzanıyorlardı ama yıkımlarının düğüm noktasını o tutuyordu. Paradoksun gözü. Ve o hâlâ hayattaydı. Hâlâ insandı. An be an, kalbi yıpranmaya devam ediyordu. Bu nedenle o aynı zamanda *şimdiki zamandı*, kendisinin, Antlaşma'nın ve Ülke'nin. Suyu çekilmiş deniz dibinde durabiliyordu çünkü tsunami henüz gelmemişti. Solucan gelmemişti.

Covenant, Joan orada olduğu için aceleyle *ameliyata* girmişti.

Onu hayata, Linden'e ve Toprak için gerekli son savaşıyla geri götürebilecek tek yol oydu.

Tehlikenin farkındaydı; savunmasızlığının akut aşırılıklarının. Ah, biliyordu! Kayıp zamanın baştan çıkarıcılığından, uçurumların baş döndürücü çağrısından nasıl korunacağını hiç öğrenmemişti. Bu nedenle, güvenmişti-

Ama artık kime ya da neye güvendiğini hatırlayamıyordu. Acı her sinirini açığa çıkarırken, soğğun telafisi olmayan vahşi doğasında tek başına Joan'dı. Onun işkencesi onun işkencesiydi. Ona ait olmayan hiçbir şey hatırlamıyordu.

Yok oluşunun katlanan boyutları arasında bir yerlerde, insan elleri hâlâ *krili* tutuyordu: Yüce Lord Loric Vilesilencer'in en büyük başarısı. Ama burada boşa gitti çünkü Antlaşma'nın kendisi çaresizdi. Kendi zihnini bir türlü

Joan'ın dengesiz anılarının çileği. Hançerin örtülü ateşi, çektiği azap üzerinde hiçbir etki yaratmadı.

Aşkın sefaletini satın almak için özgürlüğünü sattın, dedi *Turiya* Herem ona gülerek. Kemer'in içinde kaldığınız sürece muhalefet etme yeteneğine sahiptiniz. Dünyanın Sonu'na sınırlar dayattın. Şimdi ise benim zevkim için yemden başka bir şey değilsin. Burada hayatın benim.

Covenant Raver'ı duydu ama dinlemedi. O Joan'dı. Tsunami geldiğinde, onu ve onunla birlikte kendisini de yok edecekti. Sadece *Turiya* hayatta kalacaktı.

Lord Foul beyaz altın istediğine karar verirse ya da verdiği, hizmetkârı onu nerede bulacağını çok iyi bilirdi.

Covenant'ın sevdiği her masal orada sona erecekti.

Artık yaşlı dilencinin Linden'i tehlikeye karşı neden uyarmadığını merak etmiyordu. Yaratıcı kendi yenilgisinin farkına varmıştı. Yarattıklarını terk etmişti.

Yine de Joan böyle şeyler düşünmedi; bu yüzden Covenant da düşünmedi. O sadece acı ve ihaneti deneyimledi. Sadece öfke hissetti, vahşi ve nihayetinde nafil. Tek istediği *bunu durdurmak*ti.

Hayatının bir döneminde, yıllar önce, bunun tam tersini arzulamıştı. Her şeyden çok, o zamanki hayatının olduğu gibi devam etmesini, güneşli ve her zaman memnun olmasını istemişti. Covenant ile Haven Çiftliği'nde. Roger'a hamileydi. Etrafı sevgili atlarıyla çevriliydi. Onları kendi iradesine boyun eğdirerek değil, kendisine güvenene kadar rahatlatarak eğitiyordu. Her seferinde nazik bir adım atarak onları kendi istediğini istemeleri için cezbetti. Mutlu. Pasif.

Covenant'ın ilk yazma coşkusunda zevk bulmuştu. Kocasının onun bedenine olan tutkusundan zevk almıştı. Kocasını çok satan bir kitap yazdığı için, bir oğlu olduğu için ve kalbi atların varlığında şarkı söylediği için doğumun acısı onun için bir şey ifade etmiyordu.

Turiya Raver bu anılardan zevk alıyordu. Sonrasında yaşanan her şey için bir bahane oluşturmuşlardı. Onlar olmasaydı, Covenant'ın cüzzamı tarafından bu kadar derinden ihanete uğramış hissetmezdi.

İlk andan itibaren adamın sağ elinin sakatlanmasından nefret etmişti. Bu onu çirkinleştirdi, gözünde lekeledi. Ama belki de

bununla yaşayabilirdi. Bu sadece onun eliydi. Yine de elinin kesilmesinin ima ettiği şey karşısında duyduğu tiksintiyi bastıramadı.

Cüzzam. Kocası bir cüzamlıydı. İnsanlığı elinden alınmıştı. Hastalığı bir tür ihanetti çünkü kadının memnuniyetini yok etmişti. Bu onu da cüzamlı yapacaktı. Değerli, mükemmel oğlunu hastalıklı bir şeye dönüştürecek; bir nefret nesnesine. Herkes onlardan kaçacaktı, hepsi. Atlar bile ürküp kaçabilirdi.

Bunu yapmakta da haklılardı. Cüzzam bedensel bir hastalıktan daha fazlasıydı. Bir yargıydı. Bir mahkumiyet. Terazide tartıldın ve eksik bulundun. Kocası, *kocası*, ona yaklaşan herkesi hasta edecekti.

Turiya'nın kötülüğü ve kendi korkuları tarafından çarpıtılan anılarda, *Covenant*'ın romanı bir yalandı. Yazma konusundaki yüceliği bir yalandı. Sevgisi kötü niyetli, hastalığını ona bulaştırmak için duyduğu açlıktı. Eğer onu o zaman öldürmüş olsaydı, kendisini ve oğlunu kurtarmak için hâlâ çok geç kalmış olabilirdi.

Ama onu öldüremezdi: o zaman olmazdı. O tür bir cesarettен yoksundu. Onun yerine, adamın durumunun yarattığı şok ona *her* türlü cesarettен yoksun olduğunu öğretmişti. İhlal duygusunun dibi yokmuş gibi görünüyordu. Sonu yoktu. İçine işledi, işledi, ta ki mahvolmuş hayatının özünde gömülü olan kırılганlığı ortaya çıkarana kadar. Onu terk ettiğinde elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ondan boşandığında. Ailesiyle yaşamaya gittiğinde, kendisiyle korkaklığı arasına koyabildiği kadar mesafe koymuştu.

Yine de mesafe onu kurtarmadı. Ailesinin beceriksizliği de onu kurtaramadı. Sadece bir kez *Covenant*'a ulaşmaya çalışmıştı. Onunla konuşmayı reddetmişti. Onun sessizliğinde gerçeği duymuştu. Kocası ona ihanet etmişti ve onsuz nasıl yaşayacağını bilmiyordu. Onu terk ederek kendini de terk etmişti; güneş ışığına, mutluluğa ve atlara sırtını dönmüştü. Kocası bu şeyleri tahrif etmişti; ya da korkuları onu tahrif etmeye itmişti.

Acı içinde ve ne yaptığının farkında olmadan ruhunu satma sürecine çoktan başlamıştı.

Ve ne zaman kendini yardım aradığına inandırmaya çalışsa, daha da ileri gitti. Zihnini paylaşan Covenant, yanlış yönlendirilmiş mücadelelerini sanki kendi mücadeleleriymiş gibi yeniden yaşadı. Akıllı kırılmıştı: kendini savunamıyordu. Onun gibi, farklı şekillerde de olsa, her türlü derinliğe inecek kadar düşmüştü.

Ruhunu dağılayacak kadar aşırı soğuk. Eşek arıları ölümlü bedeninin her zerresine saldırıyordu. Ve Joan.

Hepsine dönüşmüştü.

Terapist üstüne terapist güvence önerdi, güce geri dönüş için rehberlik teklif etti. Bazıları ilaç önerdi. Diğerleri önermedi. Ama hepsi onun için boşa gitmişti. Hiçbir zaman geri dönebileceği bir güce sahip olmamıştı. Zayıflık onun tek kaynağıydı. Pasiflik onu tanımlıyordu. Sonunda terapi ona hiçbir şey vermedi. Ondan tiksintisinin atan kalbiyle yüzleşmesini istedi; ve böylece onu daha da derine itti.

Kiliseler de daha iyi değildi. Din üstüne din, kurtuluş önerdiler; dehşeti yok etmek için lütuf vaat ettiler. Yüzleşmeye ihtiyaç duymadılar. Bunun yerine pişmanlıkta ısrar ettiler. Terk etmenin bir başka biçimi: kadının iradesini ve tiksintisini bağışlayıcı Tanrı'ya teslim etmesi.

Bu onu kurtarabilirdi. Covenant hayatını yaşarken bunun olması için dua etti. Ancak pişmanlık ile kendini aşağılama; kabullenme ile suçlama arasındaki farkı ayırt edemiyordu. Ve dehşetinden vazgeçemedi. Tek başına onu haklı çıkarıyordu. Covenant içinde, zihninin arkasında dış gibi gözler görebildiğini ilk fark ettiği anı hatırladı. Savunmasını delen, derinden ısırın bu gözler ona terapi ile din arasında hiçbir fark olmadığını söylemişti. Affetmek, Covenant'ın ihanetinin yol açtığı hastalığı, manevi cüzzamı kabullenmenin bir başka yoluydu. Tıpkı terapi gibi, din de onun kendisine karşı işlediği suçu mazur görmesini bekliyordu. Suçu kendi üzerine almasını.

Tiksintiyi benimsedi çünkü onu anlıyordu. Zihnindeki dışlar onu onaylıyordu. Bağışlama teklifleri onu sadece tanımlayıcı umutsuzluğunun, temel ve gerekli nefretinin Kayıp Derinliklerine daha da itti.

İhanete uğradıktan sonra, İntikam Topluluğu'nu keşfedene kadar her şeyin, hatta ailesinin, hatta oğlunun bile gitmesine izin verdi.

Orada, sonunda kabul gördüğünü hissetti.

O inananların, o fanatiklerin arasında, ceza vaatlerinden zevk alıyordu. Ona mantıklı geliyordu. Cemaat'in azılı rahiplerinin kölesi oldu. Ona mantıklı geliyorlardı. Zihnindeki gözlerden ona gelen her kelimeyi konuştu. Hepsi onun için anlamlıydı. Ve karşılığında ona bir tür huzur verildi. Affetmenin huzuru değil: İntikam Topluluğu affetmezdi. Bunun yerine evrensel kınamanın huzurunu aldı. Topluluk içinde, yalnızca tüm dünya kınanmayı hak ettiği ve o da dünyanın bir parçası olduğu için suçlanmaya değerdi. Diğer her yönden -inananlar ve rahipleri ona böyle öğretmişti- masumdu çünkü hiçbir şey onun hatası değildi. O sadece var olmuştu: hiçbir şey yapmamış, hiçbir şeye neden olmamış, hiçbir şeye yol açmamıştı. Ve dünyanın intikama ihtiyacı vardı.

Covenant'tan çektiği acının bedelini ödemesi gerekiyordu.

O da bir dereceye kadar onun gibi düşünüyordu. Kendi tarzında, suçluluğun güç olduğuna inanıyordu. Ama onun için de, tıpkı onun için olduğu gibi, suçluluk onundu. Onun değildi. Güç onundu. Ve eğer yeterince cezalandırılırsa, yeterince acı çekerse, suçları yüzünden yıkımla karşılaşır, çektiği ıstırap onu kurtaracaktı.

Nihayetinde Haven Çiftliği'ne ve ona dönmesinin nedeni de buydu. Böylece o da ona yardım etmeye çalışacaktı. Bu yüzden onun kanını tatmış ve ona aklı başında olduğu anlar yaşatmıştı. Zayıflığıyla, tıpkı katledilmekten başka bir kaderi olmayacak kadar vahşi bir atı baştan çıkardığı gibi, onu da kaderine sürüklemişti.

İşkence ve kırılmanlık içinde hâlâ kurtuluş için savaşıyordu. Diğer her şey -öfke ve Raver, vahşi büyü, kendini kötüye kullanma, katliam -Sadece kafa karışıklığıydı.

Çünkü elbette sonunda yine ihanete uğradığını fark etmişti. Dış gibi gözler onu bu bilgiden mahrum bırakmamıştı. *Turiya* Herem onu bağışlamamıştı. Dehşetinin kaynağı Covenant'tı. O yaşarken çektiği ıstırap ve aşağılanma sona eremezdi. Ancak Cennet Çiftliği'ndeki çabaları yalnızca bedeninin ölümüne yol açmıştı. Onun ruhu Zamanın Kemerinde gelişti. O zayıflarken, o

yeni bir güç kazandı. Seviliyordu. Hatta saygı görüyordu. İntikam onun akla gelebilecek tek kurtuluşuydu ve o bunu engelledi. Daha da kötüsü, onu *yok etti*. Sadece ona karşı durarak, onu bir hiçten daha az yaptı. İhaneti, onun bitmek bilmeyen ıstırabının her bir anını ve kesik çizgisini zalim bir şakaya dönüştürdü.

Turiya bunu unutmasına izin vermedi. Küçümseyerek onun düşüncelerine hükmetti. Yüzüğünü kullanmasına rehberlik etti. Ve ona oğlunun kendisinden nefret ettiğini hatırlattı. Kendi oğlunun. Onu bağışlayabilirdi; bunu *durdurabilirdi*.

Roger bunu yapmayı reddetmişti çünkü onun acısını küçümsüyordu. Onun için sadece daha fazla vahşet uygulamak için gelmişti. Babası gibi, ona tamamen ihanet etmişti.

Eğer içinde acı ve *turiya* Herem dışında bir şey bulabilseydi, onu cezalandırmak için tüm dünyaları yerle bir ederdi.

Bakın! Raver, Covenant'a kıkırdadı. Neşesi en saf acı, en mükemmel buz gibiydi. *Uzun mücadelenizin sonucuna tanık olun! O artık senin. Onu bu hale sen getirdin. Bu yüzden onun yaptıklarından sorumlu değil misin?*

Joan'ın *kazaları* Zaman Yasası'na zarar vermemiş olsaydı, Linden Covenant'ı diriltemezdi. Dünyanın Sonu Solucanı'nı uyandıramazdı. Vahşi büyü'nün hakiki sahibi değildi. Yeterli gücü yoktu. Hayır, Yaşam ve Ölüm'ün yapısındaki asıl yaralar Elena, Sunder ve Caer-Caverel tarafından açılmıştı. Ama Falls bu yaraları taze tutuyordu. Onlar olmasaydı, Linden başarısız olurdu.

Suçluluğun amansız mantığına göre, hata Covenant'ındı.

İstemsizce başını salladı. *Turiya*'ya karşı çıkacak gücü kendinde bulamadı. Joan gibi o da paramparça olmuştu. Geri getirilemeyecek kadar uzağa düşmüş olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Aslında, onu sadece olduğu şey yapmamıştı. Andelain'in çağrısını reddedebilecekken, kendisinin Kemer'den çekilmesine izin vererek, onun deliliğine ve vahşi büyü'süne karşı hayati bir engeli ortadan kaldırmıştı. Bu ölçüde, içine hapsediği kısır geleceğe olanak sağlamıştı.

Bir zamanlar, belki de kendinden sorumluydu. Şimdi bu yük onundu.

Katılaşıp ateş gibi soğuk ve kavurucu olan düz kırlar, sınırsız ufuklarına doğru acıyordu. Parçalara ayrılmış anların sonsuzluğu, Covenant'ın çaresiz bedenine çılgılık gibi işliyordu. Joan'ın zihninde Haven Çiftliği'ne ve gün ışığındaki atlara geri döndü. Ona ne olduğunu tekrar tekrar yaşadı, tıpkı onun yaptığı gibi. Sonsuza dek onun korkunç dehşetinin döngüsünü tekrarladılar.

Böyle şeyler onu tutuyordu. Onu her zaman tutmuşlardı ve her zaman da tutacaklardı. Bu an asla bir başkasına yol açmayacaktı ve bu yüzden ne kaçabilir ne de ölebilirdi. Hiçbir şey değişmeyecekti.

Yine de Branl ve Clyme onun iki yanında duruyordu. Bu özel an doğal sürekliliğinden koparıldığından beri tam olarak oldukları yerde kaldılar.

Ona bakmadılar. Ona hiç bakmamışlardı. Onun varlığının farkında değillerdi ya da onlar da artık var değillerdi.

"Ur-Lord," dedi Branl: buz gibi jelimsi ve dayanılmaz bir buhar. "Kendine dönmelisin."

"Yapmalısın," dedi Clyme. Ağzından buz kütleleri çıktı. "Seni koruyamayız."

"Biz *Harucha'i*'yiz," dedi Branl. "Zihnimizi sizinle paylaşamayız."

"Biz *Harucha'i*'yiz," diye yineledi Clyme. "Biz sadece elimizden geleni yaparız."

Başka bir şey değil. Şimdiye kadar yaptığımız gibi."

Covenant'ın yanında durdular. Yoldaşlar. Yalnız değildi.

Hiçbir şey değişmedi. Burada değişim ihtimali yoktu.

Yine de Branl elini Covenant'ın sol dirseğinin üzerine koydu. Clyme sağ elini kavradı.

Birlikte Covenant'ın kollarını Loric'in *krilini* görebileceği kadar kaldırdılar.

uyuşmuş iki eliyle sıktı.

Onlar *Harucha'i*'ydi! Birbirlerinin düşüncelerinde yaşıyorlardı. Çok fazla zamanın yükünü sarsılmadan taşıyabiliyorlardı. Ve Joan'dan uzak durdular. O güce sahiptiler; o kurtarıcı uzlaşmazlığa. Stave de aynısını yapmıştı. Linden'in ruhunun özel kıvranışına tanıklık edebilecekken bile kendini ayrı tutmuştu.

Hançerin parıltısı Covenant'ın görüşünü delip geçmedi. Gözleri donmuştu. Yörüngelerinden çıkarılmışlardı. Sadece parlaklık onu gördüklerine, gördüklerine ve her zaman göreceklere karşı kör edemezdi. Bu sadece vahşi bir sihirdi. Kefaret değildi.

Ama bu vahşi bir sihirdi, Zamanın Kemeri'nin doğasında var olan ve ayrılmaz bir yönüydü. Çaresizliğinin üst üste binen gerçekliklerine yeni bir boyut ekledi.

Clyme ve Branl onu desteklerken -onlar *krilin* aşkınlığını savunurken- o düz ovadan daha fazlasını gördü; kaynayan eşek arılarından daha fazlasını; Joan'ın tekrarlanan acılarından daha fazlasını.

Ayrıca onu sanki dışarıdan görüyormuş gibi. Sanki onun şimdiki zamanındaymış gibi.

Sivri kayalar ve acımasız resiflerle çevrili çamur ve suyun içinde ayak bileği derinliğinde duruyordu. Her nasılsa deniz dibinde birkaç yüz adım sürünmüş ya da tırmanmıştı. Şimdi Foul's Creche'in düştüğü patlamış uçurumla karşı karşıyaydı. Gece göğünün mühürlenmiş kıyametinin altında, Mutabakat ve Alçakgönüllüler'le yüzleşti.

Titreyen yumruğuyla, zinciri etrafına dolanmış evlilik yüzüğünü kavradı.

Parmak eklemleri çiğdi. Şakağındaki, kendini yumrukladığı ve yumrukladığı yaradan kan akıyordu. Kendi kendine yaptığı kötü muamele, Covenant'ın kanayan alnına benziyordu. Kan, çökmüş yanağından aşağı acı çizgileri çiziyordu. Hastane önlüğünün pisliği ve paçavraları kana bulanmıştı. Öfke gözlerindeki *kril* gibi parlıyordu. Kalan az sayıdaki dişleri bir diken gibi görünüyordu. Diş etlerindeki boşluklar daha fazla kan sızdırıyordu. Sanki canlı etle besleniyormuş gibi ağzını işaretliyordu.

Covenant, zihninin içindeki hapishaneden onun da kendisini gördüğünü gördü. Alçakgönüllüleri ve Loric'in parlak silahını sanki hepsi onunla yüzleşmek için deliliğinin içinden çıkmış gibi gördü.

Kendisini ve arkadaşlarını izlerken bir yandan da onu izleyen Covenant, Branl ve Clyme ile birlikte ona doğru ilerlediklerini gördü. Gümüşe bürünerek dipsiz karanlıkta ilerlediler. Birlikte, etlerini parçalayacak kadar keskin kayaların etrafından geçtiler, onlara bıçak gibi uzanan mercan parmaklarından kaçındılar,

çekilen okyanusun geride bıraktığı su birikintileri ve havuzlardan sıçradı.

Kril ışığının uzandığı her tarafta sular, soluk soluğa kalmış balıklar ve deniz bitkileri uzak sarsıntıların şokuyla titriyordu. Ama böyle şeyler Joan'ı rahatsız etmiyordu. O tsunamiyi *istiyordu*. Yeterince çabuk gelemezdi.

Onun dehşete düşmüş gözlerine bakan Mutabakat, kendisinin, *krillerin* ve Alçakgönüllü'nün ona doğru dehşetin yaklaşması gibi ilerlediğini gördü: umutsuzluğunun nihai özeti.

Bunların hiçbirisi gerçek değildi: bunu anlamıştı. Loric'in ilmi ve Joan'ın vahşi büyüünün mümkün kıldığı bir hareket ve sıra serabıydı, daha fazlası değil; sadece bir hayaldi. Hiçbir şey değişmemişti. Hiçbir şey değişemezdi. Son düşüşünde kaybolmaya devam etti. Kendi uçurumu onu asla serbest bırakmayacaktı.

Ama bunun bir önemi yoktu. Alakasızdı. Anlamsızdı. Çünkü Joan gördüklerine inanıyordu. Onun düşüncelerine katılan Covenant, adamın onun için geldiğine inandığını biliyordu.

Adamın, evlenip ona ihanet ettiğinde, ona zalim bir oğul verdiğinde başlattığı şeyi bitirmek istediğine inanıyordu. En çok nefret ettiği ve korktuğu adam: en büyük korkularına musallat olan adam. Onu bu hale getiren adam.

Ve onu savunacak bir *skest'i* yoktu. Raver hepsini Parçalanmış Tepeler'de Covenant'a karşı göndermişti.

Dünyayı ikiye bölecekmiş gibi görünen bir çığlıkla yumruğunu kaldırdı. Alnına vurarak, bütün bir Thomas Covenant ve *Haruchai* lejyonunu yakmaya yetecek kadar vahşi bir patlama yaptı.

Krill onun saldırısını kabul etti. Mücevheri Covenant'ın avuçlarında bir güneşe dönüştü. Onun gücünün bir kısmı hançerde dağıldı. Bazılarını ise kenarları gerçeklikler arasındaki sınırları kesecek kadar keskinleşene kadar emdi.

Yine de öfkesinin bir kısmı ona çarptı.

Onu tamamen öldürmedi çünkü o gerçek değildi. Fiziksel bir varlığı yoktu ve bu yüzden kabuslarından çıkarılamazdı. Ama yine de savunmasızdı. Vahşi büyü ile *kesirler* yarattı. İçlerinde olanları etkileyebiliyordu.

Ona zarar verebilirdi.

Çarpışmanın eşzamanlı anlarında Covenant sonunda Lord Foul'un *Turiya* Raver'ın Jeremiah'ı Falls ile tehlikeye atmasını neden yasaklamadığını anladı. Evet, Despiser Jeremiah'nın yeteneklerine sahip olmak, onları kontrol etmek için yanıp tutuşuyordu. Ve Linden'in oğlu, eğer bir *kaosun* içinde kaybolursa sonsuza dek ulaşamaz olacaktı. Sonunda Zaman Kemer'i'nin yok edilmesi onu da yok edecekti. Ancak vahşi büyü Joan'ın zamansal girdaplarının içinde harekete geçmesini sağladıysa, *turiya* da onun aracılığıyla aynı şeyi yapabilirdi. Dolayısıyla, *turiya* Herem'in Jeremiah'ı kaostan geri alma gücü vardı. Lord Foul çocuğu yeniden ele geçirebilir ve onu kullanabilirdi.

Ama Toprak'ın hiçbir düşmanı Covenant'ı yeniden ele geçirmeyi tercih etmezdi. Joan'ın gücü onu uzağa fırlattı. Onu kayalara ve sığıklara çarptı.

Alçakgönüllüler onu yakalamak için hareket etmedi. Hiçbir tepki vermediler. Bunun yerine, zamansız buz ve eşek arıları içinde donmuş, ölüm gibi kaskatı durdular.

Onların pasifliği *Turiya*'nın işiydi. Raver Joan'ın içinde yaşıyordu. Onu yönetiyordu. Deliliğinin izin verdiği ölçüde, öfkesini yönlendirdi. Onun ateşine binerek Sonbahar'a ulaşmış ve Clyme ile Branl'a hükmetmişti.

Bitmişlerdi. Artık yoklardı. Hiç var olmamışlardı. Ama-

Cehen

nem

ateşi!

Ama-

Cehennem ve *kan*!

-Joan'ın darbesinin başka etkileri de oldu: Herem'in amaçlamadığı ve engelleyemediği etkiler. *Krill*'in üstü kapalı gücünü artırdı, evet. Bu önemliydi. Bu gerekliydi. Ama uyguladığı şiddet aynı zamanda Covenant'ı zihninden uzaklaştırdı. Onu *dışsallaştırdı*. O kaos içinde yokken hayatına son veremezdi ve bu yüzden intikam açlığı onu gerçek kılmaya başladı. Fiziksel olarak mevcut.

Umutsuzluğu istemeden de olsa onu önünde diriltti.

Ve Loric'in kılıcında canlanan karmaşık ilim, Mutabakat'ın tezahürünü güçlendirdi. Onun özünü geliştirdi. Bıçağı kavraması, *Kaensure*'den çıkışını hızlandırdı.

Jelimsi vahşi doğa çoktan yıpranmaya, buharlaşmaya başlamıştı. Kesik anların ateş fırtınası şiddetinin bir kısmını kaybetmişti. Artık Joan'ın içinde sıkışıp kalmamıştı.

Eğer ona tekrar vurursa, onu tamamen hazır hale getirecekti.

Ama aynı darbe onu da yakacaktı. Bir gümüş şimşek daha çakarak, sonunda acılarına musallat olan bu gulyabaniden kurtulacaktı.

Ancak o zamana kadar -kendini bir kez daha yumruklayana, mahrem ıstırabını tılsıma dönüştürene kadar-

Dene, Covenant nefes nefese kaldı. *Dene*. Kendin hayatta kalmaya çalış. Çok fazla *kaza* yapıyorsun. Buraya gelirken kendini çok yordun. O kadar zayıfsın ki ayakta zor duruyorsun. O yüzden devam et. Kendi kalbini yakmadan beni öldürmeye *çalış*.

Kadın el yordamıyla son gücünü toplarken, onun yapacak işleri vardı. Acı içinde titreyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

Ona sert vurmuştu. Sert bir şekilde yere düşmüştü. Göğsü kırılmış kaburgalarla dolu gibi hissediyordu. Taşlar ve mercanlar kotundan ve tişörtünden şeritler koparmıştı. Kollarını, gövdesini ve bacaklarının bir kısmını parçalamışlardı. Alnından ve bir dizi başka yaradan kan akıyordu. Nabzının her atışında insanlığından daha fazla şey dökülüyordu. Neredeyse yutkunamıyor, nefes alamıyor ya da kendini dik tutamıyordu.

Yine de yumruklarında sıkılı *kril* ve gözlerinde parlayan kendi fırtınasıyla Joan'a doğru tökezledi.

Çok şey yaşadığınız için üzgünüm. Gerçekten üzüldüm. Ama bu yanlış cevap. Kendinizden ve tüm dünyadan nefret etmeden de acı çekmeniz mümkün. Herkesin senin gibi hissetmesini sağlamaya hakkın yok.

Adamın sendeleyerek yaklaşması karşısında gözlerini kırptırdı. Yabanıl gözleri anlamadan boştu. Adamın akkor halindeki hançeriyle yaklaştığını görünce telaşlanmadı. Burada güç onundu, onun değil. Kendine tekrar vuracaktı. Başka bir vahşi büyü fırlatacaktı. Derisini kemiklerinden ayıracak, ruhunu yakacaktı. Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz. Kolunu kaldırılabildiği anda.

Kendince, artık korkmuyordu.

Ve Alçakgönüllüler ona yardım edemedi. Onlar hala *caesure*. Tanımlanmış herhangi bir zamanda var olmamışlardır.

Ama *Turiya* Joan'dan daha fazlasını gördü; daha fazlasını anladı. Covenant'a neler olduğunu biliyordu. *Krill*'in neler yapabileceğini biliyordu.

Hevesli coşkusuna rağmen, Raver Joan'ın zayıflığı içinde yaşıyordu. İşkence ve zorlamayla onun taşkınlıklarını yönlendirebiliyordu; ama aynı zamanda onun fiziksel zayıflığını, uzun süreli duygusal cansızlığını da paylaşıyordu. Ona *sahip olmanın* bedeli buydu. Onun sınırlarını onun aracılığıyla aşamazdı.

Yine de *Turiya* Herem kendi güçlerini korudu. Onları kullanabilirdi. Covenant hâlâ on adım ötedeyken ayrı bir saldırı düzenledi.

Covenant'a girmeye çalışmadı. Joan'dan vazgeçmek istemiyordu. Ve Covenant'ın ona nasıl meydan okuyacağını bildiğine inanmak için sebepleri vardı. Covenant, Despiser'ı iki kez yenmişti.

Ancak Joan'ın aksine *Turiya*, Covenant'ın başka zayıflıkları olduğunu fark etti. Raver, Covenant'ı yönetmek için çabalamak yerine, Covenant'ın reenkarnasyonunu ona karşı kullandı.

Turiya uzanarak Covenant'ın zihnine çelme taktı. Karanlık bir düşünce eli, Covenant'ı kendi şimdiki zamanında ayakta durma yeteneğini kusurlu kılan çatlaklardan birine yayılmaya gönderdi.

Bir anda Joan ve vahşi büyü ve *turiya* Herem ve Alçakgönüllüler ve *kriller* ve boşaltılmış deniz yatağı yakınlıklarını, önemlerini kaybettiler. Şu ya da bu şekilde, hepsi Joan'ın Covenant'ın ölümünü tamamlama iradesini toplamasından önceki yaşayan anları işgal etmeye devam ediyordu. Branl ve Clyme inatla başlarına gelenleri değiştirmek için çabaladılar. Ama Covenant değiştirmede. Değiştiremezdi. Onunla ölümlülüğü arasında cüzzam gibi bir duvar vardı. Şeffaftı. Ötesinde ne olduğunu görebiliyordu. Ama aynı zamanda tedavi edilemezdi. Hafızasından başka hiçbir şeyin önemi kalmayana dek onu kuşatmıştı.

Bir an için, *Elohim*'in bir zamanlar kendisine dayattığı durağanlığı hatırladı. Onu tamamen çaresiz hale getirmişlerdi ve bunun tamamen farkındaydılar. Bu yolla, Linden'i manipüle ederken, onu kendi seçtikleri bir araç haline getirmeye çalışırken, Arch'ı tehlikeye atmasını engellemeye çalışmışlardı. *Bhrathairealm*'i, Gyre'lı Kasreyn'i ve Sandgorgon Nom'u hatırladı.

Neyse ki bu hatırlama kısa sürdü. Tekrar düştü ya da kenara kaydı ve serbest bırakıldı.

Durağanlıktan, gençliğin ve dinçliğin rahatlığıyla Tek Orman'ın bir kalıntısının rahat gölgesine doğru yürüdü.

Bu bölgeyi biliyordu. Yüzyıllar süren ölümler ve acı kayıplardan sonra buradaki Orman, Andelain sınırları ile Ra Ovaları arasındaki Morinmoss'a dönüşene kadar azalmıştı. Yine de ormanlık alanın bu kısmı, başka yerlerdeki diğerleri gibi, amaçlanan ihtişamını koruyordu. Bunlar bol güneş ışığı ve yağmuru bilen, derin balçıktan hoşlanan ağaçlardı. Çoğu sarmaşıklarla kaplı ve yosunlarla örtülü, meşe, çınar ve selvi gibi köklerini ve dallarını genişçe yayan ve daha küçük bitki örtüsünü dışarıda bırakan asırlık hükümdar ağaçlarıydı. Elbette fidanlar da vardı. Ölü şelaleler, yıldırımla patlayan gövdeler ve yaşlılıktan yok olan devasa krallar vardı. Ama böyle şeyler ormanların doğasında vardı. Ve bunlardan çok azı zemini engelliyordu. Covenant istediği yerde hiçbir engelle karşılaşmadan yürüyebilirdi. Bereket ve gölge ile kutsanmıştı, eğer herhangi bir arzu ya da ihtiyaç hissetseydi koşabilirdi.

Acelesi yoktu. Nereye gittiğini hatırlıyordu ve yol çok uzak değildi.

Tepelerin yumuşak kıvrımlarının rehberliğinde, kır çiçekleri ve uzun otların koronal bir gösterisi gibi zengin bir glade geldi. Güneş ışığının tadını çıkararak ağaçların arasından çıktı ve Ormanlıların bir araya gelişini merakla izledi.

Hepsini. Birlikte. Burada. İlk kez ve son kez. Bazıları yakında ölecekti. Yüzyıllar ya da bin yıllar boyunca ağaçlar arasındaki görevlerine, büyüyen öfkelerine ve kederlerine sadık kalan diğerleri. Hepsi.

Covenant'ın ezbere bildiği bir şarkıyı söylüyorlardı.

*Dallar yayılır ve ağaç gövdeleri büyür
Yağmur ve sıcak ve kar ve soğuk boyunca;
Geniş dünyanın rüzgarları zamansız esse
de, Ve depremler kayalar ve uçurumlar
mühürsüz olsa da,*

*Yapraklarım yeşerir ve fidelerim çiçek açar.
Dünya yaşlanmadan önceki günlerden beri*

*Ve Zaman kıyamete doğru yürümeye başladı,
Ormanlar dünyasının çıplak kaya tavı,*

*Tozlu atıkları ve ölümü
yasaklıyorum. Ben toprağın
yaratıcısıyım:
Sona eren tüm nefesleri içime çekiyorum,
Ve bağlamak ve iyileştirmek için hayat üfleyin.*

Kemer'in içinde görünmeyen, Ormanlılar tarafından bilinmeyen Covenant, bu sahneye sık sık tanıklık etmişti. Bu sahneyi tüm kalbiyle sevmişti.

Caerroil Wildwood buradaydı, ve Cav-Morin Fernhold. Karanlıkların Dhorehold'u. Biri Andelain'in Büyücüsü olarak anılıyordu; bir diğeri ise kendisine Syr Embattled adını vermişti ve Dev Ormanı'nı savunmak için elinden geleni yapıyordu. Diğerleri. Hepsi. Kendi zamanlarında, Diyar'daki değerli her şeyin, değerli ve lanetli her şeyin zorlu koruyucuları olmuşlardı. Burada, ağaçların kaçınılmaz ölümünü yavaşlatmak için gösterdikleri çabanın dokunaklı ve güçlü hüznüyle müzik ve büyüyle sarmalanmışlardı.

Yine de sahnede Covenant'ı rahatsız eden bir şey vardı: keder, pişmanlık ya da öfke olmayan bir şey. Kesinlikle büyülenmişti; ama aynı zamanda rahatsız olmuştu. Nasıl tanımlayacağını bilemediği bir şekilde, Ormanlıların toplantısı hatırladığı gibi değildi. *Düzleşmişti*: gerçek olamayacak kadar yüzeyseldi. Daha küçük varlıklar tarafından sergilenen bir maskeyi andırıyordu, her ayrıntısıyla doğru, ama bir şekilde olması gerekenden daha az.

Eğer ağaçlar, koruluk ve Ormanlılar bir anıdan başka bir şey olsaydı, Covenant sağlık duyusunu kaybettiği sonucuna varabilirdi. *İçeriye göremiyordu* ve bu yüzden gerçekten göremiyordu.

Joan onun için çok güçlüydü. *Turiya* Herem çok güçlüydü. Eğer onu öldürmezlerse, tsunamiden asla kurtulamayacaktı.

Linden birkaç gün daha dayanabilirdi. Sonra o da yok olacaktı.

Sanki onu hiç sevmemiş gibi terk etmişti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, Ormanlılar onun hatırladıklarını ihlal etmeye başladılar.

Birlikte şarkı söylediler: "Dünyanın gerçeğini sadece taş ve tahta bilir. Yaşamın gerçeğini."

"Ama ağaç çok kısa," diye mırıldandı Karanlık Dhorehold. "Tüm enginlik unutulur."

"Sürdürülemez," cevap verdi Andelain's Magister, "ahşap Colossus'un ilmini hatırlayamıyorum, kötülüklerin gerekli yasaklanması
-"

"Çok fazla şey var," diye hemfikir oldu Ormanlılar. "Güç ve tehlike. Kötü niyet. Yıkım."

"Ve çok az zaman var," diye ekledi Syr Embattled. "Ülkenin son günleri sayılıyor. Yasaklamadan, çok az zaman var."

Bir antifonik yanıt gibi, Ormancılar "Ağaçlar gibi olun, ağaçların kökleri. Derin kayaları arayın."

Hayır! Hayır! Covenant itiraz etti. Kendini aniden yaralanmış hissetti; ruhu delinmişti. *Hayır*. Olanlar böyle değildi. Duyduğum bu değildi.

Ayinlerinin son notaları ağaçların arasında kaybolurken, Cav-Morin Fernhold yoldaşlarından uzaklaşarak doğrudan Mutabakat'a baktı.

Doğrudan

Covenant'a. Kim

orada değildi.

"Timewarden," dedi Cav-Morin, Covenant'ın kemiklerini sızlatan bir melodiyle, "bu yanlış." Kendi türü arasında her zaman Covenant'ın favorisi olmuştu: neden böyle yapması gerektiğini bilmese de insanların müdahalesine ne zaman göz yumacağını bilen daha nazik bir ruh. Kendi tarzında, Ranyhyn'i en az Ramen kadar sevmişti. "Varlığınız sahte. Bunu fark edemiyor musun?"

"Senin zamanın bizim zamanımızın ötesinde. Sana o zaman ihtiyaç var, burada değil.

O zaman seviliyorsun, burada değil.

"Yasaklama olmalı. Sona, taşın ve ahşabın, *yasağın* ve reddetmenin gerçekleriyle karşı çıkılmalıdır."

Bu sözlerle birlikte arkasını döndü. Güneş ışığını şarkı ve zafer gibi giyerek diğer Ormanlılara katılmaya gitti.

Verdiği öğütler Covenant'ın damarlarında çıra gibi tutuştu.

Aniden Covenant ateşle doldu. Sınırları yandı. Kasları alev aldı. Kalbi hasarlı göğsünde küt küt atmaya başladı. Tüm duyuları açıldı ve kokuyu alabildi-

Oh, Tanrım.

Koku mu? Lanet olsun! Herem Kinslaughterer'ın kötülüğünü neredeyse *tadabiliyordu*. Etrafında her yerdeydi, her yerde: her ağacın arkasında gizlenmiş, her yaprağın altında pusuya yatmış, her dalın etrafında alay ve kötülük gibi kıvrılıyordu. Güneş ışığıyla gizlenmiş, kendi kurnazlığından zevk alarak kaynıyor ve kıkırdıyordu.

Bu *Turiya*'nın işiydi, hatırlanan geçmişin bozulması. Covenant'ı buraya, Joan zayıflayan gücünü toparlayana kadar dikkatini dağıtması için göndermişti; hayatının anlarını deniz tabanına toz gibi saçmaya hazır olana kadar. Ama Raver'ın gücü Covenant'ın hatırlama perdesinin arkasından görünüyordu.

Yine de hile başarılı olmuştu. *Turiya* Herem, Covenant'ın hayran olduğu bir anıyı seçmişti. Covenant bu sahneyi ölene kadar mutlulukla hatırlayabilirdi. Onu ve Ormanlıları kendi rahatsızlığına güvenemeyecek kadar çok seviyordu.

Yoksa hile başarılı olurdu. Belki de olmalıydı. Ama Raver bir hata yapmıştı. Ormanlıların gücünü ve melodisini hafife almıştı. Onun etkisini fark edebileceklerini, ona karşı şarkı söyleyerek Mutabakat'ın algılarını açabileceklerini hesaba katmamıştı.

Şimdi Covenant kendi ateşi ve nefretiyle yanıyordu; kendi reddetme fırtınasıyla. Ve gelecekte uzun çağlar boyunca bir yerlerde, son Forestal'ın hayatını teslim etmesinden binlerce yıl sonra, Covenant'ın sakat elleri hâlâ *krili* tutuyordu.

Krill hayattı. Ondan önce Hollian'ın olduğu gibi onun da dirilişinin aracıydı. Ve Joan onun sihrini artırmıştı. Covenant onu kullanabilirdi. Vahşi büyü ile mirasını geri alabilirdi.

Yüzyıllar boyunca ruhu Zaman Kemeri boyunca uzanmıştı. Şimdi ondan koparılmıştı. Onun güçlerini bir daha asla kullanamayacaktı. Ama onları anlayabilirdi. Joan'ın teurjisinin doğasını ve sonuçlarını kavrayabilirdi. Onları dolaylı olarak çağırabilirdi.

Loric'in hançeri bunu mümkün kıldı. *Sen beyaz altının ta kendisisin*. Eski karısınınkiyle eşleşen bir alyans takmış gibi yanmasını sağladı.

Ve eğer yanabilirse, *Krill*'e geri dönebilirdi. *Krill*'i hala kavradığı ana. Hiçbir anı onu geri tutamazdı.

Sayamayacağı kadar çok yarası kanayan Covenant, şimdiki benliğine giden yolu buldu. Hemen o yolda ilerlemeye başladı. Ve Dünya'nın geçmişinden yükselirken, arkasındaki çatlakları birleştirdi. Çatlakları kapattı. Gümüş ateşiyle kırıkları iyileştirdi, ta ki hepsi onarılana kadar.

Kasıtlı olarak eski varlığının parçalarını tavladı, onları erişilemez hale getirdi ki bütün olabilsin.

Gezintisini tamamlamış astral bir ruh gibi, Thomas Covenant Joan'ın önünde bedenine yeniden girdi.

Bir mezarın taşları kadar ağır bir gece göğünün altında, kayaların ve havuzların arasında dengesiz bir şekilde duruyordu. Tek ışık Loric'in kılıcından geliyordu: dünyada kalan tek ışık o olabilirdi. Mücevherin argent renginde deniz tabanı cafcacflı, hayalet gibi görünüyordu: şimşek veya fosforlu ışığın aydınlattığı bir gece manzarası. Clyme ve Branl onun iki yanında kalmıştı; ama şimdi kendilerinin gölgelerini andırıyorlardı, hayaletler ya da rüyalar kadar zayıftılar, sanki onun zar zor algılayabildiği bir varoluş boyutunda yaşıyorlardı. Gerçekliğini tamamladığında, Joan'ın deliliğinin etkileri arasında kaybolup gitmiş olacaktı.

Hayatının sıralamasında, birkaç dakikadan daha uzun süre yok olmamıştı: bu çok açıktı. Kıpırdamamıştı. Yumruğuyla yüzüğünü belirsiz bir şekilde kavraması, titreyerek nefes alması ve yüzünden aşağı damlayan acımasız kan dışında, mezardan çıkarılmasına izin verilmeyecek kadar az sevilen bir ceset olabilirdi. Donuk bakışları onu fark edecek gibi görünmüyordu.

Ama sonra Raver içindeki bir farkındalık kıvılcımına yakıt verdi. Gözleri *krilden* gelen yansımaları yakaladı: öfkeyi yeniden keşfettiler.

Turiya Herem'in nefretinin ve kendi reddinin gücüyle titreyerek kolunu hazırladı.

Covenant hâlâ ondan on adım uzaktaydı. Ve o da zayıftı; kötü yaralanmıştı. Kan, yırtık giysilerini ıslatmıştı: aceleyle uygulanmış bandajlar gibiydiler. Zar zor ayakta durabiliyor ve

Hañçer. Darbesini kesmek için ona yeterince hızlı ulaşamadı.

Bir an sonra, bir an sonra, kendine tekrar vuracaktı.

O zaman ölecekti.

Göğsündeki acıya karşı nefes nefese, "Joan!" diye bağırdı. Kendi dikkat dağıtma oyunu. "Yapma bunu!

"Birimiz ölmek zorunda. Birimiz yaşamak zorunda. Bunu biliyorsun! Nedenini biliyorsun. Ve bence zaten çok fazla acı çektin.

"Joan, *lütfe*! Yaşamama izin ver!"

Onu duydu. Duymuş olmalı: durakladı. Gözlerinde yansımalar birikti, çılgınlığın vahşi parıltısı. Sanki adamın kendisine tecavüz edeceğinden korkuyormuş gibi vücudu kaskatı kesildi.

Cevabı, gergin boğazını tırmalayan bir çığlık oldu. "*Cüzzamlı*!"

Zorlanarak kolunu kaldırdı; yumruğunu sıktı. Ah, kahretsin, Covenant sessizlik içinde inledi.

Ellerini kullanamıyordu. *Krili* kavramak için onlara ihtiyacı vardı. Bu onun akla gelebilecek tek savunmasıydı. Ama yeterli değildi. Hayatı, iradesi ve hatta sevgisi bile aldığı çok sayıda yara yüzünden içinden sızıyor gibiydi. Darmadağınık deniz dibinde debelenirken, dişlerini göstermekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştü. Ve Alçakgönüllüler ona yardım edemezdi. Ona zaten desteklerinin saf hediyesini vermişlerdi. Burada önemli değillerdi.

Yine de ölmemişti. *Ve bazen bizi kurtarmak için bir mucize yaratılır.*

Kirli göğsünden zorlayabildiği tüm havayla dişlerinin arasından ince bir ısıklık sesi çıkardı.

Sonra ölümü ya da yaşamı bekledi.

Herhangi bir gecikme ölümcül olabilirdi; ama anında cevap aldı. Arkasında bir yerde, iki Ranyhyn geceye meydan okuyan trompetler çalıyordu.

Mhornym ve Naybahn'ı duyduğunda, *kril* üzerindeki tutuşunu güvence altına aldı ve kararlılığını topladı.

Joan da onları duydu. *Atları* duydu. Kolunu sabit tutarak Covenant'tan uzağa baktı.

Bir an sonra yüzü buruştu. Öfkesi yok oldu. Deliliği bile yok olmuş gibiydi. Gözlerinden yaşlar süzüldü: yanağındaki ve ağzındaki kana karıştılar. Yumruğu düştü.

Turiya Kinslaughterer içinde tükürüp zırlarken, Mhonym ve Naybahn'ı karşılamak için kollarını açtı.

Taşlar ve kayalıklar, titreyen havuzlar arasında dikkatsiz ve hızlı olan Ranyhyn ona doğru koştu. Koşarken tekrar kişnediler: şimdi şefkat ve kederle dolu daha nazik bir çağrı. Sanki onu kucaklamak için sabırsızlanıyorlarmış gibi birlikte yaklaştılar.

Alınlarındaki yıldızlar Loric'in eldritch mücevherinin yankıları gibi parlıyordu; kurtuluşun örnekleri.

Covenant tereddüt etmedi. Daha fazla ayakta kalamayacaktı. Harekete geçmek zorundaydı.

Tehlikeye rağmen, bir anını Alçakgönüllüler için feda etti. *Krill*'i savurarak, bıçağın düz kısmıyla Clyme'in göğsüne vurdu. Aynı şeyi Branl'a da yaptı. Bir yalvaran kadar muhtaç bir halde, vahşi büyüünün çıkarımsal olasılıklarıyla ikisine de dokundu.

Bir kalp atışı sonra, Joan'a doğru tökezleyerek harekete geçti.

Raver onu uyarmaya çalıştı. Onun dikkatini çekmek için uludu; atların büyüsunü bozmak için kükredi. Ama onun içindeki büyü, onun ustalığından daha eskiydi: çok daha eskiydi. Deliliğinin enkazı altında ana kaya gibi duruyordu. Geriye kalan tek aşkının karşısında, Mutabakat ona ulaşmak için çabalarken kollarını iki yana açarak bekledi.

Beş adım. Altı.

Tanrım bana yardım et. Günah işlediğim için bana merhamet et.

Ranyhyn yükünü ondan alacak kadar yaklaşımadan birkaç dakika önce Thomas Covenant Joan'a elinde kalan tek hediyeği verdi. Neredeyse düşmek üzereyken bıçağını göğsünün ortasına sapladı.

Yüce Lord Loric'in *kriliyle* suçunu kabul etti ve onu serbest bıraktı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

O ölürken, Mhonym ve Naybahn'ın gecenin içinde ağıt yaktıklarını duydu.

Daha sonra Covenant Branl ve Clyme'in hâlâ onunla birlikte olduğunu fark etti. Vahşi büyü ve Joan'ın ölümü, Arch kendini iyileştirmeden önce onları *caesure*'den çıkarmış ve onları sonsuza dek uygun zamanlarından kilitlemişti.

Ve Ranyhyn'ler hâlâ onunla birlikteydi. Joan'ı öldürerek onları, kendilerini seven bir kadını öldürme zorunluluğundan kurtarmıştı. Böyle şeyler yapabildiği için ondan korkuyorlardı ve sonuna kadar sadık kalacaklardı.

Turiya Herem gitmişti. Covenant onun Raver'ı öldürdüğünü düşünmüyordu. *Turiya* Joan'ı ele geçirmeye devam etseydi, *kril* Lord Foul'un hizmetkârını öldürebilirdi kuşkusuz. Ancak, Raver bunu yapmamıştı. Onu işe yaramaz bir kabuk gibi bir kenara atmış, içine girecek yeni bir varlık ya da yaratık aramaya koyulmuştu.

Ama Covenant ne *Turiya*'yı, ne Ranyhyn'i, ne de Alçakgönüllüler'in hayatta kalmasının imkânsızlığını düşündü. Neredeyse hiç düşünmedi. Ölümü teslim ettikten sonra sersemlemiş **b i r** halde, *krili* düşürdüğünün ya da Branl'ın onu geri aldığıının ya da hançerin mücevherinin vahşi büyü ve ışıktan yoksun, karanlık olduğunun farkında değildi. Covenant sadece yalnız olmadığı için minnettardı.

İşlediği suçlara hiçbir zaman tek başına katlanamamıştı. Arkadaşları, yoldaşları ve değerinin ötesinde sarsılmaz bir sevgi olmasaydı, uzun zaman önce başarısız olurdu.

Clyme ya da Branl konuştuğunda duymuyordu. Kelimeler için yeri yoktu. Bunun yerine Joan'a ulaşana kadar kan sızıntıları içinde sürünerek ilerledi. Kolları hâlâ uzanmıştı; hâlâ atları bekliyordu. Sağ yumruğu hâlâ evlilik yüzüğünü tutuyordu.

Toplayabildiği kadar büyük bir nezaketle, yüzüğünü alana kadar parmaklarını geriye doğru sıyırdı.

Uzun bir süre ona sadece bir bibloymuş gibi baktı; amacına hizmet ettiğinde bir kenara atılacak bir şey. Ama sonunda onu da kabul etti. Zinciri başının üzerinden geçirerek yüzüğü göğüs kafesine astı: göğsünde çatlak ya da kırık hissetmediği birkaç kemikten biri.

Ancak o zaman dinlemeye başladı.

"Ur-Lord," diyordu Clyme ya da Branl, "kaçmalıyız. Tsunami geliyor." İçlerinden biri ekledi: "Sizi güvenli bir yere götüremeyiz. Biz

yeterince hızlı değil. At binmeyi kabul etmelisiniz."

Bir süre sonra Covenant tek bir kelimeye yer olduğunu fark etti. "Asla."

Telafi edecek başka bir şey yapmazsa, Tanrı'nın izniyle Ranyhyn'e verdiği sözü tutacaktı.

Alçakgönüllüler itiraz etmediler ya da tartışmadılar. Zaman kaybetmediler. Hızla Ranyhyn'lerine bindiler. Sonra Covenant'a doğru eğildiler, her iki yanında birer tane olmak üzere, onu kollarından omuzlarına yakın bir yerden kavradılar ve aralarında havaya kaldırdılar.

Mhornym ve Naybahn'ın koşmaları için teşvik edilmelerine gerek yoktu. Birbirlerinden tam bir mesafe uzakta, mükemmel bir adımla döndüler ve dörtnala koşmaya başladılar, akla gelebilecek tek kurtuluşlarına doğru yarışıyorlardı: Foul's Creche'in bir zamanlar denizin üzerinde durduğu yarılmış kayalıklar.

Kolları acıdan ağlarken ve göğsünde kemik parçaları birbirine çarparken çaresizce asılı duran Covenant, gelgit dalgasının akıl almaz gürültüsünü şimdi duyuyordu. Atlar ayaklarından emin, Alçakgönüllüler'in elleri demir kadar güvenilir olsa da, deniz tabanında yeni başlayan spazmlar gibi sarsıntılar hissetti. Arkasına bakabilseydi, kasvetli yıldızlara, kırılğan göklere karşı beliren felaketi görebilirdi-

Bakmaya çalışmadı. Bir tsunaminin akıl almaz gücü karşısında Ranyhyn'in küçüklüğüne aldırış etmedi. Onlara kesinlikle güveniyordu ve korkacak gücü kalmamıştı.

Gümbürtü gök gürültüsüne dönüştü, Solucan'ın denizdeki hareketi kadar büyük bir kargaşa. Arkasındaki dünyayı kararttı, her ölümlü çabayı boşa çıkardı. Sona eren her şeye karşı çabalamak basit bir kibirdi, yiğitçe ve nafil. Solucan gibi, tsunami de canlıların kavrayışını aşıyordu. Ne kabul edilebilir ne de karşı çıkılabilirdi. Farklı bir cevap gerektiriyordu.

Yine de Ranyhyn rüyalarındaki figürler gibi koşuyordu, özlem kadar hızlı, umutsuzluk kadar yavaş. Ateşli koşuşturmaları Covenant'ın kollarını yırttı ama asla kayalıklara ulaşamayacaklardı.

O zaman çoktan yapmışlardı. Naybahn ve Mhornym, burnun tepelerine doğru yığılan büyük bir moloz yelpazesinin eşğinde durdular.

Clyme ve Branl her nasılsa Covenant'ı düşürmeden, omuzlarını yerinden oynatmadan attan indiler. Clyme hemen Covenant'ı kollarının arasına aldı. Yükselen enkaza doğru atılırken Covenant'a, "Burada Ranyhyn'den daha hızlıyız. Yol yok. Dikkatle tırmanmalılar. Eğer talih yüzlerine gülerse, suların saldırısından kurtulabilirler. Ama bizim daha acele etmemiz gerekiyor."

Covenant onu duymadı. Gelgit dalgasının gürültüsü sesi boğuyordu. Düşünceyi boğdu. Tsunami, Kara'ya karşı yükselen bir su dağıydı. *Melenkurion* Skyweir'ı yerle bir eden deprem gibi vuracaktı. Şiddeti, Aşağı Diyar'ın tamamını Yukarı Diyar'dan koparan sarsıntıya benzeyebilirdi. Ranyhyn bir anda un ufak olacaktı.

Covenant ve Humbled dalganın ilk darbesinde ölecekti.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Dünya'nın pek çok bölgesi benzer felaketlere maruz kalmış olmalı: adaları ezecek, kıtaları sakatlayacak kadar şiddetli sarsıntılar. Şimdi Solucan nihayet Kara'ya doğru ilerliyordu.

Clyme'in kollarında işe yaramayan Covenant "Teşekkür ederim" demeye çalıştı. Her ihtimale karşı. Ancak sesi dağların arasından duyulabilecek kadar çıkmadı.

Olağanüstü bir filo olan Alçakgönüllü yukarı doğru fırladı. Covenant mücadele eden Ranyhyn'in ilerleyişini hissetmeye çalıştı ama tsunami her siniri, her algıyı doldurdu. Kayalıklardan daha yüksekte hissediliyordu; Parçalanmış Tepeler'in ulaşılmaz engelinden daha yüksekte. Aşağı Diyar'ı Landsdrop'a kadar sular altında bırakabilirdi. Atları ayırt edemediği için, Linden ve yoldaşlarının yeterince uyarı alması için dua etmekle yetindi-

O zaman Alçakgönüllüler kayalara tırmanmıyor, kendilerini zapt edilemez kayalara fırlatmıyorlardı. Bunun yerine Foul's Creche'in temel taşları üzerinde tepeden tepeye koşuyorlardı. Molozlar hâlâ burnun nispeten düz olan kısmına doğru tırmanıyordu ama burada daha yavaştı ve hızlarını artırmalarına izin veriyordu.

Covenant burayı hatırlayabilmeliydi. Kendisinin ve Alçakgönüllüler'in soğutulmuş Hotash Katliamı'ndan ve Parçalanmış Tepeler'den ne kadar uzakta olduğunu bilmeliydi. Eski ölümlü yaşamına ait anılardan kendini koparmamıştı. Ama o

artık çok zayıftı. Çok fazla kan kaybetmişti; çok fazla kemiği kırılmıştı. Joan'ı öldürmüştü. En insani hatıraları bile gelgit dalgasının yaklaşan kütlesi tarafından silinmişti.

Alçakgönüllüler durduklarında -dalga kıyısını izlemek için döndüklerinde- nedenini anlamadı. Burnun batı sınırındaki eski lavların üzerinde durduklarını fark edene kadar bir an geçti. Sadece birkaç düzine adım ötedeki Parçalanmış Tepeler'in karanlık kütlesine baktı ve ne gördüğünü anlayamadı.

Clyme onu bu kadar uzağa nasıl
taşıdı? Neden hala
hayattaydılar?

Neden artık kaçmıyorlardı?

Sonunda kendini doğuya doğru bakmaya zorladı; ve bunu yaptığı sırada tsunami uçuşuma çarptı. O anda, tüm gerçekliği Ridjeck Thome'un yıkımı kadar vahşi bir gök gürültüsü ve kargaşaya dönüştü.

Zaman durmuş gibiydi, sanki Kemer'in kendisi dehşetle geri çekilmişti. İnatçı kayaların sarsılarak parçalandığını ve dağıldığını hissetti. Uçuşumların bağlarına tutunurken attıkları çığlıkları duydu. Ölçülemeyen bir su kütlesinin yükseldiğini ve yükseldiğini, sanki yıldızlarla doluymuş gibi köpük ve parıltıyla taçlandığını gördü. Sarsıntılar dünyayı sarstı. Ama bir ayrıntıyı diğerinden ayıramıyordu. Hepsi birdi, hepsi aklının alamayacağı kadar çoktu; ve hiç zaman almıyor gibiydiler. Sonsuza kadar zaman yok.

Su, burnun üzerinden kırıldı; onu sular altında bıraktı; yanlarından daldı; ileriye doğru sürüklendi. Bir zamanlar Foul's Creche'in durduğu yerden muazzam bir gayzer gibi fıskırdı. Sprey Covenant'ın gözlerini göremeyeceği kadar yaktı. Giysilerini ıslattı, birçok yarasını ıslattı. Yine de Clyme ve Branl oldukları yerde, meydan okurcasına dimdik duruyordu. Görünüşe göre tsunaminin ulaşacağı yeri tam olarak tahmin ettiklerine, onları almayacağına inanıyorlardı.

İtiraz edemeyecek kadar zayıf olan Covenant, Clyme'in kollarına uzandı ve Alçakgönüllü'nün seçtiği kaderi bekledi.

Önünde, dalganın gücü burnun kaması tarafından bölündü, taşın şekli ve cüssesi tarafından saptırıldı. Daha yüksek kargaşa her iki taraftaki kayalıklara çarptı. Granitin üzerinden Hotash Slay'e doğru süpürülen tsunami parçalandı; geri teperek

kendisi; akıp gitti. Koşuşturmasının sonunda, Ustaların dizlerine tırmandı. Tepelerin ilk kayalıklarına çarptı. Sonra geriye doğru akmaya başladı. Sürüklenişi *Harucha*'den daha zayıf birini de beraberinde sürükleyebilirdi.

Zaman amansız ritmine devam ettiğinde, Covenant yaşayacağını anladı.

Bir süre sonra tekrar düşünebildi. Sonunda çekilen sulardan başka tarafa bakabildi. Ama arkadaşlarına baktığında, onların düz metanetleri onu ürküttü. Bu ona Ranyhyn'i geride bıraktıklarını hatırlattı.

Kendi kendine iç çekerek, bir daha tuz ve ölüm tadı olmayan bir nefes alıp alamayacağını merak etti. Eğer Alçakgönüllü ısıklık çalarsa, diğer Ranyhynler de gelirdi. Ve labirentte yollarını nasıl bulacaklarını bilirlerdi. Ama onların sadakati Mhonym ve Naybahn'ın kaybını daha az kederli kılmayacaktı. Joan'ın sonunun gerekliliğini hafifletmeyecekti.

Covenant yavaş yavaş geçen anların hissini yeniden kazandı. Yıldızların vurduğu karanlığın içinden, denizlerin alçalarak kayalıklara çarpışını izledi. Her iki tarafta da taş parçaları buzullar gibi kaymıştı. Revelstone'un pruvası ya da Kevin's Watch büyüklüğündeki levhalar, okyanus tarafından umursanmadan devrilmeye devam ediyordu. Dalgalar daha sıradan bir fırtına boyutuna indiğinde, burnun ucunun gelgit dalgasının şiddetiyle kırılarak yok olduğunu gördü. Despiser'in eski yerleşimine dair her ipucu ya da kalıntı yıkılmış, bir zamanlar var olduğuna dair hiçbir iz bırakmamıştı.

Clyme ve Branl hâlâ oldukları yerde, ikonlar gibi kıpırtısız duruyorlardı. Covenant bir süre neden ifadesiz ve asık suratla öylece kaldıklarını merak etti. Sonra Ranyhyn'i beklediklerini fark etti.

Mhonym ve Naybahn'ı beklemek ve umut imkansız hale gelene kadar yas tutmayı reddetmek.

O zaman bile, üzülmelerine izin vermeyebilirlerdi. Onlar *Haruçay*'dı: ellerinden geleni yapmışlardı. Onların düşünce tarzına göre, keder bir tür saygısızlıktı. Herhangi bir kayıp itirafı Ranyhyn'in fedakârlığına leke sürerdi.

Dürüstlüğün *Haruchai* versiyonu olan kendi kendine açtığı yaradan rahatsız olan Covenant, Clyme'in kollarına karşı büküldü; yere indirilmesini istedi. Usta onu ayağa kaldırdığında, ayakta duramayacak kadar güçsüz olacağından korktu. Ama bacaklarını açtı, Clyme'in omzuna yaslandı ve yıkılmayı reddetti. Sonra elini çekip kendini dik tuttu.

Alçakgönüllülerin uzlaşmazlığıyla arasında en azından bu kadar mesafe olması gerekiyordu. Kendi sessiz ağıtı bunu gerektiriyordu.

Yavaş yavaş şafağın yakın olduğunun farkına vardı. Doğudaki solgunluk silikti: bundan emin olamıyordu. Yine de zayıf sağlık duyusu karanlığı yorumladı. Hayatta kalan sinirleri ona bu gecenin neredeyse bittiğini söylüyordu.

Belki de güneş doğduğunda, Alçakgönüllü Hotash Slay'den ayrılmaya razı olur, böylece en azından Linden'e, Jeremiah'a ve Stave'e; Mahrtiir'e ve Swordmainnir'e dönmeyi deneyebilirdi.

Linden onun üzüntüsünü ve günahlarını tanıyacaktı. Arkadaşları onları anlayacaktı.

Ama güneş doğmadı.

Geçici artışlarla doğu soluklaştı. Yavaş yavaş doğaüstü bir kasvet, Hotash Slay ve Parçalanmış Tepeler'in üzerindeki karanlığı seyreltene kadar Gündoğumu Denizi boyunca yayıldı. Buna karşılık, tepedeki yıldızlar garip bir şekilde belirginleşti, ürkütücü ve kırılğan. Daha yakın görünüyordular, kötü durumlarına ağıt yakmak için yaklaşıyorlardı. Alçakgönüllüler sanki alacakaranlıkta ya da gölgede duruyorlarmış gibi belli belirsiz görünür oldular. Arkalarında, Tepeler megalitik canavarlar gibi çömelmişlerdi. Ama güneş yoktu.

Hiç güneş yok.

Yukarı doğru baktığında, Covenant yıldızların göz kırptığını gördü. Teker teker sonsuz göklerden kayboluyorlardı. Birkaçı art arda öldü, diğerleri daha uzun aralıklarla; ama hepsinin sonu gelmişti. Birkaç gün içinde her yıldız yok olacak, Solucan'ın yasak açlığı tarafından söndürülecekti.

Burada bitiyor
Her Şeyin Sonuna Karşı
Üçüncü Kitap

"Thomas Covenant'ın Son Günlükleri." Hikaye
Dördüncü Kitap'ta sona eriyor
Son Karanlık.

Sözlük

Abatha: Yedi Söz'den biri **Acence:** bir Stonedownor, Atiaran'ın kız kardeşi

Ahamkara: Hoerkin, "Kapı" **Ahanna:** ressam, Hanna'nın kızı **Ahnryn:** bir Ranyhyn; Tull'un bineği **Aimil:** Anest'in kızı, Sunder'in karısı

Yaklaşım Koridoru: *Melenkurion*'un altından Toprak Kök Merdivenine geçiş
Skyweir

a-Yedi Cehennem'in Jeroth'u: Kötülüklerin Efendisi; Alçak Lord Foul'un Clave-adı

ak-Haru: yüce bir *Haruçay* onuru; her şeyin örneği ve ölçüsü
Haruchai erdemleri

Akkasri: Clave'nin bir üyesi; na-Mhoram-cro'dan biri
alianta: hazîne-çilek

Alif, Leydi: *Gaddhi* tarafından tercih edilen bir kadın

amanibhavam: atları iyileştiren ot, insanlar için tehlikeli

Amatin: bir Lord, Matin'in kızı

Amith: Kristal bir kadın Stonedown **Amok:** Kadim İrfan'ın gizemli rehberi **Amorine:** Önce Haft, sonra Hiltmark

Demir Kaptanı: Bir Devler Gemisinde ikinci kaptan

Andelain, Andelain Tepeleri, Andelainian Tepeleri: Ülkenin sağlık ve güzellik barındıran bir bölgesi

Andelainscion: Orta Ovalarda bir bölge

Anele: dengesiz yaşlı adam; Sunder ve Hollian'ın oğlu **Anest:** Mithil Stonedown'dan bir kadın, Kalina'nın kız kardeşi **Annoy:** bir Courser

anundivian yajña: "kayıp" Ramen kemik yontma sanatı **Atanmış, the:** belirli bir yükü taşımak için seçilmiş bir *Elohim*; Findail

Zaman Kemer: zamanın varlığının ve yapısının sembolü; zamanın varlığını mümkün kılan koşullar

Ardent, the: Insequent'lerden biri

arghule/arghuleh: vahşi buz canavarları

Asuraka: Loresraat'ın Asa-Yaşlısı

Atiaran: bir Stonedownor, Tiaran'ın kızı, Trell'in karısı, Lena'nın annesi

Toprak Kökü Seyir Salonu: *Melenkurion* Skyweir'in altında, Toprağın Kanını gizlemek ve korumak için kullanılan labirent

Clave'in Aumbrie'si, eski İrfan'ın deposu **Auriference,**

Insequent'ten biri, uzun zaman önce ölmüş **Auspice,** *gaddhi*'nin tahtı

aussat Befylam: *jheherrin*'in çocuk formu

Dayanılmaz Bahgoon: Bir Dev masalındaki karakter

Banas Nimoram: Bahar Kutlamaları

Bandsoil Bounds: Soulsease Nehri'nin kuzeyindeki bölge

Banefire, the: Clave'in Sunbane'i etkilediği **ateş Bann:**

Lord Trevor'a atanmış bir Bloodguard

Bannor: Thomas Covenant'a atanmış bir Kan Muhafızı

Baradakas: Yükselen Woodhelven'in bir Hirebrandı

Bareisle: *Elemesnedene* açıklarında bir ada

Bargas Yarığı: Orta Düzlüklerden Garroting Deep'e Son Tepeler boyunca uzanan bir boşluk

Basila: Berek Halfhand'in ordusunda bir gözcü

Benj, Leydi: *Gaddhi* tarafından tercih edilen bir kadın

Berek Yarımel: Heartthew, Lord-Fatherer; Eski Lordların ilki

Bern: *Haruchai* Clave tarafından öldürüldü

Bhanoryl: bir Ranyhyn; Galt'ın bineği

Bhapa: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın üvey kardeşi; Linden Avery'nin yoldaşı

Bhrathair: Gezgin Devler tarafından karşılanan bir halk,

Bhrathair'de yaşayanlar

Büyük Çöl'ün eşiğinde *Bhrathairealm*

Bhrathairain: *Bhrathair* şehri

Bhrathairain Limanı: **Bhrathair'**in limanı

Bhrathairealm: *Bhrathair'*in toprakları **Birinair:**

bir Hirebrand, Lord'un Kalesinin Ocakbaşı

Bloodguard, o: *Haruchai,* a insanlar yaşamak içinde ve Westron Dağları; Lordların savunucuları

kemik yontma: kadim Ramen zanaatı, ilik **kaynağı**
Borillar: bir Hirebrand ve Lord's Keep'in Hearthrall'ı
Bornin: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi
Brabha: bir Ranyhyn; Korik'in dağı
Branl: bir *Haruchai*; Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri
Brannil: Stonemight Woodhelven'in adamı
Brinn: *Haruchai*'nin bir lideri; Thomas Covenant'ın koruyucusu; daha sonra Tek Ağacın Muhafızı
Brow Gnarlifist: bir Dev, Aramanın İlkinin babası
Caamora: Ateşle gelen devasa keder çilesi
Cable Seadreamer: bir Dev, Honninscrave'in kardeşi; Arama'nın üyesi; Dünya Görüşü'ne sahip
Cabledarm: bir Dev; Swordmainnir'den biri
Caer-Caverall: Andelain Ormanı; eski adıyla Hile Troy
Caerroil Wildwood: Garroting Ormanı Deep **caesure:** zamanın dokusunda bir yarık; bir Düşüş
Cail: *Haruçaylardan* biri; Linden Avery'nin koruyucusu
Caitiffin: *Bhrathairealm*'in silahlı kuvvetlerinden bir yüzbaşı **Callindrill:** Faer'in kocası olan bir Lord
Callowwail, Nehir: *Elemesnedene*'den doğan akarsu
Cavewightlar: Thunder Dağı'nın altında yaşayan kötü yaratıklar **Cav-Morin Fernhold:** Morinmoss'un eski Forestal'ı
Ceer: *Haruchai*'den biri
Bahar Kutlaması: Baharın ortasında ayın karanlığında Andelain'in Wraithlerinin Dansı
Merkez Ovalar: Kara'nın bir bölgesi
Centerpith Barrens: Orta Ovalarda bir bölge
Cerrin: Lord Shetra'ya atanmış bir Kan Muhafızı
Chant: *Elohim*'lerden biri
Char: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın kardeşi **Chatelaine, gaddhi**'nin saray mensupları **Seçilmiş,** Linden Avery **Yaşlılar**
Çemberi'ne verilen unvan: Stonedown liderleri
Cirrus Kindwind: bir Dev; Swordmainnir'den biri
clachan, the: *Elohim*'in toprakları
Clang: bir Courser

Clangor: bir Courser

Clash: bir Courser

Clave: Sunbane'i kullanan ve Ülkeyi yöneten grup

clingor: yapışkan deri

Close, the: Lord's Keep'in Konsey odası

Clyme: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Coerceri: The Grieve; Giants'ın Seareach'teki eski evi

Düşüş Heykeli: Yukarı Toprakları koruyan antik taş figür

Consecear Redoin: Sousease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge

Kordon: Ramen ikinci derece

Cording: Kordon olmanın ramen töreni

Corimini: Loresraat'ın En Büyüğü

Yozlaşmışlar: *jheherrin* kendilerine verdikleri isim; ayrıca yumuşak olanlar

Yozlaşma: Lord Foul'un *Bloodguard/Haruchai* adı

Lordlar Konseyi: Toprağın koruyucuları **Courser:**

Clave tarafından Sunbane kullanılarak yapılan bir

canavar **Yaratıcı:** Dünyanın yaratıcısı

Croft: Crystal Stonedown'dan Graveler

Crowl: bir Kan Muhafızı

Croyel, o: gizemli yaratıklar hangi Hibe güç pazarlıklarla, ev sahiplerinin sırtından geçinerek

Crystal Stonedown: Hollian'ın evi

Currier: bir Ramen rütbesi

Damelon Giantfriend: Berek Halfhand'ın oğlu, Eski Lordların ikinci Yüce Lordu

Damelon'un Kapısı: Açıldığında *Melenkurion* Skyweir'ın altındaki Toprak Kökü'nün Seyirci Salonu'ndan geçişe izin veren irfan kapısı

Wraithlerin Dansı: Bahar Kutlaması

Dansçılar . ve Deniz,o: *Merewives*; Şüpheli için olmak *Elohim* Kastenessen ve onun ölümlü sevgilisinin çocuğu

Daphin: *Elohim*'den biri

Dawngreeter: bir Dev Gemisinin ön direğindeki en yüksek

yelken **Ölüler:** ölenlerin hayaletleri **Deaththane:** Ramen

Defiles tarafından Yüce Lord Elena'ya verilen unvan

Course, the: Aşağı Diyar'daki nehir

Demimage: Vidik Amar'ın bir büyücüsü

Demondim: Viles tarafından yaratılan yaratıklar; ur-viles ve Waynhim'in yaratıcıları

Demondim-spawn: ur-viles ve Waynhim için başka bir isim; ayrıca Vain için başka bir isim

Desolation, the: dönem . harabe içinde ve Arazi
sonra ve Ritüel Kutsala Saygısızlık

Despiser, the: Lord Foul

Despite: kötülük; Despiser'ın doğasına ve etkilerine verilen isim **dharmakshetra:** "düşmana cesaret vermek," bir

Waynhim **Dhorehold of Dark:** Grimmerdhore'lu Forestal

dhraga: bir

Waynhim **dhubha:**

bir Waynhim

dhurng: bir

Waynhim

Diamondraught: Devasa likör

Din: bir Kursiyer

Dire'nin Gemisi: Swordmainnir tarafından Longwrath'ı taşımak için kullanılan dev gemisi

Doar: Bir Kan Muhafızı

Dohn: Ramen'in Manethrall'ı

Dolewind: Soulbiter'a doğru esen rüzgar

Doom's Retreat: Güney Düzlükleri ile Doriendor Corishev arasında Southron Sıradağları'nda bir boşluk

Doriendor Corishev: antik bir şehir; Berek Halfhand'in isyan ettiği Kral'ın merkezi

drhami: bir Waynhim

Drinishok: Loresraat'ın Kılıç-Yaşlısı

Drinny: bir Ranyhyn, Hynaril'in tayı; Lord Mhoram'ın bineği

Dromond: Bir Devler Gemisi

Drool Rockworm: bir Mağara Şövalyesi, Mağara Şövalyelerinin lideri; Illearth Taşı'nı bulan kişi

dukkha: "kurban," Waynhim adı

Dura Fairflank: Bir Mustang, Thomas Covenant'ın bineği

Durance: *Elohim* tarafından tayin edilen bir engel; hem Kastenessen hem de *skurj* için bir hapisane

durhisitar: bir Waynhim

Sırasında tarafından **Stonedown:** ve **Grim;** KÖY yok edildi ev Hamako'nun

Duroc: Yedi Kelimeden biri

Durris: bir *Haruchai*

DünyaKanı: sadece *Melenkurion* Skyweir'da var olduğu bilinen konsantre sıvı Dünya Gücü; Komuta Gücü'nün kaynağı

DünyaDostu: ilk olarak Berek Halfhand'e verilen unvan

Toprak gücü: tüm yaşamın doğal gücü; **Topraktaki** tüm organik gücün kaynağı

Earthroot: *Melenkurion* Skyweir'ın altındaki göl

Toprakkök merdiveni: Toprakkök gölüne inen merdiven

Melenkurion Skyweir

Dünya görüşü: Uzaktaki tehlikeleri ve ihtiyaçları algılamak için devasa güç

eftmound: *Elohim* için toplanma yeri

eh-Marka: Sunbane'i okumak için odun kullanabilen kişi

Elemesnedene: *Elohim*'in evi

Elena: Lena ve Thomas Covenant'ın kızı; daha sonra Yüce Lord

Elohim: Gezgin Devler tarafından karşılaşılan mistik bir halk

Elohimfest: *Elohim*'in bir toplantısı

Emacrimma'nın Maw'ı: Merkez Ovalarda bir bölge

Emereau Vrai: Kastenessen'in ölümlü sevgilisi, şimdi Adı Anılmaması Gereken'in kurbanı

Düşman: Lord Foul'un Yaratıcı için kullandığı referans terimi

Eoman: Lord's Keep'in Warward'ından bir birim, yirmi savaşçı ve bir Warhaft

Eoward: yirmi Eoman artı bir Haft

Epemin: Berek Halfhand'in ordusunda bir asker, onuncu Eoman, ikinci Eoward

Esmer: Cail ve Deniz Dansçıları'nın işkence gören oğlu

Exalt Widenedworld: bir Dev; Soar Gladbirth ve Sablehair Foamheart'in en küçük oğlu; daha sonra Lostson ve Longwrath olarak adlandırıldı

fael Befylam: *jheherrin*'in yılan formu

Faer: Lord Callindrill'in karısı

Sonbahar: *Haruchai*'nin bir *sezaryene* verdiği isim

Dişler: Render'ın Dişleri; Demondim için Ramen adı

Fangthane the Render: Lord Foul için Ramen ismi

Far Woodhelven: Arazinin bir köyü

Atların Babası: *Kelenbhrabanal*, Ranyhyn'in efsanevi efendisi

Favoriler, *gaddhi*'nin fahişeleri

Feroce: Sarangrave Düzlüğü'nün sakinleri, pusuda bekleyenlere tapanlar, *jheherrin* soyundan gelenler

Richloam Tarlaları: Orta Ovalarda bir bölge **Telkari:** bir Dev; Samur Saç Köpük Yürek'in diğer adı **Findail:**

Elohim'den biri; Atanmış

Ateş Aslanları: Thunder Dağı'nın canlı ateş akışı

ateş taşları: çakıllama

İlk Hain: Berek Halfhand'in Clave-adı **Birinci**

Çember: Sandhold'un birinci seviyesi **Birinci**

Haft: Warward'ın üçüncü komutanı **Birinci**

İşaret: Bloodguard komutanı

Aramanın İlk i: Dünya Görüşünü takip eden Devlerin lideri; Gossmer Glowlimn

Kevin'in İlminin Birinci Koğuşu: Yüce Lord Kevin tarafından bırakılan birincil bilgi ön belleği

İlk Woodhelven: Revelstone ve Andelain arasındaki banyan ağacı köyü; Sunder ve Hollian **Fleshharrower** tarafından yaratılan ilk

Woodhelven: bir Giant-Raver, Jehannum, *moksha*

Foamkite: Honninscrave ve Seadreamer'a ait *tyrscull*

Fole: bir *Haruchai*

Foodfendhall: Bir Devler Gemisinde Yemekhane ve Mutfak

Yasaklamak: bir güç duvarı

Forestal: Tek Orman'ın kalıntılarının koruyucusu

Fostil: Mithil Stonedown'dan bir adam; Liand'ın babası

Foul's Creche: Despiser'ın evi; Ridjeck Thome

Frostheart Grueburn: bir Dev; Swordmainnir'den biri **Furl**

Falls: Revelstone'daki şelale

Furl's Fire: Revelstone'da uyarı yangını

gaddhi, the: *Bhrathairealm*'in hükümdarı

Gallows Howe: Garroting Deep'te bir idam yeri **Galt:** bir

Haruchai; Toprağın Efendisi; Alçakgönüllülerden biri

Garroting Deep: Toprağın bir ormanı

Garth: Lord's Keep Savaşçısı Warmark

Gay: bir Winhome of the Ramen

ghohritsar: bir Waynhim

ghramin: bir Waynhim

Giantclave: Devler Konferansı

Dev dostu: önce Damelon'a, daha sonra Thomas Covenant'a ve ardından Linden Avery'ye verilen unvan

Devler: Mahkum Edilmemişler, Lordların kadim dostları; Dünya'nın denizci halkı

Giantship: Devler tarafından yapılan taştan yelkenli gemi; *dromond*

Giantway: Devler tarafından yapılan yol

Dev Orman: Kara'da bir orman **Gibbon:** na-

Mhoram; Clave'in lideri **Gilden:** altın yapraklı

akçaağaç benzeri bir ağaç

Gildenlode: Gilden ağaçlarından oluşan bir güç ağacı

Glimmermere: Revelstone'un yukarısındaki platoda bir göl

Gorak Krembal: Hotash Slay, Foul's Creche etrafında bir

savunma **Gossamer Glowlimn:** bir Dev; Aramanın İlki **Grace:**

Ramen'in bir Kordonu

Graveler: Sunbane'i kullanmak için taş kullanan kişi

çakıllama: ateş taşları, taş-irfan tarafından parlamak ve ısı yaymak için yapılmıştır

Gravelingas: *Rhadhamaerl* taş-irfanının ustası

Gravin Threndor: Yıldırım Dağı

Büyük Çöl: Dünya'nın bir bölgesi; *Bhrathair*'in evi

ve Sandgorgonlar

Yüce Olan: Caerroil Wildwood'a Mahdoubt tarafından verilen unvan

Büyük Batakılık: Yaşam Çiçeği; Kara'nın bir bölgesi

Greshas Eğimi: Orta Ovalarda bir bölge **Gri**

Çöl: Arazi'nin güneyinde bir bölge **Gri Nehir:**

Arazi'de bir nehir

Gri Avcı: Lord Foul'un ovadaki adı **Greywightswath:**

Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge **griffin:** kanatları

olan aslan benzeri canavar

Grim, the: (ayrıca na-Mhoram'ın *Grim*'i) Clave tarafından gönderilen yıkıcı bir fırtına

Grimmand Honninscrave: bir Dev; Starfare'in Mücevherinin Efendisi; Seadreamer'in kardeşi

Grimmerdhore: Toprağın Ormanı

Muhafız: Hustin; *Gaddhi*'ye hizmet eden askerler

Tek Ağacın Muhafızı: Tek Ağaca yaklaşmayı engelleyen mistik figür; eskiden *ak-Haru Kenaustin Ardenol*; şimdi *Haruchai*'nin Brinn'i

Haft: bir Eoward'ın komutanı

Halewhole Bluntfist: bir Dev; Swordmainnir'lerden biri

Yarım El: Thomas Covenant'a ve Berek'e verilen unvan

Hediyeler Salonu: Revelstone'da bulunan ve Diyar'ın sanat eserlerine ayrılmış büyük oda

Hamako: During Stonedown'ın yıkımından kurtulan tek kişi

Hami: Ramen'in Manethrall'ı

Hand: Berek Halfhand'ın ordusunda bir rütbe; Berek'in yardımcısı **Handir:** bir *Haruçay* lideri; Efendilerin Sesi

Harad: Yedi Söz'den biri

Liman Kaptanı: *Bhrathairealm* limanının baş yetkilisi

Harn: *Haruçaylardan* biri; Hollian'ın koruyucusu

Harrow: İnsequent'lerden biri

Haruchai: Westron Dağları'ndan gelen savaşçı bir halk

Şifacı: bir hekim

Gök Gürültüsünün Kalbi: Kiril Threndor, Fırtına Dağı'nda bir güç mağarası

Hearthcoal: bir Dev; Starfare's Gem'in aşçısı; Seasauce

Hearthrall'ın karısı . **Lord'un Tut:** a
steward sorumlu için ışık, sıcaklık ve

misafirperverlik

Heartthew: Berek Halfhand'e verilen bir unvan

öz odun odası: bir Woodhelven'in bir ağacın içindeki buluşma yeri

Heer: Woodhelven lideri

Heft Galewrath: Bir Dev; Starfare's Gem'in Mağaza Sorumlusu

Herem: bir Raver, Kinslaughterer, *turiya*

Hergrom: *Haruchai*'den biri

Yüce Tanrı: Sarangrave'nin pusuda bekleyenine Feroce tarafından verilen unvan

Yüce Lord: Lordlar Konseyi lideri

Yüce Lord'un Kürkü: Yüce Lord'un sancağı
Yüksek Ağaç: *Iomillialor*; Tek Ağaç'ın yavruları
Hile Troy: Eskiden Covenant'ın dünyasından bir adam; Yüce Lord Elena'nın Warward'ının Warmark'ı
Hiltmark: Warward'ın ikinci komutanı
Hirebrand: bir *lillianrill* ahşap-irfan ustası
Hoerkin: bir Warhaft
Hollian: Kızım . Amith; eh-Marka . Kristal Stonedown; Thomas Covenant ve Linden Avery'nin arkadaşı
Ev: Devlerin asıl vatanı
Horizonscan: Bir Dev Gemisi'nin orta direğinin tepesindeki gözcü **Horrim Carabal:** Sarangrave **Atı**'nın pusuda bekleyenine verilen isim, *gaddhi*'nin insan askeri
Horserite: a toplanıyor . Ranyhyn içinde hangi onlar içki zihin- vizyonları, kehanetleri ve amaçları paylaşmak için suları karıştırmak
Hotash Katliamı: Gorak Krembal, Foul's Creche'i koruyan bir lav akışı
Hower: Lord Loerya'ya atanmış bir Kan Muhafızı
Hrama: bir Ranyhyn aygırı; Anele'nin bineği
Alçakgönüllü, o: üç *Haruchai* sakatlanmış için benzerlik Thomas Covenant, Efendilere sınırlarını hatırlatmak için
Hurn: Ramen Kordonu
hurtloam: iyileştirici bir çamur
Hurn: bir Ranyhyn; Terrel'in bineği
husta/hustin: Kasreyn tarafından yetiştirilen kısmen insan askerler.
Gaddhi'nin Muhafızı
Hyn: bir Ranyhyn kısrağı; Linden Avery'nin bineği
Hynaril: bir Ranyhyn; Tamarantha'nın ve sonra Mhoram'ın bineği
Hynyn: bir Ranyhyn aygırı; Stave'in bineği
Hyrin: Hoole'un oğlu bir Lord
Illeearth Taşı , güçlü Bane uzun gömülü altında Gök Gürültüsü Dağı
İllender: Thomas Covenant'a verilen unvan
Imoiran Tomal-mate: bir Stonedownor
Inbull: Berek Halfhand'in ordusunda bir S a v a ş ç ı ; onuncu Eoman'ın komutanı, ikinci Eoward

Infelice: *Elohim*'in hüküm süren lideri

Insequent: Ülkenin batısında yaşayan gizemli bir halk

Interdict, the: Düşüş Devi'nin Kuzgunların Yukarı Topraklara girmesini engelleme gücüne atıf

Irin: Warward **Ironhand**'in Üçüncü Eoman'ından bir savaşçı, Swordmainnir'in liderine verilen unvan **Tek Ağaç Adası**, Tek Ağaç'ın yeri

Jain: Ramen'in bir Manethrall'ı

Jass: bir *Haruchai*; Toprağın Efendisi

Jehannum: bir Raver, Fleshharrower, *moksha*

Jerrick: Vidik Amar'ın bir Demimage'ı , kısmen *quellvisklerin* yaratılmasından sorumlu

Jevin: Berek Halfhand'in ordusunda bir şifacı

jheherrin: yumuşak olanlar, Lord Foul'un yaptığı şekilsiz yan ürünler

Jous: Mithil Stonedown'dan bir adam, Prassan'ın oğlu, Nassic'in babası; Sınırsız Olan'ın Halfhand'i hatırlama görevinin mirasçısı

Kalina: Mithil Stonedown'dan bir kadın; Nassic'in karısı, Sunder'in annesi

Kam: Ramen'in Manethrall'ı

Karnis: İlk Woodhelven'den bir Heer

Kasreyn . ve Gyre: a thaumaturge; ve *Gaddh*'nin *Bhrathairealm*'de Kemper (danışman)

Kastenessen: *Elohim*'den biri; eski Atanmış

Na-Mhoram'ın kalesi: Revelstone

Bekçi: bir Ramen rütbesi, Kordon veya Manethrall olmanın zorluklarına uygun olmayanlardan biri

Kelenbhrabanal: Ranyhyn Efsanelerinde Atların Babası

Kemper: *Gaddh*'nin baş danışmanı; Kasreyn

Kemper'in Sahası: Sandhold'un en yüksek seviyesi

Kenaustin Ardenol: *Haruchai* efsanesinin bir figürü; Tek Ağacın eski Muhafızı; Theomach'ın gerçek adı

Kevin Landwaster: Loric Vilesilencer'ın oğlu; Eski Lordların son Yüce Lordu

Kevin's Dirt: Yukarı T o p r a k l a r ı kaplayan duman benzeri bir soluk; sağlık hissini engeller ve kendini aşağıdan görünmez kılar

Kevin'in İlm i : Kevin tarafından Yedi Koğuş'ta saklı bırakılan güç bilgisi

Kevin's Watch: Mithil Stonedown yakınlarındaki dağ gözetleme yeri

Khabaal: Yedi Kelimeden biri

Khelen: bir Ranyhyn aygırı; Yeremya'nın bineği

Kinslaughterer: bir Dev-Raver, Herem, *turiya*

Kiril Threndor: Thunder Dağı'nın derinliklerindeki güç odası; Thunder'ın Kalbi

Koral: Lord Amatin'e atanmış bir Kan Muhafızı

Korik: Bir Kan Muhafızı

Krenwill: Berek Halfhand'in ordusunda bir gözcü

kresh: vahşi dev sari kurtlar

krill, the: Yüce Lord Loric tarafından dövülmüş güç bıçağı; Thomas Covenant tarafından güce uyandırıldı

Kurash Plenethor: Ülkenin resmi adı Stricken Stone olan ve şimdi Trothgard olarak adlandırılan bölgesi

Kurash Qwellinir: Parçalanmış Tepeler, Aşağı Diyar'ın Foul's Creche'i koruyan bölgesi

Pelluce Gölü: Andelainscion'da bir göl

Lal: Ramen Kordonu

Kara: genellikle harita üzerinde bulunan alan; Dünya gücünün benzersiz bir şekilde erişilebilir olduğu Dünya'nın odak bölgesi

Landsdrop: Yukarı ve Aşağı Toprakları ayıran büyük uçurum

Landsverge Stonedown: Toprakların bir köyü **Landwaster:**

Yüce Lord Kevin'e verilen unvan

Geç doğum: bir Dev; Swordmainnir'den biri

Yasa: doğal düzen

Ölüm Yasası: Yaşayanları ölülerden ayıran doğal düzen

Yaşam Yasası: Ölüleri yaşayanlardan ayıran doğal düzen

Kanun Kırıcı: hem Yüce Lord Elena'ya hem de Caer-Caverall'a

verilen unvan **Lax Blunderfoot:** Latebirth'ün kendini cezalandırmak için seçtiği bir isim **Lena:** bir Stonedownor, Atiaran'ın kızı, Elena'nın annesi

lianar: bir eh-Marka tarafından kullanılan güç ağacı

Liand: Mithil Stonedown'dan bir adam, Fostil'i n oğlu; Linden Avery'nin yoldaşı

Lifswallower: Büyük Bataklık *lillianrill*:

ahşap-irfan; ahşap-irfan ustaları **Lithe:**

Ramen'in bir Manethrall'ı

Llaura: Yükselen Woodhelven'den bir

Heer **Loerya:** Bir Lord, Trevor'un karısı

lomillialor: Yüksek Orman; bir güç ormanı

Longwrath: bir Dev; Kılıçmainnir'in Yüceltme için kullandığı isim

Genişlemiş Dünya **Lordu:** Kevin'in İlminin hem Kılıç hem de Asa yönlerinde ustalaşmış olan kişi

Lord-Fatherer: Berek Halfhand'e verilen unvan

L o r d Foul: Toprağın düşmanı; Despiser

"Lord Mhoram'ın Zaferi": Ahanna'nın bir tablosu

Kötülüğün Efendisi: a-Jeroth

Lord'un ateşi: Lordlar tarafından kullanılan asa ateşi

Lord's Keep: Revelstone

Lordlar: Toprağın birincil koruyucuları

loremaster: ur-villerin lideri

Loesraat: Revelwood'da Kevin'in İlminin öğretildiği Trothgard okulu

Lorewarden: Loesraat'ta bir öğretmen

loreworks: Demondim güç laboratuvarı

Loric Vilesilencer: bir Yüce Lord; Damelon Giantfriend'in oğlu

lor-liarill: Gildenlode

Kayıp: Kimsesizlerin dev ismi

Lost Deep, the: bir loreworks; Demondim, Waynhim ve ur-villerin yaratıldığı Thunder Dağı'nın altındaki üreme çukuru/laboratuvar

Lostson: bir Dev; Exalt Widenedworld'ün sonraki adı

Aşağı Diyar: Landsdrop'un doğusundaki Diyar bölgesi

lucubrium: bir thaumaturge'ün laboratuvari

Sarangrave'in pusuda **bekleyeni:** Büyük Bataklık'ta yaşayan canavar

Magister: Andelain'in eski Forestal'ı

Mahdoubt: Revelstone'un bir hizmetkarı; Insequent'lerden biri

Mahrthir: Ramen'den bir Manethrall; Linden Avery'nin yoldaşı

maidan: *Elmesnedene* çevresindeki açık arazi
Maker: Lord Foul için *jheherrin* adı
Maker-place: Foul's Creche için *jheherrin* adı
Malliner: Woodhelvennin Heer, Veinnin
Mane'nin oğlu: Bir Ranyhyn'e Ramen referansı
Maneing: Manethrall olmanın ramen töreni
Manethrall: en yüksek Ramen rütbesi
Manhome: Ra Ovalarındaki Ramenlerin ana konutu
Marid: Mithil Stonedown'dan bir adam; Sunbane kurbanı
Marny: bir Ranyhyn; Tuvor'un bineği
marrowmeld: kemik şekillendirme; *anundivian yajña*
Usta: bir Dev Gemisinin komutanı
Efendi: Lord Foul için Clave-name
master-ruk: Revelstone'da diğer *rukhları* besleyen ve okuyan demir üçgen
Ustalar . ve Arazi, o: *Haruchai* kim var
Toprağı Yolsuzluktan korumak için sorumluluk üstlendi
Mehryl: bir Ranyhyn; Hile Troy'un bineği
Melenkurion: Yedi Kelimeden biri
Melenkurion Skyweir: Westron Dağları'nda bir yarık tepe
Memla: Clave'nin bir binicisi; na-Mhoram-in'den biri
mere-son: Esmer'e verilen isim veya unvan
merewives: Deniz Dansçıları **metheglin:** bir içecek; mead
Mhoram: bir Lord, daha sonra yüksek Lord; Variol'un oğlu
Mhornym: bir Ranyhyn aygırı; Clyme **Mill'**in bineği; Yedi Söz'den biri
Minas: Yedi Kelimeden biri
mirkfruit: narkoleptik özlü papaya benzeri meyve
Mishio Massima: Ardent'in bineği
Mistweave: bir Dev
Mithil Nehri: Toprağın bir nehri
Mithil Stonedown: Güney Ovalarında bir köy
Mithil'in Dalgası: Mithil vadisinin başındaki şelale
Moire
Squareset: bir Dev; Swordmainnir'den biri; *skurj* tarafından savaşta öldürüldü

moksha: bir Raver, Jehannum, Fleshharrower

Morin: BirinciMark . ve Bloodguard; KOMUTAN içinde orijinal

Haruchai ordusu

Morinmoss: Toprağın Ormanı

Sabah Işığı: *Elohim*'den biri

Morril: Lord Callindrill'e atanmış bir Kan Muhafızı

Thunder Dağı: Landsdrop'un merkezinde bir tepe

Muirwin Delenoth: iğrençliğin dinlenme yeri; mezarlığı
quellvisks

Murrin: bir Stonedownor, Odonan'ın eşi

Myrha: bir Ranyhyn; Yüce Lord Elena na-

Mhoram'ın bineği, Clave'in lideri

na-Mhoram-cro: Clave'in en alt rütbesi

na-Mhoram-in: Na-Mhoram'ın altındaki Clave'nin en yüksek rütbesi

na-Mhoram-wist: Clave'nin orta rütbesi

Naharahn: bir Ranyhyn kısrağı; Pahnin'in

bineği **Narunal:** bir Ranyhyn aygırı; Mahrtiir'in bineği

Nassic: Sunder'in babası, Jous'un oğlu; Sınırsız Olan'ın Yarım El'i hatırlama görevinin mirasçısı

Naybahn: bir Ranyhyn; Branl'in bineği

Nelbrin: Sunder'in oğlu, "kalbin çocuğu"

Nicor: büyük deniz canavarları; Dünyanın Sonundaki Solucan'ın yavruları oldukları söylenir

Nom: bir Sandgorgon

Kuzey Ovaları: Kara'nın bir bölgesi

Northron Tırmanışları: Karada bir bölge

Barış Yemini: Ülke halkının gereksiz şiddete karşı ettiği yemin

Odonan: bir Stonedownor, Murrin'in arkadaşı

Offin: eski bir na-Mhoram

Eski Lordlar: Kutsallıktan Arındırma Ritüeli'nden önceki Lordlar

Omournil: Woodhelvennin Heer, Mournil'in kızı

Bir Orman: Arazinin büyük bölümünü kaplayan kadim orman

Tek Ağaç, Kanun Asası'nın yapıldığı mistik ağaç

Oniks Taşbüyücüsü: bir Dev; Swordmainnir'lerden biri

orcrest: bir güç taşı; Güneş Taşı

Osondrea: bir Lord, Sondrea'nın kızı; daha sonra yüksek Lord

Padrias: Woodhelvennin Heer, Mill'in oğlu

Pahni: Ramen'in bir Kordonu, Sahah'ın kuzeni; Linden Avery'nin yoldaşı

Palla: Berek Halfhand'in ordusunda bir şifacı

Ateş Aslanlarının Zirvesi: Thunder Dağı, Gravin Threndor **Pietten:** Lord Foul'un köleleri tarafından zarar verilen Woodhelvennin çocuğu, Soranal'ın oğlu

pitchbrew: a içecek birleştiren *diamondraught* ve *vitrim*, Pitchwife tarafından tasarlandı

Pitchwife: bir Dev; Arama'nın üyesi; Arama'nın İlk'inin kocası

Ra Ovaları: Kara'nın bir bölgesi

Porib: bir Kan Muhafızı

Komuta Gücü: Kevin's Lore'un Yedinci Koğuşu

Pren: bir Kan Muhafızı

Prothall: Yüce Lord, Dwillian'ın oğlu

Hayatın Atasözü: Thomas Covenant'a verilen unvan

Puhl: Ramen Kordonu

Saf Olan: *Jheherrin* efsanesinin kurtarıcı figürü

Quaan: Warward'ın Üçüncü Eoman'ının Warhaft'ı; daha sonra Hiltmark, sonra Warmark

quellvisk: şimdi görünüşe göre soyu tükenmiş olan bir tür canavar

Quern Ehstrel: Mahdoubt'un gerçek adı

Kanun Asası için Görev: Kanun Asasını Drool Rockworm'dan kurtarma görevi

Questsimoon, the: Roveheart rüzgarı; sabit, elverişli bir rüzgar, belki mevsimsel

Quilla: Birinci Woodhelven Heer'i

Quirrel: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı

Ramen: Ranyhyn'e hizmet eden insanlar

Rant Absolain: *gaddhi*

Ranyhyn: Ra Ovalarının büyük atları **Ravers:**

Lord Foul'un üç *kadim* hizmetkârı **Raw:**

Elohim'in topraklarına açılan fiyort

Rawedge Rim, the: *Elemesnedene* çevresindeki dağlar

Okuyucu: *Master- rukh* ile ilgilenen ve onu kullanan bir Clave üyesi
Rede, Clave tarafından yayılan tarih ve hayatta kalma bilgisi
Revelstone: Lord'un Kalesi; Devler tarafından kurulan dağ şehri
Revelwood: Loresraat'ın merkezi; Lordlar tarafından yetiştirilen ağaç şehri ***rhadhamaerl:*** taş-bilimi; taş-bilimi ustaları
rhee: bir Ramen yemeği, kalın bir lapa
Rhohm: bir Ranyhyn aygırı; Liand'ın bineği
rhysh: Waynhim'in bir topluluğu; "stead"
rhyshyshim: bir *rhysh* toplantısı; böyle bir toplantının gerçekleştiği bir yer
Riddenstretch: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge
Rider: Clave'in bir üyesi
Ridjeck Thome: Foul's Creche, Despiser'in evi
rillinlure: iyileştirici ahşap tozu
Rime Coldspray: bir Dev; Swordmainnir'in Ironhand'i **Ringthane:** Thomas Covenant'ın Ramen adı, sonra Linden Avery **yüzük**
kullanıcısı: Thomas Covenant için *Elohim* referans terimi
Rire Grist: *Gaddh*'nin Atı'nın Caitiffin'i
Serbest **Bırakma** Törenleri: Serbest Bırakılma Töreni **Kutsallıktan Arındırma Töreni:** Yüce Lord Kevin'in Eski Lordları yok ettiği ve Toprakların çoğunu mahvettiği umutsuzluk eylemi **Rivenrock:** *Melenkurion* Skyweir ile platosunu ayıran derin yarık; Kara Nehir oradan Garroting Deep'e girer
Landrider **Nehri:** Ra Ovaları'nın kısmi sınırı olan bir Kara Nehri
Riversward: Soulsease Nehri'nin kuzeyinde bir bölge
Rockbrother: Stave için Swordmainnir adı
Rockbrother, Rocksister: insanlar ve devler arasındaki sevgi terimleri
kaya ışığı: parlayan taş tarafından yayılan ışık
roge Befylam: *Jheherrin*'in Cavewight-formu
Rohnhyn: bir Ranyhyn; Whrany'nin ölümünden sonra Bhapa'nın bineği
Roveheartswind, the: *Questsimoon*
Rue: Ramen'den bir Manethrall, eski adı Gay

Ruel: Hile Troy'a atanmış bir Kan Muhafızı
Ruinwash, the: Aşağı Diyar'daki River Landrider'ın adı **ruk:** Bir Binicinin Sunbane'in gücünü kullandığı demir tılsım
Runnik: bir Kan Muhafızı
Rustah: Bir Ramen Kordonu
Sablehair Foamheart: Filigree olarak da adlandırılan bir Dev; Soar Gladbirth'ün eşi; Exalt Widenedworld'ün annesi
Kutsal alan: Revelstone'daki Vespers salonu; daha sonra Banefire'in bulunduğu yer
Sahah: Ramen Kordonu
Salthair Foamfollower: Thomas Covenant'ın arkadaşı bir Dev **Saltroamrest:** Dev gemisinde mürettebat için ranza
Salttooth: Devlerin Evi'nin limanındaki çıkıntılı kaya
Salva Gildenbourne: Andelain Tepelerini çevreleyen orman; Sunder ve Hollian tarafından başlatıldı
samadhi: bir Raver, Sheol, Satansfist
Kumorgonlar: Büyük *Bhrathairealm* Çölü'nün canavarları
Kumgorgonları Kıyameti: Kasreyn tarafından Kumgorgonlarını hapsedmek için yaratılan hapsedici fırtına
Sandhold: *Bhrathairealm*'de *Gaddh*'nin kalesi **Sandwall:** *Bhrathairain*'i koruyan büyük duvar **Santonin:** Clave'nin bir binicisi, na-Mhoram-in'lerden biri
Sarangrave Düzlüğü: Büyük Bataklığı kapsayan Aşağı Toprakların bir bölgesi
Satansfist: bir Dev-Raver, Sheol, *samadhi*
Satansheart: Lord Foul'un dev ismi
Scend Wavegift: bir Dev; Swordmainnir'den biri; Longwrath tarafından öldürüldü
Arama: Devlerin Dünya'daki yarayı arayışı; daha sonra Tek Ağaç Adası'nın arayışı
Seareach: Diyar'ın Kimsesizler tarafından işgal edilen bölgesi
Seasauce: bir Dev; Hearthcoal'un kocası; Starfare'in Mücevherinin aşçısı **Seatheme:** Sevinhand'in ölü karısı
İkinci Çember: Kum Tutucunun ikinci seviyesi
İkinci Koğu: Kevin'in gizli bilgisinin ikinci birimi

setrock: taşı onarmak için zift ile kullanılan bir tür taş

Yedi Cehennem: a-Jeroth'un toprakları: çöl, yağmur, salgın hastalık, bereket, savaş, vahşet ve karanlık

Yedi Koğuş: Yüce Lord Kevin tarafından saklanan bilgi koleksiyonu

Yedi Söz: Kevin'in İlmi'nden güç sözcükleri **Sevinhand:** Bir

Dev, Starfare'in Mücevheri'nin Anchormaster'ı **Paramparça**

Tepeler: Foul's Creche yakınlarındaki Diyar'ın bir bölgesi

Adlandırılmaması Gereken Kadın: Thunder Dağı'nın altında uyuyan, şimdi birçok kayıp kadından oluşan kadim bir bela

Sheol: bir Raver, Satansfist, *samadhi*

Shetra: bir Lord, Verement'in karısı

Shipsheartthew: bir Giantship'in tekerleği

Shola: a küçük ağaçlık Glen nerede a akış çalışır ağaçsız tepeler arasında

Shull: Bir Kan Muhafızı

Sill: Lord Hyrim'e atanmış bir Kan Muhafızı

Sivit: Clave'in bir binicisi, na-Mhoram-wist'lerden biri

skest: Sarangrave'nin pusuda bekleyenine hizmet eden, *jheherrin* soyundan gelen asit-yaratıklar

skurj: toprağı ve bitki örtüsünü yiyen laval canavarlar; uzun zaman önce, *Elohim* Kastenessen onların korkunç bir tahribat yaratmasını önlemek için (Durance) Atandı

Slen: bir Stonedownor, Terass'ın arkadaşı

Tuzağa Düşürülmüş Olan: Lord Foul **the** Despiser'ın aşağılık ismi

Soar Gladbirth: bir Dev; Pitchwife ve Gossamer Glowlimn'in en küçük oğlu

Yükselen Woodhelven: bir ağaç-köy

yumuşak olanlar: *jheherrin*

Somo: Liand tarafından Mithil Stonedown'dan alınan pinto

soothreader: bir kahin

soothtell: Clave **Soranal** tarafından uygulanan vahiy ritüeli: Thiller'in oğlu bir Woodhelvennin Heer'i

Soulbiter, the: Dev efsanesinde tehlikeli bir okyanus

Soulbiter's Teeth: Soulbiter **Soulcrusher**'daki resifler:

Lord Foul'un Dev dilindeki adı

Güney Ovaları: Kara'nın bir bölgesi

Sparlimb Keelsetter: Bir Dev, üçüzlerin babası

Çiviler: *Bhrathairain* Limanı'nın ağzındaki nöbetçi kuleleri

Şımarık Ovalar: Aşağı Topraklar'da bir bölge

Spray Frothsurge: Bir Dev; Aramanın İlkinin Annesi

bahar şarabı: hafif, ferahlatıcı bir likör

Asa: Kevin'in İrfanını inceleyen bir dal

Kanun Asası: Dünya Gücü'nün bir aracı; ilk Asa Tek Ağaç'tan Berek tarafından oluşturuldu ve daha sonra Thomas Covenant tarafından yok edildi; ikincisi Linden Avery tarafından Vain ve Findail'i birleştirmek için vahşi büyü kullanılarak oluşturuldu

İlk Sürünün Aygırı: *Kelenbhrabana* **Starfare**'in

Gemisi: Arama tarafından kullanılan dev gemisi

Starkin: *Elohim*'lerden biri

Stave: bir *Haruchai*; bir Toprağın Efendisi; Linden Avery'nin yoldaşı

Stell: *Haruchai*'den biri, Sunder'in koruyucusu

Stonedown: bir taş-köy

Stonedownor: taştan bir köyde yaşayan kişi **Stonemight**,

the: Illeearth Taşı'nın bir parçası **Stonemight**

Woodhelven: Güney Ovaları'nda bir köy **Storesmaster:**

bir Dev Gemisi'nin üçüncü komutanı **Stormpast**

Galesend: bir Dev; Swordmainnir'den biri **Stricken** Stone:

Kara'nın daha sonra Trothgard olarak adlandırılan bölgesi

Sunbane: Lord Foul tarafından doğanın bozulmasından doğan bir güç

Gündoğumu Denizi, Kara'nın doğusundaki okyanus

Sunder: Nassic'in oğlu; Mithil Stonedown'ın Graveler'i; Thomas Covenant ve Linden Avery'nin yoldaşı

Güneş-Bilge: Güneşboğan'ı etkileyebilen kişi

Güneştaşı: *orcrest*

sur-jheherrin: soyundan gelenler . ve *jheherrin*;
sakinleri Sarangrave Flat'in

suru-pa-maerl: taş kullanarak yapılan bir sanat

Swarte: Bir Clave Binicisi

Kılıç: Kevin'in İlmi'nin bir çalışma dalı

Sword-Elder: Loresraat'ta Kılıç Lorewarden'ı
Swordmain/Swordmainnir: Savaşçı(lar) olarak eğitilmiş dev(ler)
Syr Embattled: Dev Ormanı'nın eski Ormancısı
Tamarantha: Enesta'nın kızı, Variol'un karısı bir Lord
Render'ın Dişleri: Demondim için Ramen adı; Dişler
Terass: bir Stonedownor, Annoria'nın kızı, Slen'in karısı
Terrel: Lord Mhoram'a atanmış bir Kan Muhafızı; orijinal *Haruchai* ordusunun bir komutanı
sessizlik testi: Ülke halkı tarafından kullanılan dürüstlük testi
test of truth, the: *Iomillialor* veya *orcrest* tarafından doğruluk
testi The Grieve: *Coerceri*; Seareach'teki kayıp Devlerin evi
Thelma Twofist: bir Dev masalındaki karakter
Majesteleri: *Gaddhi*'nin taht odası; Sandhold'un dördüncü katı
Mide: İç organlardan biri
Thew: Ramen Kordonu
Üçüncü Koğuş: Kevin'in gizli bilgisinin üçüncü birimi
Thomin: Lord Verement'e atanmış bir Kan Muhafızı
Gerçeğin Üç Köşesi: Clave tarafından öğretilen ve uygulanan inançların temel formülasyonu
Taht Salonu: Foul's Creche'deki Despiser'ın koltuğu
Zenginlik Katmanı: *Gaddhi*'nin servetinin sergilendiği oda; Sandhold'un üçüncü katı
Timewarden: Ölümünden sonra Thomas Covenant için *Elohim* unvanı
Tohrm: bir Gravelingas; Lord's Keep'in Hearthrall'ı
Tomal: bir Stonedownor zanaat ustası
Toril: *Haruchai* Clave tarafından öldürüldü
Treacher's Gorge: Thunder Dağı'na açılan vadi
hazine meyveleri: her mevsimde Ülke'nin her yerinde bulunan *aliantha*, besleyici meyve
Trell: Mithil Stonedown'dan Gravelingas; Atiaran'ın kocası, Lena'nın babası
Trevor: bir Lord, Loerya'nın kocası
Triock: bir Stonedownor, Thuler'in oğlu; Lena'yı severdi
Trothgard: Kara'nın bir bölgesi, eski adıyla Stricken Stone

Tull: Bir Kan Muhafızı

turiya: bir Raver, Herem, Kinslaughterer

Tuvor: Kan Muhafızları'nın İlk İşareti; orijinal bir komutan
Haruchai ordusu

tyrscull: çirak denizciler için bir dev eğitim gemisi

İnançsız: Thomas Covenant tarafından talep edilen unvan

Sınırsız, o: lore-öğrenciler serbest bırakıldı itibaren
Bireysel bilgi ve hizmet arayışı için geleneksel

sorumluluklar

Sınırsız O l a n : Thomas Covenant'ın Ülkeye dönüşünü karşılamak
için bekleyen adamların oluşturduğu sıranın kurucusu

Evsizler: Seareach'te yaşayan kayıp devler

Yapımcı yapımı olmayan, o: içinde *jheherrin* Efsane,
yaşamak varlıklar Yaratıcı tarafından

yaratılmadı

yayla: Revelstone'un yukarısındaki plato

Yukarı Diyar: Landsdrop'un batısındaki Diyar bölgesi

ur-Lord: Thomas Covenant'a verilen unvan

ur-viles: Demondim-spawn, kötü yaratıklar

ussusimiel: Toprağın insanları tarafından yetiştirilen besleyici kavun

Vailant: Prothall'dan önceki eski Yüce Lord

Boşuna: Demondim-spawn; ur-viles tarafından gizli bir amaç için
yetiştirilir

Vale: bir Kan Muhafızı

İki Nehir Vadisi: Trothgard'da Revelwood'un bulunduğu yer

Variol Tamarantha-eşi: bir Lord, daha sonra Yüce Lord; Pentil'in
oğlu, Mhoram'ın babası

Verement: bir Lord, Shetra'nın kocası

Gezintinin Eşiği: Mithil Taşlı Kasabası'nın güneydoğusunda,
Southron Sıradağları'ndaki vadi; göçebe Ramen **Vernigil**'in toplanma
yeri: a *Haruchai*; a Usta . ve Arazi koruma İlk
Woodhelven

Vertorn: Berek Halfhand'in ordusunda bir şifacı

Vespers: Lordların kendilerini kutsama ayinleri

Vettalor: Berek Halfhand'e karşı çıkan ordunun Warmark'ı

viancome: Revelwood'da buluşma yeri

Victuallin Tayne: Orta Ovalarda bir bölge

Vidik Amar: Dünya'nın bir bölgesi

Viles: Demondim'i yaratan canavar varlıklar

vitrin: Waynhim tarafından yaratılan besleyici sıvı

Vizard: İnsequent'lerden biri

Üstatların **Sesi:** bir *Haruchai* lideri; bir grup olarak Üstatların sözcüsü

voure: böcekleri uzaklaştıran bir bitki örtüsü

Yemin: Kan Muhafızlarını oluşturan *Haruchai* hizmet yemini

vraith: bir Waynhim

Koğuş: Kevin'in irfanının bir birimi

Warhaft: Eoman **Warlore**'un komutanı:

Kevin's Lore'da kılıç bilgisi **Warmark:**

Warward'ın komutanı

Warrenbridge: Thunder Dağı'nın altındaki yeraltı mezarlarına giriş

Warward, Lord's Keep ordusu

Wavedancer: Brow Gnarlfiş tarafından komuta edilen dev gemisi

Wavenhair Haleall: Bir Dev, Sparlimb Keelsetter'ın karısı, üçüzlerin annesi

Waymeet: Waynhim tarafından korunan gezginler için dinlenme yeri

Waynhim: Waymeet'lerin ihalecileri; reddedilen Demondim-spawn, ur-villerin rakipleri ve akrabaları

Waynhim'in Garipliği: Waynhim'in kıyamet, kader ya da görev kavramı

were-menhir(s): *Skurj*'un dev dilindeki adı

Whane: Bir Ramen Kordonu

beyaz altın: Ülkede bulunmayan bir güç metali **beyaz**

altın sahibi: Thomas Covenant'a verilen unvan **Beyaz**

Nehir: Ülkedeki bir **nehir**

Whrany: bir Ranyhyn aygırı; Bhapa'nın bineği

Wightburrow, the: Drool Rockworm'un gömülü olduğu mağara

Wightwarrens: Thunder Dağı'nın altındaki Cavewight'ların evi; yeraltı mezarları

vahşi büyü: beyaz altının gücü; Zaman Kemer'i'nin kilit taşı olarak kabul edilir

Wildwielder: beyaz altın kullanıcısı; Esmer ve *Elohim* tarafından Linden Avery'ye verilen unvan

Windscour: Orta Ovalarda yer alan bölge

Windshorn Stonedown: Güney Ovalarında bir köy

Winhome: Ramen en düşük sıra

Woodenwold: bölge . ağaçlarçevreleyen ve *maidan* .
Elemesnedene

Woodhelven: orman-köy

Woodhelvennin: orman köyü sakinleri

Uyarı Sözü: güçlü, yıkıcı bir yasaklama

Dünyanın Sonunun Solucanı: *Elohim* tarafından inanılan yaratık
Dünya'nın temelini oluşturan

Andelain'in Wraithleri: Bahar Kutlamalarında Dans eden canlı
ışık yaratıkları

Dünyanın Würd'ü: *Elohim* tarafından kendi doğalarını, kaderlerini
veya amaçlarını tanımlamak için kullanılan terim; Söz, Solucan veya
Tuhaf olarak okunabilir

Yellinin: Berek Yarım El' in ordusunda bir asker; onuncu Eoman'ın
üçüncü komutanı, ikinci Eoward

Yeurquin: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı

Yolenid: Loerya'nın kızı

Zaynor: *Haruçaylar* bu topraklara gelmeden çok önceki zamanlardan
kalma bir *Haruçay*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.